

Do zlého světa

(Charry De Guyrlayowe II.)

Arminská sága 2

Fantasy

Mojmír Kříž

© 1972

Autobus

Do zlého světa (Charry De Guyrlayowe II.)

Mojmír Kříž

Fantasy

(Arminská sága 2)

© 1972 Mojmír Kříž

Titul: Do zlého světa

Podtitul: (Charry De Guyrlayowe II.)

Skupina: Arminská sága 2

Žánr: Fantasy

Autor: Mojmír Kříž

Nakladatel: Autobus

Normální verze

Generováno v <http://sw.gurroa.cz> 31.05.2020-15:52 pro SW.

Je nutno plout

Moje žena je krásná jako píseň, zvučící v korunách stromů, mladá a svěží jako rosa, třpytící se za jitra na listech, štíhlá jako víla a něžná jako odpolední moře, šplouchající příjemně na znavené tělo, rozložené v písku. Dovede být přítulná i mazlivá, překypuje zamilovaností, je vše chápající, podněcující, utěšující - i hravá jako koťátko.

Ale nesmí mít rýmu.

To ráno, kdy jsme se probudili v Orlím hnízdě knížete Ao Harrapa, sídle jaguářího národa, Diana rýmu měla. A tak, ježto si nedovedla nijak pomoci, kýchala. Jsem zvyklý spát jako na vodě, ale po cestě z hor jsem byl tak unaven, že jsem se neprobudil ani při jejím kýchnutí. A tak, když do naší kobky vniklo ráno, mne při každém kýchnutí š'ouchla loktem a když ani to nestačilo na probuzení, praštila mě pěstí. To už jsem pochopitelně nespal, ale nechtěl se probudit. Mám právo na odpočinek po těžké práci.

„Vstávej,“ třásla se mnou. „Žena ti umírá a ty si spíš!“

„A co? Mám se snad zbláznit?“

„Měl bys mi dát najevo, že tvoje láska mě může zachránit! Můžeš něco udělat, aby mě to přešlo!“

„Můžu ti dýchat na nohy, ale bojím se, že to nebude nic platný. Až se vrátíme domů, udělám horkou vodu a můžeš se v ní čvachtat.“

Zatahala mne za vlasy. „Tak to ne, Vládče Nebe a Země! Vstávej hned a bez odmlouvání, protože... ach... ich... pčík!“ Kýchla schválně tak, že vyčerpaně padla na mne a zůstala nehybně ležet.

Převalil jsem se na ni a objal ji. „Diano, ty simulante! Nic ti není, dávno bys už mohla vstát a připravit udřenému manželovi snídani. Vylez, nebo uvidíš, co ti udělám!“

Otevřela jedno oko: „Co? Jsem zvědavá...“

„Nechám tě spát a půjdu si prohlídnout město sám.“

Důstojně se vyhrabala z kožešin. „To jsem si mohla myslet, že tě nic lepšího nenapadne. No tak pojď, no...“

Vstal jsem taky. Odejít odtamtud bylo velmi jednoduché, nejjednodušší ze všeho.

„Počkej,“ zadržela mne Diana. „Korunu, přece!“ Zvedla z podlahy čelenku, zabalenou do kůže, aby se nepoškodila, rozbalila ji, vyleštila o kožešinu a nasadila mi ji na hlavu.

„Nezapomínej, že jsi císař! Jako Napoleon. Nebo Julius Caesar. Nebo Augustus, Markus Aureliánus nebo...“

„Nero, Caligula, Dioklecián, Atilla, Čingizchán...“ napovídal jsem jí, ale ona mávla rozhněvaně rukou. „Ale ne! Ty musíš být dobrý a laskavý císař, požehnání celé země. Musíš vládnout tak, aby se na to nikdy nezapomnělo.“

„Bez starosti. Tady se nezapomene ani za deset tisíc let na nic, kdo se se mnou kdy pohádal, kdo se s kým porval a proč. Kdyby měli lidé paměť Arminů, dodnes víme s naprostou jistotou, kdo koho a jak zabil v bitvě u Farsalia.“

„Nic zvláštního. Ví se přece, kdo koho zabil u Tróje. Když si představíš, že by se o každé pouliční rvačce sepsala jedna Iliada, mají lidi celej život co číst.“

„Jenže naši Armini to nosí v hlavě.“ sňal jsem korunu a podal jí ji. „Zabal to zase, přece s tím nebudu chodit po městě! Vidělas někdy, aby král chodil po státě s korunou na hlavě?“

Pohládila korunu. „Ale až budeme doma, vezmeš si ji někdy, že jo? Ráda bych viděla, co tomu řekne teta Clotilda. Nejspíš ji raní mrtvice.“

„Zdědíš po ní hodně? Že bysme ji šli navštívit hned?“

Začala popotahovat nosem, jako když chce kýchnout, ale namísto toho se mi najednou v náručí rozplakala.

„Charry,“ škemrala do vzlyků, „máme už korunu, máme vládu, máme loď. Tak pojed'me domů! Chci vidět zas Evropu, chci vidět naše město a všechno kolem...“

Objal jsem ji a přitiskl k sobě. Její zlaté kadeře mne lechtaly na tváři - popotahovala nosem a vzlykala.

„Pojedem, Diano. To víš, že pojedem domů. Jen co se zas dostanem k moři, kde máme loď. Hned potom poplujeme...“

Dala si říct a přestala plakat. Utřela si oči a nos a už zas byla sluníčko.

Vyšli jsme na ochoz a vyběhli po schodech na plochou střechu. Vál chladivý větřík, ale slunce páliло už teď a kamenná střecha byla rozpálená. Diana se na ni natáhla a slastně se protahovala. „Já se budu opalovat! A ty jdi sehnat snídani!“

To nebyl tak hrozný problém. Došel jsem k okraji střechy a zavolal dolů, do propastné hloubky: „Hej - strážče!“

Ozvalo se krátké zakňučení nějakého jaguára.

„Přines nám sem pořádný kus opečeného masa!“ požádal jsem. Nikdo neodpověděl, ale já se klidně natáhl vedle Diany. Za chvíli se objevil jaguár s masem a v patách za ním osobně Ao Harrap.

„Doufám, že Paní Noci byla laskavá a bděla nad vaším klidným spánkem. Přeji vám dobrou chuť a hezké jitro.“

„Děkujem.“ řekla Diana, sedla si a zahájila vyzařování něžnosti a lásky ze svých velkých modrých očí. Účinkuje to na lidi i na šelmy, jak jsem si stačil všimnout.

„Poslyš,“ nadchla se, „tobě ale ten knížecí plášť sluší!“

Ao Harrap se zarazil. V životě ho nenapadlo, že by si někdo mohl něčeho takového všimnout a ještě ho chválit.

„No ne, ale vážně! Vypadáš v něm hrozně vznešeně. Jenom škoda, že je jen z černé kůže. Z látky, třeba sametu nebo brokátu, by byl ještě daleko krásnější...“

Ao Harrap si mohl krk vykrotit, jak se ohlížel, zda mu to sluší. Viděl sice jenom to, co mohl vidět odjakživa na svém otci, ale zaráželo ho, že o tom Diana mluví.

„Ne,“ rozhodla se pevně. „Nejde jinak, musím ti udělat dárek! Až se dostanem domů, určitě ti koupím brokátový plášť. Ať jaguáři vidí, že jejich kníže není jen tak ledasjaký pobuda.“

„Má paní mluví o věcech, kterých si málokdy všímáme,“ řekl rozpačitě Ao Harrap. „Já sice chápu, že se ti možná líbí můj plášť, ale rozhodně nevěřím, že je třeba mluvit o tom tolik a tak krásně, jak to činíš ty.“

„V každém případě říkám pravdu!“ prohlásila autoritativně. „Ale... je tady jedna drobná nesnáze. Zatím to ještě nepůjde tak rychle. Než se dostaneme do přístavu k lodi... ach já!“

Ao Harrap zablýskal očima. „Má paní, není třeba jít tak dlouhou cestu po souši. Můžeme jet po moři, na naší plachetnici. To není tak dlouho a neunavíš si zbytečně nohy.“

„Ach,“ řekla naivně. „A to by bylo skutečně možné?“

Usmál se. „Mého otce by ses neodvážila mást povídáním, že to nevíš. A posmívat se mu s knížecím pláštěm. Pochopil jsem: chceš, abych vám pomohl dostat se k lidem. Samozřejmě, že to učiním na jediné tvé přání.“

Diana ho objala kolem krku. „Ty víš opravdu všechno! Kdy by to šlo zařídit?“

„Do Longarru jsou dva dny cesty na rychlých koních. Ale pokud se budeme stavovat i v Tisíci věžích a Aurrgharru, nepůjde to tak rychle.“

„Určitě se tam musíme stavit,“ řekl jsem. „Nejde to jinak!“

„Dobře. Pošlu vzkaz, aby připravili plachetnici k plavbě. Pojedu s vámi, loď počká v našem přístavním městě Longarru.“

„Můžeme vyjet ještě dnes?“

„Ovšem - za chvíli, jen co budou osedláni koně.“

Jaguár odběhl a Diana se rozesmála: „Charry, my doopravdy pojedem domů!“

„Tady jsme doma! Já jsem rád, že jsme v Arminu. Lidé mi toho nikdy neudělali moc dobrého. Šelmy jsou lepší...“

Nechtěla se hádat - chtěla se líbat. Byla šťastná.

Ao Harrap pokorně čekal u dveří, až si ho všimneme.

„Koně budou připraveni. Smím se na něco otázat?“

„No jistě! Co se najednou ptáš?“

„Vím, můj pane, že tvým průvodcem je tygr Aflargeo. Ale rád bych věděl, nepohrdnete-li přáním jaguára, aby směl jít s vámi k lidem a pohlédnout zblízka do tváře těm podivným tvorům, které vy počítáte ke svým bratřím.“

„Ale samozřejmě! Nebo myslíš, že Aflargeo a Tannarwaghirr postačí jako důstojný doprovod? Naopak, vezmeme s sebou ještě další leopardy, tygry, jaguáry, všechny možné šelmy. Jednak je to vznešené a potom, sami bysme náš clipper neuřídili.“

„Já umím řídit lodi! Můžu ti pomáhat!“

„Jo, ty chceš jít s náma osobně? Ty, kníže?“

„Co je důstojnost Vládce proti možnosti spatřit nespátrané a poznat nepoznané? Každý jaguár dá život, aby mohl vidět víc, než zatím směl...“

„To tolik dychtíš po poznání?“

„Ano! Neprožil jsem ještě dlouhý život, ale mohu říct, že pod vedením otce jsem poznal veškerou moudrost své vlasti, kterou jsem poznat mohl. Teď chci poznat i svět lidí. Ne tak jako on, ze zlé stránky, ze stránky nepřátelství a nenávisti - ale tak, jak jej vidíš ty. Chci umět žít s lidmi, hovořit s nimi, číst jejich písmo, naučit se jazykům, kterými se domlouvají. Chci znát vše, co je možno poznat. Tak praví Zákon Arminů.“

„Charry!“ vyjekla Diana. „Já mám obrovskej nápad! Necháme našeho jaguára zapsat na studia na Sorbonně!“

„Jo, to je nápad,“ řekl jsem sklesle, „to bude rektor bez sebe radostí. A co se jako bude učit?“

„Cokoliv. Práva, medicínu, přírodní vědy, matematiku, filozofii, teologii - zkrátka složí pět šest doktorátů a ukáže těm mamlasům, jak se študuje!“

„Hm... Co ty máš proti Sorbonně?“

„Já nic, ale otec neměl rád profesory. Říkal, že jsou nedoukové a lidi, když odcházejí z university, jsou ještě

hloupější, než jak tam přišli. Proto mi taky zakázal, abych tam studovala.“

„Aha. To ovšem neznamená, že by profesores vzali s nadšením na studie dravou šelmu, které se každý bojí. I když je Ao Harrap krásný a slušně vychovaný, asi by je polekal nad únosnou míru.“

„Ty seš ale zbabělec! Dobře, až budem v Paříži, já se s nima dohodnu sama...“

Ao Harrap poslouchal naše řeči se zdvořilým úsměvem. „Řekla jsi, Diano, že tvůj otec si nepřál, abys tam studovala. Když tam nebudeš ty ani Charry, potom tam nechci být ani já - pokud tam nebude aspoň deset dalších Arminů. Bojíme se osamělosti a máme rádi společnost.“

„Chraň nebe rektora, až mu to navrhnem!“ smála se Diana. „Charry, já to docela určitě udělám!“

„Ano, miláčku. Ale teď laskavě přestaň plácát hlouposti a jez, nebo nebudeš hotová, než budou připraveni koně.“

„Ale jo,“ řekla žvýkaje maso. „Bez starosti.“

Chvíli jedla mlčky. Postřehl jsem, že se v ní začíná něco dít, protože jí začalo blýskat v očích a nad něčím přemýšlela.

„Charry, nevádí ti, že jsme ani nesepsali svatební smlouvu?“

„Ne.“

„Ale to je chyba! Jak dokážeme tetě Clotildě, že jsme opravdu manželé? To nejde takhle dělat, to se musí postavit na pevný právní základ! Chápeš?“

„Jo. Jen prosím tě nezačni nic organizovat. Nech to na jindy.“

„Vidíš!“ vyjekla. „Tohle je jedna z věcí, které si zakazují. Poroučet si od tebe nenechám - to teda ne!“

„Já ti neporoučím, jen slušně říkám, abys jedla a nevymýšlela hlouposti.“

„To není žádná hloupost. Ao Harrape!“

„Ano?“ ozval se jaguár.

„Máš mezi svými jaguáry někoho, kdo se vyzná v advokacii?“

„V čem?“

„Kdo dovede sestavovat smlouvy. Právníka, znalce zákonů...“

„Všichni známe Zákon, i já. Co chceš vědět?“

„Vědět nic. Chci, aby sepsal smlouvu o mých a Charryho povinnostech a právech v manželství. Rozumíš?“

„Ne. Ale tvé přání je mi rozkazem. Zavolám Nejvyššího soudce GärČna.“

Nejvyšší soudce se dostavil, než jsme se najedli. Diana odmítla opustit vyhrátou střechu, dokud nebude smlouva sepsána, natáhla se na sluníčku a vyhřívala se. Učinil jsem po jejím příkladu, naše družina zalehla vedle nás. Nejvyšší soudce rozprostřel velký kus kůže na střechu a připravil se k sepisování - činil tak pomocí drápů namočených v ovčí krvi.

„Tak piš! Toto je svatební smlouva, sepsaná mezi Dianou Kleopatrou Nefertiiti de Guyrlayowe, císařovnou Arminskou, rozenou slečnou Garrichetovou, dcerou profesora Maurice Antoina Françoise Garricheta z Lyonu, a dále panem Charry Ritherem, hrabětem de Guyrlayowe, Vládcem Nebe i Země, císařem Arminským, u příležitosti jejich svatby.“

Zašilhala na mne. „Kdybys měl náhodou připomínky nebo námítky, tak je radši ohlas okamžitě, abych ti je stačila rozmluvit!“

„Ale ne, souhlasím. Všechno je to v pořádku.“

„Tak: obě vysoké smluvní strany se zavazují...“

„Pane Bože! To zní jako státní smlouva o neútočení mezi dvěma velmocemi! Vysoké smluvní strany jsou jenom státní orgány!“

„My jsme taky státní orgány! A už mlč! ...zavazují se zachovávat věrně a neochvějně zásady zakotvené v této smlouvě a ručí vlastní ctí a vlastním životem za jejich

nezrušitelnost. Smluvní strany se zavazují až do smrti zachovávat lásku a věrnost straně druhé. Toto manželství je nezrušitelné a nerozlučitelné a může být ukončeno jen smrtí jednoho z manželů.“

„Krásně řečeno.“ ocenil jsem.

„Vid’? Máš mě doufám ještě rád?“

„Ještě chvílku jo. Piš dál!“

„Ve vzájemné úctě a lásce zavazují se obě strany zplodit... Moment, kolik chceš mít dětí?“

„Kolik chceš ty. Já se přizpůsobím.“

„Dobře. ...zplodit co největší počet dětí, dle přání lady Diany. Tyto děti vychovají co nejlépe v řádné občany, kteří by byli k radosti jim i Bohu a k užítku arminskému státu, který jim bude odkázán jako dědictví.“

„Ještě jsem neumřel! Zatím je Armin můj a tvůj, miláčku. Až umřem, bude našich dětí.“

„Ať chudinky od začátku vědí, co dostanou. Přece bys nechtěl naše ubohé děti ukrátit o jejich majetek? To bys byl krkavčí otec a já bych ti hned vynadala!“

„Naše děti ať si pomůžou k majetku, jako jsme si pomohli my! My jsme se museli něco snažit, abychom si uhájili kus žvance; ta dnešní generace vůbec neví, co by chtěla. Prosím, ještě se ani nenarodily a už se dožadují dědictví po nás? Kam ten svět spěje? No řekni na to něco, stará...“

„Nechme to být, zatím to nekvaltuje. Teď přejdeme na majetkové vztahy. Musíme si ujasnit, co kdo do manželství vložil a kdo má na co právo.“

„Tak pokud vím, tys vstoupila do manželství s holým zadkem. Doslova. Holej zadek máš ještě teď. A kromě trochy zmatku jsi do něj ani nic nevnesla.“

„No tohle? Já že do rodiny nic nepřinesla? A cos měl ty, když sis mě bral? Ani kloudný oblek neměl, ani co jíst, akorát sešlýho koně a pár flintiček! Co se tady na mě budeš vytahovat?“

„Já se na tebe nevytahuju. Ptala ses, čím jsi obohatila naši rodinu a já ti odpověděl, že ničím.“

„No dovol! Já náhodou přinesla do manželství tu nejlepší, nejkrásnější, nejcennější a nejvzácnější věc na světě!“

„Ne! A co, proboha?“

„No přece sebe!“ oznámila s královským gestem.

„Tak to máš pravdu. To vzdávám. Za tebe jsou všechny poklady světa málo. To si tam nech zapsat.“

„Ne. Piš to takhle: Je konstatováno, že obě strany nevynikají přílišným majetkem a že veškeré jmění rodinné i osobní bude teprve získáno postupným zákonným obohacováním. Tento majetek budiž považován za společně nabytý a jeho správa bude nedělitelně svěřena oběma smluvním stranám.“

„Ty si fakt myslíš, že nabydeme nějakého majetku?“

„Předpokládám, že pilnou prací, hlavně tvojí, nějaký majetek získáme. Přece mě s dětmi nenecháš umřít hladý?“

Mávl jsem rukou a otočil se na druhý bok.

„Necháme toho. Přejdeme k úpravě vzájemných vztahů. Piš: Manžel se zavazuje, že bude kdykoliv a kdekoliv, za jakýchkoliv okolností podporovat všechny pošetilé nápady své ženy a vším způsobem se přičiňovat o jejich realizaci.“

Diana do mne šťouchla a řekla: „Slyšíš?“

„Jo.“ zabručel jsem.

„A nemáš k tomu žádné připomínky?“

„Ne.“ zabručel jsem ještě víc.

Zarazila se. Zatahala mne za vlasy: „Ty se na mě zlobíš!“

„Ale ne,“ řekl jsem unaveně.

„Zlobíš! Piš: Manžel slibuje, že se nebude nikdy a pro nic zlobit na svoji hodnou a poslušnou ženu. Dále slibuje, že ji nebude nikdy bít, kopat, tlouci a mlátit.“

Zvedl jsem hlavu. „A připiš: ani v případě, že si to zaslouží.“

„Cože? Já že si to zasloužím? Řekni to ještě jednou a já ti... já tě...“

Posadil jsem se. „A ještě tam připiš: Manželka se zavazuje, že nebude svého muže ničím bít, nic po něm házet a nebude se pokoušet vyškrábat mu oči, jak slibuje!“

„Co? Ty zbabělče, ty se necháš takhle chránit? Co jsem ti kdy udělala, že mě tak pomlouváš v naší smlouvě?“

„Jak se do lesa volá, tak se z lesa ozývá. Já tě taky ještě nezmlátil. Ani když bys zasloužila.“

„Omyl! A sprostá lež! První, co jsem od tebe dostala, byla facka, až jsem přelítla přes stůl!“

„Že já tě tehdá nezmlátil víc! Kdybych se mohl vrátit do těch let, tak... To mi připomíná další věc, kterou bych rád viděl ve smlouvě: Manželka přísahá, že si nebude stříhat vlasy, zvláště ne tak směšně, jak má ve zvyku.“

„No dovol? Já že mám směšnej účes? Náhodou to je podle poslední pralesní módy. A od té doby, cos mi to zakázal, jsem ani jednou neustříhla ani takovýhle kousek...“

Popadl jsem ji za kšticí: „Tak ty mi ještě lžeš! Podívej, tadyhle na krku a za ušima! To sis pižlala dýkou nejpozději před třemi dny! Nemysli si, že to nepoznám. Jseš blázen, Diano, opravdu, ty krátký vlasy ti tak neuvěřitelně nesluší, že se tomu sám až divím...“

„Ale když mám dlouhý, tak je mi horko. A padá mi to do očí! Tak se nedá existovat, měj rozum, Charry...“

„Uvědom si, že přijdem mezi lidi! Já chci, abys byla co nejhezčí!“

„Stejně jsem nejkrásnější na celém ostrově! A byla bych ráda, kdybys to zakotvil v příštím zákoníku. A co se týče cizích lidí, na ty kašlu.“

„Na mě asi taky, ne? Víš, když se na tebe podívám... ach, darmo mluvit.“

„Nebudeme se dohadovat. Podívej se na sebe, jak vypadáš ty; tak se chceš představit světu jako císař? Obraz bídy a utrpení...“

Vstal jsem. „Diano, miláčku! Chceš vůbec kdy opustit tuto střechu, vsednout na koně a odjet z Orliho hnízda někam dál k moři? Nebo si tady chceš vybudovat svoje stálé sídlo? Já že bych se přizpůsobil...“

Vstala taky. „No dobře, pojedeme. Tu smlouvu zatím schovej, Ao Harrape. Na lodi bude klid, budu moct vymýšlet další články...“ A hrdě scházela po schodech dolů.

„Já měl přece jenom radši počkat s tou svatbou, až budeš dospělá. Zatím seš ještě děčko.“

„A to ne - to je fajn, žes nečekal. Vdávat se je moc příjemný. Zvlášť za tebe.“

Koně byli připraveni již dlouhou chvíli a Aflargeo a Tannar zářili nadšením, že se pojedou. Také tu čekalo na dvacet jaguárů, vesměs pohlaváři národa. Ao Harrap před ně předstoupil:

„Bratři! Z vaší vůle jsem byl zvolen knížetem a velitelem bojovníků. Přijal jsem černý plášť knížete jako ocenění a uznání toho, že miluju národ jaguárů a chci mu sloužit, jako mu sloužil můj otec, věčně slavný kníže Griissirno. Je však Zákon orlů, který je dán Arminům: když mláďata vyrostou, vzlétají z hnízda a hledají si sama místo, kde budou žít. Také já musím opustit svoje hnízdo, ač bych v něm žít mohl. Odejdu do světa s našim bratrem Charrym. Nevím, jak dlouho od vás budu vzdálen a nevím, zda ještě kdy spatřím svou vlast. Ale je psáno: jdi, bojovníku, a neptej se, kam vede cesta. A já půjdu, jak si přeje Quantá Chilcox, Praotec Jaguár.“

Skvrnití náčelníci hleděli na knížete mlčky, s nepohnutými tvářemi. Jen jeden promluvil: „Národ jaguárů potřebuje Vládce.“

„Vím. Prozatím jmenuji nejmoudřejšího z vás svým kancléřem. Ten bude po dobu mé nepřítomnosti vést radu. Thärrsô, ty jsi nejlepší z nás - ty budeš mým zástupcem.“

Jaguár, který promluvil, sklonil hlavu.

„Byl jsi přítelem mého otce a dobře jsi mu radil. Bud' tedy stejně dobrým správcem jeho národa!“

„Slibuji, pane!“ řekl Thärrsô. „Provázej tě štěstí na cestě. Národ jaguárů bude čekat, až tě šťastné kroky přivedou zpět...“

Ao Harrap svlékl plášť přes hlavu a podal ho Thärrsôvi. Jaguár jej však zatím podržel v tlapách a neoblékl.

„Hodně štěstí na tvé cestě, můj pane! Hodně štěstí...“

Potom Ao Harrap švihl koně ocasem a vyjel pomalu vpřed. My ostatní řadou za ním a za nás se zařadili další po zuby ozbrojení jaguáři. Ostatní nás pozorovali, stojíce podél cesty. Někteří na nás pozdravně volali a my jim odpovídali. Diana přímo zářila.

Konečně jsme se vypletli z úzkých uliček Orlího hnízda a sjeli po strmých stezkách dolů do krajiny. Vraceli jsme se stejnou cestou, jako jsme jeli sem, a stejně tak jsme se dostali k městu Tisíc věží a potom k Aurrgharru. Ve městě leopardů panoval stejný čilý ruch jako předtím, zdálo se, že stavby rostou záviděníhodnou rychlostí. V Aurrgharru bylo vše při starém.

Předpokládal jsem, že zajedeme na Guyrlayowe, ale Ao Harrap považoval za hotovou věc, že zahneme rovnou do města Longarru, námořního přístavu jaguárů. Souhlasil jsem a svému sídlu věnoval jen tichou vzpomínku. Diana na ně vůbec nebyla zvyklá a ani ji nenapadlo o tom uvažovat.

Dva dny jsme se potom potloukali nehostinnými horskými pláněmi, údolími a průsmyky, po téměř neznatelných cestách. K polednímu toho druhého dne jsme spatřili moře, tentokrát východní pobřeží Arminu. Trvalo nám však ještě několik hodin, než jsme se dostali až k vodě. Potom jsme ještě kousek jeli po břehu a už jsme viděli to vyhlášené město.

Longarr se nachází uprostřed moře asi půl míle od břehu. Je to pevnost z ohromných kamenných kvádrů, na nichž jsou postaveny podivné šišatě kruhové stavby, které se směrem ke středu ostrůvku zvedají do výšky a končí jakousi obrannou a vyhlídkovou věží. U okrajů mola z kamenných kvádrů, již hodně ohlazených mořem, kotvily tři jaguáři plachetnice.

Na Ao Harrapovo zařvání předjely pirogy, jaké jsme už viděli při naší svatbě. Vlezli jsme tentokrát dovnitř úspěšněji než tehdy a vzápětí nás už vezly k ostrovu. Tam byly ještě potíže s vyšplháním na molo - jaguáři vyskakovali s obratností vlastní všem kočkám a já jim velmi záviděl.

Uvítal nás velitel města hrabě Râtam. Z obřadných poklon, které věnoval Ao Harrapovi, jsme se dozvěděli, že doposud nikdy ještě neměl příležitost pozdravit ho jako knížete jaguárů, jen jako korunního prince. Pěl chválu na knížete Griissirna a trpce litoval jeho smrti, proto jej potěšilo, že jsme jeho jménem pojmenovali náš clipper a zatoužil jej uvidět, protože už o této skvělé lodi slyšel.

„Výborně, uvidíš ho.“ řekl Ao Harrap. „Zítra vyplujeme na tvé lodi do delty k přístavu. Charry a Diana si přejí plout po moři.“

Hrabě Râtam byl na vrcholu blaha a hned mi začal líčit přednosti své lodi. Ale ve mně se začal vzmáhat jistý nepokoj, ježto o přednostech jaguářích lodí jsem byl poněkud informován.

„Doufám, že se nebudeme pouštět moc na širé moře! Budeme-li křížovat podle břehu, můžeme se včas uchýlit někam do zátoky, kdyby přišla bouře.“

„Zažil jsem už hodně bouří,“ řekl klidně Râtam. „Nebojím se jich. Moje loď je všechny vydržela.“

„Nebojím se o sebe, ale o Dianu. Snad mi rozumíš...“

„Můj pane, i kdyby Quantá Chilcox seslal na naše hlavy otce, dědy a pradědy všech bouří světa, postačí tvůj rozkaz a já vyvedu loď z každého nebezpečí a dovedu ji bezpečně tam, kam ukážeš.“

Po tomto ujištění bylo vrcholně nezdvořilé namítat cokoliv dalšího - ačkoliv jsem měl oprávněné pochybnosti. Ostatně hrabě Râtam mluvil podivným přízvukem, kterému jsem stěží rozuměl a choval se jako pravý námořní kapitán, totiž přezíravě k celému suchozemskému světu. Jeho loď, pokud jsem mohl z břehu posoudit, vynikala chatrností konstrukce, různorodým oplachtěním a neuvěřitelným množstvím děl,

výhružně čouhajících ze všech vhodných otvorů v podpalubí. Nejmohutnější z těchto kanónů byl instalován na zádi za zadním stěžněm a podle Râtamova vysvětlení používán jen v případě, že některá loď jaguára neprozřetelně hodlala stíhat. Tehdy z něj vystřelovali tříštivé náboje vlastní konstrukce, kterou už lidé přítomní této střelbě nemohli nikomu doporučit k patentování.

Noc jsme strávili klidně v maličké kobce v Râtamově paláci. Byl to jeden z nejpřepychovějších hostinských pokojů a dá se říct, že sám kníže Ao Harrap měl daleko horší pokoj. Výstavnost domů v Longarru se vůbec nedá srovnávat s Orlím hnízdem - podle Râtama tam byla poslední budova stavebně dokončena už před dvěma sty lety a opravám se věnovali jen příležitostně. Nové budovy se už ani stavět nemohly, ostrůvek je maličký. Jakákoliv výstavba byla podmíněna zbouráním budovy staré.

Ráno nás přivítalo zachmuřenou oblohou a ostrým větrem. Râtamova loď, ačkoliv bez oplachtění, se na kotvách kývala sem tam a kdo přešel po palubě, klouzal od zábradlí k zábradlí. Râtam soudil, že to je nejvhodnější doba k vyplutí na moře a choval se přímo nadšeně. Diana se klepala zimou a větrem a tvrdila, že půjde radši pěšky, ale přece jen ochotně doplavala k lodi a vyšplhala po divně zpotvořeném provazovém žebříku nahoru. Uměla chodit po rozhoupané palubě stejně jako já - ještě štěstí, nějaká rozmazlená městská slečinka by se na palubě neudržela.

„Výtečně,“ řekl Râtam. „Dej rozkaz, pane - vyplujeme!“

Posádka lodi se skládala ze třiceti jaguárů, cestujících bylo dohromady asi třicet, ale jaguárům byly okamžitě přiděleny pomocné práce a Râtam už se chystal přidělit nějaký úkol i tygrům a leopardům. Pouze Aflargeo, Tannarrwaghirr a Ao Harrap byli osvobozeni od práce; jejich výhradním posláním bylo bdít nad naší bezpečností a pohodlím. Nicméně když jsem si všiml, jak neobratně a nešikovně šmodrchají svými tlapami uzly a smyčky, rozčílil jsem se a počal všechno, co jsem mohl, vázat sám. Diana se zachovala jako námořník a pomáhala taky. Mohu se pochlubit, že znám všechny druhy námořnických uzlů, ale co vázali skvrnití lodníci na svých

lanech, mne uvádělo v upřímný úžas. Od té chvíle věřím, že Alexander Veliký nedokázal rozvázat ten slavný gordický uzel a musel ho rozseknout. Nevydržel; kdyby na to pustil jaguára z námořní lodi, jistě by to ten dobrák nakonec rozpletl. A co víc, dokázal by ho stejně složitě a nepochopitelně i svázat. V největší údiv mne uváděly uzly lan, držící v patřičné poloze konce bočních ráhen, vyčnívajících daleko nad vodu. Ty totiž v pravou chvíli, když se loď otáčí a ráhno musí dopředu, povolí a pustí je, a po skončení manévru zas automaticky přitáhnou. Jak to je možné, nevím dodnes. Vím jenom, že když jsem se pokusil sledovat lano v uzlu, zapletl jsem se dřív, než jsem ho objevil třetinu. Snad by pomohlo nechat uzel rozvázat a pozorovat, jak ho jaguáři neuměle šmodrchají - ale kdyby se to nařídilo, ráhno by spadlo do vody a loď by se překotila tahem na druhé straně.

Vítr nám byl příznivý a hnal nás k severovýchodu. Tím jsme se brzy dostali na širé moře a arminské pobřeží jsme viděli už jen jako úzký proužek na obzoru. Neustále jsem přesvědčoval Râtama, aby se vrátil k pobřeží, neboť jsem počasi příliš nevěřil; kapitán se jenom smál. Nakonec jsem projevil obavu, umí-li vůbec loď natočit ke břehu, teprve to ho urazilo natolik, že se vrátil trochu blíž a od té doby hojným křížováním držel loď v jakž takž příhodné vzdálenosti.

Potíže nastaly až odpoledne, kdy se vítr otočil a vanul nám zpočátku do boku, nakonec téměř proti. Jaguáři pobíhali po palubě jako splašení a přehazovali ráhna sem tam, povolovali a utahovali plachty. Byla to práce pro celou posádku, nejen pro jednu směnu, jako bývá u lidí. Na zvědavou otázku, jak se střídají námořníci ve službě, spící a odpočívající, mi Rátam vysvětlil, že každý je ve službě pořád, pokud je to nutné. Odpočinout si mohou, až loď zakotví, nebo když je výjimečně dobrý vítr. To mne zdrtilo; asi bych takový režim života přes veškerou otužilost nevydržel.

Konečně k večeru uznal Rátam, že asi dál nebudeme moci a poručil zastavit v jakési zátoce. Kormidelník natočil loď tak, až jsem se obával, že na ten břeh najedeme, ale nakonec se v poslední chvíli podařilo loď stočit a přirazit ke břehu bokem. Vykoupali jsme se a jaguáři nachytali ryby k večeři. Diana prokázala dobrotu srdce tím, že jim je usmažila na tuku,

kterým normálně mazali čepy děl, na kusu plechu, který mi kdysi někdo z nich ukradl z dílny ještě dřív, než jsem z něj stačil něco udělat. Ted' sloužil na lodi jako improvizovaný poklop průlezu do podpalubí. Jaguáři se nacpali a dostali veselejší náladu. Já taky, že už jsem nestál na palubě té nebezpečné kocábky.

Na druhý den jsme vůbec nemohli vyplout. Při rozboru povětrnostní situace usoudil Râtam, že bychom asi při vyplutí ze zátoky najeli na ohromný balvan na jejím okraji, což by lodi ani nám neprospělo. Proto jsme zůstali na místě, koupali se v moři a lovili perlorodky. Bylo jich tam plno a jaguáři to věděli, ježto se jim perličky líbily a když vysrkli škebli, nechávali si je. Diana se vášnivě zabrala do lovu a že jí jaguáři ochotně každou perlu přinesli, měla zakrátko plný kožený pytlík, bratru za půl milionu. Rozhodla se, že je provrtá a udělá si z nich náhrdelník. A hned se se mnou začala dohadovat, jak se to dělá.

Teprve nazítří jsme vyrazili; ale vítr, který byl ted' příznivý, zase ztratil na rychlosti, tak jsme se jen unaveně ploužili podle břehu. Našlo si nás hejno delfinů, plavali kolem a vyskakovali nad vodu.

„To jsou nejlepší přátelé námořníků,“ řekl Ao Harrap. „Kníže Griissirno s nimi uměl hovořit jejich řečí a trochu mne naučil. Delfini ti najdou daleko v oceánu každou loď a varují tě před ní. Ted' si hrají, ale kdyby bylo potřeba, šli by i bojovat.“

„Tihle?“ podivila se Diana. „Ryby?“

„Delfin není ryba,“ řekl jsem, „je to savec, to bys mohla vědět. Jako velryba nebo vorvaň.“

„Sám seš vorvaň!“ odsekla. „A copak vodní plovatci můžou být taky Armini?“

„Ovšem,“ řekl Ao Harrap. „Jsou pány moře tak, jako my vládneme souši. A jsou našimi přáteli - až vyplujeme do světa, budou nás doprovázet a pomáhat nám.“

„Mohl bych se s nimi domluvit?“

„Ano, když se naučíš jejich řeč. Oni sami se arminsky učí těžko a řečem lidí nikdy. Rátam jejich skřeky umí velice dobře...“

Kapitán na vyzvání přiběhl a vydal ze sebe hvízdavé zvuky. Rázem se celé hejno, skotačící kolem nás, sjelo u zádi a několik delfínů vystrčilo hlavy z vody a radostně skřehotalo. Rátam odpovídal, delfíni vyskakovali z vody a prohlíželi si nás.

„Doporučil jsem vás do jejich ochrany. Večer až zakotvíme, se jděte s nimi proplavat v moři. Mají rádi, když se jich někdo dotýká. Uvidíte, jsou přátelští a laskaví a budou vás mít rádi.“

„Nejradši bych, aby se seznámili s Darkkou,“ navrhl Ao Harrap. „Co myslíš, Rátame, šlo by to zařídit?“

„Nevím, kde teď Darkka je. Ale zkusím jim říct, aby ho zavolali.“ Rátam se vyklonil přes bok lodi a něco pokřikoval na rozehrané delfíny. Odpovídali mu hlučným skřehotáním dlouhou dobu a k ničemu to nevedlo.

„Kdo je Darkka?“ ptala se Diana. „Jejich náčelník?“

„Ne. Totiž... vlastně ano. Oni nemají sdružení jako my, mají možná určité vědomí národa, ale nevolí si žádné náčelníky. Darkka je starý delfín, přítel mého otce; vodil často jeho lodi. Ostatní delfíni ho někdy poslouchají, když chtějí, nebo když chce on něco od nich. Jinak si dělá každý, co sám za dobré uzná.“

„Nic zvláštního, to je u jaguárů taky tak,“ smála se Diana. „Takže nás s tím Darkkou seznámíš?“

„S radostí - jestli připluje. Poznáte ho snadno, má na hlavě rudou značku.“

Delfíni doprovázeli naši loď celý den až do večera, kdy jsme zakotvili v jakési zátocce. Ao Harrap nám řekl, abychom se vykoupli v moři a proplavali se s delfíny. Samozřejmě jsme tak učinili, obzvlášť Diana se nemohla dočkat. Delfíni nás už očekávali, kroužili kolem a prohlíželi si naše těla - zřejmě jsme pro ně byli velice exotičtí. Rátam také skočil do vody, společně jsme přeplavali na mělčinu a všichni se tam

uvelebili do prohráté vody, jak se dalo. Râtam nám překládal zvědavé a velmi naivní otázky delfínů. Také my jsme k nim měli množství dotazů, ovšem na většinu z nich jsme nedostali kloudnou odpověď. Buď Râtam neuměl kloudně delfínsky, nebo byly ty řeči delfínů tak prostomyslné jako řeč dětí.

Dozvěděli jsme se asi toto: žili by v moři svobodně a šťastně, nebýt žraloků a lidí, co je loví pro maso. To jim leželo v hlavě pořád a neustále se s námi dohadovali, jak je možné, aby byli lidé tak krutí a pojídali jiné živé tvory. Asi dvacetkrát jsem je ubezpečil, že budu dávat pozor a kdybych viděl, jak někdo zabíjí delfína, vyrazím mu zuby a zpřelámu všechny kosti, ale opakovali to znovu a znovu. Nezdálo se, že by souhlasili s mým řešením, dokonce jsem měl dojem, že jim připadám stejně krutý jako jejich pronásledovatelé. Zblízka lidi zatím neviděli a moc si nás proto prohlíželi, na jaguáry byli zvyklí a ani tygři a leopardi jim nebyli novinkou. Udivilo mne, že neznali téměř nic o souši a životě na ní. Zato velmi dobře znali náš clipper a věděli překvapující podrobnosti o vraku Atlantiku, o kterém se Diana zmínila. Když hovořili o moři, jejich do té doby nesmyslné řeči náhle získaly překvapující obsah. Co se týkalo jejich živlu, byli možná chytřejší než kdokoliv z lidí včetně námořníků.

Přesto jsme byli rádi, když výslech skončil a šli jsme si zaplavat. Râtam nám poradil, abychom se dali od delfínů vozit; stačilo chytit se za hřbetní ploutev a už nás táhl rychlostí závodního koně. Diana se z toho radovala jako děčko, nechala se s nadšením vozit sem tam a pokoušela se žvatlat jako delfín, což jí přes veškerou snahu moc nešlo.

Pak jsme se vrátili na mělčinu, delfíni zůstali tak blízko nás, jak jen mohli a mezi časem vystrkovali hlavy z vody a koukali.

„Poslouchej, Charry,“ řekla Diana. „Dovedou ti delfíni taky bojovat, nebo jsou docela bezbranní?“

Nedal jsem odpověď, jen jsem zatahal Râtama za ocas a jaguár řekl: „Divila by ses, ale dovedou se bít, když je třeba. Umějí zabít žraloka jedinou ranou čenichu. Viděl jsem to.“

„Nepovídej! A člověka by taky dokázali?“

„Snadno. Můžeš to zkusit.“

„Charry, tebe hned tak něco neporazí. Zkus se servat s delfínem!“

„S radostí. Jak zaútočí on na mne, to je jeho věc, ale jak mám já zaútočit na něho, to nevíš?“

„Ne,“ řekla a zatahala za ocas Râtama, který však nepotřeboval upozornit, aby řekl:

„Nevím, nikdy jsem nebojoval s delfínem. Promluvím s nimi.“

Trvalo to dost dlouho. Když jim sdělil, co a jak, nastalo mezi pány oceánu jisté vzrušení a všichni se dohadovali. Potom jeden něco odpověděl a ostatní odpluli. Râtam opět hovořil, zase to dlouho trvalo, než pochopili.

„Jde to ztěžka! Škoda, že tu není Darkka, ten chápe naše nápady trochu víc. Přesvědčil jsem jednoho, aby ti ukázal útok; ale taky jsem mu musel vysvětlit, že tě při tom nemusí zabít. To chápal obzvlášť těžko.“

„Aha. A co mám dělat?“

„Plav směrem k němu. Uvidíš, on sám rozhodne.“

Skočil jsem do vody a plaval k delfínovi. Ten obratně uklouzl stranou, najednou vyskočil zprudka z vody a padal na mne. Pokusil jsem se utéct mu, ale švihnutím ocasu vyrovnal směr a... Sám nevím, co se stalo. Najednou okolo mne zavířila voda, ucítil jsem strašnou ránu do zad, vypustil všechn dech a šel ke dnu. Cítil jsem, jak prskám a kašlu vodu, ale pak mě něco nabralo zespodu a cítil jsem, jak mě to strká ke břehu. Byl to delfín, to jsem cítil na hladké kůži. Vystrkal mne až skoro na břeh, tam mě už vytáhla Diana. Kašlal jsem a prskal vodu a nemohl jsem se ani hnout - má žena se mnou třásla a snažila se mne přivést k životu, podle hlasu asi taky plakala, i když neříkala nic srozumitelného.

„Ale...“ zachroptěl jsem. „Nevyváděj... už jsem v pořádku...“

Podářilo se mi popadnout dech a byl jsem zase jakž takž živ. Zvedl jsem hlavu a zatřásl jí v němém údivu.

„Tedy,“ řekl nevzrušeně Râtam, „tak by asi vypadal skutečný útok. Ovšem byl by veden samozřejmě daleko silněji a ostřeji než tahle hra.“

„Aha.“ řekl jsem. „Děkuji, stačilo.“

Natáhl jsem se na písek a rekreoval se. Delfíni připlavali blíž, vystrčili hlavy z vody a hlučně rozprávěli.

Chvíli mi trvalo, než jsem byl opět schopen pohybu a řeči.

„Co to se mnou vlastně udělal? Neviděl jsem vůbec nic, najednou jsem dostal ránu a šel přímo pod vodu.“

„Padl na tebe nosem,“ řekla Diana. „Přímo na záda.“

„Aha. Tak už chápu.“

„To nic,“ řekl Râtam. „To byl ještě docela malý delfín, měřil sotva dva metry. Darkka má přes tři metry, to je teprve náraz, když do někoho najede nosem...“

„Uctivě děkuju. Rozhodně si rozmyslím ho provokovat k nějakému boji. To se radši budu bít s jaguárem než s delfínem.“

„To je tím, že ve vodě jsi oslaben,“ řekl zdvořile Râtam. „Jinak bys jej jistě přemohl.“

„Nebudu se už pokoušet bít s jakýmkoliv delfínem. A tím to hasne! Dneska už stejně nepojedeme, dej jim volno, ať se jdou najíst. Že další legrace bude až zítra.“

Delfíni vyslechli Râtamův proslov a zmizeli. Občas se ale některý z nich objevil u břehu a pozoroval nás, jak táboříme.

I druhého dne nás věrně doprovázeli při plavbě. Značně jsme se díky příznivému větru přiblížili k cíli a Râtam tvrdil, že pozítří už budeme kotvit v přístavu. Během odpoledne nastal na palubě menší vzruch a když jsem se ptal, co se děje, dostal jsem odpověď, že se objevil Darkka.

Šel jsem se na tu zajímavou osobnost podívat. Plaval podél lodi a když na něj někdo z jaguárů zavolal, vystrčil hlavu z vody a prohlédl si mne velmi pozorně. Také já jsem spatřil onu zvláštnost jeho zjevu: na hlavě měl pečlivě vykreslenou značku, rudý lístek se dvěma čárkami dozadu, podobný jako

mají arminské šelmy. Jinak to byl delfín ohromný, větší než všichni ostatní. Však jak se zdálo, měli z něj pořádný respekt.

„Jak se stalo, že má tu značku na hlavě?“ ptal jsem se Ao Harrapa, protože Râtam byl zaujat řízením lodi.

„To mu udělal otec. Darkka si přál, aby se něčím na první pohled lišil od ostatních delfínů. Griissirno mu drápy vypíchal na hlavě toto znamení - asi tak, jako ty máš na zápěstí tu modrou kotvu. Číňané dělají takové věci i v barvách, otec si od nich vzal trochu barvy a nabarvil mu ten znak na červeno. Kromě toho dal všem lidem přísný pokyn, aby tomuto delfínovi na žádný pád neublížili, jinak vzbudí jeho hněv.“

Chápal jsem, že taková výstraha mohla stačit.

„Je na to velmi pyšný. Míval otce za to velmi rád.“

Ao Harrap se vyklonil a počal něco vysvětlovat delfínovi. Několikrát opakoval Griissirnovo jméno, delfín vysunul hlavu z vody a užasle pískal.

„Řekl jsem mu o otcově smrti. Moc se diví. Slíbil, že mi bude tak přátelsky nakloněn jako otcí.“

Pod vedením Darkky jsme pluli celý den a pak i celý příští. Třetího dne jsme spatřili u břehu náš skvělý clipper a Râtam zabočil do přístavu.

Spatřil jsem, jak se lidé o překot hrnou ke břehu, také šelmy se blížily. Ale úplně první, koho jsme viděli, byli dva černoši ohromných postav, stáli na palubě Griissirna a vyvalenýma očima zírali na naši loď. Taky my se divili, jim dvěma - a ještě víc, když z podpalubí vylezl třetí a postavil se k nim.

Kapitán, Toby a ostatní nás čekali na přistávacím mole. Napřed sestoupil velmi důstojně Râtam, pak my a taky Ao Harrap. Zdvořile jsme pozdravili a všichni nás radostně vítali.

„Mimochodem, jak se dostali na loď ti černoši?“ ptal jsem se kapitána. „Kde jste je vzali?“

Dopředu se protlačil Johanes. „To musíš slyšet, Charlie! Byl jsem s Harrym na průzkumu tam dál, na západě. Je tam taková chata a v té ti tři žili. Byli to otroci pirátů nebo tak

něco, nemohli jsme je vyslechnout, neumějí žádnou civilizovanou řeč. Považují nás za dědice svých pánů a ochotně udělají, co řekneme. Taky se ovšem hrozně bojí šelem.“ přiznal po pravdě.

„Jak se dostali k pirátům?“

„To nevím. Nedokážem se s nima domluvit.“

„Já to zkusím,“ řekla Diana. „Skoč pro ně!“

Za chvíli se Johannes vrátil a za ním šli tři černí obři, kterým sahal plavčík sotva do poloviny prsou. Když však na ně zostra houkl, postavili se do řady vedle sebe a vyvalovali na nás oči.

Diana na ně promluvila cizí řečí. Koukali jeden na druhého, ale žádný neodpověděl. Přešla na jiný jazyk, skládající se převážně z mlaskání a chrčení. Teď se všichni tři rozpovídali naráz, jeden dokonce klekl na kolena a políbil jí umazanou nohu. Diana mu to přísně zakázala, ale oni se shlukli kolem ní, repetili a žvatlali s rozjařenými výrazy tváře.

„Tak co je?“ ptal jsem se.

„Počkej! Už dávno jsem tuhle hatmatilku neslyšela, musím dávat dobrý pozor, co povídají. Jsou přímo z Afriky, prý je tam ukradli arabští otrokáři. No, tomu docela věřím. Tihle lotři je prý koupili od Arabů za nějaká děvčata. I tomu věřím.“

Obrátila se k černochům a něco jim dlouze a nesrozumitelně vysvětlovala. Kývali ochotně hlavami a jevíli velikou radost.

„Řekla jsem jim, že jsme jejich pány zabili. Že jsou teď svobodní lidé a můžou jít, kam chtějí.“

„Neblázni! Utečou a my je potřebujem, máme posádku pod psa!“

„A nevíš, kam by šli? Zatím prohlašujou, že mi budou do smrti sloužit. No, do smrti je snad potřebovat nebudu, ale pro první čas jistě. Síly mají za čtyři...“

„Tak je vezmem do posádky a zkusíme vycvičit na námořníky. Zeptej se jich, jestli umějí pracovat na lodi. A jestli dovedou zacházet se zbraní.“

Dobře jsem pozoroval, jak jim zablýskalo v očích, když to řekla.

„Říkají, že na lodi nepracovali. Ale bojovat dovedou, to ano; oštěpem, lukem a pangou, jejich mačetou.“

„Hm... tak zatím ať si jdou odpočinout.“

„Jo. To jim půjde. Celou dobu nic jiného nedělali.“

Kapitán sledoval to dohadování se zvědavým výrazem ve tváři.

„Ale Diano, ty se umíš domluvit s černochoy? Jakým jazykem jsi to s nimi mluvila?“

„Napřed arabsky, potom swahilli a nakonec nářečím ze Súdánu. To už mi jakž takž rozuměli. Spíš já měla trochu potíže.“

„A ty umíš všechny tyhle jazyky?“

„Byla jsem s tatínkem v Africe. Přiučila jsem se.“

„To je výborný... který řeči ještě umíš?“

„Teď se zrovna chci učit delfínsky. Koukněte támhle, uvidíte je. To jsou delfini. Hovořili jsme s nimi, kapitán jaguáří lodi Râtam je jejich kamarád.“

Râtam zatím zdvořile vyčkával opodál, teď přistoupil blíž a zdvořile se panu Millardovi uklonil.

„No jo. Pane Millarde, váš kolega Râtam. Taky kapitán.“

Râtam pronesl něco velmi zdvořilého a pak přešel na angličtinu, ač ji krutě lámal. Pozval kapitána na svoji loď k prohlídce a zároveň projevil přání prohlédnout si Griissirna. To jsem měl v úmyslu i já, kromě toho jsme se chtěli s Dianou ubytovat, tak jsme se všichni vydali na loď.

Griissirno byl v nejlepším možném stavu, připraven k vyplutí. Kapitán zařídil, aby vše bylo uvedeno do pořádku a nic už nepřipomínalo, že to kdy byla pirátská loď. Mohli jsme jenom chválit, i Râtam hleděl na naše plavidlo s nábožnou úctou.

„Moc rád bych se plavil na takové lodi! Skutečně, kdybyste mne někdy vzali na nějakou cestu...“

„Budem potřebovat jaguáří posádku, když chceš, můžeš nastoupit hned. Dělal bys druhého důstojníka, kapitána a prvního máme.“

„Velmi rád. Mou loď může odvézt do Longarru kdokoliv jiný.“

A tak se stal Râtam dalším důstojníkem na Griissirnovi.

„Diano,“ pravil jsem, „jako císařovna máš důležité privilegium: můžeš si stanovit, kdy vyplujeme. Pojede se do Barmy a do Číny za účelem prodeje zboží, které je ve skladišti, případně nákupu potřebných věcí pro nás i naše přátele.“

Diana se zářivě usmála. „Zítř ráno! Nechápu proč to zdržovat, když je všecko v takovém pořádku.“

„Provedu. Kapitáne?“

„V pořádku, Charry.“

„Toby? Râtame?“

„Připraveni!“ řekli oba najednou.

„Dobrá. Tak zítř ráno Modrého Petra na stožár. Do večera můžem docela dobře připravit loď k odjezdu.“

„O.K., admirále,“ řekl pan Millard. „Jen ještě doplnit posádku těmi kočkami, aby k něčemu vypadala. I s černochoy je nás málo.“

Zbytek dne jsem věnoval tomu, že jsem s Aflargeem a Râtamem vybíral vhodné námořníky z řad šelem. Všichni se stěhovali na palubu a ukládali do kójí na přídi, což se neobešlo bez zmatku a rámusu. Kníže Ao Harrap vše organizoval tak, že ležel nahoře na palubním průvlaku a natřel tlapou toho, kdo se moc zdržoval, hlučel či jinak vyrušoval svého pána z podřimování. Další význačná osobnost, delfín Darkka, kroužil kolem lodi a pokřikoval na nás důležité rady a pokyny, kterým nikdo nevěnoval pozornost, neboť jim nikdo nerozuměl.

Naštěstí naši pruhovaní a skvrnití námořníci postrádají jeden zvyk obvyklý u lidí, totiž zpít se večer před odplutím do němoty. Byl jsem tomu rád.

Když jsme si potom večer sedli na zádi a pozorovali zapadající slunce, přivinul se mi Aflargeo k nohám a zapředl: „Charry, a opravdu už zítra pojedeme?“

„Ano, Aflargeo. Už zítra.“

„Nemůžu ani věřit. Celý život si přeju podívat se mezi lidi. A teď najednou můžu! Uvidím svět, ve kterém žiješ ty a Diana, uvidím svět lidí...“

Diana pohládila tygra po hlavě. „Jen abys nelitoval! Svět lidí není dobrý ani pro ně samotné, natož pro tygry! Svět lidí je zlý. Nedůvěřuj mu, Aflargeo - ani já a Charry mu nevěříme...“

„Přesto chci ten svět vidět.“ řekl.

Ve stínu zlaté pagody

Vypluli jsme za prvního ranního úsvitu. Vítr byl kromobyčejně příznivý, sotva jsme se dostali trochu od břehu a napjali všechny plachty, loď se rozlétla jako šipka a pobřeží Arminu valem mizelo. Nelitovali jsme, že opouštíme přístav. Nikdy jsem k tomu místu nepřilnul, aniž kdo z našich. Hlavně šelmy byly neobyčejně vzrušeny a i směny, jež měly odpočívat, byly toho času na palubě a vzrušeně očekávaly, co se objeví vpředu.

Objevil se delfín Darkka s celým doprovodem. Oznámil nám, že v blízkosti není žádná cizí loď a že je možno plout bez obav. Rátam mu sice vysvětloval, že náš clipper se nemusí obávat setkání s cizincem, ale Darkka to asi nedokázal pochopit a tak nám se svými delfíny poctivě hlásil každou rybářskou bárku, která se jen objevila v okruhu dvaceti mil od nás.

Na můstku měl službu kapitán Millard, kormidloval Harry, ačkoliv byl zatím povýšen na bocmana a jeho funkci zaujali na směny černoši. Byli sice dost inteligentní, aby dokázali kormidlo držet, ale při přistávání a odpoutávání od břehu jsme uznali za vhodné svěřit tu práci odborníkovi. Vyčkal jsem, až se Armin změnil na malou čárku na obzoru a pak chtěl jít spát, avšak v té chvíli přiletěl Johanés, oči navrch hlavy.

„Máš jít hned na můstek! Kompas blbne jako šílenej!“

„Co je s ním?“

„Bud'ťo se mění vítr, nebo střelka blázní. Ukazuje, že jedeme zpátky k Arminu. Otočili jsme se o stoosmdesát stupňů...“

Podíval jsem se k pobřeží. Pásku černého břehu bylo ještě vidět a nezdálo se mi, že bychom se nějak točili. Vyběhl jsem nahoru na můstek. Kapitán už mi šel naproti.

Pluli jsme podle mého názoru k severovýchodu, avšak kompas ukazoval jihozápad a nedal se nijak a ničím odradit od svého nevhodného počínání. Podle praxe kormidelníků jsem

do něj udeřil pěstí. Střelka se zatřásla, pohnula sem-tam, ale nezměnila názor.

„To nic. V kapitánské kajutě je další kompas. Podíváme se na něj, třeba má víc rozumu...“

Kapitán zůstal na můstku, já šel dolů. Ale i tento ukazoval tvrdošijně jihozápad. Vrátil jsem se na palubu a rozhlížel se po obzoru. Zjistil jsem, že se zatáhl bělošedým oparem a loď se počala jako ponořovat do řídké mlhy. Radši jsem vyběhl na můstek.

„Rozumíte tomu, pane Millarde? Padá mlha!“

„Koukám. Ale to přece není možné, Charlie!“

„Já vím, ale přesto ji vidím. Je to mlha, nemůžu se mýlit. Je dost brzo ráno, ale stejně, v tom vedru?“

„Snad abychom zvolnili rychlost! Nebo se ještě s něčím srazíme!“

„Darkka by nás upozornil. Ale... neměl bych zavolat Râtama?“

„Aby si myslel, že lidé si nedokážou poradit s pitomou mlhou? K čertu, aspoň ten kompas kdyby byl v pořádku...“

Pohlédl jsem na kompas. Střelka se točila jako v bláznivém tanci sem tam, byl k nepotřebě. Slunce, podle něhož jsme se mohli nejlépe řídit, zmizelo v mlžném oparu. Jediným vodítkem nám teď byl vítr, který loď hnál.

„To není samo sebou. Kapitáne, vzpomínáte si, jak jsme se blížili k ostrovu? Dostali jsme se zrovna z té bouře, ale když jsme připluli, byla taky mlha. A kompas bláznil zrovna jako teď!“

Kapitán se poškrábal na bradě. „Hm. Myslíš, že to oni?“ ukázal na Aflargea, který ležel na můstku všem v cestě a lhostejně si olizoval kožich.

„A co myslíte vy?“

„Udivuje mne jedna věc. Lidé už prolezli každou píď planety, ale ještě se nedostali na tento ostrov. Žádná loď nepřišla nikdy k jeho břehům.“

„Mimo Atlantiku.“

„Který přihnala bouře!“

„A Griissirna.“

„Jehož pirátští majitelé měli dost důvodů, aby utajili způsob, jak se na svou základnu dostanou.“

„Takže?“

„Když se loď dostane do blízkosti ostrova, změní kurs, protože kompas jí ukazuje nesprávně. Kdyby se chtěli orientovat podle hvězd nebo slunce, dostanou se do mlhy. Žádná loď se nechce zamotat do tohoto mléka, zvláště když to v těchto končinách není normální. Stačí otočit kormidlem tak, aby se směr plavby shodoval s tím, který ukazuje strelka.“

„A vrátíme se do Arminu!“

„Nebo na širé moře. Na ostrov pronikne jen ten, kdo si nevšímá kompasu, nevšímá si počasí - bez ohledu na to, jaké právě je. Nesmí dbát o to, co je kolem něho. Ti, kdo pluli okolo, nevěděli o ostrově, věděli jenom, že se tu válí mlha a kompas začíná ukazovat nesprávně. Byli to pověřiví a nevzdělaní námořníci dávných časů. Otočili kormidlo a pluli daleko od Arminu.“

„Když jsem byl malý, poslouchal jsem pohádky. O Magnetové hoře, tajemných ostrovech ztracených v moři a chráněných kletbou. Možná Sindibád, který na takové ostrovy doplul a našel tam lidi se psí hlavou, ani moc nelhal.“

„A možná neřekl pravdu, protože byl jejich přítelem.“

Pohlédl jsem na Aflargea. „Jejich předkové byli mocní. Třeba měli prostředky, aby vybudovali mlžnou clonu, možná dokázali ovlivnit i magnetismus zemský. Třeba je to jejich dílo. Třeba jen díky tomu dodnes existují.“

Kapitán hleděl mlčky do bílé mlhy.

„Třeba jsme přišli právě včas,“ řekl jsem. „První, kdo se odvážil plout do neznáma, přeplout bariéru, byli piráti; stateční až k sebevraždě. Možná za pár let by už mnoho lodí přeplulo pásmo mlhy a možná by zničili Armin i jeho obyvatele, kdyby nebylo nás. Třeba už by lodi jaguárů nemohly unikat

nepráteleům do mlhy, třeba by se někdo jednou odvážil vplout za nimi. Asi jsme jim pomohli v hodině dvanácté.“

Kapitán pohlédl na Aflargea. „Třeba to tak je. Třeba jsme opravdu poznali něco, co my ještě nedokážeme, čemu nerozumíme. V každém případě je dobré, že jsme to byli právě my.“

„Zjistíme to. Aflargeo, zavolej sem Râtama!“

„Není třeba,“ řekl kapitán. „Podívej, tam se mlha začíná trhat. Přepluli jsme pásmo...“

Než Râtam došel, objevilo se slunce, mlha se kvapem trhala a loď se dostávala na volné moře.

„Râtame, ta mlha a to, co dělá kompas - to je nějaká součást ochrany Arminu před lidmi?“

„Ach, na to jsem tě zapomněl upozornit? Ovšem, máme ochranu. Odjakživa, co existuje Armin. My si toho nevšímáme, ale lidé...“

„Děkuji. Napadlo nám to.“

Rozhlédl jsem se. Griissirno plul po volném moři a nikde na obzoru se neobjevil ani jediný stín něčeho zvláštního...

Pluli jsme čtyři dny a noci s příznivým větrem. Za tu dobu jsme potkali čtyři obchodní lodi, ale minuli jsme je dost daleka, abychom se s nimi nemuseli vybavovat. Zjistil jsem, že ani naše vlajka nevyvolává žádný údiv. Na pozdrav vlajkou na zádi odpověděly stejně lodě anglické jako francouzská a holandská. Zřejmě si nebyli jisti, odkud nás čert přinesl.

Po čtyřech dnech nám Darkka oznámil, že se blížíme k pobřeží. To ostatně udávala i mapa, bylo to pobřeží Barmy. První zastávkou měl být Rangún, ani ne tak kvůli obchodu se zbožím, jako abychom doplnili zásoby a potraviny. Naše šelmy se velmi těšily na přístav a svět lidí, ačkoliv je Ao Harrap zdrženlivě krotil.

„Byl jsem už jednou v tom městě. Když si to přežete, ukážu vám, co je tam zajímavého...“

„Jak ses tam dostal? Není obvyklé, aby se jaguár procházel po městě lidí!“

„Ach, to jsem byl ještě velmi mladý. Otec zakotvil v jednom z menších přístavů. Čekali jsme do noci a po půlnoci jsme se prošli po městě. Lidé nám nekladli překážky, většinou utekli. To lidé dělají často, nevím proč. Však sám uvidíš.“

Poučoval mne v dobré vůli a nedovedl pochopit, proč se Diana tak upřímně rozesmála.

Za dvě hodiny se objevily první rybářské plachetnice. Ao Harrap si je prohlédl a prohlásil, že s nimi nechce nic mít. Změřili jsme polohu a zjistili, že se nacházíme poměrně daleko od Rangúnského přístavu, kam jsme chtěli, a že bychom tam dorazili až v noci. Proto jsme se rozhodli plout jen zvolna podél pobřeží a zakotvit na noc dál od břehu, do přístavu potom vplout až ráno.

Zatím nás ale objevily rybářské loďky. Jejich osádky připlouvaly blíž a někteří muži se pokoušeli prodat nám ryby. Koupil jsem jich asi půl centu pro naše šelmy, které ryby rády; když ovšem rybáři spatřili naše strašlivé spolucestující, málem skočili do vody a utekli. Naštěstí jsem jim včas ukázal peníze, to je okamžitě přinutilo k větší odvaze.

Noc jsme strávili klidně, až na to, že z pevniny se na nás vrhly milióny komárů. Ao Harrap tvrdil, že tady je tomu všude tak a že se jich nezbavíme až do Arminu. Diana se se mnou pohádala, že jsem včas nezajistil pořádnou síť proti moskytům na lůžko.

Ráno jsme se přiblížili k přístavu Rangúnu a chystali se k přistání. Všichni lidé na palubě si oblékli bělostné uniformy; já, Diana, kapitán a Toby jsme měli důstojnické stejnokroje, námořníci a černoši jednodušší. Diana si učesala vlasy tak, že byly z větší části schovány pod čepicí. Vzhledem k tomu, že kabát uniformy značně potlačoval její ženské linie, mohl být někdo načisto slepý uveden v omyl. V těch dobách nebylo zvykem, aby se žena objevovala v kalhotách s šavlí po boku.

Zakrátko se objevil lodivodův člun. Lodivod přijížděl, aby zavedl loď do přístavu a vyjednal s námi patřičné formality. Pozoroval jsem ho dalekohledem. Byl to pomenší rozložitý

pán středních let v námořnické uniformě, který vypadal, že už viděl všechno na světě a nic ho nepřekvapí. Seděl na zádi člunu, poháněného šesti domorodými veslaři, vedle kormidelníka, v tak prkenně vznešené póze, že kdyby se člun s něčím srazil, musel zákonitě přepadnout do vody.

Když se dostal k našemu boku, vyhodil jeden z jeho veslařů lano, černocho Tom ho chytil a uvázal k zábradlí, načež spustil provazové schůdky. Lodivod vyšplhal zručně po žebříčku, přešel zábradlí, upravil si puky na kalhotách, otočil se k nám a hodlal důstojně příkráčet. V té chvíli ovšem ztuhl a v jeho usměvavé tváři se rozlil výraz překvapení a zmatku.

Zřejmě jsme poskytovali dost divný obraz: čtyři důstojníci na můstku, doplnění tygrem, leopardem a jaguárem, s mohutným černochem u kormidla a posádkou, skládající se jen z několika námořníků, vystrojených jako na přehlídce. Ostatní šelmy byly naštěstí nemilosrdně zahrnány do podpalubí.

Nicméně lodivod příkráčel k nám a přiložil ruku ke štítku čapky. „Přeji dobrý den a vítám vás v Rangúnu,“ řekl, prohlížeje rychle nárameníky našich stejnokrojů. „S laskavým prominutím, nedovedu se dost rychle orientovat ve vašich hodnotných označeních. Který z pánů je kapitánem lodi?“

„Já, Jeroboam Hannes Millard.“

„Ach ano, děkuji. Jmenuji se Browne, Percy D. Browne. Je mi potěšením, kapitáne Millarde.“ Lodivod se podíval po nás ostatních a potom po trojici šelem, které jej pozorovaly s výrazem odpovídajícím jejich povaze: Aflargeo blahosklonně, Tannarr zvědavě a Ao Harrap podezíravě.

„Promiňte, že se vměšuji do vašeho vedení lodi, ale jste skutečně přesvědčen, že ty šelmy musí být právě na lodním můstku? Nebylo by jim lépe... v bezpečné kleci někde mimo toto místo?“

Kapitán se podíval na šelmy, na Browna a potom obrátil oči na mne. Usmál jsem se a řekl:

„Ovšem, pane, chápu vaše obavy. Ale dávám vám svoje slovo, že vám nikdo z nich neublíží a nebude překážet. Nerad bych, aby byli nuceni odejít. Slíbil jsem jim, že tu mohou zůstat po dobu vjezdu do přístavu a nerad bych své sliby porušil.“

Browne ke mně zvedl oči a já v nich četl zřetelně a jasně, že mne považuje za člověka poněkud vyšinutého. „Smím vědět, kdo jste, pane?“ zeptal se opatrně.

„Charry Rither, hrabě de Guyrlayowe, zástupce majitele lodi.“

„Aha. Velmi mne těší, pane hrabě. S laskavým dovolením, kdo je tedy velitelem na lodi, vy nebo pan kapitán? Totiž, nerad bych překračoval kompetenci jednotlivých důstojníků a musím přiznat, že situace, kterou zde pozoruji, je poněkud... neobvyklá. Nechtěl bych ani v nejmenším nikoho z vás urazit...“

„Abych tak řekl,“ pravil pan Millard. „Jsem kapitánem lodi a jsem odpovědný za vše, co se děje na její palubě i v podpalubí. Pan de Guyrlayowe pouze určuje, kam se pojede a proč. V otázkách týkajících se lodi se můžete obracet na kteréhokoliv z nás.“

„Ano, děkuji. S laskavým dovolením, komu vlastně patří tato loď?“

„Arminskému státu.“

„Aha.“ řekl, podíval se nahoru na vlajku a pak na mne. Chvilí uvažoval takovou rychlostí, že jsem málem viděl, jak mu pracuje mozek. Pak usoudil, že si zřejmě bude muset udělat ostudu a zeptat se. „Mohl bych vědět, kde se ten váš stát nachází?“

„Tady nedaleko. Je to malý ostrov v oceánu.“

„Aha,“ zřejmě jej to potěšilo. „V tom případě chápu. Ty šelmy pocházejí zřejmě z místních zdrojů, že ano?“

„Tak nějak.“

„Výborně. Mohl bych dostat lodní knihu?“

Diana, aniž by řekla srozumitelného slova, se otočila na Tannarra a řekla: „Přines lodní knihu! Víš, která to je?“

Tannarr se vymrštil jako ocelové péro. Browne sebou škubl, ale leopard ho nevíšmavě minul a běžel přes můstek do kapitánské kajuty. Vmžiku se vrátil a v zubech nesl lodní knihu. Posadil se způsobně před Brownem s oháňkou obtočenou kolem předních tlapek a zíral na lodivoda velmi pozorně, zvědav co udělá.

Lodivod chvíli hleděl na šelmu s vytřeštěnýma očima. Potom se zeptal: „Tedy... mohu si dovolit mu tu knihu vzít?“

„Samozřejmě. Proto vám ji přece přinesl.“

Lodivod vzal knihu do ruky, Tannarr ji pustil, ale zůstal stát opodál ve střehu. Browne prohlédl knihu velmi zběžně, jak bylo jeho povinností, pokývl hlavou a podával ji Dianě. „Děkuji. Můžete si ji zase vzít.“

Diana nepostřehnutelně zavrčela. Tannarr chňapl po lodní knize, jemně ji vyškubl Brownovi z ruky a seběhl s ní zase dolů z můstku. Lodivod jej sledoval vyjevenýma očima.

„Tedy, nemohu se zdržet slov obdivu nad výcvikem vaší šelmy. V životě jsem neviděl, aby leopard poslouchal člověka jen tak, na lehké zavrčení nebo pár slov. Mohu vás ujistit, že budete-li chtít prodat takto vycvičené zvíře v nějakém cirkuse, zcela jistě uděláte dobrý obchod.“

Diana vyprskla smíchy a lodivod se na ni otočil.

„Nesmějte se, pane,“ řekl trochu pohoršeně nad mládím toho důstojníčka, „mluvím naprosto vážně!“

„Promiňte,“ řekla Diana, „ale nemíníme naše kočky prodávat. Patří nám a jsou tady jako naši hosté a přátelé.“

Browne se trochu zamračil a ostře si Dianu prohlédl. „Máte divné názory, mladíku!“

„Ehm... dovolte, abych představil,“ zasáhl jsem, než se Diana rozchechtá ještě víc. „Diana, hraběnka z Guyrlayowu - moje žena.“

Browne si prohlédl Dianu ještě jednou od hlavy k patě. Diana mu s gestem královny podala ruku k políbení

a Browne byl natolik zmaten, že se vsutku sklonil a políbil ji.

„Odpusťte, madam... Abych tak řekl, nepovšiml jsem si. Odpusťte mi prosím všichni. Jsem situací na lodi poněkud konsternován, ale ujišťuji vás, že vina za všechny nevhodné projevy, kterých jsem se dopustil, spočívá v plné míře na mé osobě. Promiňte, prosím!“

A otočil se k Tobymu, prohlížeje si jej, jako by si nebyl naprosto jist, co se vyklube z tohoto důstojníka.

„Já jsem první důstojník. Že bysme teda vpluli do přístavu?“

„Ovšem. Prosím, ale domnívám se, že na to by bylo vhodné rozvinout nějaké plachty.“ rozhlédl se po palubě a potřásl hlavou. „Promiňte, zdá se mi, že na velikost lodi máte dosti málo mužstva. Ne, že by mi do toho něco bylo, ale nejsem si jist, zda to tihle zvládnou sami...“

„Budou muset,“ zavrčel jsem. „Toby, dej rozkazy!“

Toby poslal námořníky k plachtám. Černoch Joe, který držel v současné chvíli kormidlo, jim však chyběl a Diana, aniž si jako obvykle rozmyslela, co povídá, poručila: „Joe, jdi jim pomoci; Aflargeo to vezme za tebe!“

Tygr udělal dva skoky ke kormidlu a když Joe poodstoupil, postavil se na zadní a nalehl na kormidlo, svíraje je v tlapách. Browne udělal rychle krok zpět a čelist mu poklesla.

„Kapitáne!“ vykřikl. „Nevidíte, co to zvíře dělá?“

„To je v pořádku,“ řekl pan Millard. „Dvě čárky doleva...“

A zděšený Browne s úžasem pozoroval, jak tygr natáčí kormidlo podle kapitánova přání.

„Nezlobte se, madam, ale co je moc, to je už příliš! Nenamítám nic proti zvláštním zvyklostem na této lodi, které trpíte, ale rozhodně odmítám velet zvířeti při řízení lodi! Buď ten tygr a všechny ostatní šelmy okamžitě opustí kapitánský můstek, nebo budu nucen odmítnout vám svoje služby!“

„Klid, Browne,“ řekl jsem. „Nepředpokládal jsem, že máte tak slabé nervy. Víím, co dělám, nemyslíte? Tygr dokáže řídit

lod' tak dobře jako vy a já se s vámi vsadím, že dovede lod' dle vašich pokynů do přístavu.“

Browne zvedl hlavu a pohlédl mi do očí. „Pane hrabě, i kdybyste byl čaroděj, tohle nedokážete! Žádné zvíře neumí řídit lod'!“

„Až na šelmy, které jsou na palubě této lodi.“

Browne byl Angličan. „Říkal jste, že se vsadíte, hrabě!“

Sáhl jsem do kapsy a vytáhl zlatou guineu. „Bude-li muset kterýkoliv člověk sáhnout na kormidlo do chvíle, než spustíme kotvu, dám vám dvacet takových.“

„Hrabě Guyrlayowe,“ řekl Browne, přemáhaje strach a nechut' vůči Aflargeovi, který nás zamyšleně pozoroval, „když to váš tygr dokáže, zajistím vám pozvánku na zítřejší guvernérův ples. To je věc, která se podařila doposud jen málo cizincům. Přijímáte?“

Zasmál jsem se na Dianu: „Chceš si zatančit, miláčku?“

„Ale ano, moc ráda!“

„Tak souhlasím, Browne!“

Podali jsme si pravice; pak všichni lidé odstoupili od kormidla dostatečně daleko a Browne se postavil vedle tygra.

„Rozumíš, co říkám, zvíře?“ otázal se, tváře se trochu nejistě; a vzápětí sebou škubl, když Aflargeo řekl: „Yes, sir...“

Browne se otočil. „Kdo to řekl? Přece mi nechcete ještě tvrdit, že ten tygr dovede i srozumitelně mluvit?“

„Samozřejmě,“ řekla Diana. „Aflargeo, zazpívej tomu pánovi Rule, Britannia! A s citem!“

Tygr se podíval nerozhodně na mne, ale zavrtěl jsem hlavou.

„Dovede říct kratší věty. To přece není nic tak zvláštního. Neslyšel jste o pokusech profesora Younga z Oxford University?“

Asi neslyšel. Taky bych se divil, ani já ne.

Browne jen potřásal hlavou: „Dobře, ať tedy mluví, jak chce. Kormidelníku, tři čárky napravo a pevně držet!“

Sledoval, jak tygrovy tlapy přesně otáčejí kormidlem.

„Skasat horní plachty,“ řekl. „Budeme manévrovat hlavními...“

„Předtím jste říkal, že chcete plachty napnout!“ připomněl jsem.

„To jsem ještě nevěděl, že bude kormidlovat tygr. Takhle to bude trvat déle, ale bude to bezpečnější.“

Opřel jsem se o zábradlí a sledoval ho. Aflargeo se choval klidně, ležel na kormidle a natáčel je, jak si Browne přál.

„Hele,“ strčila do mě Diana. „Podívej, jak hloupě koukají!“

Okolo nás právě plul nějaký parníček, zřejmě pobřežní; na horní palubě nechali nějakí Angličané zábavy a sledovali náš clipper s podivnými šelmami na můstku.

Provoz se zvýšil, zřejmě jsme se dostávali do přístavu. Občas jsme se museli zblízka vyhybat jiným lodím, ale byly většinou menší, tak ochotně uhýbaly z cesty. Browne sledoval stále jedním okem trasu a druhým kormidelníka, zřejmě mu zcela nedůvěřoval.

Nikdo z nás si nevšiml, že za parníčkem, chrlícím hustý černý kouř z křivého komínku, který nás právě míjel, pluje ještě jedna loď. Teprve když se objevila přímo před námi, spatřili jsme ji. Byla to uhelná loď, nízká, těžká a neforemná, s minimální manévrovací schopností. Plula proti nám tak, že se s námi měla za několik okamžiků srazit.

Browne zaklel. „Pozor!“ zařval. „Kormidlo...“

Ale než stačil něco říct, strhl Aflargeo kormidlo o několik čárek. Loď zapraštěla a nahnula se na bok, natočila se však a vyhnula se uhelné lodi tak těsně, že jsme se málem třeli o bok.

„Pitomče!“ zařval jsem na velitele. „Idiote, blbče, hovado, suchozemská příšero - nevidíš, co na tebe pluje?“

Kormidelník uhelné lodi, starý domorodec v roztrhaných gatích, stál u kormidla s otevřenými ústy a vyjeveně zíral na naši loď. Zdálo se, že si ani neuvědomuje, že unikl smrtelnému nebezpečí.

Browne těžce dýchal, vytáhl z kapsy rozměrný bílý kapesník a otíral si jím pot z čela.

„Zatraceně! Proboha, hrabě, ten váš tygr zpozoroval sám nebezpečí a otočil kormidlem! To... to je zázrak! Nebýt jeho, mohla nás ta zatracená kocábka potopit!“

Aflargeo se klidně opíral o kormidlo a pozoroval bedlivě ruch v přístavu. Obrátil po mně na chvíli oči, když jsem přistoupil blíž k němu, ale hned se zas věnoval provozu.

„Poslyšte, hrabě,“ řekl Browne, „vy jste zaklel do těch šelem živého ďábla! Jinak není možné, aby tygr chápal, co se stane, když se loď srazí. Viděl jsem cvičenou opici, dělala všechno možné, ale nechápala smysl toho všeho. Váš tygr chápe stejně dobře jako člověk.“

„Ano. Přesně to jsem měl na mysli.“

Browne dál sledoval, jak Aflargeo vede loď. Potom pohlédl na Ao Harrapa, který bedlivě sledoval tygrovu práci.

„Kdyby to vzal ten...“ zarazil se a prohlédl si jaguára pozorněji. Nedokončil větu, přistoupil k němu a řekl: „Ale poslyšte, tohle zvíře přece není leopard! Nepokládám se za znalce, ale to spíš vypadá na... Mohu mu prohlédnout srst?“

„Můžete ho klidně i pohládit. Nic vám neudělá.“

Browne přistoupil blíž a podíval se Ao Harrapovi do očí. Ten se smál, ale toho si Angličan nemohl všimnout. Přejel prsty po jeho kožešině, pak se otočil a řekl: „Tohle je přece jaguár, pane!“

Než kdokoliv z nás mohl odpovědět, odvětil Ao Harrap: „Ano, pane. To je skutečně jaguár.“

Browne až uskočil před jeho hlasem. Chápal jsem ho, taky já cítil něco podobného, když jsem poprvé slyšel angličtinu knížete Griissirna.

„Klid, Browne. Nemáte chuť na skleničku dobré whisky?“

Brownovi šklublo ve tváři. Přistoupil blíž ke mně. „Hrabě Guyrlayowe, za několik okamžiků budeme v přístavu. Ale než vystoupíte na břeh, musíte mi dát odpověď na některé otázky. Musíte - rozumíte?“

„Ano, pane, rozumím.“ řekl jsem klidně.

„Odkud přicházíte? Jaké jste národnosti, kde máte své sídlo, odkud je vaše posádka, odkud jsou vaše šelmy? Na této lodi je tolik záhad, že si nejsem jist, smíte-li vůbec na pevninu.“

„Jsem občan Arminského státu. Přicházím z ostrova Arminu, kde mám i svoje sídlo. Má posádka pochází z různých zemí světa; a šelmy jsou obyvateli ostrova. Stačí?“

„Ne. Mluvíte dokonale anglicky a slyšel jsem, že stejně dobře mluvíte i francouzsky, ale v obou řečech je patrný cizí přízvuk. Máte černé vlasy a vousy, tmavou tvář. Jaké jste tedy národnosti? Jste vůbec běloch, pane?“

„Byl jsem. A nemohu vám prozradit, která země mne zrodila. Teď jsem Armin, to vám musí stačit.“

Pozoroval mne vážně a trochu zaraženě. „Ty vaše oči... Dobrá, hrabě, mám už jenom jednu otázku, poslední: Jste člověk jako my, nebo... něco jiného?“

Zasmál jsem se a Browne se zamračil. Proto jsem řekl pomalu a s důrazem hodným takového prohlášení: „Jsem člověk z masa a kostí, jako všichni ostatní. A nemám žádnou nadpřirozenou moc, myslíte-li na něco takového.“

Browne se nuceně zasmál. „Věřím vám. Doufám, že vám to uvěří i domorodci a přístavní úředníci Jejího Veličenstva.“

„Taky doufám. Ale teď už byste mohl dávat rozkazy k přistání. Táhle je molo, nemýlím-li se...“

Browne začal dávat příkazy, Aflargeo trpělivě točil kormidlem podle jeho přání a čumilové z řad námořníků, kteří se potloukali po přístavu, vyjeveně zírali na jeho práci.

Konečně jsme spustili kotvy - a Browne si oddechl. „V životě jsem neviděl nic takového. Bylo mi velikou ctí, hrabě; děkuji vám za spolupráci, kapitáne!“

„Nezapomněl jste na guvernérův ples?“ zeptala se Diana mile.

„Samozřejmě že ne, paní hraběnko,“ uklonil se zdvořile, „dovolím si zaslat pozvánky během dnešního odpoledne...“

„Ráda se tam s vámi setkám.“ řekla Diana ještě příjemněji a znovu mu poskytla možnost políbit jí ručku. Učinil tak, i když musel cítit, jak je Dianina ruka zhrublá a zdrsnělá prací.

Sotva Browne opustil loď, dostavili se na ni přístavní úředníci. Ale než se tak stalo, zahnal jsem nekompromisně šelmy do kajuty a zakázal jim vylézt, dokud nebudou lidé pryč.

„Jak to?“ ptal se Aflargeo rozmrzele. „Vždyť jsme neudělali žádnou ostudu! A mohl jsi mi říct hned, že na nás pojede ta stará kraksna. Málem jsem si jí nevšiml.“

„Nevěděl jsem o ní, dokud se neobjevila. Byla to chyba její posádky, ne naše.“

„Ach tak! A já myslel, že to zařídil ten lodivod, aby mi zpestřil kormidlování!“

„Pane Bože!“ řekl jsem a šel pomoci kapitánovi při vyjednávání s úředníky o poplatek za používání přístavu. Chovali se k nám mnohem uctivěji než k zástupcům obchodní lodi, zvláště když jsem se objevil já. Asi v té uniformě vypadám impozantně. Skoncovali jednání co nejrychleji a opustili loď.

„Sláva bohu,“ řekl kapitán. „Poslyš, Charry, s dalšími úředníky si budeš jednat sám. Konečně, ty jsi majitel lodi.“

„Ale vy jste kapitán. Máte právo s nimi jednat.“

„Na takový právo se ti... Charry, jestli mi chceš udělat radost, zbav mě kapitánování na Griissirnovi. Není to pro mne, chtěl bych nějakou menší, rozumnou obchodní loď. Tenhle kolos je na mne trochu moc, měj soucit se starým člověkem!“

„Dobrá, pane Millarde. A co s Griissirnem, kdo bude kapitánem?“

„No přece ty, kluku hloupá! Copak je tady někdo jinej, kdo by dokázal vést takovou loď?“

„Tak dobře,“ smál jsem se. „Ale zatím, než doplujeme domů, ji musíte vést vy. Potom si přejdete na tu druhou.“

Diana se zabývala obtížnou otázkou, vlastní každé ženě: řešila veledůležitý problém, co na sebe.

„Nedělej hlouposti,“ požádal jsem ji. „Copak se ti nezdá být dost dobrá ta tvoje uniforma?“

„Ale vypadám v ní jako kluk! Viděls, jak se tvářil ten lodivod.“

„O to ti snad šlo, ne?“

„No ovšem! Ale to neznamená, že nemůžu občas chtít vypadat jako holka. To jistě uznáš.“

„Jo. Uznám. Tak co si teda vezmeš?“

„Samozřejmě si nechám uniformu. Cos myslel?“

„Tak proč teda hledáš něco jinýho?“

Podívala se na mne a její modré oči se zalily slzami. „Ty jsi muž, Charry. Ty nedovedeš pochopit ženskou duši!“ ajevila podezřelou tendenci se rozplakat.

„Aha. Tak já se stydím.“

„Styd' - ale ted' ne. Ted' půjdeme do města.“

„S radostí. Konečně ses rozhodla!“

„Vem si s sebou pro jistotu víc peněz. Doprovázíš dámu, pamatuj si. Kdybys jí sem tam koupil maličký dárek, byla by na tebe hrozně milá. Nehledě k tomu, že tvá malá Diana nemá vůbec nic!“

„Podívej,“ ukázal jsem jí náprsní tašku plnou bankovek. „Bude ti to stačit?“

„Jú, tolik peněz!“ vyjekla. „Prosím tě, jak můžeš být tak marnotratnej a chtít to všechno utratit? Není možný, abys je bral s sebou. Okamžitě je nech doma, co kdyby tě někdo chtěl okrást?“

„Diano! Když mě někdo bude chtít okrást, zakroutím mu krkem! A když budu chtít ty peníze utratit, tak je utratím! A jestli mě budeš rozčilovat...“

Zvedl jsem ruku a Diana pomalu ustupovala do kouta. Zřejmě odhadla, že to přehání.

Zarazil jsem se, přejel si rukou po tváři, jako bych odháněl mouchu a vzal si čepici. „Tak jdem!“

Přitočila se ke mně, natáhla se a dala mi pusku na ucho: „Stejně bych ráda věděla, jestli mě ještě někdy praštíš. Už párkrát jsi na to vypadal. A stejně tě jednou vytočím...“

Neřekl jsem na to nic a vylezl na palubu. Šla za mnou a mlčela. Což byl zázrak.

Na palubě zuřila prudká hádka mezi Aflargeem a Tannarrem, samozřejmě o čest nás doprovázet do města. Opodál seděl majestátně kníže Ao Harrap, v zubech držel obojek z vodítkem a tvářil se, jako by se samo sebou rozumělo, že půjde on.

Když jsme se objevili, tygr i leopard se k nám vrhli a přesvědčovali nás obvyklým způsobem o tom, že je třeba, aby...

„Diano,“ řekl jsem. „Ty máš ráda potíže a hádky. Rozhodni to!“

Diana se rozhlédla po přístavu. „Pokud můj chabý rozum stačí, myslím, že je úplně jedno, povedeme-li si s sebou jednu šelmu nebo tři.“

„Ach... ty je chceš vzít všechny?“

„Já vezmu na vodítko Tannarra. Ty si vem Aflargea. Kníže Ao Harrap je svéprávnější, ten půjde sám.“

„Skvělá myšlenka, má paní!“ řekl Ao Harrap hrdě. „Samozřejmě se budu snažit, abych vám byl dobrým průvodcem...“

„Cože, ty se tu vyznáš?“

„Snad se ještě pamatuju. Ale bylo to v noci a byl jsem hodně malý. Kdybych náhodou zabloudil, zeptám se na cestu. Snad někdo bude umět anglicky nebo čínsky.“

S tímto hrdým úmyslem jsme sestoupili na molo a vydali se ven z přístavu. Parta nakladačů, která se lopotila u sousední

lodi, začala pokřikovat, když se šelmy objevily v dohledu, a její méně stateční členové se snažili zmizet, kam se dalo. Ale Ao Harrap, krácející v čele, si jich ani očkem nevšiml a hrdě se nesl okolo jejich vyděšených tváří.

V přístavu vládl čilý ruch. Přestože se lodníci obvykle musí prodírat šumícím a kypícím hejnem lidí, z nichž každý má neodkladnou práci právě jim v cestě, šli jsme klidně a bez zábran širokou ulicí, kterou před námi lidé tvořili. Ao Harrap soudil, že to je na naši počest. Za bednami na nás vyhlížely tváře všech barev a nejrůznějšího vzhledu, ale všechny bez výjimky jevily strach a hrůzu.

Přístav byl oddělen od ostatního prostoru asi dvoumetrovým plotem ze železných tyčí, nahoře opatřených ostrými bodci. Za mříží se tlačili podomní obchodníci, prodavači suvenýrů, lahůdek, vody a nejrůznější veteše, tlumočníci, zprostředkovatelé, rikšové, žebráci a zloději. Před plotem důstojně přecházel domorodý policista, nastrojený do pestré uniformy a klobouku s chocholem, leč bosý a vyzbrojený dlouhou bambusovou holí. Když spatřil trojici našich koček, zařval jako když ho na nože bere, otočil se a prchal, jen se za ním prášilo. Pestrý dav za branou to kvitoval smíchem a řevem, ale vzápětí začali ti nejbližší kvapně couvat od mříže a pokřikovat na nás nějaké kletby.

Bránu hlídalo hned několik policajtů s pádnými holemi, kteří dávali pozor, aby se žádná z podezřelých existencí nedostala do prostoru přístavu. Když jsme se objevili my, rázem ztratili zájem o hlídání a rozutekli se. Přesto však pobudové nevnikli dovnitř, naopak rozprchli se v dojemné shodě se strážci. Jenom dva či tři hbitě vylezli po mříži nahoru a tam se klepali jako velké opelichané opice.

„Obávám se, že naše procházka po městě nebude prosta obtíží,“ konstatoval jsem. „Všechno před námi prchá!“

„Nevadí,“ smála se Diana. „Mě to baví!“

„Ono přestane, až nám někdo dá pokutu!“

„Schválně chci vidět, kdo si troufne.“

Povzdychl jsem si a rozhlédl se kolem. Bylo tam liduprázdno.

„Přece nepůjdem pěšky,“ řekla Diana. „Vezmeme si rikšu!“

„Všichni rikšové bohužel utekli. Nedá se nic dělat, budeme muset po svých.“

„Podívej, tam stojí pár rikš! Třeba tam bude i nějaká obsluha!“

Barnská rikša je vlastně obyčejný dvoukolový vozík se dvěma oje, spojenými řemenem či provazem. Ve vozíku je polstrované nebo tvrdé sedátko pro dvě osoby, vzadu místo pro kufr. Pohon obstarává muž, jemuž se také říká rikša. Ten se zapřáhne mezi ty dvě oje a táhne zákaznictvo stejnoměrným klusem, seč mu síly stačí. Není to nejlehčí způsob obživy, ale v místních podmínkách je majitel rikši docela zámožný člověk. Takže, ty vozíky sice u zdi stály, leč jejich řidiči a majitelé byli ti tam.

„Támhle jeden spí, pod tou krajní!“ upozornila Diana.

Skutečně tam ležel jakýsi muž. Ale v té chvíli se probudil, vyskočil na nohy a dal se na útěk.

„Aflargeo, chyt' ho! Ale opatrně, neubližuj mu!“ křikla Diana.

Tygr vystartoval na první slovo a než dořekla, už byl na polovině cesty. Ať muž utíkal jakkoliv rychle, tygr ho v několika vteřinách dohonil a protože nevěděl, jak jemněji jej zadržet, předběhl ho a vběhl mu pod nohy. Rikša zakopl a svalil se na zem, Aflargeo ho chytil za kotník a rozpačitě sledoval, jak se ubožák na zemi mrská a snaží se uprchnout.

Rozběhl jsem se k nim a postavil nešťastníka na nohy. Aflargeo taktně poodstoupil. Jakmile mne muž spatřil, padl na zem a počal mi líbat nohy. „Milost, pane! Nedávej mne sežrat svému sluhovi, ničím jsem se neprovinil! Jsem chudák, mám dvě ženy a jedenáct dětí a ty všechny musím živit! Ach, moji ubozí sirotci...“

„Neblázni a mlč! Nepotřebuju tvoje nářky, ale tvoji rikšu. A dobře si vyděláš, co ty na to?“

Zvedl hlavu a pomalu vstával. „Co ode mne žádá nejmilostivější z pánů?“ Pořád mi ještě nevěřil a bázně pošilhával po tygrovi, který se však tvářil přívětivě.

„Budeš nás vozit po městě, kam budeme potřebovat.“

„S největší radostí, vznešený pane!“ ujišťoval, ale jeho oči hovořily o pravém opaku. Byl by mnohem raději, kdybychom se všichni v tu ránu propadli do horoucích pekel.

„Takže, já a moje žena pojedeme v rikše a naše šelmy budou běžet vedle tebe...“

„Ano, pane, jistě. A neublíží mi ty kočky?“

„Dokud budeš poslouchat, tak ne. Trestají jenom ty, kdo se proviní proti mým rozkazům.“

Vzal to na vědomí, přitáhl svoji rikšu a my vlezli dovnitř. Po jedné straně se postavil Aflargeo, po druhé Tannarr, Ao Harrap běžel před rikšou. V tomto složení jsme vyrazili do města.

Opět se před námi všechno rozestupovalo. Lidé prchali do všech stran, jenom parta uličnických kluků, kteří zřejmě pochopili, že od našich šelem jim nehrozí nebezpečí, se seběhla a sledovala nás s velikým potěšením a pokřikem v bezpečné vzdálenosti. Rangún je veliké město, jeho ulice jsou široké, leč přečpané. V době naší návštěvy byly nebývale prostorné a v menších uličkách lidé lezli i po zdech, jak chtěli uniknout.

Hlavní třída Rangúnu se jmenuje Kings Road a je to jediné místo, kde jsou obchody v evropském stylu. Když jsme na ni vyjeli, zastavil se rázem veškerý provoz a všechno šlo stranou. Běloši, tu a tam přecházející či postávající, udiveně zírali na naši skupinu, domorodci většinou prchali. Dopravní strážník, tentokrát bílé rasy a v modrobílé uniformě, vytáhl bleskurychle pistoli, ale rozmyslel si to a zas ji zastrčil, když viděl, že šelmy na nikoho neútočí. Přesto se ovšem rozhodl osvědčit důstojnost svého úřadu - vstoupil nám do cesty a vztáhl ruku.

Náš rikša zastavil, Ao Harrap doběhl ke strážníkovi, tam se zastavil a pozoroval pána upřeným pohledem, pod nímž se

bedlivému strážci pořádku začala třást kolena.

„Co si přejete?“ ptal jsem se zdvořile.

„Dovolím si položit vám jednu otázku, pane. Co se to děje?“

„Jak vidíte, projíždím se po městě. Je to velmi krásné město a žijí v něm příjemní obyvatelé.“

„Ach ano, zajisté... Ovšem, s laskavým dovolením, není to poněkud... zvláštní, brát si s sebou na projížďku tyhle... jistě velmi dobře vychované a roztomilé, nicméně přesto... šelmy?“

„Divné? Inu, jak kde, pane. V mé vlasti na tom nic divného není. Tam s námi chodí všude.“

„Pán je cizinec?“

„Ano. Pocházím z jednoho nedalekého ostrova. Jmenuje se Armin, jistě jste už o něm slyšel.“

Zcela jistě neslyšel, ale pokýval hlavou. „Zajisté, pane. Je jistě velmi příjemné projíždět se ve společnosti domácích miláčků, ovšem nezvyklé. Ve zdejších lidech to vyvolává... znepokojení.“

„To mne mrzí. Jak by se tomu dalo odpomoci?“

Strážník se podrbal za uchem. „Hm... snad... osmělil bych se navrhnout... drožku. Mělo by to tu výhodu, že by si... kočičky šetřily svoje roztomilé tlapky. A nebylo by na ně tak moc vidět.“

„Skvělý nápad, strážníku. Tak dobře, sežeňte tedy drožku!“

„Já, pane?“ podivil se. Pak ale usoudil, že bude lepší vyhovět a rozhlédl se. Zakýval na domorodého kluka, který nás bystře pozoroval zpoza rohu a něco na něj vykřikl v místní řeči. Kluk vyrazil a viděli jsme, jak si to mete pryč.

„Poslyšte,“ řekla Diana. „Támhleto je guvernérův palác, ne?“

„Ano, prosím. Tam sídlí pan místokrál Jejího Veličenstva.“

„Ten zítřejší ples se bude konat tam?“

„Ano - samozřejmě.“

„Děkuji. Dělala jsem si starosti, jak to najdem...“

Obdiv a úcta toho muže k nám značně stouply. Už byl asi rád, že se k nám chová úslužně a s vybranou zdvořilostí.

V té chvíli vyjel z boční ulice lehký kočárek maximálně pro šest lidí, tažený dvěma koňmi. Vedle domorodého kočího majestátně trůnil kluk, který drožku sehnal. Kočí se tvářil velmi vyjeveně, ale kluk to bral jako legraci. Jen zastavili, seskočil a rychle sklopil schůdky.

„Račte nastoupit, pánové!“ vyzval jsem šelmy. Aflargeo udělal dva skoky a už byl v kočáře, za ním se hnali druzí dva s úmyslem obsadit lavičky. To se ovšem nelíbilo koním, kteří už při spatření šelem jevíli patřičný strach. Teď divoce ržáli a snažili se vzpínat, než však mohli svoje pocity dát patřičně najevo, přiskočil jsem a chytil je za ohlávky.

„Hej, chlape, drž si pořádně ty herky! Copak se musí hned plašit?“

Počkal jsem, až si nastoupí i Diana a teprve potom je pustil. Asi se už trochu uklidnili, neboť dávali najevo nespokojenost jen hlučným řehtáním.

Rikšovi jsem hodil zlaťák. Otevřel ústa údivem a padl na tvář do prachu. Asi mne považoval za přestrojeného maharádžu.

„Děkuji vám, pane,“ řekl jsem strážníkovi. „Jste velmi laskav; neurazíte-li se...“ vtiskl jsem mu do dlaně podobný zlaťák. Vůbec ho nenapadlo se urazit.

Kluk, co přivedl drožkáře, koukal velmi toužebně. Tak jsem dal jednu takovou minci i jemu a on ji začal radostně prohlížet. Drožkář švihl do koní, kluk vyskočil na stupátko a počal o překot prosit: „Ó pane, vznešený, dobrý, laskavý, milostivý pane - vemte si mě za sluhu! Budu vám sloužit oddaně a věrně, udělám vše, co si budete přát, třeba i život za vás položím...“

Diana se rozesmála. „Co bysme s tebou dělali?“

„To je jedno, urozená paní! Budu líbat zem, po které chodíte! Jste tak krásná a vznešená, jako kdyby sama nebeská apsara sestoupila na zem! Ach, vy jste jistě novým vtělením vznešené a svaté Síty Deví, pro kterou božský hrdina Ráma překonal mořskou pláň a postavil most na ostrov Lanku, aby ji vysvobodil ze spárů démona Rávany...“

Tohle všechno říkal docela srozumitelnou angličtinou a ještě se u toho všelijak šklebil - ale co nejhoršího, pořád ještě visel na stupátku jedoucího kočáru, ani uvnitř ani venku. Šlo mu o krk.

„Ty budeš nejspíš opičák Hanuman,“ odhadla ho Diana. „Tak jo, vezmeme tě. Budeš kartáčovat tygry a čistit jim zuby, co říkáš?“

Tedy, hrklo v něm pěkně. Aflargeovu hlavu měl zrovna před obličejem. Rozpačitě, leč přesto kývl.

„Vlez si dovnitř! Opravdu by ses nebál?“

Zahýbal obočím, zakroutil krkem a pokrčil rameny, to ještě ve visu. Pak se jako lasice přehoupl do drožky a konečně přestal být v nebezpečí života.

„Tak ukaž, jestli si troufneš pohladit tygra!“

Chlapec okamžitě položil svou špinavou ruku na Aflargeovu hlavu.

„A teď mu vlož ruku mezi zuby!“

Aflargeo poslušně rozevřel strašlivou tlamu. Chlapec se dotkl dlaněmi čela a zadrmolil nějakou modlitbu, pak ale odhodlaně vsunul ruku mezi tesáky. Zřejmě si už dopředu myslel, že mu tygr ruku schlamstne k snídani, ale projevít strach nechtěl. Když se mu nic nestalo, úlevně se usmál. Aflargeo mu něžně olízl obličej, to taky vydržel bez bázně.

„Jsi statečný,“ ocenil jsem to. „Vypadá to, že statečnější než ostatní lidé v tomhle městě.“

„Jsem si vědom, pane, že můj život a vše, co se se mnou stane, je v rukou Nejvyššího. Pokud jsem předurčen, abych zemřel v zubech tygra, pak se to zcela jistě stane, i kdybych se bránil. A pokud je určeno něco jiného, tak k tomu jistě

nedojde, ačkoliv se nijak nebráním.“ A skutečně nebránil, teď hladil Ao Harrapa.

„Ty jseš nějak moc vzdělanej,“ vzkypělo podezření v Dianě. „Nevypadáš na žebráka ani na zlodějíčka! Jak ti říkají?“

„Šankar, paní.“

„Cože, Šankar? To je přece jedno z jmen Šivy, víš to?“

„Ano, paní. Víc mne překvapuje, že to víš ty.“

„Chlapče, já jsem dcera archeologa a největšího odborníka na starověké civilizace, kterýho jsem kdy viděla, tak...“

„Já nevím, či jsem syn. Moje matka už dávno zemřela. Neznám svou rodinu.“

„U koho tedy žiješ?“

Chlapec se zasmušil a ztratil na chvíli svou řečnost. Diana naléhala, tak blýskl očima po mně. „Kdybych měl pět takových zlatáků, jaký jsi mi dal, pane, vykoupil bych se.“

„Od koho?“

„Od Krále Zlodějů.“

Chvíli jsme mysleli, že špatně slyšíme, ale výslech pokračoval. Velmi zajímavě: „Král Zlodějů, to je kdo?“

„Můj pán. Musím pro něj pracovat.“

„Pracovat, to znamená co?“

„Okrádat boháče, paní.“

„I za námi jsi šel, abys nás okradl?“

Sklopil oči, pak váhavě přikývl.

„A všiml si tě strážník. Takže jsi nám sehnal drožku a... co bude dál?“

„Ty rozhodneš, paní. Jsem tvůj sluha...“

„A až odjedeme, budeš zas patřit Králi Zlodějů.“

„Král je mocný muž, paní. Slouží mu mnoho tisíc mužů, žen i dětí. Všichni žebráci a zloději mu musejí dávat desátky.“

A má mnoho dobrých bojovníků.“

„I podívejme! Dokonce vlastní armádu?“

„Kdybych měl ty peníze, mohl bych se učit taky bojovat. Pak bych se dostal do jeho armády a nemusel lítat po ulicích...“

„Učit se bojovat? Kde?“

„Jsou učitelé, kteří tě naučí. Ale chtějí hodně peněz.“

Neposlouchal jsem jejich povídání, rozhlížel jsem se po městě. Bylo dost exotické a mně se taková města líbí. Taky jsem tady byl poprvé. Až mne upoutala slova:

„No ne, v chrámu? A ve kterém?“

„Chrámů je mnoho, paní. V některých se to učí. Ale jsou ještě jiné, dál v džungli a v horách. Tam učí velmi dobré bojovníky.“

„Tys tam někdy byl?“

„Ne. Ale tady ve městě hodím do chrámů žebrať. A poslouchám, co se povídá. Při přednáškách a tak. Hodně se dozvíš, když dobře posloucháš.“

„Vidím, že jsi čipera. Co už jsi všechno zvládl?“

„Ach, skoro nic. Všichni jsou lepší než já.“

„Kolik je ti let?“

„Nevím. Tak deset nebo patnáct.“

„Trochu velké rozpětí, ne? Hádala bych ti tak čtrnáct...“

„Určitě to bude pravda, paní.“

„Ty neumíš počítat?“

„Umím počítat velice dobře. Taky trochu číst. A malovat písmena.“

„A krást, pochopitelně. Nauč mě to!“

„To asi nepůjde, paní. To nesmím!“

„Protože jsem bílá dáma?“

„Ani ne. Ale tajemství cechu se nesmějí prozrazovat.“

„Tajemství Krále Zlodějů? Už mu přece nepatříš!“

„Až odjedete, tak zase budu.“

Takhle jsme se mohli dohadovat celé dny. Bylo na čase zasáhnout.

„Kde žije ten tvůj král zlodějů?“

„Na předměstí v takovém jednom... no, v jednom domě. Ale...“

„Zaved' nás tam!“

Šankar na mne vyvalil oči zděšeně, Diana nadšeně.

„Jú, to je bezva! Krále zlodějů jsem ještě neviděla!“

„Rozmysli si to, pane! Je to nebezpečné!“

„Pro něho ještě víc. Ved' nás tam, nebo tě vyženu!“

Šankar zadal kočímu patřičné instrukce. Neušlo mi, že drožkář se vyděsil, když slyšel, oč jde. Nejspíš taky věděl svoje.

Opustili jsme čtvrť, kde žili bílí přistěhovalci a zbohatlí domorodci. Dostali jsme se mezi příkrčené domky, kde bydleli chudáci, páchlo to tam, pobíhali tu toulaví psi, malá prasátka a spousty dětí. Všichni vychrtlí a špinaví. V dálce oslnivým třpytem zářila vysoká kuželovitá stavba, celá pokrytá zlatem. Bylo to dost daleko odtud a přece na dohled.

„Zlatá pagoda.“ řekl Šankar s úctou. Dokonce trochu zvažněl.

„To je zdejší největší buddhistický chrám,“ poučila mne Diana. „Moc slavný. Jsou tam tisíce mnichů a všichni celé dny zpívají modlitby...“

„Kdybych se někdy dostal z moci Krále Zlodějů, odešel bych do chrámu a stal se mnichem.“ zasnul se Šankar.

„Proč mnichem? Není lepší být obchodníkem nebo pánem na úradě?“

„To můžu taky. Ale tam v chrámu bych se naučil pořádně číst... mohl bych číst i knihy, paní!“

Diana neřekla nic, ale tvářila se velice záludně. Určitě měla nějaký nápad. Být Králem Zlodějů, probudil bych se hrůzou.

Protože jak nám vysvětlil Šankar, teď ve dne Král Zlodějů spí. Musí, neboť celé noci koná své loupežnické řemeslo. Pochopitelně také přijímá úplatky od podřízených zlodějů, žebráků, podomních obchodníků, podvodníků, hráčů skořápek, kostek i karet, prodavačů opia a jiných výtečníků. Zkrátka, má toho hodně.

Těch chrámů bylo tady v okolí víc. Zrovna jsme okolo jednoho projížděli a slyšeli, jak mniši zpívají a hrají na bubny, maličké ruční činely a nějaké kňučivé píšťaly.

„Sem jsem chodil žebrat o jídlo.“ vysvětlil nám Šankar. „Mniši jsou tady velice laskaví a dají najíst každému, kdo vstoupí...“

„Nám by dali taky?“

Zaváhal. „Kdybych vás tam přivedl já...“ řekl kurážně.

„Príma. Potom nás vezmeš na oběd. Co bude dobrého?“

„To nevím. Ale doba jídla bude až za... tak za tři hodiny.“

„Skvělé. Máme dost času.“

Král Zlodějů bydlel v lepším domě než jiní lidé. Nebyl to palác, ale nebyla to ani chatrč. Dřevěný domek uprostřed zahrady, skoro neviditelný mezi stromy. Před zdobenou branou do zahrady se nudili dva ohromní, poněkud tupí chlapi vyzbrojení kopími a zastávající zřejmě úlohu strážců.

„To jsou jeho strážce. Jsou moc nebezpeční...“

„Uvidíme. Aflargeo, zamňoukej!“

Aflargeo se už delší dobu těšil. Když jeho zvučný hlas upozornil strážce na jeho přítomnost, na chvíli strnuli. Jeden se pokusil napřáhnout proti němu kopí, zato druhý je zahodil a dal se na útěk. Ten první postřehl, co dělá jeho druh, napodobil ho a mazal za ním. Vystoupili jsme z drožky, ale kde už chlapi byli!

„Na mou duši, jde z nich strach!“ kuckala se Diana.

Nezdržoval jsem se; vpadl jsem do zahrady, vykopl dveře a vešel do domu. Ty dveře byly zasouvací a nemusel jsem je vykopávat, kdybych byl věděl, jak se odsunují. Takhle vstoupil dovnitř Ao Harrap, ozval se vřískot ženských a všechno služebnictvo začalo hromadně prchat všemi vhodnými otvory. Šankar nelenil a vedl nás do nejparádnější místnosti. Tam se právě zvedal z rohože čerstvě probuzený stařík, rozčepýřený jako výr a tak uboze vypadající, že bych mu možná dal i almužnu, kdybych nevěděl, co je to za lotra. Očividně nechápal, co se děje.

„Tohle že je Král Zlodějů?“ řekla Diana zklamaně.

Stařík se pokusil uprchnout. Když to nešlo, pátral po příčině a objevil, že ho Tannarrwaghirr drží za kotník, jen stisknout.

„Sedni si, dědku.“ řekl jsem mu. „Podívej, máš dvě možnosti. Buďto se domluvíme po dobrým nebo po zlým, ale stane se to, co chci já. Chápeš to?“

Možná chápal, doposud však nevěřil.

„Šankare, vysvětli mu situaci!“

Co mu Šankar povídal, nemám tušení, ale nejspíš lhal, až se zdi klepaly hrůzou. Šelmy bloudily domem a hledaly, co by pohltily. Služebnictvo, včetně obou hrdinských strážců, se srotilo okolo domu a pokřikovalo. Doufal jsem, že nikoho nenapadne zavolat policajty. Dost zbytečné obavy, zdejší lidé policii nemilovali.

„Překládej, Šankare! Vysoce velevážený Králi Zlodějů, máš dvě možnosti: buďto nás přijmeš jako svoje hosty, dáš nám četné dary a budeš se všude chlubit, že tě navštívili vzácní a významní lidé, to je ta dobrá možnost. Nebo řekneš někomu, že jsme vpadli do tvé boudy násilím a jsme tvoji nepřátelé, potom přijdou na to, že nejsi tak mocný, jak si mysleli, a zametou s tebou. Pochopil jsi to? Co si vybereš?“

Král Zlodějů uměl anglicky, takže odpověděl sám: „Šťasten je muž, jehož navštěvují vzácní hosté!“

„No tak vidíš. Já jsem maharádža jednoho ostrova, nic ti není po tom, kde. Takových kočiček mám spoustu a některé

z nich s oblibou zakusují lidi, kteří dost rychle nechápou, co jim povídám. Ty takový nejsi. Takže, ber laskavě na vědomí, že tenhle kluk jménem Šankar je pod naší ochranou. Měl jsi za něj dostat výkupné, ale nedostaneš nic. Dáváš nám ho právě darem. Jaké ještě dary nám toužíš odevzdat?“

„Nemám tušení, co si moji vzácní hosté přejí...“ zakoktal.

Diana měla velice bystré oči. V rohu objevila malý domácí oltář, na němž kromě Buddhy, nějakých ochranných božstev a různých bodhisattvů stála také bronzová soška jezdce na koni. Ta soška pocházela podle vzhledu z osmého století a byla jedním z nejcennějších předmětů, které Král Zlodějů vlastnil. Čí byla předtím, raději nikdo nevěděl.

„Pěkná věc!“ řekla a vzala ji do ruky.

Král Zlodějů jenom vydechl leknutím.

„Má paní, tato soška, pro tebe zajisté zcela bezvýznamná, představuje Torria-sawu, Pána Hromu a Blesku, který jezdí na větrných koních vysoko nad mraky a trestá svět vadžrou, hromovou zbraní. Možná by nebylo dobře...“

V té chvíli v Dianině hlase zasvištěl mrazivý vítr: „A kdo si myslíš, že jsme my? Ještě jsi nepochopil, kdo poctil svojí návštěvou tvou nehodnou střechu? Koho poslouchají tygři na jediné slovo a kdo má právo dávat rozkazy každému na světě?“

Král Zlodějů zesinal. Neřekl nic, jen šermoval rukama a z hrdla se mu vydralo jakési kuřecí pípání. Pro jistotu poklekl a dotkl se čelem země. Diana zručně balila sošku do kusu hedvábí.

„Z našeho hlediska vypadá situace takhle,“ pokračoval jsem. „Ty jsi tady ve městě určitě velice významná osobnost. To ti neberem, taky tady nehodláme zůstat dlouho. Potřebujeme jenom, abys nikdy nezapomínal na situaci, ve které jsi.“

Král Zlodějů už se nedíval ani na Dianu, ani na mne. Pozoroval Ao Harrapa, který seděl po mém boku, mlčel a choval se vybraně.

„Myslím, že vím, kdo jsi, pane.“ řekl konečně a snažil se, aby jeho řeč zněla srozumitelně. „Slyšel jsem povídat, že jsou podivní démoni, co plují po mořích a...“ zaváhal.

„Nejsou to démoni. Jsou to jaguáři.“

Bylo na něm vidět, že ten rozdíl mu není patrný.

„Já jsem jejich přítel. V současné době... za ně vyjednávám s lidmi. Lidé by asi měli určité problémy, kdyby s nimi jaguáři jednali přímo. Jistě chápeš.“

„Chápu,“ vzdychl. „Dalo se čekat, že jednou to přijde.“

„Tak vidíš. Přišlo to teď.“

„Ano, pane. Rozumím. Kolik si budeš přát?“

„Kolik čeho?“

„Kolik chceš, abys odešel a nechal nás na pokoji.“

„Nevím. Ještě si to rozmyslím. Podle toho, jak se budete chovat. Zatím jsem se neseznámil s místními poměry.“

„Splníme pochopitelně všechny tvoje požadavky. Ale... nemáme dost jasné představy, co ti vadí a co ne. Známe zákony Angličanů, jsou pošetilé a hloupé. Ty ale přece nejsi Angličan.“

„Nejsem, a jejich zákony mne příliš nezajímají.“

„Jaké jsou ty tvoje?“

„Jejich.“ ukázal jsem na Ao Harrapa.

„Slyšel jsem, že... když se jim dá podíl, nechají nás být.“

„Ano, to je pravda.“

„Dobrá, pane. Ještě ses nerozhodl, kolik chceš?“

„Nespěchej.“

Diana sledovala naši diskusi a považovala to ticho za trapné. Takže řekla: „Velmi příznivě by nás naklonilo, kdybys nám mohl sehnat nějaké takovéhle staré věci.“

Král Zlodějů znatelně ožil. „Jistě, má paní. Seženu ti toho... Ovšem bude to velmi obtížné. Ale je to možné!“

„Ale byla bych ráda, kdyby to nebylo kradené!“

„A jak k tomu tedy máme přijít?“

„Nikdy nic nezískáváte poctivě? Třeba to koupíte?“

„No... někdy ano. Ale za ukradené peníze.“

„To už je váš problém.“

Král Zlodějů zřejmě pochopil situaci. Začal jí slibovat a Diana mu naslouchala tak ochotně, že jsem se rozhodl to přerušit:

„Zatím jsme se s tebou přišli jen seznámit, nechceme ti nijak ubližovat. Vezmeme si Šankara a tuhle ozdobu jako tvůj dárek. Co budeme potřebovat dál, ti řekneme. Třeba budeš mít štěstí a budeme k tobě nezaslouženě laskaví...“

Opět se klaněl, opět nás ujišťoval o své oddanosti a sliboval.

„Prozatím tě opustíme,“ řekl jsem mu vlídně. „Děkujeme ti za laskavé přijetí, třeba se ještě někdy stavíme. Zatím si tady žij blaze a šťastně okrádej každého, kdo se nechá...“

Když jsme odcházeli, vyprovázel nás až před bránu a hluboce se klaněl. Projevovali jsme mu laskavou přízeň, takže všichni jeho podřízení nabyli dojmu, že byl naší návštěvou poctěn.

„Tak, to bychom měli,“ řekla Diana. „Šankare, už nemáš pána, kromě toho nahoře.“

Chlapec si spokojeně vydechl. A já se zeptal:

„Diano, kdo je vlastně ten Torria-sawa, Pán Hromu a Blesku? Když jsi tvrdila, že s ním mám něco společného...“

„Nemám zdání. Vymyslela jsem si to v tu chvíli. Jenže, on asi není znalec božských stvoření.“

A teď bylo na čase, abych naprázdno polkl já.

Vrata bez vrat

Když jsme takto šťastně zakončili návštěvu u Krále Zlodějů, kalil naši spokojenost už jen hlad. Takže Diana řekla: „No, teď bychom možná mohli jít na ten oběd...“

„Nebude vadit, když tam přijdem se šelmami?“ zaváhal jsem.

„Spíš se jim nebude líbit, že nosíme šavle. Tygr nebo leopard, to je jen jiné tělo, to dostáváme podle zásluh z minulých životů - že, Šankare?“

„Ano, má paní. Říká se tomu karma a je jí podřízen každý živý tvor. Také my jsme kdysi byli zvířaty.“

„Přesně tohle mi říkali kdysi moji leopardi!“

„Duše je věčná, nezrozená a nepomíjející, je součástí Nejvyššího. Podle toho, jakých skutků se jednotlivá bytost dopouští ve svém životě, získá v příštím zrození odpovídající tělo, aby mohla realizovat svá přání.“

„Ale to je přece krásný!“ nadchla se Diana. „Dokud jsem to nevěděla, tak jsem se pořád bála o život. Teď vím, že jsem umřela už mockrát, tak už nemám z ničeho strach...“

Zatímco jsme jeli k chrámu a já naslouchal Dianiným nadšeným výlevům, uvažoval jsem, jak se vůbec k buddhistickému náboženství postavit. Snad jsem se už zmínil, že jsem kdysi na škole, hlavně ze vzdoru vůči katechetovi, hodlal konvertovat na tuto víru. Takže bych o ní měl něco vědět, ne? Jenže názory jednotlivých kapacit byly značně rozporné.

Všichni odborníci měli jednotný názor: buddhismus, stejně jako všechny ostatní asijské nauky, je obrovský podvod na lidi, aby živili bandu líných povalečů, kterým se nechce pracovat. Je to umožněno především strašlivou nevzdělaností a bídou, která v těch končinách panuje. Až příchod bílého muže přinesl těm zabeđeným žlutým opicím trochu rozumu, jinak je každý jen ohlupoval a okrádal. Když takový práce se štítící chlapík pochopí, že by se mohl uživit bez práce, oholí si hlavu,

navlékne šafránové roucho a od té chvíle nepracuje, jen se potlouká sem tam a žebrá. Zapadne do spolku sobě podobných, ti mu poskytují oporu soustavou bludů a nesmyslů, které vzájemně vyučují. Všichni se opírají o učení, které vymyslel před čtyřmi tisíci lety indický princ Siddharta Gautama, který si začal říkat Buddha, Osvícený. Jeho teze byly správné, zavrhl veškeré uctívání směšných indických božstev, obětní systém i kastovní předsudky a namísto toho vymyslel novou nauku, zakládající se na zdravém rozumu. Ale jeho následovníci učení zcela přetvořili a jeho samotného prohlásili za Boha. Z toho důvodu nepracují, bohatnou a nejvyšší velekněží dokonce mají žebračké misky z čistého zlata.

Kupodivu jediný, kdo si myslel něco jiného, byl James Stephens, vysloužilý kapitán, který mi dal řadu dobrých ponaučení. On byl taky jediný, kdo se kdy se skutečnými mnichy osobně setkal. Ti druzí o nich jen slyšeli nebo to četli v knihách, které opisovali jeden od druhého. Není divu, že jsem byl oprávněně zvědav, jaká je pravda.

Chrámový komplex nepatřil k největším ani nejvýznamnějším; chodili sem většinou chudí lidé. Byli dvojího druhu, jednak prostí vesničané či městská chudina, oblečení povětšinou v cárech toho, co měli, jednak mniši s vyholenými hlavami, každý zabalený do oranžového prostěradla, umně nařaseného na těle. Já a Diana jsme byli jediní bílí v celém areálu. Drožka zastavila kousek od vchodu, jímž lidé volně procházeli do nádvoří. Tam jsme vylezli a objevení šelem okamžitě vyvolalo pozornost všech lidí, zvláště vesničanů. Mniši zachovávali rozvahu; starší klidně pokračovali v tom, co dělali, zatímco mladší, často pouhé děti, se sbíhali, ukazovali si na nás prstem a brebentili. Nedá se však říct, že by měli strach, to byl určitý rozdíl. Jeden starší mnich k nim něco prohodil a děti se ještě víc zklidnily.

Když jsme zamířili do nádvoří, přišel nám tentýž mnich naproti a mírně se uklonil. Očekával jsem drzého žebračka, který nám bude předvádět nějaké podivné kejkle, ale byl to kupodivu mírný, laskavý, usměvavý muž, už na první pohled vysoce inteligentní. A mluvil dobře anglicky:

„Srdečně vás vítám, přátelé! Jsem rád, že se mezi nás přicházíte podívat... zajisté jste u nás poprvé?“

„Ano, to jsme. Teprve dnes jsme přijeli...“

„To je pro nás velká čest. Směl bych vás požádat, abyste si odložili obuv? Je zvykem, že v chrámu všichni chodí bosí...“

Což byla pravda, ale domníval jsem se, že z důvodu, že žádné boty nevlastní. Mýlil jsem se; u vchodu byl prostor, kam obuv odkládali. Učinili jsme to taky, kromě šelem, které neměly co odložit. Trochu jsem se bál, aby si mé boty někdo nepřivlastnil, ale mnich se jen usmál a ujistil mne, že v kláštěrech se nekrade.

„Nevím. Lidé tady v okolí jsou velmi chudí.“

„To jsou. Pro jejich bohatství mnoho udělat nemůžeme, to spíš vy bílí. My je můžeme jen naučit, aby byli šťastní.“

Pohlédl jsem na něj překvapeně. Málokdo z lidí mé společnosti uvažuje o tom, zda je šťastný. Obvykle by tu otázku považoval za nesmyslnou. Tím víc mě překvapilo, že někomu leží na srdci, je-li šťasten druhý.

„Cílem našeho snažení je, aby všechny bytosti byly šťastné.“ řekl mnich s úsměvem.

Zarazil jsem se. Snad nemá schopnost číst myšlenky?

„Smím doufat, že přijmete naše pohostinství? Brzy bude doba poledního jídla...“

„Ano, velice rádi. Pokud... nebude vadit, že máme s sebou ty šelmy? Jsou ochočené a nikomu neublíží.“

„Jsou nadané vědomím.“ usmál se mnich. „Víme o nich.“

Diana se nepokrytě bavila a já už nevydržel mlčet. „Tak se mi zdá, že jsem se poněkud zmýlil v odhadu. Vy nejste to, za co vás mají cestovatelé, když popisují vaše kláštery!“

„Za co nás mají? Za podvodníky?“

„Více méně ano. Ale já bych chtěl znát pravdu!“

„Co je pravda? Pro vás je pravda to, čemu chcete věřit. Naše pravda může být jiná než pravda lidí ze Západu.“

V mnoha případech se skutečně dopouštíme klamání veřejnosti, ale děláme to pro její dobro. Nechci nic zastírat.“

„Nechápu. Existuje nějaká objektivní pravda!“

„Absolutní Pravda je Bůh.“

„A pravda tady na zemi?“

„Tu určuje král. Ty jsi králem své země, proto bude pravdou to, co stanovíš. Tak jsi to myslel?“

Další šok. Jak ten člověk ví, že něčemu vládnu? Je možné, aby věděl víc, než jsem mu ochoten prozradit?

Rozhlížel jsem se v rozpacích po prostranném nádvoří. Pohyboval se tam pestrý dav lidí. Vcházeli do různých chrámů, klaněli se před sochami, zapalovali jim vonné tyčinky, zpívali, skládali na oltáře květiny, ovoce, nějaké lístky, zřejmě s napsanými prosbami nebo poděkováním. Někteří o něčem rozmlouvali s mnichy, kteří je trpělivě vyslechli a potom jim dali radu v jejich záležitostech. Většinu těchto činností jsem nechápal.

„Rozumíte něčemu z toho, co se tu děje?“ ptal se mnich.

„Já skoro ničemu. Moje žena trochu víc, v dětství studovala činnosti starých kultur...“

„Jsou dvě možnosti, jak posuzovat naše počínání. Záleží na tom, zda máme nějaké vědomí Boha či nikoliv. Pokud jsi věřící, potom zde uctíváme Nejvyšší Božskou Osobnost. Pokud jsi bezbožný ateista, pak je ovšem naše konání shlukem nesmyslů.“

„Jak se zdá, máš o lidech ze Západu dost dobré znalosti.“

„Nemám téměř žádné. Ale byl jsem donedávna úředníkem na ministerstvu obchodu a často se s nimi setkával.“

„Ach! A proč jsi toho nechal?“

„Začalo mne to nudit. Ta práce neměla žádný smysl. Proč sloužit lidem, když mohu sloužit Bohu?“

„Tím chceš říct, že tohle smysl má?“

„Ne. V podstatě žádná lidská činnost nemá žádný smysl. A pokud ano, potom my jej nejsme schopni pochopit.“

„To tedy nechápu ani já.“

„Každý člověk se zrodí na základě svých předešlých činností do života, který je dán jeho karmou. Tomu se říká samsára, koloběh životů. V tomto koloběhu se zmítá jako moucha, polapená do sítě pavouka, a jen velmi těžko se z ní sám dostane.“

Jeho slova byla tak zajímavá, že i Diana mlčky naslouchala.

„Jedinou skutečnou povinností lidské bytosti je dosáhnout ve svém zrození seberealizace, stát se osobností plně si vědomou svého postavení v tomto světě. Bohužel, je to jediná věc, jejímuž naplnění celý ostatní svět zkouší zabránit.“

„Proč?“

„Protože svět si přeje, aby lidská bytost setrvala ve stejné nevědomosti, v jaké jsou ostatní lidé. Ten, kdo dosáhne vyššího vědomí, se svému okolí vymkne z kontroly. Tím způsobí velkou bolest všem, včetně těch, kteří ho mají rádi.“

„To snad ne!“

„Ale ano. Lidé si neustále navzájem způsobují bolest. Například já se teď pokouším způsobit bolest tobě. Zamyslíš-li se nad mými slovy, začnou tě určitým způsobem trápit. Budeš se muset začít měnit. A to velice bolí. Ne snad na tělesné úrovni, ale uvnitř, v tobě samotném.“

„Zatím mi to spíš připadá zábavné.“

„Ano, snažím se vysvětlit situaci tak, aby tě to bavilo. Teprve později nastanou problémy. Co například, až budeš muset posuzovat svoje jednání z hlediska vyššího vědomí a uvědomíš si, že jsi udělal v životě nějaké chyby? A co víc, až si ujasníš, že další chyby toho typu nechceš opakovat?“

„Jaké jsem udělal chyby?“

„To přece já nevím. Ale nějaké určitě ano.“

„Co o mně vůbec víš? Řekl jsi, že jsem král. Je to pravda, já skutečně vládnu jedné zemi... ale jak to víš ty?“

„Vím to, protože na tebe už několik dní čekáme.“

Ach! Dneska zřejmě ze šoků nevyjdu.

„Několik dní?“

„Před několika dny přišel do našeho kláštera Mistr Činkin. Je to putující mnich, duchovní učitel a světec. Požádal o přístřeší do doby, než přijdeš. Chce se s tebou setkat.“

„V životě jsem o něm neslyšel a nechápu, že on o mně ano!“

„Řekl: Přijde muž, jehož doprovází šelmy. Je králem ostrova, který zůstal ze země Mu po veliké válce. Přijmu ho.“

„Země Mu? Náš ostrov se jmenuje Armin.“

„V jižním moři byla kdysi velká země. Během války, kterou vedli tvorové jiní než lidé, byla zničena. Zůstal ostrov, o němž mluvíš. Je skutečně možné že jsi jeho králem, proč ne?“

„Takže ty říkáš, že Mistr Činkin přišel před několika dny? Ale to jsme byli ještě daleko na moři! Jak mohl vědět, že vůbec někdy vstoupíme do tohoto kláštera? Je jeden z mnoha v tomto městě a přivedl nás sem Šankar, tento chlapec! A ten se s námi seznámil čistě náhodou a nikdo z nás ještě dnes ráno nevěděl, že vůbec kdy dojde k takovému setkání...“

„Žádná událost se na světě nestane náhodou. Nám lidem se to může jako náhoda jevit. Ve skutečnosti je každý z nás na místě, na kterém má být. Teď je vše v pořádku.“

„Co mi chce Mistr Činkin?“

„Nevím. Možná ani on to neví. Ale učiní to, protože za všech okolností plní vůli Pána.“

„Přestože neví, jaká je?“

„Vyčkává, až dostane pokyn. Potom uposlechne.“

Mnich nás zavedl do zadní části zahrady, kde se nacházelo několik volně rozestavených bambusových chatrčí. Byla to tak

ubohá obydlí, že se v nich nedalo nic víc než jen přespávat. Do jednoho nás zavedl. Nebylo přepychové, ale bylo tu velice čisto, hliněná podlaha umetená a vystlaná palmovými listy. V jednom rohu byl malý oltář, ve druhém polička s knihami. Jiné zařízení majitel zřejmě nepotřeboval.

„Toto je moje obydlí,“ řekl mnich. „Prosím, drazí hosté, přijměte místo. Hned vám přinesou trochu rýže...“

Posadili jsme se. Zatímco jsme vyčkávali, uvědomoval jsem si, že k životu, jaký tady vedou, se jejich oranžová prostěradla hodí daleko líp než moje těsná uniforma. Ještě jsem si pamatoval, jak volně mi bylo v Arminu, když jsem se nemusel stahovat. Jak by to vypadalo, kdybych nosil sukni jako zdejší muži?

Přišli mladí mniši a přinesli hliněné misky rýže se zeleninovou omáčkou a poháry s mlékem. Vše bylo chutně okořeněno a pochutnali jsme si, i když v tom nebyl ani kousek masa. Dokonce i naše kočky byly velmi spokojeny. Jedli jsme rukama, nabírali rýži třemi prsty pravé ruky a vkládali do úst, jak velí zdejší mrav. A ještě jedné věci jsem si všiml: než se mnich dal do jídla, poklonil se před svojí miskou a něco šeptal, stejně tak po jídle. Snad i my bychom se měli chovat zdvořileji.

Zatímco jsme jedli, vstoupil nějaký velice sešlý stařík, oděný do prodřeného a zašivaného roucha, častým praním vybledlého. Vlídne se na nás usmál a usedl do kouta jako žebrák, který čeká, zda na něj taky něco zbyde. Moc jsem si ho nevšímal, právě jsme se dohadovali s Dianou, jak se takové jídlo vaří. Dianě chutnalo ještě víc než mně.

„Co jste právě přijali, je jídlo obětované Božstvům.“ vysvětlil nám mnich. „Jeho podstatou není problém, jak je uvařit, ale jak uspokojit potřeby Pána. My přijímáme jen zbytky potravy, kterou nepřijme Pán. A i tak nám to stačí k životu.“

„Takže nic takového v podstatě uvařit nemůžu.“ řekla Diana.

„Mohla bys, kdyby sis to přála. Ale prozatím...“

„Chápu. Bylo by možné se to nějak naučit?“ ptal jsem se.

„Pravděpodobně nemáte tolik času, abyste zůstali s námi tady v klášteře a přijímali poučení duchovních mistrů?“

„To rozhodně ne! Jak je vůbec možné získat takové poznání?“

V tu chvíli něco řekl ten sešlý stařík. Mnich jej vyslechl, pak se usmál a poradil mi: „Nakresli si na zeď vrata. Potom se rozběhni a proskoč jimi. Získáš Poznání.“

„Ale to je nesmysl! To přece nejde!“

„Přesto to musíš udělat. Jinak je nezískáš.“

Potřásal jsem hlavou. Diana se zeptala: „Jaké poučení bys nám mohl dát, kdybys byl naším duchovním mistrem?“

Stařík opět něco řekl a mnich odpověděl: „Duchovní učitel se podobá člověku, který visí za zuby na vysokém stromě. Nedokáže se držet rukama ani nohama, zběsile jimi škube a snaží se zachytit. V té chvíli se jej jeho žák zeptá na transcendentální poznání. Mistr nemůže odpovědět, spadl by a zlámal si vaz. Ale nemůže ani mlčet, protože to by nesplnil svou povinnost.“

Začalo mi docházet, že mnich vlastně neodpovídá, jenom překládá starcovy odpovědi. Ohlédl jsem se po něm a on se usmál všemi vráskami ve stařecké tváři.

„To je Mistr Činkin.“ řekl mnich s úctou.

Nechápal jsem. Za svého života jsem se setkal s kněžími, kteří byli velice moudří, ale žádný z nich se nepodobal žebrákovi. Taky jsem si vzpomněl na zlaté misky, o nichž psali cestovatelé. Tento Mistr určitě zlatou misku nevlastnil.

Pohlédl jsem mu do tváře. Díval se na mne se zájmem a jeho oči byly velice výrazné. Chtělo se mi říct, co si myslím. Tak jsem se podřídil a řekl tu poslední myšlenku.

„Ano, někteří z nás skutečně mají zlaté misky.“ usmál se mnich. „Darovali jim je z vděčnosti jejich žáci. Oni je zas darují dál. K čemu by jim byly?“

„Mistrovi taky někdy někdo něco cenného daroval?“

Mnich přeložil mou otázku a hned odpověděl: „Nepamatuji si nikdy, co mi kdo dává. Zapomínám okamžitě, jakmile to předám tomu, kdo to potřebuje.“

„Ale přece jen si něco necháváš, ne?“

„Ano. Jídlo na dnešní den.“

„Nevadí ti, že žiješ tak chudě?“

„Není vůbec důležité, jak člověk žije. Jsem spokojený. Žiju co nejvíc v souladu se svou duší, jak jen dokážu.“

„Co rozumíš pod pojmem duše?“

„Duše je naše vlastní, skutečná existence. Co vidíme, je jen tělo. Tělo zemře a duše je opustí, jako ty za chvíli opustíš tuto chatrč, toto město, svoje šaty. Nejsi ani tyto šaty ani tato chatrč. Stejně tak nejsi ani toto tělo.“

„To, o čem mluvíš, je smrt. Lidé si nepřejí umírat.“

„Já jsem ke své smrti velice blízko. Vím, co se stane, až toto tělo opustím, proto z ní nemám žádný strach. Opustil jsem už mnohokrát různá těla. Nebude škoda, až opustím toto.“

„To asi proto, že věříš, že půjdeš rovnou do nebe!“

„Nikoliv. Odejdu do pekla.“

„Co to říkáš? Jistě jsi žil celý život svatě, proč bys tedy měl odcházet do pekla?“

„A jak jinak bych vám mohl pomoci?“

Co jsem na tohle měl říct? Dalo se vůbec něco? Seděl jsem tam a cítil, že ten starý muž, který se sotva vleče, mne převyšuje tak nepředstavitelně, že jeho úrovně nikdy nedosáhnu. Proč?

„Přišel jsem, protože potřebuješ pomoc. Potřebuješ pootevřít onu bránu, nakreslenou na zdi. Potom se ti třeba podaří projít. Nebude to hned, ale stane se to.“

„Nemyslím. Cítím se úplně bezvýznamný. Nic nechápu.“

„To je v pořádku. Ještě taky nejsi na konci cesty. Co sis právě uvědomil, je první krok. Další přijdou.“

„Kdy? Jak?“

„Neptej se tolik. Jeden žák přišel k mistrovi a žádal ho o poučení. Mistr se zeptal: »Už jsi dnes přijímal rýži?« »Ano.« »Tak jdi a umyj svou misku!«“

„Dobře... ale to přece není všechno!“

„Jsi na cestě, synu. Ta cesta bude dlouhá. Až se z ní vrátíš, budeš znát odpověď na některé své otázky. Ale zároveň budeš mít řadu dalších. Každá další odpověď vyvolá mnoho dotazů. Tak to bude až do konce. To je život.“

„Dozvim se někdy všechny odpovědi?“

„Ano. Až budeš umírat.“

„Má v tom případě smysl tou cestou procházet?“

„Nevím. Třeba ani nemá. Ale udělal jsi krok. Už se nedokážeš vrátit. Nedokážeš se vzdát cesty a říct, že tě nezajímá, co bude dál. I kdybys to udělal a myslel to vážně, odpočineš si, zvedneš hlavu, tělo tě přestane bolet. A uděláš další krok.“

„Myslíš, že na tu cestu jsi mne poslal ty?“

„Ne já. Buddha Amitábha, Nejvyšší Ochránce. Já tě přišel jen ujistit, že tvá cesta je správná.“

„Jak víš, že to potřebuji?“

„Nevím. Ale budeš to potřebovat čím dál víc.“

Měl jsem z toho všeho v hlavě zmatek a Mistr to poznal. Vlídne se usmál a řekl něco mnichovi, ten přikývl a řekl to obšírněji:

„Jak se zdá, dosáhli jsme již dokonalého zmatku ve vašich hlavách. Nebudu zastírat, je to jeden z cílů mého počínání. Teď by bylo lepší, abyste se vrátili zpět do svého světa. Lidský svět se utápí ve vášni a nevědomosti, ale vy si to neuvědomujete. Je třeba, abyste v něm setrvali až do chvíle, kdy to poznáte.“

Pochopil jsem, že nás vyzývá k odchodu. Kupodivu, nijak zvlášť se mi nechtělo odejít, chtělo se mi zůstat tady a poslouchat Mistrova moudrá slova.

Ale Mistr Činkin řekl: „Kdo odchází, jde, aby se vrátil.“

„Kde tě najdu, Mistře?“ zeptal jsem se rychle.

Mistr něco vysvětlil mnichovi a ten řekl: „Vznešený otec se zdrží do vašeho odjezdu ve Zlaté pagodě. Má jedno přání. Až nebudeš potřebovat služeb tohoto chlapce, daruj mu ho. Mistr je starý a potřebuje průvodce na další cestu. Slitoval se nad Šankarem a přijme ho za svého žáka.“

Všiml jsem si, jak Šankara zachvátilo přímo šílené nadšení. Napadlo mi, že ho vlastně na nic nepotřebuju a nechám ho tu hned, ale mnich řekl: „Ne. Přivedeš ho. Mohlo by se stát, že zapomeneš, až vyjdeš z naší brány. Takhle ti bude alespoň připomínat, že máš ještě jednu povinnost.“

Potom nám Mistr každému osobně položil na krk stuhu látky oranžové barvy jako svůj dar. Kupodivu stejnou stuhu uvázal kolem krku i šelmám. Když jsme ještě přijali jeho požehnání, poklonili jsme se mu a odešli.

Když jsme vyšli ven a museli si zase obout naše nepohodlné a nepraktické boty, díval jsem se na pouliční zmatek a ruch, jako kdybych jej viděl poprvé. Hodinka strávená v klidném a moudrém světě kláštera jako by mi dala zapomenout, že něco tak bláznivého jako venkovní svět vůbec existuje.

Ale kromě nás sem přišli i jiní cizinci. Nedaleko nastupovala do kočáru společnost, které se prohlídka podařila daleko rychleji než nám: kapitán jezdecký středního věku s mladší dámou, utrápený pán s důstojným plnovousem a širokým bílým kloboukem, mladý muž s myším obličejem a brýlemi a dáma v rozevlátém kostýmu bílé barvy plném volánků, kraječek, stužek a pentlí, které se bez úspěchu pokoušely zamaskovat její neobvyklou tloušťku. Tato dáma právě vlézala do kočáru, přitom rychle brebentila a rozhazovala rukama, až se její velký klobouk se spoustou umělých květin kýval ze strany na stranu jako plachta v bouři.

Aflargeo, který využil času ke šmejdění po okolí, se znenadání ocitl v dohledu koní. Ti byli v tu chvíli bez péče, protože domorodý kočí se marně pokoušel pomocí své paní dovnitř. Zřejmě to patřilo k jeho povinnostem, neboť měl oblečenu jakousi livrej a byl tedy něčím lepším než obyčejným

drožkářem. Když koně náhle spatřili blízko sebe tygra a necítili pánovu ruku, zděšeně zaržáli a pokusili se utéci. Trhnutí kočáru vhodilo sice dámu dovnitř, ale její nohy zároveň srazily kočího, ten upadl na zem a než se sebral, koně se splášili docela a s divokým řičením vyrazili vpřed. Naštěstí právě přicházela kolona slonů s nějakými balíky v chobotech. Koně před slony prudce zatočili, kočár při tom smetl a poněkud zdemoloval několik titěrných krámků prodavačů ovoce a různých pochoutek. Teď se koně hnali proti mříži a zdálo se, že o ni co nejdřív kočár rozbijí.

Pustil jsem druhou botu a vrhl se ke koním. Podařilo se mi doběhnout k nim ještě dřív, než vpadli do brány chrámu, uchopil jsem je za stíhla a pověsil se na ně. Chvíli mne vlekli po zemi, ale pak se mi podařilo je zastavit. Strašně řičeli, vzpouzeli se a kopali po mně, ale dařilo se mi je udržet, než se uklidnili.

Teprve teď jsem si uvědomil mohutné ječení tlusté dámy, jejíž objemná zadní část těla vyčnívala z kočáru. Hlavou byla zapletena mezi nohy ostatních zkoprnělých cestujících. Přiběhl kočí a počal koně uklidňovat, pomáhal jsem mu, jak se dalo a koně se skutečně zakrátko zklidnili, takže jsem je mohl pustit.

To už se dáma vyhrabala na nohy; sotva jsem poodstoupil od koní, zaječela na celé prostranství: „Můj zachránče! Jaká statečnost, jaké hrdinství!“

Padla mi do náruče přímo ze stupátka kočáru, na němž stála. Naštěstí se mi podařilo ji zachytit a postavit na nohy dřív, než mi upadla na zem.

„Prosím vás tisíckrát za odpuštění, madam.“ řekl jsem dvorně a uklonil se.

„Ale ne, proč vy byste měl prosit za odpuštění - mne? Zachránil jste mi život, pane! Alberte, poděkujte přece tomu pánovi!“

Jezdecký kapitán vystoupil zatím z vozu, zkoumavě si mne prohlížel a nuceně se usmíval: „Vskutku, vřelé díky! Musím přiznat, že jste nás skutečně zachránil z velikého nebezpečí.“

Obdivuji se také... echm... nezvyklé síle, se kterou jste ty koně zastavil...“

„To nic. Byl jsem povinen napravit chybu, kterou jsem svou nedbalostí zavinil. Prosím, abyste již o tom nemluvili a přijali mou pokornou omluvu.“

„Já vám nerozumím, pane!“ řekla dáma. „Jakou chybu?“

„Koně se polekali tygra, který patří mně. Nechal jsem své šelmy trochu proběhnout - nemohu za to, že jsou zvědavé a hravé...“

Tři zvědavé a hravé šelmy se mezitím dostavily k nám, protože vytušily, že se něco děje, při čem by měly být. Rovněž Diana se objevila a oči jí svítily nadšením.

„Och!“ vykřikla dáma. „Proboha, ta strašná zvířata... Alberte, dělejte přece něco!“

„Pane,“ oslovil mne kapitán, „nechápu sice, jakým způsobem se vám podařilo zkrotit ty tři krvežíznivé bestie, ale žádám vás důrazně, abyste jim nedovolil ohrožovat pokojné lidi!“

„Pokud dobře vidím, posadili se kousek od nás a nikoho neohrožují. Není třeba se jich obávat, všechny tři jsou docela krotké a velmi přítulné. Dovolil bych si madam o tom přesvědčit, kdyby svolila, aby někdo z nich přišel blíž.“

Dáma se zarazila. Podívala se na zbytek společnosti, který nás se směsí strachu a zvědavosti pozoroval, potom řekla rozpačitě: „Ačkoliv věřím ve vaše dobré úmysly, pane, nejsem si zatím zcela jistá... dá-li se to říci, vaše objevení bylo natolik nenadálé a naše seznámení tak dramatické, že jsem poněkud překvapena...“

Tato zcela nesmyslná věta přinutila kapitána, aby pochopil. Vypnul se jako struna: „Pane, dovolte mi otázku! Prokázal byste nám tu čest a sdělil svoje jméno?“

„S radostí, pane. Charles Rither, hrabě de Guyrlayowe.“

Zdá se, že to učinilo patričný dojem. Ucouvl a srazil podpatky.

„Albert Shimmsley, kapitán třetího Bengálského praporu jízdy! Mám tu čest představit vám lady Rawlinstonovou...“ to byla ona tlustá dáma. „...dále lorda Wincenta Falbrooka...“ pán s plnovousem. „...lady Falbrookovou...“ druhá dáma „... a vikomta Allana Clarenbyho.“ Mladý muž si posunul brýle na nose a ohryzek mu směšně poskočil.

„Velmi mne těší. Dovolte, abych vám na oplátku představil lady Dianu, hraběnkou z Guyrlayowu.“ řekl jsem, protože Diana na mne zuřivě mrkala a nenápadně se šklebila.

Lady Rawlinstonová vypískla jako vyplašená myš. „Ale ne! Snad nechcete tvrdit, že tenhle hezký chlapec je dívka? To je velmi zábavné, nemyslíte, Alberte?“

„Nejen to, dokonce moje manželka. I když se vám možná zdá její oblečení poněkud zvláštní...“

„Ale to je neuvěřitelně výborný nápad!“ vykřikla lady Rawlinstonová. „Taková něžná, křehká dívenka jako oficír - to je přímo nádherná idea! Jak jste na to přišla, má milá?“

Diana se mile usmála. „Tak... zdálo se mi to vhodnější do těchto končin. Víte, při plavbě po moři je někdy ženské oblečení trochu nepraktické... zvláště když člověk musí lézt po stěžních.“

Lady Rawlinstonová opět vypískla. „Ne!“ zaječela, až se všechno zachvělo. „Snad nechcete říct, má milá, že vy lezete po těch hrozně vysokých stožárech na lodi jako nějaký námořník? Proboha, to je přece hrozně nebezpečné, co kdybyste třeba uklouzla? Vždyť byste si mohla ublížit!“

„No... nahoru nepoletím a dole mě najdou. Ale ne, to chce jen se pořádně držet a koukat, kam se leze. Když to dokáže takový tygr, tak proč ne já?“

„Tygr na stožáru?“ podivil se Shimmsley. „Nechci vám odporovat, paní hraběnko, ale domnívám se, že poněkud přeháníte!“

„A vy se domníváte, pane, že svoje tvrzení nemohu dokázat? Naši tygři nám pomáhají natahovat plachty, když je třeba - a lezou po stěžních a ráhnech líp než lidé!“

Lady Rawlinstonová jen kroutila hlavou. „Proboha, moje milá, ale kdo vás nutí k tak nepředloženým činům?“

„Nouze, madam. Máme hrozně málo námořnictva...“

Lady Rawlinstonová kroutila hlavou čím dál víc. „Vaše způsoby života jsou rozhodně velice zvláštní! Ale ne tak kouzelné jako vy, moje milá. Chcete tím jistě říct, že máte svou vlastní loď, že ano? A připluli jste na návštěvu do našeho utěšeného městečka!“

„Přesně tak, madam. Jsme na cestě do Číny.“

„Potom mne velice těší, že jsem se s vámi seznámila. Ale poslechněte, dítě, vy přece nejste Angličanka - ani pan hrabě? Cítím u vás cizí přízvuk...“

„Máte pravdu. Jsem Francouzka...“

„Ne!“ vykřikla lady Rawlinstonová. „Skutečná, opravdovská Francouzka tady, v této Bohem opuštěné pustině? Dovolte, abych vás objala! Má milá, moje drahá mamá byla také Francouzka; a moji známí říkají, že jsem po ní hodně zdělila...“

„A nemýlí se! Ten šarm a to chování...“

Lady Rawlinstonová ji uchopila oběma rukama a přitiskla si ji k objemné hrudi; jako když kočka obejmě tlapkami ptáčka. „To je fantastické, to je přece úplně fantastické! To až povím manželovi, ten bude mít radost! Ale dítě, co děláte v takové divočině? Nebojíte se tak sama, s těmi divokými šelmami?“

Jedna z těch divokých šelem, Tannarr, přistoupil blíž a třel se Dianě o nohu. Podle všeho chtěl naznačit, že mu osoba halekající, pištící a na dálku páchnoucí voňavkou není po chuti. Diana jej pohladila a řekla:

„Mám je právě proto, abych se ničeho nebála. Ty moje kočičky nejsou tak zlé, jak si myslíte, madam. Jistě se i od vás nechají rády pohladit...“

Lady Rawlinstonová sice o krok ustoupila před Tannarrem, ale pak natáhla ruku a lehce mu přejela po kožíšku dlaní. Leopard si to nechal líbit, tak ho pohladila ještě několikrát

a vykřikovala: „Ale skutečně - to je úžasné, mon ami... Vskutku fantastické! Neuvěřitelné! Kolosální! Grandiózní!“

„Drahá Bessie,“ řekl pomalu kapitán Shimmsley. „Neradil bych vám, abyste tomu tolik věřila. Já znám šelmy, nastřílel jsem těch bestií dost a dost a radím vám, nechte je radši být...“

„Ale Alberte! Jak můžete hovořit tak... nezdvořile? Co si o vás paní hraběnka pomyslí? Okamžitě pojd'te sem a omluvte se! A okamžitě pohláďte tu kočičku, jinak vás nazvu zbabělcem!“

Kapitán Shimmsley se zatvářil vztekle na nejvyšší míru. Přistoupil blíž, položil opatrně Tannarovi ruku na hlavu a řekl: „Odpusťte mi, paní hraběnko, pokud jsem se vás snad něčím dotkl; ale ať mě hrom, jestli vím čím!“

„Ach bože, Alberte, jak jste nevychovaný! Nevšímejte si ho, má milá, je pořád s těmi svými domorodci a už tam úplně zhrubl. Podivuji se vám, Alberte, že můžete vystřelit na tak krásná a přítulná zvířata...“

„Madam, dravé šelmy...“ vzkypěl Shimmsley.

„Zakazuji vám je urážet! Jenom muž může být tak krutý, aby ublížil tak krásné a něžné kočičce jako je tahleta... nemám pravdu, má milá?“

„Samozřejmě, madam...“ řekla Diana vážně a zatahala Tannarra za ucho, aby se přestal šklebit. „Naprostou pravdu...“

„Ale propána, přestaňte mi proboha říkat madam! Přátelé mi říkají Bessie... A taky si nebudeme vykat, to působí tak strašně oficiózně; já nenávidím veškerou škrobenost a ten hrozný snobský způsob seznamování. Ty jsi Diana, vid', má milá - a jak že se jmenuje tvůj roztomilý manžel?“

„Charry,“ Diana se otočila na mne, „prosím tě, nekoukej jako bubák. Buď přece taky trochu společenský!“

Přistoupil jsem blíž a políbil lady ruku. „Dělám, co můžu.“

„Ach, proboha,“ lady Bessie se rozhlédla kolem, „my jsme ještě pořád tady? Manžel mne zabije, je příšerně žárlivý! Ale bude mít jistě radost, až se s vámi seznámí. Pojedeme

okamžitě zpátky do města - mohu-li tě pozvat do našeho kočáru, Diano!“

„Budu jenom ráda, ale obávám se, že je tam už plno...“

„Ach, to se přece snadno zařídí. Alberte, sežeňte ještě jeden kočár! Vy a pan hrabě, lord Wincent a Allan pojedete za námi v drožce a my v kočáře. A vezmeme s sebou dvě kočičky; toho tygra musíte vzít vy, k nám už by se nevešel. Ano, tak to uděláme!“

Lord Wincent se zatvářil velice nelibě, asi ho to vůbec nepotěšilo. Rovněž jeho žena se tvářila značně nejistě, když viděla lady Bessii mazlit se s našimi šelmami.

„Snad bude lépe,“ řekl lord Wincent, „když vás tu necháme a pojedeme rovnou domů. Ty máš přece ještě zařizovat nějakou záležitost s tím...“

„Ach ano, ovšem,“ pochopila lady Fallbrooková. „Skutečně se musíme vzdálit. Děkuji za nabídku, milá Bessie, ale bohužel tě už nemohu doprovodit...“

„Ale to bys mi přece neudělala! Tak dobrá společnost!“

„Bohužel. Musím. Sbohem, Allane - nebo pojedete s námi?“

„Nikoliv, prosím. Vrátím se s lady Bessii...“

„Ach tak. Sbohem, Alberte - těšilo nás, paní hraběnko - pane hrabě - uvidíme se zítra, Bessie, nebo ti zavolám večer...“

„Tak pa, miláčku - sbohem, lorde Wincente...“

Potom se Fallbrookovi otočili a šli sehnat nějakou drožku, která by je odvezla co nejdál od nás a našich šelem.

„Výborně. Už jste sehnal drožku, Alberte? Tak ji už neshánějte, vidíte snad, že ji nepotřebujeme! Ale nastupovat, mon enfants, nastupovat!“

Náš drožkář trpělivě čekal i s Šankarem na kozlíku. Aflargeo naskočil první, potom vylezl Shimmsley, já a Allan Clarenby. Dámy se uvelebily v kočáře, lady Bessie hlučně vykřikla na kočího a vůz se rozjel.

Zpočátku jsme jeli mlčky. Potom se ozval Clarenby: „Nehněvejte se, pane hrabě, ale ta jedna z vašich šelem přece není leopard. Myslím, že je to jaguár. Co myslíte vy, Shimmsley?“

Kapitán se hluboce zamyslel. „Ano, domnívám se to taky.“

„Ten, kdo vám je prodal, vás určitě napálil, hrabě,“ usmíval se Clarenby, „prodal vám jihoamerickou šelmu jako asijskou!“

„Ale... já vím, že je to jaguár!“ řekl jsem.

„Aha,“ řekl vikomt chápavě. „Děkuji vám. Tím je vše jasné.“

„Ne,“ řekl Shimmsley. „Tím vůbec nic není jasné. Můžete mi vysvětlit, jak to, že je to jaguár?“

„No... věříte, že tuhle otázku jsem si ještě nepoložil?“

„Jak se k vám to zvíře dostalo?“

„Přišlo na naší lodi se mnou.“

„Tak, tak,“ pravil Shimmsley, poťukáváje si ukazovákem do lícní kosti. „Když už o tom tak mluvíme, hrabě, mohl byste mi říct, co tu vlastně hledáte vy?“

„Je to prostá zábavní plavba. Jedu se ženou na svatební cestu.“

„Do Barmy?“ řekl nedůvěřivě.

„A potom dál. Do Číny, možná ještě kousek.“

„Až kam?“

„Kam si bude Diana přát.“

„Hm.“ zadíval se zase do ulice a chvíli přemýšlel. Potom si začal zase ťukat prstem do spánku, což působilo rozčilujícím a znervozňujícím dojmem. Tvářil se podezíravě. „Odkud jste říkal, že jste přijel?“

„Neříkal jsem to. Ale přijel jsem z ostrova Arminu.“

„Kde je to?“

„Ostrov - blízko Indie.“

„Komu patří?“

„Nikomu. Totiž - místním obyvatelům.“

„To jsou nějakí domorodci, ne?“

„Ano.“

„Kde jste pobýval předtím?“

To bylo sice před čtyřmi lety, ale neviděl jsem důvod, proč mu to zatajit. „Aden, Suez, Káhira, Malta, Alžír, Gibraltar.“

„Zajímavé. Většinou si vybíráte pro pobyt anglické državy. Proč?“

„Pro pohostinnost a vlídné přijetí místních obyvatel.“

„Bez těch vtipů, prosím. Co jste tam dělal?“

„Například v Adenu,“ řekl jsem už trochu netrpělivě, „jsem vyrazil jednomu člověku kopancem zuby a jiného vyhodil zavřeným oknem. Při rvačce v přístavní krčmě. V Káhiře jsem postřelil domorodého šejka, protože se choval nepřipustně k dámě. V Alžíru... už si nepamatuji, co jsem dělal tam, ale doufám, že jsem nikoho nezabil.“

Shimmsley si počal soustředěně t'ukat na spodní čelist. Cloumala mnou touha t'uknout mu tam trochu víc, a to pěstí.

„Nepochybuji o tom, co říkáte, hrabě,“ pravil pak, pečlivě si mne prohlížeje. „Není vyloučeno, že byste mohl cestovat světem, abyste se porozhlédl po historických památkách a popral se s místní sebrankou. Možné to je...“

„Co se vám na tom tedy nelíbí?“

Začal se škrábat na nose. „Například: Impérium britské koruny je rozsáhlé a je neustále terčem nepřátelských útoků. Různé státy k nám vysílají svoje agenty, aby se tady porozhlédli po jiných věcech než jsou historické pamětihodnosti. Je to smutné, ale jsme nuceni se bránit proti takovým lidem. Jistě to uznáte, hrabě Guyrlayowe.“

„Jistě. Ale já nejsem špion, pokud si to myslíte. A nikdy jsem nebyl...“

„Hm. Ovšem. Nikdy nikdo není špion, pokud mu položíme tuto nepřijemnou otázku. Ještě nikdy jsem neviděl špiona, který by se k tomu hrdě přiznal.“

„Viděl jste jich už hodně?“

„Pracuji v kontrašpionážním oddělení.“

Neřekl jsem už nic. Asi by to nemělo smysl.

„Můžete být agent Španělska nebo Francie,“ uvažoval. „Pochybuji, že byste mohl být Portugalec, ti jsou rádi, že žijí. Vypadáte na Španěla nebo na Francouze. Taky byste ovšem mohl být Němec nebo případně Holanďan. Anebo Dán. Švéd nebo Nor. Nebo konečně taky Polák nebo Rus.“

„Taky můžu být Irčan, co vyrábí bomby a snaží se svrhnout vládu Jeho Veličenstva. Ale nejsem.“

Shimmsley zbystřil pozornost. „Naprosto nevypadáte jako Irčan! Ale proto nejste ještě zbaven veškerého podezření. Spíš byste mohl být Skot nebo Wallesan. Vaše skvělá angličtina s jen mírným cizím přízvukem by tomu napovídala. Slyšel jsem o jistém skotském nacionalistovi, který se pokoušel najít pro svoje soukmenovce vhodnou zemi v cizině...“

Začínal jsem se královsky bavit. „Tak já vám to teda prozradím. Přímo a na rovinu. Narodil jsem se ve Vídni, vystudoval v Praze, vstoupil do služeb Švýcarské rozvědky sídlící na Islandu, peníze dostávám od Řeků a jsem teď agentem Vatikánu, protože jsem náboženstvím Turek a státní příslušností Rumun. Stačí vám to?“

Zadíval se na mne melancholicky a tůkal se při tom do čela. „Není od vás hezké, že se vysmíváte našim bezpečnostním opatřením. Měl byste pro ně mít pochopení. Škoda, že jsem u vás nenašel dostatečnou podporu pro svou těžkou práci. Škoda.“

„Chápu vás. Ale domníval jsem se, že jsem se doposud nedopustil žádného zločinu proti Velké Británii ani kterémukoliv jinému státu a že tedy není důvodu, abyste mne vyslýchal.“

„No - třeba to vůbec nebude politická záležitost. Můžete být taky jenom obyčejný pirát.“

Nevěděl jsem, mám-li se smát nebo zlobit. „Ještě ke všemu pirát? No dobře, kapitáne Shimmsley, pro vaše klidné svědomí, jsem pirát, lupič, vrah a uprchlý trestanec. Stačí?“

„Nemyslím, že byste už byl na galejích. Zločinci se chovají poněkud jinak. Vy jste člověk poněkud nerozvážený, hrabě. Mohl byste se něčeho dopustit v afektu...“

„Možná ano. Jsem někdy vznětlivý. Někteří lidé mě přímo...“

„V každém případě budeme přátelé jenom pod tou podmínkou, že se ničeho nezákonného nedopustíte. Říkám vám to předem a jasně, z očí do očí. Jen tak mezi námi. Abyste věděl, že nad vámi někdo bdí.“

„Mnohokrát děkuji. Umíte zacházet s tou šavlí, která vám visí po boku?“

„Obstojně. Jsem důstojník.“

„Dával bych přednost tomu praštit vás pěstí mezi oči,“ řekl jsem konverzačním tónem a škrábal se při tom na nose jako on před chvílí, „ale dám vám možnost se mi s tímto nástrojem postavit.“

Zarazil se. „Co tím míníte, pane?“

„Míním tím, že pokud se skutečně domníváte to, co jste řekl, musím vás požádat, abyste svoje mínění, že jsem špion a pirát, dokázal zbraní.“

Zrudl jako krocan, postavil se ve voze a rozhlédl. „Pane hrabě, mám ve zvyku vyřizovat všechno okamžitě. O dvě ulice dál je hotel, kde mám jedno ze svých bydlišť. Má dostatečně prostranný dvůr, abychom si tam pohovořili o vaší lákavé nabídce.“

„V pořádku. Souhlasím.“

Shimmsley zabouchal drožkáři na rameno: „K hotelu Palace! Co můžete nejrychleji!“ a obrátil se ke mně: „Máte svědky, pane?“

„Jedině kdybyste přijal za svědka mého tygra. Ale věřím vám natolik, že se spokojím s vašimi svědky.“

„Ano, mám tam vždycky několik přátel. Allane, doufám, že se laskavě připojíte?“

Allan Clarenby se zatím vyjeveně díval z jednoho na druhého.

„Ale pánové! Jaký je vlastně důvod vzájemně si prolévat krev? Vždyť slova pana kapitána byla čistě teoretická, hrabě - a pan hrabě se rovněž nedopustil ničeho nepřípustného...“

„Ano, to vím. Ale někteří lidé si musejí pouštět pusy na špacír, dokud přes ni nedostanou.“

Shimmsley se nafoukl ještě víc.

Vjeli jsme do dvora hotelu, Shimmsley vyskočil téměř za jízdy a vrhl se rovnou k několika důstojníkům, kteří tam seděli a popíjeli whisky. Něco jim rychle vysvětloval, oni se dívali na mne a pokyvovali hlavami. Potom tři z nich přistoupili.

„Kapitán Smith, nadporučík Glembay,“ představil je Shimmsley. „Tito dva pánové laskavě souhlasili s tím, že budou vašimi sekundanty. Poručík Warmson a Allan budou zastupovat mne.“

„Souhlasím.“

Kapitán Smith se podmračeně podíval na Shimmsleyho. „Navrhuji souboj šavlemi do rozhodnutí!“

„Souhlasím. A můžeme začít hned. S laskavým dovolením si svléknu kabát.“

Učinil jsem tak, pak jsem odepjal opasek s mečem a vytasil jej, pochvu s opaskem jsem položil na stolek. Shimmsley učinil totéž.

„Připraveni, pánové? Tedy prosím!“

Postoupili jsme proti sobě a zkřížili zbraně. Hned potom Shimmsley zprudka zaútočil. Zachytil jsem lehce jeho ránu a vzápětí zaútočil sám. Při druhé srážce s mým mečem praskla jeho lehká jezdecká šavle jako stéblo.

„Zatraceně!“ vykřikl někdo. „Co to máte za zbraň, chlape?“

Shimmsley poodstoupil a vytřeštěně zíral na pahýl své šavle. Všichni důstojníci mne obklopili a s úžasem pozorovali mou zbraň.

„Tohle není žádná šavle,“ řekl Smith, „to je snad křížácký meč; musí mít hroznou váhu!“

„Ano, je trochu těžší. Ale mně vyhovuje.“

Poručík Warmson mi vzal meč ruky a potěžkal jej. „Tedy pánové - ten člověk s tím mává jako s prýtkem! Podívejte se...“

Pozvedl meč a pokusil se jím seknout, po dvou mávnutích jej ale sklonil a potřásl hlavou. „Ono to opravdu má váhu jako křížácký meč! Kde jste tuhle zbraň sehnal?“

„Dostal jsem ji darem od přátel. Má přesně tu váhu a délku, jakou potřebuji.“

„V každém případě protestuji,“ křičel Shimmsley. „To není regulérní zbraň, s tím můžete přeseknout člověka vejpůl!“

„Ještě jsem to nezkoušel, ale možná by to šlo... Máte chuť si to vyzkoušet, Shimmsley?“

Smith zatleskal. „Počkejte, pánové! Rozhodně nepůsobí dobrým dojmem, když se tu hádáme jako na tržišti. Hrabě, dovolím si zapůjčit kapitánu Shimmsleyovi svoji šavli. Vám jistě tutéž službu prokáže poručík Warmson.“

Odložil jsem svůj meč a přijal od Warmsona jeho šavličku. Byla lehká asi jako dřevěná šavle, kterou o mne kdysi při výcviku přerazil strýček James. Zkusmo jsem jí zamával ve vzduchu.

„Nuže, pánové, prosím k boji!“ řekl Smith a tleskl.

Shimmsley vyrazil proti mně, lehce jsem jeho ránu odrazil, pak druhou a třetí. Vzápětí jsem zaútočil, napadl ho dvěma klamnými seky, každým z jedné strany, a jakmile zakolísal, vyrazil jsem mu šavli prudkým úderem z ruky.

„Zatraceně!“ vykřikl Shimmsley. „To už přestává všecko!“

„To teprve začíná. Nepotřebujete těch šavlí radši víc najednou?“

Skočil po své zbrani, sevřel ji a už opět útočil - avšak po chvíli jsem mu předvedl stejný manévr a jeho šavle opsala kruh a zabodla se do vyprahlé hlíny dvora.

„Radši toho nechte! To, co umíte, stačí tak na ty vaše domorodce. Mohl bych vás rozpárat, kdybych chtěl!“

Sevřel svou šavli v dlani. „Zabiju vás, pane!“

Zaútočil. Pokročil jsem mu naproti a plnou ranou zachytil jeho ránu na koš své šavle. Zabrněla mu ruka od toho úderu a on tlumeně vykřikl a pustil šavli znovu.

„Nechte toho, Shimmsley!“ řekl muž, který až doposud stál opřen o zábradlíčko verandy, kouřil dýmku a pozoroval nás. Měl na sobě stejnokroj majora a na tváři dlouhou lomenou jizvu.

Shimmsley si jej nevšímal, uchopil znovu šavli a šel po mně. Uhnul jsem a on letěl směrem k té verandě, otočil se, ale než stačil zaútočit, vyrazil jsem mu šavli a přitiskl ho svojí zbraní k nohám toho majora.

„Říkám vám, Shimmsley, nechte toho!“ řekl major klidně. „Ten muž je o dvě třídy lepší a o tři třídy těžší než vy. Omluvte se mu a nechte to plavat, nebo se rozčílí a zabije vás.“

Shimmsley se otočil. „Neprosil jsem se o vaše rady, Gordone! To, co je mezi mnou a tímto pánem, není vaše starost, i když jste nejlepším šermířem u pluku!“

„Poslyšte, kapitáne,“ řekl jsem, „nemyslím, že by bylo nutné, abychom se tu nadále prali jako kluci. Myslím, že by bylo pro nás oba lepší, kdybychom považovali naše vzájemné poznámky za žert - nebo ne?“

Shimmsley prskal jako kočka, ale moji i jeho sekundanti jej obklopili a přesvědčovali ho tiše, leč o to úporněji. Zabodl jsem svou šavli do země a čekal, co bude. Konečně kapitán napochodoval, srazil přede mnou podpatky a řekl:

„Doufám, hrabě, že jste moje poznámky o vaší kuriózní existenci nebral vážně a že jste je považoval za žert, jak byly míněny!“

„Samozřejmě, kapitáne. I já jsem ve svých prohlášeních pouze žertoval, jak jsem dal před chvílí jasně najevo slovem i zbraní.“

„Jste ochoten dát mi na to ruku?“

Napřáhl jsem pravici a srdečně stiskl jeho ruku. Ovšem ne moc, protože jsem mu nechtěl ublížit.

„Snad by bylo dobré se trochu napít,“ řekl kapitán Smith. „Důkladně mi při tom vyprahlo v hrdle - vám ne, hrabě?“

„Cítím v krku úplnou poušť. Bude mi potěšením...“

„Okamžik,“ řekl major Gordon. „Vydržel byste to ještě malou chvíli, hrabě Guyrlayowe?“

„Samozřejmě. Přejete si, majore?“

„Pozoroval jsem váš zápas se Shimmsleym. Jste zajímavý šermíř, pane. Kde jste studoval šerm?“

„Jen na námořní akademii. Příliš nás tím nedřeli...“

„O to je lepší výsledek. V Číně jste nikdy nestudoval?“

„Ne, skutečně ne.“

„Mám pouze pocit, že se ve všem spoléháte na svoje neuvěřitelně vyvinuté svaly a poněkud zanedbáváte ostatní složky umění šermíře. Techniku a přirozený důvtip.“

„Zdá se, že jste odborník, majore.“

„Mám v tom směru jisté zkušenosti. Osmělil bych se nabídnout vám partii, neurazí-li vás to.“

„Naopak. Budu tím poctěn.“

„Nejste-li ovšem unaven po předchozím zápase.“

„Ani ne. Byla to jen malá rozsvička.“

Major svlékl kabát, přeskočil jedním pružným skokem zábradlí verandy a dopadl na zem. Rychlým, zkušeným pohybem vytasil svoji zbraň, rozepjal opasek a odhodil jej.

„Přejete si, abych hlásil body?“ ptal se.

„Raději ne. Neumím dost dokonale anglicky, abych porozuměl speciálním šermířským výrazům. Tím současně

omlouvám, že ani já nebudu hlásit...“

„V pořádku. Připraven?“

Zkřížili jsme šavle na pozdrav, potom Gordon o dva kroky poodstoupil a několik vteřin vyčkával. Vzápětí zaútočil a já jej stěží odrazil, můj protiútok však skončil v prázdnotě, protože Gordon střelhitě uhnul. Několikrát jsme zkřížili zbraně, než se mi podařilo využít chvíle k ostřejšímu útoku. Cítil jsem sice, jak se jeho ruka zachvěla, ale šavli nepustil, naopak v příští chvíli zase zaútočil.

Muži kolem nás pozorovali zápas s velkým zájmem. Někdo něco pokřikoval na Gordona, ale ten zřejmě nepotřeboval radit. Cítil jsem, jak mi po obličejí teče pot; taky z Gordona lilo, ale nedal se zatlačit do defenzívy. Konečně odskočil a zvedl ruku:

„Zastavte to, hrabě! Takhle bychom se mohli honit až do vyčerpání. Jste výtečný šermíř, první, který se mi mohl vážně postavit. Kde berete tu sílu, to ví bůh...“

„Taky se vám obdivuji. Střetl jsem se už s několika soupeři, dokonce i ve vážném boji. Ale nevím, co bych si s vámi počal, kdybychom začali doopravdy...“

Gordon zamával na číšníka, který přinesl dvě sklenice vína. Každý jsme uchopili jednu a vypili.

„Jste opravdu výborný, hrabě. Jste první, komu bych se odvážil navrhnout boj s volnými pravidly...“

„Jak to myslíte?“

„Při skutečném boji se může přihodit ledacos. Například, že proti vám soupeř zaútočí šavlí v pravici a dýkou v levici. Nebo vás ve vhodné chvíli praští pěstí do nosu. Nestalo se vám to už?“

„Ale ano! Kvůli podobnému nápadu mne vyhodili z námořní akademie. Můj soupeř, učitel tělocviku z důstojnické kadetky, to na mě zkusil a já ho zřekl.“

„By God!“ rozesmál se Gordon. „Tohle jsem na škole nezkoušel; ale později v boji jsem neměl jinou možnost.“

„Máte snad snahu zkusit to se mnou? Jenže já nemám žádnou další zbraň - vyjma revolveru, ale to je přece jen trochu zákeřné...“

„Hrabě,“ zasvitlo mu v očích, „vy jste chlapík, který se ubrání proti každému útoku. Věřím, že i já se ubráním proti vašim pěstem a případným tajným fintám!“

„Souhlasím, majore.“

„Jste připraven, pane?“

„Kdykoliv.“ řekl jsem a uchopil svou šavli.

V té chvíli mi hodil do obličeje svou sklenici. Naštěstí jsem uhnul hlavou a sklenice se rozbila za mnou o zeď.

„To byla malá ukázka. Překvapilo vás to?“

„Trochu.“ Ohlédl jsem se, co po něm hodit, ale nic vhodného nebylo v dosahu. Zaútočil jsem tedy šavlí a ve chvíli střetnutí uchopil jeho pravici, v níž držel zbraň, a zkroutil mu ji. Měl jsem větší sílu než on; pustil šavli a snažil se vykroutit. Při tom mě buď neuvědoměle, nebo zcela záměrně kopl do kolena. Zakolísal jsem, v tu chvíli se vytrhl a opět se zmocnil šavle.

„Výtečně, hrabě! Vám tenhle sport půjde...“

Otočil se a uťal silnou a hustě olistěnou větev stromu, který tu zajišťoval stín. Tu uchopil do pravé ruky, šavli do levé, a opět se na mne hnal. Ve chvíli mého útoku odrazil mou ránu větví s cílem zakrýt mi oči, abych neviděl jeho útok. Ale moje rána, vedená trochu větší silou, mu tu větev přetřala a jemu zbyl v ruce pouhý pahýl. Kromě toho jsem se i ráně jeho levice stačil s úspěchem vyhnout.

„Řekněte mi, majore: vydržíte ránu pěstí?“

„Jsem od deseti let školen v boxu!“ řekl a při tom útočil. Odrazil jsem jeho ránu stranou a vzápětí ho udeřil pěstí do brady. Z levé ruky ji nečekal, tak pustil šavli a složil se na zem, při čemž skácel jeden ze stolků.

„Well, tak tady ji máš!“

Zůstal jsem stát na místě a čekal, a to byla asi chyba. Gordon sice padl, ale zase se zvedl a potřásl hlavou. Pohládl si bradu a znovu potřásl hlavou, jako by se divil, že ji má ještě celou.

„Máte dost, nebo si přejete pokračování?“ ptal jsem se.

„Carry on!“ řekl trochu nezřetelně. Vyskočil a vrhl se po své šavli. Nakročil jsem proti němu, zachytil úder šavlí, vyhnul se ráně pěstí, zaútočil - a v tuhle chvíli odskočil a vzápětí kopl odspodu po mé ruce. Zasáhl mne do pravého zápěstí a vyrazil mi šavli z ruky. „A co teď?“

„Go on!“ řekl jsem. Zaútočil a já zachytil jeho pravici se zbraní za zápěstí a zakroutil s ní, pak jsem ho uchopil za paži a řemen kalhot a mrštil s ním někam do kouta. Po cestě pustil šavli a nechal ji ležet kde byla, i když vstal.

„Výtečně, hrabě! Nestudoval jste náhodou v Oxfordu? Tam jsme měli ve zvyku zkoušet takovýchle věci...“

„Asi proto z vás vyrostl gentleman, majore. Je to vše, co máte v repertoáru, nebo něco přidáte?“

V očích mu zablýskalo. „Vyznáte se v používání předmětů denní potřeby při boji? Mohl bych vám dát poučení!“

„Mně těžko. Já jsem z vesnice a pak jsem sloužil u námořnictva!“

„Já vyrostl na venkovském statku taky a služba u koloniální armády mě leccos naučila. Řekněte jen slovo a bude to vidět!“

„Tak dobře. Předved'te, co umíte!“

Sebral prázdnou láhev a o židli urazil její dno. Ostré střepy teď trčely dopředu, proti mně. Židli vzal do levé ruky, usmál se a blížil se pomalými kroky.

„No no!“ řekl jsem. „U vás musí být ale divocí sedláci!“

„Panstvo není o nic horší!“ Byl už téměř u mne a láhev připravoval k ráně. V té chvíli jsem odskočil dozadu, uchopil jeden ze stolků, smetl z něj vše, co tam bylo a kryje se jím, zaútočil. Hodil po mně židli, ale nezasáhl, povedlo se mu jenom rozbít okno za mnou. Nestačil včas utéci, natlačil jsem

ho ke stromu, že se nemohl ani hnout. Opřel se zády a nohama, rukama i hlavou tlačil proti mně, ale byl jsem přece jen silnější.

„A pusť tu flašku, nebo tě rozmačkám!“

„Zkus si to...“ zachroptěl. Vší silou se vrhl proti mně, na pár centimetrů mě na okamžik odtláčil a vyvlékl se. Já narazil plnou silou do stromu a v téže chvíli on zaútočil lahví. Zachytil jsem ji v poslední chvíli, kousek od svého obličeje. Sevřel jsem jeho zápěstí a drtil je v ruce. Gordon zrudl v obličeji, zuby zaťal do spodního rtu, ale nepustil. Povolil jsem na okamžik a udeřil mu zápěstím o ten strom. Teprve pak pustil láhev, ale současně se vyškubl a uskočil do bezpečné vzdálenosti.

„Poslyšte, vy venkovští šlechtici,“ řekl kapitán Smith, „už toho snad bylo dost, ne?“

„Ty mlč!“ zasyčel Gordon. „Zatím si jen hrajeme; že, hrabě?“

„Jo, je to jenom hra. I když bych radil přestat, než si doopravdy ublížíme...“

„Bojíte se, pane?“ zeptal se Gordon a v očích mu zaplálo.

„Nikdy jsem se ničeho nebál. Když, tak mám strach o vaši kůži!“

„K čertu!“ řekl Smith. „Nejste doma na vesnici, vy křupani! Rozbíjíte nábytek a děláte zbytečně divadlo špinavým domorodcům. Nechte toho, než se naštvu!“

„Ještě jsme nedohráli,“ řekl Gordon. „Vemte si šavli, hrabě!“

Sebral svou zbraň a já také. Zaútočil, ale když jsem odpověděl protiútokem, počal ustupovat a při tom na mne zkoušel ty nejtěžší výpady. Chystal se k něčemu, ale k čemu, to jsem nevěděl. Ustupoval k verandě, kde předtím stál. Dva důstojníci, kteří odtamtud boji přihlíželi, se raději taktně uklidili do pozadí.

„A teď ukažte, zda vaši učitelé nejedli chleba nadarmo!“ řekl, když se ocitl u verandy. Zaútočil a když jsem ustoupil,

zachytil se rukama zábradlí a přeskočil je. Vzápětí vyskočil na jeden ze stolků a švihal šavlí tak, že jsem jej nemohl následovat, neboť by mne asi přesekl vpůli.

„U nás doma se to dělalo takhle...“

Přiskočil jsem, odrazil jeho ránu a kopl vší silou do zábradlí. Bylo ze dřeva, tak zapraštělo, při druhém kopnutí se přerazilo vejpůl a já byl před nástavbou jen o půl metru vyšší než dvůr. Tam byl taky stolec, na kterém Gordon stál. Usekl jsem stolku jednu nohu, ten zakolísal a Gordon sletěl dolů a rozbil hlavou skleněnou stěnu mezi verandou a salómem, kde se jedlo za nepříznivého počasí. Vyskočil téměř okamžitě, snažil se mě vyhnat z verandy, ale to se mu nepodařilo, jen se někomu z nás povedlo rozbít šavlí trojdílné zrcadlo a přeseknout závěs, který se nám od té doby pletl pod nohama.

„Zatraceně!“ křičel Smith. „Nechte toho, vy blázni! Rozbijete na kousky celý ten prokletý hotel!“

„Čert ho vzal,“ řekl Gordon přes rameno. „Zaplatím ho!“

A zaútočil znovu. Jak jsem ustupoval, zapletla se mi pod nohy záclona a já upadl na záda. První Gordonovu ránu jsem odrazil a pokusil se vstát, ale než se tak stalo, srazil mne kopnutím opět na zem a zaútočil podruhé. Stačil jsem se jen odvalit; jeho šavle se zabodla vedle mne do podlahy. Nabral jsem ho nohama a odkopl. Vlastní šavli jsem někde ztratil. Vyskočil jsem na nohy, a když se na mne vrhl, zachytil jsem levou rukou jeho úder a pravou pěstí ho udeřil přímo do brady. Gordon sletěl z verandy, udělal na dvoře přemet a složil se do prachu jak široký tak dlouhý. A už nevstal.

„A dost!“ řekl kapitán Smith. „Měli byste se stydět! Jestli ještě někdo z vás řekne slovo o pokračování v tomhle boji, tak si to s ním vyřídím sám!“

Seskočil jsem z verandy a oprášil se. „Mrzí mne, že to posuzujete tak nepřátelsky. Já jsem naopak docela rád, že mne pan major něčemu přiučil...“

Gordon se už probрал, zvedl se na loktech a s pomocí dalších mužů povstal. Kroutil hlavou a hladil si spodní čelist.

„Ano... tedy... ačkoliv jsem se zabýval boxem, takovou ránu jsem skutečně ještě nedostal. V jaké jste váze, hrabě?“

„To nevím. Už dávno jsem se nevážil.“

„Zdá se, že máte pravdu, když říkáte, že jste lepší. Myslím, že bych vás nepřemohl. Střílíte-li taky tak dobře...“

„Jakž takž. Musím, opatřuji si často potravu lovem.“

„V tom případě doporučuji, abyste se hlásil o službu u našeho pluku. Udělají vás v tu ránu kapitánem. Plat je slušný, za to vám ručím!“

„Velice lituji. Nebudete tomu možná věřit, ale momentálně jsem trochu zaneprázdněn; rozhodně nehodlám trávit mládí bojem v Indii a přilehlých oblastech.“

„Škoda! My dva bychom se zbraní v ruce prošli světem! Ukázal bych vám, co dovedu proti těm špinavým divochům...“

„Snad abychom se šli napít,“ navrhl někdo. „Při takovém boji vyprahne v hrdle...“

Sklenic s vínem jsme se chopili s velkou radostí. Doufal jsem, že tím jsou všechny spory zažehnány.

„Hrabě Guyrlyowe,“ pozvedl Gordon svoji sklenici. „Doufám, že ve vaší duši nezbyl ani stín nepřátelství vůči komukoliv z nás a že stejně jako my si přejete být naším přítelem!“

„To prohlašuji na svou čest!“

„Jste ochoten vypít se mnou tuto číši na bratrství?“ zeptal se a v očích mu opět zaplálo jako při tom boji.

„Ano.“ Oba jsme pozvedli sklenice a naráz vypili. Pak jsme si podali ruce a objali se za nadšeného potlesku ostatních.

„Jak se jmenuješ?“

„Charry - tak si moji krajané upravují jméno Charles.“

„Já jsem William - říkej mi Wille.“

„S radostí.“

Gordon mne objal okolo ramen a řekl s hrdostí: „Pánové, tento gentleman je od této chvíle pod mojí ochranou a kdokoliv z vás by se odvážil mu ublížit, bude mít co dělat se mnou. Doufám, že to pochopíte a přijmete ho stejně přátelsky, jako já.“

Žádný z přítomných by se asi neopovážil mi ublížit, zvláště po té rvačce s Gordonem. Proto s ním nadšeně souhlasili.

Potom se Gordon ujal organizace úklidu. Svolal hordu domorodých číšníků a s řevem a kletbami je přinutil odnést, co se rozbilo, a přinést nový nábytek. Dostavil se i ředitel hotelu, s nímž se jednalo slušně, neboť byl běloch. Ředitel málem plakal nad tou spouští a uklidnil se teprve, když ho Gordon nonšalantně vyzval, aby vše připsal k jeho účtu.

Revanšoval jsem se tím, že jsem nechal přinést celou baterii lahví. Byla přivítána s nadšením a přítomní muži počali brát moje přátelství jako hotovou věc. Usadili jsme se pěkně do stínu a počali hodnotit můj zápas s Gordonem. Za chvíli jsem si už tykal se všemi přítomnými důstojníky a zábava počala nabývat značně povznesené nálady.

Ale byla tu jedna osoba, která se neradovala a které to bylo trochu proti srsti. Byl to můj Aflargeo, který se po uklidnění vřavy dostavil ke mně a ulehl mi u nohou, k velké radosti Gordona a jeho party. Důstojníci jej hladili a chválili jeho majestátnost a sílu, netušíce, že jim dokonale rozumí.

„Jedné věci jsem se trochu bál, Charlesi,“ Gordon se sehnul a drbal tygra mezi ušima. „Totiž toho, že ten tygr nepochopí nevinnost naší hry a skočí mi na záda...“

„Zatím nebylo třeba. Řekl jsem mu, že jen cvičíme. Nevím, co by se stalo, kdybys mne zabil, ale takhle se nemohlo stát nic.“

Rozesmál se a napil se zhluboka. „Ty to říkáš, jako bys s ním mohl mluvit jako s člověkem! Ještě řekni, že rozumí anglicky!“

„Trochu.“ řekl jsem.

„Vím, že pes rozumí, co se mu říká. Můj kuň mi taky rozumí, když s ním mluvím. Ale tygr?“

„Ovšem, že ti rozumí. Naučil jsem ho už anglicky a francouzsky. A já s ním mluvím jeho vlastním jazykem.“

„No výborně! Tak mu něco řekni!“

Aflargeo po mně otočil hlavu a sotva slyšitelně pro člověka zavrčel arminsky: „Neprozrazuj jim nic. Ten muž se mi nelíbí.“

„Neboj se,“ odpověděl jsem rovněž arminsky, o poznání hlasitěji. „Je to můj přítel; stejný jako ostatní, trochu hlučný, ale musíš si nechat líbit jeho přátelství.“

„Tos nic neřekl,“ soudil jeden důstojník. „Jenom jsi vrčel. Trochu jsi měnil tón, ale bylo to vrčení, jako vrčí tygři.“

„Jsi na omylu! Mluvil jsem s ním!“

Důstojník mávl přezíravě rukou. „Takhle mluvit... vsadím se, že ti nerozuměl. Že vůbec nebere ohled na to, co povídáš!“

„Nevěříš mi?“ zeptal jsem se.

Zarazil se, potom pokrčil rameny a rozpačitě se zašklebil. „S tebou se nehádám. Věřím ti.“

Gordon se zatvářil přísně. „Charry nelže! Poslouchej, jak se třebaš řekne v řeči toho tygra ‘Skoč a přitáhni sem číšníka za nohu, nemáme co pít!’?“

Zasmál jsem se a řekl tu větu arminsky. Aflargeo na mne pohlédl udiveně, ale ani se nehnul.

„Haha!“ řekl ten nevěřící Tomáš. „Proč tedy nic neudělal, když ti tak dokonale rozumí?“

„Protože slyšel, že mne Will požádal o překlad. Nedával jsem mu rozkaz, pouze jsem to přeložil.“

„Zatraceně! Charry, ne že bych ti nevěřil, ale ať mě čert vezme, jestli si z nás neděláš legraci!“

„Mohu ti to dokázat. Udělá, co budeš chtít.“

„Dobře. Řekni mu tedy...“

„Ne!“ zadržel ho Gordon. „Rozumí-li nám, co si povídáme, pak musí udělat, co chceme, i když Charry bude mlčet.“

„Bude-li chtít, udělá to.“

Gordon se zašklebil. „On má ještě ke všemu svobodnou vůli! No dobře. Posloucháš mě, zvíře?“

Aflargeo k němu otočil obličej a zasmušile si ho prohlédl.

„Jdi dolů z verandy na dvůr. Leží tam větev, kterou jsem usekl. Přines ten pahýl, na kterém nejsou listy!“

Aflargeo otočil oči ke mně. Lehce jsem přivřel víčka a tygr se vymrštil jako ocelové pero, seskočil z verandy, sebral klacek, vyskočil zpátky k nám a položil ho Gordonovi do klína. Důstojníci to kvitovali udivenými výkřiky.

„Výtečně!“ smál se Gordon. „To bylo skvělé, tygře. Napiješ se s námi trochu šampaňského? Hej, číšníku, přines sem nějakou misku, tento pruhovaný pán nepije ze sklenice!“

Číšník pristoupil velmi udiven a pozoroval, jak Gordon nalil do misky obsah nejméně velké sklenice vína. Aflargeo podezíravě začenichal a pak se obrátil na mne: „Můžu to pít, Charry?“

„Proč ne? Můžeš všecko, tygříku...“

Gordon chtěl postavit misku na zem, ale zadržel jsem ho. „Ne! Aflargeo je gentleman, je zvyklý pít na stole!“

Gordon postavil misku na stůl. Aflargeo si sedl na zadní packy, sklonil k vínu nos a očichal je. Pak se na mne podíval trochu udiveně a lízl si. Prskl a nakrčil čenich.

„Kyselé, protivné! Jak to můžeš pít? Voda je lepší...“

„To je přece víno! Lidé to pijí, aby byli veselí...“

Důstojníci pozorovali, jak pomalu líže.

„Výtečně,“ řekl Gordon. „Na tvoje zdraví, šelmo!“

Aflargeo poctivě vylízal celou misku. Pak se na mne podíval trochu posmutněle. „Nezdá se, že bych se moc rozveselil. Nechutná mi to. Proč se lidé smějí?“

„Nech je, jsou veselí. Chvilí počkej, třeba ti to taky stoupne do hlavy.“

Gordon pozoroval mne i tygra a usmíval se. „Jak jsi ho to naučil, Charry?“

Trochu jsem zaváhal, ale pak už mi to bylo jedno. „Neučil jsem ho to. Už byl takový. Naučil se všechno sám. Ty myslíš, Wille, že jsem něco jako krotitel? Ne, všechno je v nich samých! Jsou jako my, Wille, stejně chytří a stejně rozumní.“

Gordon se díval přemýšlivě - potom se rozesmál. „Dobře, Charry! Ale ty nic nepiješ a to mě mrzí! Hej, číšníku, mám ty tvoje líné nohy prohnat bičem? Nemáme co pít, hni sebou trochu!“

Pil jsem. Už dlouho jsem neměl v ústech ani hlt alkoholu - a já byl v mládí nějaký přeborník v pití, ani jeden ze studentů včetně Tlustého Bertina se mnou nevydržel držet krok! Víno mi rozpalovalo hlavu a radost, že jsem se ocitl mezi přáteli, mne okouzlovala. Bylo mi skoro jako když jsem táhl se studenty do kasina po vítězství nad Rheingoldem, pak s nimi seděl a spřádal plány o dalekých krajích. Málem jsem zazpíval naši starou studentskou odrhovačku o šmajdavé hostinské, ale vyrušil mne ze vzpomínek dotek jemné kožešiny mého tygra.

S Aflargeem to nebylo v pořádku. Všiml jsem si, i když moje pozornost trochu ochabla, že se nějak divně tváří a že se mu v očích objevuje podivný přísvit.

„Co je ti, Aflargeo?“ ptal jsem se arminsky.

„Umírám! Někde v břichu mám jedovatého hada který mě požírá. Bolí mě hlava a cítím, že se ke mně blíží smrt. Cos mi to dal vypít, Charry? Je mi špatně. Pomoz mi!“

„Ale klid, tygříku, to je z vína. K čertu, copak jsi ještě nikdy neměl maličkou opici? Ale dává ti nějak zabrat. Hej, Wille, můj tygr se necítí zdráv. Nevíš, jak tomu odpomoci?“

Gordon poklekl, zvedl Aflargeovu hlavu v dlaních a řekl: „To znám. Proti tomu pomáhá skotská whisky. Číšníku, přines láhev whisky! Ale dobrou, ať je v ní voda z jezera Loch Ness!“

Aflargeo se na mne podíval téměř trucovitě: „Nechci! Nebudu pít, co mi ten muž dává...“

„To ti udělá dobře! Je to tekutý oheň, ten ti vypálí vnitřnosti a zničí nemoc. Napij se...“ řekl jsem a nalil mu sklenku do hrdla. Tygr polkl a rozkašlal se. Prskal a kňučel jako kotě.

„Bude ti líp! Podívej, já to piju taky.“

Gordon se rozchechtal. „Tygře, pověz mi: je ti hodně špatně?“

„Moc,“ řekl Aflargeo s námahou anglicky. „Bolí to. To člověk nepochopí. Nemůže pochopit...“

Gordon se rozchechtal. Objal mne kolem krku a smál se, jako se směje uličnický kluk. „Věděl jsem, že nakonec promluví! Věděl jsem to od chvíle, kdy jsi s ním začal mluvit, Charry! Umí anglicky zrovna tak jako ty nebo já - vid', že je to tak?“

„Je. Ale ujišťuju tě, Wille...“

„Nenamáhej se. Já přece vím, že existují. Víím to už léta. Řekl jsem ti přece, že jsem sloužil v Indii.“

„Kdo ti to řekl?“

Usmál se. Jeho tvář se mi před očima divně houpala.

„Před šesti lety jsme vedli válku s nějakými zatracenými povstalci. Obklíčil jsem jeden oddíl ve starém chrámu v Mahéšpuru a pochytil je, neměli už čím střílet a na boj chladnou zbraní nebyli. Vedl je jakýsi riši, to je u nich takový prorok, co vidí do budoucna. Tenhle si neviděl ani na špičku nosu, zato mi vyhrožoval, že mne zabije Višnuův tygr. Jen jsem se mu vysmál.“

„Višnuův tygr? Co je to za nesmysl?“

„No, on to zas tak moc nesmysl není. Mahéš je totiž jejich Bůh Šiva, taky pěkněj vejlupek. Šest rukou a tak, na konci Kalijugy zničí svět a vůbec, je to rošťák. A ten Šiva jezdí s oblibou na tygru, i v chrámu mají takovou směšnou sochu. Proto jsou všichni tygři pod vlivem nevědomosti a patří Šivovi. Jenže ten bláznivej chlápek při výslechu tvrdil, že

existují taky Višnuovi tygři, v kvalitě dobra. Jsou prý označení takovýmhle tilakem na čele..." Gordon pohládl Aflargea po hlavě a pak si se mnou přitůkl.

„No a co?“

„Ten povstalec nebyl žádnéj riši, ale docela obyčejnej šúdra, sluha u bráhmana. Ten bráhman byl starej a slepej a jeho sluha ho všude vodil nebo nosil, holil mu hlavu a tak. Při tý příležitosti se dozvěděl taky spoustu věcí, oni ho ostatní bráhmani nevnímali jako člověka, ale kus nábytku, říkali před ním lečjaký tajnosti. Bráhman pak opustil tělo a jeho více méně vyhnali, tak se toulal a předstíral, že je sám bráhman, nakonec se dal k těm povstalcům. Vnímáš mě, Charry?“

„Jo, je to docela zajímavý. A dál?“

„Připálili jsme mu trochu paty v ohni a už si začal vzpomínat na všelijaký zajímavosti. Taky povídal o těch Višnuovejch tygrech. Višnu je jejich nejvyšší Bůh, modrej, čtyři ruce, ovládá takovej lítající disk a vůbec. Taky se umí vtělit do takový veliký čičiny, viděl jsem to tam v jednom chrámu. Tys asi nebyl v žádným indickým chrámu, co?“

„Ne, nebyl.“

„Spousta zlata a drahokamů, jen tak volně pověšenejch na těch panenkách, co mají na oltáři. Fakt je, že vláda zakazuje rušit je v jejich pověrách, tak jsme mohli, akorát když se do něčeho sami zapletli. Voni se ti bráhmani moc do ničeho nepletou, na to jsou moc mazaný. V tomhle případě jsme ten Mahéšpur vybrali.“

„To se Šivovi moc líbit nemohlo.“

„To právě povídal ten riši. Že si poletí stěžovat k Višnuovi a ten pošle buď disk Sudaršanu, nebo svoje tygry. Tak já, že jsem zvědavej - no a vono nic. Akorát z něj vypadlo, že ty tygři žijou na nějakým svým ostrově a občas se vyskytnou i na kontinentě, ale moc málo. Já myslel, že se jedná o Šrí Lanku, náš Ceylon. Prošel jsem tam ten ksindl buddhistickej a džinnistickej a všelijakej, ale nic o tom nevěděli, tak jsem myslel, že jsem nalítl.“

„Měl ses zeptat toho falešnýho bráhmana.“

„To už dost dobře nešlo. Hodil jsem ho krokodýlům. Ještě ve vodě, když ho trhali, mě proklínal a vyhrožoval, že se sám převtělí do tygra a přijde mě zakousnout. Blbý, vid’?“

„Moc.“ Hlava mě bolela, šumělo mi v uších a zdálo se mi, že Gordon mluví dokonale z cesty.

„Od té doby jsem si to párkrát vyzkoušel. Já nejsem blbej! To jsme jednou měli nějakou lapálii s místním maharádžou, najednou si vzpomenu, že mu britská správa smrdí a vyhlásil povstání. Oblehli jsme ho, ale nechtěl se vzdát a nechtěl a nechtěl. Tak jsem mu vzkázal, že si pro něj přijde Višnuův tygr a zničí ho za neúctu. A jeho otrhaný hrdlořezové se rozutekli jako hejno kavek, honili jsme je ještě čtyři neděle po vesnicích a věšeli. Toho maharádžu potom přivázali ke kanonu a vystřelili do vzduchu; a to byl ještě moc rád, protože jsem mu pohrozil, že mu budeme dávat jíst hovězí, aby se v příštím životě narodil v odporný zvířecí podobě. Toho se bál tolik, že odmítal jíst cokoliv, kdybysme ho nezabili, tak nám asi umřel hladu...“

Trochu mne to vyprávění rozčilovalo; hlavně to, že Gordon hovořil o svých vraždách a krutostech s tak klidným úsměvem, jako by to byla pohádka pro děti z mateřské školy.

„Poslouchej mne dobře, Charry. Vnímáš mě?“

„Ale jo, Wille. Všechno slyším.“

„Charry, ty ses dostal k něčemu, co dávno hledám! Poslouchej, potřebuju takovýho tygra! Potřebuju ho, rozumíš?“

„A k čemu?“

„Když ho budu mít, rozpráším všechny ty špinavý divochy jenom tím, že jim ho ukážu, chápeš? Oni utečou, zahoděj svý zbraně, vydaj svý zlato a drahokamy! Všecko mi to bude patřit! Budu se moct stát generálem nebo třeba místokrálem v Indii! Uskutečným, co se nepovedlo mému prastrýci v Súdánu. A neboj se, nechci to zadarmo, poctivě se s tebou o všechno rozdělím!“

Nechápal jsem. Moc se mi točila hlava. „O co se rozdělíš?“

„O kořist! Víš, jaký poklady mají ti maharádžové a jejich manželky? Víš, kolik zlata mají chrámy a kláštery ubohých žebrařů? Víš, kolik toho ukrývají kdekdejší ničemní sádhuové v otrhaných hadrech na tajných místech? To všechno bude naše, stačí po tom jen sáhnout!“

„Blbost. Jak to chceš nastrojit?“

„Na příkaz Višnuova tygra všechno vydají. Znam to, bojí se jich jako malomocenství a budou se bát ještě víc, když on poručí!“ ukázal třesoucím se prstem na Aflargea, který ležel u verandy, olizoval si packu a rozčileně mručel.

Potřásl jsem hlavou. Bolela mne jako střep.

„Nesmysl. Tomu snad nikdo neuvěří. Oni mají přece dost svého vlastního zlata; nepotřebují zlato lidí...“

„Kdo? Já už jsem asi ožralej, vůbec ti nerozumím!“

„No tygři přece! Nepotřebují žádný zlato!“

„Tak ty seš opilej. Tygři že by měli nějaký zlato?“

Sáhl jsem do kapsy a vytáhl několik větších valounek, které jsem nosil pro případ většího placení. „A co je tohle? To jsem si nabral z jejich pokladu.“

Gordonovi zaplály oči. Vzal jeden z valounek a okouzleně si jej prohlížel. Potom mi ho vrátil a rozesmál se. „Jejich poklad; hlouposti! Uvěřím, že existují rozumní tygři, ale jejich poklady jsou nesmysl. Ještě řekni, že mají svou vlastní zemi!“

„Divil by ses, ale mají, kamaráde! Víím to, protože jsem tam byl!“

Smál se čím dál víc. „Ty, jo? Zrovna ty jsi při své svatební cestě čirou náhodou narazil na zemi rozumných tygrů! A přivezl sis odtamtud tohle zlato. Vymýšlíš si, Charry, chceš nás vodit za nos, protože myslíš, že jsem tak opilej, abych ti to zbaštil!“

„Tak abys věděl, byl jsem tam - stal jsem se Vládce té země, císařem, živým bohem! Chápeš to?“

„Ty - a císař? Rvác a pirát, jak tě nazval Albert, císařem nějaké země? Dovol, abych se zasmál!“

„Věř nebo nevěř, je to tak! Jestli chceš, dokážu ti to zbrání!“

„Nesmysl, to už jsme zkoušeli. Ale jestli mluvíš pravdu, řekni mi, kde je ta tvá země. Kde je to tvoje království?“

„Má země je ostrov, Wille. Ostrov uprostřed moře. A nikdo ho nenajde, nikdo, rozumíš? Jenom já vím, jak se k němu dostat, ale to je moje tajemství...“

„Tajemství - protože neexistuje a ty si vymýšlíš!“

„Přísahám ti, že mluvím pravdu!“

„Tak kde tedy je ten ostrov?“

V té chvíli k nám někdo přistoupil. Já zvedl hlavu a spatřil Dianiny modré oči, blyštící hněvem. Vzápětí se rozkřikla, až se všichni otáčeli. Naštěstí mluvila arminsky, tak jí kromě Aflargea nikdo nerozuměl:

„Ty mizernej hnusnej opilče! Tos nemohl udělat nic lepšího než se ožrat a vyžvanit všechno prvnímu otrapovi, na kterýho jsi narazil? Okamžitě to dej do pořádku, zvedni se a pojď se mnou, nebo si to s tebou vyřídím!“

Gordon na ni vyjeveně zíral. Za Dianou se jako stín objevila lady Bessie a postavila jednou rukou na nohy Shimmsleyho. „Co to vidím, Alberte? Ve čtyři hodiny odpoledne jste opilý jako v deset večer? Nestydíte se?“

Gordon pomalu vstal a uchopil Dianu za rameno. „Co se tady rozkřikuješ, chlapečku? Nevím, odkdy smí obyčejný kadet, navíc takový usmrkanec, křičet na svého velitele!“

Zasmál jsem se, protože mi to připadalo neodolatelně komické. I ten Gordon považoval Dianu za kluka. Diana se napřed chtěla pustit do hádky s Gordonem, ale povšimla si, jak jsem se hloupě zachechtal a vrazila mi facku, až mi zajiskřilo v očích.

„Pane,“ řekla potom vyjevenému majorovi. „Na svého manžela si můžu křičet, jak chci. A kdo jste vlastně vy?“

„Dovol, miláčku, abych ti představila majora Gordona,“ řekla lady Bessie, která se už chopila úlohy smiřovatelky nespáru. „Majore, dovolte mi představit lady Dianu, hraběnku

z Guyrlayowu. Nedejte se zmást tím trochu zvláštním oděvem.“

Gordon údivem ustoupil o krok a hloupě se zašklebil.

Diana se rozhlédla po dvoře a zaznamenala trosky zařízení. „Co se tady odehrávalo za nesmysly? Aflargeo, co tu vyváděli?“

„Charry bojoval s Gordonem,“ žaloval tygr. „Ale jen tak. Byla to veselá zábava. Moc dobrá zábava...“

Diana se k němu sehnula a chytila ho za ucho. „Jak to vypadáš? Tys pil! Kdo dal tomu tygrovi pít alkohol? Napřed se to tu porve, pak se to pobratří a nakonec ještě kazí chudáka zvíře! Styďte se všichni!“

„Oh, tady se bojovalo?“ podivila se lady Bessie. „A proč?“

„Napřed bojoval hrabě Guyrlayowe se Shimmsleyem kvůli urážce. A potom pan hrabě s majorem Gordonem. Ty trosky jsou od toho.“ vysvětlil úslužně Allan Clarenby.

„No, to je hned vidět, že se sešli gentlemani! Zarmoutil jste mne, Alberte. A upřímnou soustrast k vašemu manželovi, hraběnko. Nikdy bych od něho neočekávala něco takového. Víš, má milá, všichni muži jsou stejní...“

Diana po mně koukla tak, že jsem se uvnitř zachvěl. „Pojďte okamžitě se mnou! Oba! To znamená i ty, Aflargeo! Pletou se ti tlapy s ocasem, uličníku, hned pojď a přestaň dělat ostudu!“

„Ano, miláčku,“ řekl jsem, „hluboce se stydím...“

Lady Bessie se nahnula k Dianě a zašeptala jí dost hlasitě, abych to zaslechl: „Snad by bylo dobře, aby ses rozplakala!“

„Ted' nemůžu. Mám moc velkej vztek. Pojď, Charry!“

„Snad se můžu aspoň rozloučit s majorem a přáteli,“ řekl jsem. „Nechápu, Diane, že...“

„On nechápe!“ zaječela. „On si dovoluje... slyšelas to, Bessie? No dobře, tak si s nima zůstaň! A už nemusíš chodit domů! Dej sem peníze, potřebuju něco nakoupit. V životě už tě nechci vidět!“

„Drahoušku, uvěř mi, že já...“

Než jsem stačil dopovědět, protáhl se Dianě kolem nohou Ao Harrap. Jeho zelené oči metaly blesky: „Okamžitě pojd' se mnou!“ řekl tiše, ale tak výhružně, jak jsem od něho ještě neslyšel. „A neopovaž se říct těm lidem víc než slova rozloučení!“

Aflargeo mu vyšel vstříc. „Jak se opovažuješ dávat rozkazy Vládci?“ Hlas se mu trochu chvěl, ani jeho chůze nebyla tak pлавná jako obvykle.

Ao Harrap mávl tlapou s tasenými drápy. Roztrhl tygroví kůži na čele a tváři a Aflargeo bolestně zakňučel.

„Promluv, až budeš mít zase rozum v hlavě! Jdi do vozu a čekej! A mlč!“ syčel jaguár.

Aflargeo schlípl, jako by ho polil. Protáhl se opatrně kolem vzteklého jaguára a v tu ránu byl pryč.

„Nedá se nic dělat, Wille,“ řekl jsem vesele. „Jsi voják a víš, že velitele je třeba poslouchat. Až se oženíš, poznáš, že žena může být horší než jakýkoliv velitel.“

„Byl jsem ženatý,“ řekl, pozoruje melancholicky Dianu. „Moje žena byla asi taková jako ta tvá, jenže ještě ke všemu stará a ošklivá. Nechal jsem ji sedět doma a dal se do armády. Radím ti něco podobného, až s tvou panenkou nebude k vydržení...“

Diana se naježila jako foxteriér a chtěla mu něco říct, ale Bessie ji předešla: „No ovšem, Gordone; neslyšela jsem vás dosud říct dobrého slova o ženách. Avšak pohlédněte na sebe, můj milý! Můžete-li o sobě říct, že jste gentleman, omluvím se vám!“

Gordon se ironicky zasmál. „Jsem, jaký jsem. Drž se, Charry! Uvidíme se zítra na plese u guvernéra, pokud mi lady Bessie nezruší pozvánku...“

„Tady chce někdo dostat do řepy!“ zavrčela Diana.

„Co jste říkala, madam?“ zeptal se Allan nechápavě.

„Soudím, že některé pošetilé osoby, zde přítomné, zatoužily obdržet pecku... úder do cukrovky!“ přeložila.

Gordon potřásl hlavou. „Přeji hezký den, Bessie. Na viděnou, maličká...“ natáhl ruku k Dianě, usmál se a dodal: „Mám vám ruku políbit nebo stisknout? Nejsem si tak docela jist, jestli jste dívka nebo chlapec...“

Diana se nadechla - chvíli mlčela - a pak zas vydechla. Usmála se na Gordona a řekla: „Pohovoříme si o tom někdy, až nebudete tak unavený. Sbohem, majore; půjdeme, miláčku?“

Zatím jsem podal všem ruku, tak jsme šli.

Lady Bessie postřehla, že atmosféra je poněkud napjatá, tak se pokusila ji rozptýlit: „Všichni chlapi jsou blázni, moje milá. Myslíš, že ten můj je lepší? Pcha! Jediné, co ho na světě zajímá, jsou hony na lišku.“

„Kde je tady provozuje?“

„Tady samozřejmě nikde. Taky ho to velice hněvá. Provozoval je doma ve Skotsku, každý víkend jenom pořád a pořád hony na lišku. Buď je pořádal sám na našem panství, nebo se dával hostit od jiných venkovských šlechticů. A kdyby aspoň nějakou chytili! Ale to oni ne. Jistě, spousta koní si zlámala nohy na skalách, spousta psů postřelili a všichni mívali otravu alkoholem, a liška obvykle přežila ve zdraví. Ne že by mi to vadilo, já jsem dokonce té zrzavé potvoře vždycky držela palce!“

„Proč ti to tedy vadilo?“

„Nevadilo. Jenom jsem pochopila, že muži jsou blázni.“ Bessie pohlédla na mne, pak na Dianu a usoudila, že mraky nerozptýlila. Povzdechla si: „Myslím, že bych vás teď měla opustit. Nezapomeň, Diano, zítra o desáté se musíme sejít kvůli těm tvým šatům. Na shledanou, lorde Charry...“

„Na shledanou, madam. Rád vás opět uvidím.“

Diana setrvala v povzneseném mlčení, dokud jsme se neusadili v kočáře. Teprve když jsme vyrazili, řekla: „Věděla jsem o tvójí rváčské a opilecké nátuře, můj milý, ale nepředpokládala jsem, že by to došlo tak daleko.“

„Věděl jsem, že jsi hádavá a zlá ženská,“ odpověděl jsem. „Ale taky jsem toho nečekal tolik.“

„Zdá se, že s tebou zatím není rozumná řeč. Dovedeš si vůbec představit, cos udělal?“

„Pokud vím, spřátelil jsem se s několika zdejšími důstojníky. Nevím, co by na tom byl tak hrozný zločin.“

„A o čem sis s nimi povídal - to už taky nevíš?“

„Byla to docela přátelská rozmluva. Nevím, že bych povídal něco nevhodného.“

Namísto Diany promluvil Ao Harrap. „Můj pane! Po deset tisíc let snaží se všichni obyvatelé Arminu udržet v tajnosti naše ostrovní sídlo. Zdá se, že jen proto, abys je ty vyzradil prvnímu člověku, kterého potkáš!“

„Ale jdi! Vůbec nic jsem mu neřekl...“

„Protože jsme přišli včas,“ řekla Diana. „Byl jsi k tomu na nejlepší cestě. Ještě chvíli a ten chlap věděl všechno.“

„Vždyť on už i tak všechno věděl! Slyšel o existenci arminských tygrů dřív, než se se mnou setkal. Sloužil v Indii, tam se o tom hodně povídá...“

„Povídá. Všichni moudřejší lidé ze starých národů vědí, že existujeme,“ mávl tlapou jaguár. „I bílí to věděli, než jejich kněží a vědci vymýtili staré pověry a klanění se bohům s medvědí a vlčí hlavou. Byli jsme silní, dokud jsme mohli přicházet a odcházet z nenávratna, z místa ukrytého před zraky lidí. Bude-li každý člověk vědět, kde hledat Armin, najdou nás a zničí. Přísahal jsi, že budeš chránit Armin proti nepřátelům. Jestli sis to představoval takhle, pak by bylo lépe, abys mu nevládl!“

„Ale Gordon je dobrý chlap a můj přítel! Může nám být užitečný, může být naším spojencem...“

„No nevím,“ řekla Diana. „Vypadá spíš na to, že by nás bez výčitek svědomí obral o poslední košili. Podíval ses tomu Gordonovi vůbec do očí? Vypadá, že je to na nejvyšší míru krutý, bezcitný a chamtivý člověk, který jde jen po penězích. Nedala bych mu hlídat ani knoflík od šněrovačky.“

„Nemyslím, že by byl takový. Choval se jako dobrý kamarád...“

„Opil tě, a opíjel i Aflargea. To je fakticky moc kamarádskej čin, dávat tygrovi chlast! U tebe jakž takž chápu, že jsi už dlouho neměl na jazyku kapku kořalky, ale proč to pil ten tygr, nedovedu pochopit. Mohl mít trochu rozumu...“

„Ale jdi! Přece trocha vína nebo whisky nemůže být tak zlá! Pil jsem to vždycky a nikdy to nevadilo.“

„Až na to, že jsi lámal lidem kosti a vyhazoval je zavřeným oknem. To si může dovolit kluk, ale ne Vládce Arminu! Snad bys měl aspoň občas trochu přemýšlet, než něco uděláš...“

„Taky bych rád věděl, o čem sis povídala ty s lady Bessíí. Jestli ses náhodou taky neprořekla!“

„Lady Bessie soudí, že pocházíme z hrabství Guyrlayowe, které klade někam k Orkneyským ostrovům, i když jsem jí to nijak nevnucovala. Ale taky nevyvracela.“ (Až později jsem se dozvěděl, že Diana měla skvělou oporu v Ao Harrapovi, který ji vždy jemně upozornil, kdykoliv se pustila na nepevnou půdu, takže se jí podařilo lady Bessie všechna podezření vyvrátit.)

Dojeli jsme do přístavu značně rozladěni, zaplatil jsem drožkáři s patřičnou přírážkou za rizikové pracoviště a ten dobrý muž hlasitě děkoval a velebil naši dobrotu, takže nám udělal mezi svými kolegy dost velkou reklamu na příště. My jsme se odebrali krásně volnou cestou až k lodi.

Čekal tam Toby a tvářil se spokojeně. „Nazdar, Charry! Rozhodil jsem trochu sítě a přihlásilo se šest námořníků, kteří chtějí nastoupit. Čekají támhle v krčmě, nechtěl jsem jednat bez tebe.“

„Myslím,“ řekla Diana. „že teď je přijímat nebudeme. Ať přijdou jindy, Charry je trochu unavený!“

„Naopak! Jsem v nejlepší formě na přijímání mužstva. Ať přijdou za půl hodiny do kapitánské kajuty. Po jednom. Dokud nebudou vyřízeni, budou je na palubě kočky hlídat, aby něco neukradli. Pojd', Diano.“

Diana potřásala hlavičkou a tvářila se nejistě. „Hlavně se s nimi prosím tě nehádej nebo nervi. Musíš vystupovat jako

skutečný kapitán lodi, důstojně a vážně...“

„Já vím, jak mám vystupovat! Konečně, můžeš být u toho a zapisovat je. Kdyby tě považovali za kluka, taky se nemusíš hned představovat.“

„No já nevím, Charry. Přece jen, jestli by sis neměl napřed trochu odpočinout, prospat se...“

„Strčím si hlavu do umyvadla s vodou. To bude stačit.“

Což jsem neprodleně učinil. Pak jsem se upravil před zrcadlem, abych vypadal co nejlíp, šel do velitelské kajuty a imponantně po stole rozložil mapy a všelijaké knížky a přístroje. Po původním majiteli zůstalo velice krásné křeslo, do něho jsem se rozvalil a požádal plavčíka Johanese, aby vpustil první oběť.

Chlap, kterého Toby přivedl, vypadal jako ztělesnění všech vin a hříchů lidstva. Hned u dveří zamžoural překvapeně na nádhernou kajutu, pak koukl na mne, rozklepal se a chtěl vycouvat. Toby mu ale přirazil dveře za zády a postrkoval ho ke mně, takže smekl roztřepanou čepici a pravil omluvně:

„Promiňte, kapitáne Rithere, neměl jsem tušení... vodpusťte, že jsem vobtěžoval!“

Zamračil jsem se a povstal. „Odkudpak mě znáš, co?“

„Ukázal mi vás jeden lodník v Alexandrii, kapitáne,“ řekl a kolena se mu viditelně klepala. „Ale nepovídal vo vás nic moc zlého, jako že je bůh nade mnou! Prosím, dovolte mi odejít...“

„Ale původně jsi snad chtěl sloužit na mé lodi? Pročpak sis to rozmyslel?“

Chlap žmoulal čepici a rozhlížel se po nás. „Excelence... já myslím, že by to nebylo nic pro mě. Jsem člověk křehkej a zdraví nepevnýho, hodím se spíš pro obyčejnou loď než pro takovejhle clipper. A zvlášť, když mu má tu čest velet Vaše Milost...“

„Chlape,“ přistoupil jsem k němu a on ustoupil až ke dveřím, „mám za to, že se mě bojíš, ačkoliv nevím proč, nikdy

jsem ti nic neudělal, ani tě neviděl. Tak proč se klepeš jak sulc, jen mě vidíš?“

„Milosti... vono co není, může bejt. Chraň nás Panna Maria a Svatej Jakub vod toho, abych vás někdy něčím pohněval, anžto vaše pěsti, s laskavým dovolením, jsou moc velký a tvrdý...“

„Když budeš plnit všechno, co ti nařídím, nemáš se čeho bát! Poctivě pracuj a...“

Muž vypadal tak nešťastně, až mi ho bylo skoro líto.

„Milosti, jsem slabej a churavej a to, co vy obsáhnete slovama poctivě pracovat, by na mě bylo hrozně těžký a vobtížný. Takže při nejlepší vůli...“

„Aha. Tak táhni do pekel!“

„Poníženě děkuju, Vaše Excellence!“ řekl, otočil se a vyrazil dveřmi jako namydlený blesk. Vyhlédl jsem z kajuty a slyšel, jak povídá jinému podobnému otrapovi:

„Človče, ani tam nechod'! Já ho znám, je to hotovej d'ábel! Pámbu mě chránil, že jsem se vodtamtud dostal zdravej!“

Jeho kamarád se po mně otočil, potřásl hlavou, ohlédl se na šelmy, potom se obrátil a mazal za svým druhem.

„Tak to šlo rychle,“ řekl jsem Tobymu. „Jestli ti další budou taky takoví, neměl bych se radši schovat?“

Další, kdo vstoupil, byl světlovlasý mládenec se širokými svalnatými rameny v čepici připomínající důstojnickou a košili, svázané na břicho provazem. Nesmekl, jen zahučel pozdrav, jako by mi hrozil šibenicí. Z každého oka mu koukalo deset čertů.

„Co ty jsi zač?“ zeptal jsem se ho.

„Já chci sloužit jako plavčík. Nebo topič.“

„Ty nejsi námořník?“

„Nejsi. Jsi plavčík nebo topič.“

„Tak dobře, dejme tomu. Jméno?“

„Andrej Ivanovič Rastopčenkov.“ řekl bez zakoktání.

„Cože? Jak jsi to říkal?“

„Rastopčenkov, Andrej Ivanovič.“ řekl pomaleji a jasněji.

„Ty jsi Rus?“

„Ano. Narodil se já v Petěrburgu.“

„Jak se to tvoje jméno píše?“

„S láskavým dovolením, pane. Zaznamenám sám.“

Vzal knihu a počal do ní něco krasopisně malovat cizím písmem.

„Co to má být?“ ptal jsem se, protože jsem z jeho zápisu mohl přečíst jen některá písmena.

„To ázbuka. Já tak píšu. Ale umím psát i latinsky. Taky hovořím anglicky a trochu francouzsky.“

„Vážně?“ přistoupila k nám Diana. Mluvila francouzsky, ale on jí rozuměl. „Jak se stalo, že jste se dostal z Ruska až sem?“

Podíval se na ni tak ponurým pohledem, že méně kurážná dívka by se zachvěla. „Opustil já svoji daraguju vlast. Musel jsem.“

„Předpokládám, že vás hledá Ochranka! Co jste provedl báťuškoví carovi? Dělnické spolky nebo studentské demonstrace?“

Zamračil se ještě víc. „Anarchistické sdružení. Na universitě. Promiňte, pane důstojníku. Já už jdu...“

„Proč?“ zeptala se Diana. „My vás berem! Co jste studoval?“

„Medicínu. Já promováný lékař.“

„V pořádku, vezmem vás jako lékaře. Doktora budem potřebovat.“

Zarazil se a zvedl ke mně oči. „Vy nebojíte?“

„Čeho? To jste tak nešikovný při ošetřování ran?“

„Ne. Já dobrý doktor. Ale politicky nespolehlivý.“

„To je problém cara báťušky a jeho Ochranky, ne můj. Nebojím se ani cara, ani vašich anarchistů. Tohle je moje loď a na ní vládnu já, ať se komu líbí nebo ne. Beru vás jako lodního lékaře.“

Chvilí na mne vyjeveně zíral, potom se chopil mé ruky a stiskl mi ji tak silně, že by to slabší ruka asi nevydržela.

„Děkuju... opravdu... já...“

„Přineste si svoje věci. Rozkazy vám dám já a zálohu první důstojník. Připravte se na to, že budete muset občas zasahovat i u zvláštních případů. Víte něco o léčení tygrů a jiných šelem?“

Podíval se udiveně, ale pak se zasmál. „Já určitě zvládnu. Co budete přát.“

A šel. Diana se smála a Toby kroutil hlavou. „Ty chceš vážně přijmout na loď ruského anarchistu?“

„Já se ho nebojím. O anarchistech jsem sice zatím slyšel jen to nejhorší, ale ten mladík vypadá poctivě.“

„No - já nevím.“

„Tak sem pusť dalšího,“ řekl jsem unaveně. „Potřebujeme taky nějakýho námořníka.“

Ten, kdo vstoupil, byl námořník tělem i duší, a pozdravil francouzsky se silným normandským přízvukem.

„Námořník? Rozumíš plachtám i stroji?“

„Ano, pane, všemu. Plavil jsem se na plachetnici i na parníku. Dvaadvacet let ve službě, po všech mořích světa!“

„Proč jsi opustil poslední místo?“

„Vyhodili mě. Dal jsem palubnímu pěstí do nosu.“

Toby obrátil oči v sloup.

„Pročpak?“

„Byl to Bretoněk, šéfe. Urážel mě a byl ožralej jako prase. Byl sprostěj, tak jsem ho trochu pohládl.“

„Takže jsi rváč a rozbrojník. Ale nevádí. Jestli jsi dobrej námořník, vezmeme tě.“

„Pane, každej Normand'an je dobrej námořník!“ řekl hrdě.

„Nojo. Tak mi řekni jméno!“

„Jean-François Chégard. Kolik se tady bere platu?“

„Podle zásluh. Ale špatný to nebude, za to ti ručím.“

„A záloha?“

„První důstojník ti ji vyplatí.“

„Děkuju, pane.“ řekl a šel.

„Ten bude dobrej,“ řekla Diana. „Bude se hodit.“

Další chlapík byl sice nevelký, ale tak tlustý, že se málem nedostal do dveří.

„Chlape,“ řekl jsem mu. „To chceš s tímhle břichem dělat námořníka na clipperu?“

„Já nejsem námořník,“ upřel na mne bezelstné modré oči. „Já jsem kuchař. Potřebujete prosím kuchaře?“

„Možná, že potřebujem. Proč tě vyhodili?“

Zatvářil se nejistě a pohlédl na Dianu, ve které tušil lepšího člověka, než jsem já. „Oni mě nevyhodili. Já odešel sám!“

„To tě šlechtí. Ale proč?“

„Jenom tak. Nevydržím nikde dlouho.“

„Co jsi ukrad svému kapitánovi? A cos zašmelil kamarádům po přístavech?“

Škubl sebou, pak ulekaně poodstoupil. „Jak to víte, pane? Ale při svatým Henrikovi, jinak to nešlo! Kapitán byl mizera, mlátil mě a dával mi žebráckej plat, ze kterýho by nedokázal bejt živ ani pes! Přisahám, že to bylo jen z bídy, pane; když budu mít tak dobrýho šéfa, jako jste vy, budu si vás hledět a určitě nebudu krást, na mou čest...“

„Zkusíme to. Při první krádeži tě hodím přes palubu žralokům. Vem si zálohu u prvního důstojníka a nastěhuj se do kuchyně.“

„Poníženě děkuju, pane.“ řekl a zmizel.

Poslední byl sešlý stařec, jehož oči plavaly v alkoholu. Prohlašoval o sobě, že je námořník, ale vypadal, že by nedokázal ani vylézt na stožár.

„Chlape, vždyť ty se zabiješ při prvním pokusu o práci!“

„Já?“ zamračil se. „Já byl náhodou nejlepší námořník z celého Čínského moře, pane! A nikdy se mi nic nestalo, to teda ne!“

„Ovšem tos ještě nepil jako duha! Možná, když přestaneš chlastat, budeš ještě k potřebě, ale...“

„A co vy tak na mě? Já si můžu pít, jak chci!“

„Ale ne na mojí lodi.“

„Tak si s ní děte do... Já se užívím i bez vaší prašivý kocábky! Čtyřicet let už brázdím moře, zatím jsem byl docela dobře živ a nepotřeboval jsem k tomu vás, vy... grobiáne!“

„A ven!“ otevřel jsem mu dveře. „Než na tebe vezmu devítiočasou kočku! Ať už jsi pryč!“

„To byl dobřej nápad,“ souhlasil Toby. „Byl to nějakej přístavní povaleč, hned jsem věděl, že se ti nebude líbit.“

„Taky že ne. Ale byl bohužel poslední. Máme to za sebou a akce skončila padesátiprocentním úspěchem.“

„Najali jsme jednoho doktora, jednoho kuchaře a jednoho jakž takž námořníka,“ hlásila Diana hrdě. „To jde, ne?“

„Taky bys mohla říct jednoho anarchistu, jednoho zloděje a jednoho rváče. Ale to je fuk, má drahá. Potřebujem pořádnou spolehlivou posádku, jinak to všecko není k ničemu. Chlapy, na který se dá spolehnout!“

„Ti dva první byli normální námořníci,“ řekl Toby. „Ale jak slyšeli tvý jméno, už se hrnuli pryč. Naháníš jim strach!“

„Vem čert lotry, co nechtějí poslouchat! Ale co budem dělat?“

„To já nevím, kapitáne. Budeš muset něco vymyslet sám.“

„Hm... kde je pan Millard?“

„Toulá se po přístavu a shání další chlapy. Ale jak to vypadá, žádný kloudný nesežene.“

„Půjdu za ním. Diano, ty zůstaň tady a studuj si. Půjdu tam sám a obléknu se trochu obyčejněji, než jsem teď...“

„Hlavně se zas neopij s každým pobudou! Už bych se vážně začala zlobit. A nervi se s nikým!“

Svlékl jsem bělostnou zlacenou uniformu, natáhl na sebe obyčejnou námořnickou kazajku s vzal si čepici se štítkem, jakou nosí poddůstojníci. Vypadal jsem dle vlastního názoru velmi krásně - asi jako převlečený námořní lupič.

Aflargeo ležel na palubě a kňučel. Zvedl hlavu, když jsem šel okolo něho, ale zase si lehl; asi se nemohl moc hýbat.

Seběhl jsem z můstku na molo, rozhlédl se a vydal se pomalu podél lodi. Povšiml jsem si, že na jedné bedně sedí nějaký chlap a kouří dýmku. Měl ostře rezavé vlasy, křivé nohy a rozplácly nos a námořnickou uniformu z několika nestejných kusů, doplněnou ošumělým pytle.

„Hele, mladej!“ řekl, když jsem se ocitl u něj. „Šel sem!“

Přistoupil jsem blíž. „Co má bejt?“

„Čí je tahle kocábka?“ ukázal palcem na loď.

„Hraběte z Guyrlayowu. Proč?“

„Pěkná... Co je to za frajera? Nějakej starej paprika?“

„Kdepak. Mladej, asi jako já.“

„Aha. A co von je zač? Nač to potřebuje?“

„Co je tobě po tom?“

„Co by, chci to vědět! Co kdybych tam hledal práci?“

„Ale jo, co by ne. Hledáme námořníky.“

„Slyšel jsem. Ale chci se trochu poptat. Vo tom tvým hraběti se vykládaj strašidelný historky. Eště z dob, kdy se mu říkalo Kapitán Rither a plavil se na takový starý kraksně pod starým oslem Millardem.“

„Nevěř hned všemu, co slyšíš.“

„Je pravda, že kapitán přerazí pěští coulový prkno? Že strelí na sto kroků zajíce do voka a že není chlapa, kterej by se mu moh postavit s jakoukoliv zbraní?“

„Povídám ti, nevěř hned všem drbům. Vono se taky moc přehání. Ty seš námořník?“

„Námořník, strojník, loďmistr, dělovod, na co si vzpomeneš. Jaký lidi potřebujete?“

„Hlavně spolehlivý. Co jsi dělal v životě?“

„To ti tu mám povídat svůj životopis?“

„Zkus to. Zamyslím se, co s tebou.“

„No - tak to abych začal vod Adama. Poprvně jsem se dostal na vodu na bábinejch neckách.“

„Bábiny necky vynech!“

„Proč? To byla náhodou moc slavná kapitola mýho života! Dotáh sem to tam na šarži seržanta u dělostřelectva!“

„Jo moment! Čemu vůbec říkáš bábiny necky?“

„Válečná loď Jejího Veličenstva anglický královny Sir Francis Drake. Moc pěkná loď. Šest palub, z toho tři dělový, plný kanónů. A u jednoho z těch kanónů já, v celý svý kráse. A potom u šesti takovejch kanónů. Moc veliká sláva...“

„Aha, takže ty seš vlastně kanonýr? A co potom?“

„Potom sem se dostal do malý hádky s jedním důstojníkem. Nelíbilo se mu, že jsem mu řek pravdu vo tom, co Anglání dělají s naším ubohým Irskem. Nejseš náhodou Anglán?“

„Nejsem. Ale Ir taky ne.“

„Škoda. Za to mě vyhodili. Od tý doby mě taky nechtějí na žádný anglický lodi. Přijel sem na takovým španělským šlepru. Ale chystám se jim tam s tím seknout, jsou to syčáci a okrádají mě hůř jak galejníka.“

„Hm... tak ty seš Irčan. Piješ hodně?“

„Jak Pámbu dá,“ ukázal mezinárodní znamení nedostatku peněz. „Mrzí mě to, ale nemůžu víc, ani kdybych chtěl.“

„A spolehnout se na tebe dá? Nelžeš a nevymejšlíš si?“

„Jako že je Pámbu a Svatej Patrick nade mnou! V životě mě nikdo neslyšel lhát nebo si vymejšlet!“

„Tak co s tebou? Lhář, vochlasta... no co, vezmem tě. Pojd’.“

„Fajn, kamaráde. Jako co?“

„Jako vrchního dělovoda. Jak se jmenuješ?“

„Patrick O'Reilly. Ale - jakto jako vrchního dělovoda?“

„No, protože žádnýho nemáme.“

O'Reilly šel za mnou nahoru na palubu. Když šel kolem tygra, maličko znejistěl, ale pak si dodal odvahy. První důstojník se objevil na palubě, kroutil hlavou a měřil si mého společníka dost divným pohledem.

„Toby, zapiš toho muže jako vrchního dělovoda a dej mu zálohu!“

„Myslíš?“ zeptal se pochybovačně, pokrčil rameny a řekl Patrickovi: „No tak pojd', no...“

„Děkuju, kamaráde,“ zazubil se na mne dělovod. „Jenom ještě maličkost: Kde je ten váš kapitán?“

„Já jsem tady kapitánem. Jmenuju se Charry. Ale tím si nenech kazit náladu.“

Nechal jsem ho stát s otevřenými ústy na palubě a šel zase do přístavu. Trochu jsem jím prošel, ale nezjistil jsem nic potěšitelného. Mezi povaleči, kteří se tam potloukali, se neobjevoval ani jediný, který by stál za snahu. Konečně jsem to vzdal a šel se podívat do krčmy.

Našel jsem tam pana Millarda v družné zábavě se třemi starými dědky vesměs v kapitánských uniformách. Jeden z nich měl sice na holé hlavě uvázaný červený šátek jako pirát a v uchu cvoček, ale na kabátě se mu pořád ještě lesklo zašlé zlacení rukávů. Pan Millard s nimi důstojně promlouval o starých časech a naprosté neschopnosti dnešní mládeže, pozval mě ke stolu a představil: „To je Charlie Rither, mládenci. Můj nový velitel...“

„Spíš učedník, pane Millarde. Teprve až se naučím všechno, co znáte vy, budu moci tvrdit, že jsem kapitán a mohu velet zámořské lodi...“

Ti tři spokojeně bručeli a pokyvovali hlavami. Zeptal jsem se pana Millarda, zda se zajímal o nějaké námořníky. Na to začali všichni tři dědkové bručet a nadávat, že dnešní námořníci už nejsou to, co bývalí námořníci, že nestojí za nic a dělám chybu, když je chci vůbec vzít na loď. Jejich povídání bylo vcelku na nic, tak jsem využil první příležitosti a vypadl.

V další putyce bylo jak po vymření. Pár nejhrubších lotrů se nalévalo sprostou kořalkou a pochybné ženštiny nejhorší jakosti se je snažily nalákat na své povadlé půvaby. Honem jsem vypadl, protože se tam nacházeli taky ti dva námořníci, z nichž jeden mne znal. Jak mě viděl, začal couvat a honem hledal po kapsách nůž.

Zato v další hospodě bylo veselo, stěží jsem se tam vešel. Nějací chlapi z holandské nákladní lodi tam zapíjeli svůj odjezd a Američané právě přijeli a dostali výplatu. K tomu jim hrál náš novopečený lodní lékař Andrej Rastopčenkov na tahací harmoniku a musím přiznat, že velmi dobře.

„Dobřej večír, šéfe!“ pozdravil, když mě viděl. „Kterou máte rád písničku? Řekněte si, zahraju!“

„Proč ještě nejste na lodi?“

„Loučím se. Potom půjdu.“

„Tak dobře. Napijete se se mnou, doktore?“

Nechal harmoniky a přijal sklenici režné. Obrátil ji do sebe, jen jsem zamrkal.

„To nic! Ochutnal ty někdy ruskou vodku?“

„Taky jednou. Jestli jsi zvyklý, tak to teda chápu...“

Ve dveřích se objevil Patrick O'Reilly a hned se k nám hrnul. Dal jsem mu taky nalít, protože dobrý Ir by to považoval za neodpustitelnou urážku.

„Tak ti řeknu, kamaráde...“ začal, ale pak se zarazil. „Jo promiňte, pane kapitáne, já zapomněl... musím si zvyknout...“

„Starého čerta! Až mi bude padat ráhno na hlavu a ty zařveš: Charry, uхни! tak je to pořád lepší, než kdyby mě zabilo.“

Bylo třeba chvíli počkat, až to pochopí a než se dosyta vysměje. Pak se poškábal za uchem a řekl: „Hele, kapitáne; slyšel jsem na lodi, že máš nějaký potíže se sháněním námořníků. Je to pravda?“

„Potřeboval bych jich tak deset. Ale kloudných. Zatím jsem najal doktora, kuchaře, dělovoda a jenom jednoho námořníka.“

Chvíli přemýšlel. „Nech to na mně, kapitáne! Já je během zítřka seženu. Můžeš se na mě spolehnout, Patrick O'Reilly nikdy nelže!“

Moc jsem na něj nespolehal, ale věřil jsem, že aspoň dva tři chlapy by sehnat mohl. Zůstali jsme tam tedy sedět.

Mám o tom večeru vyprávět dál? Asi nebude potřeba, protože se už nestalo nic důležitého. Chvíli jsme poseděli, popovídali si, tu a tam jsme se napili. Normální zábava.

Jenom nevím, proč nás ten zatracenej usmrkanej poddůstojník z americký lodi musel provokovat, že nesnáší Irčany ani Rusy. Uznejte laskavě, takové urážky si ti chlapy nemohli nechat líbit. Uznejte taky, že vše následující padá plně na hlavu toho zatraceného lotra. A těch ostatních, co se mu v bláhové naději snažili pomáhat, aby nedostal na kokos. To přece musíte pochopit.

Jenom nevím, proč když jsme se o půl druhé v noci v pořádku vrátili domů a já si omýval krev z obličeje, se moje žena tolik rozčilovala. Naprosto nechápu.

Ženské zkrátka někdy bývají divné. No, co.

Ples u guvernéra

Tuhle kapitolu si budu vypravovat sama a sice z toho důvodu, že Charry jednak nemá vůbec žádné literární styl, a kromě toho si ničeho důležitýho nikdy nevšimne. Jeho schopnosti jsou sice veliké a já je oceňuji, kromě jinýho tím, že jsem si ho vzala, ale to neznamená, že ten člověk může někdy být tak dokonalý jako já. Proto jsem ho přesvědčila, aby to nechal vypravovat mě a tím se konečně stane, že to bude vyprávění objektivní. Protože jak jsem si všimla, od začátku mě pomlouvá a já vůbec nejsem tak zlá a špatná, jak on tvrdí.

A musím začít tím, že Charry toho rána vůbec nebyl k probuzení. To jsem ostatně chápala, ježto přišel ve tři ráno, na ruce měl dlouhý šrám od nože a košili celou od krve. Vyprat to asi nepůjde, budeme ji muset vyhodit. Muži nejsou vůbec opatrní na svý věci. Ale neříká pravdu, že jsem se zlobila; vůbec nic jsem mu neříkala, taky vykládejte něco opilému chlapovi ve tři ráno! Jenom jsem mu řekla, že to je konec všeho, co mi udělal a že od týhle chvíle s ním nepromluví ani slovo. Hned potom jsme šli v klidu spát.

Ráno jsem byla čiperná jako rybička a on se převaloval v posteli a bručel, že musí tak brzo vstávat, i když už bylo devět a potom půl desáté. Jakž takž jsem ho probudila, ale byla jsem k němu pořád laskavá a milá, ne jak on tvrdí, že jsem mu nadávala. Ostatně, co on může vykládat? Usínal ještě při snídani a teprve černá káva ho trochu vzpružila.

A jinak to ani nemohlo být, protože jsem se během rána rozhodla, že na něj budu hodná a laskavá. Totiž, při té snídani mi pomáhal Šankar. No, tedy pomáhal - pletl se a očumoval. A jak jsem při práci diskutovala s kuchyňským nádobím o Charrym a mé životní smůle, zaslechl Šankar taky otázku, za co mě Bůh tak trestá, že mám takovýho chlapa.

„Samozřejmě za tvoje hříchy v minulém životě, má paní.“

Trochu jsem se lekla. „Co ty víš o mejch hříchách v minulým životě?“

„Já nic, paní. Ale Pán Jamarádž, který soudí duše všech živých bytostí po opuštění těla, je dokonale zná. A podle toho, jaké činnosti prováděly ve svém životě, je pro příští život umístí do odpovídajícího těla.“

„Takže, tohle všechno si Charry jednou setsakramentsky odnese?“

„Jistě. Ale ty také, paní. I já a každá živá bytost.“

„Zajímavý, v tom pokračuj. Takže ty říkáš, že on je můj trest za mé hříchy, že jo. Ale já jsem mu snad nic tak hrozného neudělala!“

„To nikdo nemůže vědět. Třeba jsi mu někdy v minulosti strašlivě ublížila a on se ti za to mstí.“

„Jo! Tak to ještě neví, co udělám příště já jemu!“ Podívala jsem se, jak se na to Šankar tváří a zjistila, že nijak zvlášť. „Ty s tím nesouhlasíš?“

„Je to tvoje svobodná vůle, paní.“

„Neříkej mi paní, říkej mi Diano. A pověz mi, proč se ti nelíbí moje plány na krutou pomstu!“

„Těžko ti dávat rady. Přirozeným jednáním živých bytostí je, že vzájemně ubližují jedna druhé. Budeš-li ty ubližovat jemu, bude ubližovat on tobě, v tomto i v dalších zrozeních.“

„Až do nekonečna?“

„Až do chvíle, kdy se jeden z vás stane akarmí, to jest pozvedne se na tak vysokou duchovní úroveň, že již nebude ubližovat druhým.“

Polkla jsem dvakrát naprázdno. Pak jsem se ovládla. „Dobře. Od teďka k němu budu laskavá. I když si to nezaslouží.“

„Dovolil bych si poznamenat... to není záležitost tvého okamžitého rozhodnutí. To je dlouhodobý proces. Přirozený sklon živých bytostí ubližovat druhým se nedá jen tak překonat.“

„Aha... tak co mám tedy dělat?“

Šankar si povzdechl. „Musíš to nějak vydržet. I s lordem Charrym.“

Pak se nedivte, že jsem na něj byla jako med.

Divím se, že se nestyděl aspoň před těmi kočkami, i když to jsou taky pěkná kvítka, hlavně jeho Aflargeo. Večer s ním nebyla řeč, ležel na palubě a kňučel a když vstal, tak se motal, že se mu málem zapletly packy dohromady. Ale ráno, to se připlazil a moc se lísal a třel a frkal a mručel a že už bude hodnej a nevypije v životě kapku něčeho, v čem bude alkohol. Dala jsem ho manželovi za vzor. Potřebuje to.

Kočky chtěly jet zase s námi do města, tak jsem je vzala, protože Bessie si je moc oblíbila a asi se s náma chtěla někde pochlubit. Charry přece jenom ožil a choval se normálně, i když nevypadal šťastně. V drožce jsem křížovým výsledkem zjistila, že se mu moje přítelkyně Bessie ani trochu nelíbí. Nešť, mně se zas nelíbí jeho opilý a rvavý kamarád major Gordon; ať ho nebe chrání dostat se mi někdy do rukou, já bych mu spočítala hříchy z minulého života!

Bessie mě čekala. Byl s ní Shimmsley a Allan Clarenby a kromě toho namalovaná hubená holka s černými vlasy, tak o dva roky starší než já a o hlavu vyšší. Byla dost hezká a k smrti elegantně postrojená, tak koukám po Charrym, co on na to. Políbil jí ruku, ale to líbá každé ženské, i těm, co nesnáší.

Ta holka se jmenovala Mabel a byla Bessiina neteř. Na tom není nic divného, Bessie má obrovský stádo neteří, asi dvacet. Tuhletu vzala s sebou, protože Mabel hrozně toužila nás poznat. No dobře, ať si nás prohlídne v celý kráse. Koček se bála, ale statečně je hladila, aby nevypadala blbá. Aflargeo postřehl v její voňavce něco podobného alkoholu a trochu se mračil, ale nevšimla si toho.

„Má milá, teď půjdeme nakupovat nějaký šaty, jak jsem ti slíbila,“ řekla mi Bessie. „Je to veliké štěstí, že máš úplně ideální postavu. Na tebe určitě budou mít šatičky, které ti padnou jako ulité...“

Ta Mabel si zatím prohlížela moji uniformu a moc se jí líbila. Mermomocí chtěla vědět, kde jsem ji vzala, nejradši by

mě z ní asi svlíkla.

„Miláčku, musíš se mnou zajet k mé švadleně,“ řekla. „Bessie mi sice říkala, jak je ta uniforma ušitá, ale ta hloupá husa musí všechno vidět na vlastní oči, než něco zpatlá. Se služebnictvem je pořád tolik starostí... ani nevíš, jak jsem z toho celá unavená...“

„Tak je nejlepší si všechno dělat sama. Aspoň nemusíš nikomu dávat vinu.“

Moc se tomu smála, ale nevypadala, že by uměla vzít do ruky jehlu.

Charry se bavil se Shimmsleyem a Clarenbym. Totiž seděli proti sobě v kočáře, zírali jeden na druhého a občas pronesli nějaké to slovo. Charry vyhlížel ospale, Shimmsley našťavaně a Allan jednoznačně hloupě. Ostatně, Allan ožíval jedině, když se na něj s něčím obrátila Mabel. Asi se mu holka líbí. Přeju mu to.

Bessie nás zavezla do jakéhosi velkého obchodu. Šli jsme rovnou do prvního patra, kde byly věci pro lepší lidi, dole jen pro obyčejný plebs. Líbily se mi tam jedny šatičky na všední den, ale to jsem přeci nemohla děvčatům říct! Tam nahoře udělala Bessie takový kravál, že se k nám seběhlo několik domorodých a tři evropští prodavači. Majitel podniku usadil pány do křesel a přinesl jim gin a sodovku. Sedli si ochotně a já se počínala bát, že to můj hodný muž roztočí už od rána.

Když Bessie oznámila tomu hezkému staršímu pánovi, který tu byl šéfem, že chce šaty na mne, moc se divil a hloupě si mě prohlížel. Že by nepoznal, že jsem opravdu děvče? Potom začali ti domorodci snášet všechny možné krásné róby. Byla jsem úplně bez sebe nadšením, s Mabel a Bessií jsme to probíraly a dohadovaly se. Vyzkoušela jsem si asi šestery a ve všech jsem se byla ukázat Charrymu. Jistě jsem se mu líbila, pokaždé otevřel překvapením pusku a musel dostat urychleně napít, aby vůbec popadl dech. Moje mínění, že dneska špatně dopadne, se potvrzovalo.

Teda, my panenky jsme si daly taky po skleničce, to je slušnost, jak nám vysvětlil majitel. Byl by naléval pořád dál,

jak jsme vybíraly, ale rozhodla jsem se, že se budu držet zpátky. Do večera je daleko.

Nakonec jsem si přece jenom něco vybrala. Takové božské šaty celé z nádherných krajek a mušelínu, bílé jako sníh a tak nádherné, že mi srdce tlouklo až v krku. Sice byly trochu dražší, ale Charry, když jsem mu to řekla, vůbec neprotestoval a hned zaplatil. Shimmsley měl pitomý dotaz, jestli ten výstřih nebude budit veřejné pohoršení, ale Bessie ho zpacifikovala. Mabel si taky jedny šaty vzala, Bessie ne, protože tvrdila, že je už starší dáma, což jsme jí musely rozmlouvat. Taky jsem si koupila krásné střevíčky, celé bílé, v těch se mi to bude tancovat... pokud Charry vůbec umí tančit, nikdy jsem se ho neptala. Mabel uviděla krásný klobouček s rajčím peřím, ale říkala, že ho nechce, protože už jeden takový má a její poručník by jí velice vynadal. Tak jsem si ho vzala já. Když se na něj dá pořádný bílý závoj, bude se k těm šatům hodit, nebo ne? Charry si taky myslel, že se bude hodit, a zaplatil bez smlouvání a dohadování. Ať Mabel vidí, její Allan se pěkně ošíval, když měl platit.

Potom Mabel napadlo, že se pojedeme vykoupat k moři. No proč ne, sotva jsem horkem stála na nohách. Jenže Mabel si postavila hlavu, že musí mít nové plavky a já si pochopitelně musela taky jedny koupit, tady se jinak nesmí. To už Charry začínal být pěkně rozmrzelý. Kromě toho chlapcům došel gin a tím jim vyschla životní míza. Ovšem vybrat si plavky není jen tak, žádné se mi nelíbily, až ten hodný starý pán přece jen přinesl jedny trochu přijatelné. Říkal: „Madam, jsou sice poněkud frivolní, ale pro tak mladou dívku jako vy, by to snad bylo přípustné...“

Tak jsem je hned koupila. Potom si vybírala plavky ještě Bessie a já zatím přinutila Charryho, aby si taky koupil něco na cachtání. Rozčílil se a začal povídat něco o Arminu, ale vyložila jsem mu, že tady není Armin, tak si ze zlosti koupil plavky červeně pruhované se zelenými kšandami, aby vypadal jako šašek. Nechala jsem ho při tom. Ostatně, děvčatům se Charry moc líbil a Mabel mi ho záviděla.

No a pak jsme jeli, že se ještě stavíme u té Mabeliny švadleny. Shimmsley a Allan se vzdálili, že si zajedou pro

koupací obleky. Charry chtěl jít s nimi, ale já vytušila, že by mohli skončit v nějaké hospodě a nikam ho nepustila. Místo toho šel s námi ke švadleně. Musím říct, že to je opravdu hloupá osoba, Mabel měla pravdu. Charry koukal jako u vytržení: Mabel tu měla před dokončením opravdovou uniformu na vojáčka jako od Andersena, červené kalhoty a modrý kabátek s důstojnickou čepicí samý zlato, no já koukala jak zjara. Ještě jsme se s ní dohodly, jak to došít, a zrovna si na to počkaly. Mabel stejně potřebovala trochu zkrátit vlasy, aby vypadala jako opravdický důstojník. Měla sice ten moderní účes, co Charryho tak dráždí, ale vlasy už jí přerostly a bylo potřeba je zarovnat. Stěžovala si, že její kadeřník je strašný nekňuba a nedokáže vlasy skutečně podstatně zkrátit, jak se to dneska nosí. Tak jsem si vypůjčila nůžky a ošmikala ji sama, jak chtěla. Mám takový dojem, že se mi to tak docela nepovedlo, ale rozhodně si nemohla stěžovat, že ji беру málo. Vypadala jako kluk, když má jít na přijímačky do gymnázia. Když ji uviděl Charry, šklebil se, jako kdyby hryzal šťovík.

„Proboha Diano, oni tě zavřou pro úmyslný ublížení na těle! Vždyť ta holka nebude moct vyjít mezi lidi!“

„Prosím tě - co chtěla, to má! A vůbec, to je nejnovější móda, věř mi!“

„Jak chceš. Ale jestli se takhle zohavíš ty, tak tě potrestám právem útrpným! Neopovažuj se mi přijít na oči!“

„Nerozčiluj se pořád! Vidíš přece, že dělám, co můžu.“

Mabel už měla svou uniformu hotovou, tak se do ní převlékla a se svými šaty poslala švadleninu služku domů. Vypadala skutečně jako důstojník a byla na to pyšná. Poslala jsem Charryho, aby někde sehnal jezdecké koně, že pojedeme k moři jako skuteční vojáčky. Trochu se vzpíral, ale zařídit to šel. Naštěstí se vrátil Clarenby a pomohl mu.

Když jsme vycházeli, potkaly jsme před domem jakousi Jane, což je Mabelina přítelkyně. Mabel se k ní hned hnala a ta Jane zůstala jak vyjevená. „No ne, já jsem tě vůbec nepoznala, Mabel! Co to máš proboha na sobě?“

„Jak se ti líbím, má drahá?“ ptala se Mabel pyšně.
„Nemyslíš, že vypadám jako opravdovský kluk?“

„No, snad jo... Ale je to příšerný, Mabel! Ty kalhoty... a ty vlasy! Prosím tě, jak můžeš vyjít takhle na ulici?“

Mabel se šťastně usmívala: „Ach bože, ty jsi tak nemožně staromódní, miláčku! Teď tak chodí všechny opravdové dámy! Podívej se přece na paní hraběnkou - to je lady Diana, hraběnka z Gyurlayowu, seznamte se! Miss Jane Clistonsová. Paní hraběnka nosí takovou uniformu stále a koukej, jak jí sluší...“

Jane byla trochu na rozpacích a dost na mě koukala. Mabel ji nenechala vydechnout a cupovala ji dál, až z ní chlupy lítaly: „Ovšem má drahá, nevím, jestli by sis to ty mohla dovolit, při tvé postavě!“

Ona sice byla Jane trochu silnější, ale zas tak zlé to nebylo.

„Snad ano - ovšem nevím, jestli by to moji rodiče nepovažovali za příliš... troufalé! Víš, má milá, můj otec je velmi mravný člověk a jeho zásady...“

„Je to staromódní šosák, má milá! Měla by ses už jednou oprostít od jeho dávno přežitých názorů. Dnešní mládí kráčí pevným krokem vpřed a nedá se od nikoho zastavit. Vid', Diano!“

„No, snad máš pravdu,“ řekla Jane. „Kdo ti to šil, Stigginsová?“

„Ano. To víš, miláčku, dalo jí to hrozně práce, nikdy nic takového nedělala. Doufám, že se to nepotrhá, až vsednu na koně.“

„Ty v tom chceš jet na koni? Snad ne dokonce obkročmo?“

Mabel se přezíravě usmála, vzala za otěže jednoho z koní, co Charry přivedl, a vyskočila do sedla. Samozřejmě obkročmo, stejně žádný neměl dámské sedlo. „A jak jinak jezdí mladí gentlemani?“

Jane zůstala už úplně překonaná stát a jenom zírala. Nasedla jsem taky, Mabel radostně zamávala kamarádce svojí čapkou a s křikem: „Doufám, že se večer uvidíme na plese! Nazdar!“ vyrazila dopředu, že málem sletěla s koně. Když

jsem odjížděla, všimla jsem si, že Jane sevřela pěsti, zařala zuby a vletěla do švadlenina domku jako granát do muničáku.

Cesta k mořskému koupališti by nebyla ani tak dlouhá, kdyby byla Mabel nezdravila kdekoho jenom proto, aby si ji všichni prohlédli. Většinou se velice divili a někteří dokonce zděsili či pohoršovali, což Mabel těšilo ze všeho nejvíc a byla úplně šťastná.

Byla jsem zvědavá na to koupaliště, ale to, co jsem spatřila, překonalo veškerá má očekávání. Byl to areál, v němž se nacházela restaurace, pódium pro orchestr, pláž s měkkým pískem, dřevěná promenáda, veranda na slunění, množství kabin a dlouhý kus velmi mělkého moře, asi tak metr hlubokého dvacet metrů od břehu. Byla tam spousta lidí, vesměs z nejlepší společnosti. Oblečení do koupacích obleků málem složitějších a neforemnějších, než jejich normální oděv, na každý pád nepříjemnějších než moje nebo Mabelina uniforma. Nejvíc mi bylo líto malých dětí, jejichž šatičky se napily vodou a ty chudinky se sotva vlekly; když spadly, málem se utopily, naštěstí na většinu dávala pozor domorodá chůva, která byla taky v koupacím obleku, i když by se bez něj klidně obešla.

Shimmsley pro nás všechny sehnal kabiny. S ohledem na veřejnou mravnost jsem nemohla mít společnou kabinu s mužem, i když to je můj manžel, tak jsem si ji vzala s Mabel. Bessie měla vlastní, Allan s Albertem a Charryho nechali raději samotného, ježto vypadal zle a nebezpečně. Tygr, leopard a jaguár zůstali venku před kabinkami a tvářili se krvežíznivě, takže ani ten nejnemravnější chlap by se neodvážil nahlédnout škvírou do míst, kde jsme se převlékaly.

Přestrojily jsme se a vyšly ven. Mabel a Bessie soudily, že mi plavky sluší a že jsem hrozně krásná. Charry se smál a tvrdil, že vypadám jako strašák do máku. On sám vypadal směšně, ale nikdo by se při pohledu na jeho široká ramena neodvážil smát. Shimmsley a Allan vypadali proti němu směšně se svými úzkými plochými hrudníky a vystrčeným břichem. Byla jsem na svého muže opravdu hrdá, protože mu při každém pohybu hrály svaly po celém těle a moje kamarádky koukaly jenom na něj. Ale on si toho nevšímal,

spíš se smál mému ustrojení a řekl polohlasně Aflargeovi, aby se nikdy neženil, že manželka znamená pro muže jenom ostudu a dluhy.

„Jak to myslíš?“ zeptala jsem se varovně. „Nelíbím se ti snad?“

„Ty ano. Ale ten obal, co máš na sobě, vypadá příšerně.“

„Můj milý, neplet' se laskavě do věcí, kterým nerozumíš. A pojď se radši koupat!“

Šli jsme. On Charry měl pravdu, ty kupačky byly spíš za trest než co jinýho. Vůbec to nebylo potěšení, když se napily vodou a ztěžkly, až jsem se sotva valila. Bessie zůstala radši hned u břehu, kde nebylo vody ani po kolena, tam si sedla do písku a mírně se dala oblévat vodou, ale já trvala na tom, že si zaplavu a Mabel chtěla taky. Tak jsme došly až tak daleko, že nám voda sahala po prsa, tam jsem začala plavat a Mabel trochu taky, ale moc se jí to nedařilo a začala polykat andělíčky. Kdybych ji nevytáhla, tak se utopí. Charry k nám hned pospíšil a nadával, že vším jsou vinny ty koupací obleky. Prohlásil dokonce, že v Arminu plavky na věčné časy zakáže, aby šetřil nervy a zdraví obyvatelstva. Připlaval za námi Aflargeo, Mabel se ho chytila za krk a on ji bezpečně dotáhl na mělčinu.

Zajímavé bylo, že většina lidí na pláži se šelem zděsila. Jen děti se k nim po opadnutí strachu nahrnuly a za chvíli už si v písku hrály, válely se s jaguárem i leopardem a křik a jásot nebral konce. Rodiče se nejdřív zhrozili, ale když jim někdo z Bessiiných známých vyložil, že šelmy jsou krotké a velice milé, trochu se upokojili.

Mabel se zázračně rychle vzpamatovala a honem se snažila dělat, jako že nic, aby si náhodou někdo nemyslel, že se doopravdy topila. Sedla si do písku, oddechovala a snažila se rychle vymyslet něco, čím by přesvědčila okolí o své vitalitě a životní radosti. „Já náhodou plavu skvěle! To dělají ty nemožné plavky, člověk je v nich jako ve vězení!“

„Mluvíš mi z duše. Taky bych je zahodila, kdyby tady nebyla ta banda omezců...“

Zarazila se. Asi jsem to přehnala.

„Miláčku, to chceš naznačit, že bys byla schopna se koupat nahá?“

„No a co? Jestli sis všimla, jak jsem opálená...?“

A zas jsem měla navrch. Mabel lapala po dechu jako ryba na suchu. Ona to říct nemohla a jako moderní dívku ji to moc mrzelo. Mlčela; to bylo pro ni nejhorší.

„Ale jednu věc udělám,“ řekla jsem. „A sice ty plavky trochu upravím. Pojd’!“

Šla se mnou do kabiny. K mé uniformě nepatřil meč, ale krátký zapichovací kris, který mi Charry daroval, moc vhodný nástroj na cokoliv. Moje plavky byly ze dvou dílů, kalhot se sukýnkou a blůzky s nabíranými rukávy a všelijakou hadrovou parádou, stuhami, volánky a tak. I na kalhotkách a sukni byly všelijaké krajky, nášivky a jiné ozdoby, které se snad hodí na ples, nikoliv však do vody.

„Co s tím budeš dělat?“ ptala se Mabel. Oči jí blýskaly, cítila asi, že se ocitne u něčeho velmi vzrušujícího.

„Především zkrátím nohavice.“

Nohavičky byly sice podle ostatních lidí na pláži už dost krátké, přesto sahaly až pod kolena. Upravila jsem je: uřízla asi v polovině stehén. Mabel vypískla jako myš. Teď byla ale sukně delší než nohavice, což nebylo v pořádku. Odpárala jsem z ní napřed svrchní ozdoby, ale ani pak se mi to nelíbilo, utrhla jsem ji celou a zůstala jen v kalhotkách. Pak jsem vzala do práce tu směšnou blůzu. Napřed jsem jí uřízla rukávy a pak, po odstranění všech zbytečností, které jen pily vodu a k ničemu nesloužily, jsem zkrátila délku, aby se sotva dotýkala kalhot. Moc se mi nepodařilo to srovnat, musela jsem uříznout ještě půl palce výš na jedné a pak na druhé straně. Tím se stal kabátek ještě kratší, což mi nevadilo. Ještě jsem utrhla límec, abych se v něm neuškrtila, a už to začínalo vypadat přece jen k něčemu. Mabel zírala a nevěděla, zda se zhrozit či vzplanout obdivem.

„Teda poslyš! To se opravdu odvážíš jít takhle mezi lidi?“

„No ovšem! Teď to teprve vypadá jako koupací oblek!“

„Je to ovšem strašlivě nemorální! Nebojíš se?“

„Ne, vůbec. Proč?“

„Ale společnost... ti tam venku!“

„Ale moje drahá! Opravdu moderní dívka si přece nemůže všimnout mínění měšťáků, hlupáků a puritánů!“

„Neodvážila bych se jít takhle nahá ani do postele! Umřela bych studem, kdybych se měla tak odhalit! A ještě před muži! Rozmysli si to, Diano!“

„Ty možná. Není vyloučeno, že by tě někdo mohl pomlouvat, že? Ale já jdu.“

Udělal jsem krok ke dveřím ze šatny. Mabel mne sledovala očima a když jsem položila ruku na kliku, vykřikla: „Počkej!“

Obrátila jsem se. Stála, držela v ruce můj nůž a okraj svojí sukýnky. „Pomoz mi s tím, Diano, prosím tě! Třeba jsem přece jen moderní dívka...“

Mám dobré srdce, to o mně každý ví. Tak jsem jí pomohla, seč mi stačily mé skromné síly. Sice jsem jí to nezkrátila tak moc jako sobě, ale přesto byla Mabel spokojená, líbilo se jí to. Jenom když jsme chtěly vyjít, vzdechla a řekla: „Teď by ale bodla sklenička portského!“

„Stačí říct.“ pootevřela jsem dveře a zvolala: „Tannarre!“

Leopard se dostavil vmžiku.

„Charry má určitě v kapse uniformy plochou lahvičku s koňakem. Přines ji sem!“

Mabel na mě koukala s jistou úctou, jako vždy, když hovořím se šelmami. Musely jsme ještě chvíli vyčkat, leopard se vrátil až za pořádnou chvíli.

„Promiň, paní. Musel jsem hledat po čichu, nemohl jsem ji hned najít...“

Mabel si nalila do víčka asi do tří čtvrtin, zavřela oči a hodila to do sebe jako starý granátník. „Teď mi je dobře a můžu jít. Tohle ať ta kočka vrátí, kde to vzala!“

Vyšly jsme. Naskytl se mi zajímavý pohled, protože proti nám přicházela právě rodina, důstojný pán s bílými vousy, jeho žena, syn a dcera, všichni v koupacích oblecích. Když nás uviděli, pán pronesl „ó!“ a otočil hlavu, dáma pronesla „á!“ a zakryla oči synovi, který nepronesl nic, zatímco dcera pronesla „ííí!“, a koukala na nás skrz strašidelné stuhy na koupací čepici, jak to máme uděláno a co na to místní lid. Místní lid se po nás otáčel, takže reklama zaručená. Přešly jsme klidně a důstojně k našim mužům.

Allan a Albert byli šokováni, Bessie přes svoji modernost znatelně pohoršena. Charry k nám otočil ospalé oči, pokrčil rameny a řekl: „No vidíte, že to jde vypadat jako člověk a ne jako cirkusový šašek.“ Zase se otočil a vypadal, že tím to pro něj hasne.

„Co tomu říkáš?“ ptala se Mabel. „Není ti trochu... úzko?“

„Co se stane, když zahalekám a rozběhnu se do vody, abych udělala co největší rozruch? Pomůžeš mi?“

„A, vem to čert!“ Vypískla vysokým hlasem a rozběhla se přes tu širokou mělkou hladinu moře směrem k hloubce, abychom si zaplavaly. Tím na sebe přilákala pozornost všech lidí, kteří si nás ještě nevšimli. Zpozorovala jsem, že jsou tu i někteří z důstojníků, kteří včera pili s Charrym a ti po nás koukali hodně odvážně, směšně ve svých dlouhých pruhovaných podvlíkačkách s kšandami. Plácly jsme sebou do vody a chvíli plavaly - ještě že jsem zvyklá se občas vymáchat v šatech. Voda byla sice teplá, ale Mabel za chvíli prohlásila, že je jí zima a že jdeme na břeh. Což jsme učinily a zalehly do vyhrátého písku.

Jenom jsme to udělaly, už u nás bylo hejno holek, vesměs Mabeliných kamarádek a kamarádek jejich kamarádek. Z nich tři nejodvážnější se přidružily k nám, ostatní zůstaly v bezpečné útěkové vzdálenosti, aby na ně náhodou nepadl stín naší nemorálnosti.

Mabel mi ty tři představila. Jedna se jmenovala Suzy, druhá Mary a třetí Ráchel, byla dcerou presbyteriánského pastora. Tahle Ráchel nás prohlížela s největším údivem a pak se odvážila říct: „Tedy já nechápu, dámy, jak se můžete

odvážit jít tak moc odhaleny na veřejnost! Je to tak... frivolní a odvážné!“

„Má milá,“ řekla Mabel sladce jako sacharin. „Ty se zřejmě příliš opožďuješ za světovou módou! Kdybys viděla, jaké úbory nosí dámy v Paříži... Ach, paní hraběnka by ti jistě mohla vyprávět!“

Já teda sice byla v Paříži naposledy jako desetileté děcko, ale potřásla jsem hlavou a mávla mnohovýznamně rukou, jako že: „Ach jo, Paříž, to je něco jiného než tenhle Zapadákov...“

Ráchel se zatvářila dotčeně a Suzy řekla: „Ale slyšela jsem, že je to nebezpečné pro zdraví, vystavovat se tak moc slunečním paprskům! Slunce tě vysaje a oslabí a budeš nemocná!“

Mabel se zasmála a ukázala na mne: „Podle posledních vědeckých výzkumů to není vůbec pravda. Naopak, profesori zjistili, že slunce působí léčivě na špatnou pleť a dodává člověku zdraví a svěžest - podívej na paní hraběnku!“

To ťala do živého, protože Suzy měla pleť matnou, jakoby uhrovitou. Vůbec vypadala nezdravě a doktoři z ní jistě vytáhli spoustu peněz. A Mabel vykládala důležitě dál:

„Víš, miláčku, lékaři doporučují tak zvanou sluneční lázeň. Vystavit co největší část těla slunečním paprskům.“ Aby to dokázala, vyhrnula si blůzu plavek tak vysoko, že bylo vidět vpadlé břicho a žebra, až téměř neslušně vysoko. Sřápatou černou hlavičku položila do písku, jako že bude spát.

„Proboha, drahoušku, nechceš aspoň slunečník?“ ptala se Mary. „Přinesla bych ti ho...“

„Ale má milá,“ řekla jsem, abych Mabel podepřela. „Copak nevíš, že právě tvář má být opálená? Podívej se na domorodé ženy, chodí celý život jen v krátké sukni a zdravím jenom kypí, slunce jim nijak neublíží!“

„Proboha,“ řekla Suzy, „to bych vypadala jako nějaká cikánka! To přece není možné...“

„Ale je to nejbezpečnější cesta ke zdraví! Tvrdí to profesor Tardiveau, který od útlého dětství plaval v moři a slunil se zcela nahý. Až do šestaosmdesáti let nezastonal!“

Mezitím si troufaly blíž i ostatní holky, některé si posedaly k nám a poslouchaly naši diskusi.

„Vy to všechno tak znáte, paní hraběnko...“ řekla Mary obdivně, „jste taková pokroková... naši by zešíleli, kdybych se ukázala na veřejnosti oblečená tak, jako vy...“

„Ach, to nic. Za pár let tak budou chodit všechny dámy, uvidíš. Pokrok se nedá zadržet.“

„Vy jste také přívrženkyní pokroku?“ zeptala se Ráchel s despektem. „Snad dokonce nepodporujete emancipaci a volební právo pro ženy?“

„Nevím přesně, co je to emancipace. A volební právo? Ony je ženy nemají? Proč?“

Mabel se rozhodla mi to vysvětlit: „Víš, existují takové ženy, říká se jim sufražetky. Bojují za to, aby ženy byly rovnoprávné s muži.“

„Nesmysl. Proč to dělají? Žena je přece daleko lepší než muž!“

„Ale muži tvrdí, že žena má menší mozek a je tudíž méně inteligentní! To je potřeba jim vyvrátit!“

„Tak tohle je náhodou pravda. Co se týče objemu mozku, se muži skutečně málokterá žena vyrovná. Proto to musíme dohnat jinými prostředky. Třeba od muže nikdo nechce, aby byl krásný...“

Suzy se ohlédla na chlapy a potřásla hlavou. Nevím, zda mi věřila.

„Ostatně, k čemu nějaká inteligence, že? Stejně není vidět...“

„Hovořit proti inteligenci ženy,“ pravila upjatě Ráchel, „může jen osoba, která sama vyniká tak velkou krásou a vysokou inteligencí jako vy. Potom se vám lehko žertuje...“

„No ano, já vím, že jsem krásná. A jsem také pochopitelně inteligentní. Jsem dokonce geniální! Ale stejně geniální jsou také všichni ostatní lidé, včetně vás! Stačí jenom se snažit!“

„Ale to je přece nesmysl! Genialita je vrozená schopnost být lepší než jakýkoliv normální člověk - nebo ne?“

„Vážně? A proto jsou geniální všechny děti? Jestli sis všimla, tak lidé v dětském věku, než je zkazí školy, výchovné instituce a společnost, vykazují nesporné známky geniality. Později samozřejmě vlivem pečlivé výchovy jejich inteligence klesá na minimum, až zcela ustane.“

To vyvolalo velkou bouři odporu. Otec Suzy byl profesorem místního gymnázia.

„Vy chcete říct, že děti jsou geniální? Ale vždyť dítě je naprosto hloupé! Teprve škola je něčemu naučí...“

„V příznivém případě skutečně ano. Ale dítě se během prvních let života naučí vše důležité samo od sebe, jen tím, že pozoruje své okolí. Kdyby se podařilo jeho rozvoj udržet v téže intenzitě, došlo by k vývoji skutečně dokonalého člověka, rozvinutého fyzicky i duševně. Jak to požaduje řecký ideál, kalokegathía...“

Allan Clarenby ze sebe zcela nečekaně vydal podivný povzdech, jako by hluboce trpěl.

„Vid’“, řekl Charry v polospánku. „A takhle mele pantem celý den...“

Suzy nedůvěřivě potřásala hlavou. „Nevěřím. Vy máte divně zvrácené představy, hraběnko. Nechápu, jak vůbec svět vidíte...“

„Fakt, zkus jí to vysvětlit,“ řekla Mabel. „Sama jsem zvědavá...“

„Dámy,“ pravila jsem. „Pronesu filozofickou přednášku! Pozorně poslouvejte a případně si dělejte poznámky.“

Poslouchaly skutečně se zájmem, takže jsem se rozjela: „Svět, drahé přítelkyně, je nesmírně zábavné místo, kde se krásná a inteligentní žena může plně seberealizovat. Samozřejmě, že jí mnoho lidí, dokonce celé společenské skupiny, budou klást do cesty různé překážky. Ale to vůbec nevádí, o to je lepší zábava. Pokud vám připadá, že mám ze všeho legraci, je to skutečně pravda.“

„Nedivím se,“ řekla jedna, která mi nebyla představena. „Když má někdo peníze, mocného manžela a všechno mu vychází, může takhle mluvit.“

„Když se dáma přičiní, tak to všechno má...“ smála jsem se.

„A kvůli tomu je třeba se tak nestoudně odhalovat?“

„Obávám se, děvče, že nemáš přesnou představu, co je to skutečně nestoudné odhalování. Můžu tě ujistit, že něco zcela jiného, než se děje tady. V antických časech chodili všichni lidé při sportu nazí a nikomu to nevadilo.“

„Proboha! A to i ženy?“

„No ovšem! Zahalovat tělo ženy by mělo být hodnoceno jako kulturní zločin, protože se tím poškozují její mimořádná a zcela neopakovatelná osobnost. Žena má právo být krásná a má také právo, aby to celý svět věděl!“

„No... když si myslíte, že jste tak krásná...“

„Zatím jsem neměla důvod o tom pochybovat. Celé ženské tělo je krásné, včetně jeho nejdrobnějších detailů.“

„To ne!“ vypískla pohoršeně pastorova dcera.

„To ano! Navíc muž, který si chce činit nárok na titul dokonalého milence, si právě s těmi detaily umí nádherně vyhrát. Mám ti o tom chvíli povídat?“

„Ne! Propadla bych se studem do země!“

„Klidně se propadni!“

„Ale... společenské konvence a veřejná morálka takové jednání přece zakazují!“

„Žádné skutečně všeplatné konvence a žádná trvalá morálka stejně neexistují. Morálka je jen souborem vžitých předsudků, platným pro tu kterou společnost. Když se změní společnost, změní se i morálka, to je jasné. Studovala jsem civilizace starého Egypta, Mezopotámie, Fénicie, Palestiny, Kréty... všude byla morálka jiná a některá by se vám zdála podivná...“

„Ale... to je proto, že to byli pohané!“

„Nebyli. Naopak, byli možná dokonalejší věřící, než jsme my. Třeba v Egyptě měli ke svým bohům tak důvěrný vztah, že všechno viděli jen v důsledku jejich přání...“

„Jak můžete takhle mluvit? Jako kdybyste ani nebyla křesťanka!“

„To samozřejmě jsem.“

„Z jakého sboru?“

„Teď momentálně ze žádného. Ale chtěla bych studovat buddhismus, tady v Barmě mě dost zaujal...“

„To je ale přece víra domorodců! Jak bychom se o ni mohli zajímat my?“

„Snadno. Oni nám rádi dají poučení, když budeme chtít...“

„No, nevím. Má matka by řekla, že to jsou velice bezbožné řeči!“

„Ne, bezbožná nejsem. Člověk, který neslouží Bohu, žije v hříchu, podobá se hovadu a duše je mu na obtíž, jak napsal svatý Kosmas.“

„To tedy skutečně nechápu. Když věříte v Boha, jak můžete brát vážně ty všelijaké pověry domorodců? Vždyť přece...“

V té chvíli mne zakryl objemný stín. Patřil tlusté paní s velkým černým deštníkem, která se široce rozkročila a vykřikla: „Susan - domů! A vy byste se měly stydět, dívky, poslouchat tak nemravné řeči!“

Mabel se okamžitě zdvořile uklonila. „Ach, dobrý den, paní Windburnová! Dovolte, abych vám představila lady Dianu, hraběnku z Guyrlayowu! Diano, to je paní Windburnová, choť našeho drahého profesora Windburna a maminka naší Suzy...“

Lady Windburnová se nafoukla jako krocan a změřila mě pohrdavým pohledem. „Těší mě, paní hraběnko!“ řekla a kdyby slova mohla mlátit, jsem v tu ránu zatlučená tři metry do písku. „Nicméně nemohu připustit, abych ponechala tyto nevinné dívky v hříchu a pokušení, jemuž jsou zde vystaveny!“

„Ale madam,“ řekla dívka Ráchel. „Pokoušely jsme se pouze přesvědčit dámy, že...“

„Mlčte, slečno!“ pravila Windburnová velmi rázně. „Vaše názory nás vůbec nezajímají. Paní hraběnko, dovoluji, abych upozornila, že se mi váš způsob chování jeví jako vysoce nemorální, až odporný!“

Chvilí jsem přemýšlela, zda se mám urazit a mlčet, nebo se hádat. Pak jsem si uvědomila, že mlčet by znamenalo být poražena. „Já chápu, madam, že jako starší dáma, která se již vzdala rozkoší tohoto světa, to můžete těžko pochopit, ale tyto mladé dívky mají přímo povinnost žít podle názorů, které vládou světu v tomto století, století pokroku a kultury, jež odbourává vše staré a přežitě...“

Nepřerušila mne, asi nemohla tak rychle popadnout dech. Potom zavyla: „Madam, vaše názory jsou naprosto nemorální! Dovolte, abych vás upozornila, že vaše chování vypadá...“ chvíli hledala správný výraz. „... vypadá to, jako byste se chtěla líbit mužům!“

„Ovšem,“ připustila jsem. „Já se skutečně chci někomu líbit.“

Zděšeně si zakryla rukama oči. „Neposlouchejte ji, dívky! Ráchel, netvařte se tak obdivně! Já chápu, že vaše presbyteriánská církev možná připouští podobnou nemravnost v myšlení, ale my metodisté to rozhodně odmítáme! Mimochodem, paní hraběnko, ke které církvi se počítáte vy?“

„Nevím. Musela bych se zeptat manžela. On je blíž k těm protestantům a líp se v tom vyzná.“

Zděsila se ještě víc. „Snad nechcete dokonce říct, že jste katolička?“

„Jako Francouzka na to snad mám právo! Nehledě k tomu, že o puritánech mám svoje mínění od té doby, co nám upálili Pannu Orleánskou!“

Z hrdla lady Windburnové se vydralo vzteklé zapištění. Potom vykřikla: „Susy - domů! A hned! Ráchel, o vašem chování se zmíním vašemu panu otci! Co se týče vás, Mary, očekávám, že odtud okamžitě odejdete, jinak budu nucena to

rovněž ohlásit vašim rodičům. Mabel, očekávám, že se vbrzku objevíte v našem svatém sboru a se vším se s důkladnou kajícíností svěříte panu pastorovi. Dále pak očekávám, že vás již nikdy nespatřím v tomto ohavném oblečení! Paní hraběnko, těšilo mne!“ A otočila se a odkolébala se pryč, její dcera spěchala ulekaně za ní.

Sotva stará semetrika zmizela, svalila se Mabel do písku a začala se tam svíjet smíchy. Ráchel a Mary ji pozorovaly udiveně, já se smála taky, ze solidarity. Konečně Mabel přišla k sobě a vykoktala: „Já snad smíchy umřu! Kolik let už si přeju tu starou ježibabu pořádně naštvat a nikdy se mi to nepovedlo! Diano, jsi k nezaplacení, já myslela, že babu raní mrtvice!“

„Já jsem snad nic tak zlého neřekla! Já fakt nevím, jakej je rozdíl mezi puritány a presbyteriány...“

„Já taky ne a vůbec se o to nestarám. Ráchel, ty to možná víš, ale nech si to pro sebe. Mně se líbilo, jak jsi ji setřela, miláčku; to bylo něco úžasnýho. Neboj se, o tom se dozví celý město a všichni ti budou fandit, ježto ji každěj srdečně nesnáší. Ale říct babě Windburnový, že Angličani upálili Pannu Orleánskou, to je fakt vrchol. Ona je totiž po některý bábě příbuzná s Essexy, který u toho taky byli. I když vévoda z Essexu se s Windburnkou určitě nesnáší a rozhodně odmítá ji přijmout do rodiny. Chápeš?“

„Myslíš, že to bere jako osobní urážku své rodiny? Ale to jsem určitě nechtěla!“

„Chtěla nechtěla, dobře jí tak. Počkej, teď už o nás letí roznášet drby po městě. Na dnešní ples se sejde celý město, jen aby se na tebe podívalo. Ta včerejší rvačka tvýho muže s majorem Gordonem a tvoje dnešní vystoupení s Windburnkou, to jsou zlatý hřeby letošní sezóny!“

„Jsem moc ráda, že se bavíš. Ale mám ten dojem, že bychom se měly začít starat, kam se vypařili naši muži. Mám podezření, že jsou v baru.“

„Neboj se pořád o toho tvého Charryho! Umí se o sebe postarat sám. Ať se trochu pobaví, stejně pořád kouká jako bubák. Proč mu nedopřeješ kapku whisky, když mu chutná? Já

dávám Allanovi úplnou volnost, ať si dělá co chce. Celé jmění, které má zdědit, snad propít nedokáže...“

Nehádala jsem se s ní - nemohla pochopit, jaké nebezpečí může hrozit z Charryho neopatrnosti. Kromě toho Mary se začala vyptávat na techniku výroby zkrácených koupacích obleků a protože Mabel dost bystře nezareagovala, musela jsem radit já. Jen se ale Mary něco dozvěděla, už zmizela a Ráchel s ní; příliš se bály, že by je stará pomluvila.

Mabel si dala říct a šly jsme se podívat po mužích. Nebyli v baru, ale seděli kolem stolku pod slunečníkem a Charry je učil hrát karty, nějakou svou odpornou námořnickou hru. S nimi tam byli ještě dva další a všichni dohromady pili whisky. Když jsme přišly, zrovna se s Charrym hádali, že hraje falešně. Jako by on někdy hrál karty poctivě; darmo mluvit!

Ta whisky a vyhrané pence asi udělaly Charrymu dobře, rozveselil se a byl téměř příjemný. Když jsem ho poprosila {velmi oddaně}, aby mne doprovodil domů na loď, ochotně souhlasil a jen jsme byli sami, přiznal se, že měl těch otravů už dost.

Rozloučili jsme se s Bessií a pány, kteří museli vrátit koně. Mabel chtěla jet s námi, tak jsme ji vzali s sebou do kočáru.

„Nevím jak ty, ale já mám hroznej hlad,“ upozornila jsem svého muže. „Kdyby nás tak někdo pozval na tak dobrý jídlo, jako bylo včera v tom klášteře, nezlobila bych se...“

„Tady po cestě je jeden takovej místní klášter,“ řekla Mabel. „Ale... je hodně malej a jsou tam jen samý ženský. Dost divný...“

„To by snad ničemu nevadilo, ne?“

Charry usoudil, že nikoliv. Neměli jsme s sebou Šankara, ale doufala jsem, že se domluvíme i bez něj. Brána tohoto kláštera byla zavřená a když jsem zatloukla, chvíli trvalo, než se objevila stará žena v šafránovém rouchu s do hladka vyholenou hlavou. Očividně se lekla, kdo jsme a co po ní chceme. Taky neuměla žádnou nám známou řeč, tak jsem jí rukama nohama vysvětlovala co a jak. Poklonila se nám, odběhla a vrátila se za chvíli s jinou, která mluvila anglicky.

Tato žena, nejspíš představená, pozorně vyslechla moje vysvětlování. „Je to krajně neobvyklé přání, madam. Do našeho kláštera jen velice zřídka přicházejí hosté, tím spíše cizinci a muži! Nehledě už...“ ohlédla se podezíravě na šelmy.

„No, když je to tak, tak se omlouvám. Nemusíte nás hned brát na oběd, ale aspoň byste nám mohly ukázat vaše Božstva. Byla jsem včera v jednom chrámu a moc se mi tam líbilo...“

Představená zachovala klid, dokonce se usmála. „Drahé dítě, poskytnout vám pohoštění, to je velmi snadná věc. Ale ta druhá žádost... jste první bílá žena, která si přeje pohlédnout do tváře Pána Buddha. Jste si skutečně jistá, že to je vaše přání a nikoliv chvilkový rozmar?“

„Jistá si tím nejsem, to je fakt. Ale vaše víra mne velice přitahuje, i když ani nevím proč. Možná jsem ji vyznávala v některém ze svých minulých životů.“

Představená byla viditelně v rozpacích, ačkoliv se snažila nedat to na sobě znát. „Ale... v chrámu právě probíhají obřady... Nejsem si jista...“

„Tak dobře,“ vzdala jsem to, „odpusťte mi, prosím, že jsem rušila. Chápu, že jako cizinka nemám právo se vnucovat...“

„Ne, to ne!“ Představená uchopila moji ruku a sevřela ji. „Ty mi odpusť, dcero! Samozřejmě máš právo vstoupit kamkoliv a zúčastnit se čehokoliv. To jenom já si na tu myšlenku musím nejdřív... zvyknout.“

Brána se otevřela a my jsme vstoupili. Představená se snažila ovládnout, dost jí to šlo, ale pořád ještě zápasila sama se sebou. „Je krajně neobvyklé, aby bílá dáma... Ach dcero, kdybys alespoň nebyla tolik bílá! A tvoje vlasy barvy zlata... ano, ale i v takovém těle sídlí Nejvyšší Pán v podobě Nadduše, já to dobře vím... jsem jenom velice překvapená.“

„Nechtěla bych ti působit problémy!“ došlo mi, že jsem něco přehnalá. „Jestli je do chrámu cizincům zapovězen vstup, pak odejdu a...“

„Ne, to rozhodně ne. Ty i tvoje společnice smíte vstoupit. Ale ten muž a ty... tvoji činthejové smějí vejít jen do vnějšího

okruhu chrámu. Také pohoštění jim budeme muset podat tam. Tento chrám je určen ženám a má sloužit k ochraně jejich klidu.“

„Jistě, to chápu. Ale já jsem žena.“

„Vidím. Váhám jen, zda jste bílá dáma, která se z rozmaru přišla podívat na zvyklosti barbarů, nebo jestli jsi naše sestra, která se jako my chce vrátit domů.“

„V tom ti nepomohu, matko. To musíš rozhodnout sama.“

„Vím, že Pán občas zkouší svoje oddané obelstít. Zjevuje se jim v rozličných podivných podobách a pokouší se zjistit, zda dodrží zákon pohostinství a přijmou Jej vlídně. Proto by nikdo, kdo je oddaným Pána, neměl nikdy odehnat poutníka od svých dveří.“

„Mohu tě ujistit, že nejsem žádná z Pánových inkarnací. Jsem obyčejná dívka ze světa, která hledá svoji cestu. Až ji naleznu, budu ti moci říct víc.“

Představené tato odpověď stačila. „Cesta, která tě přivedla k nám, je pro tebe šťastná, dcero.“ Zavedla mne a Mabel do chrámu, Charry a naše čičinky museli pozorovat dění uvnitř zdálky. Ani nám samozřejmě nedovolila jít až k oltáři. Tam před velikou sochou Buddhy seděla skupina mladičkových mnišek, téměř ještě dětí. Jedna hrála na malé ruční harmonium, další na hliněný buben, tři jiné na maličké ruční činely, kterým se říká kartály. Zbývající zpívaly a jejich svěží hlasy se nesly vzhůru až do vysoké štíhlé věže pagody, jejíž vrcholek byl pokryt zlatem. Ještě jedna dívka konala službu u oltáře, právě zapalovala vonnou tyčinku a nabízela ji Božstvu.

Mabel se trochu chvěla. „Pojď pryč!“ šeptala mi. „Nevidíš, že je rušíme?“

„Ne, počkej...“ Ten zpěv mne zaujal. Byla to cizí, velice jednoduchá melodie se slovy, která se stále opakovala, ale dívky si počínaly, jako by je píseň odpoutala od země a odnášela někam do výšky, snad až k nebesům. Ta s harmoniem jim předzpěvovala, ostatní po ní opakovaly slova a kývaly tělem do rytmu. Bylo to tak podmanivé, že i mně se

zachtělo zpívat s nimi a jakmile jsem postřehla smysl, přidala jsem se.

Dívka u oltáře nabízela Božstvu oheň, malou olejovou lampičku s pěti knoty. Když ji takto obětovala, podala ji další dívce a ta s ní obcházela jednotlivé účastnice obřadu. Každá se dotkla plamene prsty a pak si jimi přejela po tváři, aby se očistila. Když obešla všechny, zaváhala, ale pak přistoupila k nám. Viděla jsem její jemnou dětskou tvářičku, hladce vyholenou hlavu a veliké lesklé oči, které mne zvědavě pozorovaly. Vypadala tak něžně a křehce, jako by ani nepocházela z tohoto světa. Dotkla jsem se prsty ohně a potom své hlavy. Také Mabel to po kratším zaváhání udělala a dívka odešla.

Když po chvíli přišla se svěcenou vodou, usmála jsem se na ni. Také ona mi věnovala prchavý úsměv, když posvěcenou vodou skrápěla moji hlavu. Nepatřila jsem do jejího světa, byla jsem tu na chvíli a ona dobře věděla, že zase odejdu. Ale pocítila jsem, že jí trochu závidím.

Dívky zpívaly dál a já se pokoušela zpívat s nimi, jak se dalo. Skoro jsem neviděla, do očí mi vhrkly slzy a já si umiňovala, že se už doopravdy změním. Už nebudu zbrklá a splašená, nebudu se vrhat na lidi, nadávat jim a chovat se k nim drze jako lázeňská veverka. Už budu hodná způsobná holčička, aby mě měl každý rád a nemusel mi nadávat. Nebudu provokovat cizí lidi, jako třeba je paní Windburnová, nenechám se strhnout, abych si vymýšlela a povídala nesmysly, když se mě někdo bude na něco ptát. A na Charryho budu taky hodná, nebudu mu nadávat a budu mu ve všem oporou, aby byl šťastný.

A taky jsem na něj byla hodná a laskavá, po celou dobu, co jsme byli v klášteře. Přinesli nám nějaké pohoštění a moc mi chutnalo, zvlášť sladkosti. Při jídle jsem uvažovala, jak by bylo bezvadné tady na nějakou dobu zůstat.

„To doufám nemyslíš vážně?!“ polekal se Charry.

„Proč ne? Chodila bych v šafránovém rouchu, zpívala mantry... Docela by se mi to líbilo.“

„Neblázní! To by ses nechala takhle vyholit jako ty holky?“ vykulila oči Mabel.

„No a co? Já už náhodou jednou byla ostříhaná. A jak mi to slušelo!“

Charry postavil svoji misku a chtěl něco říct. Ale byla u toho představená kláštera, tak se radši uklidnil. Dojedli jsme, Charry jí předal patřičný dar a radši jsme odešli.

„Co hodláš podnikat dál?“ otázal se můj manžel. „Jaké jsou tvoje plány na dnešní odpoledne?“

„Žádné. Ale večer jdeme na ples ke guvernérovi, nezapomněl jsi?“

„Ale vždyť nám ten bambula nepřinesl ty lístky! Nemůžem tam jít bez pozvání...“

„Prosím tě, to už je dávno zařízené! Copak jsi zapomněl, že Bessie je manželka guvernéra?“

„Já myslel, že je to Shimmsleyova žena! Jsi si jistá, Diano?“

„Pochopitelně. Shimmsley je podřízený jejího manžela, dělá jí jenom společnost. Její muž je sir Reginald Rawlinston, guvernér. Říkala jsem ti to, ale ty všechno hned zapomeneš!“

„Nikdy nic nezapomínám - ale možná jsi mi to ty zapomněla říct. Dobře, půjdeme tedy na ten ples, když chceš...“

„Abych nezapomněla, Bessie trvá na tom, že s námi musí jít i šelmy. Budou hlavní atrakcí večera.“

„Hlavní atrakcí budeš určitě ty. Hlavně, jestli si tam taky vezmeš tu svoji uniformu!“

„Blázníš? V té už mě přece všichni viděli! Na co jsem si kupovala šaty?“

„No, ty půjdou perfektně k těm tvým okudlaným vlasům,“ zatahal mě za vlasy za uchem. „Jsi směšná, Diano!“

„Hele, ty holky v chrámu se ti líbily, ne? Co když se taky nechám vyholit jako ony?“

„Mám dát otočit ten kočár a zavézt tě tam zpátky?“

„Ne, ještě chvíli vyčkám. Dnešní večer bude určitě zajímavý.“

„Jo. Taky se toho bojím.“

Doprovodili jsme Mabel do města, pak odjeli do přístavu a vrátili se na loď. Drožkář, bohatě odměněný, ochotně souhlasil, že na nás bude čekat až do večera a odveze nás pak do guvernérova paláce bez ohledu na tygra, jaguára, leoparda a jiná příkoří.

Na lodi bylo vše v pořádku. Charry si nedal říct a prošel zběžně celou loď, teprve pak se vrátil do kajuty a sedl si za stůl. Díval se na mne a v očích měl tak něžný a milý výraz, jaký se u něj často nevidí.

„Lehni si,“ navrhla jsem mu. „Musíš se prospat před tím plesem. Jistě bude trvat až do rána.“

Svlékl se rychle, sedl si na lůžko a složil hlavu do dlaní. „Mám starosti, Diano. Myslel jsem, že mezi lidmi nám bude dobře - ale není. Mezi šelmami nám bylo líp. Jsem unavený, má milovaná...“

Otočil se ke mně a objal mne. Má strašnou sílu a musí dávat pozor, když mne chce přitisknout, aby mi nenadělal modřiny. Položila jsem mu hlavu na prsa, jak to má rád. Vydechl.

„Diano, já vím, že máš na mne zlost. Jsem jenom obyčejnej námořník, víš? Jsem opilec a rváč a všechno možný, třeba i lupič a pirát, jak tvrdí ten pitomec Shimmsley. Nevím, jestli neudělali chybu, když si mě zvolili za Vládce. Možná i tys udělala chybu, když ses rozhodla mne snášet jako svého muže. Nevím, jestli tě budu umět udělat šťastnou. Ale mám tě rád, Diano. Mám tě moc rád a kdybys nebyla, zemřel bych. To chci, abys věděla: že tě mám hrozně rád a že bych bez tebe nemohl žít. Beze všech ostatních ano - ale bez tebe ne.“

„Já to vím, Charry. Já tě mám taky ráda, i když jsi takový, jaký jsi. Ne, právě proto. Ty vůbec nejsi tak špatný, jak říkáš. Jsi jen veliký a silný a máš moc velkou sílu v ruce, víš? A neovládáš se, když se rozzlobíš. Nevadí mi, že se

s kamarády napiješ, nemysli si. Možná to není správné, ale já tě mám ráda. A vím, že budeš dobrým Vládce své země. Dobrým a spravedlivým Vládce Arminu. Protože jsi muž. Protože jsi pevný a mocný, protože umíš stát za svým právem a za svými názory. Jsi silný - a to nemyslím tělesně, ale celou svou duší, svým srdcem. Ty neuděláš nic špatného, vím to. Nikdy se nedopustíš ničeho, s čím bys nemohl souhlasit...“

Charry se mi díval do očí. V těch jeho velkých černých očích se dalo číst jako v knize. Nikdo si vlastně zatím neuvědomil, že ten mocný muž, Vládce Arminu a Světa, Pán Země i Nebe, který vládne i Věčnosti, je jenom veliké dítě.

„Diano, jestli chceš, já se změním! Úplně se změním, budu jiný, takový, jakého mne budeš chtít mít...“

„Jen to ne! Mám tě ráda proto, že jsi takový, jaký jsi...“

Znovu prudce vydechl a sklonil se ke mně. Stiskl mne - a mně bylo najednou úplně jedno, že mi udělá na ramenu a pažích modřiny. Všecko mi bylo jedno.

Zato když jsme se probudili a oblékali se na ples, byl protivný až to hučelo. Když si zapínal manžetové knoflíky bílé košile, když si obouval lakýrky a zapínal šle, ještě to šlo, i když při tom byl tak nešikovný, že jsem se musela přemáhat, abych se nesmála. Ale propuklo to, když se snažil svými širokými rameny narvat do fraku. Prskal jako kočka, svolával hromy i blesky na všechny krejčí, protože jeho bicepsy se jen tak do každého obleku nevejdou a krejčí nejspíš s jeho postavou nepočítal. Kravatu jsem mu musela uvázat sama, asi by se u toho vztekl. Když se oblékl, podíval se na sebe do zrcadla, potřásl hlavou a šel si sednout na palubu. Tam zavolal svého Aflargea, opřel si o něj záda a koukal melancholicky na západ slunce. Na přídi hrál náš nový doktor na harmoniku smutné ruské písničky a to Charryho trochu uklidnilo, takže když jsem se dooblékla a vyšla ven, obrátil se ke mně téměř radostně.

„Jak vypadám?“ ptala jsem se.

„Jako napolo rozvinuté poupě bílého leknínu. Pojedeme?“

„Jistě - ale ne hned. Musíme počkat, až tam všichni budou.“

„Přece nechceš přijít pozdě? Čekají nás, pamatuj na to, když přijdem po zahájení, budou se zlobit!“

„Ale miláčku! My jsme přece zlatým hřebem programu, na nás se bude čekat! A já chci vidět všechny najednou, jak se na mne budou tvářit, až se objevím.“

Pokrčil rameny a šel dolů na před, aby se posilnil nějakým douškem a dal instrukce svým důstojníkům. Já měla taky svoje příkazy, a to pro Aflargea, Tannarra a Ao Harrapa. Shromáždila jsem je všechny a řekla:

„Podívejte, kot'ata, teď půjdeme na guvernérův ples. Je to pěkně důležitá společenská událost a já očekávám, že nás budete důstojně reprezentovat. Aflargeo, ty budeš dávat pozor na Charryho a všechno kolem něho. Tannarr může zůstat u mne. Ao Harrape, pro tebe mám nejdůležitější úkol: budeš se obrátit otáčet kolem hostů a všechno, co se o nás bude povídat, si zapamatuješ a pak mi to povíš. Chápeš?“

„Ano, má paní,“ řekl obdivně jaguár, „jsi velice chytrá. Nedám vůbec najevo, že jim rozumím.“

„Správně! Vy dva ostatní, mějte taky uši nastražené. Kdybyste se dozvěděli něco zvlášť zajímavého, přijďte mi to říct hned, obyčejné bláboly nechte až na potom. Spoléhám na vaši chytrost, doufám, že se nezklamu!“

Horlivě mě ujišťovali, že nic nepopletou, nezapomenou a nevyvedou. Tak jsem jim udělila pár všeobecných instrukcí, jako dát se ochotně hladit kýmkoliv, především dětmi, nebrat si sami nic z jídla, ale čekat, co jim kdo dá. Když to vše odsouhlasili, ozval se ještě Ao Harrap: „Abych nezapomněl, žádný z vás dvou už nebude pít otrávenou vodu! Poznáte ji podle ohavného ostrého zápachu. Náš pán i paní ji pít budou, ale my nesmíme, i když nám ji budou nabízet a nutit. Rozumíš, Aflargeo?“

„Ano. Bylo mi po ní hrozně zle. Už si k ní ani nečichnu.“

„Z toho mám radost,“ řekla jsem. „Mějte na paměti, že k ránu vás třeba lidé budou všelijak pokoušet a provokovat.“

Neopovažte se ohnat tlapou nebo zuby; lidé jsou křehcí a neschopní se bránit, ne jako my. Chovejte se vybraně, taktně a nenápadně...“

„Bez starosti,“ řekl Ao Harrap hrdě. „My se ztratíme mezi davem.“

O tom jsem sice měla určité pochybnosti, ale Charry se vracel, díval se na hodinky a vypadal, jako když ho bolí zuby. Takže jsem dál nezdržovala a šli jsme. Přesto jsme přijeli ke guvernérovu paláci, když už zevnitř zněla hudba a celé prostranství bylo přeplněno kočáry. Důstojný sluha uvnitř se na nás podíval trochu překvapeně, nejvíc na naše kočky, ale Charry mu s královským gestem podal svou navštívenku, kterou mu spolu s dalšími devětadevadesáti celé odpoledne krasopisně maloval Šankar. Odložil si v šatně cylindr a vycházkovou hůl, zatímco majordom čekal, až dozní hudba. Potom třikrát udeřil svou holí do země a ohlásil:

„Hraběnka Diana Kleopatra de Guyrlayowe, hrabě Charry de Guyrlayowe, jejich doprovod...“

Ve chvíli, kdy jsme se objevili na schodišti, otočili k nám všichni hlavy. Viděla jsem, jak ženským pomalu tuhnou rysy závistí. Zavěsila jsem se do Charryho a sestupovali jsme zvolna schodištěm dolů do sálu. Po stranách kráčel tygr a jaguár, jenom Tannar, který se ještě moc chovat neuměl, nás předběhl a způsobil mírný zmatek, když mu na napastované podlaze ujely tlapky a chvíli trvalo, než našel rovnováhu. Naštěstí jsem udržela tvář vážnou, hosté se leoparda spíš lekli, než aby se mu smáli. Charry se tvářil jako bůh války v lepší náladě: hrdě, trochu podmračeně, ale s jistou blahovlností, živý obraz císaře, setkávajícího se s provinčními šlechtici.

Bessie nám přišla vstříc. Shimmsley tentokrát chyběl, zato s ní byl aristokraticky vychrtlý pán s bílými licousy a holou lebkou. V knoflíkové dírci měl nějaký vysoký řád a vypadal důstojně a moudře. Zřejmě sám pan guvernér.

Bessie nás představila. Skutečně, byl to sir Reginald Rawlinston, její zákonitý manžel a představitel vlády Jejího Veličenstva v Barmské provincii. Políbil mi ruku a zatvářil se šťastně. Potom měl tolik taktu, že nás nechal být, zavěsila se do

Charryho a odvedl si ho do kouta, kde ho vtiskl do křesla za účelem pohovoření si. Aflargeovi stačil jen pohyb ruky, aby věděl, že má jít za nimi a položit se jim k nohám. Od něho taky vím, co si povídali.

Guvernér zahájil tím, že se zeptal, co Charry pije. To asi mého muže příznivě naladilo, ale co si dali, Aflargeo při nejlepší vůli nemohl říct. Usedli do křesel a guvernér řekl: „Slyšel jsem už o vás a o vaší krásné manželce, pane. Bessie o vás mnoho vyprávěla. Je vaší ženou okouzlená.“

„Ach,“ řekl Charry soucitně. „Skutečně?“

„Skutečně. Dá se říct, že se po městě nemluví o ničem jiném než o vás, hrabě.“

„Hm... to mám radost.“

Potom oba dlouho moudře mlčeli, až řekl sir Reginald: „Je to pravda, hrabě, že jste pirát?“

„Ne. Kdo to povídal?“

„Podle mojí ženy vaše žena.“

Charry se podíval po nás a pokrčil rameny: „Nesmíte všemu věřit. Moje žena je blázen.“

„To jsem rád,“ řekl sir Reginald. „I moje žena je blázen!“

„Ach ano, povšiml jsem si.“ řekl Charry a opět zmlkli.

Podle Aflargea nepřipomínal jejich hovor vůbec obvyklou řeč, protože přežvykovali každé slovo, než je řekli, a dělali mezi větami dlouhé pausy.

„Již mne to poněkud unavuje,“ řekl sir Reginald. „Má žena pořádá tyhle plesy pro svoje přátele a nebere ohled na moje zdraví!“

„To bývá. Ženy k nám bývají necitelné, pane guvernére.“

„Máte pravdu, hrabě. Dopřávám své manželce naprostou svobodu a nezasahuji jí do jejích záležitostí. Přesto mi tohle provádí.“

„Oh... ovšem.“ řekl Charry.

„Nevím, proč jí k zábavě nestačí její důstojníci a jiní šašci. Moje žena si potrpí na přelétavé známosti. Dejte si pozor, hrabě, jistě se pokusí vás svést.“

„Bez starosti. Nepodaří se jí to.“

Sir Reginald si unaveně přetřel tvář dlaní. „Neznáte mou ženu dosti dokonale, příteli. Podaří se jí vždy vše, co si zamane. Nedokážete jí odolat.“

„Jsem naštěstí dokonale střežen. Nemám žádnou možnost. Nechovejte obav, guvernére.“

„Nepletu se jí do těchto záležitostí s podmínkou, že se ona neplete do mých. Co soudíte o koloniích, hrabě?“

„Příšerná otrava. Je to trest boží za naše hříchy.“

„Vskutku! Až získám nárok na penzi, odstěhuji se do Devonshiru. Co soudíte o Devonshiru?“

„Docela příjemné místo. Není tam takové horko.“

„Máte ve všem pravdu! Tohle je příšerná země. A nedají se tu pořádat lovy na lišku. Máte rád lovy na lišku, hrabě?“

„Ani ne. Nic proti nim nemám.“

„To ani já ne. Ale je to velmi příjemná zábava. Vzrušující. Jenže v této zemi nežijí ani žádné lišky. Hrozné. Ještě jednu sklenici, Johne!“

I Charry dostal ještě jednu sklenici.

„Co soudíte o poměrech v námořní plavbě? Váš názor jako odborníka na svobodné podnikání na mořích by mne velmi zajímal.“

„Ale,“ mávl unaveně rukou Charry, „já skutečně nejsem pirát!“

„Nevadí! Jako byste byl, pane. Je mi to jedno. Co o tom soudíte?“

Takhle osvíceně se bavili ještě hodnou dobu. Zatím se mnou Bessie stačila obejít sál a představit mě všem svým přítelkyním. Některé z toho měly velkou radost, jako například profesorová Windburnová. Taky jsem poznala jejího muže,

který na mně mohl nechat oči a patrně si představoval, jak jsem vypadala v těch zkrácených plavkách. Podle všeho by mne za svou choť s radostí vyměnil.

Potom se mne ujala Mabel, trochu rozpačitá, protože mi (a to říkám beze všeho vytahování), šaty slušely víc než jí. Mabel nemá ráda lidi, kterým to sluší víc než jí, ale přesto si to radši nechala líbit, neboť přišla na to, že já odjedu, zatímco ona zůstane a bude dál všechny okouzlovat.

Pak se trochu tančilo, moji vyzvědači se ploužili sálem a špicovali uši. Diskuse, které se o nás rozvinuly, nebyly bez zajímavosti.

„Má drahá,“ říkala jistá dáma v brčálově zeleném Windburnové. „Ona ta hrozná Francouzka není ani trochu vulgární, jak jste říkala! Je sice trochu příliš odvážná, ale nezdá se, že by byla nemorální!“

„Vy jste byla vždy ke každému příliš laskavá, má milá,“ řekla profesorova žena přísně. „Podívejte jenom na ni, jak se vykrucuje! Přitahuje k sobě pohledy všech mužů, kteří tu jsou!“

„Ach, skutečně,“ řekla dáma v modrém. „Všichni se dívají jenom na ni! Muži jsou někdy velice nerozumní...“

„Nechápu, co na ní vidíte! Je tu přece tolik mnohem krásnějších, a co víc, неотřesitelně mravných žen, na nichž může oko spočinout se zalíbením!“

„Musíte ovšem uznat, že je hezoučká,“ pravila nejstarší dáma s lorňonem. „Vypadá jako malá holčička...“

„Máte pravdu, markýzo! Ale ďábel hříchu pokouší tuto nešťastnou dívku opravdu v ranném mládí. Ovšem nelze jinak, než že tento nešvar má na svědomí i její manžel, který ji vychovává skutečně nedostatečně!“

„Ach,“ zasnula se dáma v modrém. „Ten hrabě Guyrlayowe je skutečně krásný muž - a tak sympatický! Políbil mi ruku s takovou nedbalou elegancí, jako by se celý život pohyboval jenom v salónech!“

„Máte pravdu,“ řekla dáma v zeleném. „Působí takovým... vznešeně znuděným dojmem. Jako by byl unaven životem!“

Hovořila jsem s ním chvíli, když mi ho sir Reginald představil; je prostě kouzelný! A při tom jako by jeho duše toužila vzlétnout z tohoto domu někam do dálky, kam nikdo nedohlédne!“ {Vůbec se nedivím, že se mu chtělo odletět daleko od těch bab; a že bude působit unuděně a otráveně, jsem očekávala dávno před plesem}.

„Překvapuje mne jenom, že si tak krásný muž vzal za ženu zrovna tohle hubené zrzavé vyžle!“ řekla tlustá pastorova žena, potřásajíc hlavou.

{No tohle! A já se už kolik let těším, že mi po tom ostříhání narostly vlasy krásně plavé a ne zrzavé, jako jsem měla coby děcko! Té babě fakt nic neujde!}

„Nedivila bych se, má drahá, kdyby ho k tomu sňatku nějak donutila,“ řekla dáma v zeleném. „Dobrovolně by si ji asi nevzal, to mi věřte...“

„Vždyť musela být ještě dítě!“ pohoršila se pastorka. „Podle Mabel je jí teď tak sedmáct, ale vypadá na patnáct. Hrabě Guyrlayowe udělal zásadní chybu, když si ji vzal. Překvapuje mne, že je vůbec někdo mohl oddat! Ovšem, u katolických kněží by mne nic nepřekvapilo...“

„Asi s ní ten krásný hrabě nemá lehký život,“ řekla dáma v modrém. „Je tak smutný a melancholický; jistě si život představoval úplně jinak, než mu ho zkazilo to zrzavé pometlo!“

„Ale vždyť není zrzavá,“ prohlédla si mne markýza lorňonem. „Je to dokonalá blondýnka!“

„Vážně?“ usmála se ironicky pastorka. „A co ty zrzavé kudrny za ušima! Těch jste si nevšimla, markýzo?“

{A kdybys ty potvoro věděla, že právě na ty zrzavé kudrny mě ještě odpoledne líbal, to bys teprv syčela!}

„Dámy,“ pravila dáma v brčálově zeleném. „Mám podezření, že si ty vlasy odbarvuje!“

„Hrozný,“ vydechla Windburnová. „To by ovšem mělo velmi nemorální vliv na naše mladé dívky! Podívejte na Mabel, je s ní teprve od rána a už se chová jako ona, dokonce si dala ostříhat vlasy a dneska dopoledne jsem ji viděla na

pláži v tak necudném oděvu, že jsem se musela zardít studem!“

„Ne!“ vzdychly všechny najednou a profesorka jim musela se všemi detaily vylíčit naše plážové oblečení.

Charry zatím zapadl do party mladších mužů. Byli mezi nimi i ti důstojníci ze včerejška a začalo se hovořit o šermířských cvičeních, jak mi prozradil Tannarr. Aflargeo se zatím točil okolo kroužku starších pánů, kteří prodebatovávali v naprosté tajnosti, jak by se dalo zařídit, aby se se mnou seznámili. A jak to vypadalo, vůbec jim nevadilo, že jsem hubená a zrzavá. Přísně jsem zakázala tygrovi o tom Charrymu cokoliv říkat. Co kdyby je ten blázen vyzval na souboj, nebo co horšího, všechny na místě zfackoval?

V té chvíli mne našla Mabel a s ní Bessie. Vtáhly mne do kroužku dalších příbuzných a přátel, v němž se nacházel i sir Reginald a těžce oddychoval.

„Moc mne mrzí, že musíš odjet, miláčku,“ řekla mi Bessie. „Jsi skutečně středem pozornosti celého města a všichni tě tak obdivují!“

„Spíš na mě nasazují a pomlouvají,“ řekla jsem. „Říkalas jí, Mabel, jak jsme se chytly na pláži s lady Windburnovou?“

„Ach, ta stará puritánka? Ale na té přece vůbec nezáleží!“

„Ať je to jak chce, musíme dál. Charry musí něco vyřídit v Hongkongu. Ale stavíme se, až se budeme vracet...“

„Ne!“ vykřikla Bessie. „Má drahá, ty jedeš do Hongkongu? Ach, jak já ti závidím!“

„Neříkej! A pročpak?“

„Když si pospíšíš, možná se ti podaří zúčastnit svatby naší drahé Jenniffer!“

„A to je kdo? Zatím jsem o ní neslyšela.“

„Ach, Jenniffer je má nevlastní dcera, totiž dcera sira Reginalda z prvního manželství. Před časem jsme ji vypravili na cestu do Hongkongu, má se tam vdávat za guvernérova synovce, mladého lorda Greena.“

„To je pro ni jistě velkým potěšením. Ale proč jsi nejela s ní?“

Mávla smutně rukou a očima ukázala na svého muže. „Chudák Reginald je bohužel tak nemocen, vůbec nemůže jezdit po moři! Mrzelo ho to velice, že se nemůže zúčastnit; a nebylo by hezké, abych jela sama. Velmi mě to mrzí, to jistě pochopíš!“

Chápala jsem to.

„Ale tobě, má milá, se jistě podaří k nim dostat včas, abys jim mohla aspoň poblahopřát! Dám ti doporučující dopis, Jenniffer si tě jistě oblíbí...“

Mabel sebou škubala, jako by byla přivázána k rozpáleným kamnům. „Teto Bessie, nemohla bych já jet s Dianou na tu svatbu? Byly jsme s Jenniffer kamarádky a Jenny moc chtěla, abych s ní jela, jenže já nemohla, když na mne nedohlíží nějaká zodpovědná osoba. Ale kdyby mě s sebou vzala Diana?“

„Copak o to,“ řekla jsem. „Kdyby Charry nic nenamítal, loď je veliká dost. Ovšem nejsme turistický parník Cookovy společnosti. Pohodlí tam mít nebudeš!“

„Když to vydržíš ty, vydržím to taky. Jen aby Bessie svolila - vid', že mi to dovolíš?“

Bessie mávla velkomyslně rukou: „Jak bych ti mohla něco odepřít, drahoušku? Když tě vezme hrabě Guyrlayowe...“

Poslala jsem Aflargea pro Charryho. Protože mu řekl, že jde o loď, dostavil se můj muž velmi rychle a překvapivě střízlivý. Vyslechl Mabelinu žádost a zatvářil se trochu překvapeně, pak řekl arminsky: „Opravdu ji chceš mít s sebou?“

„Vezmi ji. Budu na ni dávat pozor!“

„Bude nám největším potěšením,“ vykouznil zářivý úsměv. „Očekávám milostivou slečnu zítra na palubě, kolem desáté. Bude vám to vyhovovat?“

„Budu šťastná, když vyplujeme co nejdřív,“ řekla Mabel. „Třeba tu Jenninu svatbu ještě stihneme.“

„Náš Griissirno je rychlá loď. Možná je dokonce předeženeme.“ řekla jsem.

Mabel se chystala dělat plány, co si obleče a co si vezme s sebou, ale v té chvíli ohlásila panská, že je připravena večeře, přešli jsme tedy ze salónu do jídelny. Ta večeře byla vskutku výtečná, už dávno jsem se tak dobře nenajedla. Dokonce i šelmy byly spokojeny, i když nejedly na stříbře a dostávaly jen věci, o nichž se předpokládalo, že by jim mohly chutnat. Chovaly se ale slušně a jedly všechno, co jim bylo předloženo. Jenom ostře odmítly jakýkoliv alkohol a Charry požádal velmi rázným hlasem, aby jim ho nikdo nevnucoval. Vůbec se Charry choval o poznání líp než obvykle, byli jsme tu už dobu a ještě nedošlo ani k jednomu incidentu.

Zatímco jsme večeřeli, uklidilo služebnictvo salón a připravilo jej k tanci. A jen jsme tam vešli, začalo se hrát. Trochu jsem se té chvíle bála, ale zjistila jsem ke své radosti a překvapení, že Charry umí tančit, dokonce výtečně. Naučil se to prý v kadetce, měli povinnou společenskou výchovu. Byla jsem tomu ráda a cítila, že k všeobecné závisti přibylo další těžké závaží. Napřed chtěl tančit jen se mnou, až na moje taktní upozornění provedl všechny přítelkyně, hlavně Mabel, Bessie a na zvláštní žádost i profesorkou Windburnovou a pastorku. Po celou dobu na něj hleděly jako králík na hada, který se ho chystá sežrat.

Po tu dobu jsem tančila s jinými gentlemany. Většinou se snažili mne neohrabaně okouzlovat, ale na to moc nedám. Taky mne provedl Charryho skvělý kamarád major Gordon. Nemůžu si pomoci, ale nenašla jsem v něm to správné zalíbení. Je mi ten člověk od první chvíle protivný, ani sama nevím proč. Byl milý a přátelský a snad jediný se nesnažil mne svádět - tím hůř. I dnes večer zkoušel Charryho opít, ale tentokrát se nedařilo a myslím, že si Charry dával pozor.

Večer skončil skutečným úspěchem asi o půl páté ráno. To už se rozednívalo a já byla opravdu trochu ospalá. Charry se taky moc nedržel, takže svěžím dojmem působily jen naše šelmy. Ještě, že jsme se dopoledne mohli vyspat. Dala jsem

pac a pusu Bessie, připomněla Mabel, aby se včas dostavila a opustili jsme pohostinný guvernérův palác.

Když jsme odjížděli, povšimla jsem si, že major Gordon se opírá o zábradlí balkónu, kouří doutník a pozoruje nás. Charry si ho všiml a zamával mu vycházkovou hůlkou. Gordon zvedl dlaň k čapce a zsalutoval. Pak odhodil nedokouřený doutník, otočil se a zašel mezi sloupy balkónu.

Cesta do Hongkongu

Už jsem dál psát nechtěla, ale Charry přečetl moje poznámky, strašně se smál a chtěl, abych psala dál, že ty pravopisné chyby potom opraví. Nejvíce se smál, když jsem popisovala jeho alkoholické třeštění a sliboval, že mi nařeže. Jako obvykle, skutek utek. Takže od této chvíle už o jeho pití nebudu mluvit, ostatně jak jsme byli na moři, nevzal do úst kapku alkoholu.

Tedy, začnu tím, jak přišla Mabel. Totiž spíš tím, že ve skutečnosti nepřišla v deset a ani v jedenáct po ní ještě nebylo vidu ani slechu, takže se Charry poněkud rozhněval. „Jestli si ta holka myslí, že na ni budem čekat, tak se plete! Tohle si tu zvykat nebude!“

„Třeba za to ani nemůže. Mohli ji zdržet doma...“ namítla jsem, ale přesně tohle fungovalo jako rozbuška, Charry vypěnil a rozhodl, že až přijede, bude čekat zase ona. My teď pojedeme do Zlaté pagody, kde předáme našeho Šankara za odměnu do péče mnichů, zvláště Mistra Činkina.

Šankar se nesmírně těšil. Vydělal si mezi námi nějaké peníze, ale ty hodlal okamžitě předat chrámu. Charry taky připravil nějaký dar a já se rozhodla obléci se nějak jednoduše, abych neprovokovala svou uniformou. Taky šelmy jsme dnes nechali doma, ostatně ani se jim nikam moc nechtělo. Nasedli jsme do kočáru a vyjeli.

Zlatá Pagoda, zvaná Svedagon, je nejen největší v celé Barmě, ale nemá asi obdoby nikde na světě. Když jsme tam přišli, připadalo nám, že je tam zmatek zcela vylučující jakékoliv pokusy o zbožné rozjímání. Jenom prodavačů všeho možného tam bylo třikrát tolik než jinde a když viděli bílé cizince, snažili se nám vnutit nejrůznější hlouposti. Trvalo nám dost dlouho, než jsme se dostali aspoň do nádvoří.

„Jestli nám nepomůže Mistr Činkin, tak nikdo.“ vyjádřila jsem se. „Mohl by nám poslat naproti nějakého mnicha, který by nás zavedl!“

„To určitě nepůjde,“ soudil Charry. „Neposlal jsem mu zprávu, jistě o nás ani neví.“

V té chvíli k nám přistoupil mladičkový mnich, snad ještě mladší než Šankar. „Ty jsi prábhu Charry, který pluje po mořích? Mistr Činkin vás očekává...“

„Tak to už teda neříkám nic,“ ocenila jsem to. „Ved’ nás, chlapče...“

Mladý mnich nás provedl celým areálem velice hbitě a bez zbytečného zdržování. Několik dalších mnichů považovalo za potřebné přijít nás pozdravit, Charry se na oplátku klaněl a pronášel různé vznešené řeči. Konečně nás zavedli do prosté cely, kde seděl Mistr Činkin na rohoži a četl něco v knize. Tedy, ona to nebyla kniha, ale svazek bambusových destiček popsaných písmem v sanskrtu. Muselo to být pěkně staré a vzácné, dneska už se takové knihy nepíší. Vedle ležel malý uzlík, který nejspíš obsahoval veškerý jeho majetek. Stranou pak seděl mnich, který překládal jeho slova.

„Čekal jsem jen na vás,“ usmál se vlídně Mistr. „Chlapče, jdi prosím s mnichem. Zajistí, abys byl formálně přijat do kláštera. Ještě dnes se mnou odejdeš.“

Šankar neřekl ani slovo, jen se hluboce uklonil. Aniž by nám věnoval jediný pohled, odešel s chlapcem. My jsme se posadili naproti Mistru Činkinovi. Stále se vlídně usmíval.

„Nuže, synu... jak jsi pokročil na své cestě?“

„Nepokročil jsem vůbec, otče.“ povzdychl si Charry. „Naopak se mi zdá, že bloudím a nenalézám žádného cíle. Nevím ani, jestli jsem udělal dobře, že dělám to, co dělám. Dřív jsem si to myslel. Ted’ už nevím docela nic.“

„Aha! A z čeho pramení tvoje rozladěnost?“

„Jsem obyčejný námořník, Mistře. Celý svůj život jsem snil o té chvíli, kdy se mi podaří vstoupit do vysoké společnosti. Kdy tam budu moci být jako rovný mezi rovnými, pán mezi pány. Ted’ se mi to konečně podařilo - a nejsem spokojený. Všechno je tam hloupé a falešné, ještě horší než mezi obyčejnými lidmi. Jsem znechucen a nevím, co si mám myslet.“

„Všechno, co si myslíš, je skutečnost.“

„Svět vznešeného panstva je tedy skutečně falešný a hloupý?“

„Ano. Je dobře, že jsi na to přišel sám. Mnozí na to nepřijdou po celý život. Udělal jsi dobře všechno, co jsi činil.“

„To říkáš proto, že nevíš, co všechno jsem dělal. Opíjel jsem se, hádal s lidmi, bojoval s nimi... ubližoval ženě, která mne má ráda. Bylo to velice nehezké.“

„Bylo to nutné. Jinak bys nevěděl, že je to nesmysl.“

„Co mám dělat nyní, otče?“

„Cokoliv chceš. Máš před sebou dlouhou cestu. Je těžké říct, co je lepší. Nesmíš odmítnout žádnou z nich, i kdyby ti nepřipadala vznešená. Mohl bys někdy později litovat, žes ji nevyzkoušel. Teprve až všechno poznáš a ze své svobodné vůle zavrhneš, budeš osvobozený. Jinak by tě svazovala pouta touhy.“

„Kde je cíl cesty?“

„Kdybych ti to řekl, ovlivnil bych tě. Sám si ho najdeš.“

„Ale kam ta cesta povede? Kde skončí?“

„Zatím jsi se stal vládcem své země. To ti nestačí?“

„Stal jsem se Vládcem, abych obnovil mír. Bylo to nutné. Bylo to něco jako služba své zemi...“

„Tak vidíš, že víš, co máš dělat.“

„Můžeš mi dát aspoň nějakou radu?“

„Vidím před tebou dvě cesty, synu. Jedna tě táhne nahoru ke hvězdám, k Bohu. To je cesta tvého ducha. Druhá tě drží při zemi. To je cesta tvého těla. Bude trvat ještě dlouho, než v tomto boji někdo zvítězí.“

„Když jsem někdy mezi těmi lidmi ze společnosti, připadá mi takový život tak prázdný a marný, že toužím odtamtud utéct. Odejít třeba sem, do kláštera. Žít tady s vámi, poznávat skutečnou moudrost. Váhám, zda to nemám udělat.“

„Nepomohlo by ti to. Po krátkém čase tady bys zase zatoužil odejít tam. Stále bys bloudil mezi tímto a tamtím světem.“

„Do kterého tedy patřím?“

„Do obou a do žádného. Nikde nenalezneš klid, dokud budeš mít touhu. Teprve až si ji zcela vyplníš a tím se jí zbavíš, nalezneš klid.“

„Ty jsi ten klid už našel?“

„Ani zdaleka ne. Také já ještě toužím po mnoha věcech. I když vím, že ty touhy jsou pošetilé a zbytečné. Poslední touha, které se musíš zbavit, je nemít žádné touhy.“

„Kdy dojdu k takovému stavu mysli?“

„Bude to trvat velice dlouhou dobu. A bude to bolet. Poznání se rodí z bolesti.“

V té chvíli vstoupili dva mladí mniši. Jeden z nich byl kluk, který nás přivedl, druhého jsme nejdříve nepoznali. Ale byl to Šankar, s čerstvě vyholenou hlavou a v rouchu šafránové barvy, k nerozeznání od ostatních mnichů.

„Bezva, Šankare, sluší ti to.“ ocenila jsem a on se jen omluvně usmál.

„Můžeš se rozloučit,“ řekl Mistr Činkin. „Sotva hosté odejdou, odejdeme i my.“

„Setkáme se ještě někdy?“ zeptal se Charry.

„Nevím. V tomto zrození už asi ne. Ale bude-li to třeba, přijde někdo jiný, kdo tu službu vykoná.“

Poděkovali jsme Mistrovi za všechno. Činkin se jenom usmíval. Pak složil knihu, kterou si prohlížel, převázal ji motouzem z bambusových vláken a podal mi ji. „Vím, dcero, že sbíráš předměty, které mají vztah k dávným dobám. Přijmi to, prosím, jako můj dar. Možná se ti to bude hodit, až se naučíš číst sánskr.“

Tím mě tedy dokonale vyvedl z míry. Vzácnost knihy, kterou mi dal, je na archeologickém trhu nepředstavitelná. Něco jsem koktala, ani nevím, co. Poklonili jsme se a opustili

Mistra. Mniši nám připravili pohoštění a při odchodu mi Charry koupil ještě jednu knihu, tentokrát v angličtině, abych si mohla číst. Občas se pokusím najít v ní nějaký pěkný citát. Třeba:

Když je jasná obloha, objeví se slunce,

když je země vyprahlá, schyluje se k dešti.

Otevřel naplno své srdce a promluvil.

Jaký však mělo smysl hovořit k rybám a prasatům?

Když jsme se vrátili na loď, našli jsme na palubě Mabel, oblečenou do své uniformy, se šesti velkými kufry. Radostně se ke mně vrhla a vykládala mi, jak je nesmírně šťastná, že to stihla a my jsme jí neujeli.

„Měla jsi přijít v deset, ne?“ řekl Charry poněkud rozladěně.

„No jo, to jsem měla. Ale ono bylo dneska ráno u nás dost rušno. Málem jsem s vámi nejela.“

„A co ty kufry? To jedeš na výlet nebo utíkáš z domova?“

„Ach, to je jenom pár maličností...“

Charry se o ni přestal zajímat, nechal mi ji na starost a věnoval se raději manévřům spojeným s vyplutím. Není dobře se mu v takovou chvíli plést, takže jsem dala pokyn, aby ty její loďáky odstěhovali do kajuty a my samy jsme se odstranily z dosahu, abychom mohly ještě chvíli pozorovat přístavní ruch a mizející siluetu Rangúnu.

Charryho nový dělovod O'Reilly sehnal přes včerejší den šest chlapů, kteří vypadali jako námořníci a které Charry po kratším výslechu najal. Bylo ale třeba na ně dohlížet, na lodi se moc nevyznali, tak s tím všichni měli hodně práce. Bylo zapotřebí každého lodníka, takže se na palubu vyhrnuly i všechny šelmy. Noví námořníci napřed měli strach, ale naši muži jim ho rychle rozehnali a Toby doporučil, aby se nestarali, kde co lítá a věnovali se radši práci.

„A teď mi prozrad', Diano, proč jsi mi nic neřekla o tom tvém nádherném dobrodružství!“

„Nechápu, o čem mluvíš.“ Zapátrala jsem v paměti, co jsem jí kdy povídala, ale nedala se zastavit:

„Je pravda, že tvůj muž tě objevil úplně ostříhanou, špinavou a zavšivenou v nějakém Alexandrijském nevěstinci? Prý tě tam koupili za zlato od pirátů a Charry se o tom dozvěděl a koupil tě za sto padesát dolarů. Je to pravda?“

„Kdo tvrdí takové věci?“

„Dneska ráno přilítla stará Merriweatherová, to je vdova po řediteli sociální pojišťovny. Oči navrch hlavy a vykládala, co všechno se o vás dvou povídá po přístavu. Teda, já byla taky hned vzrušená. To je přece skvostné!“

„A co?“

„No, za prvé vy dva vůbec nejste manželé a Charry není vůbec žádný hrabě. Ještě před pár lety byl obyčejným kadetem na mizerné kocábce jménem Atlantik, celá posádka se ho bála a nesnášela ho, že všechny honil do práce místo starého kapitána Millarda. Tehdy taky našel někde v Egyptě tebe. Sebral tě tam špinavou, ostříhanou dohola a oblečenou jako turecký kluk. Prý jsi byla zavřená v nějakém nevěstinci, on tam vpadl a všechno to vymlátil. Potom jsi jela s námořníky na lodi a když ta loď ztroskotala u nějakého ostrova, žili jste spolu v džungli a tam se dohodli, že budete vystupovat jako muž a žena. Ale oddaní podle platných zákonů jste nikdy nebyli. Jestli jste se podrobili nějakému barbarskému divošskému obřadu, tak to snad mezi náma bílejma nic neplatí, nebo jo? A tvůj muž našel v džungli obrovské poklad, nazval se hrabětem z Guyrlayowu a prohlásil se pánem toho ostrova. Ve skutečnosti se jmenuje Charlie Rither. Je to všechno pravda?“

„No... do značné míry ano.“

„Stará Merriweatherová to slyšela na tržišti, ale prý si to povídali v přístavu. Tak s tím hned letěla za pastorkou a profesorkou Windburnovou. A ještě jim povídala: »Dávejte si pozor, dámy, když je nablízku některá z těch jejich koček.

Hrabě se tam na ostrově spojil s ďáblem a ten zaklel do těch šelem lidskýho ducha, takže rozumějí lidský řeči a mají lidskej rozum. Radši před nima nic neříkejte.« No, to bylo něco pro ty báby...“

„Jen tiše žasnu, Mabel.“

„A já hořím netrpělivostí! Je to všecko pravda?“

„Ne tak docela. Nebyla jsem v nevěstinci, ale v harému jednoho šejka. Charry mě tam nenašel, nýbrž utekla jsem sama, takže mě nekoupil ani za sto padesát dolarů, ani za jinou směšnou sumu. Je pravda, že na tržišti už mě jednou prodávali, ale to bylo ještě předtím. Jestli ti to udělá radost, tak při útěku jsem taky rozpárala krk jednomu tlustému eunuchovi, co mě hlídal. A když jsem byla ostříhaná dohola, zákonitě jsem nemohla mít vši. Jinak to celkem souhlasí.“

A říkala jsem si: »Jestli, panenko, nepadneš teď, tak už sneseš všecko.« Neupadla, snesla to, jen zaječela tak strašně, že námořník, který šel kolem s náručí lan, se lekl, že šlápl na lodní kočku. Pak se mi pověsila kolem krku: „Ale má drahá, proč jsi mi to všechno neřekla! Je to tak úžasně romantické...“

Trochu mě to zdrtilo, i když mám pro tyhle věci tvrdou náтуру.

„Nevím, co by tomu řekla teta Bessie a profesorka Windburnová.“

Mabel se rozesmála. „Teta Bessie je úplně bez sebe. Moc ji mrzí, že to nevěděla dřív. Všichni po celém městě prý hovoří jen o tobě a moc tě obdivují.“

„To mám radost. Ať jim to slouží ke zdraví.“

Slova nemohou vše beze zbytku popsat.

Poselství srdce nelze ve slovech doručit.

Ten, kdo obdrží slova přesně, je ztracen,
pokouší-li se slovy vysvětlovat.

Nedosáhne v tomto životě osvícení.

Na lodi zavládl obvyklý pořádek. Charry se spojil s naším delfínem Darkkou a svěřil mu průzkum před lodí. Byly určeny směny, lodníci mimo službu šli odpočívat. Charry svlékl kazajku a chodil po můstku v kalhotách a bos, staral se o plachty a co chvíli se radil s panem Millardem i námořními mapami. Mabel okouzleně zírala na život a práci na lodi, až jí došlo, že všude překáží a nikde není vítaná. Jediný, kdo se s ní mohl bavit, jsem byla já. Vyprávěla jsem jí tedy něco ze svého pestrého života, dokud nám nezazvonili k jídlu. Náš kuchař se opravdu vyznamenal a Charry udělal dobře, že ho přijal.

Po jídle jsem Mabel provedla po lodi a všechno jí ukázala. Námořníci si nás udiveně prohlíželi a dělovod O'Reilly údivem vyplivl skoro nový žvanec žvýkacího tabáku. Vcelku přítomnost žen na palubě posílila dojem námořníků, že se ocitli na bláznivé lodi, že velitel tohoto clipperu je dokonalý šílenec a tato plavba dobře nedopadne.

Ony se taky děly věci. Noví námořníci nemohli pochopit, že mají poslouchat rozkazy nějakého jaguára či tygra a musí ta hrozná zvířata pouštět k zodpovědné práci, třeba kormidelnímu kolu. Kromě toho si nebyli jisti, kdo je tady vlastně velitelem. Charry se radil o plavbě s panem Millardem a palubní Toby říkal oběma kapitáne. Též nebylo jasné, kdo je druhým a třetím důstojníkem a v jakém postavení jsem já. Někdo z námořníků mi říkal pane, jiný paní a staří kamarádi jménem. Taky byly potíže s černochoy, kteří nerozuměli žádné řeči, vůbec se vzájemným domlouváním. Naštěstí Charry našel zdatnou posilu v O'Reillym, který mimo znalosti kanónů znal i několik světových jazyků, byl tedy povýšen na loďmistra a v čase míru měl velet partě utvořené z nováčků.

Na jaře je všude spousta květin.

Podzim je dobou sklizně.

V létě vane osvěžující větrík.

V zimě nás doprovází sníh.

Nemáte-li plnou hlavu neužitečných věcí,
je pro vás dobré každé období.

Večer, když jsme ulehli, zeptal se Charry: „Tak co, jak se líbí tvé kamarádce na lodi?“

„Moc. Je vykulená jako malý děcko a na všechno zírá v němým úžasu. Je to podle ní hrozně romantické a jenom lituje, že ji nevidí její přítelkyně, aby patřičně záviděly.“

„Hm. No, tak ať obdivuje. Hlavně ať se neplete, kde nemá. Mohlo by se jí něco stát a já za ni nehodlám odpovídat.“

„Ty, poslyš,“ zahájila jsem hloubkovou sondu. „Líbí se ti Mabel?“

Podíval se na mne vyjeveně a bylo vidět, že si to musí rozmyslet.

Pak teprve řekl: „Ale jo, hezká holka to je. Proč?“

„Protože ty se jí líbíš. Viděla jsem, jak na tebe kouká. Jestli se nemýlím, pokusí se mi tě přebrat a vzít si tě sama. Ona ví, že náš sňatek před církví nic neplatí a je dost voprásklá. Třeba by s tebou ráda kráčela životem.“

Škubnul rameny {praštil se při tom pořádně o dřevěné obložení}, pozvedl hlavu a řekl: „A co, mám se zbláznit? Si snad myslíš, že já mám čas vymlouvat jí její pitomý nápady? Mám dost svejch starostí, než si komplikovat život potřeštěnou holkou!“

Zasmála jsem se. „Máš velmi upřímný způsob hodnocení lidí. A musím ti říct, že je to krajně podivná odpověď, když se ti nabízí takový květ nevinnosti jako Mabel. Můžeš očekávat návštěvu zamilované dívky na můstku, případně kdekoliv jinde, kde budeš. Hodláš ji odmítnout těmito slovy?“

„Já se s ní vůbec nebudu bavit! Co je mi po ní?“

„Je hezká a každéj druhej by ji chtěl!“

„Já ji snad někomu беру? Mně úplně stačíš ty, miláčku. A vůbec, víš co? Vem si svou Mabel do parády a trochu ji zacvič do nějaký práce. Ta změna jí jenom prospěje a přestane myslet na pitomosti.“

„Souhlasíš? Dobře, dám jí drezúru, že se jí protočej panenky. Můžu začít hned ráno?“

„Klidně, roztoč to co nejdřív. Ale... dávej pozor, ať si něco nepoláme. Nebudu se dohadovat s jejím ctěným příbuzenstvem.“

Říká-li vám někdo, že je oheň světlo,
nevěnujte mu pozornost.
Sejdou-li se dva zloději,
nepotřebují se navzájem představovat.
Poznají se i bez otázek.

Mabel ještě sladce spala, když já už byla na nohou a v plné pohotovosti. Objevila se až kolem půl osmé, tentokrát v dívčích šatech, svěže vzdušných, takže byla sešněrovaná o něco míň než obyčejně. I tak jí v tom muselo být příšerné vedro. Udiveně na mě vyvalila oči, protože já se oblékla, jak chodím po lodi na moři: potrhané námořnické tričko, kalhoty s nohavicemi useknutými nad koleny. Podobně chodí každý, pokud v tom horku vůbec má tričko.

„Ahoj! To je dost, že ses už vyhajinkala!“

„Dobré ráno,“ pravila rozpačitě. „Ty už jsi vzhůru? Prosím tě, kde je tady koupelna?“

Připravila jsem si na ni ledacos pěkného, ale tímhle vodjela tedy ona mě. Chvíli jsem na ni koukala jako vyoraná myš. „Koupelna? Proboha na co, když je kolem moře vody?“

„A jak se tady umýváte? Přece mi nechceš říct, že se koupeš v moři?“

„To ne, i když by to taky šlo. Umyješ se docela prostě tady, přímo na palubě. Počkej, zavolám Johanese.“

Vzpomněla si, že Johannes je plavčík a zeptala se: „Proč?“

„Protože je určen k tomu, aby nás poléval. Nemůžem to chtít od námořníků, ti mají dost svý práce.“

„Jak poléval?“ nechápala, tak jsem jí ukázala:

„Támhle z toho plátěného vědra. Uvidíš jak.“ Zapískala jsem na prsty, čímž jsem toho darebáka přivolala. Zubil se na

nás, očekával nějakou švandu a musela jsem se přísně zamračit, abych ho přivedla k pořádku.

„Ukážeš slečně Mabel, jak se na lodi umýváme. Poleješ mne...“

„Teď? Vždyť ses snad myla ráno! Myslíš, že se kvůli tobě sedřu?“

„Slečna Mabel se chce umýt a chce vědět, jak to vypadá.“

Pohlédl na Mabel s krajním despektem: „A to nemůže vstávat ráno jako normální lidi?“

„Nediskutuj a naber vodu!“

Johanes šel k zábradlí a spustil vědro do vody. Já zatím přetáhla tričko přes hlavu a Mabel vyjekla, málem ji to složilo. Bylo bezva sledovat výraz jejího obličeje, ale v té chvíli mě polil z vědra a já na chvíli ztratila výhled na okolní svět. „Fajn!“ řekla jsem, když jsem zas popadla dech. „Ještě jednou!“

Johanes se poslušně otočil, vytáhl další vědro a znovu mne polil. Voda byla studená, až mi zadrkotaly zuby, tím příjemnější bylo vytrást ji pak z vlasů a otřepat se, až kolem lítaly kapky.

Zasmála jsem se na Mabel, která stála jako solný sloup. Johanes si nás okázale nevšímal, vytáhl další vědro a polil se sám, ježto mu bylo horko.

„Prosím tě,“ řekla Mabel. „Vážně si myslíš, že se mám mýt takhle?“

„No a co? Všichni to tak dělají...“

„A to se mám svlíknout před tím klukem?“

„On ti nic neudělá! Ne že by neměl chuť, ale strach mu nedovolí. Řezala bych mu ho po kouskách tupou kudlou!“

Zahekala. Johanes se tvářil pomstychtivě. Přemítala jsem, zda ho mám zmlátit nebo pochválit.

„Pošli ho pryč!“ řekla potom a já k velké chlapcově nelibosti kývla: „Jdi si po své práci!“

Podívala se na mne a potřásla hlavou: „Není ti zima?“

„Proč? Kalhoty za chvíli uschnou!“ zasmála jsem se, sebrala z paluby tričko a zase si je natáhla. Prohlížela si moje ustrojení s dost velkým údivem a přemýšlela, zda má trucovat nebo se zařídit podle mne. Nakonec se zeptala: „Kde je tvůj manžel?“

Ukázala jsem nahoru a když Mabel zvrátila hlavu, spatřila, že po ráhně vrcholové plachty ručkuje několik mužů. V té výšce nemohla Charryho rozeznat, ale já ho poznávala, vysvětloval něco námořníkům a děsně se vztekal.

„Co tam dělá?“

„Prohlížejí s námořníky plachtoví. Něco se mu tam nezdálo, tak zjišťují, zda se nepotrhalo...“

„On umí takhle lézt po stěžních? To je úžasné...“

„To umím i já. Když jsme neměli plnej stav posádky, dělala jsem nahoře. Jestli chceš, můžeš si tam vylézt taky. Ovšem v těchhle hadříkách nevyšplháš ani na první ráhno.“

„A to na téhle lodi musí kapitán dělat všechny tyhle práce?“

„Nechápeš to. Je to Charryho loď. Má ji rád a pečuje o ni.“

Rozhlížela se po té lodi a potom se podívala na mne velice divným pohledem. „A to se o všechno svoje stará sám?“

„Ano. Sám sedlá svoje koně, sám brousí svůj meč a sám nabíjí svoje pušky. Je na tom něco divného?“

„Obvykle tohle všechno dělají sluhové.“

„Těm, kdo jsou příliš neschopní nebo zbabělí, co neumějí položit dlaň na svou vlastní věc. Charry je muž, skutečný, silný muž, a muž si dělá všechno sám, nespolehá na sluhy. Já si taky dělám všechno sama, protože jsem jeho žena. Charryho sídlem je hrad, který postavil vlastníma rukama, sám otesával jeho kameny a vršil je na sebe. Až se vrátíme domů, postaví nový dům, velký a krásný, ve kterém budu vládnout já - jen já, žádná správcová ani panská. Mohou mi sloužit, chtějí-li; ale moje ruce se dotknou každé věci, než ji schválím nebo odmítnu, přes mé ruce projde vše, co do domu přijde a odejde.“

I tahle loď je má, jako je mého muže. Když položím dlaně na její palubu, cítím ji. I teď ji cítím přes chodidla nohou, znám dotek jejích plachet a lan, ráhen a stěžňů, znám chladnou kovovou kotvu i každý ze člunů, znám celé tělo lodi i korunu plachet tak, jak to zná Charry. Zním muže, kteří na ní plují, a teprve až já a můj muž poznáme ty nové, co na ni přišli, teprve pak k té lodi budou patřit. Proto je Charry tam nahoře a proto tam půjdu i já, kdyby bylo třeba. Jenže jsem měla práci tady dole a taky jsem čekala na tebe, až se probudíš, abys nebyla jako prodaná mezi těmi zatracenými chlapy. Tak to je, drahá Mabel. Až pochopíš, nebude ti můj jednání připadat divný.“

A myslela jsem si: »Může ti někdo srozumitelněji říct, že ty nikdy nebudeš patřit k Charrymu tak, jako k němu patřím já? Pochopila jsi už, že až dojedeme do Hongkongu, vystoupíš a půjdeš si vlastní cestou?«

Asi to na ni zapůsobilo, protože se přestala tvářit uraženě a řekla: „Jsi šťastná holka, Diano. Jsi ta nejšťastnější holka, co znám. Myslím, že ti závidím.“

„Kdybys věděla, co s tím mám práce, tak bys nezáviděla.“ řekla jsem a chtěla, aby to znělo vesele.

„Pomůžu ti. Ale... myslím, že jsi měla pravdu. Nemáš v zásobě nějaký podobný oblek, jako máš ty, abych nevypadala tak pansky?“

„To je maličkost. Mám v rezortu i lodní sklad, tak ti tam něco najdu. Nebude ti vadit, když v tom nebudou ty díry?“

Námořnických triček jsme měli dost, i když na trochu větší postavy, než měla Mabel, ale na vzhledu celkem nezáleželo. Kalhoty jsem našla, ovšem měly nohavice až pod kolena. Moje původně taky, než jsem je uřízla. Mabel se tvářila dost divně, ale nechala si to líbit a za mé asistence se do toho převlékla. „Tedy, něco podobného jsem na sobě ještě neměla! Připadám si jako úplně nahá...“

„I to se ti může stát. Poslouchej, budeš mít asi potíže s chůzí po palubě - chodila jsi vůbec někdy bosá?“

Začala se hloupě šklebit: „V životě ne! Nevrazím si někde do nohy třísku?“

„Snad ne. Musíš dávat pozor.“

Moc ji to nepotěšilo ani neuklidnilo, ale už se nevzpouzela.

„A teď do práce. Máme vydrhnout podlahu v salóň, navigační kajutě a důstojnické jídelně. Drhla jsi někdy podlahu?“

„Proboha - ne! Ty snad ano?“

„Od malička. Máma brzy umřela a táta kromě historie a archeologie nerozuměl ničemu. Musela jsem se o sebe starat sama.“

„Čím byl tvůj otec?“

„Znalec přes starověké kultury, Egyptolog a tak. Zmizel v Africe. Zbláznila jsem se a jela ho hledat, při tom mě jeden mizera prodal do toho harému. Víš, bylo mi čtrnáct a byla jsem pitomá.“

Chvilku uvažovala. „Poslyš, jak dlouho se znáš se svým mužem?“

„No, budou to už čtyři roky. Ale skoro tři roky jsme žili odděleně, každý na jednom konci ostrova.“

Divila se a nešlo jí to do hlavy s vědomostmi, které už o našem manželství měla. Nechala jsem ji být, sehnala radši vodu a všechno, co je potřeba na mytí podlahy, přinutila jsem ji pomoci mi s odtažením nábytku a koberců a pak ji učila drhnout podlahu. Měla k tomu spoustu řečí, šlo jí to jako psovi pastva, ale já nepovolila a neslevila a dávala jsem té drzé holce do těla. Byla sice o dva roky starší než já, ale připadalo mi, že na znalosti a zkušenosti malá holčička.

Nebojuj s cizím lukem a šípy
nejezdi na cizím koni,
nediskutuj o chybách druhých,
nevměšuj se do cizího díla.

Když jsme skončily, měla hlad jako vlčák a tvrdila, že ji celé tělo bolí. Naštěstí zrovna zvonili k jídlu, tak jsme rychle vyběhly na palubu.

Tam jsme potkaly plavčíka Johanese. Čekal na nás a bylo na něm vidět, že zřejmě uvedl do pohybu svoji myslivnu. „Hele... taková dáma jako je Mabel bude nejspíš potřebovat komornou, že?“

„Copak mazanýho jsi na ni vymyslel?“

„Ale nic. Jenom, že bych zkusil někde v Singapuru nebo tak koupit nějakou čínskou nebo malajskou holku. Nebejvaj drahý a jsou pracovitý...“

„Ne, zamítá se! Rozhodně nehodlám kupovat žádný děvčata...“

„No, já bych ji koupil pro sebe. A slečně Mabel bych ji jen pronajímal...“

„Pravděpodobně tě přerazím, Johanesi. Jestli přijdeš ještě na jeden takový nápad. A mazej, lidi se chtějí umýt...“

Charry už ráno rozhodl, že jíst se bude na palubě z polních misek, aby se práce zbytečně nezdržovala. Moc mi to vyhovovalo, tohle Mabel určitě ještě neznala. Když jsme přišly, právě slézali dolů námořníci a taky Charry, jenom soptící, protože mu práce nešla od ruky, jak chtěl. Plavčík Johannes lítal jako hadr na holi, protože chlapi se chtěli aspoň opláchnout a on byl na to všechno sám. Zatím jsem dala Mabel misku a lžici a řekla jí, aby šla se mnou, že dostaneme jíst. Koukala vyjeveně a myslela, že se bude stolovat na stříbře a míšeňským porcelánu. Když jí kuchař nadělil do misky zvláštní směs ze všeho možného a do druhé ruky vrazil patku chleba, jenom vyhekla a koukala, kam to hodit. Dávala jsem na ni pozor a zamaňovala ji k bedně se záchrannými sekerami a háky, co se používají na vytrhávání prken. Tam jsem ji posadila a popřála zcela bez škodolibosti dobrou chuť.

„A to už nebudeme jíst nic jiného?“

„Ale jo, ale až večer. Teď se musíme nablábnout rychle, abysme nezdržovaly práci.“

„Práce, práce a práce,“ bručela. „Copak neznáte nic jiného? Jste už jako nějakí chudáci...“ a rychle zmlkla, protože se tu objevil Charry s miskou a chtěl si sednout k nám. Protože jsem seděla na kraji, bez dohadování a bez dovolení si přisedl k Mabel. Bylo málo místa a tak se dotkl kolenem její nahé nohy. On si to ani neuvědomil, ale ona ucukla, jako by se spálila a hodila po mně očkem. Kdepak já, já koukala do své misky!

„Dobrý den, kapitáne!“ zašveholila Mabel, „myslím, že jsme se dneska ještě neviděli...“

„Jo,“ zabručel, „dobrej, slečno. Vidím, že jste se dala do práce...“

Potěšeně se zahihňala. „A vám jde práce jak?“

„Dík, ujde to. Kdyby to šlo líp, neškodilo by. Diano, necháš to dole jí a půjdeš s náma na stožár!“

„Ale... já se bojím, že to sama nezvládnou!“

„I jo.“ řekl a pohlédl na ni. Neřekla bych chtivě, spíš tak informativně. „Musíte si pamatovat, že nejlepší lék na to, že to nejde, je nutnost. Když je potřeba, tak se to zkrátka udělá.“

Podívala se na něj zrakem, v němž se zračila touha a něžná oddanost.

„Já se budu snažit, kapitáne!“ řekla, ale on jí na to už neodpověděl a pilně jedl. Rozhodla jsem se dát tomu injekci.

„Proč si vy dva někdy vykáte a někdy tykáte? Není logický, abysme si všichni tykali? Jsme konečně na jedné lodi.“

„To je krásný nápad!“ zajásala, „od téhle chvíli mi budeš říkat Mabel! Uzavřeme spolu bratrství...“

„Hm... no tak jo!“

„Tak mě polib!“ požádala.

Rozvážně odložil svou misku, obrátil se k Mabel, objal ji jednou rukou kolem ramen a políbil. Důkladně a s citem, jistě ji to potěšilo. Jenomže pak vzal svoji misku a nevzrušeně jedl dál. Mabel koukala, jako by se náhle ocitla v ráji, dojetím

nemohla ani jíst. Já hlodala chleba jako myška sýr a dávala pozor, abych se nerozesmála nahlas.

Zbytek oběda uběhl v naprostém klidu, což se Mabel moc nelíbilo, ale nemohla nic dělat. Charry ničím do diskuse nepřispěl a mne nic nenapadalo. Když dojedl, odložil misku, protáhl se a řekl: „Děvčata, umejte za mě ešus! Budete mít dobrej skutek a já se nebudu muset zdržovat.“

Vydal se na můstek poradit se s panem Millardem o situaci, nás si už ani nevšiml. Mabel se zmocnila misky a řekla: „Já to udělám, miláčku, s radostí!“

„Fajn, tak umej taky můj. Umíš vytáhnout vodu v kýblu?“

Přistoupila k zábradlí a podívala se dolů. „Hm, obávám se, že ne. Ona loď sebou dost hází, asi bych to rozlila...“

„No vidíš. Proto nás vždycky polévá Johanes. Sleduj, předvedu názorně...“ Spustila jsem kbelík, nabrala vodu a v pravou chvíli ho vytáhla zase nahoru. Nechala jsem Mabel, ať umyje misky a šla se zeptat Ao Harrapa, zda ho nenapadá nějaký nový nápad, jak osladit Mabel život. Nenapadalo ho nic. Ležel u stožáru, spal a námořníci přes něj padali. Hrom aby do jeho skvrnitého kožichu!

Jenže situace se vyřešila sama od sebe, neboť Mabel dostala mořskou nemoc. Stejně jsem se už divila, že vydržela tak dlouho. Nejspíš jí dodal ten pohled z paluby dolů. Nebo taky to, že vítr zesílil a paluba se začala pěkně zmítat pod našima nohama. Nejdřív se vyptávala, jestli mně to nevadí. Byla jsem na ni hodná, vyložila jsem jí, že se plavím po mořích od dětských let a zvykla jsem si. (Ale stejně to není pravda; když jsme vypluli na jaguáří lodi z Longarru, bylo mi chvíli špatně. Nesvěřila jsem se, ježto jsem doufala, že je to od něčeho jiného. Není, bohužel).

Mabel tedy ulehla a byl klid, na lůžku nemohla nikoho balit. Taky na to neměla náladu, spíš jen hekala. Ošetřovala jsem ji jako vzorná pečovatelka, neboť mám dobré srdce. A jestli o tom někdo pochybuje, s potěšením mu rozbiju rypák.

Lépe je být si vědom mysli než těla.

Dojde-li k uvolnění mysli,
není třeba dělat si nadále starosti s tělem.
Jakmile se mysl a tělo stanou jednou věcí,
je člověk svoboden.
Pak si již nezaslouží žádnou chválu.

Tento příběh nám vyprávěl Râtam, kapitán jaguáří lodi:

Před dávnými věky vládl v Angkor Vatu, slavném a mocném hlavním městě říše Khmerů, pyšný král Assintkhar. V té době byl Angkor hlavním městem světa. To město se rozkládalo na břehu moře v místech, kde do něj ústí řeka Mekong. Do jeho přístavu se sjížděla plavidla ze všech zemí od Japonska a Číny až po Jávu a Filipíny, od Madagaskaru a Etiopie po Indii. Přístav Angkor se stal místem, kde se dalo cokoliv prodat i koupit: zlato, stříbro, drahokamy, vzácné perly, to vše surové i zpracované do nádherných šperků, jemné látky, koření i svalnatí otroci. Království Khmerů bohatlo tak, až se znelíbilo Bohům na nebesích, protože jejich králové čím dál častěji zapomínali uctívat řádným způsobem ty, kdož svou bezpříčinnou milostí dovolili jejich vzrůst. Současně s bohatstvím krále Assintkhara rostla i jeho pýcha.

Jednoho dne připlula do Angkoru loď s křídly na bocích a přistála vedle ostatních. Kapitán té lodi se jmenoval Seeghāra a nosil na hrdle černou stužku jako já. Byl přivítán se všemi poctami, protože ti, kdož se plavili po mořích světa věděli, co znamená skvrnitá kůže a černá stuha na hrdle. Se svými pobočníky sestoupil z lodi a odebral se do králova paláce, aby tam složil poklonu svému hostiteli.

Ale král byl toho dne ve špatné náladě a svou rozmrzelost léčil nepočítanými poháry rýžového vína. Ležel na lehátku a hlava se mu točila, když vstoupil Seeghāra a jeho bratři. Jejich poklonu přijal nevlídně a pronesl k nim několik hrubých slov. Pak si uvědomil, kdo to k němu přišel a pokusil se hovořit moudřeji.

Král měl totiž veliké potíže. Zabýval se stavbou obrovského chrámového komplexu, který by na věčné časy

proslavil jeho jméno. Na tuto práci potřeboval mnoho rukou a nedostávalo se mu otroků. Vymyslel tedy se svými rádci toto: vyšle do vzdálených zemí lodi, na kterých budou sloužit také jaguáři. Dokážou vystopovat domorodce, kteří tam žijí, svým hrůzostrašným zjevem je vyděsí natolik, že je královi vojáci budou moci snadno pochyťat a spoutat, aby je odvedli na pobřeží. Tam je zakovají do želez a převezou do Angkoru. Vymyslel to dobře a potřeboval jen, aby s tím Seeghāra projevil souhlas.

Ale Seeghāra řekl: „Vznešený králi, možná kdybych byl i já opit rýžovým vínem jako ty, mohla by mne napadnout podobná myšlenka. Ale mám naštěstí svoje věrné druhy a věřím, že by mne přivázali ke stožáru a bičovali tak dlouho, až by mne podobná zlá myšlenka opustila. Protože ten, kdo by se dopustil podobného činu, by zatratil svou duši na věčné časy a nezasloužil by si, aby jeho kožešina zůstala zachována.“

„Co to plácáš, ty ničemné zvíře?“ rozlítil se král Assintkhar. „Chceš mne snad poučovat, jak se mám chovat?“

„Nepoučuji tě ani ti neradím. Hovořím o tom, co mohu či nemohu udělat já. Co Zákon dovoluje tobě, není moje věc.“

„Cože, Zákon? Nějaká smradlavá blechatá kočka mě bude učit o zákonech? Já jsem král této země!“ křičel Assintkhar.

„Jsi králem Angkor Vatu. Ale králem moře jsem já!“ upozornil ho Seeghāra. Hovořil stále ještě vlídně, i když se k němu král choval ohavně, jak je zvykem lidí.

Král Assintkhar, šílený vztekem, jim poručil, aby táhli z jeho paláce. Seeghāra chtěl klidně odejít, ale jeho nejmladší synek, doposud neuvyklý lidské neřesti, nestrpěl, aby ho strážný šťouchal kopím do boku, napadl ho a rozbil mu hlavu packou. Tehdy stráže jaguáry nepředloženě napadly a strhl se velký boj, v němž padlo mnoho lidí. Ale také všichni jaguáři byli přemoženi a zabiti, až na Seeghāru, který byl těžce raněný uvězněn do železné klece v králově paláci.

Ale ani na tom neměl král Assintkhar dosti. Rozhodl, aby byla zničena i loď xoyaratlů s celou svou posádkou. Poslal lučištníky a ti zasypali loď mračnem šípů. Přesto se bratřím podařilo odplout a po mnoha trápeních se vrátili do Longarru.

Když pak nad městem Angkor Vatem dvakrát vzešel úplněk, zastavila před městem flotila dvanácti okřídlených lodí v čele se samotným Vládce Nebe a Země. Velitelé vyzvali krále Assintkhara, aby propustil Seeghāru a dostavil se beze zbraní a bez odznaků své moci, poklonit se před Pánem Věčnosti. Král Assintkhar odpověděl tím, že dal našemu bratru useknout hlavu a vysunout ji přes hradby města. Poté se naši bratři rozzlobili.

Město Angkor Vat už neexistuje. Přístav se potopil do moře, jeho pyšné chrámy a paláce zarostly džunglí. Obyvatelé postavili nový chrámový komplex dál od moře, na novém místě, ale i ten už pohltil prales. Po národu Khmerů zůstaly jenom roztroušené zbytky a legenda o jeho moci a síle. Až pojedeme kolem těch břehů, můžeme se tam jít podívat.

Už se neví, jak skončil pyšný král Assintkhar a jeho poddaní. Ví se jenom, že Vládce Nebe a Země tančil na rozvalinách města a zpíval píseň vítězství. Potom poručil, aby Ostrované rozbili létajícím ohněm zbytky města a smetli je do hlubin moře. To se stalo, a tím byla pomstěna smrt Seeghāry a jeho bratří.

A od té doby již každý král přijal naše vyslance přátelsky a s úctou.

Po ty dva dny, co Mabel ležela s mořskou nemocí, jsem se trochu nudila. Charry se mi posmíval, že když nemám komu oblbovat hlavu a lakovat ho, chybí mi smysl života. Pročetla jsem všechny knihy, které jsem si nakoupila v Rangúnu a nakonec ze zoufalství začala luštit sanskrtský manuskript, co jsem dostala od Mistra Činkina. Pěkně složitý, zatím dokážu přeložit jen jednotlivá slova.

Jediný zábavný člověk na lodi byl doktor Rastopčenkov, který Mabel ošetřoval a při tom mi vyprávěl různé zábavné příhody ze života ruských anarchistů. Jsou to milí lidé a divím se, že car je nemá rád. Jistě by se s nimi dohodl, kdyby opravdu chtěl, aspoň s Andrejem. Ale Mabel mi chyběla a byla jsem ráda, když konečně vstala z lůžka. A bylo jí dokonce tak dobře, že měla chuť k jídlu i k zábavě.

„Co bychom mohly podnikat, abychom nepřekážely námořníkům?“ ptala se.

„Nevím, jak ty. Já bych měla jít s ostatními nahoru na stožár. Chlapi budou vyměňovat nějaká lana v plachtoví a já jim budu pomáhat.“

Mabel zvrátila hlavu a podívala se do té závratné výšky. „Páni, to je vejška... nebojíš se, když tam lezeš?“

Vzpomněla jsem si na chvíli, kdy jsem visela na houpajícím se laně nad propastí za bouře - a na Charryho silnou ruku, která mne tehdy vytáhla do bezpečí. „Bojím se pokaždé, když tam lezu. Ale... je to přímovně dráždivé.“

„Teda, to nechápu!“

„Kdybys to jednou zkusila, poznala bys to. Tam nahoře je nádherně. Loď pod tebou je docela maličká, stožár se kymácí ze strany na stranu, skoro pořád jseš nad vodou. Kdybych se pustila, poletím jako pták. Teda ne dlouho, to je fakt, ale let by to byl fantastičej. A kdyby bylo nejhůř, třeba by mě delfín Darkka vytáhl.“

Mabel na mne dál koukala jako na exotickou příšeru a o myšlence, že by sama vylezla aspoň na pozorovatelnu, nechtěla ani slyšet. Tak jsem si uvázala na záda brašnu s nářadím a lezla za ostatními. Námořníci byli už o hodně výš nad námi a za mnou lezl Charry, který přitom trochu nadával, neboť vlekl kotouč lan. Když jsem byla na druhém ráhne, ohlédla jsem se dolů na Mabel; seděla na bedně a zírala vyjeveně, jak šplhám. Pokračovala jsem až na pracoviště, tam sedla obkročmo na ráhno a připoutala se. Charry šel na konec ráhna, tam se taky zajistil úvazkem a začal ukazovat lodníkům, co mají dělat. Podávala jsem jim nářadí a vychutnávala tu parádu.

Bylo nádherné ráno, vítr byl mírný a hnal loď stejnoměrně a pravidelně. Ty dva dny, co Mabel stonala, byl vítr prudký, ale hnal nás správným směrem, takže jsme urazili pěkný kus cesty. Teď to byl více méně odpočinek. Ráhno pod nohama neposkakovalo jako jankovitá kobyla, ale pěkně pravidelně stoupalo a klesalo, já byla opřená o úvazková lana a nechala se

houpat jako v kolíbce. Kdyby Charry v jednom kuse nehulákal na námořníky a neradil jim, nejspíš bych tam usnula.

Když jsme skončili a slezli zase dolů, Mabel byla úplně odrovnaná. Prohrábla jsem si dlaní vlasy, které mi vítr rozcuchal, a řekla: „Vidíš, že to nic není. Když jsme na všechno byli skoro sami, musela jsem se to naučit. Je to krásné, tam nahoře. Celé moře máš pod svýma nohama...“

Mabel jen kroutila hlavou. „Bála bych se, že spadnu!“

„Jo, to by se klidně mohlo stát. Ale co, máme delfíny, oni rádi zachraňují tonoucí!“

Mabel až dosud považovala činnost našich delfínů za obyčejnou hru hloupých ryb. Vysvětlovala jsem jí to, ale nevedlo to k ničemu.

„Konečně, můžem se na ně jít podívat. Chceš si zaplavat?“

Podívala se na vlny a na bystře uhánějící loď a potřásla hlavou: „To přece není možné! Za chvíli by ses ztratila v moři, nedokážeš plavat tak rychle jako loď!“

Zasmála jsem se. „Máme zlepšováček, Charry ho postavil na zadní dělové palubě. Pojd' se podívat!“

Charry právě dával příkazy kormidelníkovi. Houkla jsem na něj, jestli by nemohl dát trochu snížit rychlost, on se zamračil a přistoupil k nám. „Proč? I tak se tak tak ploužíme...“

„Dámy se chtějí vykoupat. Bylo by možno?“

„No... neutopí se ta holka?“

Mabel se hrdě usmála. „Já náhodou plavu velice dobře!“

„To je fakt,“ pochválila jsem ji. „Od té doby, co jsem ji vytáhla a vzkřísila v Rangúnu, se netopila ani jednou.“

Charry jen potřásl hlavou.

Dělová paluba na zádi se nacházela hodně nízko nad vodou, což bylo dobře. Charry vyrobil a k železnému zábradlí připevnil dvě vratidla, na které se však neuvazovaly čluny, nýbrž my sami. Ukázala jsem Mabel dva široké pásy, připevněné za lano na vrátcích: „Tohle si uvážem kolem hrudi.

Pak můžem do vody a plavat za lodí. Zpátky buď doručkujem, nebo nás někdo přitáhne. Je to dost jednoduchý. Ovšem nesmí se spustit lodní šroub, to by nás rozsekal a žraloci by měli oběd.“

Mabel si to prohlížela a moc důvěry neměla. Žádnou hloupou otázku však nestačila položit, protože jsem řekla: „Počkej tady, ukážem ti to!“ A stáhla jsem si přes hlavu tričko. Předvedla jsem jí, jak si uvážu pás kolem těla, musel sedět pevně, abych se náhodou nevysmekla a nezůstala v moři. Charry se zatím svlékl, uvázal si pás a bez diskusí skočil do moře. Zmizel ve vzbouřené vlně za kýlem, pak se jeho černá hlava vynořila o kus dál a vycenil zuby v úsměvu.

„Tak, teď jdu já!“ řekla jsem a skočila. Voda mne objala šumícím proudem, chvíli jsem byla pod hladinou, ale než mi došel dech, už jsem ucítila cuknutí šňůry. Vynořila jsem hlavu a viděla kousek před sebou Charryho hlavu, jak se rozhlíží, kde se ukázu. A daleko přede mnou loď, Mabel vykloněnou s očima vykulenýma, co se se mnou asi stane. Vykřikla jsem a voda mi stříkla do úst, plivala jsem ji, zatímco Charry doplaval ke mně a chytil se mé šňůry.

„Tak co? Pustíš ji do toho?“

„Ale jo. Kdo má viset, ten se neutopí...“

„Tak fajn. Trochu se okoupu, vrátím se a dám jí svůj řemen. Neboj se, budu dávat pozor a kdyby se něco dělo, vytáhnu ji.“

Souhlasila jsem, nadechla se a potopila pod hladinu. Naučila jsem se plavat s otevřenýma očima i v mořské vodě, je to krásné. Jela jsem vodou jako delfín, jen v uších mi šumělo. S lodí jsem byla spojena tím lanem, ale už několikrát mi napadlo rozepnout opasek a nechat se jen tak volně unášet mořem. Však oni by zastavili a hledali mě! Kromě toho jeden z delfínů byl pořád blízko nás a dával pozor. Když jsem se vynořila, Charry už se přitahoval k lodi. Šlo mu to rychleji než mně, nemám paže dlouhé jako orangutan. Pozorovala jsem ho, jak doručkoval k lodi, vylezl nahoru a otřepal se. Jestlipak to udělal dost pozorně, aby Mabel dostala sprchu? Stála vedle a o něčem vehementně diskutovala; Charry se tvářil nějak moc

divně, pokrčil rameny, otočil se a zíral někam nahoru, do poklopu na spouštění kanónů.

Rozesmála jsem se, až mi voda zase vhrkla do pusy. Ta husa! Ulovit ho chce, a přitom se před ním stydí svléknout! No jen se snaž, panenke, já se taky musela snažit. Charry zatím stál jako tvrdý Y a přes rameno jí dával dobré rady, zřejmě naprosto bezúčelné. Nakonec se stejně musel obrátit a pomoci jí utáhnout řemínky pásu bez ohledu na její počestnost, sama by to nezvládla. A heleme se, už jí to ani nevadí! Pomohl jí ještě přelézt zábradlí a když skočila do vody, díval se za ní a sledoval pohledem, jak vrátek sviští při odvinování lana.

Než jsem se nadála, byla u mne; musela jsem ji chytit za ruku a vytáhnout na hladinu, asi by se utopila. Otevřela pusu, polkla vodu a už zas se v tom plácala. Vytáhla jsem ji za vlasy a podržela nad vodou, dokud se pořádně nenadechla a nevykašlala všechnu vodu. „Tak co? Jak se ti to líbí?“

„Paráda! Jak to děláš...“ vydechla a už se zas potopila, ale tentokrát se vynořila sama a poprvé, co ji znám, zaklela. „Nemůžu si zvyknout... dýchat!“

„Tak nedejchej!“ poradila jsem jí.

Rozesmála se a udělala pár školáckých temp jako děcko, které se učí plavat. Bála jsem se, aby se nepřevrátila na záda, sama by se jistě nedokázala z té nepříjemné polohy dostat a já bych ji neutáhla. „Tak co? Vratíme se?“

Chvíli váhala, pak přikývla. Ukázala jsem jí, jak se přitahovat a začala jsem se vracet k lodi. Dost jí to šlo, společně jsme se dostali až k zádi a já se chytila provazového žebříku a lezla nahoru, abych jí případně podala ruku a pomohla. Mabel lezla za mnou, ale než jsem jí stačila podat ruku, žebřík jí vyklouzl z dlaní, zaječela a v tu ránu byla pod vodou. Viděla jsem, jak se bezmocně plácá a Charry točil klikou jako o závod.

„Přitahuj ji sama! Jdu pro ni!“ vykřikl a skočil šipkou. Neměl řemen, musel tedy hledat podle Mabelina lana. Točila jsem ze všech sil a šlo to velmi lehce, mnohem lehčeji, než hledat pod vodou její tělo. Potom jsem viděla stříbrošedý trup delfína, zajel pod vodu a taky hledal. Vynořili se všichni tři,

delfín podpíral Mabel čenichem, Charry ji jednou rukou držel kolem pasu a druhou se držel delfína za hřbetní ploutev. Ukázal mi, abych táhla rychleji.

Naštěstí byl vrátek takové konstrukce, aby jím v případě potřeby mohly točit šelmy bez technické šikovnosti a soustava kladek šla lehko. Přitáhla jsem je bez obtíží k lodi a pomohla Charrymu vyvléci Mabel nahoru. Ztratila vědomí, spíš z leknutí než z jiného důvodu. A pochopitelně, jak se plácala ve vlnách, se pořádně napila. Charry vylezl taky a sklonil se nad ní.

„Utíkej pro doktora!“ vykřikl, klekl si nad Mabel, rozepjal jí opasek a počal jí intenzívně cvičit rukama. Nečekala jsem na nic a běžela nahoru na palubu. Doktor Andrej Rastopčenkov seděl na zábradlí, koukal na moře a uvažoval, jak by svrhnul cara. Nejlíp by to šlo do moře, ale to by musel plout s námi. Když jsem na něj zavolala, netvářil se zrovna chápavě.

„Rychle pojd' se mnou, potřebujeme tě!“

Nezeptal se na nic. Ostatně viděl, že jsem mokrá a věděl, jak se na lodi koupáme. Dlouhými kroky běžel za mnou, když postřehl, kam míříme, dokonce mne předběhl a dorazil k Charrymu přede mnou. Sklonil se nad Mabel, povšiml si rozepjatého pásu a zamračil se. „Zase ona? Pusť mě, kapitáne...“

Nechal Charryho, aby jí cvičil rukama a začal jí dlaněmi rytmicky tisknout hrudní kost. Mně naznačil, abych sebrala naše trička a kalhoty a nacpala Mabel pod záda, aby hlava byla zakloněná.

„Když já študoval... učili my... takyj novyj spôsob,“ funěl a namáhavě shledával anglická slovíčka. „Dýchání z plic do plic. Pomocí úst... Je prý lepší.“ ukázal rukama.

„To jsem nikdy neslyšel!“ Charry jí ještě pořád kroutil ruce a vrčel.

„To prý... pomagájet, když nepomáhá nic jinýho!“

„Tak to udělej! Rychle!“

Rastopčenkov se sklonil nad Mabel, ucpal jí nos, nadechl se a vdechl dívce vzduch do otevřených úst. Znovu se nadechl

a znovu prudce vydechl. Tak pokračoval a mně se zdálo, že to trvá šíleně dlouho. Najednou se počal Mabelin hubený hrudník pohybovat nahoru a dolů a na doktorově tváři se rozlil blažený úsměv. „V kapse... butylku vodky! Třít čelo... a spánky!“

Sáhla jsem mu do kapsy kabátu a našla plochou láhev. Nebyla to vodka, ale koňak a dobrý, ale to bylo jedno. Namočila jsem doktorův kapesník a třela jí tvář, jak si přál. Mabel dýchala stále stejnoměrněji. Vzal mi lahvičku a nalil jí několik kapek mezi rty. Mabel zakašlala a počala dávit vodu, Rastopčenkovi jí tiskl hrudník a když přestala kašlat, pokračoval ve svém kuriózním způsobu dýchání.

Najednou Mabel otevřela oči. Ale zatvářila se udiveně, když si povšimla Rastopčenkova. Rozkašlala se a jen popadla dech, zeptala se poněkud rozhořčeně: „Kdo jste, pane; a co to děláte?“

Doktor si otřel čelo rukávem: „Vítám vás od Brán Smerti, mademoiselle. Ty měla namále.“

Rozkašlala se, ale uklidnila se při tom a doktor jí dal znova napít koňaku. Když polkla, zavřela na chvíli oči, potom si uvědomila situaci, rychle se posadila a pokusila {poněkud pozdě} zakrýt dlaněmi. Znovu se zeptala, velmi zostrá: „Co se to stalo? Kdo jste, pane?“

„Rastopčenkovi, Andrej Ivanovič, z laskavosti pana kapitána Charryho lodní lékař. Už já vám představjal asi třikrát. Pokud pamatujete, ošetřoval já vás v době, kdy vy byla na lůžku...“

Uvědomila si, že je to skutečně lékař a že ji už prohlížel, ačkoliv v době, kdy jí bylo tak zle, že nevnímala. Její puritánství nezasahovalo až tak daleko, asi už nějakého lékaře viděla. Pak se koukla na Charryho, ale došlo jí, že si ji neprohlíží nijak chtivě; koukal na ni jako na kus dřeva.

„Nojo... mně vyklouzlo to lano,“ vzpomněla si. „Jak se mohlo stát, že jsem se zase topila?“

„Nevím, ale radši už do vody nelez.“ řekl Charry.

„Charry tě vytáhl,“ poučila jsem ji. „Pan doktor tě právě křísí.“

Chtěla se zvednout, ale Rastopčenkovi jí nedovolil. „Nevstávat, odnesu tě na lůžko. Bude lépe, abys ty trochu... vzpamatovala.“

Rozhlédla se a našla svoje tričko a kalhoty. Rychle se oblékla a tím získala patřičné sebevědomí. „Nemusíte mne nosit! Dojdu sama...“

Ale Andrej si nedal říct. Uchopil ji jako panenku a v náručí vynesl po schodech nahoru, na palubu. Chtěla jsem jít za ní, ale Charry mne zadržel a upozornil, že jsem se v tom zmatku zapomněla obléknout.

„Už jsi spokojená?“ zeptal se. „Už zas máš komu blbnout hlavu... Ale na ni buď radši opatrnější!“

„Budu s ní zacházet jako s malovaným vajíčkem.“ slíbila jsem.

Když jsme přišli do její kabiny, ležela Mabel na lůžku a doktor jí naléval do hrdla další porci koňaku. Bránila se a odmítala, takže jsem byla nucena říct: „Neboj nic, to je jen koňak. Z toho ti nic nebude, Charry to pije jako vodu, vid', miláčku?“

„Máš dobrý nápad,“ řekl a napil se. Radši jsem si lokla taky, měla jsem to po tom nerváku zapotřebí. I Rastopčenkovi se solidárně napil, zasmál se a zastrčil prázdnou láhev do kapsy. „K večeri bude mademoiselle v porjádku. Bude mne pan kapitán ještě trébovat?“

„Ne, děkuju. Zachránil jsi jí život...“

„To nic.“ otočil se a odešel. Mabel se za ním dívala s očividně smíšenými pocity. Charry se mračil, pak pokrčil rameny a vypadl.

„Snad by nebylo od věci doktorovi poděkovat.“ navrhla jsem. „Třeba by mu to udělalo radost.“

„Nojo... a co to vůbec je zač, ten doktor? Má takovej divnej typ, jaké je národnosti?“

„Pokud vím, Rus. Politický emigrant, anarchista. Zapletl se do nějakých akcí proti carovi.“

„To nevadí, s carem nejsem spřízněná. Ale je to hezký chlapec, ten doktor, vid’?“

„Jo, to je. Skutečně bys mu měla poděkovat, pečoval o tebe dobře.“

„Taky Charrymu. Říkala jsi, že mě vytáhl?“

„Tomu nemusíš. Nemohl tušit, že seš tak nešikovná.“

Potkáš-li na silnici mistra šermu,

můžeš mu dát svůj meč.

Potkáš-li básníka, můžeš mu nabídnout svoji báseň.

Potkáš-li však někoho jiného,

řekni mu vždy jen část toho, co zamýšlíš.

Nikdy nedávej všechno najednou.

Už večer byla Mabel v pořádku a měla řečí, až se na první pohled zdálo, že to ona vytáhla z vody všechny ostatní. Trochu zkrotla, když se objevil Charry a doktor a zahájila akci díkuvzdání. Začala s Charrym, protože byl blíž a už s ním kamarádila déle. „Děkuji ti, že jsi mi zachránil život.“ vystoupila na špičky a políbila ho na tvář.

Tentokrát se zatvářil přece jen příjemněji než obvykle, i když se zlobil, že jeho samozřejmou pomoc tak vznešeně pojmenovává.

Potom přistoupila k doktorovi. „Děkuji vám, doktore, nebýt vás, nejsem už naživu.“

A protože nemohla udělat nic jiného, políbila jej také. Zdálo se mi, že ten chlapec přijal její polibek s viditelným potěšením, aspoň se netvářil jako kakabus, jak má ve zvyku.

Večeře probíhala v přátelském ovzduší a všichni, kdo při ní byli, se chovali vybraně. Až na Charryho, který se po jídle předčasně zvedl a šel udělat bouřku na můstek, za účelem uklidnění nálady. Někteří námořníci totiž neměli dost důvěry k šelmám, co vedly loď za noci a Charry musel likvidovat jejich připomínky. Poseděli jsme ještě chvíli v jídelně a povídali si, než jsme se všichni odebrali spát.

Vynalezla jsem fintu. Nařídila jsem směně na můstku, aby ho v noci aspoň jednou přišla vzbudit kvůli kontrole. Vzhledem k tomu, že to Charry sám nařídil, nedalo to práci. Když obešel celou loď a přesvědčil se, že je vše v pořádku, obvykle pak nemohl usnout, dokud mi obšírně nevyličil, jak vše dokonale zařídil. Když jsem si počínala vychytrale, byla určitá pravděpodobnost, že ho uvedu do něžné nálady. A potom... Takže mi noční vyrušení absolutně nevadila.

Ryba se chytí při setkání s háčkem

chová-li se hltavě.

Jakmile otevře ústa,

je její život již ztracen.

Tato noc probíhala klidně až tak do druhé hodiny ranní, kdy nás probudil rámus na palubě a výstražný řev šelem. Charry se probрал okamžitě, převalil se přes mne, popadl v koutě ručnici a letěl (nahý) nahoru na palubu. Já pro jistotu vstala taky, ale vzala jsem s sebou jenom karabáč, který považuji za mnohem vhodnější nástroj k urovnávání šarvátek a rozmíšek než pušku.

Několik šelem tam bylo shromážděno a vzrušeně debatovalo. Mezi nimi ležel Aflargeo na nějaké lidské postavě a svíral provinilce mezi tlapami. Ten člověk srdceryvně ječel.

„Světlo!“ zahřměl Charry. „Podejte lampu, ať něco vidím!“

Nikdo se k tomu neměl, zato z kuchyně vylezl kuchař a objevila se i Mabel, ačkoliv ji nikdo nevolal. Asi má nějaký šestý smysl. Konečně někdo přinesl lucernu z můstku a Charry naznačil Aflargeovi, aby pustil svou kořist. Byl to kluk, mohlo mu být tak jedenáct dvanáct, brečel a vypadal hrozně vyděšeně. Oblečen byl do roztrhaného námořnického trička a kalhot o pěkných pár čísel větších a vyhlížel jako to, čím asi byl: černý pasažér.

Současně Ao Harrap přistrkal čenichem doktora Rastopčenkova. Tvářil se provinile a zřejmě nespál, neboť byl oblečen.

Charry přistoupil ke klukovi a přisedl na bobek, protože jinak nad ním trčel do hrozné výšky. „Co tady pohledáváš, uličníku?“ snažil se zjemnit hlas co nejvíc. Kluk se hrozně lekl a dal to najevo novým přívalem pláče.

„No, tak neřvi! Nic ti přece neudělám, neboj se!“ řekl Charry a rozhlížel se, asi mě hledal, abych mu pomohla.

Ale vtom řekl doktor: „Nenamáhejte, kapitáne. Neumí anglicky a nebude rozumět.“

Charry se vzpřímil a přistoupil k doktorovi. Mračil se. Moc se mračil a vrčel:

„Co vy o tom víte?“

„On můj bratr. Vzal já ho s sebou a živím ho. Nikoho jiného nemá. Nehněvejte, že já ho sem vzal. Já... dávám mu jíst ze svého. Nic já neukradl. On chtěl... projít po palubě. Celý den zavřený...“

„Proč jsi mi to neřekl?“

„Už mě... vyhodili ze tří lodí. Musel já... sehnat práci. Abych neumřel hlady i s ním. Nehněvejte, kapitáne. V Hongkongu vystoupíme, když budete chtít.“

Charry potřásl hlavou a vypadal v té chvíli jako veliký rozmrzlý býk. Potom málem zařval a hlas se mu třásl zlostí:

„Co to plácáš, chlape? Kam bys odcházel? Zbláznil ses úplně, či co?“ mávl rukou a obrátil se ke mně: „Diano, zítra zapiš kluka do stavu. Jako plavčíka. Přiděl ho Johanesovi, ať ho zaučí. Až bude k něčemu, zařadíme Johanese jako řádného lodníka, má na to léta. A ty, Rastopčenkove, ho co nejdřív nauč anglicky. Nebudu se s ním přece domlouvat rukama!“

Doktor zůstal jako opařený. Přistoupil k bratrovi, položil na jeho světlou hlavu ruku, aby ho uklidnil, a zeptal se: „Má to znamenat, že nezlobíte, kapitáne?“

„Hlupáku,“ zabručel Charry. „Snad tě to naučí chodit se vším za mnou hned! Co bych se zlobil? Zlobím se jenom proto, že se tady zdravý a na pohled docela šikovný kluk čtyři dny jen tak bez užitku válel! A když ho živím, tak snad můžu chtít, aby taky něco dělal, ne?“

Blesk zazáří,
jiskry zaprší.
V jediném mrknutí víček
jste zmeškali vidění.

Do nových nesnází

Otáčí-li se kolo bez svého středu
může jej mistr kdykoliv zastavit.

Vždyť takové kolo se otáčí nad nebesy i pod zemí
na jih, sever, východ i západ

Když čtu Dianiny poznámky, divím se víc, než jsem myslel, že dokážu. Nepovažuji se za naprostého idiota, ale musím přiznat, že jsem za celou plavbu nepostřehl mezi děvčaty žádné vnitřní pnutí nebo averzi, která číší z každé Dianiny věty. Moc jsem nechtěl, aby ji Diana brala na loď, protože jsem tušil, že ji bude všelijak trápit a týrat a zkoušet na ní svůj výstřední smysl pro humor. Ale že by ji tak nenáviděla, že by s ní schválně vymetala všechno možné a nemožné, dokonce kvůli mně? Považoval jsem ty dvě za kamarádky; jako kamarádky se musely jevit každému rozumnému člověku.

„No jasně, že jsme kamarádky,“ řekla Diana, když jsem se na to ptal. „Ale to snad nevadí, abysme se vzájemně nevytáčely...“

„Zatím vytáčíš hlavně ty každého, kdo se ti dostane do spárů! Počkej, jednou ti někdo uvěří, pak se budeš divit...“

„No já vím,“ udělala nevinné modré oči, „ale když na světě je taková příšerná nuda...“

V každém případě byly holky po dobu plavby pořád spolu, něco si povídaly, občas se {společně} hádaly s druhými a občas působily na palubě rozbroje. Ale to jsem čekal, protože Mabel byla stejně potřeštěná jako Diana a moje žena jí dávala možnost svoji bujnost patřičně vybit. Jestli myslíte, že po tom utopení byla Mabel klidnější, tak moc ne. Jenom už nelezla do vody.

Bratr doktora Rastopčenkova se jmenoval Alexej, tak mu říkali Aljoša. Ukázal se být přesně takovým, jak ho ocenil Johanes, když mu ho představili a dali k ruce. Bystře uhodl, že kluk není k ničemu a dlouho asi nebude, a měl pravdu, ale co

se dalo dělat? Zato získal první cenu a zlatou medaili v Dianině přehledu rychlého přizpůsobení se podmínkám soužití se šelmami, protože se s nimi dokázal skamarádit nejrychleji ze všech lidí, co Diana zná. Přesně šest hodin poté, co ležel Aflargeovi mezi tlapami a vřeštěl jako když ho na nože bere, jezdil na tomtéž Aflargeovi po palubě, tahal ho za uši a hřívu, kopal patami do boků a křičel nadšením. Byl jedním z mála lidí, kdo se odvážil šlápnout na oháňku Ao Harrapovi, když jaguár spal. A byl asi jediným člověkem na lodi, co si troufal šelmy všelijak dráždit a provokovat. Naštěstí s ním cítily soucit, takže ušel jejich drápům a zubům.

Což se ovšem netýká jeho oblečení. Za co má takový tygr kluka chytit, když mu nechce poškrábat kůži? Kluk se samozřejmě lekne a škubne. Šelma škubne na druhou stranu, a vznikne otvor tím větší, čím větší sílu vyvinou oba soupeři. Andrej rázně odmítl cokoliv zašívát a doporučil bráškově, aby se s kočkami nepral, což ovšem není pro kluka správná rada. Tak Aljoša začal postupně zmenšovat množství oděvu; napřed tričko, potom kalhoty, až zbyly rozdrbané trenýrky, případně bederní rouška, jakou nosili černoši. Občas zkusil, co to udělá, když ji zapomene; nestalo se nic a šelmy ho pochválily, že je jediný, kdo má rozum.

Rastopčenkovi starší si na lodi zakrátko zvykl natolik, že počal chodit v kalhotách s useknutými nohavicemi a tykat všem včetně Diany a Mabel. To potěšilo námořníky, takže mu dávali nejrůznější pomocné práce, stejně jako děvčatům. Totiž Mabel, Diana by se jen tak zapřáhnout nenechá.

Dobře zapadl do kolektivu O'Reilly. Až moc dobře, někdy bych ho nejradši hodil přes palubu. Starý Irčan si zvykl sedávat k večeru nahoře na přídi a vyprávět svému debatnímu kroužku strašidelné historky jednak z námořní plavby, jednak svého mládí v irských vřesovištích. K jeho kroužku patřily všechny šelmy, které měly právě čas a náladu, Rastopčenkovi starší i mladší, Mabel, někdy i Diana, Johanes a kuchař. Důsledky to pro ně mělo různé. Doktor Andrej nevěřil ničemu a všemu se posmíval, byl tu jen proto, aby překládal bratrovi, čemu kluk ještě nerozuměl. Ovšem Aljoša se závratně rychle učil lámané angličtině a ještě mnohem rychleji perfektní arminštině, což bylo pozoruhodné. Aljoša samozřejmě věřil

všemu a bral to smrtelně vážně. Šelmy věřily téměř všemu, i když na to se nedalo spoléhat. Například Aflargeo už měl průpravu a věděl hodně o dracích a jiných příšerách, kterými ho strašila Diana, navzdory tomu se jich nebál a byl připraven prvního draka, jen co ho potká, napadnout a roztrhat na kusy jako rytíři z pověstí. Ao Harrap se tvářil, že věří všemu či naopak ničemu, nikdo se v něm nevyznal.

Mabel to poslouchala s nadšením jako, jak se vyjádřila, přirozený produkt prostředí. Zjevně se už těšila, jak tím bude ohromovat své vznešené přátele. Diana nevěřila samozřejmě ničemu a jen vyčkávala, až vypravěči zmlknou, aby vpadla sama příběhem ještě daleko nepravděpodobnějším. I když nevěřila, šířila ty zvěsti dál s chutí usilovnou. Zato kuchař věřil, trouba, všemu jako svatému evangeliu a občas se v noci klepal strachy, když si na to vzpomněl.

Jednou jsem tam zabloudil taky a poslechl si pár těch příběhů. Odvážil jsem se něco namítat, ale O'Reilly mě utloukl přívalem různých zcela nepochybných svědectví a v hodinové diskusi málem přesvědčil, abych uvěřil v existenci mořských hadů, schopných ovinout a stáhnout pod hladinu celou loď. Nakonec mi přispěla ku pomoci Diana a doktor Rastopčenkov a společnými silami jsme tu hloupost O'Reillymu vymluvili. A právě když Irčan poražen odcházel, ozval se z kouta jaguáří kapitán Râtam:

„Myslím, že pán děl má pravdu. Já viděl mořského hada...“

Všichni jsme sebou šklubli. Jaguár postoupil dopředu a řekl velmi zdvořile a nevtíravě: „Před šesti lety jsem při výpravě spatřil mořského hada na vlastní oči. Spal na hladině a když jsme se přiblížili, polekal se a uprchl. Byl asi třicet metrů dlouhý a asi dva metry tlustý...“

Těch pár jeho střízlivých slov tomu dalo korunu. Shlukli jsme se všichni kolem jaguára a on znovu a znovu popisoval příšeru, kterou viděl. Nevím, zda to byla pravda nebo si to vymyslel, pohádal jsem se s ním a odešel rozhořčen.

A Aljoša Rastopčenkov si už nikdy nedal přesvědčení, že kapitán Charry je trouba a skutečným kapitánem lodi by

měl být O'Reilly.

Tak jsme propluli okolo Singapuru, aniž jsme se tam stavili, k velké nelibosti Johanese. Mabel pospíchala na svatbu sestřenky Jenniffer. Po dlouhé době jsme se konečně dohrabali do Čínského moře, protože začal vát nepříznivý vítr a museli jsme používat parního stroje. Nejvíc to mrzelo Dianu, Aljošu a Mabel, která se naučila pod dohledem Andreje Rastopčenkova plavat naším důmyslným zařízením na zádi. A to nešlo, když pracoval lodní šroub.

Teď jsme ale pluli Čínským mořem. Občas jsme vídali v dálce rybářské džunky a na můstku byl stále přítomen Ao Harrap, Râtam či některý z jejich důstojníků. Mohlo to být, námořníci si zvykli na jejich povely a brali je na vědomí jako nadřízené.

Jednoho odpoledne mi řekl Ao Harrap, že se blížíme k místům, kde jsou usídleni jejich piráti. Bylo by velmi zdvořilé, abychom je navštívili pro případ, že bych od nich někdy něco potřeboval a Ao Harrap byl nepřítomen nebo zahynul. Souhlasil jsem a jaguár požádal, aby všichni námořníci i cestující opustili palubu a uzavřeli se ve svých kabinách. Jedině Diana a já jsme směli zůstat na palubě, všechny práce převzaly šelmy. Námořníci se divili, ale byli zvyklí na všelijaká bláznovství a tak ukázněně poslechli a šli se modlit, aby s námi kočky nenarazily někde na skálu. Zato Mabel se velmi rozčilovala, až jí Diana řekla:

„Nedá se nic dělat. Naše čiči mají občas divný nápady, ale vyhovět jim musíme, jinak bysme s nima nevydrželi.“

„Nechápu, jak někdo může být tak zpozdilý a poslouchat na jediné slovo takovéhle kočky! Být tebou, miláčku, vzala bych bič a vymlátila jim ty nesmysly z hlavy.“

Diana chtěla odpovědět, ale doktor Rastopčenkov vzal Mabel okolo ramen a řekl: „Nech toho, nemá cenu se hádat. Kapitánem je Charry a Diana je jeho žena. Musejí vědět, co chtějí.“

Když všichni zmizeli, vydal Ao Harrap rozkazy ke změně kursu. Loď se právě nacházela v blízkosti řady drobných ostrůvků, ležících v široké zátocě. Pobřeží mi trochu

připomínalo zátoku Ha Long na pobřeží Vietnamu, kde jsme jeden den kotvili. Jaguár mi řekl, že místní lidé pro toto souostroví mají podobný název: Ostrovy Dračího hřbetu. Zamířili jsme mezi ně. Rátam na přídi svolal delfíny a rozeslal je různými směry, dlouho se s nimi dohadoval, až se konečně vrátil na můstek a zpřesnil rozkazy. Minuli jsme několik džunek, které se vracely ke břehu, ale byli jsme rychlejší a předjeli je. Viděl jsem, jak rybáři stojí na palubě a udiveně si nás prohlížejí, neměli ale dalekohledy a nemohli nás vidět tak dobře, jako my je.

Zakrátko jsme se docela zapletli do změti ostrůvků. Džunky se teď objevovaly všude kolem nás, před námi, za námi i po stranách. Všiml jsem si, že muži na nich jsou ozbrojení, někteří puškami a téměř každý nějakým mečem. Nevypadali násilnicky, připomínali spíš pokojné rybáře a určitě jimi v tuhle chvíli také byli. Ale i mírumilovně vypadající člověk se může velmi rychle proměnit v tvrdého bojovníka. Ao Harrap vedl loď podle svých zkušeností a místní obyvatelé proti tomu zřejmě neměli námitek.

Konečně se objevil větší ostrov se zátokou, v níž se nacházel přístav. Nebyla tam žádná evropská loď, ale loděk s vysokými stožáry a plachtami z hedvábí a rýžové slámy nejméně dvě stovky. Na lodích i na pobřeží se sbíhal dav zvědavců, všichni křičeli, ukazovali si na nás, děti se možná bály a mámy je konejšily. Ao Harrap se opřel předními tlapami o zábradlí a pozoroval pobřeží. Zaslechl jsem duté rány gongů, potom dokonce dva tři výstřely z děl.

„Oslavná střelba?“ otázal jsem se.

„Ne, to vyhláší poplach,“ usmál se hrdě Ao Harrap, „netuší, kdo jsme. Bojí se Angličanů, jsou to piráti...“

Všude po přístavu se hemžili ozbrojení Číňané, teď už jich byly tisíce. Na velkých lodích se připravovala malá bronzová děla, menší čluny se odpoutávaly od břehu a mířily k nám, plné ozbrojenců. Ao Harrap hleděl na to hemžení s trochu pohrdlivým úsměvem. Až když se loďky přiblížily, vycenil sněhobílé tesáky a zařval, až se vše otřásl; ozval se válečným pokřikem knížete Griissirna.

Na Číňany to udělalo dojem, některé loďky zastavovaly, jiné otáčely zpět. Náš clipper mezi nimi nerušeně proplul, džunky se zařadily okolo a doprovázely nás jako čestný konvoj. Muži křičeli a mávali zbraněmi, nebylo jasné, zda takhle zdraví nebo nám slibují bídnou smrt. Ao Harrap si nevšiml žádné alternativy.

„Zmírnit rychlost a skasat plachty!“ zavelel. „Připravit se k zakotvení, čluny k vyloďení. Posádka zůstane v pohotovosti!“

Šelmy uměly loď ovládat skvěle, za chvíli byly plachty svinuté, clipper zmírnil rychlost a zakotvil na místě, kde to bylo bezpečné. Džunky nás sevřely těsným kruhem, ale nikdo z posádek si zřejmě netroufal vystoupit k nám na palubu. Jaguáři spustili člun a my se chystali do něj sestoupit.

„Zůstanu na lodi, pane,“ nabídl se Râtam. „Pro případ, že by je napadlo využít tvé nepřítomnosti a zaútočit...“

„Neočekávám to,“ odvětil klidně Ao Harrap. „Ale děkuji ti. Na břeh půjde Charry, Diana, Aflargeo, Tannarr, já a dva jaguáři. Ostatní zůstanou.“

Slezli jsme do člunu a blížili se ke břehu. Džunky se shlukly okolo nás, lidé na palubách rozčileně gestikulovali a ukazovali si na nás rukama. Zřejmě jim bylo nejpodivnější, že se mezi šelmami objevují i lidé. Ao Harrap se choval jako král, který přichází vykonat slavnostní přehlídku své čestné gardy. Já se musím přiznat, že jsem se trochu obával všech těch ozbrojených lidí okolo, ale snažil jsem se nedat to na sobě znát.

Na přístavní hrázi nás očekávala skupina čínských hodnostářů, kteří se tvářili, jako by právě polykali krysí ocásek. Jeden z nich, zřejmě velitel, byl vyšší než oni a na tváři měl pořádný šrám. Za pasem měl místo dýky či mačety meč s rukojetí dvě stopy a čepelí nejmíň čtyři stopy dlouhou. Všiml jsem si, že i další mají všelijaké podivné zbraně bodné i sečné. Dianě zářily oči a nejradši by někomu jeho kosinku sebrala nebo za něco vyhandlovala. Když jsem sledoval jejich divoké a drzé obličejy, docela bych věřil, že by se s ní do obchodu dali.

Přistáli jsme a Ao Harrap vyskočil nahoru na molo. Vylezl jsem za ním, po mně Aflargeo a Diana. Muži o krok ustoupili, uklonili se s rukama sepjatýma a velitel začal něco pronášet čínsky, ale jaguár ho přerušil: „Budeme hovořit anglicky! Můj vznešený přítel a pán Charry de Guyrlayowe bohužel nerozumí jazyku vaší země a přeje si slyšet, co se mluví!“

Číňan mne obdařil pohledem, který rozhodně nebyl obdivný.

„Jak si přeješ, pane...“ pronesl poněkud toporně.

„Můžeme tedy vstoupit pod tvoji střechu.“ řekl jaguár.

Číňan se nám znovu uklonil a vedl nás vzhůru vesnicí. Většinu domů tvořily stavby, kterým se tady říká fanza a je to vlastně usedlost středně zámožného rolníka. Chudí lidé žijí v chatrčích; i těch tu bylo dost, ale pirátské povolání zřejmě prosperovalo natolik, že si mnozí zasloužilí bandité mohli postavit statky, v nichž žili s rodinou, čeledí a naloupeným bohatstvím. My jsme však nemířili do žádné fanzy, ale vzhůru do kopce, kde se nacházela rozlehlejší stavba. Po kratším váhání jsem usoudil, že je to klášter, nejspíš opuštěný, protože mniši by asi netoužili být pohromadě s bandity. Tento můj dojem posilovala celková zanedbanost nádvoří, poškozené sochy Buddhy i ochranných božstev a spousta ozbrojenců, kteří vylézali ze všech koutů. Zřejmě se jednalo o palácovou gardu.

Vstříc nám vyšel drobný starý pán, oblečený do oranžové róby mnicha, ale nepochybně to mnich nebyl, protože měl dlouhý bílý cop a také bílou bradku, což by mnich mít neměl. Copy měla většina starších mužů, menší část mladých byla učesána po evropsku. Nejkouzelnější byly děti, kluci měli každý copánek jako myší ocásek a holčičky dva po stranách nad ušima, hlavičku mezi tím vyholenou. Dospělé dívky měly ovšem krásné dlouhé černé vlasy, byly oblečené do nádherných krojů a vypadaly křehce a něžně.

Starý muž se před námi mírně uklonil. Vypadal důstojně a moudře. „Vítám vás, drazí hosté, v naší skromné vesnici. Jsem šťasten, že vám Buddha Avalokitéšvara ve své

nekonečné moudrosti vnuknul myšlenku poctít nás svou návštěvou.“

Ao Harrap se však bohužel netvářil příliš přívětivě. „Přišel jsem jen ukázat tvoje sídlo svému příteli Charrymu.“

„Vstupme, prosím, do domu,“ usmál se stařec. „Snad nejdříve přijmete pozvání na trochu čaje...“

Ujaly se nás dívky v krojích. Stařec, my a několik ozbrojených mužů jsme vstoupili do chrámového komplexu a prošli jím do obydlí, které zřejmě dřív patřivalo představenému kláštera. Nyní tam bydlel onen starý pirát, ale chrámová místnost, do níž nás uvedli, vypadala i tak spíš jako obydlí mnicha. V čele místnosti se nacházel oltář se sochou Buddhy, ozdobený květinami. Kromě něho tam byly nějaké menší sošky božstev, bódhisatvů a ochranných mocností, mezi nimi velmi sympatický opičák v postoji bojovníka. Na stěně se nacházely dva tuší kreslené portréty. Diana na ně mrkla a pošeptala mi, že je to Boddhidharma, který přenesl buddhistické učení z Indie do Číny a Lao’C, zakladatel učení, kterému ze říká Čan. Taky by ji možná zajímaly svitky a knihy na policice na druhé straně oltáře, ale nemohla je začít zkoumat.

„Nejdříve požádejme božské Ochránce, aby byli laskaví k našemu počínání,“ řekl stařec a přistoupil k oltáři. Přihlíželi jsme, jak obětuje Božstvům vonnou tyčinku a šeptá při tom modlitby. Udělalo na něj dobrý dojem, že jsme se také poklonili Božstvům a chovali se s úctou. Když to bylo vykonáno, usedl a nám pokynul, abychom se posadili proti němu. Dívky nám přinesly čaj v krásně zdobených porcelánových šálcích; napřed servírovaly Ao Harrapovi, jehož považovaly z celé společnosti za nejvznešenějšího, pak ostatním šelmám, nakonec nám. Při tom nepromluvily ani slovo, jen nejmladší hrála v koutě na nějaký drnkací nástroj a tiše zpívala.

Premítal jsem, jak asi bude Ao Harrap čaj pít, ale uchopil šálek do tlapky tak jemně, že jej nepoškodil, vážně a zdvořile upil a pak o tom čaji pronesl oslavný projev v řeči čínské. Když přišla řada na mne, napodobil jsem ho, také upil ze šálku a čaj pochválil, pro jistotu arminsky, aby nikdo nerozuměl.

Nemohu říct, že by mi chutnal, nebyl vůbec sladký, měl přirozeně nahořklou chuť a byl nesmírně silný. Zato Diana se chovala vybraně a s grácií, jako by se narodila v Číně a pila podobné nápoje dlouhá léta.

Když jsme tedy takto přijali pohoštění a dali najevo své přátelství k místním obyvatelům, pronesl Ao Harrap: „Přišel jsem, abych vám oznámil, co se stalo na Ostrově, odkud přicházím. Máte právo to vědět.“

Stařík se jen vlídně usmál a mlčel.

„Můj otec, slavný a nepřemožitelný bojovník kníže Griissirno, odevzdal svůj život do rukou velkého Pána Jaguárů Quantá Chilcoxe a jeho zářící duch vstoupil do míst, kam naše oči nemohou dohlédnout. Knížecí plášť přisoudil osud mně. Musím ti oznámit, že od té chvíle přešla vláda nad mořem na mne.“

Stařec se mu zlehka uklonil a pronesl něco krátkého čínsky.

„Slibuji vám všem, že chci být mořím a oceánům pánem stejně milostivým, jako byl můj otec. Nebudu trestat přísně ani ta nejodpornější provinění, protože jak jistě víte, mírnost a laskavost je v povaze jaguárů. Ale rád bych připomenul, že smrtí mého otce nezanikla povinnost dávat nám, oč požádáme. Jinak nebude míru na mořích ani na oceánech...“

Stařec sepjál ruce a usmál se. „Mír na mořích a oceánech i tak neexistuje. Pravděpodobně netušíš, Vznešený Skvrnitý pane, že jsem tvého otce, Velkého Zabíječe, mnohokrát snažně prosil o zjednání nápravy. Ale on, ačkoliv vždy pozorně vyslechl moje pokorné prosby, ani jednou nápravu nezjednal.“

„Čeho se týkaly tvoje stížnosti?“

„Nehněvej se na mne, Skvrnitý pane. Ty dobře víš, že jsme po všechny časy dávali vznešeným pánům oceánu vše oč požádali, i když jsme za tím účelem často museli nasazovat svoje životy a okrádat vlastní děti, které nás s pláčem prosily o svou denní rýži. Činili jsme tak ochotně a s láskou, neboť jsme si byli dobře vědomi svého postavení v tomto hmotném

světě a znali jsme, že vláda, která byla svěřena nad mořem, vězí pevně v tlapách skvrnitých pánů. Avšak...“

„Avšak co?“ zabouřilo to výhruzně v Ao Harrapově hrdle.

„Jsme lung-ženové, dračí muži, kdož se zabývají spravedlivějším přerozdělováním jmění těch, kdo plují po mořích. Je to naše řemeslo, které jsme zdělili od svých otců a oni pak od svých dědů. První z našeho rodu povstali ze vzbouřenců proti zrádným a prodejným úředníkům dvora Nejjasnějšího Císaře, kteří nás proti všemu právu zbavili možnosti počestně obchodovat...“

„To všechno vím. No a co?“

„Tehdy tvoji vznešení prapředkové svolili, abychom poživali jejich ochrany a milosrdenství a mohli vychovávat svoje děti. Když už ne v klidu a míru, tak alespoň se zastáním Pánů moře. Avšak v poslední době se velmi často stává, že při svém podnikání na mořích narazíme na cizí lidi. Jiný národ, který přichází od východu slunce, nám kazí naše obchody a vytlačuje nás z našich přirozených práv! Mořský drak zastřel svou laskavou tvář a dává nám přechasto okusit hořkost porážky, střetneme-li se na moři s džunkami tmavých lidí z východu!“

„Zamysli se, čím jste urazili Mořského draka. Třeba je to jeho trest za vaše provinění, kterých, jak vím, není málo!“

„Poslal jsem svého mladšího bratra do kláštera na hoře Tien-tiang, aby se zeptal učených mnichů na radu. Ale při zpáteční cestě jej chytili vládní vojáci, poznali, kdo je a uškrtili jej hedvábnou smyčkou.“

„Další špatné znamení.“ konstatoval jaguár.

„A není jediné. V hlavním městě Pekingu jsme měli přátele, ale v poslední době čím dál častěji dochází u císařského dvora ke spiknutím a různým bratrovražedným bojům. Generál Untung byl otráven, generál Tchie-tai-Š zavražděn, generál Liaou-Wu postaven ke zdi a zastřelen jako zrádce. Nemáme tam už žádné příznivce...“

„Chápu, že je to zlé.“

Stařec propletl prsty obou rukou. „Vznešený Skvrnitý pane, slituj se nade mnou! Považ, prosím: jsem starý a mých sil ubývá, ale přesto musím zůstat a konat svoje povinnosti jako vůdce těchto mužů! Vzpomínám na svého otce; když mu přešel čas padesáti let, ukončil postupně všechny své obchody, předal vládu mému staršímu bratrovi a odešel do kláštera, aby tam meditoval a stal se světcem, jak káže mrav. Zesnul v míru a pokoji, vážen všemi lidmi a předtím vykonal množství záslužných dobrých skutků a zajistil si tak výhodnou karmu pro svoje příští zrození. Avšak co mohu dělat já? Dověřil jsem již třiasedmdesátý rok života, už dávno minul čas, kdy jsem měl odejít a sloužit Nejvyššímu Pánovi. Ale což mohu? Kdo se postará o můj lid?“

Ao Harrap byl nucen konstatovat, že ani on to neví.

Stařec pohlédl na mne a na Dianu, trochu zaváhal, ale pokračoval: „Neponechali jsme svoje záležitosti náhodě, nýbrž pochopitelně jsme pátrali, kdo jsou ti lidé a proč ruší naše podnikání. Naše pátrání vedlo k výsledkům, které se mi zdají podivné a nevím si s nimi rady.“

Ao Harrap dal najevo zdvořilý údiv. „Jací jsou to lidé?“

Stařec pokynul rukou. Jeden z jeho pobočníků odběhl a vrátil se s balíkem, v němž chřestily zbraně. Obal byla pestrá suknice z barevného kalika. Když je rozbalil, spatřili jsme tři asi půlmetrové zbraně s několikrát vlnovitě prohnutým ostřím, ostré jako břitva.

„Malajské krisy!“ řekla potěšeně Diana a nahnula se dopředu.

„To jsou zbraně nepřátel. V takových oděvech chodí, nejsou-li zcela nazí. Mají tmavou pleť a přicházejí z ostrovů, kterým se kdysi říkalo Sulu. Ale... jejich velitelé mají bílou pleť a jejich zbraně...“ Stařec zaváhal a utkvěl pohledem na Dianě. Její zbraně tvořil o něco menší kris vzadu na opasku a japonský meč katana. Zdálo se, že vůdce pirátů váhá, jak se vyjádřit a při tom neurazit hosty.

Ao Harrap očichal krisy a zdálo se, že váhá nad odpovědí. Konečně řekl: „Kdyby tvoji dračí bojovníci byli skutečně stateční muži, jak o sobě tvrdí, potom by zničili nájezdníky

a vzali jim jejich křivé nože. Ale oni buď nechtějí, nebo to nedokážou. V obou případech dali najevo slabost nedůstojnou bojovníka. Nediv se tedy, že se Mořský drak rozhněval. Neusmíříte-li jeho hněv, smete vás všechny.“

Stařec sklopil hlavu. „Dovol mi dokončit svou řeč, Skvrnitý pane! Bojovníci z Východu jsou hnědí, ale hovoří se, že jejich velitel je bílý muž. Má loď, která má mnoho vysokých stožárů se spoustou plachet. Ta loď je vyzbrojena děly a puškami, které střílí velice rychle bez nabíjení. Meč toho muže je velký a ostrý a bez váhání setne hlavu každého, kdo se mu postaví. Je krutý, nelítostný a šlape po těch, kdož se mu klanějí.“

„A co tím chceš říct?“

„Doslechl jsem se před několika dny, že do města Rangúnu připlula loď. Má mnoho stožárů s mnoha plachtami a je vyzbrojena děly a puškami. Její velitel je muž obrovské postavy, který dobře vládne mečem a rád rozhoduje podle své vůle o osudech druhých lidí, aniž by se jich na cokoliv ptal. Král Zlodějů vyslal zprávu s varováním, aby se nikdo neodvažoval zkřížit mu cestu. Navíc je provázen požehnáním Amitábhy, Velkého Slitovníka. Král Zlodějů soudí, že je trestem Božím za hříchy bezbožného lidstva. Tím hůř, že ten muž je zbožný a pokorně sklání hlavu před Nejvyšší Osobností Božství. Zdá se, že jeho meč slouží Bohu a trestá demony. O to více běda nám!“

Zaváhal jsem, zda se vmísit do diskuse, ale ještě nebyl ten správný čas. Ao Harrap taky neříkal nic, jen mručel.

„Od chvíle, kdy jsem dostal tu zprávu, jsem tušil, že tu loď a toho muže velmi brzy spatřím zde, před svými očima. Netoužil jsem po tom, ale znamení mne upozornila, abych byl připraven. Učinil jsem, co bylo třeba. Synu Velkého Zabíječe, nabízím k usmíření tvého hněvu svůj život. Jsem ochoten zemřít, ale prosím, nech žít můj národ!“ A stařec sepal ruce a hluboce se Ao Harrapovi poklonil.

Ao Harrap konečně promluvil: „Tvoje úvaha není správná, Chai Lane. Zmýlil ses. Tento pán je Vládce naší říše Charry Guyrlayowe, jehož znám už několik let a vím jistě, že vložil

svou vznešenou nohu na tato místa poprvé. Jak jistě víš, bílí lidé si jsou často velice podobní, to tě zmátlo...“

Stařec Chai Lan si viditelně oddychl. „Jaké štěstí! Samozřejmě jsem nepodezíral tvého přítele, že by byl oním cizím d'áblem, který nás ničí, ale... jeho zbraně a jeho loď...“

Teď byla ta správná chvíle. „Popiš mi, prosím, tu jeho loď! Například mi řekni, kolik má stožárů a jak je velká!“

Chai Lan pokynul pirátovi, který přinesl zbraně. Byl to příšerný chlap, měl zjizvenou, hladce vyholenou lebku s mohutným copem, oči šikmé jako čárky, paže dlouhé až ke kolenům, klátivou chůzi jako opičák a výraz naprostého debila, ale zastával očividně vysoké postavení.

„Liu je viděl. Pověz mu!“

„Ta loď se velmi podobá tvojí lodi, pane.“ řekl Liu.

„Dobře. Ale kolik má stožárů?“

„Tři. Zcela jistě tři!“

„A kolik stožárů má moje loď?“

„Čtyři, pane.“

„Jakou má tamta loď barvu?“

„Je bílá jako tvoje. Ale jsou na ní části nabarvené černě a červeně.“

„Výtečně. Teď k jejímu kapitánovi. Jak vypadá?“

„Jako bílý démon. Je strašně ošklivý, má veliký nos, divné oči a dlouhé černé vlasy a vousy.“

„Má vlasy delší než já?“

„To asi ne, pane.“

„Viděls na jeho lodi nějaké šelmy? Jaguáry, leopardy, tygry?“

„Ne. Viděl jsem tam jenom ty malé hnědé muže s vlnitými meči.“

„Takže se nedomníváš, že by sis mohl splést jeho a moji loď?“

„Určitě ne, pane.“

Usmál jsem se, nebylo co řešit. Také Ao Harrap byl spokojen.

„Vidíš sám, Chai Lane. Můj přítel a pán je mocný Vládce Ostrova, kde mám své sídlo. Nepotřebuje se ponížovat bojem s Lidmi moře. Postačí mu, aby zavelel, a každý z vás mu zajisté snese vše, nač upře svůj milostivý pohled - jen aby si zasloužil jeho shovívavost a přátelství.“

Stařec Chai Lan se vlídně usmál. „Když je tvůj pán tak mocný, jistě mu nebude činit problémy zničit ty lidi z Východu!“

Ao Harrap začal nepřívětivě mručet. „Nezdá se ti, že se opovažuješ příliš? Má snad někdo z nás řešit tvoje problémy?“

„Zajisté nikoliv. Ale kdybys na ty druhé muže někde narazil, pane, prokázal bys nám veliké dobrodiní, kdybys je zabil.“

Ao Harrap chvíli přemýšlel. „Dobře. Potkám-li se s nimi, zničím je!“ řekl a udeřil tlapou do podlahy, až to zadunělo.

„Jsem rád, pane, že vše se vysvětlilo,“ usmíval se Chai Lan. „Dovolte nyní, draží hosté, abychom vás pozvali k hostině...“

Vyhovět této žádosti nám vůbec nedělalo problémy. Odešli jsme se nejdříve umýt a pak do jídelny, kde spolu s námi stolovali všichni přední členové pirátského sdružení. Zpráva, že nechováme nepřátelských úmyslů vůči těm lidem, se rychle rozlétla, všichni byli velice šťastní a provolávali nám slávu. Dokonce už se nás ani nebáli. Přesný výčet jídel, která nám byla předložena, by snad mohla podat Diana, ale já ne. Za svého pobytu v Číně jsem ochutnal takové množství rafinovaných pokrmů, že si skutečně nepamatuji, co kde bylo. Víím jen, že hostina trvala několik hodin a většinou sestávala z rybích a jiných mořských specialit. Jako námořník samozřejmě jím ryby často, ale nikdy tak působivě a chutně upravené. Kromě toho tu byly chobotnice, všelijaké hvězdice, škeble a jiné podivné věci. Zapijeli jsme to obvykle rýžovým

vínem; dával jsem si pozor, abych se neopil, ale mnozí Číňané se nijak neomezovali a značně se rozveselili.

Během hostiny dívky předváděly svoje tance, akrobati a žongléři svoji obratnost, šašci a kejklíři šprýmy. Jak čas ubíhal, počali nejdřív chlapci a dospívající výrostci, potom mladíci a nakonec dospělí muži předvádět, jak ovládají svoje wu-shu, bojové umění, kterému se také říká kung-fu. K jídelně přiléhala terasa, na níž se odehrávaly souboje, většinou dvou soupeřů, někdy i v jiných sestavách. Každý z pirátů ovládal mistrovsky boj nějakou zbraní: mečem, holí, dvěma noži, srpem, kopím, cepem na rýži zvaným nunčaku nebo holýma rukama. Piráti v čele s Chai Lanem sledovali jejich produkci s patřičnou hrdostí, Dianě svítily oči obdivem a já jsem se jenom děsil při představě, že bych s těmito lidmi musel někdy bojovat.

Například se ukázalo, že pirát Liu dokáže těma dlouhýma rukama skvěle bojovat »opičím stylem«, což je jeden z nejoblíbenějších. Kromě toho ovládal také umění »tygřího spáru«, totiž byl schopen vyrvat holýma rukama soupeři srdce z těla. To sice nepředvedl, ale po tom, co ukázal, jsem mu ochoten věřit. Dále nám představil syna jménem Li, kterému bylo šestnáct a vypadal přesně jako otec {až na ty jizvy na hlavě}. Liu ho od malička cvičil, takže Li ovládal opičí styl, tygří spár a z pilnosti se naučil ještě bojovat copem. Cop měl dlouhý až ke kolenům, nestříhaný od doby, kdy mu vyholili hlavu při vstupu do nějakého kláštera. Používal ho tak, že šklubnutím hlavy jej omotal okolo krku soupeře, strhl ho stranou a současně udeřil dlaní, takže nepříteli jednou ranou zlámal vaz. Jinak byl mírný, přívětivý a téměř ostýchavý mladík, který se velice styděl předvádět před cizinci. Od chvíle, kdy přišel na to, že Diana je žena, se snažil vyhnout se jí i pohledem.

„Nyní se snažím, aby se Li naučil techniku »drtící dlaně«,“ vysvětlil Liu. „Poprosil jsem Mistra Chai Lana, aby ho učil...“

Stařík Chai Lan se jenom mírně a laskavě usmíval.

„Mohl bys být tak laskav a předvést nám toto umění, Mistře?“ naléhal Liu. „Kdybys nám laskavě dal svoje poučení...“

Chai Lan sice nechtěl, ale měl dobrou náladu a nechal se uprosit. Někdo z mladých mu přinesl kámen velký jako pěst, Chai Lan jej vzal do dlaní a rozdrtil na kousky. „Když jsem byl mladší, naučil jsem se to od mnichů z kláštera Šao Lin. Dosáhneme toho tím, že pevně svážeme několik bambusových hůlek a snažíme se mnout je mezi dlaněmi tak dlouho, až se volně pohybují. Není to nic tak těžkého, když se to dělá dlouho. Tehdy jsem to potřeboval k boji. Teď již nebojuji, jsem stár. Jediné, co ještě dělám, je tanec tai-či - to postačí, abych udržel svoje tělo svěží.“

„A vyučuješ mladé chlapce...“ řekl jsem.

„Ach, ne často. Vyhověl jsem prosbám svého přítele Lia. Ale Li už ví, jak si počínat, teď musí jen cvičit. Bylo by dobré, kdyby získal větší znalosti o světě, o cizích zemích a lidech...“

Liu zaváhal, pak se přede mnou uklonil. „Pane, ty jsi zajisté nesmírně laskavý člověk! Povšiml jsem si, že neovládáš jazyk Říše středu - aniž bych tě chtěl urazit! Můj syn ovládá jazyk bílých ďáblů natolik dobře, že by ti mohl dělat tlumočníka a průvodce na cestách, kdybys ho laskavě přijal...“

„To bych zajisté mohl - ale nevím, kam odjedu a kdy se vrátím. Nebude se ti stýskat po synovi?“

„Jistě, bude mi po něm smutno. Ale mám ještě další děti a můj mladší syn Čan dorůstá do let, kdy se musím věnovat jeho výchově. Můj syn Li velice touží poznat svět, a rád bych mu to umožnil.“

„Dobře, souhlasím. Ať se připraví, bude mne doprovázet.“

Li byl skutečně nadšený - běžel domů, sbalil vše, co mohl vzít s sebou, ostatní svůj majetek rozdál bratrům a sestrám a rozloučil se s matkou. Snad nemusím zdůrazňovat, že mu všichni ostatní upřímně záviděli.

Nemohu zastírat, že nám mezi těmi lidmi bylo nesmírně dobře. Než jsem k nim přišel, představoval jsem si čínské piráty jako kruté a nemilosrdné hrdlořezy. Teď jsem byl náchylný je vidět jako dobromyslné a nadpozemsky laskavé anděly.

„Vznešený Skvrnitý pane,“ pronesl Chai Lan, když se mu zdálo, že Ao Harrap je v náladě příjemně smířlivé. „Tvá mírná laskavost mi dovoluje doufat, že bych se na tebe mohl obrátit ještě s jednou prosbou...“

„Čeho se týká?“ otázal se jaguár.

„Znáš zajisté ostrov Min-Tao. Jeho obyvatelé jsou nám odedávna podřízeni a jejich povinností je dávat nám podíl ze všeho, co získají. V poslední době však na tuto povinnost rádi zapomínají a jejich platby jsou stále menší a po delším čase. Směl bych připomenout těm ničemům, že se těším tvé nadzemské přízni?“

„Myslíš, že to bude mít nějaký smysl?“

„Doufám v to. Vznešený Šan-Si, místní velitel, již dlouho touží zbavit se naší nadvlády, ale zatím si netroufal. Jak rozhodneš v té věci?“

Ao Harrap chvíli váhal, pak se obrátil ke mně. „Právo rozhodnutí má můj pán. Přeješ si nějak se k tomu vyjádřit?“

„To je těžké. Nic o tom nevím.“ rozhodl jsem se být opatrný.

„Přeješ si se tam podívat?“ zeptal se Liu.

Diana radostně přikyvovala, tak jsem projevily souhlas.

„Jak si přeješ, pane. Dovolíš, abych tě tam doprovodil a všechno ti to předvedl?“

Ani proti tomu jsem neměl námitek. Bylo tedy rozhodnuto, že zítra ráno nastoupí Liu na naši palubu a povede nás na místo, kde se nachází ostrov Min-Tao s přilehlou vesnicí. Potěšilo to hlavně jeho syna Li, který tak měl možnost být se svým otcem ještě o nějakou dobu déle.

Přespali jsme v klášteře. Hned za úsvitu nás probudily gongy, Číňané rychle vstávali a většinou cvičili sestavy svého wu-shu, bojového umění. Byla zima a cvičení je vhodnou metodou, jak si rozproudit krev, takže i já a Diana jsme se připojili a cvičili pod vedením starce Chai Lana. Diana byla dokonce pochválena za svoje cvičení s mečem, což ji velice potěšilo.

Příchodem Lia a jeho syna Li na palubu se stalo zcela nesmyslným jakékoliv utajování, námořníci i cestující byli tedy propuštěni z kabin. Pochybuji, že zákaz byl přísně dodržován, ale aspoň všichni nepostávali na palubě a nečuměli na břeh. Nyní byl Li zařazen do posádky a jeho otec byl u nás hostem. Stál na kapitánském můstku, vystrojen do brokátem vyšíváného pláště, za pasem měl dlouhý meč a na hlavě mandarínskou čepičku s červenými střapci. Měl jsem určité podezření, že všechny tyto předměty byly původně majetkem někoho jiného.

Griissirno zvolna a majestátně proplouval mezi ostrovy a rybářské džunky se mu uctivě vyhýbaly, zatímco Diana řešila důležitý problém, zda se oblékat evropsky nebo čínsky. Během ranní zábavy s místními děvčaty se jí podařilo vyhandlovat za něco lidový dívčí oděv z růžového a žlutého hedvábí, který se jí nesmírně líbil, neboť k němu patřily kalhoty. Diana nechodí ráda v sukni a nikdy na lodi. Taky obdivovala copy dívek i chlapců a hned by si taky nějaký upletla, ale z čeho, že? Tak aspoň vyzvídala, jaký předpis platí pro úpravu vlasů v tomto prostředí. Dozvěděla se, že prakticky jediným důvodem k úplnému ostříhání hlavy je odchod do kláštera. U slušného Číňana životní nutnost, protože nějakou dobu musí v klášteře strávit každý, většinou během dětství, kdy se tam naučí číst a psát. Mimo služby Buddhovi nesmí správnému Číňanovi na cop nikdo sáhnout a se zlou by se potázal, kdyby to zkoušel. Příkladem byl náš nový přírůstek Li, který svůj cop využíval dokonce k boji.

Do blízkosti ostrova Min-Tao jsme se dostali v pozdním odpoledni. Bystrý zrak přítele Lia identifikoval jednu z kolem proplouvajících džunek jako výzvědné plavidlo místních lung-ženů, Liu na ně zavolal a přísně nařídil veliteli, aby ohlásil naši vzácnou návštěvu svým nadřízeným. Kapitán džunky svoji chatrnou kocábku urychleně otočil a plul před námi.

Nemohu říct, že bych čínské džunky nějak moc obdivoval. Připadaly mi jako slátané z různých jinde nepotřebných kusů, měly jediný křivý stožár a na něm napjatou plachtu ze všelijak sešitých kusů plátna. Obdivuji hrdiny, kteří se odváží nejen na něčem takovém pustit na moře, ale provozovat na tom tak nebezpečné řemeslo, jako je pirátství. Chai Lanovy džunky při

tom vypadaly ještě podstatně líp než ty, které jsme měli možnost obdivovat na Min-Tao.

Ohlášení našeho příjezdu přineslo ovoce: když jsme zabočili do zátoky, byla už v přístavišti kompletně nastoupena celá vesnice i se svým pánem. Vznešený Šan-Si se na to vystrojil, jak nejlépe mohl, dokonce si vzal různé části brnění, spleteného z kousků plechu spojovaného drátem a překrytého lakovaným plátnem. Na hlavě měl přilbu z plátů oceli spojených kroužky, s nánosníkem a tváří jakési příšery, vylepšenou barevným koňským ohonem. Nebyl jsem si jist, má-li takové brnění nějaký účel, ale Diana se bavila: „Tak mám dojem, že ten darebák někde odstrojil japonského samuraje! Viděla jsem takové brnění na obrázku...“

Vyjednávání se ujal Liu. Vývojem událostí zřejmě dospěl k názoru, že se stal mandarínem u mého dvora a mým zákonitým mluvčím. Hovořil čínsky a jeho syn mi současně překládal:

„Bídný červe! Tento vznešený urozený pán, který není žádný obyčejný bílý ďábel, ale inkarnace samotného Boha Slunce, se rozhodl ve své neskonalé dobrotě znečistit svou obuv prachem tvého ostrova! Padni na tvář, ničemo, děkuj mu s čelem v prachu, že ti dopřál tak nesmírnou čest, které se zřídka dostane i nejlepším z nejlepších!“

Piráť Šan-Si skutečně padl na tvář a klaněl se nám. Pokusil se políbit mi dokonce nohu, ale já ucukl, ta jeho samurajská přilba byla vybavena nebezpečně ostrými rohy.

„Pamatuj,“ pokračoval Liu v projevu. „Že tento ctihodný pán je císařem a pánem Ostrova, odkud k nám přicházejí Skvrnití Pánové, kteří vládou mořím. Je tedy také tvým přirozeným pánem a ty jsi povinen poslouchat ho jako mne samotného! Zapamatuj si to, radím ti - protože ještě neznáš jeho těžkou ruku a nepřeji ti, abys ji kdy poznal!“

Piráť přede mnou znovu sklonil hlavu do prachu. „Jsem tvým otrokem, pane, který vládneš nad šelmami Ostrova...“

Chtěl jsem něco říct, ale Ao Harrap naznačil, že mám mlčet a vůbec si toho hodnostáře nevšímat.

„Dovolujeme ti poctít nás hostinou ve tvém domě! Než bude připravena, přeje si náš pán shlédnout tvoje lodi a celé vybavení tvé flotily. Povedeš nás!“

„Příkazy ke slavnostní hostině již byly vydány,“ oznamoval Šan-Si. „Moje manželky i jejich otrokyně už pilně připravují vybrané pokrmy, jimiž hodláme uctít Vaše Vysoce Urozené Milosti. Snad váš hněv na mne vám nedovolí mne tak neskonale urazit, abyste odmítli moje skromné pohostinství...“

Opět jsem chtěl poděkovat, opět mi to nebylo dovoleno. Pirát dal příkazy, aby nám byla přistavena nosítka. Jeho podřízení začali pobíhat sem tam jako mravenci a zmatkařit, až jsem pocítil potřebu se vzbouřit.

„To snad můžeme ujít pěšky, ne? Je to pár kroků...“

Liu zaváhal, leč poslechl. Rozkřikl se: „Můj vznešený pán se nehodlá poskvřnit dotekem tvých nosítek! Půjdeme pěšky!“

Pohrdavá arogance, s níž se Liu choval k podřízeným, mi trochu vadila, já na jejich místě bych se dávno vzbouřil. Oni to zřejmě považovali za přirozené chování. Vydali jsme se do přístavu, před námi i za námi dav ozbrojenců i čumilů.

„Ti lidé nevypadají moc bojovně,“ utrousil jsem k Ao Harrapovi. „Mám pochybnosti, jestli by se hodili k boji.“

Liu to přeložil takto: „Můj milostivý vznešený pán je zhnusen zbabělostí a lenivostí tvých mužů! To, co zde vidí, jsou zchátralé trosky starých bab a dědků a nikoliv Dračí muži, za které se ve své bláznivé pošetilosti považují! Jejich zbraně jsou rezavé a tupé, jejich lodi dřevěné a zchátralé a jejich překrmená těla nedokážou snášet útrapy moře. Můj pán říká, že si přeje vidět ty muže jako bojovníky, v plné zbroji a připravené k námořní bitvě!“

Nic takového jsem sice neřekl, ale pirát na mne jenom mrkl zpod divoké démonské masky a už zase ležel obličejem v blátě cesty.

„Pověz mu, ať se pořád přede mnou neklaní, nebo mu přišlápnu cop!“ řekl jsem. „Když s ním mluvím, ať pouze stojí přede mnou s rukama na stehnech a jenom skloní hlavu.“

Tentokrát si Liu dal tu práci a přeložil to doslova. Šan-Si se rozhodl sundat svoji samurajskou přilbu a odevzdat ji jednomu ze svých strážců. Když tak učinil, byla Diana zklamaná, protože ten muž vůbec neměl patřičný cop, nýbrž byl ostříhán po evropsku. Vyjeveně povstal a pokoušel se postavit do pozoru, což mu moc nešlo. Vyhlížel při tom neodolatelně komicky, ale já si dal pozor, abych se nesmál. Zato Diana se potměšile šklebila. Mám za to, že si pirát měl tu démonskou masku raději nechat, dokud ji měl, mohli jsme o něm mít určité iluze. Když jsme viděli jeho tvář, bylo na ní zřetelně vidět, že je podlý mizera a že od něj nemůžeme čekat nic dobrého.

Když se velitel otočil a počal vykřikovat rozkazy, nastala strašlivá vřava. Všichni se hrnuli do svých domků a zas z domků, sem a tam, ženy kvílely, děti vřeštěly, muži nadávali, zbraně řinčely a prasata, která se bahnila uprostřed cesty, bázlivě kvičela. K tomu se ještě přidalo štěkání psů, tak můžete věřit, že jsme neslyšeli vlastního slova.

Konečně se ti hrdinové sbírali zas k nám, oblečení do svých nejlepších šatů, v rukou se zbraněmi. Ten měl píku, onen starou šavli po anglickém důstojníkovi, další meč, starou či novější ručnici. Všichni dohromady měli v očích divoký svit a svírali své zbraně, jako by se báli, že jim je někdo ukradne. Mnozí měli na sobě součásti starodávných brnění nejen domácího původu, ale i výbroje bělochů a dokonce muslimů. Cesty, jimiž se kultura šířila na Východ, byly zřejmě nevyzpytatelné.

„Ano,“ uznal jsem. „Takhle má vypadat armáda. Obdivuji drzost těch chlapů, že si troufnou s tímhle haraburdím přepadat lodě.“

„Můj pán říká, že se ti obdivuje.“ přeložil Liu a Šan-Si se potěšeně usmál.

Naštěstí další poznámky jsme pronášeli francouzsky, hlavně Diana, takže Liu nemohl překládat a náš hostitel byl tím pádem kritických připomínek ušetřen. Dianin obdiv patřil spíš těm méně dokonalým součástem jejich života. Je to dívka romantická a vždy ji nesmírně potěší, když vidí něco co funguje, ač se naprosto nehodí ke svému účelu.

Hostina byla připravena v největším z domů, nikoliv tedy v paláci ani v klášteře jako včera; taky tu nic podobného nebylo. Ale byla stejně bohatá a pochoutky podobně rafinované, takže jsme mohli být spokojeni.

Ale Šan-Si nás překvapil, když se během hostiny převlékl do běžného evropského oděvu. Teď vypadal celkem nenápadně, ani bychom si ho v davu nevšimli. A využil chvíle, kdy Liu nebyl v dosahu, aby se mnou promluvil:

„Promiňte, pane, neznám vás a nemám tušení, kdo vlastně jste, ale rád bych se s vámi dohodl na jisté maličkosti...“ Taky jeho angličtina byla velice dobrá. Bylo vidět, že studoval na nějaké škole evropského typu.

„No prosím, mluvte!“ vyzval jsem ho zvědav, jaká lotrovina mu přišla na mysl.

„Nevím, v jakém vztahu jste k panu Liuovi a jeho šéfovi Chai Lanovi, ale nejsem na hlavu padlý a vidím, že jste běloch. Znáám bílé lidi, dobře a výhodně jsem s nimi jednal. Tuším, že se domluvíím i s vámi...“

„V jaké věci?“

„Potřebujete skutečně jako prostředníky lidi z okruhu pana Chaie? Nebylo by lépe, abychom se dohodli spolu my dva - jako gentleman s gentlemanem? Jak vidím, ovládáte ty svoje šelmy... těch se pochopitelně těžko budeme moci zbavit, potřebujete je zřejmě vy a tím pádem i já, i když nejlepší by bylo vyřadit všechny zbytečné mezičlánky...“

Hleďme! Když pan Šan-Si odložil tradiční čínský oděv, jeho angličtina i jeho myšlení nabralo docela evropské obrátky.

„Máte na mysli: podtrhnout je?“

„Tak se to snad nemusí nazývat... Konec konců, jsou to zabeďnění hlupáci. Věří například v kouzelnou moc vašich šelem. Já jsem člověk moderní, studoval jsem na anglických universitách a získal vzdělání. Je mi jasné, že jsou dokonale vycvičené a hodí se výtečně k zastrašování lidí...“

„Vidíte situaci možná nesprávně,“ varoval jsem ho. „Záležitost, o které jednáme, není moje věc, spíš činnost právě

těch šelem. Jsou nadané svobodnou vůlí, takže samy rozhodují...“

„V tom případě by bylo nejlepší, kdybychom se dohodli i bez nich. Například tak, že bych vám platil určitou sumu, na které se shodneme. Vy byste za to donutil svoje jaguáry, aby nezasahovali do našich obchodů. Případně, aby nám poskytli pomoc proti naší konkurenci. Jak se vám to líbí?“

„Rozumím-li dobře, chcete mne najmout jako drezéra jaguárů. Svého podřízeného!“

„To ne, samozřejmě - ale obchodního partnera. Pohleďte, Chai Lan plete do podnikání spoustu nesmyslných přežitků. Politiku, náboženství... co to koho zajímá? Mně jde čistě o obchod. Kdybychom odbourali částky, které ten starý blázen dává na všelijaké kláštery a podporu opozičních sil u císařského dvora... Rozumějte, já nejsem proti vhodně podaným úplatkům za mlčení, vím, že je nutné občas něco strčit císařským úředníkům, aby přivřeli oči... ale... Co na to řeknete?“

„Že jste sprostý podvodník. Dneska mi navrhuje, abych vyřadil z obchodu Chai Lana, zítra šelmy. Pozitíří se stejně klidně zbavíte mne. Příteli, právě určité povahové vlastnosti lidí jako Chai Lan jsou pro mne důvodem, abych takovou činnost vůbec připustil. A dovolil ji svým jaguárům.“

„Ale... já nechápu...“ zakoktal.

„Vidím, že nechápete. Všichni bílí nejsou lumpové. Někteří také slouží Bohu - jako Chai Lan.“

Odskočil ode mne, jako by se spálil.

„Kdo vlastně jste, pane?“ tázal se opatrně.

„Jsem ten, koho vám představili. Císař Arminu, Vládce Nebe a Země.“

Zarazil se. Pak se pomalu spustil na kolena, čelem k zemi. A zůstal tak, dokud jsem neřekl: „Tak ze sebe nedělej blázna a vstaň, k čertu!“

Zvedl hlavu: „Dovoluji si ubezpečit vznešeného Pána Věčnosti, že jsem už zapomněl na všechna nezdvořilá slova,

která snad slyšely jeho uši a která jej tak hluboce urazila. Prosím za odpuštění a slibuji, že se to již nebude opakovat...“

„Jo, to chápu. Hlavně že oba víme, na čem jsme.“

Povšiml jsem si, že Ao Harrap nás pozorně sleduje. Když Šan-Si poodešel, jaguár se zeptal: „Přemlouval tě, abys nás zradil?“

„Prozatím Chai Lana. Vás na podruhé a já bych přišel na řadu až potom.“

„Tušil jsem to. Na mého otce jednou poslal anglickou válečnou loď, podplatil velitele. Griissirno ovšem zvítězil... od té doby má ta anglická děla. Pak na něj uvalil ještě větší daně. Šan-Si nás velice nenávidí...“

„Budu si na něj dávat pozor.“

Neměl jsem chuť zůstat na Min-Tao ani o chvíli déle, než je bezpodmínečně nutné. Okamžitě po hostině jsme odpluli, i když se Šan-Si pokoušel nás zdržovat. Ale nebyl jsem si jist, jestli bychom nocleh u něho tak snadno přežili.

Liu jel s námi dál - když se dozvěděl, že míříme do Hongkongu, rozhodl se, že nás doprovodí a vystoupí někde tam. Jaké má další zájmy, nám neřekl a já jsem se radši ani nevyptával.

Stál jsem na palubě a hleděl na mizící přístav Min-Tao, když ke mně přišel Ao Harrap. „Ještě se hněváš na toho člověka?“ ptal se.

„Nehněvám se na něj.“ odmítl jsem.

„Všiml jsem si, že Šan-Si vzbudil tvůj hněv. Má to smysl?“

Tak jsem mu vyprávěl o celém rozhovoru. „Kdyby o té konkurenci s krisy vyprávěl Šan-Si a ne Chai Lan, nevěřil bych tomu ani na chvíli. Mám podezření, že o tom ví víc, než říká.“

„Nevím. Nebyl jsem nikdy na ostrovech, kde ti lidé žijí. Ale otec se tam plavil. Neříkal, že by mu naháněli velkou hrůzu.“

„O tom nepochybuji, spíš on jim. Co ty myslíš, je to pravda?“

„Těžko říct. Po mořích plují různí lidé. Ty ostrovy jsou daleko, ale piráti jsou drzí a odvažují se někdy dost. Na pobřeží Vietnamu, Číny, Tchajwanu, Koreje... odvážili by se i do Japonska, ale tam by dopadli špatně.“

„Strýček James mi kdysi vyprávěl, že byl se svou lodí v Jokohamě. Přístavní policie je vůbec nevpustila na pevninu, sotva vyložili a naložili, museli zase odplout.“

„Ano, ovšem. Lidé jsou blázni i v Japonsku.“

Přicházela k nám Mabel. „Nevím jak kdo, ale já se šíleně nudím. Kdy už budeme v tom Hongkongu?“

Ao Harrap se usmál, ale to nemohla poznat. „Když to dobře půjde, tak zítra odpoledne.“

Město Hongkong je pevností Spojeného království Velké Británie a Severního Irska v Číně. Kdysi z něj Angličané vysílali svoje armády do boje proti mandarínům čínského císaře, nyní vysílají převážně obchodní lodi. Vysoké skály oddělují tento britský protektorát od císařského území a vytvářejí malebnou zátoku ústí Perlové řeky, uprostřed níž leží ostrov obklopený tisíci obytných člunů. Diana definovala město jako největší žluté mraveniště na světě. Kromě toho odmítla původní překlad jména města Vonící přístav jako silně přehnaný. V přístavu byl takový zmatek, že jsme museli čekat na lodivoda přes dvě hodiny, než se k nám propracoval - a jeho manévry by přivedly nervóznějšího člověka na pokraj šílenství.

Mabel, opět oblečená do svých dívčích šatiček, které od prvního dne na lodi neoblékla, se rozčilovala a dokonce přišla na můstek dohlédnout na to, co lodivod vyvádí. Pokusila se z něj vymámit nějaké informace, ale nebyl tak obeznámen jako v Rangúnu a nemohl jí nic říct. Diana ji uklidňovala jak to šlo, přesto se na lodi rozšířila poněkud blbá nálada.

Konečně jsme zakotvili a po vyřízení všech sáhodlouhých a zbytečných formalit jsme se vydali do města. Trvalo dlouho, než jsem sehnal dostatečný počet rikš, neboť jsme opět vzali

s sebou šelmy a opět před námi lidé davově prchali. Tentokrát už to Dianu tak nepobavilo jako poprvé.

Mabel řekla, že budeme bydlet v guvernérově paláci, tak jsme jeli rovnou tam. Pomalu se blížil večer, přístavním manévrováním jsme ztratili skoro půl dne. Už zdálky Mabel vyzozorovala, že se v paláci něco děje, sjížděla se tam spousta kočárů ze široka daleka. Když jsme dorazili, Mabel zavolala sluhu a vysvětlila mu, co a jak. Byl to Číňan, tak zachoval klid a ohlásil náš příjezd.

Za chvíli se dostavil postarší důstojný pán v livreji, vrchní komorník domu. Zdvořile Mabel pozdravil a poptával se po jejím zdraví, takže ji zřejmě znal. Taky ona ho znala, říkala mu George a požádala, aby nás ubytoval. George se trochu zarazil nad šelmami, ale ochotně nás odvedl bočními dveřmi do paláce a uvedl do našich pokojů, které dal urychleně připravit.

„Co se to tady děje, Georgi?“ ptala se Mabel. „Snad jsme nepřijeli zrovna na svatbu?“

„Svatbu?“ podivil se komorník. „Zajisté nikoliv, slečno Mabel; jakou svatbu má slečna na mysli?“

„Aha, tak už je po ní. Škoda, Georgi, velmi jsem se těšila. No, nedá se nic dělat...“

Komorník se zdvořile uklonil, ale zdálo se, že váhá. Odešel a za chvíli přišel jiný sluha s pozváním, abychom se zúčastnili plesu na počest španělského velvyslance, který je dnes pořádán. Pan guvernér osobně si přeje nás tam uvést. Diana se převlékla do večerního, já si oprášil uniformu a šelmy se olízaly. A mohli jsme jít.

Opět jsme měli tu čest být uvítáni a představeni shromážděnému panstvu. Ani tentokrát se to neodbylo bez vyjevených pohledů, i když o nás nikdo nic nevěděl, ani Mabel nestihla nic rozhlásit.

Jediný, komu se plesová atmosféra nelíbila, byl doktor Rastopčenkov. Upřímně řečeno jsem se divil, proč Mabel trvá na tom, aby se zúčastnil, ačkoliv o to nijak nestál a druzí zas nestáli o něho. Ale slečna rozhodla, dokonce vydala příkazy, aby mu urychleně sehnali odpovídající frak, tak tady byl.

Tvářil se zachmuřeně, tiskl pravice a mumlal slova zdvořilých poklon, ale vypadal, jako by žvýkal šťovík. Bylo mu horko, frak mu nepadl a byl v takové společnosti poprvé - divíte se mu?

„Ach, milý André,“ vyzvala ho Mabel, „tvař se trochu vlídněji! Co si o tobě ti lidé pomyslí?“

„Ať si myslí, co chtějí! Nechápu, proč jsi mě sem vůbec tahala. Radši bych zůstal doma!“

„Ale prosím tě! Musím tě přece všem představit!“

Konečně jsme se prodrali k hostiteli. Na rozdíl od guvernéra v Rangúnu byl tento pán ještě dosti mladý, ačkoliv vlasy mu už prošedivěly a vrásky ve tváři dávaly tušit, že jeho život nebyl lehký. Vedle něj stál vysoký štíhlý mladík a tvářil se tak nehybně, jako by byl již mumifikován. Teprve když se k němu Mabel vrhla, pohnula se jeho tvář do jakéhosi strnulého úsměvu.

„Ach, milý André!“ zarazila se a pak rozesmála, aniž by ten muž chápal, čemu se směje. „To je přece tak velice komické! Vy máte s doktorem Rastopčenkovem stejné křestní jméno, já si vás budu plést! Asi mezi vámi bude nějaká duševní shoda...“

Mladý muž pohlédl na doktora Rastopčenkova a zatvářil se dost nechápavě. Chtěl něco říct, ale to by byl musel skočit Mabel do řeči. A Mabel něco takového nehodlala připustit.

„Lorde Williame,“ oslovila guvernéra, „dovolte, abych vám představila svoje přátele...“

Guvernér se nám zdvořile uklonil.

„Charry, to je sir William Gunthrie, guvernér v Hongkongu. Lorde Williame, dovolte, abych vám představila hraběte Charry de Guyrlayowe... hraběnkou Dianu de Guyrlayowe... doktora Andreje Rastopčenkova... a naše kočky!“

Mabel se sklonila, objala Aflargea kolem krku a předvedla, jak se s ním mazlí. „Tohle je Aflargeo, leopard je Tannarr a jaguár Ao Harrap.“

Guvernér se tvářil, jako kdyby se proti němu náhle objevilo strašidlo. Mladý muž po jeho boku však nehnul ani brvou.

„Drahá Mabel, jsem velice rád, že mám opět možnost vás spatřit, avšak musím přiznat, že tyhle šelmy... tedy nevím, co bych k tomu poznamenal...“

„Jsou zcela ochočené a k tomu na řemínku! A patří hraběnce Dianě, mé přítelkyni. Snad věříte, lorde Williame, že neohrozí bezpečnost Vašich hostů.“

„Ano, snad,“ připustil guvernér. „Doufám, milé dítě, že budu mít možnost si s vámi popovídat ještě poněkud déle...“ A rychle a bezodkladně se vzdálil svižným krokem.

Teď se Mabel obrátila na mladíka, jemuž říkala André: „Přátelé, to je lord Andrew Green, synovec lorda Williama a manžel naší drahé Jenniffer. Ostatně, nikde ji nevidím - není od tebe hezké, že ji před námi skrýváš!“

Lord Green poněkud pozvedl jedno obočí. „Jenniffer? Domníval jsem se, že přijela s tebou! Doposud tady není...“

„Cože, není? Vyjeli jsme přece z Rangúnu víc než týden po ní, musí tu už dávno být!“

Andrew Green se trochu znepokojil, ale ovládl se. „Snad se to nějak vysvětlí. Jsem šťasten, že vás poznávám... madam... pánové...“ Políbil Dianě ruku a nám stiskl pravice.

„To je moc zajímavé!“ švitořila Mabel. „Budu vám muset začít říkat jménem přesně. Tobě Andreji a tobě Andrew, jak komické! Jinak by mohlo dojít k trapným nedorozuměním?“

Ti dva se zatím na její žvatlání tvářili dost nevraživě.

„Andrej je anarchista,“ vysvětlila Mabel důležitě. „Musel uprchnout z vlasti, protože se zúčastnil atentátu na cara...“

„Vskutku?“ řekl lord Green. „Nepochybuji, že jste byl veden ušlechtilou myšlenkou. Nicméně výsledek byl krajně pochybný.“

„Co tím myslíte, pane?“ vzbouřila se v Andrejovi krev.

„Že se atentát nepodařil. Když už se věnujete takové činnosti, předpokládám, že by se měla uskutečnit do důsledků.“

„Pane - zkoušel jste vy někdy uskutečnit atentát na cara?“

„Nikoliv. Ale nepochybuji o tom, že by se mi podařil lépe.“

„Ale pánové!“ usmála se rozkošně Mabel. „Snad se nebudete hádat kvůli nějakému politickému atentátu!“

„Počkej,“ řekl Andrej. „Pane, řekněte, dělal jste někdy bombu?“

„Doposud jsem ji k ničemu nepotřeboval.“

„Proto asi nevíte, že taková bomba je krajně nespolehlivá věc! Někdy nevybuchne ve správnou chvíli, jindy docela selže. Tak se také může stát, že usurpátor unikne spravedlivému trestu!“

„Pokud ty bomby vyrábí člověk, který to nedokáže...“ pokrčil rameny lord Andrew.

„Muži, kteří se toho zúčastnili, byli ti nejlepší z naší organizace! Za svoji chybu zaplatili životem - pane!“

„Nic jim nevyčítám. Ale přesto musím konstatovat, že car doposud žije a daří se mu výtečně. Kdežto vaši přátelé jsou mrtvi a vám se, jak se zdá, dobře nedaří.“

„Neurážej ho,“ chránila Andreje Mabel. „On za to nemůže!“

„Promiň, sestřenko. Ale vy, pane - četl jste spisy Karla Marxe?“

Andrej Rastopčenkovi otevřel ústa údivem.

„Nečetl,“ konstatoval lord Green. „Protože jinak byste musel vědět, že ne cestou atentátů, individuálního teroru, jen cestou všeobecného pokroku proletariátu se můžete domoci vítězství dělnické třídy. Poroučím se vám, pane!“

Otočil se a odkráčel, zatímco Andrej za ním koukal s výrazem trapně nechápavým.

„No ano, ovšem,“ povzdychla si Mabel. „Zapomněla jsem ti říct, že Andrew je přesvědčený člen marxistického kroužku. Myslela jsem, že se shodnete... promiň mi to!“

Ponechal jsem je raději jejich starostem a požádal Dianu o tanec. S chutí vyhověla, tak jsme tančili a bavili se se svými novými známými. Pak Mabel zatáhla Dianu mezi nějaké dámy, počaly pomlouvat známé z Rangúnu i jiné a já zašel do pánského salonu, kde se právě urputně diskutovalo. Netušil jsem o čem, takže jsem se dostal do dvojího ohně, když mě obě strany přesvědčovaly o své pravdě. Jednu stranu vedli svorně doktor Rastopčenkov a lord Green, druhá byla početnější a mluvili tam všichni najednou. Sluhové ovšem nezapomínali dolévat sklenice, takže diskuse začínala nabývat přídechu osobních nesrovnalostí.

Postupně jsem vyrozuměl, že se hovoří o anarchismu, marxismu a atentátu na cara Alexandra II. Rastopčenkov a Green se shodli na tom, že atentát byl nezbytně nutný, ostatní to rozhodně popírali. Nicméně přítomní důstojníci se začali dohadovat s Andrejem o kvalitě bomb a střeliva a vypadalo to, že si co nevidět přinesou libru střelného prachu a začnou vyrábět pekelné stroje, aby si navzájem dokázali, jak tomu ten druhý nerozumí. Zamíchal jsem se do diskuse v momentě, kdy se projednávalo, zda lze zasáhnout cara z pušky se zaměřovačem na vzdálenost jeden a půl míle, což někteří popírali. Bylo však nutno to zkusit; v té vzdálenosti měl Andrej vyhlédnuto jedno okno, z něhož by se dalo střílet. Usoudil jsem, že kdyby ten střelec byl stejně dobrý jako já, mohlo by se to podařit. Počali vyjadřovat nedůvěru a všelijak snižovali má prohlášení, byl jsem tedy nucen říci jim své mínění. Lord Green navrhl sázku, že nedokážu cara Alexandra zastřelit; jednalo se o vysokou částku, ale Andrej prohlásil, že přijímá mým jménem. Trochu jsme to zapili a potom se dohodli, že zítra ráno vyplujeme do Petrohradu, kde se právě nyní car zdržuje, a zkusíme ho skolit.

Potom přišla Diana a moc zlostně blýskala očima. Nevím, co se jí nezdálo, snad jí bylo líto cara Alexandra. Ten člověk samozřejmě za nic nemohl a taky je mi ho líto, ale co se dá dělat, Andrej nutně potřeboval, aby byl zastřelen a kamaráda nelze nechat v neštěstí bez pomoci.

Bylo už k ránu, tak jsme šli raději spát. Nechápu, co se na naší diskusi mohlo Dianě nelíbit, chovali jsme se všichni slušně, dokonce jsme se ani nechtěli prát.

Ráno (tedy okolo jedenácté) jsme se stali ozdobou promenády v Aberdeen Country Parku. Zejména se všem líbily Diana a Mabel, které jezdily na koních ve svých důstojnických uniformách. Taky sehnaly jezdecké koně pro naše šelmy a lidé se moc divili, když je viděli po našem boku. Potkávali jsme řadu známých, kteří se s námi přátelsky zdravili. Potom nás pozvali na oběd do zahradní restaurace a pak jsme se spokojeně vrátili domů.

V našem apartmá nás očekával sluha George se vzkazem, abychom okamžitě navštívili lorda Greena. Totiž chtěl, abych přišel jen já, ale Diana se nedala odbýt a Aflargeo nás doprovázel jako zástupce šelem.

Andrew Green byl značně rozčilen. Pečlivě ulízané vlasy měl nyní rozčuchané, kouřil dýmku a nervózně přecházel po pokoji. Když jsme vstoupili, přistoupil ke mně: „Jsem rád, že jsi tady, Charry! Nařídil jsem podniknout pátrání a zjistili jsme nesmírně zajímavou zprávu: loď, na které plula Jenniffer, se ztratila!“

„To snad ne! Nemohla se přece vypařit!“

„Poslali jsme jiskrovou depeši do Singapuru - přistála tam a vyplula směrem k severu. Od té chvíle ji nikdo nespátral!“

„Pluli jsme tou trasou také, ale nezdálo se mi, že by to bylo nebezpečné...“

„Strýček telegrafoval do všech přístavů, ale zatím nedošla odnikud žádná odpověď. Obávám se, že se s tou lodí něco stalo!“

„Nesmysl! Jestli chceš, můžeme zorganizovat pátrání, ale...“

V té chvíli se otevřely dveře a vstoupil nějaký úředník. Podíval se na nás slídivým pohledem a obrátil se na Andrewa: „Jeho Lordstvo nechá prosit Vaše Lordstvo, aby se laskavě dostavilo k Jeho Lordstvu. Mám naléhat, neboť je to nutné!“

„Chcete říct, Wilsons, že došla zpráva z některého z přístavů?“

„Nikoliv, Vaše Lordstvo. Přišel dopis.“

„Jaký dopis?“

„Nevím, pane. Byl mi doručen vrátným. Přinesl ho prý nějaký Číňan a byl osobně pro pana guvernéra. Odnosl jsem mu ho.“

Andrew vstal. Vzal hřeben a pečlivě se učesal, potom si smetl s kabátu smítka prachu a vydal se ke strýci.

„Prosím, abyste mne doprovodili! Vy můžete jít, Wilsons...“

Guvernér očekával Andrewa a nebyl moc nadšen, že jsme tu i my. Vztekle mu strčil jakýsi papír. „Čtěte, Andrew! Můžete se dočíst, kde se nachází vaše drahá snoubenka! A co ji tam čeká!“

Andrew přelétl očima papír, pak jej podal mně.

Byl bez oslovení, podpisu nebo data, psaný podivným stojatým písmem, kaligraficky kresleným, jako by ten, kdo to psal, nebyl zvyklý na latinku. Stálo tam:

„Chcete-li ještě někdy spatřit Jenniffer Rawlinstonovou, je nutno, abyste si její život a svobodu zaplatili. Neobdržíme-li do čtyřadvaceti hodin padesát tisíc liber sterlingů, J.R. zahyne. Je v naší moci a v případě, že uvědomíte policii, budeme to pokládat za oznámení, že netoužíte po tom, aby žila.

Peníze v menších bankovkách již použitých přinese v balíčku ovázaném červenou stužkou lord Andrew Green dnes mezi desátou a jedenáctou hodinou večerní do svatyně Velkého Fo na skále, která se nazývá Tygří hora a nachází se nad městem. Naleznete ji dle plánu na zadní straně tohoto listu. Lord Green půjde na tuto schůzku neozbrojen, nanejvýš s jedním sluhou rovněž neozbrojeným, nebude nikým sledován ani stopován. V případě, že zjistíme sebemenší pokus o podvod, smrt J.R. bude velice ohavná.

Po obdržení zmíněných peněz vám budou doručeny další instrukce. Varujeme vás - chraňte se nás podvést!“

Potrásal jsem hlavou. „A co? Věříte tomu nesmyslu?“

„Vy se snad domníváte, hrabě, že je to nesmysl?“

„Ovšem! Kdybych vypátral pisatele toho dopisu, vyrazil bych mu duši z těla. Snad si nechcete dát diktovat nějakým ničemou, který vás chce vydírat?“

„Počkej,“ řekl Andrew. „Není to tak jednoduché. Jenniffer je v rukou těch ničemů. A ty neznáš čínské piráty!“

„Jen se neboj, znám je až moc dobře. Nějaké už jsem viděl a mám tušení, že by přede mnou utekli, kdybych na ně vlítnul!“

„Hrabě Guyrlayowe, laskavě mlčte!“ požádal mne guvernér. „Situace je příliš vážná na vaše silácké řeči! Jenniffer hrozí vážné nebezpečí, ba nebezpečí smrti! Tohle není první případ, kdy se taková věc stala!“

„To už je moc! Copak tu nemáte žádnou policii?“

„Máme,“ mávl rukou Andrew. „Ale naše policie kontroluje sotva bělošské části města. Všude kolem je Čína, třeba ty boat people, lidi na řece, nemáme žádnou možnost jakkoliv kontrolovat.“

„Chceš říct, že tady k podobným zločinům už došlo?“

„Tohle je čtvrtý případ. První byla dcera bankéře Brownlowa, vytahali z něj půl milionu liber, ale dceru mu nevrátili. Druhý byl bohatý obchodník, nevím už, jak se jmenoval. Jeho rodinu úplně zruinovali, ale našla se už jen jeho mrtvola. Byl hrozně zarostlý, opálený sluncem a oblečený do roztrhaných hadrů. Byl podřezán, Charry! Třetí případ byl policejní důstojník Schlinsk, měl sice vysokou funkci, ale neměl mnoho peněz. Jeho rodina dala všechno, co sehnala, ale už o něm nikdo neslyšel. A tohle je čtvrtý případ! Chápeš už, že se bojím o Jenniffer?“

„To už je k vzteku! Kdyby ta Jenniffer chvilku počkala, mohla jet s námi! Chtěl bych vidět, kdo by si dovolil přepadnout mého Griissirna! Roztrhal bych ho na hadry...“

Diana si už chvílku prohlížela dopis. „Dovolím si vám položit jednu otázku, guvernére! Důvěřujete dokonale všem svým podřízeným tady v paláci?“

Guvernér se zamračil. „Jak to myslíte, madam?“

„Tento dopis působí na první pohled dojmem, že jej psal někdo z Číňanů, kterému Angličané dopřáli vzdělání. Ale při bližším zkoumání mám dojem, že ho psal běloch, který se jenom snažil, aby to vypadalo jako písmo vzdělaného Asiata.“

Andrew jí dopis vyškubl a sklonil se nad ním. „Podle čeho to soudíte?“

„Když jsem byla malá, můj táta se zabýval luštěním hieroglyfů, a protože jsme byli v Egyptě, většina nápisů byla v arabštině. Potom přišel na to, že sice čtu arabsky a klínopis a tak, ale ve francouzštině mám citelné mezery, protože ho nikdy nenapadlo mne to soustavně učit. Tak s tím začal a mě to zoufale nebavilo... Jo, asi nechápete. Zkrátka, když se někdo naučí cizí jazyk včetně písma, maluje písmena takhle krásně. Ale všechna písmena, v celém textu, chápete? Když písmo zná a jenom předstírá, že je cizinec, přestane ho to časem bavit a postupně přejde na vypsanejší rukopis... Podívejte na poslední řádky, tady se projevuje snaha o zestručnění písma. Ten chlap už s tím chtěl být hotov a přestal dodržovat původní záměr. Podívejte se, jak píše některá písmena na začátku a jak na konci! Jistě si sami povšimnete rozdílů!“

Koukali jsme na to dost udiveně a guvernér kroutil hlavou. „Ale z čeho soudíte, že pachatelem je někdo z mých podřízených? Může to být kdokoliv z města!“

„Nemůže. Myslíte, že kdy a jakou lodí připluje Jenniffer Rawlinstonová, vědělo celé město? Nebo o pohybech dcery bankéře či bohatého obchodníka? Pokud se týče důstojníka policie, myslím, že se stal obětí únosců, když někoho z nich odhalil, že se ho prostě báli. Ne, pánové, pachatel nebo jeho spojenec je zde v paláci; a doporučuji vám chovat se co nejbezpečněji!“

Andrew se rozhlédl kolem sebe. Kromě guvernéra a nás tu nikdo nebyl, tak jen bezradně rozhodil rukama. „Ale když

nemůžeme nikomu věřit - jak máme najít Jenniffer?“

„Můžeš věřit mně a Dianě,“ navrhl jsem. „Nebyli jsme tady, přijeli jsme včera. Ale rozmysli se sám.“

„Já doporučuji, abychom splnili jejich přání,“ řekl guvernér. „Obvykle žádají nějakou částku okamžitě. Po jejím složení předají tomu, kdo ji přinese, dopis, ve kterém žádají desetkrát víc. Ale dávají jistou lhůtu. V té lhůtě se můžeme pokusit něco udělat. Ačkoliv nevěřím, že by byla nějaká pomoc.“

„Dám cokoliv, zachrání-li to Jenniffer!“ řekl Andrew Green.

V té chvíli se pohnul Aflargeo, který do té chvíle seděl u mé nohy a poslouchal, co se povídá. Potichu, pomaloučku a zcela nenápadně došel ke dveřím a začleničal tam. Uši měl nastraženy tímtéž směrem. Nikdo si toho nevšímal.

„To je chvályhodné,“ řekl jsem. „Je třeba těm lumpům vyhovět. Myslet si o nich můžeme, co chceme. Ale je to nutné!“

Diana se také dívala na tygra. Potom pohlédla na mne a já pochopil, že chápe, co se děje. Aflargeo se taky ohlédl a já mu dal dlaní pokyn, aby se vrátil k mé noze. Učinil to. Pořád ještě si nikdo ničeho nevšímal.

„Navrhuji,“ řekl guvernér. „Abyste jim to odnesl, Andrew. Přesně tak, jak požadují...“

Andrew pokývl hlavou. „Je-li to jediná možnost, jak zachránit její život...“

„Pro jistotu půjdu s tebou,“ navrhl jsem. „Píšou tam, že s tebou může jít maximálně jeden sluha. To budu já.“

„Ty? Proč se do toho chceš plést?“

„Občas pociťuji odpovědnost za svoje přátele. Diana se vrátí na loď, bude tam a nikam se ani nehne. Jasný?“

Diana zablýskala očima. Měl jsem dojem, že o něčem uvažuje, ale zatím jsem neměl tušení, co to je. „Ach Charry! Jímá mě hrůza při pomyšlení, že by někdo unesl mne...“

Trochu mě to zarazilo, čekal jsem chytřejší poznámku. „Proč zrovna tebe, proboha?“

„Když uvážíme, že v nebezpečí jsou bohatí lidé? A ty jsi přece bohatší než kdokoliv jiný! Dal bys přece za mne pár svých milionů - nebo ne?“

Pochopil jsem - a po zádech mi přejel mráz. „Diano, to přece ne!“

„Já se bojím, Charry!“ zakňourala naléhavě. „Mám strach z toho, že mne přepadnou a unesou. Jsem slabá žena, copak bych se ubránila takovým strašným rabiátům?“

„Teď to nechej být! Když se tak bojíš, odstěhuj se na loď. Kočky vezmi s sebou a nedovol jim se vzdálit. Andrew, ty zatím zaříd' v bance vyplacení potřebných peněz. Píší tam, že to mají být peníze starší a drobné, musíme je poslechnout. Dovezu Dianu na loď a vrátím se k tobě.“

„Ano, jistě,“ řekl roztržitě. „Uděláme to tak.“

Působil zcela skleslým dojmem. Přikývl jsem, co nejtíšeji přišel ke dveřím a otevřel je. Ale chodba byla prázdná, nikde se nic nehýbalo. Aflargeo se zvědavě rozhlédl, očichal podlahu a tvářil se neutrálně.

„Jdeme si zabalit věci. Andrew, řekni komorníkovi, aby nám sehnal kočár do přístavu.“

Andrew přikývl a odešel ke svému apartmá.

„Cos tam měl, Aflargeo?“ ptala se Diana arminsky.

„Zdalo se mi, že je tam nějaký muž. Naslouchal za dveřmi. Nevím, nejsem si jist. Šel velmi potichu.“

„Až potom!“ řekl jsem. „Teď musíme především z paláce. I když nám nikdo nerozumí, nikdy není nic vyloučeno.“

Ao Harrap a Tannarr zřejmě něco vytušili, jen nás uviděli.

„Poplach,“ řekl Aflargeo. „Jedeme na loď! Asi se bude bojovat!“

„Konečně!“ protáhl se Ao Harrap a olízl si tesáky.

Sbalili jsme se a byli jsme hotovi, právě když přišel George oznámit, že kočár je připraven. Andrew nás tam čekal; byl bledý a když si zapaloval dýmku, ruce se mu chvěly. „Máš nějaký plán, Charry? Řekni mi pravdu, máš?“

„Jenom jeden: vyhovět jim. Pak se uvidí.“ Ukázal jsem očima na kočího a sluhu, který nám pomáhal se zavazadly.

Andrew se zamračil. „Kde se sejdeme?“

„V Tennis klubu. Víím, kde to je, jeli jsme ráno okolo. Nejsem členem, ale nějak to zařídíme.“

„Řeknu jim, aby tě pustili. Proč zrovna tam?“

„Protože na kurtu jsou vždycky jenom dva.“ řekl jsem a nasedl do kočáru.

„Co máš v úmyslu?“ ptala se mne Diana.

„Vynadat ti! Co to bylo za nápad chtít na sebe upoutat jejich pozornost? Co kdyby je skutečně napadlo tě unést?“

„Jen ať si přijdou!“ zašklebila se pomstychtivě. „Já bych jim ukázala! Když už studuju to wu-shu, ať je to taky někde vidět!“

Aflargeo během jízdy vysvětlil ostatním, co se děje. Tvářili se na to povážlivě.

„Ao Harrape, jestli je to čin tvých pirátských kamarádů, tak je roztrhnu jak hady, i kdybys je bránil. Nezachrání je ani tvá přímluva!“

„Nikdy se nepřimlouvám za lotry, od kterých ty odvrátíš svou tvář. Zeptáme se...“

Dojeli jsme do přístavu. Na lodi jsem okamžitě vydal rozkazy: „Johanes a O'Reilly oběhnou hospody a seženou všechny naše chlapy, kteří nám chtějí pomoci. Li, ty se pokusíš zjistit něco u místních Dračích mužů. Bude těžké najít na ně spojení, ale možná se ti to podaří.“

„Príma,“ smál se Johanes. „A můžu aspoň vědět, o co jde?“

„Jistě. Zahájíme válku proti pár zločincům. Ještě nevím, kdo to je, kolik jich je a jak silní. Ale jsem si jist, že je

porazíme.“

„Tak na to jsem se celou dobu těšil!“ řekl Johanes a šel.

„Tak,“ řekla Diana a sedla si na stůl. „A my zatím vymyslíme bojový plán!“

Noc v Hongkongu

Velká ohrada s tenisovými kurty byla teď odpoledne plná pánů i dam v bílém, jejich sluhů, sběračů míčků, zmrzlinářů, prodavačů limonády, čaje a burských oříšků, příbuzných a známých, čumilů, dětí a podezřelých existencí. Také hala byla plná lidí a hledat, zda někdo z nich nečihá, aby nás špehoval, bylo zcela zbytečné. Taky jsem to neměl v úmyslu, pouze jsem přišel a řekl důstojnému starému vrátnému: „Promiňte, znáte lorda Greena?“

„Zajisté, pane!“ řekl a pozorně si mne prohlédl.

„Je tady?“

„Doposud nikoliv, ale přicházívá sem, pane...“

„Přijde. Dejte mu tohle.“ vtiskl jsem vrátnému do dlaně lístek papíru, na který jsem předem napsal: „Bar Victor, Henry VIII. Road. Okamžitě. Charry.“

Vrátný se na lístek letmo podíval: „Bude vědět, o co jde, pane?“

„Proto mu to nechávám. Díky.“

A zase jsem šel. Jestli tu špehoun byl, jistě si ani nestačil všimnout, že jsem tu byl.

Bar Victor je o dvě ulice dál a vyznačuje se kavárničkou na chodníku, jak je zvykem ve Francii nebo Itálii. Posadil jsem se do stínu červenožlutého slunečníku a dal si chladnou limonádu s ledem. Zaplatil jsem hned. Seděl jsem tam, upíjel, pozoroval lidi a čekal. A přemýšlel, kdo je asi špehoun. Bylo jich mnoho, kteří to mohli být.

Za půl hodiny se objevil zmatený Andrew. Dýmka mu trčela mezi zuby vyhaslá, tvářil se zlostně. Tiskl k sobě tmavou aktovku, jako by se o ni bál.

Vstal jsem a šel pomalu proti němu. Poznal mne, ale já nedal najevo, že ho znám, dokud jsme nebyli těsně u sebe. Pak jsem jej vzal pod paží a zahrnul s ním do úzké uličky, kterou jsem si už předem vyhlédl. „Máš peníze?“

„Ano. Ale co mají znamenat ty vzkazy a takové tajemnosti...?“

Otočil jsem se. Jakýsi chlap se za námi šoural.

„Už nic. Máme stín. Nemůžeme moc mluvit.“

Na konci uličky se objevil ještě jeden chlap. Už jsem ho dneska viděl. Možná dokonce víckrát.

„Zařídil jsi něco?“ ptal se Andrew.

„Jo. Ale už se radši neptej. A nech mě jednat.“

Nic jiného mu nezbývalo. Viděl jsem, že má vztek a neví, co dělat. Byl aktivní a činorodý, role pasivního vykonavatele cizích rozkazů mu neseďla.

Vrátili jsme se do guvernérova paláce a odešli do jeho pokoje. Andrew mi mlčky ukázal na křeslo a sám si sedl na postel.

„Spát,“ řekl jsem. „Nic jiného nemůžeme dělat. Říct sluhovi, aby nás vzbudil v sedm a jít spát.“

„K čertu! Ty bys mohl usnout, když je Jenniffer v nebezpečí?“

„Když se neprospíme, nebudeme moci být celou noc vzhůru. A my budeme muset být v noci vzhůru.“

„Charry, začínám mít dojem, že tvoje pomoc spočívá spíš ve znervózňování než v uklidňování! Máš ty nejhlupejší řeči pod sluncem a chováš se prapodivně!“

„Tak si dělej, co chceš. Například můžeš zatím vyčistit a nabít všechny svoje zbraně. Asi se nám budou hodit.“

„Píšou tam, že máme přijít neozbrojeni!“

„Já taky netvrdím, že budeme mít nějakou zbraň s sebou.“ Sáh jsem do vnitřní kapsy námořnické kazajky a vytáhl šestiranný revolver, pak z druhé kapsy stejný. „Chtějí, abychom byli beze zbraní, tak teda budem!“ A vyklepal jsem mávnutím pravačky z rukávu šesticoulovou dýku.

V očích mu zajiskřilo. „Takže ty...“

„Klid,“ usmál jsem se. „Dneska v noci se v tomhle městě bude hrát velice hezké představení stínového divadla. Herci už dostali role a chystají se na scénu...“

„Vidím. A já v tom hraju Kašpárka!“

„No vidíš. Já hraju Škrholu a nerozčiluju se.“

„Jenomže tobě ta role sedí!“

„Vid' že jo! Někdy mám obavy, aby mi nezůstala. Diana by řekla, že celý svět je divadlo a my přišli, abychom si odehráli svoje role a zas vypadli. Její buddhistické učení říká, že tento svět je nereálný, je to jen mája, smyslový klam. Ve skutečnosti jsme duše, které si oblékají těla jako kostýmy a hrají role podle pokynů režiséra, kterým je Nejvyšší Osobnost Božství. Když nám ty role přidělil, přeje si...“

„Tvoje žena je potrhlá pubertáčka, která někde zaslechla pár domorodých mnišských keců a zblbla z toho!“

Začal jsem se smát. Andrew chtěl pokračovat ve svých lichotivých komentářích, ale já si přiložil prst na ústa a ukázal mu na dveře. Pochopil, že se něco děje a ztichl.

Něco na chodbě zaklapalo. Andrew skočil ke dveřím, ale když je zprudka otevřel, stál tváří v tvář Mabel, která na něho udiveně zírala a nemohla pochopit, proč se tváří tak divoce.

„Charry... Andrew! Co tady vyvádíte, vy dva?“

„Ty asi nic nevíš,“ řekl jsem. „Jenniffer unesli nějakí vyděrači a chtějí peníze. Chystáme se jim je odnést. Když pojedíš na loď a zeptáš se Diany, dozvíš se hodně podrobností. Ale nás nech na pokoji, máme svých starostí dost.“

„Ano... ano, jistě!“ zakoktala. „Ale proboha - ubohá Jennie! Co jí jenom udělají?“

„Jestli jí něco udělají, už se nesrovnají se životem!“ prohlásil Andrew. „Zabiju je, Mabel! Ale ty jdi na loď!“

„Bojím se! Co když unesou i mne?“

„Požádej doktora Rastopčenkova, aby tě hlídal. Určitě to rád udělá. A už plav! Pleteš se tady.“

Urazila se a šla pryč. Andrew odešel ke skříni, odemkl ji a začal vytahovat úctyhodnou sbírku loveckých i vojenských pušek, několik pistolí, dýky, meč čínský i japonský a podobné věci. Začal se v tom přehrabovat a uvažovat, které z těch zbraní by si měl vzít do boje. Já se zatím natáhl na gauč a zavřel na chvíli oči. Gauč byl pro sluhu a byl na mne trochu malý, ale dalo se to přežít. Myslel jsem, že vůbec neusnu, ale než byl Andrew hotov s první puškou, spal jsem jako dřevo. Andrew si toho všiml a nebudil mne. Naopak, když skončil práci, lehl si také, ale převaloval se až do půl sedmé beze spánku a když pak na chvíli usnul, probudil ho téměř okamžitě sluha.

Bylo sedm hodin. V osm jsme museli vyjít, abychom byli po desáté ve skalním chrámu. Andrew byl kromobyčejně netrpělivý, musel jsem jej skoro násilím přinutit, aby se trochu najedl. Při tom všem neustále něco povídal a já se bál, že svojí neopatrností prozradí nějaký můj plán, třeba o revolvrech. Doposud jsme neměli tušení, kdo jsou špehové přímo v paláci.

Za pět minut osm jsme se rozloučili s guvernérem a opustili palác bočním vchodem. Já i Andrew jsme byli oblečeni do nenápadných obleků lidí ze středních vrstev; já jako námořník, Andrew jako obchodník nebo řemeslník. Aktovku nesl pod paží.

Cesta probíhala klidně, jak jsem očekával. Nikdo si nás nevšímal, každý nás lhostejně míjel, i když se mi zdálo, že tu a tam některý Číňan si nás bedlivě prohlíží svýma šikmýma očima. Andrew občas potkal nějakého známého, se kterým se pozdravil.

Na Balm Garden jsme potkali umolousaného kluka, který seděl na zdi, kolébal bosýma nohama a hvízdal si nějakou francouzskou odrhovačku. Podezíravě po nás loupl očima, utřel si rukávem nos a obrátil se k nám zády. Ohlédl jsem se po Andrewovi, ale nezdálo se, že by to postřehl. Byl to výrostek oblečený do námořnické kazajky, otřepaných kalhot a špinavé topičské čepice, zpod níž mu lezly rozčuchané světlé vlasy, měl ohrnutý nos a pusku umazanou od šmíru. A pod košilí za opaskem pár moc dobrých revolverů, pokud jsem to správně odhadoval.

Pak jsme se dostali do domorodé čtvrti, kde si nás už prohlíželo víc lidí. Všichni po nás zvědavě koukali, ale neříkali nic, cizinců v Hongkongu je hodně a v čínských pobřežních městech nejsou »bílí ďábli« ničím zvláštním. Potkali jsme tam dalšího špinavého a otrhaného plavčíka, tentokrát měl však jako zvláštní ozdobu řídké rezavé vousy, trčící na všechny strany. Když se srazil s jedním Číňanem, nadával německy a velmi virtuózně.

Dál jsme došli k bráně ven, do hor. U brány tábořil oddíl vojáků, kteří hráli karty, pokuřovali a popíjeli. S nimi seděl chlapík v košili převázané kusem provazu a s podivnou vojenskou čapkou a učil je hrát karty podle způsobu, který se používá v krčmách v Rusku a na Ukrajině. Při tom pil jejich whisky jako vodu. Ani se po nás neohlédl, když jsme procházeli kolem.

O kousek dál seděl na zemi starý námořník, kouřil fajfku a odpočíval. Měl proč, vedle něj stála dvojkolka, kterou vlastnoručně přitáhl. Co v ní bylo, není důvodu zjišťovat. Byl to velmi starý, seriózně vyhlížející lodník a jistě věděl, co dělá, když se s tím nákladem vlácel po celém městě.

Andrew si nevšímal ničeho. Já sledoval vše a byl spokojen, že počátek mých plánů klape jedna báseň. Řekl jsem Andrewovi, že nemá propadat obavám, že nejsme tak docela sami. Rozhlédl se, ale nemohl nikoho vidět, takže myslel, že ho jen planě utěšuji.

Za bránou jsme se ocitli na cestě mezi rýžovými políčky. Cesta byla úzká a davy obchodníků po ní táhly své káry z města, kde prodávali zemědělské výrobky. Občas se cesta někde ucpala a bylo slyšet, jak vozkové pobízejí volky a osly a do toho naříkavě pokřikují pěší, přitlačení k okraji bahnitého pole. Byli jsme bílí, tak nám většinou uhýbali, ačkoliv ne příliš nadšeně. Potom se cesta ucpala docela a nikdo nevěděl, co se děje. Protlačili jsme se davem k místu, kde zádrhel vznikl.

Srazila se tam volská kára jakéhosi sedláčka s vozem taženým dvěma mezky, na kterém seděli domorodí vojáci v pestrobarevných uniformách. Střelné zbraně neměli, zato každý za pasem důkladný tesák a jejich velitel, asi četař, dokonce meč. Přestože byli ochránci pořádku, placení britskou

vládou, neměl jsem dojem, že by nějak přispívali k zajištění provozuschopnosti silnice, spíš sami způsobili srážku, teď seskákali z vozu a sedláčkovi o překot nadávali, ačkoliv za nic nemohl. Když jsem se na ty chlapy podíval, ani jsem se nedivil, že jsou tak hrubí, od banditů se lišili jen uniformou. Právě ve chvíli, kdy jsme přicházeli, se rozhodli sedláčkovu kárku, která se jim nějak zaklínila do jejich vozu, odtlačit a shodit do bahniska. Ten ovšem nemlčel, takže se kolem sešlo množství jeho přívrženců a ti zas nadávali vojákům.

„To snad není možné,“ rozhněval se Andrew, „vládní vojáci se takhle chovat rozhodně nesmějí! Poslyšte, vy...“

Popadl jsem ho za rameno. Kdybychom byli na náhodném výletě, s chutí bych se do toho zapletl, ale tahle scéna mi nepřípadala moc věrohodná. Vojáci a několik dalších Číňanů se opřelo do káry a tlačilo ji k rýžovišti, což se jim ovšem nedařilo, neboť kárka byla vrchovatě naložená nějakými pytli a navíc z druhé strany se do ní opírala spousta sedláčkových přátel a krajanů.

„Radši to obejdeme,“ rozhodl jsem. „Do ničeho se neplet, Andrew!“

Chtěli jsme vycouvat, ale četař si nás všiml, nechal všeho a přiběhl k nám. „Něco se vám nelíbí, cizí d'áble?“ ptal se tónem vyzývavě zpupným.

To už bylo na Andrewa moc. „Okamžitě mi řekněte svoje jméno, četaři! A počítejte s tím, že během tří dnů budete předvolán před disciplinární komisí! Tuhle uniformu už dlouho nosit nebudete!“

Četař se zašklebil. „Myslíš, cizí d'áble? Jestli se ti podaří někomu to říct!“ Současně vytasil svůj meč a vrhl se nikoliv na Andrewa, nýbrž na mne, ačkoliv jsem se nepohnul ani nic neřekl. Andrewovi se ostatně nevedlo líp, na něho skočili dva vojáci s tesáky. Další mu vyškubl z podpaží aktovku a prchal pryč.

Nevím jak komu, mně to bylo jasné od začátku. Když se na mne četař vrhl, uskočil jsem, takže jeho rána šla do prázdna, pak jsem vyskočil a kopl ho zezadu do šíje. Liu na lodi neztrácel čas a v leccems rozšířil naše umění. Ničemovi

zaprašťela páteř a on se složil na cestu. Dupl jsem mu na zápěstí, aby pustil meč, zmocnil se ho sám a bránil se proti všem ostatním, kteří se na mne vrhli. Bylo jich poněkud dost, kromě těch vojáků také značná část přihlížejících, sedláků, obchodníků, tuláků i pobudů. Neměl jsem pochybností, že se tu shromáždili jen za tímto účelem.

Ale zdaleka ne všichni. Muž, který prchal a svíral aktovku s penězi, se střetl s dospívajícím čínským chlapcem, jehož tvář byla do té doby kryta širokým kloboukem z rýžové slámy. Ten kluk skočil proti němu a nastavil ruku. Jediným úderem ji zarazil darebákovi do prsou, přerazil mu žebra a rozdrtil srdce. Dál se už o chlapa nestaral - shodil klobouk, skočil k jednomu z vojáků a ve skoku mu omotal kolem krku svůj dlouhý silný cop. Pak krátce škubl a jak muž padal, rozrazil mu hranou dlaně lebku.

Dále se do vřavy zapletl chlap, kterého bych měl popsat důkladněji. Tak tedy: vezměte orangutana vysokého asi stošedesát centimetrů a důkladně ho na celém těle oholte. Tedy ne všude, na hlavě mu ponechte dlouhý, leč prořídlý cop z prošedivělých vlasů a na bradě plnovous, sestávající z několika jednotlivých vousů, trčících dle libosti na různé strany. Poté četnými boxerskými údery zformujte jeho obličej tak, aby přirozené rysy tváře opustily svá původní místa a přesunuly se někam, kde to Stvořitel původně nezamýšlel. Rozhodně ať v tom obličejí není ani stopa symetrie, zvláště si dávejte záležet, aby každé oko směřovalo jinam a to levé navíc působilo dojmem, že je skleněné. Vylepšete to po celé lebce několika hlubokými jizvami po ranách bodných i sečných. Kůži na prsou, zádech a pažích vyzdobte četným barevným tetováním. Obklékněte to stvoření do trosek různých hadrů, aby vypadal co nejvíc jako ubohý žebráček, ale vyzbrojte ho dvěma dýkami, ostrými jako břitva. S těmi dýkami se vrhl na chlapy, ohrožující Andrewa, skákal okolo jako skutečná opice a koho zasáhl dýkami, rukou či nohou, ten klesl. Andrew sám se nezmohl než na vyděšené protesty.

Taky já se snažil bránit. Šlo to obtížně, protože jsem naprosto nechápal situaci. Všude dokola na sebe útočili jednotlivci i skupiny, někteří cosi řvali, jiní byli zticha. Vojáci či strážníci nebo co to bylo, padli v prvních minutách boje, pak

už jsem nerozeznával, kdo je se mnou a kdo proti. Jediný, koho jsem znal, byl Li, téměř neustále v mé blízkosti a chránící ještě s jedním tašku s penězi. Dále jsem poznával opičího muže, který byl viditelně na mé straně. Zmatek zvyšovali nezainteresovaní rolníci, kteří se pokoušeli prchat různými směry a tu a tam se jim to dařilo. Jinak jsem se pohyboval strašně pomalu proti všem ostatním a není pochyb, že nebýt jejich pomoci, zhasli by tam můj mladý život jako lojovou svíčku. Až v závěru boje jsem si vzpomněl, že mám revolvery, jeden jsem vytáhl a několikrát vystřelil, ale to už skoro ani nebylo potřeba.

Zvítězili jsme, přesněji zvítězili naši spojenci. Kdyby tomu bylo jinak, asi bych to nevyprávěl. Nepřátelé byli buď pobiti, nebo se jim podařilo utéci. Zůstal jsem tam já, mírně potlučený a zakrvácený od nepřátelské krve, vytřeštěný a akce zcela neschopný Andrew a oddíl našich spojenců.

Li přistoupil pln pýchy a pozdravil mne položením dlaně na zařatou pěst. „Přišli jsme včas, pane, jak jsi řekl!“

„Děkuju.“ řekl jsem, aniž bych si byl vědom, že jsem něco takového nařídil.

„Dovol, abych ti představil Mistra Saong-Čou, který velí našim přátelům.“

Mužik podobný orangutanu přistoupil, s úsměvem se mi hluboce poklonil a sepal ruce. „Já moc rád vidět přítel z cizí Ostrov!“ pronesl otřesnou angličtinou.

Jsem drsný chlap, mnozí mne mají za otrlého, nepřátelé dokonce za cynika. Povídají se o mně různé věci, ale... ten chlapík během čtvrt hodiny zabil nebo zmrzačil okolo dvaceti protivníků. Teď stál proti mně, zdvořile se klaněl a usmíval se zmrzačeným obličejem. Proboha, on se usmíval!

„Těší mě.“ vydechl jsem. „Děkuju. Zachránili jste nám život.“

Taky Andrew se začal vzpamatovávat. „Kdo je to?“ ptal se.

„Nevím. Naši přátelé. Vyčkej, dozvíme se.“

Zjistil jsem, že chlapec v záplatovaných hadrech, který pomáhal Liovi a hlídal aktovku s penězi, je dívka, velice hezká. Teď přistoupila, taky se usmívala a podávala mu aktovku. Něco šveholila.

„Mám dojem, že bychom měli urychleně zmizet,“ navrhl jsem. „Někteří utekli, přivedou pomoc...“

Li přeložil Saong-Čouovi a ten něco odpověděl, takže Li řekl: „Teď už se určitě nevrátí. Vědí, že se jim to nepodařilo a že budeme na stráži...“

„Kdo to vůbec byl?“

Opět otázka a odpověď. „Nevíme. Zřejmě někdo z našich nepřátel.“

Usoudil jsem, že ta otázka by se měla důkladněji projednat. Ale tady se to skutečně nehodilo, bylo třeba rychle zmizet. Většina našich lidí se zase rozprchla, my jsme pokračovali dál do hor, dokud jsme místo střetnutí neztratili z očí. Tam jsme teprve zastavili a já se zeptal:

„Mohl bych tedy vědět, co se vlastně stalo?“

Rozhovor neprobíhal jednoduše. Saong-Čou neuměl moc anglicky a vše bylo třeba tlumočit přes Lia. Li měl navíc k Mistrovi nepředstavitelnou úctu, čemuž jsem se ani nedivil, a než by sám na něco odpověděl, raději se zeptal Mistra, i když odpověď znal. Saong-Čou hovořil zajisté moudře, ale snažil se nepohoršit ani mne, ani Andrewa, ani nikoho dalšího včetně nepřátel tím, že by o nich řekl něco špatného. Kromě toho se vyhýbal zlým soudům o lidech z ohledu na Buddhu, jenž si nepřaje, aby jeho služebníci pronášeli zlá slova. Což je sice chvályhodné, ale v momentu rozhovoru o nepřátelském útoku poněkud zcestné.

„Tak dozvím se, co se vůbec stalo?“

„Když jsi mi poručil zjistit něco o Miss Jenniffer, obrátil jsem se na naše přátele. Oni mi doporučili Mistra Saong-Čoua jako člověka, který mi jediný může pomoci. Tak jsem přišel prosit Mistra, aby nám pomohl...“

Mistr se dobrotivě usmíval, jedno jeho oko se dívalo na mne a druhé na Andrewa, který viditelně nechápal.

„Během doby, kdy jsme připravovali pomoc pro tebe, Mistr rozhodl, aby vás naši lidé doprovázeli. Mistr očekával, že budete během cesty napadeni.“

„Můj vřelý dík Mistrově předvídavosti.“

Saong-Čou něco pronesl a Li přeložil: „Mistr říká, že nepoužil daru vidění do budoucnosti. Pouze zkušeností a představ, co by učinil on sám, kdyby nepříteli nesl někdo peníze.“

Polkl jsem dvakrát naprázdno. „Ovšem, chápu. Takže ti muži se rozhodli znemožnit nám, abychom došli k cíli. Nevím ale, proč si na nás nepočkali tam, kam jsme šli...“

Mistr Saong-Čou počal něco vysvětlovat a Li překládal. Trvalo to dlouho a bylo to zmatené, takže vysvětlím stručný smysl: Mýlil jsem se v předpokladu, že ve městě operují dva gangy, které jsou si navzájem nepřátelské. Je jich sedm! Pokud ovšem Mistr ví o všech, což nemusí být zaručeno. Ty gangy se porůznu spojují a zase rozcházejí, ze včerejších přátel jsou náhle protivníci a bojují spolu na život a na smrt. Málokdo se v tom vyzná, sem tam situace zaskočí i znalce, k jejich škodě.

Dřív byla situace jednoduchá a jasná. Piráti loupili, císařští vojáci je chytali a pobíjeli. Pak ale se u dvora začaly plést intriky mezi jednotlivými ministry a jejich spolupracovníky. Jeden přišel třeba na myšlenku, že by piráti mohli přepadnout jeho konkurenta, naznačil jim to a oni to provedli. Ten druhý si najal zase svoje bandity, kteří se dali do boje s těmi prvními. Tak vznikly jednotlivé gangy; někteří bandité zase přišli na myšlenku, aby udali svého neoblíbeného šéfa strážcům, ti ho chytili a narazili na kůl, nechali z něj stáhnout kůži nebo ho uvařili ve žhavém oleji. Jeho příbuzní si to nechtěli nechat líbit a zas bylo o co bojovat.

Vojáci měli za úkol potírat zločinnost. Dělali to tak, že tu a tam přepadli vesnici pirátů, nejlíp za jejich nepřítomnosti, zmasakrovali ženy a děti a sebrali všechno, co našli. Občas se jim nepodařilo trefit se do té správné vesnice a potom zabíjeli a znásilňovali pokojné vesničany. Ti následkem toho přestali být pokojní, vzbouřili se a potvrdili tím původní odhad mandarínů, že si to tak jako tak zaslouží. Postupem času přišli

vojáci na to, že je daleko účelnější přepadat jen pokojné vesnice, protože jejich obyvatelé se umějí méně bránit.

Bohužel, je nutno se stručně zmínit i o zásluhách Velkého Zabíječe, knížete Griissirna a jeho předchůdců. Naši jaguáři do dění zasahovali často a rádi, bohužel ne vždy na té správné straně. Řídili se instinktem a možná vybrali správného člověka, ale ne správnou politickou stranu. Podle Saong-Čoua zdejší poměry rozšťourali značně a jejich obliba rozhodně není všeobecná.

Když mi to Mistr obšírně líčil (a Li překládal), nabyl jsem nakonec přesvědčení, že jediný nevinný a čistý andělíček je sám Saong-Čou. Poněkud nakvašeně jsem to řekl nahlas. Mistr se opět tak dobrotivě usmál a řekl:

„My jsme nevymysleli tuto dobu. Nám se jen stalo, že jsme se do ní narodili. A žijeme v ní.“

O důvod víc, abych se zastyděl.

„Dobře, chápu. Jsem rád, že jsi naším přítelem.“

Saong-Čou pravil laskavě: „Vím, že nejsi obyčejný bílý d'ábel, ale přítel Těch, kdož přicházejí v noci. Jsem starý a oklamat pány z Ostrova jsem se odvážil jenom jednou v životě. Netoužím skončit v zubech a drápech jaguárů. To žil ještě kníže Tchaj-lou, Zubatý drak, otec vznešeného Griissirna. Přišel si pro svoji daň, když jsem opouštěl město Kan-džou. Měl jsem v majetku řadu věcí, které původně patřily Synu Nebes, velkému císaři...“

Ocenil jsem jeho schopnosti chápavým úsměvem.

„Vznešený Zubatý drak přišel uprostřed noci se dvěma loděmi. Jedné velel sám, druhé Griissirno, ještě velmi mladý. Požadoval víc, než jsem mu mohl dát, tak jsem s ním vyjednával. Ale on řízením osudu objevil, že jsem něco ze zboží zatajil a schoval. Rozhněval se, až se mu v očích objevily zelené blesky a jeho vznešená ohánka bičovala vzduch. Hrozil, že mne zničí, když se odvážím ještě někdy na moře. Ale já musím plout po mořích, nemám ani kousek půdy, na níž by rostla moje rýže...“

„Ale nezničil tě!“

„Stálo mne to tehdy víc, než bych zaplatil normálně. Od té doby vím, že je lépe být zadobře s Pány moře. Víc než s Angličany, protože ti nedodrží své sliby. Také mnohý z nich bere peníze od Dračích mužů, ale nikdy nesplní, co jim slíbil!“

„Myslíš, že i v tomto případě je nějaký Angličan?“

„Ta žena patří k příbuzným guvernéra. I guvernér má určitě nějaké nepřátele. Kdyby zahynula, třeba by odešel a přišel jiný.“

Andrew se rozčílil. Pouhé pomyšlení na to, že by se jeho zbožňované Jenniffer mohlo něco stát, jej děsilo, počal hněvivě vykřikovat a proklínat. Saong-Čou klidně přihlížel.

„Jak se zdá, naše mise se nezdařila,“ řekl jsem. „Nejlepší bude vrátit se zpět do Hongkongu i s penězi. Samozřejmě, něco dám jako dar tobě za pomoc a jako odškodné...“

„Ne,“ usmál se Saong-Čou. „Vaše práce ještě není skončena. Ty teď musíš jít tam do svatyně a odnést peníze.“

„Vždyť už na ně nikdo nebude čekat! Chtěli si je vzít během cesty, proto nás vylákali...“

„Já si tím nejsem jist.“

„Myslíš, že to mohl být... někdo další?“

„Proč ne? I mezi jednotlivými skupinami jsou špehové. Nebylo by špatné dostat peníze, i když o té dívce nic nevědí...“

Tak mi konečně došlo, proč na nás nastražili tuhle léčku. Asi na lstivost místních banditů ještě nemám.

„Půjdeš se mnou?“

„Ne. Budeme tě zpozdílí sledovat, ale jít musíte vy sami. Ještě nemáte takové zpoždění, aby to bylo nápadné.“

Pokud se dalo, očistili jsme se od krve. Meč, který patřil tomu seržantovi, jsem si zastrčil za opasek, líbil se mi.

„Dám ti daleko krásnější meč,“ řekl Saong-Čou. „Muž jako ty musí nosit dobrou zbraň. I když jsem viděl, že si umíš poradit i beze zbraně...“

„No... vlastně ani nevím, co a proč jsem dělal. Zkrátka jsem udělal, co mi zrovna připadalo nejlepší...“

„Podstatou umění Čanu je učinit, co si přeje Pán. Naše tělo je pouze prostředkem k vyplnění Jeho vůle. Když bojuješ, nepřemýšlej o tom, co děláš. Pouze bojuj, tělo se podřídí vyšší vůli.“

Dokud jsme byli v polích, na otevřeném terénu, šli s námi aspoň Li a Saong-Čou. Ostatní nás sledovali zpozzdálí. Pak jsme se dostali do skal, křovisek, pokroucených stromů. Považoval jsem za nutné upozornit Číňany:

„Kdyby se tady náhodou objevil tygr nebo jaguár, nebojte se. Ti patří k nám... jsou tady všude kolem nás.“

„Je dobré, když jsou s námi oči, které vidí víc než naše.“ řekl vlídně Saong-Čou. „Skládám své hluboké poklony všem pruhovaným i skvrnitým bojovníkům...“

V tu chvíli to pochopil taky Andrew. „Ale Charry, oni nám přece nařídil, abychom šli sami! Vyhrožují, že Jenniffer ublíží, když s námi bude ještě nějaký člověk!“

„Nestarej se. Člověk s námi přece žádný nebude!“

„Ach... tvoje šelmy?“

„Jdou s námi, neviditelní a neslyšitelní. Vidí nás a vidí také ty, kteří jdou s námi. Právě před chvílí jsem slyšel tichý řev leoparda, to znamená, že jsou na místě...“

Li a Saong-Čou zůstali zpět, my jsme začali vystupovat vzhůru proti svahu hory. Nejdřív po cestě, pak po stezce, na níž jsme často klopýtali a nohy nám ujížděly. Andrew tiše nadával, protože téměř nic neviděl. Už ho začalo mrzet, že se nám šelmy vyhýbají a nepomohou nám najít správný směr.

Nakonec už Andrew jenom klopýtal. Tašku s penězi mi dávno předal a opíral se o hůl, kterou si někde ulomil. Já jsem zvyklý na dlouhé cesty a neschůdný terén, takže jsem nacházel správnou cestu i teď, v mihotavém světle hvězd. Občas jsem slyšel signály šelem, ale zdálo se mi, že také kroky nějakých mužů, kteří byli kolem nás. Mohli to být Saong-Čouovi lidé. Ale mohl to být taky kdokoliv jiný.

Po jedenácté hodině jsme dorazili k chrámu. Byla to malá stavba ze dřeva, s čtyřpatrovou střechou, v rozích elegantně zvednutou a zakončenou vysokou špičatou věžičkou. Když jsme se před ní zastavili a ohlédli se dozadu, viděli jsme v dálce pod sebou světla Hongkongu. Kdybych měl dobrý dalekohled, mohl bych zřetelně vidět poziční světla svého Griissirna v přístavu. Jistě dobrá pozorovatelná pro toho, kdo chtěl mít přehled.

Andrew ztěžka dýchal a tiše klel - usedl na kámen u svatyně a vyčerpaně lapal po dechu.

„Jak se zdá, nikde nikdo.“ řekl jsem. „Musíme se porozhlédnout, komu bychom měli dát peníze.“

Když jsem přistoupil ke dveřím chrámu, samy se otevřely. Na prahu se objevil drobný vrásčitý mnich, starý a ubohý, a změřil si mne lhostejným pohledem.

„Co si přejí vznešení cizinci v ubohém a skromném chrámu Velkého Fo? Čím jim může posloužit ten nejmenší z nejmenších služebníků Božích?“

„Rádi bychom obětovali tvému chrámu tohle,“ ukázal jsem mu balíček. „Jsi oprávněn to přijmout?“

Podíval se na balíček, potom na mne a na Andrew Greena. Vztáhl ruku a vzal balíček do ruky, ohmatal a vrátil mi ho zpět.

„Jeden muž, kterého neznám, mi řekl, že cizí d'ábli přinesou do mé svatyně něco, co mi nepatří. Polož to na oltář, můj synu, já s tím nechci nic mít. Pak odejdi v míru tam, odkud jsi přišel. Budu se modlit, aby tvoje kroky byly šťastné.“

„Počkej! Nejdřív mi snad máš něco dát - nebo ne?“

„Nejsem povinen dávat nikomu nic. Sloužím Božstvu a Velkému Fo, nikoliv lidem. Dej to na oltář a jdi s pokojem, synu!“

Položil jsem balíček na oltář. Při té příležitosti jsem se přesvědčil, že nejsem schopen identifikovat žádné z božstev, která tam byla. Dokonce jsem měl určité pochybnosti, že ty divné bytosti mají s božstvy co společného.

„Mohl bys mi dát alespoň nějaké poučení, mnichu?“

„Nevím. Co si přeješ vědět?“

Pokusil jsem se vzpomenout si na některou z Dianiných pouček.

„Pod modrou oblohou, v jasném slunci,
není třeba hledat všude kolem
a ptát se, co je Buddha.
Je to jako ukryvat kořist v kapse
a prohlašovat se při tom za nevinného.“

Zaváhal. Nejspíš byl doopravdy mnich a měl alespoň nějakou snahu plnit svoje povinnosti.

„Když všechno víš, proč se mne tážeš? Znáš-li tohle, potom zajisté znáš také tato slova:

Kráčej po ostří meče,
či běhat po hladkém ledu,
k tomu není třeba jít v něčích stopách.
Překračujte útesy s volnýma rukama.“

„Výborně. Tak mi tedy řekni, kdo si má odnést peníze.“

„Proč bych ti něco povídal? Jestli tvoje oči vidí, tak se to sám dozvíš. Jestli jsou slepé, proč bych je ještě oslňoval?“

„Co takhle strach o život?“

„Můj život patří Velkému Fo. Zda zůstanu naživu či zemřu, nezávisí na mně. Je to můj osud...“

Zaváhal jsem. V chrámu určitě nikdo nebyl. V blízkosti taky ne, to mi právě odzpíval z křoví Ao Harrap. Bylo třeba riskovat.

„Dobře poslouchej, mnichu. Řeknu před tebou jedno jméno a ty si rozmysli, jestli je znáš. Griissirno.“

Viděl jsem, že se v jeho šikmých očích přece jen něco pohnulo. „Velký Zabíječ z Ostrovů?“

„Když přijde, nebude důležité, zda zemřeš. Ale bude důležité, jako co přijdeš na svět v příštím zrození. Možná víš, že já na to nemám vliv. Ale Velký Zabíječ o tom může rozhodnout.“

Jeho oči se opět pohnuly. Tvář nikoliv, na to byl příliš starý a příliš dlouho sloužil. Jenom oči ho zrazovaly.

„Kde je... Velký Zabíječ?“

„Odešel už do duchovního světa. Jsi potěšen?“

Rozhodně nijak zvlášť. Vypadalo to, že se lekl víc, než kdyby byl kníže Griissirno naživu.

„Je tady jeho syn.“ Zakňučel jsem. Ao Harrap tiše vyklouzl z křoví, dvěma skoky byl u mne a zastavil se. Pohládl jsem ho.

„Neudělal jsi dobře, mnichu. Spojil ses s lidmi, kteří mají moc pouze v tomto hmotném světě. Ale ty sloužíš něčemu víc než svému smrtelnému tělu - nebo se mýlím?“

Zaváhal. „Jak to, že se ho nebojíš?“ ukázal na jaguára.

„Někdo má tělo lidské, někdo tělo šelmy. Jiní se zase objevují jako strašidla či démoni. Záleží na těle?“

„Nezáleží. Ale kdo jsi, řekni!“

„Dívej se. Sáhni si na mne. Jsem tělo. Obyčejný člověk, nic, čeho by ses musel bát. Můžeš se přesvědčit jakýmkoliv způsobem.“

Čím víc si to rozmýšlel, tím víc se třásl. „Proč to říkáš? Proč říkáš takové věci? Proč máš bílou tvář, proč jsi cizinec, proč jsi vůbec přišel?“

„Proč se ptáš? Tvou povinností v tomto zrození je získat vědění. Ale tys namísto toho zvolil kladení otázek. Zdá se, že neznáš nic. Nesplnil jsi svou povinnost. Co s tebou bude, až opustíš toto tělo?“

Uvažoval. Potom se zvolna svezl na kolena. „Odstraň moji hlubokou nevědomost, pane! Prosím tě, nenech mne bloudit...“

„Na něco jsem se tě ptal.“

„Nevím nic, pane! Je to buď žebrák nebo zloděj. Přišel ráno tam odtud, z města. Řekl mi, že přineseš balíček. Nemám se o nic starat, jen ho převzít do úschovy a předat, až přijde. Když to všechno splním, dostanu šňůru měďáků. Jsem chudý člověk, zlákala mne chamtivost... Potřebuji peníze na vonné tyčinky, na květiny, na oběti pro Božstva...“

Vytáhl jsem bankovku a podal mu ji. „Dávat oběti Božstvům je chvályhodné. Brát na to peníze od ničemů už méně.“

„Měl jsem to odmítnout?“

„Nevím. Kdo byl ten muž?“

„Neznám ho. Snad byl někdy mezi věřícími, kteří sem chodí, ale nezapamatoval jsem si jeho tvář.“

„Dobře. Splň, co jsi měl udělat, dej mu ten balíček. Ten muž se možná bude ptát. Řekni mu, co chceš. A bude-li to třeba, řekni mu také, že bojuje s Griissirem, Velkým Zabíječem. Jestli má jen trochu rozumu, urychleně toho nechá.“

„Ano, pane. Řeknu mu všechno to, co jsi mi říkal.“

Najednou mi něco došlo. A pochopil jsem, že mu to musím říct: „Ale... on tě zabije, až mu to vyřídíš.“

„Ano, pane, já vím.“

„A nebojíš se?“

„Celý svůj život se připravuji na okamžik, kdy bude vhodné opustit tělo. Nechtěl jsem, aby to přišlo teď. Ale ocitl jsem se v situaci, kdy není jiného východiska.“

„Možná, že jsi skutečně mnich. Umíš jistě hodně modliteb. Zkus si je připomenout, možná je budeš brzy potřebovat.“

Hlas se mu zachvěl: „Přesto ti přeji mnoho štěstí.“

A tak jsem odešel. A na rozloučenou jsem mu řekl:

„Světlo očí je jako kometa
a činnost zenu jako blesk.
Mečem, kterým se dá člověk zabít
dá se také zachránit.“

Ještě že jsem měl s sebou Andrewa. Byl ještě nechápavější než já a to mne v tu chvíli docela těšilo. Teď právě klopýtal po mém boku, funěl, vzdychal a přemýšlel nahlas.

„Ty opravdu věříš těm lidem, Charry?“

„No... jak se to vezme. Do určité míry věřím.“

„Já tedy ne. Jsi si jist, že je vede křesťanská láska?“

„Prosím?“ Tuhle otázku jsem tedy skutečně nepochopil.

„Každý dobrý čin je přece skutkem křesťanské lásky! Kdo takovou lásku nemá, určitě nekoná žádné dobré skutky. Jestliže ti lidé nejsou vedeni duchem křesťanské lásky, jak můžeme očekávat, že si přejí konat dobro pro Jenniffer?“

„Ne, Andrew. Obávám se, že o křesťanské lásce nemají tušení, že něco takového vůbec existuje.“

„Tak vidíš! Jak potom můžeme důvěřovat pohanům!“

V rozpacích jsem se pokusil mu vysvětlit, že to, co povídá, je nesmysl. Ti lidé nejsou pohané ani křesťané, jsou buddhisté a jejich myšlení je ovlivněno touto filozofií. Pokud se to jemu nelíbí, nedá se s tím nic dělat, což by ovšem už měl vědět, žije v této zemi dost dlouho.

Andrew mlčel, vzdychal a klopýtal. Když už jsem si byl jist, že pochopil a všechny jeho obavy jsou rozptýleny, konečně řekl: „Tak vidíš. A jak tedy můžeme důvěřovat pohanům?“

Mám dojem, že i ten Škrhola na tom byl líp.

Saong-Čou a Li na nás čekali na pokraji skal. Stručně jsem jim vysvětlil, co se dělo. Rozhodli se, že nás nechají jít

samotné a budou nás sledovat zpovzdálí.

Okolo půl jedné jsme se doplazili k branám Hongkongu. Byl tam už naprostý klid, jen vojáci ještě hráli karty. Nevšímalí si nás, když jsme přešli okolo nich, i když jsme museli vypadat dost otřesně. Asi by si nevšimli ani roty zlodějů, protože byli plně zaujati hrou, popíjením a spánkem.

Ze stínu rohu nám postoupil vstříc Číňánek metr vysoký a napolo nahý a hluboce se uklonil.

„Co je?“ zeptal jsem se.

„Někdo z pánů master Green?“

„Já.“ řekl Andrew a přistoupil k němu.

Chlapec sáhl za rozedranou košili a podal mu zapečetěný dopis. „Dopis pro master Green.“ řekl a chtěl zmizet, aniž počkal na spropitné. Zachytil jsem ho za paži.

„Kdo ti ho dal? Od koho ho máš?“

„Nevím. Jeden čínský muž. Pro master Green.“

„Jaký čínský muž? Znáš ho?“

„Neznáš. Jeden čínský muž. Pro master Green.“

Vypadalo to, že neumí anglicky o moc víc. Nedivil jsem se, bylo předvídaté poslat dopis po žebráčkovi, který nemůže nic vykecat, ani kdyby chtěl. Pustil jsem kluka a Andrew mu hodil šesták. Na nic nečekal a zmizel.

Andrew rozpečetil dopis a postoupil blíž k lampě, aby si ho mohl přečíst. Nahnul jsem se mu přes rameno. Bylo to opět psáno oním kaligrafickým rukopisem, ale o hodně nedbaleji. Diana by triumfovala.

„Greene! Neposlechl jste nás a zavinil tím nepříjemnosti sobě i své snoubence. Varujeme vás! Nepomůže vám ani výtržník a dobrodruh hrabě Guyrlayowe, se kterým jste se spolčil, ani čínský pirát Saong-Čou, stíhaný policií, kterého jste si najali ku pomoci. Radíme vám, abyste neposlouchal rad těchto hlupáků, nebo ohrozíte život Jenniffer! Neznáme žertů!“

„Tak vidíš!“ řekl Andrew. „To jsou ty tvoje spolky s pohany!“

„Proboha, myslí hlavou a ne zadkem! Nevidíš, že se polekali? Asi víc Saong-Čoua než nás... čti dál!“

„Padesát tisíc liber sterlingů, které jsme obdrželi, nás přesvědčilo, že máte o svou snoubenku zájem a přejete si ji vykoupit z naší ochrany. Nejsme zločinci, naopak podařilo se nám zachránit ji ze zajetí pirátů, kteří přepadli její loď a drželi ji v zajetí. Byli jsme však nuceni je odškodnit, což pro nás znamenalo značné výlohy. Proto, ač neradi, musíme za život a svobodu Jenniffer Rawlinstonové požadovat milion liber sterlingů ve zlatě. Zajisté tuto nepatrnou cenu rád zaplatíte. Dáváme lhůtu třicet dní, abyste si opatřil potřebné prostředky. Další instrukce vám pošleme po uplynutí této doby.“

Přemýšlejte vlastní hlavou a nedejte se zmást divokými plány pana Guyrlayowa! Také jeho osud je již zpečetěn a jeho banda bude brzy zničena!“

Tím dopis skončil. Andrew jej složil, sedl si na zem a sevřel hlavu v dlaních. „To je konec...“

„Ještě ani zdaleka ne. Když...“

„Ne!“ rozkřikl se na mě. „Tvoje zatracené míchání se do mých záležitostí, paktování s piráty, s pohany... Kvůli tobě moi ubohou Jenniffer zabijí! Jdi, a už se neukazuj!“

Vzal jsem ho za ramena a postavil na nohy. „Neřvi a uklidni se!“ Vytáhl jsem z kapsy plochou kovovou lahvičku a přiložil mu ji k ústům. „Dej si aspoň tři pořádné loky, bude ti líp!“

Dal si jeden, opřel se o zeď a lapal po dechu, zatímco já se taky napil. „Co to je, proboha?“

„Jamajský rum. Vzal jsem ho pro případ nejvyšší nouze.“

„Tak proč jsi ho proboha nevytáhl dřív?“

„Zatím to šlo. Dej si ještě loka a začni mluvit rozumně.“

„Oni Jenniffer zabijí, uvidíš!“

„Proč by ji zabíjeli?“

„Protože nemám ani neseženu milion liber. To je přece jasné! Ani Rawlinstonovi nemají, snad ani celé jejich příbuzenstvo!“

„Kdyby bylo nejhůř, mám ho já. Ale k tomu nedojde. Máme třicet dní lhůtu, do té doby něco vymyslíme.“

„Máme? Ne, nechci, abys do toho zasahoval! Přinášíš mi jenom neštěstí! To kvůli tobě ti lotři zvýšili výkupné!“

„Neplácej hlouposti! Zajímám je jako loňskej sníh! Ale bojí se mě, chtějí mě mít z cesty, protože jsem schopen je popadnout za límec a vytřepat jim jejich hříšnou duši z těla!“

„Co chceš dělat?“

„Vrátit se k tobě do paláce. A čekat.“

„Na co?“

„Až zahřmí. Nebo až přijde d'áblova babička a dá nám dobrou radu, co dál. Nebo až přijde tygr.“

Při posledním slově sebou Andrew škubl, usmál se a přikývl hlavou, ale neříkal už nic.

V temné ulici jsme narazili na Andreje Rastopčenkova. Mlčky vyčkával mého příkazu.

„Zatím to můžem odtroubit, zvládli jsme to sami. Ať se všichni přesunou k lodi a čekají.“

„Jo, dobře. Budem čekat.“ řekl a zmizel ve tmě.

Andrew měl klíč od bočního vchodu guvernérského paláce, což bylo dobře, všichni tam spali a všude byla tma.

„Půjdeme spát?“

„Zdaleka ne! Sedneme si do haly a dáme si kapku něčeho na povzbuzení. Pokud víš, kde to je...“

„Je tam příruční bar.“

Šli jsme do haly. Andrew nemohl bar hned najít, ale já jsem zvyklý vidět téměř potmě, tak jsem objevil láhev s ginem, nalil do skleniček, posadili jsme se do křesel a pomalu upíjeli.

„Jestli chceš, můžeš zkusit usnout.“ navrhl jsem.
„Probudím tě, až to začne.“

„Stejně bych neusnul! Je to nesmysl...“

Dlouho jsme seděli mlčky, až jsem zaslechl, jak Andrew začíná oddychovat. Pak jsem slyšel zaskřípění branky a tiché kroky. Někdo zaškrábal na dveře a já jej arminsky vyzval, aby vstoupil. Poznal jsem po čichu Dianu; přešla tiše k nám a řekla: „Ahoj, kluci! Jsem ráda, že jste ve zdraví zpátky! Cítím gin, dejte mi taky líznout!“

„Vem si sklenici - a sedni si!“

„Napiju se od tebe, když mi dáš.“ Vzala mi sklenku z ruky a napila se, potom se svinula do křesla vedle mne.

„Co tu děláte, paní hraběnko?“ probudil se Andrew.

Tiše se rozesmála. „Hlídám vás, André. A nejsem sama, půl posádky je na nohách. Abych nezapomněla, O'Reilly někde sebral dva nováčky a kapitán je vzal do stavu. Hned vyfasovali bouchačky a jdou s ostatníma do akce...“

„O'Reilly neztrácí čas. Dal jsem příkaz, aby se všichni stáhli na loď. Viděla jsi někoho?“

„Já mluvila s Johanesem a doktorem. Všichni jsou v pořádku, čekají co kočky. Slyšela jsem, že jste měli nějaký problémy!“

„Ani ne tak my, jako nepřítel. Ale moc zásluh na tom nemáme. Pomohli nám místní borci, který sehnal Li.“

„Jo, to bych tě nesměla znát. Kde je nějaká rvačka, tam ty nemůžeš chybět.“

Andrew se zabýval přemýšlením. „Jak to, že jste se všichni dostali z lodi? Myslel jsem, že ji bandité budou střežit...“

„Ale jo, hlídají docela snaživě. Jenomže panstvo, důstojníky a tak. Ne obyčejný námořníky, plavčíky, topiče a jinou pakáž. Podle ksichtu nás neznají, tak nic nepostřehli. Ani vy jste mne nepoznal, André, když jsme se setkali...“

„My jsme se viděli, hraběnko? Kdy a kde?“

Diana vytáhla z kapsy svítilnu a posvítila si do obličeje.

Andrew jen zakoktal: „No jo, to jsem viděl... ale vůbec bych vás nepoznal!“

„To byl taky účel...“ Rychle zhasla a nastražila uši. „Někdo jde. Bude to Tannarr... podle kroku...“ Slyšel jsem lehký krok leoparda po chodbě, potom se ozvalo zaškrábání na dveře a já řekl: „Pojď dál...“

Byl to Tannarr. Už jsme se naučili poznávat po čichu jako šelmy i ve tmě. Došel k nám a zapředl: „V pořádku. Už je máme...“

„Hlídá někdo?“

„Z jedné strany Aflargeo, z druhé Ao Harrap. Ostatní jsou poblíž. Je to v Čínské čtvrti, v takovém domku uprostřed větší zahrady. Moc chytře vymyšleno, venku hlídají a nikdo se tam nedostane. Ao Harrap jim vylezl na střechu, aby poslouchal...“

„Dobře, jdem. Jak to bylo v té pagodě?“

„Ao Harrap tam počkal. Přišli dva muži a chtěli balíček. Mnich jim ho dal, oni mu dali nějaké mince na šňůře. O ničem nemluvili, jen mu nařídili, aby popsal, co bylo. Vyřídil jim tvůj vzkaz.“

„Co udělali?“

„Ten muž řekl, že se nebál Velkého Zabíječe Griissirna, dokud byl naživu, tak se ho nebude bát ani po smrti. Vysmáli se mnichovi, že je hlupák. Nehádal se s nimi.“

„Mnichovi neublížili?“

„Ao Harrap byl připraven ho chránit. Ale neudělali mu nic. Smáli se a hovořili nesmysly. Byli opilí.“

„Žlutí nebo bílí muži?“

„Kůži měli žlutou, ale oděv bílých. A chovali se jako bílí.“

„Co bylo dál?“

„Přišli s penězi do města a šli do toho domku. Sledovali jsme je celou cestu. Připojil se k nám Li a ti muži od něho.“

„Dali jste vědět ostatním?“

„Ghawiir je oběhl a řekl jim to.“

„Dobrá - tak půjdeme!“ řekl jsem a vstal.

Andrew se taky zvedl. „Dozvěděl ses něco?“

„Ano, vím poměrně dost. Šelmy je sledovaly a zjistily, kde se schovávají. Půjdeme ptáčky pěkně vybrat z hnízdečka. Můžu si půjčit některou tvou pušku?“

Andrew nám ochotně a rád půjčil všechny zbraně, které se nám líbily. Sám si vzal svoji osvědčenou loveckou kulovnici, já jednu z dobrých vojenských opakovaček. Diana se ve zbraních dlouho přehrabávala a nakonec si vyprosila lehkou karabinu. Hned začala škemrat, abych jí taky takovou koupil, Andrew znechuceně mávl rukou a řekl, ať si ji nechá a hlavně nezdržuje.

„Kde je to místo?“ ptal jsem se Tannarra.

Ukázal mi a já se chtěl vydat na cestu, ale Diana mne zarazila: „Počkej, nepůjdem přece pěšky! Máme povoz...“

„Jaký, prosím tě?“

„Budeš kulit oči! Mabel zapracovala...“

Moc jsem nevěřil, že by Mabel dokázala něco rozumného zařídit, ale poslechl jsem bez odporu a šel za ní. Zavedla nás do zadního traktu paláce, kde stála neforemná příšera ze spousty železa, s kočárovou kabinou nahoře a se čtyřmi koly dole. Zaklepala na kabinu a z okénka se vysunula rozčuchaná Mabelina hlava.

„Pojedem! Tannarr ti bude ukazovat...“

„Snad nejdřív zapřáhnem koně, ne?“ namítl jsem nejistě.

„Ale to je přece automobil!“ řekla hrdě Mabel. „Copak jsi ještě neviděl obyčejné auto?“

„Slyšel jsem, že něco takovýho existuje. Ale na vlastní oči jsem se s ničím takovým nesetkal.“

Vlezl jsem dovnitř a prohlížel si zařízení. Ovládalo se to několika pákami, malým kormidelním kolem nasazeným na hřídeli procházející podlahou a ještě všelijakými táhly, kromě toho před kormidelníkem bylo několik číselníků, na kterých se

zřejmě vyhledával správný směr. Možná to ani nebylo složitější než řídit zaoceánskou loď. Mabel se k tomu pyšně hrnula, Tannarr vyskočil na sedadlo vedle ní a vůbec se nebál. Já, Diana a Andrew jsme se namačkali dozadu.

„Dobře se držte!“ Mabel čímsi pohnula, ve stroji to pekelně zarachotilo, zaburácelo a zařvalo, až se všechno třáslo. I stroj se počal otřásat, škubat sebou a kolébat, ale nerozjížděl se - až se posléze uklidnil docela a zůstal stát na místě.

„Nedá se nic dělat,“ řekla Mabel. „Charry, ty jsi silný muž, zkus to natočit klikou!“

„Jistě, rád. Kde je?“

„Vpředu, dole vyčuhuje z motoru.“

Slezl jsem na zem a prozkoumal motorovou část obludy. Skutečně jsem objevil jakousi podivnou kliku, vzal za ni a zatočil. Opět se ozval hřmot a rámus a opět se auto počalo otřásat, pak zařvalo stejnoměrně rytmicky a Mabel křikla: „Dobrý; nech toho, jedem!“

Jen jsem naskočil, už to sebou škublo a rozjelo se to. Motor počal řvát ještě víc a intenzita řevu se stupňovala každým přidáním nebo ubráním rychlosti. Hnali jsme se nočními ulicemi rychlostí splašeného koňského spřežení a za námi drněla okna, papírové domky se klepaly v základech, štěkali psi a klely hospodyně a správcové, vyrušení ze spánku.

„Vždyť vzbouříme celý město!“ křičel jsem Mabel do ucha.

„Zvyknou si! Už to tu jezdí celé dva měsíce!“

Čert to vem! Na tohle bych si tedy nezvykl nikdy a kdyby mě něco takového v noci probudilo, vezmu flintu a...

V jedné ulici na nás někdo zamával. Byl to Johanes, Mabel přibrzdila a plavčík vyskočil na stupátko. Něco volal, ale nebylo mu rozumět v tom rámusu. Projeli jsme evropskou čtvrtí a zabočili do čínské. Odněkud od rohu se vynořil jeden tygr a vyskočil k nám na druhé stupátko.

„A už dost!“ křičel jsem. „Zastav někde, zbytek musíme pěšky! Tam bychom je vyplašili...“

Mabel zajela do jedné uličky a tam konečně zastavila. Chvilí to trvalo, než se auto přestalo otřásat a ztichlo. Z jednoho domku vyběhlo několik rozhořčených Číňanů a nějací námořníci vystrčili hlavy. Byl to podle všeho čínský hotel spojený s nevěstincem. Mabel je ráznou nadávkou zahnal zpět dovnitř a řekla: „Tady na vás počkám. Snad to nebude nápadné...“

„Určitě ne!“ povzdychl jsem si.

Vylezli jsme ven a protahovali si roztřesené kosti. Potom jsme se vydali za Tannarrem, který krácel opatrně v čele. Za pár minut jsme potkali O'Reillyho s jeho kárkou. Už z ní sundal plachtu a bylo vidět ručnice, jednu strojní pušku a ještě další věci, o kterých jsem nevěděl.

„Tak co, jak to vypadá?“

„Támhle za rohem je Andrej a ten příšernej Číňan. Dál dopředu jsme vyslali jenom kočky. Hele, ale těch čínskejch kluků je tady požehnaně...“

„To je v pořádku. Ty sem patřej.“

S doktorem jsme se potkali za chvíli, klečel u patníku a něco potmě kutil. Byla to kovová věc, protože to cinklo, když to položil na zem.

„Druhá ulice před námi. Je tam hlídač...“

Ze tmy se vynořil Mistr Saong-Čou. Spolu s ním přicházel další muž, který zcela nepochybně patřil k velitelům. I Li byl na svém místě jako tlumočník: „To je Takheo-Kweng, Horský Tygr, vůdce Korejského gangu. Náš spojenec.“

Tedy, líp jsme si vybrat nemohli. Ten chlapík měl na Číňana neuvěřitelnou výšku přes sto osmdesát centimetrů a masivní postavu, již bylo možno označit za tlustou. Ale už jsem tušil, že to nebude pravda a co považuji za tuk, jsou svaly. Pokud jsem viděl, také on měl bohaté barevné tetování, hlavně na prsou a krátkých tlustých ručičkách, které vyčnívaly zpod volné haleny. Na silném krku seděla malá kulatá hlavička s tupým výrazem přerostlého mimina.

„Horský Tygr nám nabídl své muže z Korejského gangu, neboť tamti vevnitř jsou z Kantonského klanu,“ vysvětloval

Li. „Přestože dříve jsme spojenci nebyli...“

„Ale... Saong-Čou mi přece říkal, že dřív také patřil ke Kantonskému klanu!“ vzpomněl jsem si.

„Ano. Právě proto.“

Obešli jsme ještě jeden blok a spatřili plot s brankou do zahrady. Před brankou přecházel Číňan v evropském oblečení a s kvalitní opakovačkou v ruce. U rohu se krčil jeden jaguár.

„Jsou všichni na místech?“ ptal jsem se.

„Čekají na povel k útoku. Dej rozkaz, pane!“ řekl Li.

„Tak zlikvidujte tu hlídku.“

Korejec chápavě přikývl. Zpod haleny vytáhl předmět, jehož účel jsem nechápal, jakousi pětiramennou hvězdici s ostře broušenými čepelemi. Mrštil jí obloukem, hvězdice prořala vzduch a zasáhla strážného do hrdla. Podřízla ho jako kuře.

Vzápětí všichni tygři, leopardi a jaguáři vyrazili kupředu, přehoupli se přes plot a vpadli do zahrady. Slyšel jsem několik přidušených výkřiků a tichý hluk, ale vmžiku bylo vše vyřízeno.

„Ty uvnitř nezabíjejte!“ nařídil jsem Saong-Čouovi. „Potřebuju je živé, abych mohl zjistit, kde je Jenniffer!“

„Spolehni se na nás, pane. Víme, co máme dělat.“

Okolo se to zahemžilo čínskými bojovníky. Vpadli jsme do zahrady, přeskočili mrtvoly strážců a dostali se k domku. Byl ze dřeva, bambusu a papíru jako ostatní, ale zjevně luxusnější. Čekal tam Ao Harrap, bílou náprsenku zacákanou čerstvou krví.

„Dole jsou strážní. Asi dvacet. Nahoře čtyři muži. Žena žádná.“

„Není někde ve sklepě nebo tak?“

„Není tu žádný sklep. Mám dobrý čich, ale necítím žádnou ženu.“

„Dobře. Jdeme nahoru. Vpřed!“

Ve chvíli, kdy Číňané zaútočili okny i dveřmi domku, vylezl jsem po stěně do poschodí a skočil rovnou do okna. Jsem námořník zvyklý šplhat po stěžních a mám důkladné boty, takže jsem si to mohl dovolit. Druhým oknem vpadl dovnitř Aflargeo, za mnou Ao Harrap a ještě někdo. Neměl jsem čas nic sledovat.

Byla to malá místnost, vybavená dvěma skřínkami na vysokých nožkách, stolkem, evropskými židlemi a velkou skříní. U stolu seděli tři muži a počítali peníze. U stěny stál nehybně čtvrtý, vysoký a velmi tělnatý muž, skoro tak velký jako já, ale s výraznými orientálními rysy v obličeji.

Ten se taky první probral k činnosti. Vysokým kopnutím srazil Aflargea, který se na něj vrhl a vzápětí vyletěl proti mně jako vzteklý býk. Všiml jsem si jenom jeho oholené hlavy bez copu, uskočil jsem stranou a ta jeho lebka vrazila do dřevěné zdi, až se celý domek zatřásl. Ostatní se rvali se zbývajícími muži, ale já věděl, že budu mít co dělat s tímhle jedním.

Všechno se sběhlo velice rychle, ani jsem to nestačil sledovat. Víím, že ten chlap narazil hlavou do stěny, ale neroztříštila se ani stěna, ani hlava. Každého normálního člověka by taková rána na hodnou chvíli vyřadila z činnosti, on jen zamručel a hnal se po mně pěstmi. Tušil jsem, že chce udělat to, co umí Liu, rozdrtit mi srdce. Dvě jeho rány jsem odrazil, taky to mě Liu naučil. Dvakrát jsem po něm vystřelil, ale ani jednou netrefil, byl na mne příliš rychlý. Potom vyskočil a bosým chodidlem zasáhl mé pravé zápěstí, čímž mi ochromil ruku a revolver vyrazil. Vzápětí zaútočil opět rukou, tentokrát hranou dlaně. Zasvištěla vzduchem jako sekera, já jej kopnutím srazil bokem a ta ruka plnou silou dopadla na stůl. Stolní deska praskla, jako by ji rozštípl šavlí, peníze se rozlétly kolem. Jak se otáčel, levičkou mě zasáhl do břicha - jako kdyby mě kopl kůň, hodil mě na stěnu a já na okamžik nemohl popadnout dech. Teď se chystal zopakovat tu první akci: vyrvat mi zaživa z těla srdce. A já neměl sílu mu zabránit. V jeho šikmých očích jsem spatřil svou smrt.

Jenže v poslední chvíli před smrtícím úderem se v jeho buclaté tváři přece jen cosi pohnulo. Jako by oči náhle dostaly podivný skelný výraz, pootevřel ústa - a pak se pomalu, bez

hlesu svezl k mým nohám. Ze zad, přesně v místech, kde je srdce, mu trčela rukojeť Dianina krisu.

Prudce jsem vydechl a otřel si čelo rukou. „Tak mám dojem, že jsi mi už zas zachránila život...“

Diana byla hrozně bledá. Přesto se přinutila k násilnému úsměvu. „Až doteďka jsem si myslela, že jsem se vdala za rváče a výtržníka. Vypadá to, že pověsti silně přeháněj...“

Sehnula se, vytáhla mu ze zad svůj kris, otřela o jeho kimono a schovala do pochvy na opasku.

Zbývající tři už byli svázaní a každého hlídala jedna kočka. Byli to Číňané, ale oblečení, účesy a všechno ostatní připomínalo Evropany ze středních vrstev. Jeden z nich měl dokonce v obličejí evropské rysy, snad to byl míšenec.

Ao Harrap jej oslovil: „Tys řekl, že ses nebál mého otce Griissirna. Jsem Ao Harrap, jeho syn. Mému otci říkali Velký Zabíječ. Jaké jméno dáte mně?“

Ten chlap měl očividně veliký strach, ale snažil se nedat jej najevo. Dokonce odvrátil pohled od jaguára a našel mezi námi Andrewa: „Měl byste být rozumnější a nedovolit svým spojencům, aby se ke mně tak chovali, lorde Greene! Pokud se ještě někdy chcete setkat s Jenniffer Rawlinstonovou...“

Andrew nebyl schopen dát mu odpověď, jen cosi koktal. Tak jsem řekl: „Ty si dávej pozor! Angličané by tě mohli pověsit, ale já si tě asi vychutnám jinak. Moje kočky si už dlouho nekously do živého masa...“

Ušklíbl se. „Nebudu se bavit s tímhle dobrodruhem, ale s vámi, mylorde! Ta dáma je v naší moci a bude stát milión liber. Když můj šéf nedostane ty peníze, dívka zemře! Jediný, kdo mu je může dopravit, jsem já. Takže laskavě poručte panu hraběti de Guyrlayowe, aby mne propustil. Na jeho omluvě netrám.“

Andrew dostal nápad, co by měl udělat. „Poslyšte, pane, snad se můžeme rozumně domluvit. Má-li váš šéf Jenniffer, mám já zase vás a vaše společníky. Zaručím vám život a svobodu, když mi ji vrátíte. Skutečně...“

„Obávám se, že jste blázen, mylorde. Za můj život nedá šéf ani zlámanou grešli, natolik iluzemi netrpím. Jediná možnost je poslat ty peníze!“

„Neboj se, Andrew! Však my z něj dostaneme, kam ji schovali!“ uklidňoval jsem ho a Andrew se tentokrát, ač opatrně, přiklonil na mou stranu.

„Vám dám taky radu, kapitáne Charry: Když nebudete moci usnout, počítejte idioty. Těch je víc než oveček...“

Konečně přišel Saong-Čou. Nepochybuji, že se v boji osvědčil, ale když se sklonil nad mužem, kterého zabila Diana, usmíval se.

„To byl Šuan, kterému říkali Nepřemožitelný, jeden z nejlepších mistrů taoismu. Byl mnichem v klášteře Šao Lin, ale vyhnali ho, když při cvičení zákeřně zabil svého duchovního učitele.“

„Hm,“ řekla Diana. „Tak to mám pestrý. Půjdu do některýho ze sedmi druhů pekla, že jsem ho zapíchla?“

Saong-Čou se po ní překvapeně ohlédl a chvíli si nedovedl její existenci srovnat v hlavě. Pak řekl: „Snad ani ne, paní. Byl to vlastně démon.“

„No, ještě že tak.“

Li vydal příkaz, aby zajatci byli odvedeni.

„Tohohle mi dobře hlídejte,“ dodal jsem. „Aflargeo, neodvažuj se od něj hnout! Zatím se poptejte těch druhých...“

„Ptej se židlí a stěn, ty vědí víc než ti dva blbci.“ řekl s úšklebkem míšenec.

„Nevadí. Stejně se jich zeptejte.“

Výslechu se ujal Korejec Takheo-Kweng a používal k tomu účelu mírného stisku konečky prstů na citlivá místa těla. Li mi vysvětlil, že je především dokonalým masérem a léčí veškeré tělesné neduhy vrozené i získané. V tomto případě se mu podařilo, že za pár okamžiků se mladší zajatec začal svěřovat. Li ho vyslechl, avšak nemohl říct nic potěšujícího.

„Povídá, že ví, kam byla dívka odvezena. Odvezli ji prý velkou lodí daleko za moře. Neví kam; oba jsou z Hongkongu a nikdy tam nebyli. Jsou to hlupáci. Kdyby prý věděli, že si bílí ďáblové mohou zavolat ku pomoci skvrnité demony, nikdy by se neodvážili se proti nám postavit.“

Mistr Saong-Čou poslouchal ty řeči se zřejmým opovržením. Taky položil dvě krátké otázky a když dostal odpověď, řekl mi: „Nemá smysl s nimi hovořit. Poruč, aby je zabili.“

„Proč? Chci vědět spoustu věcí. Třeba, kdo je jejich šéf...“

„Nevědí to. Ale já to už vím. Mistr Wu.“

Když to Li překládal, v jeho hlase byla patrná veliká úcta.

„Kdo je Mistr Wu?“

„Duchovní učitel taoismu. Šuan byl jeho žák.“

„No nazdar!“ řekla Diana.

„Porazit Mistra Wu nebude lehké. Ovládl levou ruku taoistického učení. V této chvíli již jistě ví, co se stalo. Umí se učinit neviditelným nebo se dokáže proměnit v nočního ptáka a uletět...“

„Víš to tak jistě?“

„Měli jsme stejného duchovního učitele.“

Chytil jsem se za hlavu. „Teď už toho mám dost! Tahle země mi připadá jako jeden obrovský blázinec na spoustu lidí! Čchanoví mistři, Zenoví mistři, Taoističtí mistři, mahájánoví buddhisté; jeden větší cvok než druhý! Všichni se vytahujete, že sloužíte Buddhovi, ale při tom si jdete jeden druhému po krku jako vzteklí psi! Patříte do pekla, všichni dohromady!“

Mistr Saong-Čou se mírně usmál. „Proto tady přece jsme...“

„A ani v příštím životě to nebude lepší! Všichni dozajista skončíte v nejhlubším pekle!“

„A ty s námi. Také ty už jsi Mistr.“

Nevím, jak by diskuse pokračovala, ale zvenčí jsem zaslechl křik, výstřely, pak pravidelný rachot strojní pušky.

„Vypadá to, že se něco děje. Honem!“

Andrew se věnoval sbírání svých peněz, Diana prohledávala skříňky a hledala umělecké předměty, které by lahodily jejímu vytríbenému vkusu. Nenašla nic kromě dvou přepychových vrhacích dýk, ty hned zabavila. Já zatím dohlížel na odvedení zajatců. Byli spoutáni, jen nohama mohli pohybovat. Vykoukl jsem oknem a viděl, že se sem ze všech stran valí početný dav s pochodněmi a lampióny, v jejichž světle se výhružně blýskaly čepele mečů, seker a nožů. O'Reillyho strojní puška jim zarachotila nad hlavami a trochu ochladila nadšení, ale ne na dlouho.

„A do jetele!“ komentovala Diana. „To se probrali rychle!“

Než jsme seběhli dolů, musel O'Reilly opět střílet. Tentokrát se na nás dav hnal s takovou vášní, že jim nestřílel nad hlavu, ale přímo do nich. Rozmysleli si to a couvli.

„Ustupujem,“ rozhodl jsem. „Johanesi, ty se starej o zajatce!“

„Počkej,“ řekl Ao Harrap. „O nás ještě nevědí. Třeba se leknou.“

Když se objevil ve světle jejich pochodní, proběhla mezi Číňany vlna leknutí. Ale jakýsi chlap v červeném šátku s mečem v ruce cosi pokřikoval a povzbuzoval je, aby se nebáli šelem ani nás, bílých démonů. Začali dokonce střílet z luků i pušek a Ao Harrap jim urychleně zmizel z dostřelu. Vybrali jsme si vhodnou trasu, střelbou odtamtud vyhnali všechny nepřátele a stahovali se tam. Ostatní prostor obsadili oni.

„V pořádku ustupujte!“ poroučel jsem. „Budeme vás krýt!“

Přesvědčil jsem se, že Diana, Andrew a zajatci se už stahují. Pak jsem namířil pušku na chlapa v červeném šátku a ve vhodnou chvíli zmáčkl spoušť. Zařval a skácel se ostatním pod nohy.

Neodradilo je to, naopak začali střílet ještě víc. Ustupoval jsem v posledním sledu, kolem hlavy mi hvízdaly kulky. Zaslechl jsem, jak za mnou zavřeštěl Johanes a když jsem se otočil, viděl jsem, jak si bolestně svírá ruku.

„Co tady děláš? Máš hlídat zajatce! Andreji, prosím tě, koukni se mu na to...“

„Podívej se sám,“ řekl doktor. „Já teď nemám čas...“

Ale než jsem se mohl o cokoliv starat, už zase útočili. Podporování palbou se hnali proti nám, vůbec nedbali O'Reillyho strojní pušky. První řady padly pod naši palbou, ale ostatních byl veliký dav a už nebezpečně blízko. Tu se Andrej Rastopčenkov vztyčil a vykřikl: „Pozor! Teď já!“ a hodil cosi mezi útočníky. Strašlivý výbuch orval listí ze stromů a rázem pročistil řady nepřátel; když se rozplynul dým, prchali zbylí Číňané v divém zmatku do bezpečí.

„Kdo bude kecat, že moje zbraně nefungují?“ otázal se Andrej sebevědomě. „Náhodou, mě učil dělat bomby sám Alexandr Uljanov!“

„Fajn,“ řekl jsem. „Tak mažem...“

Prchali jsme co nejrychleji z ohroženého místa. Saong-Čou i Korejec Takheo-Kweng vydali některým ze svých lidí pozoruhodný rozkaz, totiž zmizet jakýmkoliv způsobem. Podřízení to provedli, ovšem nedalo se soudit, že ze zbabělosti. Naopak, takové počínání je zcela v jejich stylu boje a šikovně uprchnout po splnění úkolu je čin, kterým se chlubí. Navrhl jsem oběma velitelům, aby zmizeli taky a vzali s sebou míšence k dalšímu výslechu. „Doufám, že ho dokážete přimět, aby promluvil!“

Saong-Čou na mne mrkl tím zdravějším okem. „Spolehni se, pane!“

Horský Tygr Takheo-Kweng něco povídal a Li přeložil: „Půjč nám, pane, své pruhované a skvrnité bojovníky! Potřebujeme navštívit dnes v noci ještě mnoho domů...“

„Dobře, tak jděte. Li, ty mne pak vyhledáš u guvernéra a přivedeš k Mistrovi. Dávejte pozor...“

„Spolehni se, pane.“ řekl Saong-Čou a zmizel za svými bojovníky.

„A rychle, než přijdou na to, že jsme bez vojska!“ řekl jsem a snažil se prchat.

Nepřátelé to už nejspíš věděli, protože jen co se vzpamatovali po té Andrejově bombě, už zase nás pronásledovali. Jeden šíp se mi zasekl do boku, naštěstí sklouzl po silné kůži mého kabátu a vážné zranění mi nezpůsobil. Taky Tannarr dostal šíp do kožichu, bolestně kňučel a prskal a Ao Harrap řval vzteky.

Ale to už se v dálce ozval hrozivý rachot a v oblacích dýmu a kouře zasvítily na konci ulice dva elektrické reflektory a ozářily masu Číňanů, která se na nás chtěla vrhnout. Za ohlušujícího rachotu se blížil automobil, který řídila Mabel; slyšela výbuch i střelbu a rozhodla se přijít na pomoc. Za jízdy ještě tiskla houkačku a ta vydávala příšerný skřek, který naháněl hrůzu i největším hrdinům, až se dali na panický útěk. O'Reilly na ně dobře viděl, tak do nich pražil ze strojní pušky a z hlavní třídy se blížila cvalem šestičlenná skupina jezdců v policejních uniformách, s tasenými šavlemi a svítilkami na prsou.

„Hej, co se tu děje?“ řval velitel a mával šavlí do vzduchu.

Nepřátelé nebyli o nic méně zkušenější v místní bojové taktice. Jakmile postřehli, že se situace obrací v jejich neprospěch, okamžitě začali prchat z dosahu. Zásah vládního policejního oddílu by jim zcela určitě neprospěl, také neměli naději, že se jim podaří nás dostihnout a zlikvidovat. Vmžiku se poztráceli všemi dírami a skulinami, zůstali jen mrtví a těžce ranění.

Skupina policistů dojela k nám, velitel zarazil koně přede mnou a Andrewem a posvítil si na nás svou lampou. „Ale to jsou běloši! Co se tady stalo, k čertu?“

„Nepoznáváte mne, Snoddgrassi?“ postavil se Andrew víc do světla. „Přepadla nás tam ta banda Číňanů!“

„V pořádku, pane,“ zasalutoval jezdec. „Ale co děláte v noci v těchto končinách, vaše lordstvo?“

„To se dozvíte až později,“ řekl jsem, abych předešel dlouhým výkladům. „Teď se musíme co nejrychleji stáhnout a vypadnout z téhle zatracené čtvrti...“

Muž v uniformě vrchního strážmistra bojovně naježil rezavé kníry. „Ach! Kdo je ten člověk, pane?“

„Můj přítel, hrabě Guyrlyowe. Dělejte, co říká, prosím!“

„Jak račte, pane. Smím se zeptat, kteří zde přítomní pánové jsou s vámi a kdo je nepřítel?“

„Představím vám všechny přítomné, Snoddgrassi, ale ve vhodnější chvíli. Nepřátelé dávno uprchli, ti muži zde patří k nám.“

„Přejete si, abych je pronásledoval, pane?“

„Proboha, ne! Doprovod'te nás k autu a potom se vrátíme do guvernérského paláce...“

„Snad bych měl podat hlášení o tom, co se tu stalo!“

„Podávejte si co chcete, hlavně teď nezdržujte!“

„Jak si přejete, vaše lordstvo. Mají moji muži zaujmout kruhovou obranu?“

Během této diskuse jsme na nic nečekali a stahovali se k Mabel. Vrchní strážmistr si nás prohlížel se značnou nedůvěrou, ani jsem se nedivil. Taky naše šelmy se mu nezdály; to jich ještě většina zmizela s Číňany, zůstalo jen pět. Andrew vyložil policistovi naši situaci a ten to zase vysvětlil svým podřízeným. Kdyby to bylo v boji, byli by dávno mrtví dřív, než by to pochopili, ale momentálně byl nepřítel v nedohlednu.

Naše raněné jsme naložili do auta a doprovázeli vozidlo raději pěšky. Policisté okolo nás udělali kordon, aby nás chránili. V této sestavě jsme prošli několika ulicemi, až jsme se dostali ven z domorodé čtvrti na jednu sice ne hlavní, leč přesto významnou třídu. Tam nás dohonily další dvě hlídky jízdnicích policistů; hluk boje určitě musely slyšet, ale dál do hloubi čínské čtvrti se zřejmě neodvažovaly.

„Kde jste se flákali, vy mořské obludy?“ Vrchní strážmistr Snoddgrass, dle vzhledu a přízvuku drobný irský šlechtic,

zcela nemajetný, zjistil, že má nejvyšší hodnost a objevil v sobě skryté velitelské schopnosti. „To myslíte, že za vás máme všechno vybojovat my? Okamžitě poskytněte ochranu tomuto vznešenému panstvu! A vyčistěte ulici, ti lidé tu nemají co dělat!“

Ti lidé byli podle všeho čumilové a neměli s bojovým střetnutím nic společného, ale na strážmistrův příkaz je policisté začali vytlačovat z cesty, dokonce za pomoci šavlí. Žádný smysl to nemělo, ale Snoddgrass hodlal předvést svoje schopnosti.

Čím dál jsme byli v bělošské čtvrti, tím větší byl rozruch, který jsme působili. Panstvo samozřejmě ještě spalo, ale jejich služebnictvo čínské i jiné už se staralo, aby po probuzení bylo připraveno vše, na co by páni mohli připadnout. Když nás viděli procházet, sledovali nás a někteří dokonce nadávali a zatínali pěsti. Snoddgrass bojovně naježil knír a poroučel svým lidem, aby udělali na ulici pořádek, což oni řešili tak, že rozháněli větší hloučky. Auto dělalo hrozný rámus, což upozorňovalo na náš průvod a budilo okolí. Vypadalo to, že pořádku manévry, takže se k nám houfně připojovali strážníci angličtí i čínští. Všichni planuli hrdinským odhodláním, neboť široko daleko nebyl jediný nepřítel.

V guvernérově paláci nám přišel v ústrety vrchní komorník George, trochu rozespálý, leč oděný do přísně korektní livreje. Poněkud přemáhal zívání.

„Dobrá večer, Georgi,“ řekl mu Andrew. „Probudíte prosím pana strýčka, máme pro něj zajímavé novinky.“

„Teď, pane? Ve dvě hodiny v noci?“

„O půl třetí,“ opravil Andrew, pohlížeje na hodinky. „Stejně ho probudíte. Domnívám se, že ho to bude zajímat.“

Policisté zatím odtransportovali naše zajatce do sklepení a tam zavřeli do cely, určené pro podobné případy. Andrew naléhal, aby byli okamžitě vyslechnuti, což nebylo možné, neboť vyšetřující komisař doposud spal sladkým spánkem a ten, kdo měl právo mu nařídít, aby se probudil, spal rovněž. Pan guvernér sir William Gunthrie, nejvyšší šéf, byl právě bezohledně burcován ze sna.

Když jsme k němu došli, neuvítal nás nijak radostně - ani jsem se mu nedivil, ve tři ráno člověk zrovna nesrší nadšením. Na mne a Andrewa koukal tak pochmurně, jako bychom přicházeli z flámu, nad Dianou, oblečenou do hadrů, pohrdlivě ohrnul nos a Aflargea se viditelně štítil. Mabel s námi nebyla, šla nejdřív ustájit automobil. Andrew si nic nedělal ze strýčkovy nevlídnosti, posadil se a podal stručnou, leč mírně zmatenou zprávu o naší činnosti. Nepřerušoval jsem ho, dokud neskončil.

A když tedy skončil, guvernér se chytil za hlavu: „Jestli správně rozumím, pak jste zahájili válku proti místnímu podsvětí! A co víc, bez zřetelného výsledku!“

„Nalezli jsme ty muže, kteří nám poslali vyděračský dopis! Zajali jsme je a peníze získali zpět...“ hlásil Andrew.

„Ale nemáte Jenniffer! Což vyjde na stejno, jako kdybyste nedosáhli vůbec ničeho...“

„To jste na omylu, mylorde,“ řekl jsem. „Máme velitele těch mužů a moji přátelé jej právě vyslychají. Jistě ho přesvědčíme, aby nám řekl, kde je slečna Jenniffer. Za to vám ručím!“

Guvernér na mne pohlédl kalným zrakem a zhluboka povzdychl: „Hrabě Guyrlayowe, znám vás dva dny a za tu dobu jsem si vás stačil hluboce neoblíbit. Možná je to tím, že můj synovec si vás nesmírně váží a obdivuje vás, ale já nikoliv! Já jsem guvernér Hongkongu a kdokoliv tu podniká nějaké nepřístojnosti, vystavuje se mé krajní nelibosti!“

„Dáte nás zatknout?“ rozzářily se Dianě oči.

„Hraběnko, vaše výstřední žerty... kdybyste nebyla dáma, musel bych říct, že k vám chovám stejně hlubokou nechuť jako k vašemu manželovi. Jsem si vědom, že nejsem v situaci, abych si mohl vybírat spojence. Ale kdyby situace byla jiná, docela určitě bych si vybral někoho jiného než vás dva.“

„No fajn,“ řekla spokojeně. „Jenže nejsou lidi, což?“

„Hraběnko, já nebudu reagovat...“ guvernér silně zrudl a vypadal, že se o něj pokouší záchvat. Ale ovládl se. „Přineste nám nějakou snídani, Georgi. Hodně kávy, chlebíčky a tak...“

„Vidím, že vás dráždím,“ podotkla Diana smířlivě. „Zaběhnu se umýt a převléknout. Snad se do té doby domluvíte.“

„Strýčku, snad by ses nemusel k našim hostům chovat tak urážlivě!“ řekl Andrew.

„Hostům?“ zafrkal znechuceně guvernér. „Dostal jsem zajímavé telegrafické hlášení z Rangúnu. Od jistého Shimmsleyho z místní tajné služby, znáte ho snad?“

„Ano, znám.“

„Podle toho hlášení je hrabě Guyrlayowe vrcholně podezřelá a nedůvěryhodná osoba, vlastníčí značné jmění a prostředky, jimiž je schopen vykonávat nátlak na další osoby, pravděpodobně s politicko-hospodářskými ambicemi. Pověsti o tom, že je pirát, se nepodařilo potvrdit, ale taky ne vyvrátit. V každém případě jsou jeho styky s podivnými domorodci krajně podezřelé. A ty jeho cirkusové šelmy... Dál: hraběnka Diana, zhýčkaná, rozmazlená a nesnesitelně protivná, nacházející zálibu ve výstřednostech všeho druhu. Podle hlášení případ pro psychiatra.“

Andrew se na mne ohlédl, ale já klidně seděl a pil kávu.

„Přijal jsem tedy tohoto podezřelého dobrodruha ve svém domě,“ pokračoval guvernér a rozvášňoval se čím dál víc. „Způsobil tady výtržnost, jak se ostatně dalo najisto očekávat. Že se stal okamžitě jakýmsi idolem místní mládeže, tomu se vůbec nedivím. Ale divím se tobě, Andrew, považoval jsem tě za rozumného člověka. Dal jsi se tímto pánem strhnout do dobrodružství, které může skončit mnoha různými způsoby!“

„Jeden z nich je, že najdeme Jenniffer. O to snad jde, ne?“ podotkl jsem, aniž bych se sebedméně urazil.

„A co uděláte, když ji nenajdete?“

„Moji spojenci obrátí toto město naruby.“

„Moje město?“ vyskočil guvernér. „Vy si myslíte, že to dovolím?“

„Jde o Jenniffer, strýčku!“ připomněl Andrew.

„Jde o moje postavení! Víte, co se mnou udělá koloniální správa Jejího Veličenstva, jestliže tady dojde k nepokojům? Budoval jsem svoji kariéru po celý svůj život - a teď si ji mám nechat zničit kvůli ctižádosti několika nezodpovědných jedinců?“

„Tím myslíš mne, strýčku?“

„Andrew, k vyšetřování podobných případů zde existuje výkonný policejní sbor. Kdybychom se na něj obrátili...“

„Ti, kdo byli v této situaci před námi, se na policii obrátili. Víš snad, jak dopadli, ne?“

„Zajisté, jejich nešťastní zajatí příbuzní dopadli špatně. Ale ne tak, jako... probůh hrabě, když jsme vás žádali o pomoc, nemysleli jsme si, že se s těmi lupiči spojíte!“

„Smím vědět, co jste si tedy mysleli?“

„Že podniknete nějaké... no, rázné opatření!“

„Ráznější už se provést nedalo.“

„Obrátit se na jinou tlupu banditů o pomoc! To je hanba pro celé Britské Impérium, pane!“

„Já ale nejsem poddaným Britského Impéria.“

„To taky máte štěstí! Neumím si představit... jak vlastně hodláte postupovat dál?“

„Především dokončit výslechy. Od jednoho ze zajatců jsme se dozvěděli, že odvázejí zajatce někam mimo Hongkong. Snad do kontinentální Číny, snad dokonce za moře. Hádal bych Japonsko.“

„A to říkáte jen tak? Vy jste blázen, člověče!“

V tu chvíli se otevřely dveře a vstoupily Diana a Mabel. Mabel vypadala, jak jen po probdělé noci vypadat mohla. Diana byla oblečená do svého čínského kroje, za pasem měla japonský meč a vypadala by jako dokonalá Číňanka, kdyby neměla světlé vlasy a modré oči. Hořela touhou po dalším dobrodružství.

„Tak co, hoši, jak jste se domluvili?“

„Sedněte si a mlčte, vy... osobo!“ utrl se na ni guvernér.

Jsou případy, kdy Diana poslechne bez odmlouvání.

„Pokračujte, prosím, pane! Co tedy hodláte dělat?“

„Dokončit výslechy, jak už jsem řekl. Pokračovat v nich až do přesného zjištění místa, kde je Jenniffer držena. Potom tam můžete poslat válečnou loď a ta to spolehlivě vyřídí...“

„Já bych se divila, ale klidně!“ komentovala Diana tiše.

„Válečnou loď Jejího Veličenstva - do Japonska?“ zalkal guvernér. „Šílíte, člověče? To by přece znamenalo válku!“

„To jistě ne, pokud se jim situace řádně vysvětlí.“

„Vládě v Japonsku nelze nic vysvětlit! Doufali jsme, že se ti křupani umoudří, když u nich padla vláda jejich šógunů, ale ani nápad, jsou to tím větší nacionalisté a o spolupráci s námi nechtějí ani slyšet! Nedokážu si představit, co by se stalo, kdybychom s nimi měli o něčem jednat!“

„Se mnou vyjednávat bude.“

„To bych tedy chtěl vidět! Jak to provedete?“

„Drahý guvernére, vládnou mocí, kterou mohu vrhnout proti komukoliv na světě, třeba i proti Japonsku, bude-li třeba. Ale nebude toho třeba, protože se dohodneme.“

„Proboha, člověče! Oni vás vůbec nepustí na pevninu, když tam připlujete, namíří na vás kanóny a pohrozí vám, že vás potopí, když se nevzdálíte od břehu!“

„Moje moc je tak nepředstavitelná, že když bude třeba, vstoupím i do císařského paláce v Kjótu a nikdo se mi nepostaví do cesty! A sám císař mi přijde vstříc až ke dveřím!“

„Vy jste blázen, hrabě,“ sípěl guvernér. „Nebezpečný blázen!“

Dokonce i Andrew se tvářil krajně nedůvěřivě. Mabel byla poněkud rozpačitá, Diana se nádherně bavila.

Najednou Aflargeo nepostřehnutelně zavrčel. Ohlédl jsem se, taky Diana se otočila - tygr nám ukazoval očima na dveře.

Položil jsem ruku na revolver a pokynul tygrovi, který neslyšně a bleskurychle přeběhl ke dveřím.

„Hluboce se mýlíte, guvernére. Moje moc je taková, že...“

Pokynul jsem Aflargeovi a ten vyletěl proti dveřím. Rozrazil je dokořán a dopadl na muže, který zařval jako zapichované prase. Vmžiku jsem vyběhl na chodbu a za mnou Diana s mečem v ruce.

Aflargeo svíral v tlapách muže, ve kterém jsem poznal tajemníka Wilsona. Vedle něj na zemi ležel notýsek a tužka, která mu vypadla z ruky.

„Ale proboha, to je přece Wilson!“ řekl guvernér. „Ať ho ta ohavná bestie pustí!“

Aflargeo by ho možná pustil, ale naprosto nemá rád, když je nazýván ohavnou bestií. Tak držel.

Zvedl jsem z podlahy zápisníček. „Patří k povinnostem vašeho tajemníka zapisovat si za dveřmi, co se povídá uvnitř?“

Guvernér mi vyškubl notýsek z ruky. Přečetl jsem mu přes rameno:

„Akce hr.Guyr.úspěch. Zatčen Jing.+2. Guv.odepřel pomoc, loď nedá. Guyr.nabízí Griz. Vyhrož.zvl. prostř., má spoj.na vládu v Kjótu a...“

Písmo a končilo dlouhou čarou přes půl stránky, to jak tygr vrazil do dveří a skočil na Wilsona. Guvernér obrátil list dozadu, který byl čistý. Jinak v zápisníku žádné listy nebyly, jen u vazby po nich zůstaly zbytky, jak byly postupně vytrhány.

„Nuže? Co vy na to, guvernére?“

Vznešený pán se klepal vzteky, měl jsem dojem, že má chuť svého tajemníka přetřhnout vejpůl.

„Pust' ho, Aflargeo!“ Vzal jsem chlapa za límec a postavil na nohy. Pro jistotu jsem mu přejel po těle, našel v kapse revolver a předal ho Andrewovi. Wilson se klepal jako sulc.

„Ničemo!“ syčel guvernér. „Jak jste se opovážil...?“

„Klid,“ zasáhl jsem. „Komu jste předával zprávy?“

„Nepředával jsem žádné zprávy!“ zaskuhral.

„Tak proč jste si pořizoval tenhle zápis?“

„Tak... zajímalo mě to!“

„A předtím? Kolik takových zápisů jste pořídil?“

„Tohle je poprvé! Přisahám, sire Williame, že nikdy...“

Vtáhl jsem ho za krk do pracovny. Diana rozsvítila stojací lampu na guvernérově stole, lehla si břichem na stůl a propátrávala zápisníček s nosem až u papíru. Guvernér si toho ani nevšiml, pilně nadával Wilsonovi.

„Počkat!“ řekla Diana. „Možná se mi podaří přečíst text, který je vytlačen do spodní části stránky. Máte lupu?“

Guvernér skočil ke stolu, vytáhl ze zásuvky silné zvětšovací sklo a podal jí ho. Diana se chvíli snažila, ale nešlo jí to. „Něco tam je - zkusíme to jinak. Tužku!“

Vzala nůž na rozřezávání obálek a počala strouhat tuhu a posypávat jí stránku. Wilson přihlížel a kolena se mu klepala. Pokusil se dokonce na ni skočit a notýsek jí sebrat, ale byl jsem připraven a dal mu záhlavec, až si ustlal na podlaze. Diana nastrouhala dost tuhy, rozfoukala jemně po papíru a četla:

„A.Green a hr.Guyr.dnes v osm več. Guyr.odesl.všechny své lidi i šelmy na loď. Klid.“

„Tak vida!“ řekl Andrew. „Žádné poprvé!“

„Je tu ještě něco, ale tomu nerozumím,“ hlásila Diana. „SMS Gondwana 16.t.m.Šang. Ocel, bavlna.“

Guvernér se vrhl na Wilsona. „Lotře! Gondwana? Šestnáctého? Rozumějte, hrabě: tohle je záznam zprávy, kterou mi přinesl intendantní důstojník z přístavu: Parník Gondwana popluje odtud do Šanghaje šestnáctého, s nákladem oceli a bavlny. Na lince do Šanghaje už byly přepadeny dvě lodi - zmizely beze stopy!“

„Lehká pomoc. Místo oceli a bavlny naložte na loď SMS Gondwanu vojáky. Až páni piráti přijdou, ať jim

přenechají trochu přebytečného olova. Ale tenhle ptáček nám poví jinou věc: komu jste předával ty zprávy, Wilsone?“

Tajemník mlčel - pochopitelně.

„Přiznejte se, Wilsone, nebo budete viset!“ domlouval mu vlídně až otcovsky guvernér. „Upozornuji vás, že anglické právo...“

„Počkejte, mylord, já ho přivedu k rozumu! Aflargeo!“

Tygr stál před Wilsonem a jeho obličej nevěstil nic dobrého.

„Trochu mu stiskni lýtko! Jenom tak láskovně. To bude stačit.“

Aflargeo mávl prackou a rozerval drápy Wilsonovu nohavici. Pak sklonil hlavu a popadl vyděšeného darebáka za nohu dřív, než stačil podniknout pokus o útěk. Když se pohnul, držel tygr pevně a Wilson upadl na zem. Ječel jako zapichované podsvinče.

„Tak mluv! Jinak tě tygr po kouskách sežere. A bude to bolet!“

„Milost,“ kňučel. „Řeknu všecko!“

„Tak povídej, komu jsi dával ty zprávy!“

Vyčkal, ač ho tygr pustí, pak chvíli lapal po dechu.

„Jingovi. Tomu muži, kterého jste zajali. Jmenuje se Jing-Chien, ale taky mu říkají Ian Rossiter, po otci. Jeho matka byla Číňanka, otec běloch.“

„Tomu jsi dal zprávu o naší cestě do svatyně a o lodi Gondwana. Komu jsi chtěl dát tuhle zprávu, když Jing je v naší moci?“

„Je ještě jeden muž,“ Wilson se rozklepal ještě víc. „Ale toho neznám jménem. Je to běloch, sám vůdce gangu. Vysoký, silný, má tmavé vousy. Skoro tak vysoký jako vy, hrabě. Setkal jsem se s ním v herně... už před dvěma lety. Pomohl mi zaplatit dluhy a půjčil peníze, abych mohl získat to místo tajemníka. Objevuje se každého čtvrt až půl roku. Teď tady není - kdyby byl, věděl bych to.“

„Tomu jsi dal zprávu o příjezdu Jenniffer Rawlinstonové?“

„Ano, pane, jemu.“

„Věděl jste, co chce udělat?“ ptal se Andrew Green.

„To ne, pane! Proboha, co si myslíte?“ slzy mu vhrkly do očí, skoro by mu člověk uvěřil. „Netušil jsem nic, byl jsem zděšen, když... A ono mu stejně nejde nic odmítnout! Je strašlivý, pane, má takové zabijáky... hnědé chlapy s hroznými noži!“

„Jaký tvar mají ty nože?“ ptal jsem se.

„Zakroucené - jako had. Nikdy jsem takové neviděl.“

Diana tiše hvízdla a strčila mu pod nos svůj kris.

„Ano, paní. Tak vypadají...“

Diana už radši nepovídala nic.

„Mám dojem, že jste nám neřekl všechno, Wilsoně,“ řekl Andrew. „Když tady není muž, který vás najal, komu jste chtěl odevzdat tuto zprávu?“

„Mám ještě jednu možnost,“ Wilson to říkal velmi neochotně, ale podíval se na tygra a jeho odhodlání se posílilo. „Je to pro případ, že by se něco pokazilo. V přístavu u třetího mola schovám lístek se zprávou do dutiny stožáru osvětlovací lampy. Kdo jej tam má vyzvednout, nevím.“

Odmlčel jsem se. Toho využil guvernér a počal z Wilsona tahat rozumy, kolik peněz a jakým způsobem dostával za informace. Nemluvil moc k věci a bylo vidět, že jeho představy o kriminální praxi jsou matné, takže mezi řečí Wilsonovi spílal a kladl mu otázky jednoznačně hloupé, jako třeba: jak mohl zradit důvěru svého zaměstnavatele, zda se nestydí, jestli se nebojí, že po smrti přijde do pekla a jak mohl tak křehký kvítek, jako je Jenniffer, zradit pirátům.

Andrew si mne vzal stranou. „Ptali jste se na ty jejich nože. Víte o tom snad něco?“

„Ano. Lidé s podobnými noži bojovali s našimi přáteli.“

„Hm. Taky piráty?“

„Tady v Číně je pirátství docela úctyhodné povolání. Jejich vůdce se považuje spíš za politického odpůrce dvora.“

Andrew chvíli přemýšlel. „Co z toho vyvozuješ?“

„Chceš vědět můj osobní dojem? Saong-Čou, Korejci a jiní naši přátelé jsou staří, tradiční piráti. Svázání s tradicí své země, buddhistickou vírou, určitým mravním systémem. Ten jejich systém se nám nemusí líbit, ani my se nelíbíme jim. Ale žijí v souladu se svými zákony. Proti nim stojí něco nového. Muži bezzákonnosti, jak říká Bible. Jejich vůdce je běloch, jeho zástupce míšenec. Nevěří v nic, nezajímá je nic, jen peníze. Jsou krutí a nelítostní ke každému, k domácímu obyvatelstvu i k Angličanům. S tradičními piráty bych se dohodl, dokonce s nimi udržuji určité přátelství. S těmi novými se dohodnout nemohu a nechci!“

„Tak teda co?“

„S lidmi jako Jing-Chien jednat nebudu. Ty budeme zabíjet. I když mají Malajce s křivými noži a všechno ostatní.“

Guvernér pořád ještě nadával Wilsonovi. Pořád ještě bezúčelně.

„Sire Williame,“ požádal jsem ho, „odejdu teď do města za svými přáteli. Nebudu vás obtěžovat tím, abych vám o nich vyprávěl, správně jste odhadl, že jsou piráti. Pro své vrozené zločinecké sklony se s nimi ovšem kamarádím natolik, že jsou ochotni mi pomáhat. Takže se půjdu podívat, co zjistili.“

„Ano... jak si přejete.“ řekl sklesle.

„Andrew může pokračovat ve výslechu Wilsona. Diano, ty vyrobíš lístek, který Wilson pod dohledem vloží do té své tajné schránky. Text si vymysli jaký chceš, stejně nemyslím, že někdy dojde k adresátovi. O'Reilly zajistí hlídání, přístav je jeho terén. Kdyby se cokoliv dělo, hlase mi to, ať jsem kde jsem!“

„Tak jo,“ usmála se Diana. „A kde budeš?“

„To právě nevím.“

Před guvernérovým palácem na mne čekala rikša, tažená místním chlapcem s dlouhým černým copem. Kývl na mne, já

nasedl do rikši a on se okamžitě rozběhl. Namířil si to podél nábřeží ke změti loděk, člunů, houseboatů a džunek, které stojí zakotveny a pevně svázány k sobě, propojeny můstky a všelijak pospojovány, takže tvoří obrovské plovoucí město. Čas od času se tyto čluny různě rozpojují a vyměňují, ale některé zůstanou na svém místě po celý život svých majitelů. Je to labyrint, bludiště a změt', ve které se nikdo nevyzná - kromě místních.

Na jednom místě nábřeží nás očekával čínský kluk, který tam žebrol nebo obhlížel, co by se dalo ukrást. Pokynul Liovi, Li zastavil a kluk mu něco povídal. Dokonce ani nenatáhl dlaň, i když jsem byl připraven mu dát nějaké drobné.

„Mistr Saong-Čou tě prosí, abys ještě chvíli posečkal. Prozatím přijmi naše pohostinství na jednom ze člunů.“ přeložil Li.

„Prosím. Na chvíli si odpočinu...“

Kluk se rozběhl před námi. Za chvíli jsme se zapletli mezi čluny, Li zastavil a já vylezl z rikši. Šel jsem pak za nimi přes jednotlivé můstky, při čemž jsme přešli na padesát všelijakých člunů, velkých i menších. Kdybych měl popisovat tuto cestu, musel bych přiznat, že už na desátém jsem neměl tušení, kde jsem a jak se odtamtud dostat. Kdyby mne tam hodlali podríznout a oloupit, neměli by s tím nejmenší problémy.

Zavedli mne na jeden ze člunů, ničím se neodlišujících od ostatních. Byli tam tři muži a několik žen. Chlapec odběhl, Li zůstal sedět vedle mne a jako já dostal snídani. Nejdřív šálky kouřícího jasmínového čaje, vydávajícího opojnou vůni. Potom nám ženy a dívky počaly nosit jeden maličký talířek za druhým a na každém byla jiná dobrotka. Uvažoval jsem, kolik těch žen je, šest nebo sedm? Když postřehly, že jím hůlkami a dokážu si poradit s čínskými specialitami, počaly sledovat, co dělám a každou chvíli propukaly v tichý, cinkavý smích. Potom dokonce pronášely nějaké komentáře, kterým jsem ovšem nerozuměl.

„Mohl bych vědět, co povídají, Li?“

„Jsou to hloupé husy, pane!“ zrozpačitěl chlapec.

„Nevadí. Přesto bys mi to snad mohl přeložit!“

„Ne, to ne! Hovoří o tobě velice necudně. Mluví o tom... kterou by sis vybral jako společníci, kdybys u nás strávil noc!“

„Zcela určitě tady spát nebudu, Li. A i kdyby, tak určitě ne s některou z nich!“ {Taky by mi to Diana těžko dovolila, ale to jsem mu neříkal.}

Li jim to přeložil. Nastala přímo erupce smíchu.

„Chtějí vědět, zda jsi obyčejný bílý d'ábel, nebo něco jiného. Vynadal jsem jim, že jsou hloupé!“

Usmál jsem se na ně. Číňanky bývají většinou hezké.

„Chtějí vědět, proč když jsi pán Ostrovů, chodíš oblečený jako obyčejný bílý d'ábel. Řekni jim pár zlých a tvrdých slov, pane, nebo mne utrápí! Já na ně nemám sílu!“

„Nevidím důvod, abych jim nadával!“

Li pohyboval šikmýma očima sem tam a očividně se necítil dobře. „Nebud' k nim laskavý ani milostivý, pane! Jsou to ženy! Když jim ukážeš vlídnou tvář, budou si dovolovat čím dál víc, budou drzé a vtíravé a nakonec tě některá z nich svede!“

„Nepovídej! Tobě se to stalo?“

Li se zatvářil tak nešťastně, že mi ho bylo líto. Nevyhověl jsem mu, což Číňanky povzbudilo. Teď už po přinesení dalších chuťovek neodcházely, ale setrvaly na místě a repetily jedna přes druhou.

„Chtějí vědět, proč nenosíš oblečení jako Číňan.“ vzdychl Li.

„To je jednoduché. Protože žádné nemám.“

„A chtěl bys?“

„Konečně, proč ne?“

Mezi ženami nastal... jak to nazvat? Zkuste hodit do vosího hnízda dlažební kostku a poznáte, co nastalo. Kromě těch, co nám přímo nosily jídlo, se všechny ostatní s rámusem rozběhly nejen po tomto člunu, také po všech okolních, tam

pokřikovaly a švitořily, načež se ženy z těch člunů přišly podívat, když už ne na naši palubu, tak aspoň k zábradlí svých plovoucích domovů. A nejen ženy, také děti, starci a pár mužů, kteří zrovna neměli nic na práci. Potom začaly ženy a dívky ze všech stran snášet roztodivné hadry lepší, přijatelné i docela strašlivé. Na naší palubě se vytvořila výběrová komise ženských, které se s hlučným dohadováním probíraly těmi hadry a rozhodovaly, které budou mít tu čest být zařazeny do výběru a které budou s posměchem vráceny původní majitelce. Přitom mne, ani nevím jak, přinutily svléknout se až do spodního prádla. Můj oděv sbalily do rance a oznámily, že jej pošlou po nějakém klukovi na mou loď.

„A víte vůbec, která to je?“

„Samozřejmě, pane! Celé město ví, která loď je tvoje!“

Stál jsem téměř nahý na palubě a značně trčel nad krajinu, protože ty nejvyšší mi dosahovaly sotva k prsním bradavkám. Li tvrdil, že můj vysoký vzrůst a svaly velice příznivě oceňují a obdivují, podívovaly se jen, že tak krásný a mocný muž je tak málo tetován. Jeden z přihlížejících mužů se okamžitě nabízel, že je ochoten tento nedostatek napravit, ale podařilo se mi odmítnout, že nemám čas. Pak si všimly jizev, které nosím na těle od her i bojů se svými šelmami, vyzvídaly, jak jsem k nim přišel a tak vůbec. Co jim Li povídal, nevím, ale všechny se chechtaly. Konečně přinesly jakési divné kalhoty, které mi dosahovaly sotva pod kolena, ale to vůbec nevadilo, protože na nohy jsem dostal punčochy, snad největší číslo, které si uměly představit. A ještě boty: měkké, připomínající obuv, jakou nosí artisté. Rozhodně se hodily k chůzi po vratkých můstcích plovoucího města víc než moje. Vše se to svazuje soustavou hedvábných šňůr, takže oděv i obuv jsou pevné, pružné a poddajné.

Potom přišla na řadu košile. Musela být hodna mého významu, to nebylo jen tak. Li řekl něco, po čem jim na pár okamžiků přešel smích. Zaváhaly, ale pak přinesly košili ze žlutého hedvábí, dost volnou, abych se do ní vešel. Když jsem si ji navlékl, obdivně vzdychly, neboť žlutá barva je v Číně vyhrazena jen císaři, nikdo jiný ji nesmí nosit. Na můj dotaz mi bylo vysvětleno, že se to všeobecně nedodržuje, a pokud je

majitel v dostatečně nepatrném postavení, projde mu to. Ta moje žlutá navíc nebyla císařská žlutá, jen se jí podobala odstínem. Pak přinesly kabát, hedvábný a vyšíváný stříbrnými draky. Původně patřil nějakému mandarínovi a není známo, jakým způsobem o něj přišel. Naštěstí byl ten pán natolik tlustý, že jsem se do jeho kabátu vešel. Aby ta tloušťka nebyla vidět, udělali mu široká ramena a do nich dali vycpávku, takže vypadal vznešeně. Teď tu vycpávku zase vyndali a ejhle, moje ramena se vešla. Rukávy byly dost široké, abych do nich dostal ruce a jemu nejspíš dlouhé, mně nikoliv. Jemu také ten kabát dosahoval až ke kolenům, mně sotva do pasu. Ale když jsem jej převázal modrou hedvábnou šerpou a zasunul za ni svoje zbraně, vypadal jsem... no, vypadal jsem.

Ještě bych měl poznamenat, že pro celé okolí se zřejmě můj příchod stal slavností, aniž bych to vyžadoval. Na sousední lodi se vytvořila skupina žen, které počaly zpívat a doprovázely se při tom na různé podivné hudební nástroje. Mým šelmám se čínská hudba a zpěv nesmírně líbí. Připomíná kočičí mňoukání. Ani já proti ní konečně nic nemám.

Když mne tedy patričně vystrojily, mohly by být se svým dílem spokojeny. Samozřejmě nebyly. Pochechtávaly se, šňouchaly do sebe a povzbuzovaly jedna druhou, aby upozornily na nějakou nesmírně důležitou závadu na mé kráse.

„Co se zas děje, Li?“

„Ale víš... vypadáš velmi vznešeně, pane, to zajisté. Jenže... tvoje vlasy!“

„Co s nimi má být?“

„Chtějí vědět, proč když už ti Pán Buddha dal tak krásné dlouhé vlasy, nenosíš cop.“

Na takovou otázku není smysluplná odpověď. Sedl jsem si na zem a svolil, aby mne učesaly. Ale Li rázně zamítl možnost, že by se osoby mého významu směla dotknout nějaká žena, kromě té, která se mnou sdílí lože. Vysvětlil mi, že provádět mužům úpravy vlasů smějí buď jejich vlastní manželky, hlavní, poboční či dočasné, pokud jsou hlavní manželkou pověřeny. Dále může takovou činnost provádět otrokyně některé manželky, o níž se ovšem předpokládá, že

také alespoň jednou byla poctěna pánovou přízní. A konečně existují profesionální kadeřnice, což jsou ovšem téměř totéž co prostitutky. Taky se s nimi podobně zachází. Pokud bych přijal jejich služby, musel bych dotyčnou nejdříve přijmout za svoji vedlejší ženu, potom ji představit své hlavní ženě a svolit, aby ji pověřila touto prací. Představil jsem si, jaký by moje hlavní žena spustila randál - i když, Diana je nevypočitatelná. Kdo ví, na co by přišla, radši ji nedráždit.

Není-li k dispozici vhodná žena, provede úpravu účesu muž. Protože muž, to je přece jen... Zkrátka, muž Li se postavil za mne a počal se zaobírat mými vlasy. Důkladně je pročesal, kupodivu bez šubání a občasného ubližování, pak je stáhl dozadu a počal pečlivě splétat. Vyznal se v tom; udržuje v pořádku svůj vlastní cop, který je pro něho důležitější než pro mne. Když skončil, sahal mi cop téměř k lopatkám a když jsem pohnul hlavou, švihal mě po ramenou jako chřestýší ocas. Jenže Li stále ještě neměl důvod být spokojen. Vysvětlil mi s okolkováním a mnoha omluvami, že každý slušný Číňan si hlavu vyholuje, až na ten cop, samozřejmě. Kdybych chtěl... Nechtěl jsem. Sice jsem tu myšlenku tak docela nezamítal, ale vrazil bych tím Dianě do ruky trumf na její vlastní šílené úpravy účesu. Také jsem odmítl udělat cokoli se svými vousy, ale Li prohlásil, že mandaríni, důležití hodnostáři dvora a taoističtí mniši také vousy nosili.

Nevím, k čemu by ještě bylo došlo, ale vrátil se kluk se vzkazem. Naši spojenci vítězně ukončili boje s oddíly banditů Mistra Wu a na hlavu je porazily. Mistr Saong-Čou mne prosí, abych se laskavě dostavil.

Poděkoval jsem všem svým zdejšími přátelům za pohostinství. Nenápadně jsem se zeptal, zda bych jim neměl dát malý dárek, ale Li mne ujistil, že pro ně bylo potěšením mne mít na návštěvě. Tak jsem kráčel za nimi, opět přes spoustu lodí všeho druhu. Místní obyvatelé mne zdravili všude, kudy jsem procházel, já balancoval na nebezpečně vratkých prknech a uvažoval, jak mne asi přivítá Saong-Čou. Byl jsem si téměř jist, že ho můj vzhled nijak nepřekvapí, jen se usměje a řekne nějakou hlubokou moudrost.

Saong-Čou sídlil na jedné z džunek na vnějším okraji plovoucího města, plné ozbrojených mužů a zřejmě připravené k vyplutí, kdyby bylo třeba. Zavedli mne do podpalubí, kde se odehrával výslech. Mistr Saong-Čou zvedl hlavu od vyslýchaného Jing-Chiena, usmál se a řekl vlídně: „Zbavit člověka života není obtížné. Těžké je udržet ho naživu.“

Měl určitě pravdu. Jing-Chien byl připoután za ruce a nohy a na jeho nahém těle bylo znát krvavé rány, jak na něm mučitelé zkoušeli svoje osvědčené způsoby. Aby rány nekrvácely zbytečně, ošetřili je žhavým železem. Jing měl hlavu zvrácenou dozadu a oči zavřené, vypadalo to, že omdlel. Před ním seděl Ao Harrap a se zájmem ho pozoroval, připomínaje diváka v první řadě na premiéře zábavného kusu.

„Jak to vypadá? Řekl něco?“

„Bohužel nikoliv,“ Mistr se laskavě usmál. „Vyzkoušeli jsme na něm mnoho způsobů, jak lze bolestí uvolnit zábrany v rozhovoru. On se však domnívá, že mu způsobí velký duchovní prospěch, když opustí tělo, aniž by cokoliv řekl.“

„Můžu to zkusit já?“

„Jak si přeješ, pane...“

„Zatím ho ošetřete a přiveďte trochu k životu!“

Zatímco se Saong-Čou snažil, vstoupil Horský Tygr Takheo-Kweng a pokynul Liovi. Společně požádali, abych s nimi šel do sousední místnosti. Byla to zřejmě nejdůležitější místnost na lodi, na stěně tam visel malý oltář se soškou Buddha a božských Ochránců. Saong-Čou i Takheo-Kweng obětovali Božstvům po vonné tyčince, udělal jsem to po nich a zdá se, že je to potěšilo.

„Můj vznešený pane, hluboce se stydím,“ pronesl vážně Mistr Saong-Čou. „Obávám se, že jsme se dopustili krutého přehmatu a přivolali na svoje duše prokletí, takže budeme muset po mnoho tisíc zrození trpět v nejhlubších okruzích pekla.“

„Proč? Co se stalo?“

„Nesprávně jsem odhadl našeho nepřítele. Muž, jehož jsme zajali, patřil do bojového sdružení Mistra Wu, jak jsem

správně usoudil. Ale již před časem jej Mistr Wu osobně vyhnal a zakázal mu objevit se před svou tváří. Ten muž je zrádce a ničema, vůbec si nezaslouží, aby jeho jméno bylo vysloveno.“

„Přesto jsem zjistil, jak se jmenuje. Jing-Chien.“

„Ano, i já to již vím. Horší je, že boj mezi našimi skupinami byl zbytečný. Ujistil jsem Mistra Wu svojí hlubokou lítostí.“

„Chápu. Směl bych se Mistrovi Wu také omluvit?“

„Bohužel. Byli jsme nuceni jej zabít. Ale velmi mne to mrzí.“

„Aha... hlavně, že jste zvítězili.“

„Není to tak jisté, pane. Je samozřejmě jasné, že jsme vyhráli v boji. Ale bohužel, naši lidé utrpěli mnohé ztráty. A navíc, došlo k podstatnému oslabení všech, kdo se do těchto bojů zamíchali. Obáváme se, že naši nepřátelé toho využijí.“

„Nepochybuj o tom. Tuším, kdo jsou vaši nepřátelé.“

Na jeho žádost jsem vyprávěl oběma velitelům, co jsem až dosud zjistil. Naslouchali velmi pozorně, pak se krátce domlouvali mezi sebou. Nakonec Li přeložil:

„Říkají, že jejich povinností je jít s tebou a situaci vyřešit. Oni způsobili škodu ostatním a je spravedlivé, aby za ni byli potrestáni. Nejdříve ti pomohou zničit ty cizí muže. Potom se rozhodne, co bude dál.“

„Tím chceš říct, že Saong-Čou a Takheo-Kweng jdou s námi do boje?“

„Pokud neodmítneš. Ale tím bys je hluboce urazil. Pochopitelně, je tvým právem rozhněvat se a vyhnat je za jejich chybu, ale...“

„Ne, rozhodně ne. Taky já jsem udělal chybu.“

Číňané to přijali s hlubokými poklonami.

„Ale... moje cesta nebude jednoduchá. Nevím, kam až budu muset nepřítele pronásledovat!“

„Půjdeme s tebou třeba na konec světa. Náš osud není v našich rukou, ale v rukou Nejvyššího Pána Buddha. On rozhodne, kdo zemře a kdo bude muset ještě žít.“

Tím jsme skončili a vrátili se k Jing-Chienovi. Byl už při vědomí a nenávisť, kterou jsem viděl v jeho očích, by mne možná dokázala spálit na škvarek.

„Moc mě to mrzí, Jing-Chiene,“ oslovil jsem ho. „Nebo vás snad mám oslovovat pane Rossitere?“

Škubl tváří v návalu zlosti, ale neřekl nic.

„Zatkli jsme Wilsona,“ pokračoval jsem. „Všechno nám řekl.“

Tentokrát mu tváří bleskl pohrdavý úsměv. „Nemohl nic říct. Sám nic neví.“

„Sám vidíš, že toho ví dost. Prozradil tvoje jméno, mluvil i o šéfovi. Řekl nám toho dost a co neřekl, řekneš ty.“

„Viděl šéfa dvakrát v životě! Nikdy nenajdeš tu ženskou, ani teď nevíš, kde je. Nemáš šanci, bílý ďáble!“

„To si ještě povíme. Saong-Čou nevyčerpal svoje umění. Mluv radši hned, než tě přinutí bolest!“

„Máte jedinou možnost. Vrátit peníze, které mi dal Andrew Green a které jsi mi ty vzal, a propustit mne. Potom sehnat milion liber a čekat na pokyny. Za ten milion vám vrátíme Jenniffer Rawlinstonovou. Bez ohledu na to, jestli já budu živ nebo mrtev. Všechny ostatní možnosti jsou nesmyslné.“

„Budeš mrtev, Iane Rossitere. A ještě předtím promluvíš.“

S tím jsem opustil místnost. Když jsem odcházel, viděl jsem, jak se do práce pustil Korejec. A Jing-Chien téměř okamžitě počal sténat bolestí.

„Teď půjdu na svou loď, připravit se na cestu. Doufám, Saong-Čou, že ho donutíš mluvit!“

„Ještě dnes ráno jsem si byl jist tím, že dělám správně vše, co dělám. Teď už to nevím tak jistě. Je možné, že ten muž zemře, aniž promluví. Bolest mu již bere vědomí, těší se, až

opustí svoje tělo. Přeje si, abychom ho už přestali trýznit a zbavili ho života. Jestli jeho vůle vydrží...“

„Prosím tě, Saong-Čou. Potřebujeme, aby promluvil.“

„Ano, pane.“

Zpátky mne vedli docela jinou cestou, než sem. Kratší či delší, to nevím. Ale zcela jistě jsem si nepovšiml ani jediného orientačního bodu, který jsem si zapamatoval cestou sem. Možná bych mohl jít tisíci cestami a stejně bych bloudil. Li mne opustil na břehu a vracel se zpět, rikšou mne odvezl jiný muž a dokonce přijal spropitné, takže zřejmě neměl o mém postavení potuchy. Vysadil mne blízko přístavu a já tam stál, přestrojený za Číňana a tonoucí v divném zmatku.

Ze všeho nejvíc jsem měl chuť zapadnout někam do hospody a spráskat se jako topič. Přesně to jsem ovšem udělat nemohl, nemělo by to žádný smysl. Ploužil jsem se přístavními uličkami jako stín zavražděného námořníka, nic divného v tomto městě. Taky jsem se srazil s jakýmsi ožralou, který byl už za časného rána jak zákon káže, začal sprostě nadávat, pokusil se na mne zaútočit a nepřestal, dokud nedostal přes hubu. Po první ráně se složil jako kláda, stačilo mu to. Uvažoval jsem, zda by mi náladu spravila Diana, ale byla nejspíš ještě v guvernérově paláci.

Přístav byl hlučný a zmatený jako mraveniště. Bloudil jsem jím nazdařbůh, až jsem narazil na podnapilého námořníka z uhelné lodi. Dotázal jsem se, kde mají v tuhle dobu otevřeno, a bylo mi řečeno, že doteďka byl U kotvy, takže jsem tím směrem obrátil své kroky. Hospoda U kotvy je ta nejubožejší špeluňka, jakou si lze představit, a přiléhá k ní nevěstinec nejhoršího řádu. Rezavá kotva z vlečného člunu, která visela nad vchodem, ohrožovala při každém zhoupnutí hlavy všech lidí vyšších než Číňan, tedy i moji. Pevně jsem se rozhodl, že bude-li tu mít někdo sebemenší námitky proti mně a mému vzhledu, tuto krčmu vybilím jako za mlada.

Když jsem otevřel dveře, vypadl mi vstříc chlap ve špinavém tričku a špinavých námořnických gatích, s toreadorskou čapkou na hlavě a rozedranou pokrývkou okolo

ramen. Zarazil se, když mi nosem vrazil do ramene, ustoupil zpět a vytřeštil oči. Potom zachroptěl jako škrcené kuře:

„Santa María del Jesús! Señor el Capitan Carlos!“

Vztáhl jsem svou neomylnou ruku a zachytil ho pod krkem, aby mi neutekl. Pak jsem řekl vlídně: „Španěl Pepito! Kde se tady bereš, starý ničemo? Jakou lumpárnu zas provádíš, že ses mě tak lekl?“

Pokusil se vyprostit, ale nemělo to smysl. „Señore kapitáne,“ řekl plačtivě. „Vy mne přece znáte - nikdy bych se neodvážil dopustit něčeho zlého!“

„No kdepak, tvý jméno je mně zárukou! Tak povídej, darebáku, čím se tady živíš...“

„Já? Jako poctivej námořník, señore kapitáne! Já nikdy, račte rozumět... chytám ryby a prodávám je dobrým lidem, víte. Výdělek malej, ale jistej!“

Rozhlédl jsem se, pak jsem Pepita odtáhl dál od krčmy, aby kdejaký otrapa neměl potěšení z naší rozmluvy. Šel se mnou jako beránek s vlkem. Vyprostit se nemohl a nůž, který schovával za opaskem, by mu nebyl moc platný. Ještě si to pamatoval z dob našeho seznámení.

„Podívej se, Pepito, vím o tobě hodně a jistě netoužíš, abych si s tebou srovnal všelijaké staré záležitosti. Tak nebud' hloupej a povídej, co teď děláš!“

„Señore kapitáne, jak už jsem řekl...“

„Vím, cos řekl. Chytáš rybičky, dobře. Ale to přece není práce pro člověka tvého talentu a tvých schopností! Co vozíš na své bárce pod rybičkami?“

„Já... já nerozumím, señore...“

„Tak ještě jasněji. Zlato nebo opium?“

Otevřel doširoka oči údivem, asi usoudil, že je ztracen.

„Zlato asi ne, to by ti rozumnej člověk nesvěřil do ruky. Tak asi opium. Pašeráctví je přece odjakživa tvoje řemeslo, ne?“

„Señore, já spěchám!“ rozhodl se náhle.

„Já tady taky nejsem pro zábavu. Sháním lidi, jako jsi ty.“

„Señore Carlosi!“ v jeho hlase zazněl tón hrlosti i opovržení. „Vidím, že o mně víte všechno a že jsem ztracen. Půjdu s vámi, když si to přejete. Jen bych chtěl říct, že bych nikdy nepředpokládal, že muž tak skvělý, úctyhodný a všemi obdivovaný se dá k policii!“

Rozesmál jsem se. „Nejseš ty blbej, Pepito? Co bych já dělal u policajtů? Když povídám, že sháním nějaký lidi, znamená to, že je potřebuju já!“

Jeho šibeniční tvář se zkřivila do úšklebku a začal si mne skutečně pečlivě prohlížet. „Jo ták? Proto ten čínskej převlek... A všechno to... Jenže, čím Vaší Milosti může prospět takovej nepatřej červ jako já?“

„Protože seš starej chytrák, Pepito. A jistě víš o všem, co se v přístavu šustne.“

„No... o všem taky ne...“ pozvolna nabýval jistoty.

„A co třeba o ženský, která se jmenuje Jenniffer Rawlinstonová? Unesli ji piráti!“ Postřehl jsem, že se cuká, tak jsem pevněji sevřel jeho rameno.

Pronesl velmi složité španělské souvětí, ve kterém nebylo ani jedno slovo slušné. Nerozuměl jsem přesně, ale hodnotil situaci tak, že všechno se nachází v konečnicku.

„Nezdržuj,“ řekl jsem laskavě. „Povídej!“

„Pro Matku Boží, jak ty ses do toho zapletl?“ zaskuhral.

„Podobně jako ty. Mám určitý známý, který v tom jedou...“

„Ten parchant, co dělal loďmistra? Hesson?“

„Kdepak, tomu jsem už dávno rozbil hlavu. Byl to lump.“

„To je fakt, patřilo mu to. Sakra, s jakejma lidma se člověk v tý Číně sejde, že jo? Jasně, přes Číňany...“

„Nezamlouvej to. Byl jsi při tom, tak povídej!“

„Nebyl jsem při tom a nechápu, co bych tam dělal. Byli tam jen šéfovi vlastní lidi, Malajci. Já měl za úkol křížovat

u pobřeží a dávat pozor, aby se tam nikdo nemotal.“

„To prováděli šéfovou lodí? Ne Jingovejma džunkama?“

„Ty šílíš, macho! Džunkama na takovou loď? Šéf přeci není blbej!“

„Bez problémů. Troufl bych si to.“

„Tak to se můžeš předvíst, až budem hákovat ten clipper hraběte Guyrlayowa. Jeho kočky tě rozervou na hadry, jen co jim šlápneš na palubu.“

„Takže o tom víš taky?“

„Tři dni se o ničem jiným nemluví. Jak budem vědět, kam vlastně ten parchant chce jet, postaráme se o něj. Na nás frajeřinky házet nebude!“

„Už něco hlásil ten křiváckej Wilson?“

„Ne, nic. Ale doslech jsem se, že v čínský čtvrti jsou nějaký potíže. Místním borcům se něco nelíbí, snad že po nich Angláni půjdou víc než dřív. Tak se cukaj.“

„A cukaj se fest. Dostali Jinga a jeho lidi.“

„Jakýho Jinga?“

„Jing-Chiena. Nebo třeba Iana Rossitera. To je jeho čínský jméno.“

„Cože, Rossitera? Policajti nebo kdo?“

„Ne. Lidi z Kantonskýho gangu. Proč myslíš, že jsem tady?“

„Pane Bože! Nebylo by lepší se zdekovat včas?“

Vítězoslavně jsem se zašklebil. „Tak přesně tohle jsem od tebe čekal! Zdejchnout se bys chtěl a nás v tom nechat, ne? Kdepak si myslíš, že se před nima schováš?“

„Já se nebojím! Devil Bay je bezpečný místo a nikdo ho jakživ nenajde, dokud to někdo nepráskne! Jenomže jejich vláda na takový ubohý ostrůvky kašle!“

„A když ji někdo popostrčí, aby přestala?“

„Koukej, vládu v Manile znám jako svý boty. Koneckonců, mám tam svý hlavní sídlo. Proč myslíš, že jsem se do toho dostal?“

„Netuším.“

„No proto, že umím španělsky, ne? A mám známosti na nejvyšších místech. V Manile je jedna dáma... teda, je to Čínanka, ale dobrá katolička! Její muž byl obchodník, ale mizernej pohan, tak ho otrávila a otevřela si masérskéj salón. Ty přeci víš, co je to čínskej masážní salón, ne? Jak bys nevěděl, jseš nějakej macho!“

{Slovo, kterým mne tituloval, není jednoznačně sprosté. Znamená asi tak mimořádně výkonný, dominantní samec. V jeho kruzích taková lichotka, jako by mi říkal »bejku«}.

„Jo. O čínskejch ženskejch něco vím.“ nelhal jsem.

„Tak vidíš! Počkej, až mi šéf dá můj podíl, vložím ho do kšeftu a otevřu si někde doma na pobřeží pěknou čínskou hospůdku. Vpředu bude moje láska vařit jejich speciality a vzadu budou masáže. Přivezeme si tak pět šest mladejch kočiček, to uvidíš ten cvrkot! Však já tě pozvu, až to otevřu!“

„Jestli ti šéf vůbec nějaký peníze dá.“

„Myslíš, že by mi je zapřel? Povídal přeci, že si větší část nechá pro sebe, abych je neprochlastal nebo neprohrál v kostkách. Ty myslíš...“

„Nebo aby mu zůstaly, když tě zabijou.“

„Ech, to prase proradný! Víš, že máš možná pravdu?“

„Aby ne. S mejma prachama zachází taky tak.“

„A že si to necháš líbit?“

„U šéfa v Devil Bay jsem jakživ nebyl. Já to znám spíš dole, v Singapuru a tak.“

„Neblázni! Tam všude taky podniká?“

„Divil by ses, co všechno dělá.“

Pepito přemýšlel, až se mu kouřilo z uší. Pak mu něco napadlo: „Hele, co kdybysme si nechali ty prachy od Anglána

a zmizeli s nima? Šábnem se napůl a...“

„Počkej. Co ty máš s těma prachama udělat?“

„Měl jsem je hodit do svý lodi a odvézt šéfovi. Ale když dostali Rossitera... dali ti vůbec ty prachy? Slyšel jsem, že je předali, ale... máš je?“

„Prachy bych měl, ale chci je předat sám. Pro jistotu. Kolik lidí pojede s tebou?“

„Já, Victor a Hernando, jako vždycky. To stačí...“

„Tak já budu čtvrtěj. Máš radost?“

„Docela jo, ale... co Číňani?“

„Jak budem mezi ostrovama, můžou nám bejt ukradený. Znáš tu cestu dobře?“

„Jasně, byl jsem tam třikrát. Doplavu tam se zavázanejmá očima!“

„Kdyby ses nevytahoval! Námořník jsi byl vždycky mizernej. Karty a kostky jo, to by ti šlo. Ale námořničina?“

„No tak se předvedeš ty, slavnej kapitáne! Mám dojem, že vejtaha seš pořád stejnej...“

„S radostí ti předvedu, co budeš chtít!“

„Ještě musíme počkat na tu zprávu o clipperu. Hele, znáš ty toho Guyrlayowa? Já ho ještě neviděl, ale prej je tvrdej řízek. S tím nebude lehký pořízení...“

„To si piš. S tím to fakt není lehký.“

„Znáš ho? Prej je to velikej chlap, pracky jako gorila a když někomu jednu natáhne, tak ho musej tři zvedat. A ta jeho ženská je prej čarodějnice, je to pravda?“

„Lidi hrozně přeháněj, Pepito.“

„Taky už mě jednou napadlo... Cheche! Kdyby to bylo možný, nejvíc by povídání vo jeho frajeřinách páslo na tebe. Chlap, kterej dokáže...“

Pepito se najednou zarazil, dvakrát naprázdno polkl a pak řekl: „Hele, kapitáne Carlosi, s kým ty vůbec držíš? S náma, nebo s tím...?“

„Tak ses strefil.“

Hrklo v něm jako v hodinách. Pokusil se dát na útěk, ale čekal jsem to a sevřel ho jako klepetem. „Neodcházej, starej kamaráde. Nebo se ti se mnou nelíbí?“

„Do pekla s tebou! Kdo doopravdy seš?“

„Jsem Charlie Rither, kterému říkáš Capitan Carlos. Ale taky hrabě Guyrlayowe. Mám styky s čínskými piráty a před chvilkou jsem mluvil s Rossiterem. Zdráv odtamtud neodejde. Potřebuju najít Devil Bay, osvobodit tu holku Jenniffer a vrátit ji plačící rodině. Potom tě nechám běžet a nebudu se starat, co z kořisti na šéfovi si necháš. Je to rovná nabídka?“

„Ale, u všech rohatejch... jak to, že jsi všechno věděl?“

„Nevěděl jsem skoro nic. Sám jsi mi to vykecal.“

Pronesl ono složité souvětí o konečnicku, jen ještě trochu víc rozvinuté. Skutečně, nebyly to slušné výrazy.

„Máš jedno štěstí, Pepito. Přežiješ to. Ostatní ne.“

„Co s nima chceš...?“

„Co udělali oni s námořníkama, který už nepotřebovali? Co udělají s Jenniffer, až vyždímají z její rodiny všechny peníze? A co myslíš, že udělají s tebou, až jim nebudeš k užitku?“

„To ne! To zas kecáš! Šéf mi zobe z ruky...“

„Šéf především ví, že seš blbej a důvěřivej. Potřebuje tě, tak tě nechává žít. Až toho budeš vědět moc, hodí tě rybám. Jako ty ostatní.“

„A ty ne?“

„A já ne. Pokud budeš hodnej a poslušnej klučina.“

Pár kroků od nás už hodnou chvíli postával O'Reilly a dva jeho lodníci. Nešli blíž, dokud jsem jim nepokynul.

„Chlapci, tohle teď bude náš lodivod. Španěl Pepito, znám ho nějakou chvíli a je to moc hodnej kluk, jenomže má smůlu. Vždycky se do něčeho zaplete. Já ho taxoval na pašování opia, ale on má na víc. Je spojka na jeden ostrov ve Filipínským

archipelagu, kde se nachází místo zvané Devil Bay. Pepito laskavě souhlasil, že nás tam zavede.“

„No, hezký,“ O'Reilly položil těžkou dlaň Pepitovi na rameno. „Tos udělal dobře, mladej, že ses dal na správnou stranu.“

Pepito se po mně vystrašeně podíval. „Já to pořád nechápu, done Carlosi. Vy jste mě přeci hledali, ne? Věděl jsi o Jenniffer, o prachách, o Rossiterovi, Wilsonovi... dokonce i o tom pitomým opiu, co vozím pod rybama! Jak to je možný?“

„Tak dobře, řeknu ti to na rovinu. Když jsem tě uviděl, zamyslel jsem se, co tady člověk tvých kvalit může dělat. Napadlo mi zlato nebo opium, tak jsem to řekl a tys zabral. Potom jsem nahodil udičku a řekl jméno Jenniffer. Ty ses zasek, tak jsem už jenom pomalu přitahoval. Naznačil jsem, že něco vím, a z tebe to lítalo, ani zastavit ses nedal. Třeba jsi už dlouho toužil ulevit svému černému svědomí...“

Pepito krácel mezi námi k našemu Griissirnovi. Docela zkrotl a byl mírný jako beránek.

„Podívej, kamaráde, prohrál jsi pár kol, ale máš ještě šanci. Dovedeš nás do Devil Bay a pomůžeš osvobodit tu holku. Pak tě necháme běžet. Jinak...“

„Je to pravda, že máš ochočený tygry a leopardy?“

„Jo. A dám tě jim sežrat, když nebudeš poslouchat.“

Došli jsme na místo a clipper se před námi objevil v plné kráse. Posádka byla na svých místech, připravena k jakékoliv akci. Pan Millard nám přišel vstříc a O'Reilly ho informoval, zatímco Pepito si prohlížel loď.

„Santa Madre del Rosario! Tuhle lodičku já přeci už někdy viděl! Nemám zas tak špatnou paměť na lodě... A jezdil s ní nějaký podezřelý chlap, pirát nebo... Tak přece?“

„Radši mlč. Bejt příliš chytřej se nevyplácí!“

Ale Pepito se místo úleku rozesmál. „Já taky nejsem blbej. Tak teda jo, změnit šéfa je občas zdravý. Jsem tvůj - i s chlupama!“

„Ještě že tak. Tannarre, dávejte na něj dobrou pozornost, než vyplujeme. O'Reilly, ty zajdeš na jeho loď a zjistíš, která to je. A posbíráš jeho pomocníky.“

Když jsem vydal ještě pár rozkazů, sešel jsem zase z lodi na molo a kontaktoval čínskou spojku, která mi byla neustále nablízku. Ten muž mne zavedl k Saong-Čouovi, opět jinou cestou.

Jing-Chien, který se už ani moc nepodobal člověku, ke mně obrátil zmučené oči.

„Jennifer Rawlinstonová je zajata v zátocě Devil Bay na Filipínách,“ řekl jsem mu. „Španěla, který mu měl zavést peníze, mám na své lodi ve vězení. A šéfa ti zabiju, Jing-Chiene.“

Ve tváři mu zacukaly lícní svaly. „Jsi démon, bílej ďáble. Přišel jsi na tenhle svět, abys mě potrestal, že jsem přestal sloužit Buddhovi?“

„Nevím, proč jsem přišel. Ale bylo to nutné.“

„Stejně nevyhraješ! Šéf je mocnější než ty, zničí tě i s těmi mizery a tygry! Proklínám tě; a prosím Buddhu, aby tě zničil!“

„Aspoň sis vzpomněl, že existuje Bůh. Ať je ti milostiv. Pojď, Ao Harrape, tady už nemáme co dělat.“

Saong-Čou i Takheo-Kweng byli připraveni. Slíbili, že zatímco já stáhnou své lidi z guvernérova paláce, přivedou na palubu svoje bojové oddíly.

Li mne v rikše odvezl k paláci. S patrným potěšením, běhat po městě se mu líbilo.

„Balíme to, vím všechno. Diano, na Filipínách se ti bude líbit. Co ty, Andrew, odvážíš se jet si s námi pro nevěstu?“

„Jsem připraven!“ řekl odvázně Andrew.

„A já taky,“ řekla Mabel. „Kde bude Diana, tam chci být i já!“

Měl jsem dojem, že chce být nablízku někomu docela jinému - ale raději jsem mlčel. Dneska už jsem toho měl dost.

Mimo lodní cesty

Španěl Pepito byl charakter, jaký se hned tak nevidí. Sotva byl na naší palubě, došel k závěru, že musí držet s námi a ne s bývalým šéfem. Takže mi poradil:

„Poslouchej, done Carlosi, možná by bylo lepší udělat to jinak. Nejsem si jistý, že šéf nemá ještě jiná agenta, který sledují odjezd všelijakých lodí. Třeba by bylo líp vyplout s tou mojí kocábkou a teprv na moři přestoupit na clipper.“

Uznal jsem to za dobrý nápad, svěřil velení panu Millardovi a odebral se s Pepitem na jeho loď. Nebyla to tak ubohá džunka, jak jsem myslel, původně snad patřila nějakému boháči a ten ji používal jako výletní jachtu. Teď samozřejmě byla zanedbaná a bez údržby, ale při důkladnější prohlídce jsem ji uznal za způsobilou delší plavby. Byla celkově dobře stavěná, rychlá a vzdor malé velikosti dost unesla. A měla pomocný motor, díky kterému se jí dobře manévrovalo v pobřežních vodách.

Očekávali nás tam dva chlapi a výrostek, kterým bych nespověřil ani šesták za pravého poledne. Koukli na mne nepřátelsky a nezměnili názor, ani když jim Pepito řekl: „Tohle je můj starej kámoš Carlos. Známe se z dřívější, tak s náma kousek pojede!“

Ten největší chlap se na mne zamračil, ušklíbl se, vyplivl kus žvýkáčeho tabáku a řekl: „Co je to za vobejdu?“

„To poznáš.“ ujistil jsem ho.

Něco zabručel a hotovil se k práci. Pomohl jsem jim s vyplutím, takže jsme se záhy vypletli ze změní džunek a nákladních lodí, vypluli ze zátoky a ocitli se na širém moři. Pepito nabral východní kurs a loďka se čiperně hnula kupředu.

„Zbrzdi trochu,“ požádal jsem ho. „Griissirno je dobrá loď, ale nebudeme pořádat závody.“

Lodníci nechápali důvod, ale rozkaz splnili. Ploužili jsme se podél pobřeží až do chvíle, kdy se Griissirno objevil na obzoru. Všechny plachty napjaty, letěl po vlnách jako střela.

Předjel nás delfín Darkka, vystrčil hlavu z vody a spokojeně zaskřehotal. Chlapi zanechali práce a zírali s obdivem na plnoplachetník.

„Hele, Pepito,“ řekl nejmladší. „Ta loď nás snad honí, zdá se mi! Co je to za syčárnu, nevíš?“

„Klídek, hoši! Jsou to přátelé, chtějí si s námi jen popovídat.“

„Co to kecáš, ty...? To je loď hraběte Guyrlayowa, nepřitele! Hodím tě přes palubu i s tímhle lumpem, jestli...“

Vrazil jsem mu jednu do zubů, až vyplivl všechnen žvýkací tabák. Potom jsem mu ještě jednu přidal a dalším úderem srazil druhého, který se na mne hrnul.

„Žádný vylomeniny, panstvo! Chvilinka, a bude to v pořádku. Přestoupíme si na tu druhou loď. Jestli se to někomu nelíbí...“ namířil jsem na ně revolver. Nevzpouzeli se.

Griissirno nás dojel a my přirazili k jeho boku. Pod dohledem mého revolveru vylezli chlapi na naši palubu, na pašeráckou jachtu se spustilo několik Číňanů. Prošli jsme loď a sebrali vše, co se nám mohlo hodit, pak jsem i já vyšplhal na svou palubu, Saong-Čouovi chlapi otočili jachtu a mizeli s ní někam k severu.

„Uvidím vůbec ještě někdy svou lodičku?“ zeptal se Španěl Pepito poněkud znepokojeně.

„Nedělej si starosti, počká tady na tebe. Však oni přijdou na to, jak ji účelně používat! Zatím se postarej a vysvětli své posádce situaci!“

Jak jim Pepito objasnil změnu velení, nevím, ale od té chvíle plnili veškeré rozkazy, kterým se nedokázali vyhnout. Pepito byl pevně přesvědčen, že jsem stejný pirát jako jeho šéf, jenom jiný druh. Pokusil jsem se mu to vyvrátit, ale nemělo to smysl, tak jsem ho při tom nechal.

„A teď svolajte všechny na palubu. Přednesu projev!“

Poddůstojníci začali s potěšením pískat na píšťalky a řvát na podřízené, zatímco ti, většinou vykulení z poměrů na lodi,

se řadili podle zábradlí. Když se shromáždila celá posádka, včetně těch, co měli právě odpočívat, řekl jsem:

„Vítám na své lodi všechny, kdo jsou tady poprvé a slibuji, že se na této plavbě nejspíš nebudou nudit. Jak se situace vyvinula, máme tady několik skupin, které se vzájemně možná nemají moc v lásce. Jsou tu naši staří námořníci, kteří už místní zvyklosti znají. Jsou tady nováčci, kteří si přišli vydělat a od kterých očekávám, že si brzo zvyknou a přestanou se divit. Jsou tu Číňané Mistra Saong-Čoua a Korejci Takheo-Kwenga. A je tu taky pár lidí, kteří tu nejsou dobrovolně a od kterých neočekávám věrnost ani snahu nám pomoci. Je třeba, abychom si na sebe vzájemně zvykli. Proto říkám na rovinu:

Na lodi platí moje právo a má spravedlnost. Jsem představitelem státu, kterému patří tato loď a mám všechna práva, dokonce zastřelit toho, kdo se dopustí nějakého přečinu. To právo neuplatňuji rád, ale když to nepůjde jinak, uplatním je. Moji důstojníci, včetně šelem, mají tatáž práva v rozsahu své hodnosti. Akce, do které jdeme, nebude lehká, proto vyžadují absolutní poslušnost. A taky... snahu pomoci celku. Jsme na jedné lodi, musíme spolu žít a splnit úkoly, pro které tam jedeme. Kdo má na to jiný názor, neměl sem vůbec lézt. Jinak se mu může stát, že ho hodím přes palubu. Je to všem jasné? Tak děkuji.“

Jak se zdálo, bylo to všem jasné. Alespoň jsem nepostřehl žádné náznaky nesouhlasu.

Delfína Darkku jsem požádal, aby od té chvíle hlásil veškeré lodi, nacházející se v širokém okruhu před námi. Tuto službu přivítal s nadšením, byl ji zvyklý konat pro jaguáry a stejně mi hlásil všechno, i když jsem o to nežádal. Teď měl radost, že je konečně po jeho. Podle jeho názoru bylo plout bez zajištění krajně nezodpovědné.

Andrew Green sledoval naši plavbu se zřejmým znepokojením. Když se s námi setkával v salónu, viděl nás v gala oděvu a patřičně zcivilizované, zdáli jsme se mu. Teď viděl, že chodíme na palubě polonazí, bosí, v oděvech podobných domorodým hadrům. Začal mít určité pochybnosti, zda přece jen nepatříme mezi piráty. Diana a Mabel tomu napomáhaly, když mu občas vyprávěly strašidelné historky

a všelijak ho zlobily. Andrew měl naštěstí povahu nesmírně flegmatickou, po většinu času postával či posedával na přední palubě a kouřil dýmku. Šelmám se nevyhýbal ani je nevyhledával, uličnického Aljoši si nevšímal, námořníky nehonil a k práci se nehrnul. Byl tu cestujícím a choval se jako cestující, tak jsme ho taky my nechávali být, neboť jsem nepřišel na to, jak ho účelně využít. Vzдор panujícím horku a všeobecnému zvyku se vyskytoval v dlouhých kalhotách a bílé košili, jen zřídka košili rozepjal a odložil širokou vázanku. Vyhrnuté rukávy jsem u něho neviděl a pokoušel se chodit po palubě v botách, dokud jsme mu to nezakázali.

Souostroví Filipíny, kam jsme mířili, se skládá z velkého množství ostrovů. Místní obyvatelstvo tvoří nesmírně pestré společenství roztodivných národností, společenských zvyklostí a náboženských skupin. Hlavní město Manila a většina velkých ostrovů jsou vesměs místa civilizovaná, na evropské úrovni, ale těm jsme se hleděli vyhnout. Jak mi Pepito ukázal na mapě, naše oblast zájmu se nacházela na jihovýchodním okraji archipelagu, kde existuje spleť ostrůvků ztracených před Bohem i lidmi. V Manile je většina lidí nadšenými katolíky, vyskytují se tam ale také muslimové, buddhisté a hinduisté. Na ostrovech, kam jsme mířili, se většinou nepovznesli nad primitivní animistické představy, uctívání duchů zemřelých předků, různých strašidel a démonů. Dianu možnost, že bude moci studovat podobně archaickou společnost, přiváděla do extáze, pročetla vše, co se o té oblasti dalo zjistit z knih a chystala se, že provede vlastní výzkumy a sepíše vlastní odbornou literaturu. Zatím vyslychala Pepita, ale ten byl dobrý katolík a představy domorodců mu naháněly hrůzu, tak se kromě ošklivých pomluv nic nedozvěděla.

Obrátila tedy svoje studijní záměry ke komunikativnějším typům. Na palubě jsme měli spoustu Číňanů a Korejců. S Korejci byla hotova poměrně rychle, většinou se nenaučili čínsky ani anglicky a korejsky zapomněli, neboť žili v tomto prostředí už hodně let a pořád v boji. Diana se vyjádřila, že jsou tupá hovada a nemá cenu se s nimi o ničem bavit. Jediný, s kým se jakž takž dalo hovořit, byl Takheo-Kweng, a i to jen na dvě témata: bojové umění taekwon-do a léčení veškerých nemocí masážemi. Obojí ovládal tak dokonale, že se mohl stát

Mistrem, kdyby měl schopnost udělat sem tam přednášku. Řekněme si pravdu, toho schopen nebyl.

Zato uměl jiné věci. Někteří z našich mužů byli raněni, třeba Johannes. Takheo prohlédl ránu a obratnými prsty vymačkal vše, co v ní být nemělo. Potom tam nalil trochu oleje, a opět prsty vetřel do rány. Johannes by byl řval bolestí, ale Takheo stiskl na jeho hlavě nějaké místo, a Johannes přestal cítit cokoliv. Téhož výsledku uměl dosáhnout i Saong-Čou, ten zas jehličkami, které zapichoval do různých míst těla. Vysvětlil, že tělem probíhají čakry, proudy energie, které se dají dle potřeby posilovat či zeslabovat. Indové to dělají mentální energií, maséři tlakem prstů, znalci akupunktury jehlami. Diana se to okamžitě počala učit a Saong-Čou ji chválil, že je mimořádně chápavá.

Já bych ji tolik nechválil. O její chápavosti nemám pochyb, ale je tady háček: chápe vše kromě poučení, jak by se měla chovat. Diana neustále klade v mysli rovnítko mezi současnými společenskými vztahy ve světě, jaký je, s těmi, které byly za různých dřívějších civilizací. Pro ni jsou stejně dobré zvyklosti v guvernéřském paláci jako v chatrči čínského piráta, jí samotné nejvíc vyhovují zvyklosti starého Egypta za doby faraónů, Číny za časů Šakjamuny Buddha nebo Indie za dob, kdy Kršna vysvětloval Ardžunovi Bhagavadgítu na Kuruovském bitevním poli. To se snaží oživit a uvést do praxe. Bohužel střídavě z různých kultur. Já proti tomu nic nemám, ale neinformovaným jde na nervy.

Teď se zabývala studiem buddhismu. Mistr Saong-Čou byl odborník na filozofii Čchanu, postranní linie mahájánového buddhismu. Rád v tom směru konal přednášky a Diana z něj snaživě tahala rozumy, dokonce se pilně učila čínsky. Normální člověk není schopen se naučit čínsky, Diana tomu odmítala uvěřit. Za chvíli už chápala rozdíly mezi jednotlivými dialekty a hovořila jimi. Ovšem všemi a najednou. Výsledný efekt byl ten, že se Číňanům šikmé oči roztahovaly do normálních parametrů.

Že moje manželka působí rozkladným vlivem na morálku svého okolí, jsem postřehl od chvíle, kdy nás v Rangúnu uvedli do vyšší společnosti. Nejen že sama jiskří

nebezpečnými nápady; ona vedle sebe zkrátka nesnese nikoho normálního. Začala s tím u Mabel, to jsem se ještě domníval, že narazila na osobu stejně praštěnou, jako je sama. Opak je pravdou, Mabel byla docela normální, než potkala Dianu. I ostatní byli a možná by zůstali normální, kdyby nebylo jí. Jenže Diana, jakmile se s někým setká, začne okamžitě uvažovat, jak by ho vylepšila, fyzicky i duchovně. Poté zahájí jeho nenásilné ovlivňování, až ho ukecá docela; výsledek se záhy dostaví. Sledoval jsem její metody dost důkladně a musím bohužel říct: není před ní žádné obrany. Nejspíš jsem byl první oběť. Nejhorší je, že všechny další oběti se svou změnou hodnotové orientace naprosto souhlasí a líbí se jim, bez ohledu na názor lidí slušných, moudrých a počestných.

Ale že by Diana dokázala ovládat i počasí? Sotva jsme se dostali dost daleko od Hongkongu, aby nemělo smysl vracet se k čínským břehům, nastalo příšerné vedro, vál jen velice mírný vánek, který nestačil dost čiperně hnát naši loď a navíc foukal všemi směry, jen tím příhodným ne. Staří lodníci odhadovali, že přijde pořádná bouřka. Prozatím jsme se ploužili oceánem a pot z nás jen lil, bylo dusno a vzduch přesycený vlhkostí. Všechno oblečení bylo po chvíli nasáklé potem, čas od času jsme se polévali z věder nebo koupali v moři, ale ani tak se to nedalo vydržet. Číňané vyřešili situaci jednoduše, chodili oblečení jen v bederních rouškách nebo šátcích okolo boků. Bílí po nějaké době váhání uznali to opatření za moudré a přizpůsobili se.

Když domorodci chodili téměř obnaženi, mohli jsme si dobře prohlédnout jejich těla. Vznešenost čínského piráta označuje tetování, čím vyšší postavení kdo zaujímá, tím víc barevných obrázků nosí na kůži. Saong-Čou i Takheo-Kweng byli tetováni všude, takže vypadali, jako by byli oblečení pořád. Podřízení měli kreseb přirozeně méně, ale toužili po jejich rozšíření. Nejlepším odborníkem na to byl Takheo, navíc ovládal léčebné působení vpichů jehlami. Některé ze svých Korejců to i vyučoval.

Věděl jsem od začátku, že si Diana takovou příležitost nenechá ujít. Proto jsem jí také veškeré pomyšlení na tetování rázně zakázal. Trvalo tři dny, než mne soustavou nejdivočejších nátlakových metod, kombinovaných

s nezvyklou něžností, přinutila, abych jí dovolil maličkého dráčka na levé rameno. Jak jsem najisto očekával, dráček nebyl maličký, nýbrž pěkně nápadný, vyvedený šesti barvami a nesmírně krásný. Lidé z toho koutu Asie považují draka za symbol štěstí, takže si Takheo-Kweng dal co nejvíc záležet. Nebo si mám neskromně myslet, že se mu Diana líbila? Po určitou dobu jsem měl pochybnosti, zda ten tupý špalek masa má nějaké myšlenky a city. A vidíte, možná ano!

Protože se Diana zabývala Čchanovým buddhismem, vysvětlil jí Saong-Čou filozofii bolesti. Strach z bolesti ovlivňuje lidské myšlení nesmírnou měrou. Průměrný člověk, když je mu vyhrožováno fyzickým utrpením, obvykle uposlechne i příkazů, jež objektivně vedou k jeho zkáze. Jing-Chien tedy ne, zemřel statečně, ale to proto, že v mládí studoval filozofii Čchanu a věděl, že bolest v podstatě existuje jen na tělesné úrovni, neboť duše trpět nemůže. Aby si tělo na bolest zvyklo, je vhodné, aby se podobné zábavy jako tetování prováděly za plného vědomí. Výsledkem bylo, že se Diana rozhodla vychutnat si tetování v co největší míře. Nevím, zda její vjemy byly objektivní či si to jenom namlouvala, ale našla v tom potěšení.

Někteří indičtí jogíni, především ze Šivovy duchovní linie, se zabývají soustavným trýzněním těla, aby dosáhli větší pohody pro meditaci, uvedli se do stavu vytržení a podobně. Ne že by Diana potřebovala nějakou pomoc, aby byla ve vytržení - ale ta možnost ji uchvátila a od té doby prováděla soukromé výzkumy. Když bylo tetování ještě čerstvé a přes veškerou péči pobolívalo, přišla na to, že ji v intimních chvílích vzrušují polibky a laskání na tom místě. Od té doby ji stačilo pohladit nebo se začít mazlit s jejím dráčkem a hned dostávala něžnou náladu.

Činnosti vrchní velitelky jsou normou chování pro všechny ostatní. Proto si řada námořníků, v první řadě Johanes, nechala udělat různá tetování, od Takheo-Kwenga či od jeho žáků. Trávili tím nesčetné chvíle volna a docela se bavili, ačkoliv se Čchanovou filozofií nezabývali. Námořníci jsou národ svérázný, který se rád baví a tetování miluje.

Cop, který mi upletl Li v Hongkongu, vyvolal u Diany velké nadšení a tvrdila, že mi čínský vzhled sluší daleko víc než evropský. Kritizovala ovšem, že jsem nepodlehł naléhání a nedal se přesvědčit k vyholení. Odmítl jsem na to téma diskutovat. Na to se soustředila na ostatní. Johanes měl zhruba stejně dlouhé vlasy jako já, jenže rezavé, a odmítal se nechat ostříhat. Dianu obdivoval nesmírně a nekriticky, takže když mu vysvětlila, že k zachování slušného vzhledu není nutno ponechat vlasy po celé hlavě, docela stačí na temeni, nechal si hlavu vyholit a uplést cop přímo vzorový. Když se na sebe podíval do zrcadla, sám se nepoznával. Patřil k těm několika osobám, které Li učil bojovému umění a docela rád by zvládl i to používání copu při rvačce, ale neměl naději, na to byl cop příliš krátký. Když už si dal oholit hlavu, zbavil se i rozježených chlupů na bradě a aby se Korejcům lépe provádělo tetování, dal si nakonec vyholit i ryšavé štětiny na prsou, rukou a nohou. Za tetování obětoval část svých úspor, ale získal rozhodně zajímavý vzhled.

Aljošku, aby mu to nebylo líto, vyholili taky. Už neměl blondatou kštici, jen copánek jako myší ocásek, ale moc se mu líbil. Rastopčenkovi starší prozatím odolával, zřejmě se řídil vkusem Mabel. Ostatní se zařídili, jak se komu líbilo; když jsou Číňané ochotni je ostříhat, proč ne? Jenom O'Reilly se jim smál, neboť měl důkladnou lesklou pleš na větší části hlavy.

Dívka má být hezky opálená. Řekla to Diana a Mabel to po kratším váhání uznala, stejně už Dianě její tmavou kůži záviděla. Problém byl, kde se opalovat; Diana se ráda ukazuje nahá, zvlášť když může vyhecovat kamarádku. Poukazovala na to, že většina mužů nemá s nahotou problémy, takže Mabel už nedělalo potíže chodit nahoře bez, občas i dole. Po palubě ovšem nahé nechodily; napřed se opalovaly v některém záchranném člunu, až přišly na lepší nápad: vyšplhaly na pozorovatelnu předního stěžně, tam se svlékly, uvázaly se k ráhnu a houpaly se. A pomlouvaly všechny ostatní.

Všechny ty zábavy byly umožněny bezvětrím, vedrem a velmi slabým pohybem lodi. Kdyby bylo počasí jiné, měli by všichni plné ruce práce a na blbosti neměli čas. Proto když se zvedl větřík, byl jsem rád, že se konečně rozjedeme. Taky to

trvalo skoro deset dní, co jsme se takhle ploužili. Jenže vítr přinesl bouři, dost nepříjemnou, ježto nás zahnala hodně daleko k jihu. Trvala tři dny a po ty tři dny byli všichni zalezlí v podpalubí, zatímco já trávil většinu dne na můstku a staral se, abychom složitě oplachtěnou loď vůbec zvládli.

A tehdy došlo k nejhorší katastrofě: Diana začala studovat tantrický sex. Neměl jsem tušení, oč jde, než mi to s potěšením vysvětlila. Jedná se o soustavu v podstatě duchovních cvičení, při nichž pohlavním spojením muže se ženou dochází k přímému spojení s vesmírem. Praktikovali to polobozi z vyšších nebeských planet a jejich milostné hry byly tak divoké, že při tom často docházelo ke stvoření či zničení celých nových vesmírů. Při našich hrách naštěstí nedošlo ke zničení ničeho, kromě mých nervů, když mi Diana uprostřed něžností počala vykládat svoje fantastické teorie a já dostal chuť ji seřezat.

Jedna z knih, které koupila v Hongkongu, pojednávala o tomto tématu a výslechem Saong-Čoua zjistila, že těmto věcem rozumí. Během pobytu v podpalubí z něj tahala rozumy a pak si to na mně zkoušela v praxi. Podle těch rad musel být Mistr za mlada pěkný zpustlík. Taky si potvrdila, že komplexní uspokojení v lasec může souviset s pocitem bolesti na erotogenních zónách. Tak se v rámci toho objevila Dianě na pravém nadru rozkošná červená růžička, abych měl co laskat. {A ještě později na levém stehně nádherný mnohabarevný pták rajka; ale to už předbíhám příliš.}

Faktem je, že když jsme se po bouři pokoušeli zjistit, kde se nacházíme, byli jsme značně daleko od svého cíle. Museli jsme se otočit kus na sever, i tak jsme měli přijet do Devil Bay z druhé strany, než jsme původně předpokládali. Abychom se ujistili, kde skutečně jsme, zastavili jsme na prvním ostrově, který jsme potkali. Žijí na něm nesmírně přátelští domorodci, kteří nás nadšeně uvítali a vyhlásili státní svátek. To myslím doslova, náčelník vesnice, který o sobě tvrdí, že je králem ostrova, na to měl právo. Nechal zabít a upéct několik prasátek a na večer nařídil oslavy.

Domorodci jsou tmavé pleti, kadeřavých černých vlasů a značně uvolněných mravů. Muži i ženy chodí v suknicích ze

spleteného lýka, pouze ženské suknice jsou delší a víc zdobené. Horní polovinu těla mají všechny ženy obnaženou, a aby svoje bujné vnady zdůraznily, nosí na krku girlandy z pestrobarevných květů. Diana, která miluje domorodé zvyklosti, se okamžitě převlékla do suknice, kterou jí daly místní dívky, a ozdobila se věncem květin. Po ní, s určitým zaváháním, taky Mabel.

Zaváhala proto, že příroda nějak odmítla dodat jí v té oblasti dostatečné tvary, takže se trochu styděla. Svěřila se Andrejovi a ten po poradě s Takheo-Kwengem vynalezl systém posilovacích masáží, který od té doby poctivě dvakrát denně aplikoval na její hrudník. Od té doby Mabel chodila nahoře bez ráda a sledovala, jak léčba zabírá. Protože se to Mabel líbilo, vymohla si Diana, abych jí toto posilující cvičení prováděl také, ačkoliv na tom není tak špatně.

Ke zvyklostem domorodců patří též nabízet své ženy každému, kdo na ostrov přijede. Některým námořníkům to vyhovovalo, třeba Johannesovi velice. Diana měla kupodivu řadu námitek a hlídala mne celou dobu jako ostříž. Ostatně, ani já nebyl dvakrát nadšen pohledy, které na ni vrhali místní mladíci. Saong-Čou tvrdil, že mladí muži často a rádi pořádají bojové hry, při nichž nabízejí soupeřům, aby si jejich ženu vybojovali v pěstním souboji. Nepochybuji, že bych v boji zvítězil, leč stinnou stránkou věci je, že bych mohl vyhrát některou z místních krasavic a musel si ji pak odvézt s sebou. Pochybuji, že by Diana souhlasila.

Po této zastávce jsme pokračovali v cestě. Jenomže, zase začalo bezvětrí, jako na vztek. Všichni se rozčilovali pro každou maličkost a hrozně rádi by už byli u cíle, ať je jakýkoliv. Kromě toho se začalo proslýchat, že my jako velení nemáme ani přibližné ponětí, kam vůbec jedeme a jak je to daleko. Přehlížel jsem tyto kecy, dokud mě námořníci nepřinutili se jimi zabývat. Nejdřív celé dopoledne rokovali na přídě ve stínu kůlny na lana, a pak ke mně poslali dotaz, zda jsem ochoten přijmout jejich delegaci.

Vedl je černovlasý mládenec, opálený jako Cikán, který mi sdělil: „Pane kapitáne, přicházíme k vám jménem posádky.“

„No fajn. Mám vás snad pozvat na čaj?“

„Spíš bysme rádi, kdybyste nás vyslech.“

„To může být. Tak spust’.“

„My bysme rádi věděli, pane kapitáne, kam se vlastně pluje a proč. A jestli jsme náhodou nespádli do nějaký levoty.“

„Pluje se tam, kam nařídím a pluje se tam proto, že to chci. Jsem majitel této lodi a její kapitán, ten obvykle určuje, kam a proč se jede. Nespádli jste zatím do ničeho; vyjma že bys mohl spadnout z paluby, kdybych ti dal přes držku. Ještě něco?“

Mladík se obrátil k ostatním a pohledy se s nimi domluvil.

„Jo! Že jenom... jako, že tohle je divná loď! Zatraceně divná loď, kapitáne, kdybysme to věděli, tak jsme sem nelezli. Jenom se podívejte, kormidlo drží jeden z vašich tygrů a pracuje jako člověk; dokonce s náma mluví a dává nám rozkazy a my ho musíme poslouchat. To přeci není samo sebou, že máme poslouchat zvířata! A dál: plujeme cik cak, nikdo neví kam. Mysleli jsme, že do Japonska, ale už jsme se uhnuli z cesty a hrneme se někam přes Tichej Oceán. Nepotkáváme žádný jiný lodi, podle některých se zdá, že každý lodi uhejbáme z cesty, jako kdybysme byli prašivý. Máme zbytečně moc velitelů: jste tady vy, paní kapitánka, starej pan kapitán, ta pruhovaná kočka, skvrnitá kočka, druhá skvrnitá kočka, ta kočka bez pásku na krku, pan palubní důstojník, pan doktor, jeden čínskej pán, druhej čínskej pán... ti všichni nám šéfujou a žádnéj nemá páru, koho máme poslouchat a koho ne. Navíc nám lodivoda dělá mizernej pirát! A vede nás někam do pekel horoucích! Řekněte, kapitáne: je to normální?“

„Já myslím, že jo! Pověz mi, chlapče: dostal jsi zapláceno?“

„Dostal jsem zálohu. Ale ještě nevím, za co.“

„Však já ti řeknu, až bude potřeba. Až dojedem tam kam jedem a až zjistím, co chci vědět. Jasný?“

„Jenomže, pane kapitáne...“ mladík se zase otočil k ostatním, jako by hledal podporu. „Když my myslíme, že plujeme někam do pekel! Bez urážky, kapitáne Guyrlayowe,

vám to nemusí vadit, vy jste s čertem spolčenej a beztak přijdete do pekla, ale co my?“

„Já že jsem co?“ zeptal jsem se, přemáhaje smích.

Ten chlapík udělal pro jistotu dva kroky zpět.

„No... Povídá se... že jste zaprodal svou duši peklu!“

„Kdo to říká?“

„V přístavu úplně všichni.“

To už jsem se neudržel. Rozesmál jsem se na celé kolo a všichni ostatní se ke mně přidali. I Aflargeo ohrnul pysky. Potom jsem mu pokynul, aby si sedl vedle mne na zábradlí.

„Už dávno mě nikdo tak nepobavil jako ty. Jak se jmenuješ?“

„Gyula Ártabogyi, pane.“

„Prosím? Co jsi vlastně zač?“

„Maďar, pane, z Horních Uher. Ví milostivý pán, kde se nachází město Rosznyó? Je to poblíž hor, kterým se říká Tátra.“

Neměl jsem tušení, tak jsem se ohlédl na Dianu. Ta samozřejmě něco věděla: „Tam je blízko město Košice!“ zabodovala.

„Kassa, paní velkomožná, v našem maďarském jazyce. Koszyce se tomu říká v řeči Poláků...“

„Aha. Jakou řečí se mluví tam u vás?“

„Já hovořím samozřejmě maďarsky. Někteří vesničané se u nás ještě dorozumívají slovensky, to je velice ošklivě zkomolená řeč Čechounů, kteří je proti nám štvou. Polsky se mluví trochu výš na severu, kde je město Eperjés, oni mu říkají Preszów.“

„A ty umíš všechny ty řeči?“

„Ano, paní velkomožná... a ještě několik dalších. To už tak bývá, když se jezdí po celém širém světě.“

„Ale tam u vás přece není moře; tak jak ses stal námořníkem?“

„Já nejsem námořník, prosím.“

„Nepovídej! Viděl jsem tě na stožáru, šplháš jako opice!“

„To prosím ano. To je moje profese; jsem artista.“

„Cože, cirkusák? A co všechno umíš?“

„Umím prosím všechno, co potřebuje skromný umělec. Umím jezdit na koni, krotit je, cvičit dravé šelmy, skákat na létající hrazdě a chodit po provaze, žonglovat, házet nožem; také bych mohl panstvu zahrát na několik nástrojů a případně dělat šaška. Taky ovšem stavět šapitó a opravovat všechno, co se pokazí. Živil jsem se též jako vrchní číšník a tlumočník pro vznešené pány.“

„Když tedy umíš tolik věcí, proč je neděláš?“

„Protože jsem stíhán životním neštěstím, prosím. Z jistých soukromých důvodů jsem byl nucen opustit angažmá...“

„Ty soukromé důvody jsou tajné?“

„Tedy... byla v tom dáma, prosím. Manželka pana ředitele.“

„A to je důvod, proč ses ocitl v Hongkongu?“

„Vystřídal jsem několik různých profesí, pane. Nakonec jsem ke svému neštěstí uvázl v tom jmenovaném městě; vážený pan O'Reilly mi nabídl zaměstnání na vaší lodi a já přijal, netuše nic zlého; to jsem ještě netušil nic o zdejších poměrech...“

„Můžeš mi jasně vyložit, co se ti vlastně nelíbí?“

„Jsem dobrý křesťan, vážený pane; když jsem byl malý, maminka mne často brala s sebou na pouť do města Levocsa, kde je zázračný obraz Matky Boží; také na jiných poutích jsem se zúčastňoval a modlil se s velkou usilovností. Velice mne bolí srdce, když vidím, jak se tato loď řítí do své neodvratné zkázy!“

Diana se šklebila. Předešel jsem ji: „Mám dojem, že se pleteš! Nic zlého nehrozí ani lodi, ani našim duším!“

„Jakpak by ne - když jsou vedeny pohany!“

„Máš zřejmě na mysli Saong-Čoua a Takheo-Kwenga. Ale oni nejsou nevěřící, naopak slouží Buddhovi se stejně upřímným přesvědčením jako ty Panně Marii!“

„No ano; právě že Buddhovi!“

„Buddha je tentýž Bůh jako ten náš, o kterém píše Bible. Jenom se tady projevil v jiné podobě.“

„To neříkejte, prosím, pane! To byste klidně mohl říct, že náš Bůh je stejný jako ten Alláh, ve kterého věří pohané!“

„To je taky pravda. A co?“

Gyula Ártabogyi se znechuceně, leč hrdě vypjal: „Pane, můj národ po dlouhá staletí bránil celou Evropu proti pohanským psům, těm nevěřícím Turkům! Moji předkové prolévali svou krev, aby jim zabránili vztyčit půměsíc na špicích našich kostelů; aby jim zabránili zneuctít naše matky a sestry, aby zachránili naše děti, které chtěli ti zločinci odvléct do Istanbulu, tam poturčit a zas je poslat proti nám...“

Kroutil jsem hlavou. „Poslouchej, ty statečný obránče víry, zdá se, že máš určitou přirozenou inteligenci. V tom případě bys měl chápat, že svět je obýván rozličnými národy. Každý z nich má své zvyklosti a taky svoje náboženství. Ale Bůh je jeden.“

„Ha! A proč tedy oni proti nám bojují?“

„Z hlouposti. Žijí v zaslepenosti a neznají pravdu.“

„Tak vidíte! Je potřeba je pobít a potom jim vysvětlit, co je pravá víra! Ne se s nimi paktovat!“

„Když je pobiješ, těžko je obrátíš na víru.“

„No... ty, co to přežijí.“

„Přesně stejně si počínali Turci u vás v Uhrách. Nezdá se ti, že jsi stejně zaslepený jako oni?“

„Zatímco vy jste ty chytrý, co všechno vědí nejlíp?“

„Ne; zatím jsme otevřeli jen jedno oko. Zkus to taky a uvidíš, co všechno budeš líp chápat.“

„Třeba poměry na týchle lodi?“

„Ano, souvisejí s tím.“

„Vznešený pane, nechci vám dávat žádné rady, ježto vím, že to nemáte rád. Ale připomínám, že může přijít chvíle, kdy budete potřebovat naše zbraně i naše mozky. Kdybychom věděli, co chcete podnikat tam, kam jedeme, třeba bychom mohli lépe sloužit vašim záměrům, kapitáne. Nebouříme se proti vám - ale chceme vědět, do čeho jdeme, abychom mohli vystřelit první, kdyby nám nebo vám chtěl někdo ublížit.“

Během jeho řeči jsem si rozmyslel, že má svým způsobem pravdu.

„Když to chceš vědět, tak prosím: Jedeme na Filipíny. Je tam jeden ostrov, který nám označí Španěl Pepito. Na tom ostrově je zajatá žena, snoubenka lorda Greena, toho pána, který je na lodi cestujícím. Hlídá ji zcela zanedbatelná horda malajských banditů, o kterou se nemusíte starat, protože ji zlikviduji já se svými šelmami. To je jediné, co tam máme na práci. Neboť tohle je zábavní plavba; ne pirátská výprava, jak si někdo z vás myslí.

Tygři, leopardi a jaguáři jsou na lodi proto, že jsou to moji přátelé a jsou nadaní stejnou inteligencí jako lidé. Ty jsi dobře znalý všelijakých jazyků, tak jsi jistě postřehl, že mezi sebou hovoří svou řečí. Kdyby sis dal trochu práce, naučil by ses ji. Šelem se určitě nebojíš, když jsi je krotil. Ostatně, nebojí se jich ani malý Aljoša. Lodím se skutečně vyhýbáme, protože bych se rád dostal k ostrovu nepozorovaně. Máme na to zařízení, kterého sis možná taky všiml. Delfíny.“

„Zajisté, pane. Tomu rozumím.“

„A teď ke tvým starostem o duši. Jsi nejspíš katolík. Já jsem protestant a ve vašich problémech se nevyznám. Ale vidím, že nosíš na krku medailonek s Matkou Boží, která tě chrání.“

„Ano, pane. Ten mi koupila maminka, když jsem byl malý.“

„Takže se nemáš čeho bát. Ale měl bys ke svým četným profesím přibrat ještě jednu: kazatele a vykladače Bible. Máš Bibli?“

„Ne, pane. To bohužel nemám.“

„Ale určitě jsi ji mnohokrát přečetl.“

„To prosím ne. Ani jednou.“

„Odkud se tedy berou tvoje znalosti víry?“

„No... z toho, co povídal pan farář. A tak vůbec... co jsem kde slyšel od velebných pánů. Taky jsem jako malej chodil do školy, tam nás učili katechismu.“

„Diana ti dá jednu z našich Biblí. Přečteš ji ve volném čase, potom za mnou přijdeš pokaždé, když postřehneš, že dělám chybu, řekneš mi v čem ta chyba je a doložíš to textem z Bible. Povídám z Bible, ne z nějakých nedokonale zapamatovaných útržků.“

Gyula Ártabogyi znejistěl. Nechápal, co si má myslet.

„Další otázka: umíš bojovat mečem?“

„Samozřejmě, pane! Každý Maďar umí zacházet se šavlí!“

„Proč se nezúčastňuješ cvičení, které vede Saong-Čou?“

„Tyhle čínský kejkle s mečem nejsou žádný šermování! Pořádný boj je jet na ohnivém husarském koni, třeba z Hortobágy, šavle tasený, a švác pohanovi přes hlavu! Oni nešermují, dají jednu ránu a chlap je mrtvej!“

„To je právě asijský šerm. Přeji si, aby ses jej naučil. Nebo se toho snad bojíš?“

„To rozhodně ne, pane!“

„Od zítřka budeš cvičit. V případě, že některá z metod tvého artistického výcviku bude lepší než ta, co používáme my, ihned nám to řekneš. A případně povedeš výcvik.“

„Jo? A Číňani mě nechají?“

„Jsou natolik inteligentní, že přijímají odlišné názory.“

„Jenže... od obyčejného námořníka?“

„To je taky pravda. Toby, toho muže zapsat jako poddůstojníka. Případně dostaneš základní důstojnické školení. Nebudeš sám, asi budeme potřebovat větší množství dobrých důstojníků.“

Chtěl o něčem zapochybovat, ale radši to spolkl.

„Děkuju, pane kapitáne!“

„Jestli sis nevšiml, říkají mi Charry. A zapamatuj si: přijmu každou konstruktivní námitku. Ale musí být opřena o rozumně formulované argumenty. Jasně?“

„Naprosto. Slibuji, že teď už splním všechny tvoje rozkazy tak přesně, jak jen to půjde.“

„Děkuju. Když ne, tak tě dobiju jako psa.“

„Fajn, kapitáne!“ usmál se a odešel i se svými druhy.

Pořád ještě jsme se ploužili strašlivě pomalým tempem. Zjistil jsem ještě jednu pozoruhodnou okolnost, o níž jsem předtím neměl tušení: Pepito byl mizerný námořník. Nevyznal se v mořeplavbě předtím, takže nebylo divu, že se v ní nevyznal ani teď. Ve své slavné Devil Bay sice byl, měl zakresleno na mapách, kde by ji tak asi měl hledat, ale pokud k ní nepřijížděl trasou, se kterou byl důvěrně obeznámen, tápal v nejistotách. Přesně to se stalo, takže chudák Pepito brejčil do mapy, propočítával něco nesmírně obtížně na kusu papíru a plácal podivné nesmysly.

„Nemyslíš, že kdybys tyhle problémy s cestou měl s tou svojí kocábkou, nedoplul bys včas? Takhle by ses vrátil za daleko delší dobu než měsíc, a při tom další dopis měl přijít dřív!“

„Jo, tak tohle já nevím. Já měl přivést peníze, o nic jiného se nemám starat. Ostatně, pan Rossiter by se pěkně zlobil!“

„Pan Rossiter si o tom může povídat v pekle s čerty! Ty vysvětlí, kde ta zatracená Devil Bay je!“

Pepito chvíli hledal ve spleti maličkých ostrůvků na jižním okraji souostroví. Pak mi to místo ukázal.

„Musí se proplout mezi tímhle souostrovím. Je tam úzkej průliv. Tím se dostanem do velký mořský zátoky a tam je vesnice, kde drží zajatce. Kapitánův přístav je na druhý straně, na tomhle velikým ostrově...“

„Proč není přístav u vězení nebo lépe vězení u přístavu?“

„Nevím. Byl jsem tam jenom krátce, hned mě hnali pryč. V tý vesnici žijou samý Malajci. Běloši jsou v přístavu a dovnitř, do zátoky, vůbec nejezděj. Malajci si to nepřejou. Říkají, že kdyby tam vstoupil běloch, rozhněvají se bohové, co sídlej v zemi, a zničej zátoku i s obyvatelstvem!“

„Proč tam tedy nechají bílé ženy?“ ptala se Diana.

Pepito pokrčil rameny. „Asi jsem to špatně řek, seňoro. Tam může vstoupit každý. Ale nikdo už nikdy nesmí odejít!“

„Takže to znamená, že zajatce už nepustí - přes všechny sliby? To je ale veliká ničemnost!“

„Bohové těch Malajců jsou hrozně přísný. Já nebyl na břehu, viděl jsem vesnici jen z dálky. Kapitán mne varoval, ať nechodím na břeh, že by mě domorodci zabili!“

„Hodnej člověk! Takže my budeme prakticky první, kdo přijdou tam a zase se vrátí zpátky?“

„Bože chraň!“ lekl se Pepito.

Zato Diana se rozesmála. „Jdu docela určitě s tebou, Charry! Povídej, Pepito, jak je přístav hlídán?“

„Jsou tam pořád hlídky. Domorodci střeží od rána do večera!“

„Tak fajn, proplujeme v noci. Moje kočky vidí potmě, jistě dokáží zavést loď do takové zátoky!“

„Nemůžeš se zmýlit, done Carlosi. Budete se moci orientovat podle kouře...“

„Kouře?“

„Podle sopky, která je nad vesnicí. Vychází z ní stále kouř a v noci je vidět i záři z kráteru.“

„Ach, ještě tohle! Doufejme, že ta sopka není tak vznětlivá jako jejich bohové a že se hned nerozzlobí...“

Pepito se tvářil velmi nespokojeně. „Já ti nechci radit, done Carlosi. Ale já bych tam nelezl! Ti Malajci...“

„No vidíš. Právě proto tam musíme vlézt. Jestli neovysvětlíme těm tvým Malajcům, že pány na moři jsme my

a oni musí vrátit co ukradli, už nikdy v životě nemáme šanci vyhrát. Chápeš?“

„Nijak zvlášť!“

Diana vytasila svoji katanu a strčila mu ji pod nos. „Viš, co je tohle? A víš, jak se s tím podřezávají krky?“

Pepito se lekl, uskočil a dlaní si sevřel hrdlo. „Vím, paní! Ale proč, co jsem udělal?“

„Nic. Jenom, že těm Malajcům musíme vysvětlit, co jsi právě teď tak dobře pochopil ty!“

Kouzlu čínského meče propadla celá posádka. Nejenom Johanés a Gyula Ártabogyi, ale snad všichni námořníci se cvičili v boji pod vedením Saong-Čoua a jeho pirátů. Ti nejchytřejší poslouchali i přednášky, které na to téma starý Mistr pronesl. A Gyula, samozřejmě, k nim měl spoustu připomínek, zpočátku hloupých, postupně čím dál rozumnějších.

Jediný, kdo se rázně odmítl zabývat tak pošetilým učením, byl Andrew Green. Přinesl sice svůj kord a předvedl nám, jak se s ním šermuje po evropsku. Chvilí jím mával ve složitých piruetách a vysvětloval nám přednosti italské školy, ale když mu Li potřetí opřel hrot svého meče o prsa, Andrew jejich šermování nemilosrdně odsoudil jako ošklivé a nedůstojné gentlemana, a od té doby se ho demonstrativně nezúčastňoval.

Diana se rozhodla trénovat Mabel. Mabel to přežila, díky Bohu.

Když jsme dorazili do blízkosti ostrovů, pokračovali jsme v cestě ještě mnohem opatrněji než dřív, a vyhýbali se každé rybářské bárce. Darkka nás vedl spolehlivě, jeho delfini obepluli celý prostor a našli zátoku, o níž byla řeč. Nařídil jsem bojovou pohotovost pro všechny.

Andrewovi se to přestávalo líbit. Když viděl všechna ta opatření, zašel ke mně a stěžoval si:

„Mám dojem, Charry, že děláš práci, která nepatří do tvé kompetence. Podle mého názoru by bylo nejlepší navštívit

guvernéra v Manile a požádat ho o pomoc. Je to sice Španěl, ale jistě bude tak laskav a s těmi piráty zatočí, jak zasluhují...“

„Guvernér v Manile si může políbit šos!“ naštvál jsem se. „Jestli dokáže tolik, co tvůj velectěný strýc, nebudu ho vůbec obtěžovat. A víc asi nedokáže. Mám dojem, Andrew, že ses nejspíš zbláznil, když ho bereš vážně...“

„Rozhodně by měl být seznámen se skutečností, že hodláme provádět bojové operace v jeho rajónu!“

„Jistě, rád ho s tím seznámím. Dokonce až osvobodíme Jenniffer, hodlám zajet do Manily a tu dámu mu představit. Ale do té doby bych mu poradil, ať se mi laskavě neplete do práce!“

Andrew pokrčil rameny, demonstrativně si zapálil dýmku a odebral se směrem pryč.

A tak se stalo, že v narudlém odlesku zapadajícího slunce zastavila loď Griissirno opodál souostroví, černajícího se na obzoru jako řádka teček. Darkka odplul na průzkum, my velitelé jsme stáli na můstku a vyčkávali. Pak se vrátil a přinesl zprávu, že tam skutečně je průliv, opodál průlivu vesnice. Právě nyní tam hoří ohně a u nich zpívá a tančí veliké množství lidí.

„Když tančí a zpívají, určitě nejsou zlí!“ řekla Diana. „Snad bychom se s nimi mohli dohodnout!“

„Já bych navrhoval vpadnout na ně a žádat od nich tu ženu, ať se děje, co chce,“ řekl Ao Harrap. „Neodváží se neposlechnout syna Velkého Zabíječe...“

„Jsi s nimi zadobře? Tak zadobře, aby tě poslouchali jako čínští piráti nebo barmští mniši?“

„Neznám je vůbec. Ale určitě už slyšeli o xoyaratlech.“

„A bojí se jich nebo je nenávidí. Ne, uděláme to tajně. V noci vplujeme do zátoky, najdeme zajatce a osvobodíme je. Jestli to nevyjde, bude dost času strašit je skvrnitými kožešinami!“

Soumrak v tropech padá rychle; za hodinu po setmění byla už úplná tma. Bylo zrovna novoluní, měsíc nesvítil, jen

hvězdy, neobvykle jasné a zářivé. Ve svitu hvězd vypadala naše loď jako podivný stříbřitý přízrak, když se vydávala na cestu k ostrovům. Neviděli jsme je na tu dálku; jenom občas se zablesklo rudé světélko nějakého ohně ve vesnicích Malajců.

Teprve když jsme byli na dohled, mohl jsem si dobře prohlédnout průliv. Byl úzký, avšak širší než Suezský kanál, což nám docela stačilo. Vyhnuli jsme se vesnicím, ohlašujícím se planoucími ohni a pod ochranou tmavého pobřeží vpluli do průlivu. Oba břehy byly značně vysoké na zdejší poměry; levý tvořil kužel sopky, holý a pochmurný, pravá strana byla zalesněna a koruny velikých stromů trčely daleko nad vodu. Jaká je půda, nebylo možno zjistit; v tom průlivu byla tma ještě daleko větší, než na širém moři, dokonce i světélkování moře pohaslo.

Zdalo se mi, že plujeme černým, nepřátelským tunelem. Jako kluk jsem s kamarády prolézal tajné chodby ve městě, plné špíny, krys a harampádí; teď jsem měl stejný pocit tajemného nebezpečí, který nás kdysi tak slastně rozechvíval. Diana se ke mně přitiskla a zdálo se mi, že se chvěje.

„Podívej,“ ukázala. „Tam ta skála vypadá jako slon, který nás chce rozdrtit. Hlava a chobot... a ten výčnělek jako kel!“

Taky jsem se díval na tu skálu, ale proto, že se mi zdálo, že uzavírá cestu a naše loď tamtudy nepropluje.

„Poslyš, Râtame, projedeme tam vůbec? Je to dost úzké...!“

Jaguár povytáhl krk a hleděl dopředu. „Darkka to zjistí! Hlásí mělčiny i útesy pod hladinou...“

Pro jistotu dal skasat několik plachet, ačkoliv už předtím jsme pluli jen pod třetinou oplachtění. Nejvíc by se nám hodil motor, ale jeho hřmot by vyplašil všechny Malajce na souostroví.

Darkka soudil, že vše je v pořádku; šinuli jsme se tedy podél skály a Diana tvrdila, že se o ni otíráme ráhny hlavního stožáru. Ale nakonec jsme šťastně proklouzli a od té chvíle se už průliv rozšiřoval, až jsme vpluli opět do širého moře. Daleko na obzoru blýskal plamínek skomírajícího ohně.

„Tak široká zátoka?“ divil jsem se. „Proč tedy musíme plout tímhle tunelem?“

„Podle Darkky je celá zátoka ideálně kulatá a není do ní jiný přístup než tím tunelem,“ řekl Râtam. „Snad je to pozůstatek nějaké mořské sopky. Kráter, zatopený vodou...“

„To by musela být obrovská sopka! Ať si Darkka nevymýšlí. Ta laguna musí mít ještě nějaký rozumnější důvod...“

Nedošli jsme k žádnému vysvětlení; že jsme byli opět na moři, dal jsem pokyn, ať se posádka přichystá k výsadku. Bylo však nutno chovat se co nejtišeji a nevyvolávat zbytečný rozruch, který by na nás upozornil nepřátele.

Pepito Španěl se rozhlížel okolo.

„Je to tady! Pamatuju se, je to Devil Bay, Ďáblova zátoka. Tam na druhé straně je ta vesnice. Tam musíme plout...“

„Taky tam plujeme!“ ujistil jsem ho.

Opět jsme napjali všechny plachty a Griissirno se rozletěl lagunou. Nechal jsem si Pepita u sebe na můstku, aby mi radil; rozhlížel se a moc se mu to nezdálo, až řekl:

„Nejsem si docela jist, Carlosi. Byl jsem tady ve dne a vedl mne malajský lodivod. Ale myslím, že je to tam, jak vyčnívají ty vysoké stromy. Za nimi vidíte sopku...“

„Jak hoří ten ohníček?“

„Není tam žádný ohníček!“ Skutečně - oheň, který planul na břehu a který nás vedl, zhasl. Nebylo divu, blížila se půlnoc a to i domorodci šli určitě spát.

„Budeme tam kolem jedné! Stáhněte trochu plachty, nemusíme tak spěchat. Snad se nám podaří příkrást nepozorovaně...“

Zatímco jsme se blížili k pobřeží, vybral jsem četů, která měla provést vyloďení a unést zajatky. Byla v ní Diana, Andrew, Andrej Rastopčenkov, Harry, Johanes a Gyula Ártabogyi, většina šelem, a asi dvacet Číňanů včetně obou velitelů. Mabel se chtěla taky zúčastnit, ale té jsem to nedovolil.

„Podle toho, co povídal kapitán,“ vykládal Pepito, „je chatrč pro zajatce uprostřed vesnice. Malajci si staví domy, úplné domy i se stěnami a stropy; všechny kůly a mnoho trámů ještě nádherně pomalovávají a vyřezávají. Ale to všechno stojí uprostřed laguny na kůlech, protože při tajfunu voda zalévá celý ostrov a zatopila by domy i s jejich obyvateli. Mezi jednotlivými chatrčemi jsou visuté mosty ze dřeva. Takové dost chatrné lávky...“

„Snad se vyznáme,“ soudil jsem. „Aflargeo, poznáš po čichu, ve kterém domě je zavřený běloch?“

„Samozřejmě. Běloši se vůní liší od Malajců; a taky muži od žen. Bude to jednoduché.“

Pluli jsme teď podél břehu, zarostlého pralesem, jemuž se říká mangrove; je to území, zalévané periodicky při přílivu vodou, na kterém roste spousta slanomilných stromů a keřů. Procházet tímto porostem je velmi obtížné, ne-li nebezpečné; domorodci tam ovšem chodí lovit, samozřejmě jen ti, co se nebojí. Když tam náhodou zabloudí někdo nezkušený, může se snadno stát, že tam zůstane.

Zakotvili jsme u břehu dost daleko od vesnice; naše loď byla i potmě dobře vidět a nebylo třeba, aby některý Malajec zjistil, že jsme tady. Spustili jsme čluny a vyrazili ke břehu, záhy jsme však zjistili, že je téměř neschůdný a těžko se dá někde přistát. I když tam nebylo mangrove, byl vysoký a plný ostrých kamenů, bylo by třeba horolezecké výzbroje, abychom se vydrápali až nahoru k prvním stromům. Rozhodl jsem tedy, že musíme doplout až k písčné pláži, kde byly na břeh povytaženy čluny domorodců.

Vesnice spala klidným, jakoby bezstarostným spánkem; nechtělo se mi ani věřit, že tam v těch krásných vyřezávaných a malovaných domečcích z bambusu, s vysokými štíty střech a spleť chodníků visících mezi domy žijí nelítostní a krvelační vrazi, únosci a zločinci. Spíš jsem si říkal, že to celé bude hrozný omyl, který zavinil tajemný bílý muž, jenž jim velí. Skoro jsem litoval, že je jdeme přepadnout uprostřed noci; snad měl pravdu Ao Harrap, když navrhoval vyjednávání.

Vylezli jsme ze člunů a opatrně se plížili křovinami, kterých tu bylo dost a dost. Zakopl jsem o něco; byla to malá rozšklebená panenka, omalovaná divokými barvičkami. Asi ji tu zapomnělo nějaké dítě, když si hrálo; tedy i zde si hrají děti jako u nás! A kde jsou děti, nemohou žít zlí lidé.

Aflargeo se ujal iniciativy; propletli jsme se spleť křovisek, kopřiv a bláta pod kůly domků a dostali se posléze do středu vesnice. Občas jsme museli brodit, občas taky plavat, přestože byl právě odliv. Podle stop na kůlech při přílivu stoupne voda až o tři metry, a jak to vypadá v bouři, si nechci ani představit. Mnohem pohodlnější by bylo chodit po těch visutých chodnících, ale tam jsme se zatím neodvážili.

Náhle se Aflargeo prudce zarazil; ztuhl jsem v polovině kroku a zvednutím ruky dal pokyn ostatním, aby taky stáli. Tygr hleděl k jedné chýši; podíval jsem se také a spatřil siluety dvou mužů, sedící na chodníčku a opírající se o oštěpy. Nebylo pochyb, že jsou hlídka, i když měli hlavy svěšené a zdálo se, že spí.

Chodník vedl jen k jednomu z domů a nebyl propojen s ostatními; mohl být tedy určen pro zajatce. Ohlédl jsem se a v duchu zvažoval, kdo z našich bude schopen strhnout druhého Malajce. Snad Diana? Ale ani ona neloví tak šikovně jako šelmy. Kývl jsem na Aflargea; i když je tygr těžký a špatně se mu leze po kládách, musí to podstoupit.

Rozhodl jsem se napadnout ty dva zezadu, od domku; to znamenalo vylézt po nosném kůlu nahoru až ke dveřím a odtamtud přejít asi deset metrů k hlídce. Pro mne jako starého námořníka to nic nebylo a Aflargeo taky neměl potíže. Teď záleželo jen na tom, nezpůsobit zbytečný hluk.

Kůl byl dole opracován jen velmi zhruba, tak jsem po něm vylezl bez zvláštních obtíží. Horší bylo, že končil pod podlahou domku; ta podlaha vytvářela asi třiceticentimetrový převis. Bylo nutno nějak se přes tento převis dostat a teprve pak vylézt na práh dveří. Sice by se dalo zachytit rukou visutého mostu, ale ten by se zprudka zahoupal a probudil strážce. Hmatal jsem rukou potmě po spodní straně chaty, až jsem objevil vyčnívající trám na okraji; pustil jsem se nohama sloupu, chytil se oběma rukama trámu a zhoupal se na něm.

Naštěstí to vydržel; o něco výš jsem nahmátl další a vytáhl se nahoru, až jsem mohl opatrně postavit nohu na práh domku. Zamával jsem na tygra, aby sem raději nelezl, protože on tuhle akrobacii nemohl zvládnout; viděl jsem, jak přivřel oči na souhlas, pak jeho hlava zmizela v roští. Byl jsem tedy sám na dva - a neměl ponětí, jak to provedu.

Vtom se z kopřiv vynořila další hlava. Byl to Tannarr a v očích mu svítila vítězosláva. Naznačil, že vyskočí až k nim a jednoho strhne dolů, ale nezdálo se mi, že by toho byl schopen, bylo to slušně vysoko. Nedbal však na nic a připravoval se ke skoku. Pro jistotu jsem udělal krok k mužům - a pod nohou mi ostře zavržalo prkno. Jako na povel zvedli hlavy; v tu chvíli leopard skočil.

Ti dva se probudili z dřímoty zavržáním dřeva pod mojí nohou, ale než mohli zjistit příčinu probuzení, dopadl již leopard na můstek a zachytil se předními tlapami za jeho okraj, čímž jej rozhoupal a ztratil stabilitu. To vše muselo být pro ně zcela nepochopitelným jednáním, neboť leopardi patrně neměli ve zvyku navštěvovat vesnici a útočit na lidi, když mohli s daleko menší námahou ukrást slepici z ohrady nebo nějaké jiné domácí zvíře. Dokonce, ač na Filipínách leopardi žijí, nevylučuji, že na tomto ostrově nebyli a ti chlapci viděli takovou šelmu poprvé v životě. V každém případě se zachovali duchapřítomně, bližší kopl bosou nohou Tannarra přímo do čenichu a srazil ho dolů, zatímco druhý zvedl svoje kopí a chystal se poslat je za šelmou jako poučení, aby si lépe rozmyslela svoje počínání.

To už jsem však byl za jejich zády; prvního jsem kopl do zadku, takže ztratil už tak dost otřesenou stabilitu a sletěl po hlavě za šelmou. Druhý pustil kopí, aniž jím hodil, a vyjeveně se otočil. Nevím, co mu procházelo hlavou, když mě viděl. Vytrhl z pochvy u pasu křivý kris a šel po mně, já ho chytil za ruku a zápasil s ním. Takže jsme sletěli v družném objetí dolů mezi kopřivy. Sevřel jsem mu jednou rukou krk a druhou držel jeho ruku s krisem; podnikl pokus mě taky přiškrtit nebo se uvolnit, ale nepodařilo se mu jedno ani druhé. Cítil jsem, že jeho odpor polevuje, tak jsem pustil jeho krk a udeřil ho pěstí dvakrát do lebky. Jenom vzdychl a přestal se hýbat docela.

Byl to silný, docela hezký mládenec, svaly měl jako provazy a v nose kost, asi lidskou. Oblečen byl do sukně z barevného kalika, sahající mu od pasu až k patám. Ta sukně se mi docela hodila, protože jsme ji rozřezali, cáry ho spoutali a ucпали mu ústa, aby se náhodou při probuzení nerozeřval. Neviděl jsem důvod, proč ho zabíjet. Zato jsem si vzal jeho kris.

S jeho kamarádem to dopadlo hůř; Tannarr jej jak jsem očekával na zemi napadl a bez dlouhých cavyků mu prokousl krk. Asi se na něho zlobil pro ten kopanec.

„Tos nemusel,“ řekl jsem. „Stačilo ho omráčit! No, nic...“

Zatím už první z naší skupiny vylezli nahoru: Diana a Gyula. Pomohli na můstek ještě mně, Andrewovi a Andrejovi, ostatní zůstali dole, myslel jsem, že to bude stačit.

Dveře byly zavřené a zajištěné silnou dřevěnou závorou zvenčí; zvedli jsme ji a otevřeli. Za ní bylo cosi jako chodbička a viděl jsem několik klecí z velkých bambusů po obou stranách.

Zaslechl jsem nějaký šramot. „Hej, je tam někdo?“

Odpověděl mi velmi vzrušený hlas, který zvolal latinsky:

„Gracia, Domine! Gloria in Excelsis Deo!“

„Cože?“ zeptal jsem se hloupě, ale Diana odpověděla:

„A na zemi pokoj lidem dobré vůle!“

„Amen,“ řekl ten vroucný hlas. „Dobrotivý Bůh vyslyšel moje úpěnlivé prosby! Pro Boha, přátelé, pospěšte mne osvobodit!“

„Ale jo! A kde jste, u všech čertů?“

„Tady... první dvířka! Ale proč ty ošklivé kletby, synu?“

Zkusil jsem, ale nedala se otevřít; ohmatal jsem je a objevil ke svému překvapení docela obstojný kovový zámek. Opřel jsem se o dveře a vyrazil je ramenem, ani to nedalo moc práce.

„Tak polezte ven! Opatrně, je tady tma!“

„Nemohu, milý synu! Tlupa odporných pohanů mne spoutala tak důkladně, že se nemohu ani pohnout.“

Andrej měl s sebou svítilnu; rozžehl ji a posvítil dovnitř. Na slámě tam ležel kulatoučkový muž s tváří jako melounek a věnečkem bílých vlásků okolo kulaté plešky. Vypadal velmi dobromyslně a laskavě a vůbec se k němu nehodilo, že byl mnoha řemeny spoután a sešňěrován jako balík. Kromě toho byl docela nahý, ale to byla v jeho situaci maličkost.

Vstoupil jsem a přerezal mu pouta; jakmile byl uvolněn, zvedl se na kolena a sepjál ruce. „Díky Tobě, dobrotivý Bože!“ pronesl německy, pak pokračoval zas v angličtině: „Děkuji vám, dobrý pane - stal jste se nástrojem ruky Boží...“

„Dobře, ale mlčte, je-li vám život milý! Ti odporní pohané, jak jim říkáte, by vás mohli slyšet! Jsou tu ještě jiní zajatci?“

„Ano, pane. Bílá žena a nějaký žlutý muž. Byl tu ještě jeden muž, ale toho již ráčil milostivý Bůh povolat na nebesa...“

„Kde jsou ti dva?“

Pokrčil rameny a ukázal chodbou. Vyšel jsem a zkusil další klec - nebylo zamčeno, byla prázdná. Také dvoje další dveře se daly snadno otevřít. Andrew zkoušel dveře na druhé straně a všechny klece shledal prázdnými. Zbývala ještě poslední cela a když jsem se dotkl dveří, ozval se zevnitř příšerný výkřik.

„Mlčte, k čertu!“ zasyčel jsem. „Počkejte - vyrazím dveře!“

„Ne!“ zaječela nějaká žena. „Proboha, nechod'te sem!“

„Proč?“

„Nechod'te sem!“ pokračovala ještě hlasitěji. „Jsem nahá!“

Neřekl jsem na to nic, jen jsem se napřímil a vrazil ramenem do dveří. Nevydržely, vypadly ze závěsů. Žena však zařvala, jako by ji vraždili.

„Diano, přeřízni jí pouta!“ nařídil jsem a podal jí svítilnu; Diana vlezla dovnitř a žena zapištěla: „Proboha, pane - jste-li gentleman, nevstupujte!“

„Neřvi, ty káčo!“ řekla Diana mile. „Já jsem holka, huso!“

A přeřízla jí pouta. To už tam byl Andrew; pronesl tak vroucně procítěným hlasem, jaký jsem od něj ještě neslyšel: „Jenniffer! Moje milovaná Jenniffer, přišel jsem si pro tebe, má lásko...“

„Andrew!“ vykřikla. „Můj drahý, já jsem tak šťastná... Ale probůh, máš-li mne rád, nedívej se na mne!“

Andrew, který se už hrnul do dveří, otočil hlavu a ucouvl, až se se mnou srazil.

„To jsem neviděla!“ řekla Diana francouzsky. „Ta husa se stydí i svého vlastního snoubence!“

„Madam!“ řekla Jenniffer touže řečí a zaznělo to výhruzně. „Či pane, ať jste kdo jste, nedává vám to právo, abyste mne urážela! Zvláště v přítomnosti mého snoubence! Raději byste mi měla sehnat něco na oblečení, abych se mohla představit těmto pánům!“

„Zavři klapačku,“ řekla Diana. „Kolem je spousta Malajců! Poběž jak jsi, já tě potom vybavím...“

„Skutečně, hraběnko, myslím, že...“ začal Andrew.

„Ty mlč taky! Jestli...“

Protože zvenku se ozval vzteklý křik a nějaké výstřely; poznal jsem pušky z naší lodní zbrojnice, ale byly tam i jiné.

„Tak teď už můžete kecat, jak chcete!“ konstatovala Diana.

„Klid!“ zavelel jsem. „Diano, Andrew... revolvery do hrsti, musíme se prostřílet! Vy, umíte střílet?“ ptal jsem se tlouštíka, který něco drmolil v nesrozumitelné řeči.

„Ach, to ne! Jsem kněz, člověk Boží, a nějaká zbraň...“

„Tak se postaráte s Andrewem o Jenniffer! My tři půjdeme první a budeme dělat cestu, bude-li třeba...“

Doběhl jsem ke dveřím a otevřel - několik kulek vyštíplо v ten okamžik třísky ze zárubně vedle mé hlavy a u ucha se mi zabodl opeřený šíp.

„Zhasněte tu lampu, sakra!“ Vypálil jsem z revolveru a asi taky zasáhl, protože se ozval vzteklý křik. Zároveň jsem zaslechl další střelbu; vyskočil jsem ze dveří a stříleje do chumlu domorodců, běžel po visutém chodníku. Viděl jsem, že Diana a Andrej jdou za mnou a taky střílejí; Andreje zasáhl nějaký šíp do ramene, ale patrně mu to nevadilo.

Teď jsem si povšiml, že po můstku běží Tannarr. Podařilo se mu vyskočit nahoru a hnal se s řevem na Malajce. Polekali se ho víc než nás a kus ustoupili; ale nepřestali střílet. Jedna z kulek asi Tannarra zasáhla, protože udělal salto a dál běžel už jen po třech packách.

Nevím, jak dlouho byli zajatci spoutáni bez možnosti pohybu; každopádně se těžce rozhýbávali a jejich ochránci je spíš vlekli a strkali. Taky s hygienou měli nepříjemné potíže; bylo to na nich vidět a hlavně cítit.

Když jsme byli tak na dvacet metrů od té řvoucí tlupy, stalo se najednou něco zcela nečekaného. Jedna strana mostu se strhla a most se s námi povážlivě zahoupal. Když se strhla i druhá, pochopil jsem, že ji nepřátelé přesekali. Ale to bylo teď vcelku jedno, protože jsme v jednom klubku padali dolů, do křovisek.

Byl jsem asi na nohou první; tak jsem viděl, že i Malajci skáčí dolů do křoví a hrnou se na nás.

„Ustupovat! Musíme se dostat k člunům, nezdržujte se a jdem!“

„Udeřila jsem se, nemohu!“ zakvílela Jenniffer. „A jsou tady nějaké trny... a kopřivy!“

„A Malajci!“ dodala Diana. „Padej!“

Jeden z ohlášených Malajců vyskočil proti mně z křoví; výhružně mával svým krisem a nevypadal mírumilovně. Chytil jsem jej za krk a za sukni, zvedl nad hlavu a praštil s ním o zem; to mu úplně stačilo, já ho přeskočil a srazil pěstí dalšího, který mu šel na pomoc. Všiml jsem si, jak se Aflargeo vrhl na jiného a strhl ho k zemi. Jenže toho si všimla taky Jenniffer.

„Tygr! Proboha...“ zaječela a omdlela, nebo alespoň padla Andrewovi do náruče. V té chvíli na ně zaútočil další Malajec a Andrew ho zastřelil ranou zblízka. Jenniffer ještě jednou zařvala a ztuhla docela.

„Omdlela,“ řekl Andrew. „Charry, proboha, pomoz mi!“

Přiskočil jsem. Vypadalo to, že s ní nic nebude, tak jsem ji vzal levičkou, přehodil přes rameno a nesl jako pytel. Nebyla zrovna nejštíhlejší, vážila asi jako Diana a Mabel dohromady, ale já jsem zvyklý nosit žoky s obilím.

„Diano! Vem toho chlapa, co jsem uspal! Potřebujem zajatce!“

Pochopila; ostatně ten muž se svíjel kousek od nás. Zvedla ho na nohy a kryla se jím při ústupu. Povšiml jsem si, že i Johanes vede jednoho muže před sebou a kryje se jím; ten Malajec krvácel z hluboké rány na prsou, ale šel statečně. Viděl jsem i jakéhosi dědka, který zuřivě nadával a mával holí s množstvím chřestítek a ozdob. Než si stačil uvědomit, co se děje, chňapl jsem ho za krk a postrkoval před sebou. Řval, jako když ho na nože bere; ale jeho řev měl za následek, že po mně a po něm přestali střílet.

„Chyťte si každý jednoho Malajce! Honem!“

Asi by to nebyli dokázali, ale pomohly šelmy, které domorodce ‘přípostrčily’ blíž k nám. Ostatně, Malajci se koček strašlivě báli a já se jim ani moc nedivil.

Najednou střelba ustala úplně a divoši se dali na útěk; srazili jsme se do houfu a oddechli si.

„Nechali nás,“ řekl Andrew. „Proč, nevíte?“

„Nemám ponětí! Ty, starej, proč tvoji utekli?“

Stařík asi nerozuměl anglicky, jenom něco skřehotal a kvílel jako pašík před porážkou. Zeptal jsem se ho lámanou čínštinou, ale taky nerozuměl. Nebo nechtěl rozumět.

„Nevadí! Tam jsou čluny, poběžíme s nim! Otče, vemte si na starost tohoto dobráka; já musím nést Jenniffer!“

Doufal jsem, že dobrácký kněz bude na starého Malajce stačit.

Běželi jsme co nejrychleji k písčité pláži; ale když jsme se tam dostali, zjistil jsem, že jsme přišli pozdě. Okolo našich i jejich loděk povykoval houf po zuby ozbrojených domorodců a přivítal nás střelbou z ručnic i luků; dokonce i několik kopí po nás hodili, ale ta nedoletěla až k nám. Nejvíce jsem se obával lučištníků; střelba z pušek šla pánu bohu do oken a měla být asi čistě zastrašujícím bojovým prostředkem.

Dědek, kterého vedl kněz, se rozeřval jako pavián; pokřikoval něco na domorodce, zatímco na jejich straně pořvával chlap o hlavu větší než ostatní, s jakousi korunou z červených rajčích per na hlavě. Zřejmě to byl náčelník těch mužů.

Na můj pokyn jsme pokropili domorodce olovem - způsobilo to, že se schovali za čluny, ale neustoupili a i nadále po nás stříleli. Chlap s korunou vystrkoval hlavu včetně té parády a neustále něco pořvával na své mužstvo.

„Mám ho zastřelit, Charry?“ ptal se Andrew. „Zasáhnu ho!“

„Ne! Mám lepší nápad. Aflargeo, vidíš toho křiklouna?“

„Jo. Co s ním?“

„Obejdi to a chyt' si ho! Ale opatrně, potřebuju ho živýho! Vid', že ho uneseš v zubech?“

„Unesu. Kam ho mám přinést?“

„Tam, jak je to křoví. Budu tě tam čekat. Neboj se, budeme tě pořád krýt palbou...“

Tygr přikývl a zmizel v křoví; za ním se rozběhli Ao Harrap a Tannarr, takže jsme zůstali téměř bez koček, ale to bylo vcelku jedno. Zato jsem si všiml, že se clipper objevil blíž u vesnice, plul směrem k nám a blížil se. Zřejmě kapitán Millard přišel na ten chytrý nápad jít nám na pomoc.

Postřelovali jsme domorodce, hlavně proto, aby se moc nehýbali. Dědek chtěl začít zase křičet, ale dal jsem mu jednu do zubů a Diana mu zavázala ústa kapesníkem, takže mohl jen huhlat. Krom toho se probrala Jenniffer a když zjistila, že se nacházíme uprostřed bitvy, počala hystericky řvát.

Povšiml jsem si pruhovaného stínu, který přeskočil za lodkami, ničeho víc. Potom najednou umklk křik náčelníka, jako když utne, a domorodci se začali plašit; na to jsem začal střílet z pistole a ostatní taky, takže je přešla chuť starat se o svého velitele. Nechal jsem je na místě a hnál se ke křoví, kam měl Aflargeo muže přivléci. Než jsem tam došel, zaslechl jsem první příspěvek přátel z Griissirna: rozštěkala se jedna strojní puška a i na tu dálku jsem viděl, jak štípe třísky z domorodých lodí. Malajci padli do písku a asi se klepali strachy; střelec párkrát přešel celou řadu loděk, pak jim dal malý oddech.

Zatím už Aflargeo a Ao Harrap přitáhli náčelníka do křoví a složili mi ho k nohám; za nimi přikulhal Tannarr. Chlap byl živ a v pořádku, ale pořádně vyděšen. Když mne uviděl, pochopil, že ho šelmy přitáhly na můj rozkaz a zaškaredil se jako čert.

„Umíš anglicky?“ ptal jsem se. Neodpověděl.

„Mluv po dobrým! Umíš anglicky? Určitě ano!“

Neřekl nic, jenom se ještě víc zamračil.

„Tygře,“ řekl jsem anglicky, „ukousni mu nohu!“

Muž sebou škubl a pokusil se odtáhnout nohy od šelmy. V ten moment jsem k němu poklekl a chytil ho za krk.

„Takže rozumíš, ničemo! Umíš anglicky, a velmi dobře! Prozradil ses! Tak dobře poslouchej: máme zbraně, kterými můžeme zničit celou tvoji vesnici a postřílet všechny tvoje muže! Naříd' svým bojovníkům, aby složili zbraně a táhli k čertu! Jinak je moji námořníci postřílí jako slepice!“

Zlobně odfrkl, pak řekl: „Já znát strojní puška. Čert vem smradlavá běloch!“

„Nadávat klidně můžeš. Ale svým chlapům dej rozkaz, aby složili zbraně a vzdálili se dostatečně od člunů!“

„Já náčelník!“ mručel zavile. „Náčelník Abau Rana nebojí dlouhý svinský bílý vepřový! Ty máš můj otec, ty máš můj zajatci. Ale ty nebojíš bílej muž! Umřeš jako hrdina! Bílej muž špinavý prase!“

„Aha. Tak dobře, potřebuješ malou lekci slušného chování!“

Dal jsem dva prsty do úst a zahvízdal Pokračovat v posunování, signál, který se dává, když se loď vleče zdymadlem. Doufal jsem, že střelec pochopí, a taky jo; dlouhá dávka rozryla písek a opět vyštípala spoustu třísek z člunů. Další dávka načechrala bambusové střechy jejich chatrčí. Současně zazněly dva výstřely z děl, ale náboje dopadly do vody blízko břehu a způsobily jenom výstražnou sprchu. Dal jsem rozkaz Zastavit a zbraně zmlkly.

„Tak co? Chceš, abych dal tvoji vesnici rozstřílet?“

„Dlouhý bílý prase!“ zamumlal, ale zdálo se mi, že se klepe.

„Jak chceš. Tygře a leopardy, sežerte ho zaživa!“

Aflargeo a Ao Harrap, který byl blíž, se naklonili nad náčelníka a každý popadl jednu nohu do zubů. Abau Rana zavřískal strachem; pak zakoktal: „Jít pryč! Jít příšerný kočka pryč, já dám rozkazy! Já posloucháš bílej tuan... já budeš hodnej!“

Kočky odsunuly hlavy, já vzal náčelníka za krk a postavil na nohy. „Řekni jim to! Ať vstanou, zahodí zbraně a jdou na pláž, pryč od člunů! Jinak...“

Náčelník něco křičel ve své řeči. Bojovníci váhavě, jako by mu nevěřili, zvedali hlavy, vstávali a odhazovali pušky i luky. Pak zvedli ruce a couvali po pláži pryč od člunů.

Vystoupili jsme z křovin s revolvery v rukou. Já držel za krk náčelníka a vedl ho před sebou k našim, zatímco šelmy se staraly o skupinu odzbrojených domorodců.

Od lodi odrazil člun; byl v něm Toby a několik námořníků.

„Výborně, chlapi! Přirazte sem! Nejdřív odvezeme tohoto lotra, toho staříka a támhle ty dva domorodce!“ vybral jsem ze zkoprnělé skupiny dva nejvyzdobenější a přiřadil je k zajatcům. „Dobře je hlídejte a na lodi hned zavřete!“

„Proč napřed špinavé Malajce?“ ptala se Jenniffer, které už otrnulo; sebrala jednomu ze zajatců kalikovou suknicí

a zabalila se do ní. „Proč ne napřed nás?“

„Protože když máme jejich náčelníky, neodvází se nás ostatní napadnout. Ale prosím, dámo, můžete si vlézt do člunu a jet!“

Vlezla tam docela ochotně, ale nelíbilo se jí, že ke kormidlu sedl Aflargeo. Už sice neomdlela, ale odsedla si a řekla: „Proboha, to hrozné zvíře musí jet s námi?“

„To hrozné zvíře je moje! Snad má právo jet s námi, když za vás bojovalo, nemyslíte, slečno?“

„Kdo vlastně jste - pane?“ zeptala se a prohlédla si mne se zřejmým pohrdáním. Asi jsem nevypadal jako skutečný gentleman.

„Hrabě Charry de Guyrlayowe,“ představil mne Andrew. „Pan hrabě byl tak laskav a dal mi k dispozici svoji loď a posádku, abych tě mohl jít zachránit, miláčku...“

„Ach, těší mne, hrabě!“ trochu přece jen roztála. „Děkuji vám, byl jste velmi laskav...“

„Ještě to bohužel není u konce! A doufám, že se spřátelíte taky s mou ženou... nemyslela to zle!“

Jennifer pohlédla na Dianu, která seděla vedle mne a veslovala jako všichni ostatní: „Těší mne, že jsme se poznaly, hraběnko... Odpuště mi, prosím, ale váš poněkud extravagantní zjev mne trochu zmátl...“

„To nic!“ odfrkla Diana. „Snad se kvůli tomu nepokoušem!“

Takže se nad námi rozklenula symbolická duha pohody; kdyby se byla Jennifer vzápětí nenaklonila k Andrewovi a neřekla: „Prosím tě, ten člověk je nějaký pirát - nebo co?“

Šeptala sice, ale já i Diana jsme to zaslechli; Diana vyprskla smíchy. Andrew věděl, že slyšíme i trávu růst, tak mlčel. A já se k ní otočil: „Miss Jennifer, zítra si kvůli vám vezmu slavnostní uniformu. Dneska mi musíte můj vzhled a chování odpuštit; ještě pořád jsme v boji!“

„A kromě toho musíme osvobodit ještě jednoho zajatce!“ řekla Diana vážně. „Pamatuješ, co povídal ten farář?“

„Ach! Miss Jenniffer, prý byl s vámi ještě nějaký zajatec!“

„Ano, byl. Ale toho si nevíšmejte, hrabě; to nebyl vůbec žádný gentleman. Někáký Čínan nebo co; nechte jim ho, ať si s ním dělají, co chtějí...“

Neřekl jsem nic. Diana jenom tiše arminsky zaklela.

To už jsme byli blízko lodi; žebřík byl již spuštěn a já pomohl Jenniffer vylézt nahoru. Sice při tom ztratila svůj zabavený oděv, ale už se nerozčilovala a radši lezla rychle nahoru. Tam se jí ujala Mabel, která ji honem transportovala do své kajuty.

„No ne - Mabel, co ty tady děláš?“ divila se Jenniffer a Mabel se smála a říkala: „Jedu se podívat, kam jsi se to až zatoulala! Cestuji s hraběnkou z Guyrlayowu...“

„Ach, s tou...“ řekla Jenniffer a pak za nimi zapadly dveře.

„Čiň čertu dobře, peklem se ti odslouží!“ pravila Diana. „Není to tak nějak, důstojnosti?“

„Tedy... tak říkajíc... pán s vámi, dítky!“ řekl kněz a počal se trochu stydět, když se ocitl mezi námořníky, kteří se mu smáli - ujal se ho kuchař, který mu byl postavou podoben a vybavil ho kalhotami a dlouhým pracovním pláštěm, aby se mohl po lodi aspoň trochu pohybovat.

Několika slovy jsem řekl kapitánovi, co se stalo na břehu.

„Kdo to vlastně střílel?“

„Já,“ předstoupil O'Reilly. „Napadlo mi, že se vám to třeba bude hodit! To byl skvělej nápad, kapitáne, žes zahvázdal ty posunovací signály...“

„Ještě lepší bylo, že tys tomu rozuměl! Takže jsme uprostřed boje; ještě dostanem od těch pacholků jednoho zajatce a můžem to zabalit a jet po svých...“

„To půjde jak po másle! Tyhle chlapi vypadají jako jejich náčelníci, jistě vám je rádi vyměněj za zajatce...“

„Pokud jsem dobře slyšel, slečna Jenniffer si nepřeje, abys toho člověka z nich páčil,“ řekl Andrej Rastopčenkov.

„Doufám, že jako dobře vychovaný gentleman poslechněš a nebudeš si pálit prsty pro nějakého Číňana nebo co.“

„Ještě ty mě rozčiluj! Dobře víš, že ne! Především je člověk; nenechám ho v zajetí, i kdyby byl můj nepřítel. Ovšem soudím, že bude lépe počkat, až se víc rozední. Takhle potmě bychom asi s těmi lotry moc nespravili. Chtěl bych, aby se to už obešlo bez krveprolití, zabili jsme už dost lidí...“

„Ani bych neřekl. Vypadá to docela hladce, většinou jsme je jen poranili, z toho se vyližou. Tvý kočky to kousaly vpravo vlevo. My jsme ani nevěděli, kam střílíme; řekl bych, že jsme je víc postrašili než pochroumali.“

„Tak jsem si to taky představoval. Teď si přivedeme náčelníky do salónu a vyslechneme je!“

Nešlo to však tak rychle. Diana odběhla pro Mabel, aby si ten výslech taky poslechla a s Mabel přišla Jenniffer, už umytá a oblečená do Mabeliných šatů. Sice jí nepadly, ale nevadilo. Zato se jí zvedla sebedůvěra a začínala se ke všem chovat co nejpánovitěji.

Přivedli oba domorodce, starce a náčelníka. Náčelník Abau Rana měl trochu pocuchanou nádhernou korunu z rajčích per, stařík byl pocuchaný celý, a oba byli dost schlíplí.

„Tak povídejte, hoši!“ vyzval jsem je. „Abyste především něco věděli: jsem kapitán této lodi a mohu vás zabít, budu-li chtít. Nebo vás mohu předhodit svým šelmám a taky to udělám, když budete zapírat a nebudete chtít mluvit. Kdo jste vy?“

Mlčeli a hleděli jeden na druhého.

„Ty jsi náčelník, vid’?“ ukázal jsem na muže s korunou.

„Nemluvíš s dlouhý bílý prase!“ řekl posupně a odvrátil hlavu.

„Ale mluvíš, a docela rád! Například ten, kdo vám velí, je bílý jako já a žije v přístavu tam...“ ukázal jsem k jihu. Oba sebou škubli a koukali na mne ještě pochmurněji.

„Proč je vůbec vyslýcháte?“ ptala se Jenniffer. „Proč se s nimi špiníte, hrabě? Jsou to zločinci, tak je pověste na ráhno“

a nedohadujte se s nimi!“

„Jestli jste si nevšimla, slečno, tenhle výslech vedu já! Když se chcete na něco zeptat, můžete, ale radit mi nebudete!“

Povšiml jsem si, jak starci přelétl úsměv po rtech; přistoupil jsem k němu: „Tak mám dojem, že rozumíš víc, než se zdálo!“

„Rozumí, samozřejmě, že rozumí!“ vpadla Jenniffer. „Jenom to zapírá! Dejte ho zmrskat a uvidíte, jak se rozpovídá! Se mnou přece mluvil!“

„Taky dobrá myšlenka! Co ty na to, starej?“

Stařík zakýval hlavou. „Hovořím řečí bílých mužů. Rozumím ti.“

„No fajn! Tak mi můžeš říct, kdo je váš pán!“

„Myslíš bílého tuana? Je to dobrý muž, který nám dává oběti, dlouhý bílý vepřový pro naše bohy. A posmívá se hloupým bílým lidem, kteří nás nenávidí. Je to dobrý tuan, kterému dali bohové bílou tvář, ale je jako my a má nás rád...“

„A čímpak to dokázal?“

„Dává nám dobré a užitečné věci. Dává nám pušky a střelný prach proti našim nepřítelům a dává nám chutný nápoj, který lahodně hřeje a vrací mládí starým kostem. Dává nám oběti pro naše bohy, abychom usmířili jejich hněv. A vůbec nic za to nechce, jenom aby naši mladí muži sloužili na jeho lodi. Je to dobrý pán, pane, a my ho milujeme!“

„Koupil si vás za staré rozbité flinty a pár soudků kořalky! Snad ne i za ty plechové ozdoby, co máš na krku? Snad ne za starý kalhoty, co nosíš místo hadru kolem boků? Za to pro něj zabijíte lidi, vraždíte koho poručí a sloužíte nejhoršímu vrahovi, který kdy přišel do těchto končin?“

Stařík se usmál a já viděl jeho zuby, opilované do hrotů. „Naši muži odjakživa bojovali s cizími lidmi. Chytáme je, zabíjíme a pojídáme jejich maso. Hloupí bílí muži nám zakazovali pojídat maso našich nepřítel, protože neznají jeho omamnou chuť. Ale náš přítel nám to dovolí a ještě nám přiváží zajatce, abychom je mohli sníst...“

„To jste chtěli sníst i tuto ženu a toho starce?“ zeptal jsem se a měl jsem dojem, že se ve mně vzbouzí hnus.

Stařík se mlsně olízl. „Můj pane, ty nevíš, jak dobrá pečínka by byla z této bílé ženy! Vsadím se, že jsi ještě nikdy neokusil masíčko z dobře propečené lidské ruky...“

Andrew zbledl jako křída; přiskočil ke starci a chtěl jej udeřit, ale zadržel jsem mu ruku. „Máš pravdu, starče! Je moudré pojídat zajatce, když je získáš. Doufám, že s radostí přijmeš svoji úlohu potrawy pro nás a pro naše tygry. Uvidíme, jakou radost ti přinese napichování na rožeň, abys byl upečen!“

Stařík se zarazil a pohlédl s úžasem na syna. Pak se podíval po ostatních a zas se vrátil ke mně. „Hovoříš vážně, pane? Skutečně chceš ty, bílý pán, jíst moje maso?“

„No ovšem - vždyť jsi je zrovna chválil!“

„Říct hned, bílý muž! I mne chceš ham-ham sníst?“ zeptal se Abau Rana a koulel očima jako ten černý vzadu o Třech králich.

„Jistě. Na tobě si zvlášť pochutnám!“

„Žertuješ, bílý tuan! Bílí lidé přeci nejedí maso lidí! Neříkat věci, které není pravda, pane!“

„A jsi si naprosto jist, že já jsem bílý? Ostatně, když tě neshmám já, snědí tě šelmy, které tady vidíš. A budou tě ukusovat po kouscích a zaživa. Jak se ti to líbí?“

Stařík si to začal přemítat v hlavě. Navzdory své primitivnosti byl značně vychytralý a o životě bílých věděl poměrně dost. Teď se začal zamýšlet, jakým způsobem by mne obelstil.

„Tuane! Což nevíš, že ten, kdo je sněden, ztrácí právo na život ve věčné blaženosti? Stojím už krok od Šťastných ostrovů, kde budu žít ve věčném ráji; chceš mne strhnout od jejich břehů?“

Potrásal jsem hlavou a tvářil se urputně.

„Můj pane,“ naklonil se ke mně a mluvil tiše: „Když mě pustíš, dám deset dětí svého kmene! Jsou mladé, křehké

a dobře vykrmené, budou ti chutnat...“

„Ty starej ničemo! Ty se opovažuješ...“ stěží jsem se zarazil, abych mu jednu nevrátil.

V tu chvíli zasáhla Diana. Přistoupila a nasadila stejnou masku lišáctví, jakou měl on. „Co když má můj pán chuť sníst tebe? A naše šelmy chtějí sníst právě tebe - protože jsi statečný bojovník a nesmírně chytrý náčelník svého národa, tvoje dobré vlastnosti přejdou do jejich těla!“

Brada mu spadla. Ulekaně se ohlédl na Dianu a potom na syna, jestli ho nenapadá, jak nás obměkčit. Moc mu to asi nemyslelo.

„Poslyšte, hrabě, tohle vaše nechutné jednání...“ ozvala se Jenniffer, ale pohlédl jsem na ni tak výhruzně, že zmlkla.

Stařík si teď prohlížel Dianu. Poznal, že je žena, ale taky pochopil, že se obléká jako kluk a nosí zbraně, takže zřejmě nedodržuje obvyklé mravy. Diana ho nechala si ji prohlédnout; pak začala syčet jako had pokušitel:

„Opravdu jsi ještě nepochopil, starý blázne, co se tady děje? Tento pán, tuan Charry, nebojuje s tebou, ale s tvým bílým pánem! K tobě bude laskavý, možná ještě laskavější než tamten, protože tě potřebuje stejně jako on. Už ti to došlo?“

„Proč mne tedy chce zabít?“

„Nechce tě zabít. Leda, kdybys neposlechl. Jenomže ty nejseš tak hloupej a rozmyslíš si to!“

„A ty seš co?“ koukl po ní podezíravě.

Diana si vyhrnula rukáv s vytetovaným drakem. „Víš, co to je?“

Nevěděl. V jeho světě to neznamenal nic než ozdobu.

Dianě vzlétly ruce. Hbitě mu přejela po kloubech na rukou a několika hmaty mu je ochromila; to bylo první, co se naučila od Takheo-Kwenga. Starý ničema začal kvílet bolestí.

„Tak už víš, kdo jsem?“ usmála se líbezně.

Neodpovídal, jenom řval. Znovu mu přejela po kloubech a vrátila všechny do jejich původních lůžek. Pak chvíli

vyčkávala, až se vzpamatuje z toho hrozného zážitku.

„Tak bych ráda slyšela, jak ses rozhodl!“

„Jsem naplněn touhou... sloužit ti, pane! Až po okraj!“ skuhral starý ničema a pokoušel se usmívat, ale moc mu to nešlo.

„Tak dobře. Tito zajatci měli jistě nějaké věci. Šaty, ozdoby, všelijaké věci, které ani nechápete. Vy jste jim je vzali, tak jim je zase vrátíte.“

Podíval se na mne, pak na Jenniffer a kněze, potom na Dianu; a řekl nešťastně: „Moji stateční bojovníci si vzali věci bílých lidí. Nebude snadné jim je vzít!“

„Bude lehčí, když je zastřelím a vezmu si je sám?“

„Pokusím se ti vyhovět, pane. Vrátíme všechny jejich věci.“

„Pak máte ještě jednoho zajatce, toho jsme nenašli. Kde je?“

Už ho přešla bolest, takže začal uvažovat, jak se vykroutit.

„Máme si ho jít najít, jako jsme si našly tyhle dva?“

„Nemáme v zajetí žádného bílého muže! Věř mi, pane!“

„Netvrdím, že je bílý! Může být žlutý jako tito bojovníci!“ ukázal jsem na Saong-Čoua.

Pohlédl na Číňana a sklouzl pohledem na jeho meč. „Ano, pane. Hovoříš pravdu a mně nezbývá než se stydět, že jsem se pokusil tě oklamat!“

„Tak vidíš - zase zkoušíš mě obelstít! Toho muže mi vrátíš. Pak mi slíbíš při bozích své země, při bozích, kteří sídlí v ohnivé hoře a při bozích, kteří sídlí v moři pod našima nohama, že už nebudeš zajímat žádné cizí lidi a pojídat lidské maso! Potom budu usmířen, odpluji a už po tobě nebudu nic žádat.“

Zdálo se, že se zarazil. „Proč chceš přísahu při mých bozích?“

Vyskočil jsem a popadl ho za krk. „Protože jim vládnu! Nepoznal jsi ještě, kdo jsem, ty bídný červe, nejbídnější ze všech? Copak jste ještě nepoznali mou ruku, vy zaslepení blázni, ty i tvůj syn? Nepochopil jsi, kdo přišel v noci, pronikl úžinou až sem, kdo dokázal porazit tvoje statečné bojovníky a osvobodit zajatce, které jsi měl? Nevíš, kdo jediný může poručit tygrům a leopardům, aby za něho bojovali? Kdo s nimi může hovořit a dát jim promluvit jako lidé? Nepoznal jsi mne ještě - ty, šaman a náčelník?“

Zarazil se. Upřímně řečeno, když jsem si promýšlel tuto řeč, neměl jsem mnoho důvěry, že ho zmatu a ještě méně jsem věřil, že by uznal můj božský původ; ale vystrašený byl pořádně.

„Pane, já nevím, zda... zda jsi...“

„Nepřej si poznat moji moc! Ti, kdo si to přáli, jsou mrtví! Poslouchej co říkám, a budeš žít!“

„Dobře, poslechnu tě, pane. Až vyjde slunce, dám ti zajatce i všechny věci, které jsme odebrali těm lidem...“

„Dobře. V tom případě tě nezabiju. A teď se mi klid' z očí! Jsem zhnusen tvou ničemností. Tygře, odved' ty dva do vězení a tam je dobře hlídej. Zakousni je, kdyby chtěli uprchnout!“

Aflargeo, který mi stál u nohy, pohlédl zlatýma očima na vězně a s potěšením zavrčel svou hrdelní, drsnou angličtinou: „Učiním, jak si přeješ, pane...“

Stařec sebou škubl; prohodil pár slov k synovi, pak oba vypadli jako namydlený blesk. Aflargeo za nimi.

„Tedy nehněvejte se, kapitáne,“ pravila Jenniffer. „Ale to divadlo s vaším břichomluveckým vystoupením bylo snad přece jen poněkud přehnané...“

„Myslíte, madam? Byla to jediná možnost, jak s těmi darebáky zatočit. Teď snad už budou poslouchat...“

Kněz přistoupil blíž. „Milý synu, nevím, zda Nejmilostivějšímu Pánu se líbilo, jak jste se vychloubal před tím nevěřícím; ale musím přiznat, že jste jej vystrašil pořádně!“

„Taky doufám. A lituji, otče, jestli jsem vás zarmoutil. Smím vědět, jak jste se dostal k těm padouchům?“

„Přišel jsem do této země, abych tu šířil víru v Boha,“ pravil s povzdechem. „Avšak jejich uši se ukázaly být hluchými.“

„To se dalo čekat. Jste tedy misionář?“

„Jsem otec Ignacius Grabner, člen Tovaryšstva Ježíšova.“

„Aha - páter jezuita. Němec?“

„Rakušan, prosím. Z Tanwaldu u Reichenbergu v severní Bohemii, víte-li, kde to je. Patrně nebudete znát moje rodiště.“

„Skutečně, neznám. Ale jak patrně, vaše úspěchy v přesvědčování pohanů byly minimální. O chvíli déle a byl jste napsán na jejich jídelní lístek!“

„Takový je život hlasatelů víry, pane!“ povzdychl si kněz. „Vy sám to zajisté znáte, když se plavíte v těchto končinách...“

„Jistě. Ale, přes všechny výhrady, ty lidi zcela neodsuzuji. Náš pastor říkal, že není na světě takový lotr, aby se u něho nenašla nějaká dobrá stránka...“

„Pastor? Ach - vy jste protestant, pane?“

„Ano. Ale jestli vám to vadí, moje žena je katolička. Jinak po náboženské stránce na tom nejsem nijak silně; věřím v Boha a umím se pomodlit otčenáš. Byl bych vám povděčen, kdybyste všechna ostatní vyjednávání s Bohem převzal prozatím sám...“

Páter Ignác sepjál ruce a obrátil zbožně oči k nebi. „Ach Pane, kolik je tu práce na poli neoraném... Inu, ponechme císaři, co císařovo; a co jest Božího, dejme Bohu. Nebesa ať vám žehnají za vaši dobrotu a laskavost, milý synu...“

Diana už byla celá nervózní, jen se zapojit do hovoru. Otec Ignác si ji nedůvěřivě prohlížel, kroutil hlavou, potom se otázal slušně: „Smím se domnívat, že mám skutečně tu čest s paní hraběnkou z Guyrlayowu?“

„Bez nejmenších pochyb,“ zasmála se. „Jmenuji se Diana!“

„Drahá dcero,“ obdařil ji laskavým úsměvem, „hledím na vás s úžasem a překvapením, smím-li to tak říct - a moje předešlá otázka byla diktována údivem, že nalézám ctnostnou manželku pana hraběte v tomto podivném a dámy nedůstojném přestrojení, spíše připomínajícím mladého muže než dámu jejího postavení...“

Stačila ta jediná věta a pohled na Dianinu rozzářenou tvář, abych věděl, že se páter stal okamžitě Dianiným oblíbencem. Od té chvíle nebude mít lehký život. Bylo mi ho předem líto.

„Zkrátka a dobře, nelíbí se vám, že chodím v kalhotách! Nejste první; pokud se pamatuji, královský promotor Jean de Estivet to vytýkal Janě z Arcu, Panně Orleánské, než ji dal upálit. Doufám, že vy se mnou nehodláte naložit obdobně?“

Dobrý otec Ignác otevřel ústa údivem. Diana se však usmívala a oči jí zářily rozkoší. Mohla se s někým hádat.

„Milá dcero, to jsem na mysli neměl! Naopak, jsem vám vděčen za svůj život, i když je zasvěcen službě Nejvyššímu Pánu! Avšak jako duchovní pastýř, jímž jsem byl právě jmenován, vám musím říct několik slov, která mi diktuje Bůh, obecná slušnost a zvyklosti obecně přijímané ve společnosti...“

„Vy jste jmenován duchovním pastýřem - na naší lodi?“ vykulila Diana modré oči. „Kdo to povídal?“

„Snad... hrabě Guyrlayowe!“ ukázal na mne a počal se obávat.

„No, když to řekl pan hrabě... A řekl, jak si to představuje?“

„Ne, to bohužel neříkal. Ale budu se snažit, seč budou moje chabé síly stačit. Říkal, že si to mám dohodnout s vámi, neboť...“ páter snížil hlas. „...váš ubohý manžel upadl do bludu kacírství a protestantismu!“

„No ale to je hrozné! Ještě že jsem to nevěděla, když jsem si ho brala, co? Ale já jsem pro; podívejte, mám představu, že

byste mohl u nás zastávat asi takovou funkci, jako kardinál Richelieu na dvoře Ludvíka Třináctého. Jste spokojen?“

„Ale madam? Nesluší se žertovat se služebníkem Božím! Jsem jenom prostý kněz a mojí povinností je obracet na víru pohanské, nekřesťanské duše a dávat jim věčnou spásu...“

„Taky dobře. Můžete hned začít. Ao Harrape!“

Jaguár vyčkával nedaleko a okamžitě se zjevil v plné kráse.

„Můžete hned začít! Tento jaguár je velmi zarytým pohanem a o křesťanství má velmi špatné mínění. Budu vám povděčna, když do jeho pohanské duše nalejete trochu křesťanské lásky!“

Ao Harrap si prohlédl kněze a zamručel: „S tím nechci nic mít! Hrej si s Tannarrem, ten má čas na hlouposti!“

„Nebruč! Tak sem posli Tannarra. A taky Aflargea!“

Otec Ignác sice nerozuměl, ale postřehl, že v těch několika zavrčeních je ukryt nějaký smysl; taky si povšiml, že se šelmy na lodi nepohybují jen tak bezúčelně, ale vždy za nějakým cílem. Začínal tušit, že jejich výcvik je zřejmě lepší, než u normálních šelem může být. Ale ještě nechápal celou pravdu.

Tannarr se objevil okamžitě, Aflargeo však měl nějakou práci jinde, takže se tomu vyhnul. Tannarr přiběhl k Dianě, otřel se jí hlavou o nohy a zakňoural něco na přivítanou.

„Jaguár tvrdí, že nemá čas,“ řekla Diana. „Musíte tedy vzít zavděk tímto leopardem. Jmenuje se Tannarrwaghirr a protože to je moc dlouhé, říkáme mu Tannarr.“

Kněz se podíval na leoparda, pak na Dianu, přivřel oči a natáhl k šelmě ruku; pohládl ji po hlavě, ale tvářil se jako ten svatý mučedník, kterého měly šelmy roztrhat v římském cirku.

„Kdo mu dal takové hrozné jméno? To nemohl být dobrý křesťan!“

„To skutečně ne. Když jsem se s ním seznámila, už je měl. Snad jeho otec či matka...“

„Leopardi? Chcete mi snad tvrdit, že ty šelmy mají jména od přírody - nebo od svých druhů?“

„Přesně tak. Půjčím vám Tannarra; bude vás doprovázet a dávat pozor, aby vám někdo neublížil. Můžete si s ním povídat, umí docela dobře anglicky.“

„Nevím, zda...“ pohlédl Tannarrovi do tváře a dokončil: „Nejsem si jist, jestli mi to zvíře ve vaší nepřítomnosti... neublíží natolik, abych nemohl vykonávat svoje bohulibé dílo...“

„Určitě ne! Tannarre, řekni něco!“

Leopard si olízl rty a vycenil dlouhé tesáky, pak řekl pomalu a vážně anglicky: „Ničeho se neboj, člověče! Nezakousnu tebe ani nikoho jiného. Neublížím nikomu, když to není potřeba.“

Otec Ignác údivem opět otevřel ústa - pak vykoktal:

„Rány Boží! Do toho zvířete sestoupil Duch Svatý!“

„Ani ne,“ řekla Diana. „Oni jsou takoví od začátku. Ale mám dojem, že začíná svítat; možná by bylo dobře ukončit vyjednávání, vyměnit náčelníky za posledního zajatce a co nejrychleji se odtud ztratit. Neměl by sis na to vzít slavnostní uniformu, miláčku?“

„Rozhodně ano, musíme udělat dojem. Ty se jistě rovněž vystrojíš, až budou oči přecházet, že?“

„Mám děsnou chuť seknout tomu frajírkovi tu jeho korunu; moc se mi líbí to rajčí peří. Zatím nevím jak...“

„Nepochybně si poradíš. Tak se jdeme převlíct!“

Odešli jsme do své kajuty a já si oblékl bílou uniformu bohatě zdobenou zlatem; Diana se delší dobu zabývala meditací, co by tak mohlo udělat dojem na primitivní divochy, ale potom si vzala taky uniformu, ježto usoudila, že mají k bělochům respekt.

Když jsme se vrátili, zjistili jsme, že otec Ignác navázal přátelství s kapitánem Millardem a ten mu zapůjčil svou zásobní uniformu, i když mu byla v pase poněkud těsná.

Jennifer se tvářila nevraživě a vykládala Andrewovi, že naše zbytečné prodlévání nám určitě nepřinese žádný užitek. Dle jejího názoru je třeba okamžitě odplout a nechat toho Číňana jeho osudu; jinak budeme v nebezpečí taky my. Andrew jí viditelně podléhal a souhlasil se vším, co řekla. Mabel jsem nikde neviděl, ani doktora Rastopčenkova.

„Kde je vůbec Andrej? Neměl tady být? Třeba budu potřebovat udělat dojem nějakým ohňostrojem...“

„To je právě to,“ Johannes ke mně přistrkal malého Aljošku. Kluk se potutelně usmíval. „Oni tady nejsou!“

„Ne... A kde by byli?“

„Andrej a Mabel odjeli na břeh,“ ukázal chlapec prstem přes zábradlí, k temnému břehu. „Brácha vzal svoje lékařské nástroje a odjeli k domorodcům...“

Bitva v Ďáblově zátocě

„Rozumíš tomu?“ zeptal jsem se Diany, která stála vedle mne. „Chápeš, proč Andrej odjel k těm divochům?“

„Myslím, že rozumím. Jel tam, protože je lékař a protože naše kulky poranily hodně Malajců. Jel tam, aby je ošetřil. Ale vůbec nechápu, proč s ním jela i Mabel.“

„Proč?“ pohládl jsem ji po vlasech. „Šla bys se mnou, kdybych chtěl jít k nim - beze zbraně, jenom s kufříkem léků? Pomáhat, a ne vraždit?“

„Šla - ale copak Mabel...?“

„Ty má chytrá hlavičko! Nevšimla sis ještě Mabel a Andreje? Jsi tak všímavá a bystrá, a tohle bys neviděla?“

„Viděla. Ale že by byla schopná kvůli němu...“

„Andrew kvůli Jenniffer doplul až sem. A při tom by nejradši seděl doma za pecí. Taky Mabel jde tam, kam musí jít!“

„Pojedeme za nimi? Třeba je ještě... nezabili!“

„Když je zabili, nepomůžeme jim. Beze spěchu, Diano. Musíme se chovat rozumně...“

Nařídil jsem, aby předvedli starého náčelníka. Měl jsem dojem, že s tím si budeme rozumět nejlíp. Ale namísto něho se zjevila Jenniffer, přesvědčená, že po umytí a nastrojení do šatů Mabel je naprosto neodolatelná a všeobecně okouzlující.

„Ale hrabě, co to slyším? Vy chcete jít ještě jednou na břeh? Zajisté nepochybuji, že domorodcům naženete patřičný respekt, zvláště když jste odložil své pirátské přestrojení a ukážete se jako skutečný gentleman, ale...“

„Drahá slečno, už dvě hodiny tady není řeč o ničem jiném, než o nutnosti osvobodit ještě jednoho muže, takže nechápu, že tato myšlenka doposud nedorazila k vašim rozkošným ouškům!“

„To jsem sice slyšela... ale domnívala jsem se, že žertujete!“

„Jistě, na to mám zrovna náladu! Teď tam dokonce odjela Mabel, to ji tam podle vás mám nechat?“

„Vy jste tak odvážný!“ zašveholila. „Vy se zajisté nebojíte těch ohavných lidožroutů, když... Ale já, slabá žena...“

„Ponechám vás pod ochranou lorda Andrewa. Určitě se o vás postará a udělá vám, co vám bude vidět na očích!“

Andrew se od chvíle, kdy znovu spatřil svou milovanou, dosti podstatně změnil. Byl to opět upjatý přísný gentleman a zdálo se mi, že moje přátelství bere jako nutnost, rozhodně mu nepůsobí potěšení: „Věděl bych mnohem lepší řešení! Pokud ublížili Mabel a tomu doktorovi, měli by být bez milosti rozstříleni z kanónů! To je snad naučí vážit si bílých!“

„Já bych navrhovala střílet okamžitě,“ dodala Jenniffer. „Ubohá Mabel a ten lékař jsou již stejně určitě mrtví!“

„Navzdory vašemu mínění, slečno Jenniffer, nejsem pirát a vrah! Z toho důvodu odmítám střílet do žen a dětí, naopak s těmi lidmi budu vyjednávat tak dlouho, dokud to bude mít smysl.“

„Ale oni zabíjejí bělochy, dokonce je pojídají! Tak ničemné plemeno by mělo být vyhlazeno z povrchu země! Mají snad uniknout bez trestu, hrabě Guyrlayowe?“

„Trestá Bůh, ne my! Ať si své činy srovnají se svým svědomím; já si to srovnám s těmi, co se odváží na mne zaútočit. Kromě toho, madam, kdyby je nevedli a nenaváděli běloši, nikdy byste tu nebyla; a kdyby vaši námořníci byli jen trochu co k čemu, nikdy by je Malajci s jejich krisy nedokázali přemoci!“

Urazila se a zmlkla; taky Andrew se urazil, vrhl po mně znechucený pohled a majestátně odkrácel. Nechal jsem je být, měli jsme dost starostí s výpravou na pevninu.

Vycházelo slunce. V jeho paprscích dostala džungle na ostrově smaragdovou barvu, zatímco moře se zbarvilo ultramarínově; slunce samotné pak vypadalo jako žlutočervený pomeranč, když se maličké, rozespálé a trochu

rozmrzelé nořilo z vln. Málokdy jsem viděl tak nádherné barvy jako v té zátocce; snad ani můj Armin nehýří tak pestrou paletou. Jak mohou v té rajske nádheře žít zlí lidé?

Tentokrát jsme zamířili ke břehu třemi čluny. Páter Ignác se rozhodl, že se pokusí ještě jednou pohovořit se svými zarytými pohany a přimět je k nějakému lepšímu přesvědčení; ale že si na ostrov ještě jednou troufne Andrew a Jenniffer, to jsem skutečně neočekával. Avšak jeli a já neměl náladu se s nimi hádat. Vzali jsme s sebou starého náčelníka, ale ostatní prozatím ponechali ve vězení pro případ nějaké neshody.

Seděl jsem u kormidla a Diana vedle mne. Když jsme dorazili ke břehu, vyskočil jsem a vytáhl loďku na břeh, protože mám ze všech přítomných největší sílu. Byl tu klid, dokonce mrtvoly padlých už byly odstraněny.

Chvíli to trvalo, potom se mezi chatami objevila nějaká stará žena - zavřeštěla a běžela zase pryč, zatímco stařík na ni něco křičel. Pak se zase dlouho nedělo nic.

Konečně nastal mezi chatami ruch; z kopřiv se vynořil Andrej a vedl za ruku mladého bojovníka, který měl ovázanou hlavu i levou ruku a trochu pokulhával. Za nimi se opatrně ploužilo pár dalších. Mabel v prostých šatech, ve kterých jindy uklízela jídelnu a salón, přivedla několik mladších žen. Staré báby a děti obsadily všechny kouty a vykukovaly.

„To byl taky nápad, jet sem v noci a beze zbraní!“ řekl jsem. „To může napadnout jen blázna jako jsi ty, Andreji!“

Andrej mávl rukou a široce se usmál. „Střelili po mně pár šípů! Ale když viděli, že jsem beze zbraně, nebáli se. Přišel jsem k jednomu z raněných a začal ho ošetřovat, Mabel mi pomáhala. Potom přišli všichni a už nestříleli.“

„Vždycky jsem se vytahoval, jak jsem velkej hrdina; teď vidím, že za tebou nestačím ani koukat!“

„Ále, to nic!“ mávl rukou, otočil se a počal něco vemlouvavým hlasem rusky vykládat tomu Malajci, co ho držel za ruku. Asi mu připadalo, že divoch bude jeho mateřštině líp rozumět.

Stařík počal svolávat svoje lidi. Přišli sem nejhrůzostrašnější muži ze všech bojovníků, s lidskými kostičkami v nose a uších, se strašlivými krisy za pasem, pomalovaní a vymustrovaní lasturami, perličkami, mušličkami a barevnými péry papoušků i jiných ptáků. Kdyby měli lepší spojení se svými rodnými bratry na Borneu a Nové Guineji, jistě by měli i víc ozdob z překrásných dlouhých per rajek. Jeden měl na krku šňůru perel; Jenniffer, jak je spatřila, se k němu vrhla a strhla mu je, častujíc ho vybranými nadávkami, neboť to byl její majetek.

Ženy a starci na příkaz náčelníka snesli na hromadu dvě brašny, šaty Jenniffer, sutanu otce Ignáce, na dvacet malých Biblí a dobrou stovku krucifixů z nějakého kovu, který se leskl jako stříbro a jimiž byli někteří ozdobeni, ježto kříže byly na horním konci provrtané a daly se pověsit na řemínek na krk. Domorodci je zřejmě považovali za kouzelnické nářadí, proto je takto upravili; vzdávali se jich velmi neochotně. Co se týkalo zbývajícího majetku Jenniffer, ten nebylo možno živou mocí získat, ani výslech staříka nepřinesl odpověď na otázku, kam se poděl - asi si parádivé ženské chtěly její šminky a cetky ponechat. Když Jenniffer spatřila, jak špinavé jsou její šaty, odvrátila se a prohlásila, že od těch divochů už nic nechce.

Otec Ignác hleděl na kříže a Bible s dojetím a když spatřil, jak jedna žena odepíná krucifix z hrdla, přiskočil k ní a rychle ji poučoval, aby si ho nechala; potom pronesl dlouhou nesouvislou řeč, v níž poučoval domorodce, že ty kříže mají velkou cenu, chrání před nemocemi, úrazy, neštěstím, snědením od nepřátelského kmene, požárem a malomocenstvím, jakož i přivolávají věčnou blaženost. Rozdal opět kříže i Bible a domorodci je brali váhavě, jako veliké kouzlo. Asi je přiřadili do galerie domácích bůžků, nepřátelských lebek a vycpaných opic ve svých příbytcích.

Zajímá jsem se o třetího zajatce. Stařík se opět pokusil něco uhádat, ale trval jsem na svém, tak ho konečně přivedli. Tři nejsveřepější bojovníci ho přistrkali, další za nimi nesl jeho majetek. Byl to ještě mladý muž žluté pleti a šikmých očí, černé vousy a vlasy neupravené, rozcuhané a vlasy dostatečně dlouhé, aby se z nich dal uplést čínský cop. Muž

byl zcela nahý a omotaný mnoha metry provazů a řemenů; spoután byl tak pečlivě jako Jenniffer a misionář dohromady. Přesto ještě jeden z válečníků držel před jeho hrdlem obnažený kris, hotov mu ho při prvním prudkém pohybu vrazit do hrdla. Muž se tvářil zcela netečně a chladně, jako by námi všemi pohrdal.

„To je zajatec, kterého sis přál, tuane...“ řekl stařík.

Jennifer něco hystericky zakvokala a zakryla si tvář rukou; Andrew mi cosi povídal, ale já si jich nevšímám. Pokynul jsem Dianě, aby s tím mužem promluvila čínsky; sice na ni pohlédl, ale ani ho nenapadlo odpovědět. Povšiml jsem si tetování na těle, které bylo podobné čínskému, ale ne zcela stejné. Zaujal mne taky jeho majetek; kývl jsem na strážce, aby mi ho přinesl a položil k nohám. Byl to čínský oděv, dost obyčejný, pak uzlík s nějakými drobnostmi a dvě zbraně: krátký meč s čepelí asi třicet centimetrů dlouhou a ostrou jako břitva; a nádherný meč ve zdobené pochvě ze smaragdově zeleného laku, připomínajícího rybí šupiny. Meč byl dlouhý tak metr třicet, nad rukojetí měl posazenu mosaznou záštitu ve tvaru dvou bojujících draků a ta rukojeť byla zčernalá a ohlazená dlouhým používáním. Vytasil jsem meč a slunce se zalesklo na čepeli z ušlechtilé oceli, na níž nebyl ani jediný zub, ačkoliv jsem nepochyboval, že byl často používán. Zkusmo jsem jím mávl do vzduchu; byla to zbraň, jakou jsem si celý život přál mít.

Majitel té krásné zbraně mne pozoroval šikmýma očima, bez viditelného pohnutí, strachu či vzdoru. Usmál jsem se, ale asi nevěděl proč a nehnul ani brvou. Přikročil jsem k němu a napřáhl meč před jeho tvář - ani teď nemrkl. Tak jsem ji rychle spustil a několika pohyby mu přesekal pouta. Naštěstí byla provedena tak, že rychle spadla a on měl volné ruce.

Co jsem spatřil pak, na to nezapomenu do nejdelsí smrti. Ten muž v jediné chvíli pozvedl ruce a současně srazil oba strážce, až se počali svíjet na zemi; třetí nestačil bodnout krisem, zajatec se ohnal levičkou a srazil zbraň, pak mu jednou ranou pravičky rozrazil lebku. Potom přiskočil ke mně a protože jsem jeho meč držel v ruce, vyškubl mi z pochvy moji křížáckou zbraň. Zachránilo mne, že nebyl zvyklý na

váhu mého meče; odrazil jsem ho, v té chvíli skočil Aflargeo, dopadl na něj a srazil ho na zem. Prackou ho udeřil přes ruku a zajatec pustil meč.

Malajci tasili krisy a vrhli se na něho; avšak pořád ještě na něm ležel tygr, i ostatní šelmy přiskočily a já stál nad ním s mečem v ruce, tak se zarazili. Stařík se uklonil:

„Vidíš, pane, jak zuřivý a nelítostný je ten muž! Kdybychom ho nebyli drželi spoutaného, nikdy bychom ho nezkontrolovali! Bílý tuan ho chytil do smyčky, když jej zajali...“

„A byl důvod ho zajímat? Kdo to vůbec je?“

„Je to velký bojovník ze země za mořem! Tam jsou všichni tak zuřiví a tak dobře zacházejí se zbraní!“

Ao Harrap se naklonil nad zajatce a řekl čínsky: „Kdo jsi, muži? Znáš nás, kteří jsme pány všech moří?“

Muž po něm stočil své šikmé oči; pak řekl tvrdou, nepřítelště vybroušenou čínštinou: „Nezajímám se, kdo je pánem moře. Pohrdám těmi, kdo mne zajali a kdo mne vězní!“

„Kdo jsi, že tak mluvíš?“ dala Diana dohromady čínskou otázku.

Ani se na ni nepodíval. Jen řekl: „Nebudu s nikým mluvit, dokud mne bude držet ten tygr!“

„Pust' ho!“ řekl jsem rezignovaně. Aflargeo poodstoupil a hrdý zajatec vyskočil na nohy tak rychle, až jsem se lekl, že bude zas útočit. Ale neudělal to, vzal ten balík hadrů, rychle rozvinul a natáhl na sebe tmavošedé kimono s několika ozdobami, našitými na švech. Převázal je ozdobným pásem s nějakými znaky a za ten pás zasunul krátký meč. Pak natáhl ruku ke mně.

Neřekl jsem ani slovo. Zasunul jsem tu skvělou zbraň zpátky do pochvy, chvíli ji přidržel před obličejem a sklopil hlavu, jako bych jí skládal poklonu. Pak jsem mu ji podal. Držel jsem ji za pochvu, takže mohl snadno vytasit a napadnout mne, kdyby si to přál. Cítil jsem, jak vložil pevnou ruku na tu ohlazenou rukojeť; chvíli jsme drželi zbraň oba, pak jsem ji já pustil a on zasunul meč na jeho místo za

pás - tam, kde bylo jeho kimono nepatrně odřené od častého používání.

Potom udělal něco, co jsem nečekal. Sehnul se, vzal můj meč a chvíli jej potěžkával v ruce; zdálo se, že se snaží ztotožnit s jeho váhou, která pro něj zřejmě nebyla obvyklá. Potom najednou rychle vyrazil ostřím přímo proti mému břichu. Diana zprudka vydechla, Jenniffer zavřeštěla; ale on zasáhl hrotem meče pochvu po mém boku a vrazil jej jedním pohybem zpátky, odkud ho vzal. Byl rychlý - tak rychlý, že mě mohl zabít, kdyby chtěl, a já bych se nedokázal bránit proti jeho bleskovému útoku.

Teprve potom pronesl sebevědomě:

„Jsem Toshio Yamanaki, rytíř Bušidó, syn daimóa z Koyanami.“

Nerozuměl jsem přesně jeho slovům; otočil jsem se na Mistra Saong-Čoua, který říkal něco Liovi. Konečně jsem se dozvěděl:

„Je to japonský rytíř, princ z nejvyššího rodu. Daimó znamená kníže, tomu odpovídají také ty znaky na kimonu. Zřejmě proto ho tu drželi přesto, že jim zabil tolik lidí.“

Řekl jsem anglicky: „Prosím tě, pověz mu, kdo jsem já; taky mu řekni, že mi bude potěšením dopravit ho do kteréhokoliv přístavu v Japonsku nebo kdekoliv jinde. Požádej ho, aby se po dobu pobytu na palubě mé lodi cítil jako můj vzácný host!“

Poslouchal jsem, jak Li opakuje mé věty v čínštině; povšiml jsem si ale, jak mladý samuraj zprudka trhl hlavou, když řekl čínsky moji funkci v Arminu. Zdálo se, že příliš nevěří tomu, že bych mohl stát stejně vysoko jako japonský císař; položil nějakou otázku a Li se pokoušel vysvětlovat, potom do toho zasáhl Saong-Čou a mluvili zmateně delší dobu.

Diana se šklebila. „Víš, co povídají?“

„Jasně, že ne! Přelož to!“

„Japonec nechce věřit, že jsi tenno, císař. Ptá se, jestli to není omyl a zda nejsi šógun, vojenský vladař říše.“

„Klidně mu řekni, že ano, ať má klid!“

Diana se s potěšením zapojila do diskuse. Samuraj mi pohlédl do očí, pak se svezl na kolena a hluboce se mi poklonil. Jsem už vytrénován od buddhistů z Barmy, tak jsem taky poklekl a pronesl pozdravnou mantru, kterou mne tam naučili. Nevím zda rozuměl, ale tvářil se, že nechápe nic. Když jsme se oba postavili, přešel klidně po můj levý bok a zastavil se tam, jako by mu to místo po právu náleželo. Doposud tam stál Takheo-Kweng, který mu uhnul.

Stařík teď vehementně diskutoval se svým lidem; potom přišel ke mně a řekl: „Jsou všechny tvoje požadavky splněny, tuane?“

„Ano.“

„Díky tobě! Propustíš tedy zajatce, odpluješ od našich břehů a ponecháš nás žalu nad smrtí těch, které jsi pobil?“

Už jsem chtěl říct ano, ale povšiml jsem si otce Ignáce. „Jistě odpluji; ale napřed se ty, tvoji synové a tvoji bojovníci, ženy i děti dáte pokřtít a přijmete ochranu Boha bílých mužů. A taky přestanete zabíjet a pojídat svoje bližní - nebo se rozzlobí Bůh, který vládne nebi i zemi, a přijde vás potrestat!“

Podíval se na otce Ignáce a rozhodl se, že bude hněv Boží radši riskovat. „Tuane, byl jsem mezi bílými muži a vím, že máte pošetilou touhu převracet víru jiných lidí a dávat jim svoji; ale můj kmen byl vychován ve víře v naše bohy a my sice věříme v sílu a moc Boha bělochů, ale přesto...“

Zamračil jsem se a dědek o krok poodstoupil. „Nebojíš se Božího hněvu, ničemo? Dobrá - když neposlechnete, rozzlobím se já, to bude daleko horší!“

Pohlédl na mne, pak na kamennou tvář Tošio Yamanakiho a vyhrkl: „Učiníme, co si přeješ, pane - jenom už rychle odjed!“

Takže se k velkému potěšení otce Ignáce konal za vesnicí u potoka obřad křtu těch ničemů, který ve mně bohužel nevyvolal tak posvátné myšlenky, jak bylo záhodno. Kdyby bylo po mém, byl bych jim lil vodu nejen na hlavu, ale vydrhl

je celé, rýžovým kartáčem a pískem na nádobí, aby alespoň jejich tělo bylo čistší než jejich černé a ničemné duše.

Diana prosadila svou. Namluvila mladému náčelníkovi, že dokáže působit lidem bolest na dálku a že jestli se ještě jednou dopustí nějakého zločinu, dá příkaz, aby mu zaživa shořela hlava. Za tím účelem si ponechává jeho korunu z rajčích per, aby přes ni čarovala. Jestli ji mladý nedá, potom... Naštěstí nepobral tolik rozumu jako síly a všechno jí věřil. Tak si tu ozdobu zařadila mezi svoje trofeje v salónu Griissirna.

Po křtu jsme se odebrali na loď, provázeni díkuvzdáním celého toho lotrovského kmene. Ani se nepokusili pozvat nás na oslavu, jak je v kraji zvykem. Pokud někteří z našich námořníků projeví o něco zájem, majitel mu to okamžitě odevzdal, aby nezdržoval.

Tošio Yamanaki si pozorně prohlížel loď, jakou ještě neviděl. Ale neřekl nic, ničemu se nepodivil a choval se netečně. Postřehl jsem, že Číňané jej okamžitě ohodnotili a od té chvíle mu šli nesmírně uctivě z cesty.

Když jsme vypluli, nabídl jsem mladému Japonci možnost umýt se a upravit mými toaletními potřebami. Vypůjčil si hřeben a břitvu a požádal Lia, aby mu pomáhal. Nechal jsem je být a staral se o plavbu; bylo nutno přeplout lagunu a projet zase zpět průlivem. Měl jsem dost starostí, takže jsem samurajovi nemohl věnovat pozornost; až jsem najednou postřehl, že stojí vedle mne.

Oholil si vousy a vyholil také přední část hlavy nad čelem, jak je zvykem jeho národa. Dlouhé vlasy spletl do složitého copánku, který trčel dopředu, pak dozadu a zas dopředu, takže tvořil na temeni jakýsi hřeben. Nyní z jeho tváře přímo sálala vznešenost, přísnost a potlačovaná energie; vypadal jako nějaký orientální bůh války, který sestoupil mezi lidi.

Usmál jsem se na něho. Zlehka se uklonil a řekl čínsky:

„Prosím, abys přijal moje služby, pane!“

Poděkoval jsem mu. Od té chvíle byl neustále poblíž, připraven k jakékoliv bojové akci. Viděl jsem, že sleduje

veškeré dění na dohled, k ničemu se nevyjadřoval, ale věděl o všem.

Zabýval jsem se právě nevděčnou prací: rozmístit cestující po kabinách. Bylo to složité, kabin nebylo nazbyt. V jedné bydlel doktor Rastopčenkov s bratrem, ve druhé Mabel, ve třetí Andrew Green, ve čtvrté kapitán Millard a Toby, palubní důstojník; ti spali původně zvlášť, ale když přišel Andrew, prohlásil kapitán, že si rád vezme Tobyho jako nocležníka. Stejně se sám nudil.

Bylo nutno ubytovat Jenniffer, otce Ignáce a prince Yamanakiho. Už jsem rozhodl, že Andrej s bratříčkem půjdou do podpalubí mezi mužstvo, ale to byla pořád jen jedna kabina. Svěřil jsem se Dianě, Diana si zavolala Mabel a Mabel navrhla svolat všechny dohromady. A tak se sešli, právě když se objevil Yamanaki a Miss Jenniffer trochu vyděsil, až prohlásila, že od chvíle, kdy je na palubě ten vrah, nebude moci klidně spát.

Diana krátce a stručně vysvětlila, co se tu děje.

„No,“ řekla Mabel klidně, „tak to uděláme jednoduše: Aljoša půjde spát k námořníkům a Andrej by se mohl nastěhovat ke mně!“

Trochu mne to od ní zarazilo a Dianu asi taky; Jenniffer na ni zírala ohromeně: „Proboha - ty sis toho člověka vzala za muže?“

„Ne. A to se musí?“

O Jenniffer se znovu pokusily mdloby. „Dobrý Bože! Ty chceš žít v jedné místnosti s člověkem, za něhož nejsi provdána?“

„Nejenom v jedné místnosti! Dokonce s ním chci spát na jednom lůžku, což se ostatně už stalo. A netvař se tak hloupě, má milá! Na této lodi je to zvykem, jak dokazuje hraběnka z Guyrlayowu.“

Diana se začala tiše smát a Andrew řekl: „Chceš tím snad něco naznačit, sestřenko?“

„Že lady Diana je sice možná hraběnkou z Guyrlayowu, ale není zatím ani zdaleka paní Ritherovou! Zkrátka a dobře,

jejich sňatek byl zatím posvěcen jenom státními orgány jejich země, nikoliv však řádným křesťanským knězem. Což se mi zdá naprosto přirozené, ale tobě určitě ne; tak abys měla nad čím se pohoršovat, můžu tě ujistit, že se hodlám co nejdřív podobným způsobem vdát za doktora Andreje Rastopčenkova!“

O Jenniffer se během té řeči pokusily mdloby několikrát; o otce Ignáce zatím jen jednou, ale oba to statečně překonali. Andrew se tvářil, jako by spolkl klubko ostnatého drátu a přemítal, čím ho jako gentleman zapít; Diana se řehnula čím dál hlasitěji, takže se mohlo klidně stát, že dostane hysterický záchvat.

„Nebudu na této lodi ani o okamžik déle, než je bezpodmínečně nutné!“ řekla Jenniffer uraženě. „Lorde Andrewe, zaříd'te to!“

„Obávám se, že bude nutné, abychom zde zůstali až do návratu do Hongkongu, má drahá! Kromě toho, pohostinství hraběte Guyrlayowa je ctí, kterou nemůžeme odmítnout!“

„Ty možná ne! Ale já mohu! Nehodlám se denně stýkat pod jednou střechou s člověkem, který vypadá a chová se jako pirát; se ženskou, která chodí v kalhotách a žije s tím mužem neprovdána; se svou bláznivou sestřenkou, která se po ní opičí; s tím jejím připitomělým doktůrkem; s těmi hroznými kočkami, které se plíží po všech koutech a pouli na mne krvelačné oči; s těmi špinavými Asijci, kterými je loď zamořena; se všemi neurvalými námořníky, co se mi smějí; s támhletím vrahem se šikmýma očima; vůbec s nikým z té sebranky se nechci stýkat! Chci pryč, Andrew, pryč a pryč, byla jsem už dost dlouho mezi všelijakou pakáží, teď chci konečně mezi slušné lidi!“

Doktor Andrej přistoupil blíž, vzal ji za ruku a vyzkoušel puls. Potom pokývl hlavou: „Slečna je velmi rozrušena přestálým utrpením. Doporučuji, aby si lehla a zůstala na lůžku nejméně po několik dní, než ji přejde nervové vypětí. Nezlob se na ni, Charry, ona neví, co povídá!“

„Já že nevím, co říkám?“ rozlítla se Jenniffer. „Já, jediná rozumná osoba mezi všemi, co jsou tady?“

„Máte docela pravdu, madam,“ řekl jsem. „Dělejte si, co uznáte za vhodné. Já vás zkrátka odvezu do Hongkongu, tam si vystoupíte a nepřejete-li se se mnou víckrát vidět, nevadí.“

Druhou pacientkou byla Diana. Ta se dusila smíchy, svíjela se po palubě a hýkala jako osel. Andrej navrhl polít ji vodou, což ji přimělo k dalšímu záchvatu smíchu. Kabát a boty už svlékla, kalhoty měla od bláta, takže nic nebránilo. Aljoška ochotně doběhl k zábradlí, nabral vědro vody a důkladně ji ošplíchl. Sice se ještě smála, ale přestala se dávit.

„Co si s tím děláte starosti? Mabel vezme k sobě Andreje, to máme jeden volný pokoj. Do toho pokoje přijde otec Ignác a kníže Yamanaki. Jenniffer se zkrátka nastěhuje k Andrewovi. A je to!“

V téže chvíli se ozvaly dva výkřiky nesouhlasu.

„Já bydlet s takovým pohanem?“ křičel otec Ignác.

„Já bydlet s lordem Andrewem?“ křičela Jenniffer. „Jako nějaká poběhlice?“ dodala s nepopsatelným posunkem.

„Chceš si ho snad vzít, ne?“ zeptala se Mabel. „Je to konečně tvůj snoubenec. Co na tom, že spolu budete bydlet o chvíli dřív?“

„Já? Já mám žít pohromadě s mužem - v jednom pokoji?“

„Jo holka, takovej je život,“ řekla Diana. „Ostatně, třeba se bude chovat slušně. Bude to sice nuda, ale nemáš se čeho bát!“

Jenniffer zapištěla jako krysa, když jí šlápněš na ocas. „Ať jde ta ženská pryč! Chodí v kalhotách jako kluk, vypadá jako ševcovský učedník a ještě se chová jako...“ Nepopsatelně zavyla a vrhla se do náruče svému snoubenci, který se tvářil koženě a vypadal, že neví, co si má myslet.

Jediný klidný člověk v té vřavě byl princ Yamanaki, který stál dva kroky za mnou s rukama složenýma na břicho, díval se pohrdavě na tu hádku a zdálo se mi, že se tváří soucitně. Ten jeho soucit platil nejspíš mně, což mi dodalo ráznosti:

„A dost! Já jsem tady kapitán! Bude to tak, jak řekla Diana! A basta! Cestující do svých kabin! A to hned!“

V očích Jenniffer se objevily ohníčky vzpoury; ale neřekla nic, otočila se a jako královna šla ke kabinám. Andrew za ní. Mabel se zasmála, vzala Andreje za ruku a šla s ním, asi ho přestěhovat. Otec Ignác obrátil oči k nebi, pokřížoval se a kráčel za nimi. Zůstal jen princ Yamanaki, ale ten beztak ničemu nerozuměl.

„Budeš bydlet v kabině se starým mužem, který slouží Bohu!“ pokusil jsem se vysvětlit mu čínsky.

„Ano, pane.“ řekl a to bylo vše, co k tomu měl.

Diana přistoupila a opřela mi hlavu o rameno.

„Potřeboval bych se napít rumu.“ oznámil jsem jí. „Hodně rumu a kdyby byl studený, byla by to přímo extáze!“

„Jsem zásadně pro! Tohle bude zas plavba!“

„To jo! Ta smečka bláznů mě přivede do hrobu. Copak opravdu jsem největší vyvrhel lidstva, nebo co? Člověk se tady štve, aby někoho vytáhl z rukou lidožroutů, vrahů a banditů, a co má za to? Holka řve a vyvádí, její slavný Andrew se tváří, jako by mu bylo zle od žaludku, pan farář káže nesmysly a chová se jako malý kluk. Krucifix, já bych je všechny popadl za krk a vyhodil z lodi, ať si plavou do horoucích pekel! Já bych...“

Pohlédl jsem do nepohnuté tváře prince Yamanakiho a trochu si oddechl: „Tohle je jediný rozumný chlap na lodi. Chlapče, kdybys rozuměl tomu, o čem se tady mluví, asi bys myslel, že běloši jsou největší blázni na světě!“

„A nejsou?“ Diana na mne vyplázla jazyk a odešla na před, kde už zas začínal nějaký virvál.

Za moment už klusala zpátky, ale předběhl ji Ao Harrap.

„Poplach, Charry! Darkka proplaval úžinou, aby zjistil, co se děje. Jsme obklíčeni! Celá oblast je zatarasena čluny a venku, na širém moři, pluje loď asi taková, jako náš Griissirno. Na člunech Malajci ozbrojení po zuby, chystají se na nás. Jiný východ odtud neexistuje. Jsme v pasti!“

Diana hvízdla jako uličnický kluk.

„Cože?“ zeptal jsem se a pomalu zvyšoval hlas. „Ta zatracená pakáž si myslí, že mě zadrží v téhle smradlavé zátocce? Ta banda ničemu se domnívá, že vůbec cokoliv zadrží moji loď, když chce plout odtud? To toho ještě nemají dost? Chtějí poznat moji pěst? Tak dobrá, když to chtějí, mají to mít! Zrovna teď mám náladu někoho roztrhat na hadry!“

„Neřvi tak,“ upozornila mne Diana. „Nech si něco na nepřítele! Nemusíme všichni ohluchnout!“

„Ty drž klapačku a vyhlas alarm! Rychle!“

Diana se rozběhla ke zvonci a začala vši silou cloumat provazem; první údery nikoho nepoplašily, ale když zvonění neustávalo, objevili se členové posádky. První přiběhl na můstek Toby; když se dozvěděl co a jak, vzal píšťalku a začal ohlušujícím způsobem hvízdát. Přiběhl Millard, O'Reilly, Andrej a Mabel, pak otec Ignác, Jenniffer a Andrew. Jen princ Yamanaki stál nepohnutě za mnou.

„Tak kamarádi! Dozvěděl jsem se, že zátoka je uzavřena divochy; máme možnost zůstat tady a čekat, co se z toho vyvine, nebo prorazit! Podle mého je lepší prorazit, tady bychom mohli čekat až do úplného zešedivění, a stejně bychom nakonec dostali na... Naše loď je dobře ozbrojená, posádka statečná a uvyklá boji - tak doufám, že všichni souhlasíte, abychom bojovali!“

„Já ne!“ pravila Jenniffer. „Je to hrozné, hrabě! Dělejte něco, abychom nebyli v nebezpečí!“

„Já taky nesouhlasím,“ dodal Andrew. „Je to nebezpečné! Máme na palubě ženy, máš to na paměti?“

Ostatní podle všeho souhlasili, protože hrozili pěstmi, řvali a tvářili se bojovně.

„Vy dva si zalezte někam, kde na vás nebude pršet. Hlavně se nepleťte těm, co budou bojovat. Pozor, rozdělím úkoly!“

Kapitán Millard: převezme řízení lodi. Já velím bojovému oddílu, nemám na to čas.

Toby: vezmeš si na starost zád' a boky, aby tam nikdo nevlezl; kdyby něco, zavoláš nás.

O'Reilly: máš příležitost předvést, co umíš s děly. Nejlepší by byly tříštivé náboje, ať něco vidí!

Andrej: připravíš co nejrychleji pár svých anarchistických bomb. Mabel ti může pomoci. Tak, aby se daly házet na čluny!

Saong-Čou: připravíš všechny chlapy k boji. Máš pravou stranu!

Takheo-Kweng: ty to samé, ale na levém boku lodi!

Harry: vezmeš si jednu strojní pušku

Andrew: vidím, že chceš bojovat, tak druhou. Jenniffer ti může pomoci, aspoň podávat náboje. Otec Ignác bude podávat náboje Harrymu. Já vím, že jste kněz a zbraně nesmíte brát do rukou, ale když nás dostanou, snědí vás bez ohledu na vysvěcení!

Yamanaki: dostaneš pušku a budeš střílet jako ostatní. Až bude čas, pomůžeš tím svým mečem při boji zblízka.

Diano: ty zůstaneš u mne a pomůžeš, kde bude třeba.

Šelmy vědí samy nejlíp, co mají dělat.

Je všem všechno jasné?“

Zřejmě jim to jasné bylo. Jenom Tošio se zdvořile uklonil:

„Pane, ve tvém zasedacím sále na stěně jsem spatřil bojový luk. Směl bych požádat, abys mi jej pro tento boj zapůjčil?“

„Jistě, ale...“

„Studoval jsem Zenovou školu lukostřelby a...“

„Jasně, vem si ho. Můžeš si ho klidně nechat...“

(pochopitelně nám Li překládal. Nebudu to pokaždé opakovat)

Na lodi zavládl horečný ruch; všichni kromě Jenniffer se co nejúčelněji připravovali k boji. Měl jsem trochu obavy, co udělá Pepito a jeho partáci, ale už si zvykli, že patří k posádce a hodlali jít s námi i proti bývalým společníkům. V jejich světě se zřejmě občasná změna nadřízených nebere tak přísně.

Také Li se u mne na chvíli stavil.

„Vznešený pane, je mi nesmírně líto, že se tohoto boje nemůže zúčastnit můj otec a ostatní z naší vesnice! Nesmírně rádi by si vyřídili účty s těmi ničemy, co nám kazí obchody!“

„Neboj se. Třeba ještě budete mít příležitost!“

Li přikývl, ale to nebylo vše co měl na srdci. Chvíli otálel, měl strach; potom řekl: „Jestli přežijeme, přimluvíš se u našeho vznešeného hosta, aby mne přijal za učedníka?“

Ohlédl jsem se na Yamanakiho. Stál nehybně, ruce složené na břiše, mlčel a vyčkával.

„Zajisté. Ale proč?“

„Ten muž je veliký mistr bojového umění. Kdyby byl tak nesmírně laskav a přijal mne do učení, mohl by mi dát cenné rady.“

„No... viděl jsem, že je dobrý bojovník. Ale žádné skutečně mimořádné výkony zatím nepředvedl...“

„Prozatím nebylo třeba. Přesto mi stačí jediný pohled, abych pochopil, že je mistrem.“

„Tak dobře. Řeknu mu to.“

Li se nám oběma hluboce poklonil a chtěl odejít na své místo. Ale Tošio najednou promluvil; Li se zarazil, obrátil se a přiběhl k němu. Japonec vztáhl ruce a Li mu do nich vložil svůj meč. Na malou chvíli jej drželi oba, Tošio něco povídal, ale nerozuměl jsem ničemu. Pak se Li poklonil, zasunul meč a odběhl.

Stačilo mi to. Naslouchal jsem Dianinu povídání o všelijakých mistrech Zenu dost dlouho, abych věděl: Yamanakimu není třeba nic vykládat. Je mistrem proto, že ví.

Blížili jsme se k úžině. Spatřil jsem, že se tam mihla loďka, pak zmizela. Dal jsem příkaz, aby se každý ukryl za zábradlí a čekal, ať loď vypadá, že všichni po namáhavém boji spí. Jen já, kapitán Millard u kormidla a princ Yamanaki jsme stáli na můstku a hleděli před sebe, na skály, za nimiž nás čekala smrt.

Griissirno pomalu a majestátně, pod polovičními plachtami, vplul do ústí průlivu; v té chvíli jsme také spatřili

řadu pestře pomalovaných domorodých loděk s vysokými špicemi, plně obsazených po zuby ozbrojenými Malajci. Když jsme se objevili, ozval se ze všech stran ohlušující řev a zároveň nám okolo uší zasvištěly kulky. Bylo to daleko a nemohli nic trefit, přesto stříleli jako blázni. Několik kulek protrhlo plachtu nad našimi hlavami, ale to lodi nevadilo, plula stejně klidně a majestátně dál.

Tošio se pohnul. Ukázal za sebe a něco povídal, uchopil svůj luk a držel jej volně v ruce. Nechápal jsem, moře za námi bylo prázdné. Ale potom jsem spatřil, že z porostu mangrove při břehu se vynořila jedna, druhá, třetí loďka. Jejich posádky veslovaly co nejrychleji, aby se dostaly k naší zádi a uzavřely nám cestu zpět; náčelník těch mužů stál na zádi jednoho člunu a povzbuzoval své mužstvo hrdelními výkřiky.

Tošio zvedl luk. Vůbec nemířil, bleskově jej natáhl a vypustil šíp. Ten šíp zasáhl náčelníka do břicha, chlap zašermoval rukama, přestal rvát a sletěl ze člunu. Tošio už měl v ruce další šíp, zas jej bez míření vypustil a zasáhl kormidelníka dalšího člunu. To už se zvedli námořníci a začali střílet; Malajci pochopili, že se přepad nepodařil, že proti nim stojí celá naše palebná síla, tak to otočili a prchali.

V té chvíli jsem pochopil taky já, že Tošio Yamanaki skutečně je mistrem Zenu. V jeho pohybech jsem postřehl stejnou rituální dokonalost, jako v činnostech mnichů v Barmě. Jeho počínání bylo službou Nejvyšší Osobnosti Božství; jeho šípy vedla vyšší moc a byl jsem si nyní jist, že tatáž vyšší moc povede jeho ruku, až vytasí svou hroznou katanu.

„Děla - pal!“ zavelel jsem. Ze spodní paluby zabouřily dělové rány. První koule zapadla do vody před loďkami, ale ostatní zasáhly doprostřed jejich seskupení. Mezi domorodci nastal zmatek a mnoho raněných i umírajících s křikem padalo do vody. Polekalo je to a já současně dal rozkaz: „Strojní pušky! Pal!“

Napřed se rozrachotila Harryho puška, teprve potom druhá. Dvě dlouhé dávky přelétly řadu nepřátel a všude rozsávaly smrt. Asi to nečekali, mnozí se snažili uprchnout

z ohrožení, ale jejich velitelé, hnědí, žlutí i bílí, jim nedovolili a popoháněli je vpřed. Znovu práskla děla, gejzíry vody, které tříštivé náboje při dopadu na hladinu vyvolaly, rozháněly trosky lodí daleko od sebe a uvolňovaly nám cestu.

„Plachty svinout! Kotelna - plnou parou!“ velel jsem. Parostroj se rozblafal a z komína se vyvalil černý dým; doposud jsem jej nechal běžet volně a předstíral, že plujeme jen pod plachtami. Nyní loď přímo poskočila dopředu; námořníci skočili k vrátkům a svinovali zbytek plachet, aby nepřekážely při manévrování.

Princ Yamanaki vedle mne znovu pozvedl luk a vypustil šíp. Když jsem se díval, kam střílí, spatřil jsem, jak ze skály nad námi sletěl Malajec v rudé sukni, svírající ještě teď v ruce pušku. Současně jsem si všiml dalších hlavní, namířených na nás.

„Pozor! Na skalách mají ukryté střelce!“

To už jsem taky střílel a někdo další rovněž. Přesto stříleli i Malajci; vedle mne se do paluby zaseklo několik kulek a kdybych rychle neskočil za sud s pitnou vodou, mohl jsem mít v těle pár ukázkových dírek. Yamanaki se snad vůbec neschoval, vypouštěl své šípy a jeho pohyby připomínaly tanec. Jednoho námořníka kulka zasáhla, puška mu vypadla a zůstal nehybně ležet. Kromě pušek používali nepřátelé šípy, dost dlouhé, zdobené vyřezáváním, pomalováním a barevným peřím; jeden se zapíchl do sudu těsně u mého nosu.

Zbývající loďky Malajců se dostaly k naší přídi. Teď přišla chvíle, aby Andrej vyzkoušel svoje bomby. Nepoužil však výbušné mechanismy, ale zápalné láhve. Hodil jich několik; když zasáhl některou loďku, tekutina se rozstříkla a člun naráz vzplanul jako pochodně. Posádce nezbývalo než skočit do vody a plavat ke břehu, pokud nechtěla uhořet. Horší bylo, že kdyby taková hořící loďka narazila do našeho boku a zaklínila se, mohl chytit i clipper. Tomu naštěstí zabránily granáty, které po nich námořníci házeli a podařilo se jim včas je potopit.

Teď se bojovalo všude; já sám střílel po všem, co mi přišlo před mušku, přestal jsem si všímat, co dělají ostatní a podlehl bojové vášni. Znímám tento stav myšlení od svých šelem, ty

často v boji propadají podobné extázi a po odeznění si těžko dokážou vzpomenout, co vyváděly. V nějakém podobném stavu myslí se taky nacházel Yamanaki; myslím, že mu rozumím.

Nakonec se podařilo čluny před námi rozehnat; Malajci, kteří přežili, prchali do bezpečí a my měli chvíli klidu, abychom se porozhlédli, kolik nás zbylo a kdo padl. Ranění byli odneseni do podpalubí a Andrej se na ně podíval, ale nemohl dělat skoro nic, ještě jsme z toho nebyli venku. Těžce raněným moc pomoci nebylo, muži s lehčím zraněním pak odmítali opustit své místo a chtěli bojovat dál.

Tošio přešel palubu a sebral pušku, která vypadla jednomu ze zabitých z rukou. Přistoupil ke mně a zeptal se čínsky, ale já mu přesto rozuměl: „Jak se s tím zachází?“

Ukázal jsem mu to; pušku už možná znal, ale takovou konstrukci viděl poprvé v životě. Byla z našich vojenských zásob. Vyzkoušel ovládání, zlehka kývl hlavou a ponechal si ji. Pochyboval jsem, že mu k něčemu bude, když z ní v životě nestřílel, ale proč ne?

Ale pořád ještě jsme proplouvali tou úžinou; bylo mi jasné, že dokud nebudeme na volném moři, nemohu si být jist, že máme po problémech. Taky jsme se ještě nesetkali s jejich vlajkovou lodí, tím trojstěžníkem, o kterém všichni mluvili.

Za té situace ohlásil jaguár na přídi: „Pozor! Před námi další skupina člunů!“

Nebyly to čluny. Byly to vory ze silných klád, plné ozbrojených Malajců a svázané dohromady tak, aby uzavíraly celou úžinu. Za ní bylo skutečně volné moře - ale tahle přehrada mohla zadržet každé plavidlo, i mnohem silnější než Griissirno. Za ní, před ní, všude okolo se to hemžilo čluny. Jak se zdálo, vyrukovala na nás celá jejich armáda v plné síle. Čemuž jsem se ostatně nedivil, já bych to udělal taky. Pokud se jim podaří zvítězit, budou pány na celém oceánu. Pokud ne...

O'Reillyho děla zahájila palbu, připojily se strojní pušky. Andrej začal vyhazovat svoje bomby a každý, kdo měl pušku, pálil po Malajcích na vorech i člunech. Ale také oni začali

střílet; všiml jsem si, že máme několik mrtvých a bezpočet raněných. Jedna kulka mě škrábla na rameni, ale nebylo to nic vážného, ani jsem se o to nestaral.

Všiml jsem si, že na jednom z vorů velí domorodcům běloch, asi třicetiletý muž v bílé košili. Pobízel je vehementně, když ale v jeho blízkosti vybuchla jedna z Andrejových bomb, rozmyslel si to, skočil na nejbližší člun a prchal ven z úžiny. Malajci byli statečnější, sice se snažili vyhnout přímému střetnutí, ale všichni po nás neustále stříleli a jejich kulky štípaly třísky z paluby kolem nás.

O'Reilly se překonával, jeho děla rozbíjela zátaras z vorů; hodně domorodců tam zahynulo, ti zbývající to nakonec taky vzdali a uprchli na člunech. Ale byli jsme nuceni zmírnit rychlost, náraz do zátarasu by nám nemusel být prospěšný. Toho využili muži, kteří zůstali za námi, ať už uvnitř v laguně nebo různě poschovávaní v porostu. Jejich čluny byly neustále za naší zádí, stříleli po nás, někteří skákali do vody, plavali k lodi a pokoušeli se vylézt na naši palubu.

Všiml jsem si toho ve chvíli, kdy mě Tošio upozornil hrdelním výkřikem. Hned na to se tam rozběhl; asi pět Malajců už vyšplhalo nahoru, zbývající se tam snažili dostat, ale Tošiovi to bylo zřejmě jedno. Vytasil meč a vrhl se mezi ně; jeho pohyby připomínaly podivný rituální tanec, když se otáčel uprostřed nich a každým seknutím zasáhl jednoho. Nechápal jsem; během chvilky zabil či poranil všechny, co tam byli, potom otřel svou katanu o suknicu jednoho z nich a zasunul ji do pochvy. Jediné, co při tom řekl, byl výkřik kiai, nesrozumitelný zvuk, který mu pomáhal uvolnit koncentrovanou energii.

Já se staral raději o to, co je před námi. „O'Reilly! Je zátaras rozbitý? Proplujeme přes to?“

„Snad jo...“ křičel. „Pražím do toho...“

„Tak plnou parou vpřed! Ať to zametem...“

Byl jsem bos a cítil každé hnutí lodi pod svýma nohama. Proto jsem také pocítil tupý náraz, jak jsme se srazili s troskami vorů a člunů. Přestože stroj jel naplno, zbrzdilo nás to; tlačili jsme před přídí kupu harampádí a i když jsme

zabírali plnou silou, byla rychlost lodi čím dál menší. Nakonec se clipper zastavil docela a jen se chvěl záběry lodního šroubu.

„Zatraceně! Uvázli jsme?“

„Narazili jsme,“ křičel zepředu Patrick. „Nemůžem dál, trčíme v tý zatracený kupě trosek...“

„Střílej z kanónů na břehy a na čluny kolem! Andreji, ty bomby házej přímo před příd!“

„Neblázni - očešeme celý předeck!“ varoval pan Millard.

„Nevadí, hlavně když proplujem! Dělej!“

Andrej hodil první bombu. Vybuchla kus před přídí lodi a orvala lanoví na čnělce, ale jak se zdálo, poškodila i zátaras. Druhá bomba ale nevybuchla a třetí taky ne; skulily se z hromady dříví do vody bez účinku.

To už jsem byl na přídi vedle Andreje - Yamanaki tady byl také a zvědavě přihlížel, co se stalo s bombami.

„Nevím, co to je!“ bránil se Andrej. „Asi navlhly... nebo se něco nepodařilo! To se stává...“

„Já vím, atentát na cara! Ale teď musíme... nedá se nic dělat, musíme to uvolnit! Jdu dolů; vy tři, pojd'te se mnou!“

Mávl jsem na trojici našich černochoů. Vzali jsme každý jednu sekeru a slezli dolů na hromadu dříví. Hvízdlo okolo nás několik kulek, ale nedbal jsem toho a dal se první do sekání a páčení trosek, abych je odstranil z cesty. Černoši mi svojí hrozivou silou pomáhali; šlo by nám to dost od ruky, kdyby nebylo Malajců, kteří nepřestávali střílet. Černoch Bob byl škrábnut na ruce šípem, ale jenom zaklel a pracoval dál.

Diana varovně vykřikla a vypálila z pušky. Spatřil jsem, že od břehu vyrazil houf člunů s Malajci, mávajícími krisy. Nejdřív kolem nás zasvištělo pár kopí, naštěstí bez výsledku, protože z rozkymáceného člunu nejspíš nedovedli přesně zamířit. Yamanaki měl lepší mušku; viděl jsem, že začal opět střílet šípy a několik mužů na člunech padlo.

„Kryjte nás palbou!“ křičel jsem. „Musíme to dodělat...“

Přišel jsem na to, že svázání vorů byl velmi vychytralý čin; nepoužili totiž lan ani ničeho umělého, ale lián, které jsou velice pružné a je obtížné je poškodit. Vory bylo možno rozbít tříštivými dělovými náboji, ale liány, navíc pod vodou, byly téměř nezničitelné. Sekal jsem do nich vši silou, ale výsledek naprosto nebyl úměrný mojí námaze, šlo to zoufale pomalu a čluny nepřátel se neustále blížily.

Pak se mi podařilo něco asi uvolnit, neboť kmeny se mi rozjely pod nohama a já zajel polovinou těla do vody. Rychle jsem se vytáhl zpět, aby mě dříví nerozmačkalo - teď už bylo nutno odstranit jen pár posledních klád a odsunout jeden z vorů, který byl poškozen málo, svou mohutností držel celou nakupeninu na sobě a bránil nám v pohybu. Právě, když jsem zase zvedl hlavu, spatřil jsem, jak jeden Malajec skáče ze člunu na ten vor - vzápětí padl Dianinou kulkou.

„Bacha, chlapi!“ zařval jsem. „Rozdáme si to s nimi!“

Jeden se na mne hnál s kopím, rozťal jsem jej jednou ranou od ramene až po žebra. Vedle se skácel další ranou jednoho černocha, ale celkem jich bylo aspoň dvacet a hrnuli se ze všech stran. Jejich krisy byly mnohem účelnější pro boj zblízka než sekery, taky oni sami byli daleko mrštnější a obratnější. Raději jsme se dávali na ústup k lodi a bránili se.

První klesl Bob, probodnut krisem naskrz; sice v poslední chvíli rozpoltil svému vrahovi lebku sekerou, ale potom padl na jeho mrtvolu a krisy dalších Malajců jej dobily. Druzí dva černoši řvali vztekem a bili nepřátele se zdvojeným úsilím - ale jeden z nich byl už také poraněn.

Další neštěstí se stalo mně: při úderu jsem nedržel sekeru dost pevně a topůrko, mokré lepkavou krví, mi vyklouzlo z prstů. Sekera spadla na trámy voru a já se pro ni už nemohl shýbnout. Malajci zařvali radostí, ale já chytil jednoho z nich, zakryl se jeho tělem a vyrazil proti nim; mého zajatce propíchnali skrz naskrz, ale zatlačil jsem jeho mrtvolou pár těch ničemů do vody a sehnul se, abych zase vzal svoji zbraň. V té chvíli mne některý sekl křivým krisem do hlavy nad čelem.

Nebyla to zlá rána, lebku nepoškodila - ale zatočila se mi bolestí hlava a já klesl na kolena; v té chvíli jsem dostal

druhou ránu do téhož místa, ale ne zcela tak silnou, jak si můj nepřítel přál, protože jej v té chvíli zasáhla přímo do srdce Dianina dýka. Přesto jsem upadl na vor, jen zvedl oči a očekával smrtelnou ránu.

Dokonce jsem věděl, který muž to bude: ohromný Malajec, který měl místo krisu něco jako meč podobný čínskému či japonskému. Už se rozmáchl, já v poslední chvíli uchopil nějaký kus dřeva a natáhl jej před sebe v marném pokusu o obranu. Ale v té chvíli jsem spatřil, jak se z vody vymrštilo třímetrákové tělo delfína, jeho špičatý čenich nabral Malajce do prsou, rázem mu přerazil žebra i hrudní kost a smetl jej do vody. Na hlavě delfína svítilo rudé znamení.

To už jsem zase stál na nohou a ohlížel se, co použít k obraně; sekera někam zmizela, asi spadla do vody. Popadl jsem nejbližšího Malajce za vlasy, trochu ho přiškrtl a sebral mu jeho kris. Byl pro mne sice jen něco jako dýka, ale dalo se s tím bojovat.

Najednou se vor prudce zhoupl a vedle mne se objevil Tošio. Poznal jsem ho až ve chvíli, kdy mi jeho meč projel pod rukou a probodl chlapa, který se na mne vrhal; jako by do něj udeřil blesk, čepel meče jsem ani neviděl - jen na jeho prsou se objevil krvavý květ a on se s nic nechápajícím výrazem skácel.

Potom se Tošio vrhl přímo doprostřed skupiny domorodců, kteří právě vylézali z člunu; nestačil jsem vůbec postřehnout, jak se to stalo, jeho meč se několikrát mihl vzduchem a ti chlapi se jeden po druhém káceli na hromadu. Jediné, co jsem viděl, byly gejzíry stříkající krve - a slyšel jsem jeho hrdelní výkřiky.

Ani Malajci to nemohli jen tak pochopit; mnozí prchali, skákali do vody a nechávali nás v klidu. K mému štěstí, já se motal jako opilý, z hlavy mi řinula krev a oslepovala mne. Všiml jsem si, že na voru je také Li, možná i další. Někdo mě uchopil a vlekl na loď, ale asi to nešlo. Poznal jsem, že Takheo-Kweng; nakonec si mě přehodil přes rameno a vynesl na palubu jako žok rýže. Omdlíval jsem; jen jsem cítil, jak krátké tlusté Korejcovy prsty přejíždějí po mé lebce. Potom se mi náhle vědomí rozjasnilo, veškerá bolest ustala a bylo mi nesmírně dobře; jen jsem nechápal, co se děje.

Takheo-Kweng mi utáhl kolem hlavy obvaz z kusu plátna. „Teď ti bude nějaký čas dobře. Ale pozor, dlouho to nevydrží!“

Rozhlédl jsem se. Na palubě zuřila bitva mezi našimi námořníky a několika stovkami Malajců, kteří lezli nahoru na všech stranách - bylo tak zle, že dokonce i Španěl Pepito se rval jako ďábel. Mabel střílela ze dvou revolverů, Diana skákala jako kočkodan a sekala do nepřátel podobně jako Tošio. Vedle ní bojoval Tannarr, kterému z boku prýštila krev.

Moc jsem se nerozmýšlel - můj těžký meč byl pohozen na palubě u zábradlí, kde jsem jej nechal při slézání na vor, zmocnil jsem se ho a vrhl se na pomoc Dianě. Ránu mého meče nebylo možno vykrýt žádnou zbraní Malajců - ty méně opatrné jsem smetl jediným mávnutím, jako když jsem doma štípal dříví. Diana po mně otočila hlavu a usmála se, ale ten úsměv jí ztuhl, když viděla, jak vypadám. Nebyl však čas na vzájemné prohlížení, rozzuřená masa temných těl se na mne hnala s divokým řevem a výhruzně trčícími krisy. Vletěl mezi ně taky Takheo-Kweng - poprvé jsem ho vlastně viděl v boji. Neměl meč, přerážel jim kosti údery svých krátkých tlustých rukou. Taky z něj šla dost hrůza.

„Na můstek,“ sípěl jsem. „Musíme se dostat... z týhle pasti!“

Diana pochopila, pár námořníků kolem nás také; Korejec nechápal nic, ale ani se o to nezajímal, stačilo mu, že bojuje. Vpadl mezi nás Yamanaki se svým bleskurychlým mečem, pročistil nám cestu a zase zmizel někam, kde bylo ještě hůř. Jeho meč byl celý rudý od krve, vždycky zasvištěl jako blyštivý had a každou ranou vzal někomu život.

Na okamžik se vedle mne objevil Aflargeo; krvácel, ale vrhl se nepřátelům pod nohy a jen jejich křik a zmatek naznačoval, kde ze všech sil trhá a kouše. Zmizel v tom přílivu, jako by se nad ním zavřela vodní hladina. Jeden ze Saong-Čouových pobočníků se mi postavil po bok se širokým čínským mečem, na konci rozšířeným. Bil jím Malajce po hlavách, ale pak jej někdo bodl krisem a Číňan zmizel pod vlnou protivníků.

„Charry, koukej!“ vykřikla Diana. „Plujeme!“

Skutečně, šinuli jsme se zvolna úžinou; zřejmě někdo nechal parní stroj na ‘pomalu vpřed’ a když jsme uvolnili cestu, dala se loď sama do pohybu. Kapitán Millard ještě stál na můstku, dva či tři námořníci ho bránili proti dotírajícím Malajcům. Teď měl kapitán nejdůležitější funkci, musel sám řídit loď, abychom nevrazili do některé skály.

Konečně se nám podařilo trochu vyčistit palubu; ani jejich síly nebyly nevyčerpatelné a mnozí váhali postavit se v boji proti tygrům a jaguárům, proti mému či Yamanakiho meči. Když přišli na to, že vyplouváme na širé moře, skákali radši přes palubu a snažili se doplavat ke břehu. Zdvojnásobili jsme svoje úsilí a podařilo se nám prosekat na můstek. Odtamtud bylo jasně vidět, jak je celá paluba posetá mrtvolami.

„No, sláva Bohu,“ vzdychl jsem. „Diano, nestalo se ti nic?“

„Ale, čerta! Zato ty vypadáš! Co je s tebou?“

Sáhl jsem si na hlavu, ale strašně to bolelo a radši jsem toho nechal, už proto, že z přídě se potácel O'Reilly:

„Ti všiví parchanti... dělají tam další zátaras!“

„Děla - pal!“ zařval jsem. „Můžeš ještě...?“

„A kdo z nich má střílet, ty vole? Já už nemám ani nohu!“

„Jdem!“ seběhl jsem dolů z můstku a ostatní jeden po druhém za mnou, na dělovou palubu. Jenom Yamanakiho jsem nechal nahoře, aby dával pozor na případný útok zezadu. Přijímal moje rozkazy bez nejmenšího odporu a okamžitě je plnil.

O kanón se tam opíral kuchař s hlavou ovázanou, v zakrvácené bílé zástěře. Vedle něho ležela řeznická sekera na porážení čuníků, taky celá od krve.

„Jsou to jenom čluny,“ hlásil. „Vory tam nejsou...“

„Bude stačit jeden výstřel přesně doprostřed. Dokážeš to, Patricku?“

„Ale jo. Jenže musíme pohnout s tím dělem... to nedokážem!“

„Jak kdo!“ skočil jsem za kanón, uchopil oběma rukama lafetu a vzepřel se nohama o stěnu. Dřevo sice zapraštělo, ale dělo se pohnulo a pomalu natočilo do požadované polohy. Pomohli mi; společně jsme nabili kanón a O'Reilly zamířil.

„Počkej! Co je se strojními puškami?“

Jennifer ležela na zemi v mdlobách; dle pozdějšího vyjádření otce Ignáce do nich upadla hned na počátku a vydržela tak celou bitvu. Otec Ignác klečel a modlil se. Andrew Green nechal svou pušku bez obsluhy a šel nahoru, pomoci v boji muže proti muži. U druhé ležel Aljoška Rastopčenkov, celý špinavý od střelného prachu. Ohlédl se na mne a zablýskal zuby v úsměvu: „Jsem připraven!“ hlásil.

„Dobře. Otče Ignáci, můžu vás na chvíli vyrušit a požádat, abyste střílel? Až to bouchne, začněte! Patricku, pal!“

Starý Irčan zatáhl za spoušť děla; zahřměla rána a tříštivý náboj dopadl přímo doprostřed seskupení domorodých člunů. Současně se rozrachotily obě strojní pušky a taky naše ručnice. Já sestřelil nějakého náčelníka, který je podněcoval do boje. Tehdy bojovníci naskákali do vody a prchali na břeh.

„Hurá!“ vykřikl Aljoša. „Vyhráli jsme, utíkají!“

Ostrá příď Griissirna rozrazila trosky loděk a náš clipper se konečně vyprostil ze sevření skalní úžiny. Před námi se rozkládalo širé moře. Ale také krásná trojstěžňová plachetnice s parním strojem, se všemi děly namířenými na Griissirna. Na její palubě se to černalo Malajci. Jmenovala se Regina a na stožáru nevlála žádná vlajka.

Aljoša údivem hvízdal, otec Ignác sepjál ruce:

„Pro všechny svaté! Ještě tohle! Co to je?“

„Velitel. Bílý muž, který velí Malajcům. Ten, který vás chtěl vydat smrti. A pořád ještě si to přeje!“

O'Reilly plácl dlaní do děla. „Nabíjet! Potopím je...“

„Ne!“ zarazil jsem ho. „Vypadá to, že nás nechtějí potopit. Myslí, že se jim podaří přirazit a dobýt naši loď. Griissirno se

mu určitě líbí tak, jako mně jeho Regina. Zvláště, když na naší palubě skoro nikdo není. Jenom mrtví a ranění...“

„Co chceš dělat?“ ptala se Diana. „Ne... to nemyslíš vážně!“

„Jo. Daruju ti tu loď jako svatební dar!“

„Ty ses zbláznil, Charry!“ vyjekl O'Reilly.

„Vid', že jo?“ vyběhl jsem na palubu a ukázal loď Japonci. Prohlížel si ji; pak se dokonce usmál a kývl hlavou.

„Kdy ty se už přestaneš vytahovat?“ Diana si povytáhla kalhoty, utřela si nos a počala hledat, kam zahodila svou pušku.

Zjišťoval jsem, jak jsme na tom; nic potěšitelného. Ale většina přežila: Andrej Rastopčenkov, který měl ovázanou levou ruku, přinesl tři poslední bomby a potutelně se při tom usmíval. Mabel byla bez zranění, jen celá zakrvácená. Taky tu byl Johanes, měl nějaké škrábnutí na hlavě, ale usmíval se. Za průvlakem se schovával Španěl Pepito, u můstku se krčil Gyula Ártabogyi. Bylo nás ještě dost, když započítám i Aflargea a Tannarra, kteří si vzájemně lízali rány vedle vchodu do předových kajut. Kde byly ostatní kočky, nevím.

Regina se blížila přímo k nám. Viděl jsem, jak na stěžních pozorují naši činnost jejich hlídky a rozhodl, že budeme chvíli předstírat, že nejsme schopni obrany. Nařídil jsem, ať se všichni plouží po palubě, jako by byli totálně zdecimovaní a smrtelně ranění. Ani jim to předstírání nedalo moc námahy.

Tošio Yamanaki se otázal, zda mu dovolím vystřelit z mé dalekonosné pušky. Nepochopil jsem, proč se na to vůbec ptá; když jsem viděl, jak se zbraní zachází, pochyboval jsem, že by dokázal něco trefit. Ale přece jen jsem mu vysvětlil, kde jsou mířidla a muška a jak je třeba srovnat je s cílem do jedné roviny. Pravděpodobně pochopil; přiložil pušku k líci a téměř bez míření vystřelil. Jeden z mužů na stožáru vykřikl, rozhodil rukama a padal do moře.

Odpověděla nám prudká střelba, většinou bezúčelná. Vyhlížel jsem rozbitými lištami zábradlí, jak se Regina blíží a jak se Malajci připravují k útoku. Mnoho jich stálo na

zábradlí se zbraněmi v ruku a chystali se přeskočit k nám. Na můstku stálo pár bělochů a pozorovalo, jak se útok daří.

Když byla Regina na třicet metrů, vysunul jsem opatrně pušku dírou v zábradlí a namířil na kormidelníka; Tošio si vybral muže, který zřejmě velel ostatním, protože se choval nejpánovitěji a tam na můstku udílel rozkazy. Mířil jsem dobře - když práskl výstřel, přitiskl muž ruce na prsa a klesl na kormidelní kolo. Taky ten Tošiův se zhroutil a já už věděl, že jeho Zenové umění mu umožňuje ovládat pušku stejně dobře jako luk.

Naše výstřely byly signálem ke všeobecné střelbě. Malajce připravené k útoku pokropil déšť olova, i ze strojních pušek, a způsobil mezi nimi slušnou paseku. Andrej a Mabel hodili každý jednu bombu; Mabel sice nedohodila, ale Andrejova bomba udělala pořádnou čistku. Přesto pokračovali v útoku; domnívali se asi, že naše obrana je poslední křečí umírajícího. Opět se mezi Malajci objevil muž v bílé košili, ale než se mohl účinněji projevit, zastřelila ho Diana z karabiny.

Potom se ozval náraz, jak do sebe obě lodi narazily bokem; vzápětí hodil Andrej poslední bombu. Vyskočil jsem na nohy a uvítal mečem útočící Malajce. Vedle bojovala Diana a Saong-Čou. Yamanaki se někam ztratil a spatřil jsem ho až za chvíli, kupodivu na Regině, kde řádl jako Černá ruka. V tom mu znamenitě sekundoval Ao Harrap, který se tam taky znenadání zjevil.

Útok nepřátel se nepodařil. Naopak, naši se ocitli na palubě Reginy. Spěchal jsem tam také; jak jsem ucítil pod nohama jejich palubu, pochopil jsem, že vyhrájeme, neboť Malajci radši prchali. Postavili se nám na odpor jen všelijací míšenci, Číňané, Japonec s mečem podobným Yamanakiho kataně. Ten zaútočil na mne a předtím probodl jednoho Pepitova pašeráka, stejným bleskovým útokem, jaký používal Tošio. Ale přece jen jsem se už něco naučil; rychle jsem uskočil a když jeho rána šla do prázdna, přeťal svým mečem toho lotra vejpůl.

Aflargeo, Tannarr, Râtam a další jaguár zaútočili na můstek; vrhli se tam z druhé strany a našli nepřátele nepřipravené. Velitelé pirátů se ani nestihli bránit, už klesli

s prokousnutými hrdly. Jejich mužstvo se ještě chvíli bránilo, pak ale naskákali do vody a plavali ke břehu. Ve vodě je sice napadl Darkka a jeho delfíni a pár jich zabili, ale většině se podařilo uprchnout.

Regina byla v naší moci; všichni nepřátelé byli buď mrtví či ranění, nebo na útěku. Jenom u můstku stálo pět bílých, podle vzhledu na první pohled lumpů. Ruce měli nad hlavou a tvářili se zděšeně; stěží se některému z nás podařilo zabránit, aby je někdo z Číňanů nebo šelem nezabil.

Rozhodnutí o nich záleželo na mně; zeptal jsem se jich tedy: „Vy jste z posádky Reginy? Jakou jste měli funkci?“

„Milost, pane!“ spínali ruce. „My za nic nemůžeme, sloužili jsme tady jako obyčejní námořníci! Museli jsme poslouchat!“

„Ale zúčastnili jste se boje!“

„Kapitán nařídil! Co byste s námi udělal vy, pane, kdybychom vás při boji neposlechli?“

„Tím chcete omluvit spoluúčast na vraždách, loupežích, únosech a potápění cizích lodí?“

Chtěl jsem už nařídít, aby je pověsili na ráhno, ale Diana byla chytřejší; naklonila se ke mně a připomněla: „Neblázni, Charry, potřebujem námořníky! Dej je zatím zavřít, já to s nima nějak domluvím... Můžeš je pak v Hongkongu vydat soudu...“

„Tak jo,“ řekl jsem. „Zavřete je zatím do podpalubí! Vyřídím si to s nimi později...“

Zatímco Johannes a Gyula odváděli lotry do lodního vězení, Diana si našla Pepita. Díky vrozené bystrosti přežil bitvu bez zranění i bez větších škod.

„Poslouchej, mám pro tebe návrh! Nejspíš ty lumpy znáš, tak je přesvědč, aby se k nám přidali. Jinak budou viset.“

„No jasně, paní kapitánko, s radostí! Oni to jistě vezmou... ale co s nima bude potom?“

„Jseš lišák mazanej a znáš Charryho; určitě je v Hongkongu nechá běžet. Můžeš si s nima zařídit živnost.“

„Poníženě děkuju, paní kapitánko! To je od vás moc hezký, že se o mě tak staráte. Stejně moji kamarádi padli...“

Pepito splnil Dianin příkaz velmi důsledně. Šel k zajatcům a představil se jako lodní důstojník. Potom jim vysvětlil, že jeho společník a přítel kapitán Carlos je pirát ještě chamtivější a bezohlednější než dosavadní velitel a že mají docela kliku, že to přežili a dostanou šanci se zapojit do našeho podnikání. Pokud ovšem nechtějí skončit v tlamách žraloků, kteří se sem již sbíhají ze širokého okolí a chystají se také přiložit zuby ke společnému dílu. Po tomto vysvětlení okamžitě přislíbili, že nám budou věrně a oddaně sloužit.

Diana měla pravdu. Reagovala na situaci, která nastala: ztráty byly nesmírné. Z Číňanů padla víc než třetina, ostatní měli různá zranění. Z černochů nám zbyl jenom Tom. Padli dva tygři, jeden leopard, čtyři jaguáři. Zahynul kuchař, který bojoval velmi statečně, taky dva námořníci najatí v Hongkongu. Nějaké zranění, menší či vážnější, měl skoro každý, v pořádku byla jen Diana, Yamanaki, Andrew, Jenniffer, otec Ignác a malý Aljoška. Naštěstí osoby znalé lékařství se už o ně staraly.

Nařídil jsem, aby mrtvoly nepřátel byly naházeny přes palubu již zmíněným žralokům. Potom jsem jakž takž rozdělil schopné lodníky na obě lodi a nařídil, abychom se vydali co nejdál od toho prokletého ostrova. Vydal jsem ještě nějaké další rozkazy, ale Diana postřehla, že působím nějak mátožným dojmem, takže ty moje řeči poněkud zcenzurovala.

Pak jsem se složil. Nevím přesně, co se mnou bylo, zda jsem něco dělal nebo povídal. Vím jenom, že mne odnesli na lůžko; můj stav byl zřejmě výsledkem Takheo-Kwengova zásahu. Uvědomoval jsem si to, ale bylo mi to naprosto jedno.

Nejspíš se mnou nemohli nic dělat, tak mě ponechali na Regině. Diana mě uložila a požádala Andreje, aby přišel. Než se to stalo, bleskově prohlédla kapitánovu kajutu a přilehlé místnosti. Hledala lékárničku, ale našla především dobře zásobený bar. Jednu láhev příšerně silné pálenky po okoštování prohlásila za vhodnou dezinfekci a rozhodla se čistit jí moje rány. Potom si to přece jen rozmyslela, snad v ní zvítězil soucit.

Ale objevila ve stěně kajuty tajná dvířka a za nimi pytlíky se zlatými a stříbrnými mincemi a svazky bankovek. Tento nález ji rozhodně nerozhněval, zase dvířka zavřela a zapamatovala si, jak se otvírají. Snad to mělo nějakou spojitost s klíčkem, který měl kapitán, muž v bílé košili, kterého zastřelila, na krku. Jenže, jeho mrtvolu hodili žralokům taky, než jsem se probral.

Při té příležitosti se Diana pokoušela najít taky lodní knihu. Setkala se však s nezdarem, ani se nedozvěděla nic o původu lodi, jejím původním posláním a dalším osudu. Jediný dokument byl naprosto čistý sešit, označený na první stránce jako lodní deník a pak pohozený ve skřínce pod horou různých špinavých papírů, vesměs účetních dokladů.

Potom přišel Andrej Rastopčenkov, kulhal a tvářil se pochmurně, když mne prohlížel. To jsem se zrovna probral, on mi zkoumal hlavu a bručel: „Tys měl zas jednou víc štěstí než rozumu! Máš na hlavě dvě sečné rány, jednu ošklivější než druhou! Divím se, že dokázal tak dlouho stát na nohách...“

„Neboj se,“ řekl jsem. „My Ritherové máme tvrdé palice! Už jsem ji jednou měl rozbitou a dostal jsem se z toho sám, jen s pomocí jedné tygřice. Tyhle jdou křížem přes tu starou ránu...“

„Koukám... tohle spolkní a zapij to... vodou! Diano, potřebuju to očistit, asi budu muset šít. Umej mu to a ostříhej ty štětiny okolo. Hned jsem tady...“

Jestli se mi doteď motala hlava, po jeho prášku se mi zdálo, že se začíná motat na druhou stranu. Láhev, kterou Diana našla, odsouhlasil jako správnou dezinfekci, ale doporučil zředit vodou, což se stalo. Když mi ten roztok nalila do ran, začal jsem skučet a pokusil se vstát, ale neměl jsem sílu. Diana mi nabídla jinou láhev pro vnitřní očištění; obvykle není tak pohostinná, tak jsem se napil. V tu chvíli už mi bylo fakt všechno jedno.

Když mi čistila rány nějakým hadříkem, počaly zase krváct a já přestal vidět. Taky jsem si vzpomněl na jména některých svatých a počal je přivolávat ku pomoci; Diana ovšem tvrdí, že jsem klel, a to dosti sprostě. Má žena, ta dobrá

duše, se tím nenechala zmást, vyzbrojila se nůžkami a dala se do mé hřívy. Vyčistila okolí ran důkladně, ostříhala mi vlasy skoro do poloviny lebky. Jestli jsem doteď nevypadal jako pirát, tak od té chvíle... Potom přišel Andrej, schválil veškeré její počínání a řekl, že je to dobře, jelikož bude šít. Vyčistil rány ještě důkladněji, ale to už mi bylo fuk, dokonce to ani nebolelo. Skutečně rány sešíval, jednu dvěma stehy a druhou dokonce třemi. Bylo mi to jedno. Kdyby mi chtěl hlavu uříznout, taky by mi to bylo jedno. Když všechno sešil, namazal mi hlavu nějakou hojivou mastí a zavázal pořádným množstvím obvazu. Doporučil mi, abych ležel, nehýbal se a nic nedělal. Souhlasil jsem, ani to nešlo.

Během ošetření přišel Aflargeo, kulhal na tři pracky a byl celý dosekáný. Přesto se choval bojovně a tvrdil, že je-li třeba, bude se rvát dál. Posoudil Andrejovu práci, ohrnul nos a prohlásil, že je to zbytečná hloupost a že by mne vyléčil sám, jedinou účelnou lékařskou metodou, kterou tygři znají: soustavným olizováním. Bylo mi to jedno. Andrej se s ním pohádal, že uzná jeho lékařské praktiky, až uvidí, jak se sám vyléčí ze svých četných ran.

Pak přišel pan Millard a na něco se mne ptal. Nevím přesně, co to bylo, ale odsouhlasil jsem mu to. Také Saong-Čou se přišel na mne podívat a taky on něco chtěl. Nevím, co.

Velení se nejspíš ujala Diana. Nespornou výhodou bylo, že ji poslechl Tošio Yamanaki; jeho autorita způsobila, že pak už ji poslouchali i ti, kteří by jinak třeba odmítli. Španěl Pepito provedl výslechy zajatců a dozvěděl se, že nedaleko odtud se nachází největší vesnice ostrova, v níž je sídlo kapitána. Kromě jiného i skladiště zbraní; Diana se poradila s ostatními a došli k názoru, že ponechat je ve vlastnictví domorodců by nebylo dobře, ještě by jim mohlo napadnout nás pronásledovat. Nejspíš se taky zeptali na můj souhlas; já určitě svolil.

Takže jsme se asi za dvě hodiny na to dostali k vesnici, která vypadala na pohled stejně jako první, jen byla větší. Před námi už tam dorazily zbývající čluny domorodců; teď byly vytažené na břeh a zcela opuštěné. Ve vesnici byl klid a mrtvé

ticho, rušené jen slepicemi a toulavými psy; všichni obyvatelé, hlavně ženy a děti, uprchli do vnitrozemí ostrova.

Přál jsem si vystoupit na břeh a vesnici prozkoumat; v té době mi už bylo tak dobře, že jsem to mohl udělat. Diana nesouhlasila a chystala se mi v tom zabránit, ale Andrej řekl: „Ať si ten blázen dělá, co chce! Stejně ho neudržíš, tak proč se s ním hádáš? Víš vůbec, že tě vnímá?“

Kecal blbosti, vnímal jsem daleko líp, než kdo jiný na lodi; vnímal jsem dokonce, jak nad námi křičí rackové a v podpalubí šelestí lodní krysy, jen mi připadalo zbytečné jim to vykládat. Taky jsem slyšel, jak mne pomlouvají na druhém konci lodi; moje vnímání se nejspíš zesílilo v důsledku nějaké drogy. Mohl bych to podrobit vědeckému výzkumu, ale proč to dělat, když lidstvo se zmítá v bažinách neznalosti a nepochopení? Dokonce jsem si začal vzpomínat na latinská jména zvířat, která nás vyučovali na škole. Mělo to nějaký účel? Nemělo!

„Netvař se tak, Diano,“ požádal jsem svoji drahou choť. „Teď vypadáš jako mandril rýholící, *Mandrillus sphinx*. Proč?“

„Já... ale já...“ zakoktala.

„Vidíš,“ poučil jsem ji. „A teď tvůj obličej dokonce nabývá zřetelných rysů, které má vřešť'aň rezavý, *Alouatta seniculus*.“

Neodpověděla. Poprvé, co jsem ji znal, nebyla schopna cokoliv odpovědět. Působilo mi to potěšení.

Dopluli jsme ke břehu. Skutečně, ve vesnici nebylo živé duše, dokonce i ti psi před námi prchali. Kdoví, co jim kdo namluvil. Kromě domorodých staveb jsme objevili čtyři domy postavené bělochy, těsně u přístavní hráze. Ve dvou byla skladiště, dva obytné. Taky tam byla značně velká loděnice, v níž se loď pirátů opravovala po případných poškozeních.

Nehodlali jsme se tam zdržovat déle, než bylo nezbytně nutné. Dveře byly zamčené, ale námořníci urazili zámek. První barák byl příbytek námořníků a zjevně tam nebylo nic, co by mohlo mít nějakou cenu. V hromadě harampádí jsme se nehodlali přehrabovat, ale Číňané si stejně vybrali, co se jim

líbilo. Druhý dům bylo obydlí kapitána a důstojníků, tam jsme to prohledali důkladněji. U důstojníků i kapitána jsme v truhlicích našli jistou částku peněz, kterou jsme zabavili, nicméně zdálo se mi, že je toho dost málo. Diana měla ještě ten klíček, co k ničemu nepatřil; na její pokyn Ao Harrap čenichal a čenichal, až našel padací dvířka v podlaze. Byla tam těžká truhla, kterou museli dva zvedat. Já bych ji možná unesl sám, ale v tu chvíli jsem měl dost starostí, abych se udržel na nohou. Klíč do ní pasoval, Diana ji otevřela a začala se spokojeně usmívat.

V truhle se nacházela kožená brašna, v níž byly naskládány bankovky různých měn ve svazcích převázaných šňůrkou; dále dvě menší truhličky, v jedné ražené zlaťáky, v druhé zlato v prutech. Ve větší kožené brašně různé šperky, včetně pytlíčků s diamanty a perlami. Několik váčků se stříbrnými mincemi, další brašna se stříbrnými pruty. Nebylo to tak cenné jako pokladnice tygrů nebo jaguárů, ale příjemný příspěvek do našeho státního rozpočtu.

Diana nařídila přenést truhlu na Griissirna; dokonce požádala Yamanakiho, aby ji doprovodil a hlídal. My jsme pokračovali v prohlídce skladišť; objevili jsme spoustu potravinových zásob, které jsme dali odnést na lodi, už jsme moc jídla neměli. Zvláště jsme se zajímali o skladiště zbraní; bylo velmi dobře zařízené a dal by se tam vyzbrojit pluk vojáků. Kromě nádherných zbraní trofejních, ty měl kapitán z větší části pověšené ve svém pokoji. Nařídil jsem přenést všechno na lodi, včetně mnoha beden střeliva a výbušnin. Domorodci by se toho určitě rádi ujali, ale tomu jsem chtěl právě předejít.

Nakládku organizoval O'Reilly a něco se mu od začátku nezdálo.

„Vnímáš mě, Charry? Hele, s touhle akcí bude nějaký průser. Cejtím to ve vzduchu, snad bys to měl vědět!“

„Jasně, že tě vnímám. O co jde?“

„Ty flinty, co tam vláčíme, jsou armádní výzbroj; víš přece, že jsem sloužil u vojska, znám to. Dokonce v původních bednách, jen bez označení. O tý municí ani nemluví. Ten

chlap nebyl žádný pirát, já bych to tipoval na nějakýho vojáka...“

„Nechápu. Tak ukradl ty zbraně vojákům, ne?“

„No... dejme tomu. Nebo koupil pod rukou, to taky jde. Ale mohl je taky od někoho dostat, aby... třeba způsobil problémy místní vládě. Já mám strach, že je v tom nějaká politika!“

Promyslel jsem si to, ale připadalo mi to k smíchu.

„No, to jsem tušil,“ mávl rukou Patrick. „Až přijdeš k sobě, tak si to nech projít hlavou ještě jednou. Mně připadá, že jsme se zamotali do nějaký vyšší hry, než na kterou stačíme. Jestli by nebylo lepší ani nikomu neříkat, co jsme tady našli!“

„Já to nikomu vykecávat nebudu, tak jako tak...“

„Hm... radši jdem!“

Zatímco neúnavná Diana pobíhala po kapitánově sídle a sbírala, co se jí hodilo nebo líbilo, jel jsem na Griissirna. Už ve člunu jsem se zhroutil, vnímal jsem vše jako v mlze. Na palubě se mě ujal Takheo-Kweng, ale žádné zásahy na mně nedělal, odvedl mne do mé kajuty a uložil. Tam jsem ztratil vědomí definitivně.

Vrchního velení se ujala Diana. Požádala pana Millarda, aby převzal řízení Reginy, zatímco na Griissirnovi velel Râtam. Potom vyjednávala s Tošiem Yamanakim, Saong-Čouem a Takheo-Kwengem, ti byli jediní, komu kromě šelem důvěřovala. Nařídila jim, aby dobře hlídali pro případ, že by se odkudkoliv objevil nějaký nepřítel a okamžitě nás probudili, kdyby si nevěděli rady. V žádném případě však nesmějí brát ohled na případné rady a pokyny osob nezpůsobilých myšlení, jako je Andrew Green, Jenniffer atd.

Všichni jí to slíbili.

Potom si Diana natáhla do salónu rohož na spaní. Za normálních okolností jsme spávali v mé kabině, ale dneska mne nehodlala rušit v mých šílených snech, zároveň však nechtěla být příliš daleko. Spát na čínské rohoži si už taky zvykla. Tak ještě jednou obešla celou loď, přesvědčila se, že

všechno je v pořádku a potom ulehla s pocitem dobře
vykonané práce.

Hněv mořských bohů

Probouzel jsem se poněkud obtížně a chvíli nechápal, co se to děje. Venku se šerilo... ne, svítalo! Že bych prospal celý den? To mi připadalo hloupé...

„Charry-san!“ oslovil mě muž, který stál u mého lůžka. Teprve teď jsem ho poznal, byl to Tošio.

„Ano... vím. Co se děje?“

„Lod’.“ řekl anglicky a pokračoval čínsky: „Malajská loď. Tři muži na palubě. Připlouvají k nám.“

Zvedl jsem se z lůžka a hledal, co si obléknout. Tošio mi podal osušku, kterou s oblibou nosím jako Malajci svoje suknice, pak počkal, až si ji omotám kolem boků. Na to uctivě sňal se stěny můj meč a podával mi ho. Bezmyšlenkovitě jsem jej uchopil, ale neměl kam ho zastrčit, tak jsem jen potřásl hlavou a vrátil ho na stěnu. Při pohybu hlavy jsem pocítil bolest, ta mne teprve definitivně probudila.

„Nejdřív se podíváme, kdo to je.“ rozhodl jsem se.

Vyšel jsem na palubu. Odněkud z moře se k nám blížil katamaran, dlouhá štíhlá lodice s vahadlem a trojhrannou plachtou. Jeden z trojice stál na přídi a pozoroval naše dvě lodi. Byl to vysoký muž, jen o málo menší než já, na svalnatém těle měl složité rituální tetování. Jeho průvodci, podle vzhledu velmi mladí, byli oblečeni do kalikových sukní jako Malajci, s nimiž jsme bojovali - on sám však měl okolo pasu pouze široký opasek z tapy, látky utkané z kokosových vláken, jaká se vyrábí na tichomořských ostrovech. Ornamenty na opasku zřejmě něco znamenaly, stejně jako jeho tetování. Za opaskem měl zasunut nádherný, několikrát zahnutý kris. Jinak byl nahý, nepřihlížíme-li k několikanásobnému náhrdelníku z perliček a náramkům na ruku i nohou. Vlasy měl dlouhé, mnohem delší než já, nad čelem cosi jako korunu z barevných papoušcích per. Mohlo mu být tak třicet, možná o trochu víc. Ve tváři měl vepsány rysy odvahy spojené s určitou protřelostí světem, až skoro chytráctvím. Naproti tomu jeho průvodci vypadali vyjeveně.

Pokoušel jsem se přemýšlet. Na první pohled jsem hosta odhadl na význačnou osobnost, ovšem ve světě, který s naším světem nemá moc společného. Už jsem pár takových společenství na své cestě poznal a jediné, co mi bylo jasné, bylo to, že bych k tomu měl co nejrychleji přizvat Dianu. Jinak budou problémy.

Diana seděla u kormidla, opřená zády o prázdnou bednu a spala s hlavou zakloněnou dozadu; dýchala otevřenými ústy a zlaté vlasy měla mokré potem. Oddychovala ztěžka a zdálo se mi, že usnula vyčerpáním. Muž u kormidla, jeden z Korejců, zíral tupě a staral se hlavně o kompas, na němž mu nastavila kurs.

Když jsem se jí dotkl, otevřela oči a usmála se.

„Hele, seš živej,“ pronesla spokojeně. „Už jsem se bála...“

„Spal jsem celou noc?“

„Dvě noci, ale nevadí. Stejně jsme bloudili...“

Vysvětlil jsem jí, co se děje, vyskočila a šla se podívat.

„No, bezva. Můžu tě ujistit, že taky nic nechápu, ale nevadí, zvládnem to. Budem se snažit být zdvořilí...“

Sledovali jsme, jak katamaran zatačí, pomocníci spouštějí trojhrannou plachtu a pomocí pádel se přibližují těsně k lodi. Velitel se ani nehnul, jen stál a usmíval se. Když byl až u nás, vykřikl anglicky a velice plyně:

„Zdravím vás, lidé! Mohu promluvit s pánem té velké lodi?“

„Já jsem kapitán,“ řekl jsem. „Kdo jsi a co chceš?“

„Smím vstoupit na tvou loď?“ zeptal se a jeho zuby zablýskaly v širokém úsměvu.

„Pojď nahoru! Spusťte mu žebřík!“

Zasmál se, hlučně a vesele - z boku lodi viselo lano, chytil se ho a vyšplhal na palubu tak rychle a zručně, jak jsem viděl jen u zkušených námořníků. Přelezl zábradlí, rozhlédl se po lodi a bystře odhadl lidi i šelmy, kteří tam byli. Nebál se lidí

ani šelem. Tvářil se, jako bychom ho dávno očekávali a chystali se na jeho počest uspořádat slavnost.

„Jsi vítán,“ řekl jsem mu. „Neublížíme ti! Kdo jsi?“

„Nebojím se. Jsem Arauni z Ranoa Rapaitu.“

Toto prohlášení zřejmě něco znamenalo, ale netušil jsem, co.

„Jsi náčelník některého z místních ostrovů?“

Rozesmál se. Hlučným, veselým smíchem.

„Ne! Já jsem Arauni z Ranoa Rapaitu. Slyšel jsem hlas moře. Moře říká, že přišel velký náčelník, který pluje na veliké lodi. Bojoval s lidmi z ostrovů a zvítězil. Zabil jiného bílého muže, který také plul na veliké lodi. Teď má ten muž dvě lodi. To je velmi zábavné. Ale mnoho statečných mužů zahynulo. Arauni přišel, aby zatančil na jejich hrobech.“

„Když tedy nejsi náčelník... kdo jsi?“

„Náčelníci tohoto souostroví položili hlavu na zem před bílého muže a noha bílého muže jim na tu hlavu šlápla. Arauni jim říkal, že to nepřinese štěstí. Svět je zařízený tak, když uděláš něco dobře, jinde se stane něco jiného dobře. Když uděláš něco zle, tak se zas jinde stane něco zle. A tak to je, ale oni nevěřili, když jim to Arauni říkal. Jsou ještě živí? Arauni by jim měl říct, proč už nejsou živí.“

Když tohle všechno říkal, nestál ani na chvíli v klidu. Nemohu říct, že se pohyboval: on tančil. Tančil rukama, nohama, tělem, neustále pohyboval tváří. Každé slovo doprovázel výrazným gestem, někdy jasným, jindy zcela nepochopitelným.

„Hloupí náčelníci položili hlavu před bílému muži. Jejich hloupí bojovníci vzali zbraně a bojovali za ty muže. Napadli mnoho statečných bojovníků a bojovali s nimi. Vždycky zvítězili, zajali ty bojovníky, odvedli do své vesnice a tam snědli jejich srdce. Začali si myslet, že jsou nejmocnější, když snědli srdce tolika statečných mužů. Ale byli nejmocnější? Arauni jim říkal, že sníst srdce nestačí. Přijde ještě mocnější muž, který bude jíst ještě víc srdcí nepřátel. Pak podlehnou, on je zabije svou mocnou rukou a sám sní jejich srdce.“

„Bílí lidé nemají ve zvyku jíst srdce nepřátel,“ řekl jsem, ale na to nebral velký ohled.

„Přišel čas a všichni ti hloupí bojovníci zahynuli. Kdo zbyli, chvějí se strachem a nevědí, co počít. Když si někdo neví rady, potom musí přijít Arauni a promluvit slovo. Připomenout, že říkal taková slova, když byl měsíc ještě mnohokrát mladý.“

„Myslím, že ti rozumím. Varoval jsi náčelníky před spojenectvím se zločinci a piráty. Ale oni tě neposlechli.“

„Lidé nikdy neposlechnou, když jim někdo řekne slovo, kterému nerozumějí. Až porozumějí, je dávno pozdě. Araunimu je to líto, ale nemůže udělat, aby lidé rozuměli jeho slovům.“

„Mluvíš velmi dobře anglicky, jsi tedy zřejmě vzdělaný. Jejich náčelníkem ale nejsi, když tě neposlechli...“

„Řeč bílých lidí není složitá. Stačí přijít na místo, kde se klanějí Bohu a poslouchat, co ti povídají. Muži, kteří nikdy nesvlékají svoje sukně a štítí se žen, ti rádi vyprávějí slova ve své řeči a učí tě číst v jejich Knize. Arauni tam byl, když byl malý, aby se to naučil. Vaše řeč není složitá, lidé. Složitější je naučit se řeči ptáků. Ještě složitější je rozumět řeči ryb.“

„Řeči ryb se nedá rozumět vůbec!“ namítl jsem.

„Ó ne, to je veliký omyl. Je možné rozumět řeči ryb. Přišli žraloci a řekli: Arauni, byla veliká hostina. Lidé na ostrovech umírali a všichni nám dali svá těla, takže máme břicha plná, jsme sytí a spokojení a chceme si hrát. Pojd' si s námi hrát, Arauni, nebudeme jíst tvoje tělo. Arauni si hrál se žraloky a oni vyprávěli, jak krásnou hostinu měli na ostrovech...“

„Ty jsi nějaký čaroděj!“ uhodl jsem.

Prudce zamrkal a rozesmál se. „Náčelníci vládnu vesnicím. Když je nějaká důležitá porada, svolají starce a bojovníky. Když se pak dohodnou, sejde se rada vesnických náčelníků a projednává všechno. Ta rada je nejvyšší nad všemi. Pak přijdou ke králi, promluví svá slova a král jim řekne svá slova. Někdy se dohodnou a někdy se nedohodnou. Někdy je z toho válka, jindy z toho není válka. A někdy je

válka s jiným králem. Pak se sejdou králové, jednají spolu a na něčem se domluví. Nebo se nedomluví. Taková rada králů, to je veliká věc. Ale už dlouho nebyla, králů ubývá, málokterý ostrov má krále. Veliká, veliká rada, slavné a dlouhé řeči, mnoho moudrosti... Nikdo se neodvážá říct slovo proti tomu, na čem se dohodne rada králů. A když se rada králů usnese, tak se přijde na to, že v té radě není žádný rozum. A tehdy přijde Arauni z Ranoa Rapaitu a vysměje se jejich hlouposti.“

„Jsi víc než král?“ ptala se Diana. „Pán všeho a všech?“

„Ale ne! Já nejsem ničeho pán a nic není pán mne. Já přijdu a zas odejdu. Jsem Arauni, který hovoří s Bohy a naslouchá jejich hlasu. Přijdu, řeknu, co vzkazují Bohové, a odejdu. Proč bych zůstával mezi hloupými lidmi?“

Už jsem neříkal nic. Jen jsem potřásal hlavou.

„Přišel jsem lidem říct, že byli hloupí, když poslouchali svoje hloupé náčelníky. Arauni řekl, že se špatně poradili, špatně rozhodli. Není dobré naslouchat hlasu lidí, kteří jsou hloupí. Bílí lidé chtějí věci, které jsou dobré jen pro ně. Teď bílý muž zemřel a náčelníci si nevědí rady. Arauni přišel, aby se podíval, co se stalo a řekl lidem, co mají dělat.“

„Dobře. Co tedy chceš od nás?“

„Chci vidět tebe a tvoje lidi. Chci vědět, kdo porazil muže ze souostroví. Abych mohl říct, co se má stát.“

„Dobrá. Jsem Charry Guyrlayowe ze země za mořem, z velikého ostrova, kde jsi určitě nikdy nebyl. Se mnou přišlo mnoho mocných a statečných bojovníků. Mohl bych ti říct jejich jména, ale asi by ti nic neřekla. Toto je moje loď, na ní jsem připlul osvobodit zajatce, které měli tví krajané ve vesnici v zátocě, pod kouřící horou. Osvobodil jsem je, probil se přes průliv a obsadil druhou loď, která předtím patřila vůdci bílých mužů. Pak jsem odtamtud odplul a už se tam nikdy nechci vrátit. Nemám nic proti Malajcům, nechtěl jsem jim ublížit, ale oni mě napadli. Přesto k nim necítím žádné nepřátelství. Dokonce jsme se pokusili pomoci těm, co byli zraněni naší rukou. Muž, který umí léčit zranění, je dle možností ošetřil.“

Arauni naslouchal té řeči s úsměvem. „Tak. Ale to ještě není všechno. Ještě není konec; proč říkáš, že se nechceš vrátit?“

„Protože skutečně nechci! Mám toho souostroví plné zuby, a když říkám, že nemám nic proti místním lidem, neznamená to, že bych musel toužit po jejich společnosti.“

V té chvíli se Arauni rozesmál. „Nechceš - nechceš. Ale co když budeš muset, aha? Co uděláš?“

„Když budu muset, tak půjdu. Ale proč...“

Arauniho zaujal Ao Harrap, přistoupil k němu a pohladil ho po hlavě. Při tom se dotkl černého pásku na jeho hrdle. „Toto zde je odznak Pánů Moře. Ty jsi přítel s Pány Moře?“

„Jak vidíš. Plují se mnou.“

„Ale Velký Zabíječ z Ostrova už není na tomto světě! Nebo jsem se zmýlil? Odešel jinam a plaví se mezi hvězdami!“

„Skutečně,“ řekl Ao Harrap. „Jsem syn Griissirna, Velkého Zabíječe, jak mu říkali piráti. Znal jsi ho?“

„Slyšel jsem o něm, ale nikdy s ním nejednal. Říkají, že byl spravedlivý. Byl mocí své země. Proč by zabíjel Arauniho? Arauni se nikoho nebojí, nikdo se nebojí Arauniho. Arauni nikomu neublíží. Jenom zpívá, tančí a vypráví o zákonech, kterými se řídí svět. Ty taky znáš zákony světa, vid’?“

„Ano, znám. Myslím, že znám.“

„Naučil jsi je člověka, kterého nazýváš svým přítelem?“

„Některým ano. Jiné doposud neznám ani já.“

„Když neznáš, proč se nezeptáš? Arauni zná všechny zákony.“

„Když všechno znáš, tak řekni, kde ses to naučil!“ řekl jsem.

„Arauni se učil, když se narodil a byl ještě maličký. Starší a moudřejší naučili Arauniho dívat se na hvězdy. Hvězdy všechno vědí, musíš jen znát jejich řeč. Proto se Arauni dívá

na hvězdy. Podle hvězd řídí svůj člun. Potom se zeptá moře a moře mu odpoví. Potom se zeptá ptáků a ptáci mu odpoví. Potom se zeptá ryb, také ryby mu odpoví. Potom se zeptá lidí; a lidé koukají hloupě!“

Arauni se opět rozesmál, málem se dal do tance.

„Dobrá, Arauni,“ řekl jsem a snažil se mluvit co nejvlídněji. „Prosím tě, abys byl naším hostem. A chceš-li, řekni mi, co máš v úmyslu dělat a kam vede tvoje cesta!“

„Potřebuješ k něčemu můj katamaran?“ ukázal s úsměvem na plavidlo, které muži připoutali k zádi.

„Ne, to rozhodně ne. Mám přece svoje lodi.“

„Když máš svoji loď, tak pluj tam, kam pluješ, a neptej se, kam pluje Arauni. Arauni půjde tam, kam je zapotřebí. A tehdy, když to bude zapotřebí. Říkám, co chci a dělám, co chci. Když se mi bude zdát, že říkáš pravdu, řeknu to. Když nebudeš mít pravdu, taky to řeknu.“

„Jsi zvláštní člověk, Arauni. Jsem poctěn, že jsi mým hostem. Jestli si něco přeješ z toho, co vidíš, řekni to a já ti to dám, bude-li mi to patřit. Jako dar z obdivu k tvé moudrosti!“

Arauni se rozesmál, sáhl za pás a zamával mi před očima svým vlnitým krisem: „Já nic nepotřebuji! Krisem zabiju rybu, upeču si ji a sním. Krisem zabiju prasátko, upeču si ho a mám co jíst. Zabiju slepici, upeču, zas mám co jíst! Nepotřebuji nic. Když přijdu k nějakému ohni, jsem vítán, dají mi jíst, co chci. Když požádám o některou dívku, jde se mnou a je šťastná. Co bys mi chtěl ještě dát?“

„Jsi velice šťastný člověk.“ ocenil jsem.

Arauni se rozhlédl po lodi a dospěl k názoru, že nejvhodnější místo pro jeho pobyt je kapitánský můstek. Došel tam, posadil se se zkříženýma nohama tak, aby viděl na celou loď, pozoroval dění a usmíval se. Jeho dva průvodci také vystoupili na palubu, ale chovali se daleko méně sebevědomě; spíš mi připadalo, že mají dost velký strach, ačkoliv byli chráněni jeho přítomností.

„Príma hra,“ řekl jsem Dianě. „Co s ním budeme dělat?“

„Taky bych ráda věděla! Pozoruhodný chlapík... zřejmě kouzelník nebo něco takového. Četla jsem... počkej, jdu si to najít!“ Diana se rozběhla do kajuty, hledat ve svých knížkách.

Já se rozhodl zjistit, co se dělo v době, kdy jsem ležel v bezvědomí. Ještě jsem se cítil slabý, ale měl jsem taky hlad, to bylo docela dobré znamení. Šel jsem se podívat do lodní knihy, kde jsem zjistil, že jsme se od souostroví moc nevzdálili. Důvod byl vítr, který nám bohužel nechtěl být nápomocen.

Během té doby se na palubu dostavila spousta dalších lidí; to jsem zjistil, když jsem zaslechl nějaké vrískání. Pocházelo od Jenniffer, to bylo nepochybné. Rozčilovala se nad tím, že Arauni je přítomen na palubě, zejména nad jeho vzhledem.

Diana se dostavila vyzbrojena knížkou, v níž si do té doby četla. Nevím přesně, kdo ji sepsal, ale pojednávala o zvyklostech domorodců v Tichomoří a jejím původním účelem bylo přesvědčit ty lidi, aby svých zvyklostí zanechali. Diana na ni měla svůj názor, ale uvedená fakta brala vážně.

„Ať jde ten člověk okamžitě pryč!“ ječela Jenniffer. „Nesnesu, aby nadále zůstal na lodi! Nechci se na něj dívat!“

„Obávám se, že to nepůjde,“ konstatovala Diana. „Myslím, že zůstane na palubě tak dlouho, dokud bude chtít. Pokud by ovšem nebyl k odchodu donucen násilím, ale to bych si neriskla.“

„Ale já ho nechci vidět! Ať mi okamžitě zmizí z očí!“

„On vás někdo nutí, abyste se na něj dívala?“

Jennifer se urazila, ale neodešla. „Zřejmě nechápete, co vám povídám, paní hraběnko! Ten muž je mi odporný!“

„Pochybuji, že vy jste mu sympatická.“

Nicméně vypadalo to, že Arauni nemá proti Jennifer ani proti nikomu jinému námitek. Vlídne se usmíval.

„Ale proč je nahý? A proč je po celém těle tetovaný?“

Diana bleskově listovala ve své knížce. „Nahý je proto, aby bylo vidět, že je po celém těle tetovaný. A tetovaný je, aby

bylo jasné, že patří k osobám chráněným tabu, to je pochopitelné!“

„Tabu? Co je to tabu?“

„Tabu je něco jako zdejší zákon. Je-li nad někým nebo nad něčím vyřčeno tabu, pak je taková osoba či věc posvátná a její užívání podléhá zvláštním směrnicím...“

„Ale to všechno mne vůbec nezajímá!“

„Máte smůlu. Všecky ostatní to zajímá velice.“

„Je to hluboce nemravný a zpustlý ničema a měl by být okamžitě vyhnán! Jinak si budu stěžovat svému snoubenci!“

„Obávám se, že ani Andrew s tím nic neudělá. Ve zdejším světě je jeho tabu mocnější než všechny zákony. Kromě jiného, když něco řekne nebo o něčem rozhodne, všichni ho poslechnou, protože jeho ústy promlouvají Bohové.“

„Cože? No pochopitelně, on je ještě ke všemu pohan! Myslíte, že by se podařilo ho přinutit, aby se nechal pokřtít?“

„Nevylučuji, že pokřtěn byl. Povídal, že strávil dětství někde na misi, tam se taky naučil anglicky. Zkuste to brát, že je něco jako kněz domorodců.“

„Kněz? Tenhle chlap, který se nestydí ukazovat svoje... Fuj!“

Dianě zablyškaly oči nadšením a opět hledala ve své knize: „No ovšem! Povšimněte si prosím tetování, které má v oblasti klína. Jsou to zvláštní magické obrazce, které dávají tušit, že vyniká obzvláštní způsobilost v tomto směru. Na ostrovech je zvykem, že když takový člověk poctí svou přítomností nějakou osadu, přivedou mu dívku, aby ji oplodnil. Pro celou rodinu i vesnici se to považuje za velice šťastné znamení, zvláště když se z takového spojení narodí dítě.“

Jenniffer koulela očima a ztěžka popadala dech. Nechápala. Ale Diana nemilosrdně pokračovala v četbě: „V případě, že ze spojení tabuizovaného muže s dívkou z některého z rodů dojde k narození syna, je tento syn považován za syna samotného Boha a předurčen k vyšším povinnostem. Otec takového syna má právo odejmout toto dítě

jeho rodu a odvést je s sebou k dalšímu vychovávání.“ Diana sklopila knížku a ukázala na kluky: „Vypadá to, že tamti dva jsou jeho synové.“

„To bude nějaký nesmysl,“ konstatovala Mabel, která nahlížela Dianě přes rameno a záležitost ji zajímala. „To by nezvládl, sám je ještě skoro kluk.“

„To je možné, ale třeba brzo začal a dost toho stihl!“

V tu chvíli počala Jenniffer opět ječet. Co povídala, nemělo hlavu ani patu, ale protestovala proti všemu; Araunimu, jeho synům, Dianě, její knížce i Mabel.

Arauniho situace zaujala; s úsměvem přišel blíž, nevšímal si Jenniffer, zato knížka ho zajímala. Byla vylepšena obrázky, které autor nechal pořídit, aby zobrazovaly různé typy tetování a jeho význam. Diana mu ji ochotně ukázala a on prohlížel. Jak se dalo čekat, uměl velmi dobře číst a dokonce chápal smysl textu, takže se za chvíli odstěhovali na zád', sedli si tam a Arauni odpověděl Dianě na prvních tisíc všetečných dotazů.

Jenniffer si letěla stěžovat za Andrewem; ale že potkala dřív otce Ignáce, vylila svoje srdce jemu. Otec jezuita pochopil, co se jí nelíbí, ale byl natolik realistický, až chápal, že se asi nedá nic dělat. Pokoušel se jí to vysvětlit, ale nedařilo se mu, jen to posilovalo její hysterii.

Nakonec zasáhla Mabel. Zahájila s Jenniffer dlouhé vyjednávání s úmyslem přesvědčit ji, aby se zapojila na lodi do nějaké práce, nejlépe v kuchyni. Vzhledem k tomu, že nám zahynul kuchař, bylo nutno, aby ho někdo nahradil. Mabel byla ochotná, vaření ji dost bavilo, dokonce i ve velkých kotlích, ale potřebovala pomocníka. Jenniffer zaváhala a když jí Mabel slíbila, že v kuchyni se nebude nucena dívat na ohavné návštěvníky, přijala.

Za mnou přišel Andrej, podívat se na moje zranění.

„Poslouchej, nemohl bys tomu vřeštidlu dát něco na uklidnění?“ zeptal jsem se ho. „Kdo ji má pořád poslouchat?“

„Kdyby to nebyla taková dáma, tak bych doporučoval dát jí do hlavy cihlou. Už jsem jí dal kapky i prášky, ale zatím to nijak nepomáhá. Snad ji hysterie přejde, až se uklidní...“

Při tom mi odmotal obvaz z hlavy a vyčistil ránu. Přišel taky Aflargeo a s potěšením konstatoval, že se hojení nedaří. Znovu připomněl, že jediná správná metoda léčení ran je jejich časté olizování tygřím jazykem, což doporučuje.

„No, já nevím,“ řekl Andrej. „Já bych taky doporučoval nechat volně a jenom čistit. V podstatě má ten tygr pravdu...“

Aflargeo byl potěšen; od té chvíle uvěřil, že Andrej je skutečně odborník a nechal ho pracovat.

„Měl jsi kliku, kost nebyla zasažená. Nedostal jsi plnou ránu; kdyby tě sekl pořádně, máš po starostech...“

„Měl jsem kliku v obou případech. Poprvé se mi podařilo trochu uhnout, jenom mě škrábl. Podruhé už víc nestihl, protože Diana po něm hodila nožem a propíchlá ho.“

„No, šikovná holka. Od čeho máš tu starou jizvu napříč?“

„To je památka na jistého pana Hessona, rozsekl mi tehdy hlavu mačetou. Pak jsem ještě dostal klackem od jedny opice, ale taky ne moc naplno...“

„Príma, ještě párkrát dostaneš do palice a naučíš se uhejbat. Drž a nemel sebou, když ti to čistím!“

„Jestli bys mi neměl vytáhnout i ty stehy. Aby se to dalo líp čistit. Mám dojem, že je to plný hnisu, když se dotkneš rány, úplně mi vibruje hlava.“

„No, při tvých četných zkušenostech... tak dobře.“

Andrej přestříhal stehy a vytahal je. „Hlavní je držet to v čistotě, o to se postará Aflargeo svým jazykem. Bude stačit lehký obvaz, aby tě chránil před prachem...“

Aflargeo se ujal své povinnosti a lízal ránu; při tom jsem tiše omdlel, abych ho nerušil. Přišli se podívat také Li, Saong-Čou a Takheo-Kweng i Yamanaki. Každý z nich vyjádřil svůj vysoce odborný názor a Li to všechno překládal do angličtiny. Napadlo mi, že chybí ještě Arauni, ten je určitě taky lékař; ale naštěstí byl plně vytížen diskusí s Dianou.

Když Andrej trval na tom, že mou hlavu je třeba udržovat ve stálé čistotě, navrhl Li uplést mi opět čínský cop a přebytečné části vyholit. Byl k tomu ochoten, dokonce

přinesl nářadí. Ale Tošio nesouhlasil a požadoval, abych byl upraven dle jeho zvyklostí. Přitom se dostali do diskuse, zda se cop má plést dle čínského či japonského způsobu; čím byla diskuse odbornější, tím víc mi unikal její smysl. Takheo-Kwengovi to bylo jedno, odmítal nosit jakýkoliv cop; Tošio vysvětloval, že pokud nějaký člověk cop nevlastní, není poznat, že je ušlechtilého rodu a patřičně vznešený, což lze tolerovat maximálně u mnicha, ale nikoliv u knížete. Jejich hádka mi připadala nesmyslná, takže jsem raději opět upadl do bezvědomí.

Podle výsledku soudě, zvítězil Tošio. Poznal jsem to ve chvíli, kdy mi namydil hlavu a počal ji škrábat břitvou. Nebránil jsem mu, bylo to o trochu příjemnější než Aflargeova péče. Sice se mi zdálo, že to nějak přehání, ale i to mi bylo jedno. Když už jsem ho chtěl zarazit, nechal toho a počal mi vzadu splétat vlasy, tak jsem se vzdal veškeré snahy korigovat jeho počínání.

Když jsem se na sebe mohl podívat do zrcadla, zjistil jsem, že mi učesal krásný samurajský copánek, trčící dopředu na vyholenou pleš. Nebyl jsem sice moc k poznání, ale jednalo se víc o zranění než o krásu, tak jsem to přijal s humorem.

Protože jsem měl hlad, slíbil mi Andrej, že Mabel pro mne uvaří hustou a horkou polévku, která by mi dodala síly. Protože jsem se cítil dobře, šel jsem do kuchyně si ji vzít. Mabel tam byla a něco kutila na plotně; dala mi na požádání misku a nijak zvlášť se mému vzhledu nedivila.

Když jsem seděl za stolem a hladově hltal horkou tekutinu, otevřely se dveře a vešla Jenniffer, nesouce v ruce mísu brambor způsobem, jakým se nosí nevybuchlé granáty a chcíplé krysy. Když mne uviděla, zaječela a mísu i s bramborami pustila na zem.

„Probůh!“ řekla, když popadla dech. „Jak to vypadáte, hrabě?“

„No a co? Dostal jsem přes hlavu krisem. Viděla jste, že jsem ji měl ráno zavázanou, ne?“

„Ale vy, hrabě... když vy vyhlížíte jako ten hrozný divoch, ten Japonec s tím vražedným mečem!“

„On to byl taky jeho nápad! Klid, to se všechno spraví. Zatím mám trochu posekanou hlavu...“

Jennifer si sedla na stoličku, posbírala brambory, uchopila do pravice nůž, do druhé bramboru a počala ji škrábat elegantně distinguovanými pohyby, jako když dáma ze společnosti loupe jablíčko svému rozmazlenému děcku. Dle jejího chování jsem poznal, že vidí takové předměty poprvé v životě.

Už jsem skoro dojedl, když se rozlítly dveře a vpadla Diana.

„Charry, já chci jet na Raiateu!“

Já a Mabel jsme zůstali naprosto klidní, zato Jennifer se lekla, až vypískla a pustila nůž i bramboru.

„Co je to Raiatea a proč tam máme jezdit?“ ptal jsem se.

„Raiatea je ostrov uprostřed Tichého oceánu. Taky se jí říkalo Hawaiki, původní sídlo sekty Ariori. K ní patří Arauni, chápeš?“

„Nijak zvlášť. Ale klidně vyprávěj, času dost.“

Diana usedla naproti mně a tvářila se obdivně. „No ne, Charry, tobě to ale sluší!“

„Dík. Miss Jennifer se vyděla, když to viděla.“

„Pěkná blbost; náhodou, sekne ti to. Podívej, takhle se stejně nemůžeš ukázat před guvernérem, tak otočíme kormidlo a plujeme na Raiateu, ne? Je tam bezvadně, mají jeskyně, ve kterých jsou uschovány sošky, které vyřezávali ještě předtím, než je objevili křesťané. Tehdy totiž sekta Ariori korzovala po celém oceánu a všude roznášela svoji vzdělanost. Její členové...“

„Klid, Diana, zaraz ten gramofón a vychladni...“

„Ale Arauni mi slíbil, že mi může pomoci dostat se taky do sekty Ariori! Ani by to nebyl velký problém, děvčata berou, pokud jsou na dostatečný duchovní úrovni. Udělali by mi po celém těle takový hezký tetování, jako má on, a...“

„Nemůžeme jet na Raiateu, protože jedeme do Hongkongu. A tam musíme, protože tuhle Jenniffer se musí dostat domů.“

„Máme snad dvě lodi, ne? Na jednu ať si sedne Jenniffer a Andrew a jedou domů, na druhý my...“

Jennifer počala ostře protestovat a vznesla několik námitek logických i čistě osobních, ale nikdo jí nevěnoval pozornost. Diana ji na chvíli vzala na vědomí, ale nad jejími připomínkami jen mávla rukou.

„A co tam jako budeš dělat?“

„Napíšu vědeckou publikaci. Ta moje knížka, co jsem si koupila, je ubohá snůška nesmyslů. Chlap, co to sepsal, tam sice žil dvacet roků, ale za tu dobu nepochopil ani tolik, co já za pár minut, co kecám s Araunim. Zkrátka, napíšu jinou a vysvětlím těm ignorantům, jaká je skutečná pravda!“

„Tak jo, dobře. Ale nejdřív dovezeme Tošio Yamanakiho domů do Japonska. To jsi taky chtěla, ne?“

„No jistě, to jsem chtěla... Konečně, ty už seš japonsky i učešanej, tak... dobře. Nejdřív do Japonska, ale potom pojedeme taky na Raiateu, vid', že mi to slíbíš!“

Slíbil jsem jí to. Pořád ještě to bylo jednodušší než pokoušet se jí to rozmlouvat. Počala rozvíjet nadšené plány, ve kterých bylo čím dál těžší se vyznat, ale neměl jsem v úmyslu rozebírat je z hlediska logiky, protože jsem dobře věděl, že je několikrát změni, než dojde k realizaci. Pokud k ní vůbec někdy dojde.

Po jídle jsem pocítil horko a slabost. Nepřekvapilo mne to. Vedro bylo, navzdory časně ranní hodině, nesnesitelné, nedokázal jsem si představit, jaké bude o polednách. A že budu ještě slabý, s tím jsem taky musel počítat. Ale do kajuty jsem jít nechtěl, nechal jsem si postavit lehátko na palubu, odpočíval v něm a co chvíli vstával a nechal se polévat z vědra. Diana pokračovala ve svých diskusích s Araunim, námořníci se pokoušeli křížovat proti větru, který byl slabý a nepříznivý, a všichni pozvolna propadali omrzlosti a letargii. Taky já.

Trochu rozruchu způsobila aspoň Jenniffer, která začala fňukat, že jí je horko. Mabel, oblečená v krat'asech a volném tričku, jí vysvětlila, že důvodem je parádní oblečení a dala jí za příklad domorodce, kteří nikdy neobléknou ani o decimetr víc oděvu, než musejí. Pak zavolala Aljošku a předvedla Jenniffer, jak příjemně se jí zvedne nálada, když se nechá celá důkladně prolít mořskou vodou. Což ovšem Jenny udělat nemohla a nechtěla, svlékat se pro ni bylo nepřijatelné. Mabel jí dokonce chtěla předvést, jak se může dát se záchranným pásem vléci za lodí, ale Jenny odmítala se na takovou činnost třeba jen podívat.

Pak jsem chvíli usnul; když jsem se probal, spatřil jsem hned vedle sebe Ao Harrapa. Snad přišel jako duch na tichých tlapkách. Když postřehl, že nespím, přistoupil a otřel se mi hlavou o ruku, ale tvářil se neobyčejně vážně: „Něco se děje, Vládče.“ pravil tak naléhavě jako málokdy.

„A co to je?“ zvedl jsem se z lehátka.

„Nevím, ale jsem znepokojen. Hovořil jsem s Darkkou. Také on je znepokojen. A také on neví přesně, proč.“

„Ale nějaký důvod snad tvoje pocity mít musejí!“

„Ano, jistě. Víím, že jsme něčím nebo někým ohroženi. Jen jsem ještě nezjistil, odkud to nebezpečí přijde.“

„Od lidí nebo od něčeho jiného? Chápal bych, že nám chtějí jít po krku ti domorodci, ale od těch snad už jsme dost daleko...“

Jaguár chvíli uvažoval. „Nevím. Mám pocit, že ani Arauni tady není zcela náhodou. Jeho přítomnost zde je důležitá.“

„O čem jsi s ním mluvil?“

„O ničem. Zatím ještě nebyl čas...“

„Tak ať ho Diana přestane zdržovat, a ty s ním promluv!“

„Ještě ne. Ještě nevím, o čem.“ řekl a odešel.

Zhroutil jsem se zas do lehátka. Nemám rád, když se děje něco, čemu nerozumím. Pokoušel jsem se znovu usnout, ale nedalo se; dusivé horko pokračovalo a já se zmítal mezi spánkem a bděním.

Ao Harrap šel skutečně vyjednávat s Araunim; nevím, o čem se domlouvali, ale když jaguár přišel, tvářil se povážlivě. „Charry, musíme co nejrychleji odplout z těchto míst. Hrozí nám nebezpečí, možná smrt.“

„Proč? Co se děje?“

„Souostroví, které jsme předešle opustili, se blíží ke svému zániku. Neuplyne dlouhá doba, a už neuvidí vycházet slunce.“

„Ale proč?“

„Bude zničeno a zmizí v moři. Na jeho místě vyšlehne oheň; země se zachvěje a vychrlí plameny. Na místě, kde byla zátoka, povstane nová vysoká hora a bude tam pevná země. Ale život se tam vrátí až za dlouhá léta...“

„To ale znamená, že ti lidé tam - zahynou!“

„Ano. Pokud se nezachrání, nemohou přežít.“

„Myslíš, že to vědí? Jak ty to vůbec víš?“

„Poznáme, co se stane. My cítíme zemětřesení, výbuchy ohnivých hor, větrné smrště a podobná neštěstí.“

Na okamžik jsem uvažoval; rozhlédl jsem se po moři okolo nás a seznal, že je naprosto klidné, jen nepatrně rozčeřeně vánkem.

„Víš i to, kdy se to stane?“

„Nebude to této noci. Ale vím, že zítřejší úsvit bude poslední, který toto souostroví uvidí. Další už nebude.“

„Takže - zítra?“

„Mezi soumrakem a úsvitem.“

„Vědí to i ostatní?“

„Vědí to už všichni Armini. Hovořil jsem s nimi. Nevědí přesně, co se stane, ale něco cítí.“

„Zkusili jste se poradit s delfíny?“

„Ano. Darkka má strach. Říká, že teplota moře stoupá. Nechce nás ani doprovázet. Jeho delfíni jej odmítají poslouchat.“

„My už přece nejsme blízko těch ostrovů! Odpluli jsme snad dost daleko, aby se nám nic nestalo... nebo ne?“

„Jsme daleko, ale ne dost daleko.“

„Takže... bychom se tam mohli i vrátit?“

Jaguár zaváhal. Snad poprvé v životě rozvažoval, zda mne vůbec má poslechnout. Pak řekl: „Ano, šlo by to.“

„Je naší povinností se tam vrátit, Ao Harrape. Musíme ty lidi varovat. Nemůžeme připustit, aby všichni zemřeli bez pomoci. Jsou tam ženy, děti... ti nám neublížili!“

Ao Harrap blýskl zelenými ohníčky v očích. „Je to tvůj rozkaz, Vládče? Potom jej splníme...“

„Ano, je to můj rozkaz. Nařizuji svolat celou posádku. Gyulo!“

Ártabogyi byl právě velitelem směny; když jsem mu nařídil svolat posádku, začal okamžitě hvízdát na píšťalku. První ovšem přilítla Diana, jako obvykle zvědavá, co se děje.

Vysvětlil jsem jí situaci, snažil jsem se opatrně, aby se moc nevyděsila, ale pochopila to velice rychle. „Fakt, jo? Myslíš, že Arauni to taky ví?“

„Myslím, že je to důvod, proč přišel.“

„Ale on ještě nic neříkal!“

„Protože to neví jistě. Před chvílí to pocítil Ao Harrap; ten je citlivější než lidé. Arauni možná také, ale...“

„Jdu za ním. Poslouchej, Charry, ty seš buď světec nebo blázen. Nebo taky možná obojí...“

„Takže ty se mnou nesouhlasíš?“

Vystoupla na špičky a dala mi pusy. „Proto tě mám ráda!“

Pak odběhla, a já sledoval, jak se řadí posádka.

Taky na Regině, která plula nedaleko nás, nastal ruch a viděl jsem, jak se tam všichni sbíhají k můstku; Regina se dala do manévrování a brzy se nám přiblížila ještě víc.

„Co se děje, Charry?“ volal kapitán Millard megafonem. „Zase nějaké nesnáze, nebo co?“

„Hned se dozvíte! Zatím udržujte pohotovost!“

Jediný, kdo zůstal naprosto klidný, byl Tošio Yamanaki. Buď neměl ponětí, co se děje, nebo mu bylo všechno jedno.

Naše posádka nastoupila, pochopitelně kromě těch, kteří leželi s těžkými zraněními. Nebyl na ně veselý pohled. Ale co se dalo v té situaci dělat?

„Přátelé, ani jsem vám nestačil všem poděkovat za statečnost v předešlém boji - a už zase potřebuji vaši pomoc! Dozvěděl jsem se od svých šelem, ony to poznají, že vbrzku dojde k přírodní katastrofě, výbuchu sopky, která zničí souostroví, kde jsme byli. Musíme se vrátit a zachránit lidi, co tam žijí. Nařizuji obrátit lodě a plnou parou se vrátit k ostrovům!“

Viděl jsem, jak se jejich tváře protáhly v údivu. Když jsem oznámil, že souostroví bude zničeno, řekl někdo: „Zaplat' pánbůh!“ a když jsem vydal rozkaz, vyhrkl O'Reilly: „No těbůh!“

„No tohle!“ vykřikla Jenniffer. „To přece nemyslíte vážně, hrabě! Chcete zachraňovat zločince?“

„Chceš se vrátit k těm, kteří nás zabíjeli a s nimiž jsme bojovali?“ zeptal se s údivem Andrew.

„Jsou tam ženy, starci, děti, ti s námi nebojovali! Jsou to lidé jako my, poslouchají své náčelníky. Ti je zavedli na špatnou cestu! S chutí bych ty lotry nechal pověsit, ale to není důvod, abych odsoudil k smrti nevinné!“

„Uvítají nás další střelbou! Budou nás chtít pobít a sežrat!“

„Budou mít asi jiné starosti!“ soudil O'Reilly.

„Já souhlasím s kapitánem!“ prohlásil Andrej Rastopčenkov. „Jsou to lidské bytosti, musíme je zachránit!“

„Charry, já protestuji!“ vykřikoval Andrew. „Až dopravíš moji snoubenku a mne do bezpečí, pak si klidně dělej, co chceš - ale zatím ti připomínám, že máš na svědomí naše životy, jestliže...“

V tu chvíli jsem praštil pěstí do zábradlí můstku, až to zadunělo.

„Ticho! Já jsem tady kapitán! Komu se to nelíbí, může si klidně vystoupit, třeba hned! Já ale prosadím svou, jako jsem to dělal vždycky! Řekl jsem, že proplujem do sídla těch divochů a zachráníme Jenniffer; udělali jsme to. Ted' říkám, že tam poplujeme znovu a zachráníme jejich životy. A taky to uděláme, bez ohledu na jakékoliv námitky! Všichni na svá místa!“

Jennifer ještě něco kvokala, ale muži se rozběhli po palubě. Někteří už lezli na stožáry, jiní se připravovali na změnu kursu. Kapitán Millard na Regině dával odpovídající rozkazy, také oni se chystali k obrátce.

„Výborně,“ řekla spokojeně Diana. „Počínal sis jako chlap, Charry. Jen nechápu, proč vůbec svoláváš porady.“

„To nebyla porada, miláčku. Pouze jsem jim oznámil své záměry. Tobě je někdy příležitostně taky oznámím. Když neposlechněš, stáhnou ti kalhoty a nasekám na holej zadek!“

„To bude vzrušující! Doufám, že veřejně a před lidma!“

Objal jsem ji a přitiskl k sobě. „Zavolej Arauniho, prosím!“

Odběhla. Já se zatím posadil do svého lehátka; už zas se mi točila hlava. Nebylo mi tak dobře, jak jsem se snažil předstírat.

Arauni přišel a posadil se na zkřížené nohy proti mně. Usmíval se, ale to on pořád.

„Prosím tě, aby ses zamyslel nad situací, v jaké právě jsme.“ požádal jsem ho. „Informovala tě Diana o všem, co se děje?“

„Ano, řekla mi, co se děje.“

„Řekl ti také jaguár Ao Harrap, co očekává?“

„Ano, mluvili jsme o tom.“

„Bereš jeho obavy vážně?“

„Ano. jsem si vědom, že nám všem hrozí smrt.“

„Jsem rád, že to chápeš.“

„Každý, kdo se na tomto světě narodil, dříve či později musí také zemřít. To není nic zvláštního a kdo si myslí, že nezemře nikdy, je veliký hlupák.“

„Jistě. Ale to neznamena, že musejí zemřít hned...“

Arauni na chvíli přivřel oči a na něco vzpomínal.

„Za dávných časů se často stávalo, že teplota nějaké části oceánu stoupala, až byla voda horká jako oheň a vystupoval z ní smrdutý dým. Tehdy lidé, kteří tam žili, nasedli na velké vory a pod ochranou svých lodí odpluli na jiné místo, protože věděli, co se stane.“

„Asi by to měli udělat i dnes.“

„Paní Palau Rana, Žena Ohně, která sídlí v hlubinách ohnivých hor, se rozhněvala, protože ji někdo urazil. Kdo na této lodi slouží této paní?“

„Myslím, že nikdo... kdo by měl?“

Arauni vztáhl ruku a dotkl se Dianiných vlasů. „Tvá žena má vlasy barvy, která by se mohla Paní Palau líbit. Měla by pro ni vykonat nějaké dobrodiní, aby ji usmířila.“

„Jak se to dělá?“ zajímala se Diana.

„Měla bys jí obětovat nějakého člověka, který ti není milý. Co třeba tu bílou ženu, která stále křičí a hněvá se?“

Arauniho úsměv byl tak bezelstný, že jsme uvěřili, že si z nás nedělá legraci. Diana se dokonce ohlédla po Jenniffer, která na přídi vykládala Mabel a Andrewovi, co si o nás myslí.

„Ne, Arauni. To by zcela určitě nešlo.“

„To je veliká škoda. Ta oběť by Paní Palau jistě usmířila.“

„Tak podívej,“ usmála se Diana. „Já беру všechno z toho, cos mi povídal o Ariori a zvyklostech rytířů-čarodějů z Raiatey. Ale v žádném případě nehodlám porušovat zákony, které pro nás stanovila vyšší moc, než je vaše.“

„Přála sis poznat naše učení. Když ti je odhaluji, hněváš se?“

„Ne, zatím nemám důvod se hněvat. Jenom ti řeknu tohle: Sloužím a chci sloužit Bohu v každé podobě, kterou zjevil v té které zemi; ale v případě, že se ty metody uctívání dostanou někdy do rozporu, vyberu si cestu, která mi připadá správná.“

Arauniho tvář zvažněla; snad poprvé, co jsem ho znal.

„Dívko, tvá slova jsou velmi odvážná. Myslím, že bych ti měl připomenout, že různá božstva se mohou vyskytovat také v rozhněvané podobě; pokud je nechceš usmířit, není vyloučeno, že budeš muset dříve či později čelit jejich hněvu!“

„Jo. To je mi jasný.“

„Jejich hněv ti může ublížit. A nejen tobě, všem kdo jsou kolem tebe. Máš dostatečné vědomosti, abys věděla, jak nebezpečné ty bytosti jsou!“

„Jo, vím. A já tobě zas připomenu, že jsem arminská císařovna. Když jsem tu práci brala, tak s vědomím, že riskuju. A to v řadě případů dost. Paní Palau Rana je jistě velmi mocná. Může mě zničit, kdy si vzpomene. Ale nemůže mne přinutit, abych přestala konat svou povinnost.“

Arauni odvrátil hlavu a na chvíli složil tvář do dlaní; viděl jsem na něm, že je hluboce rozhořčen. Diana taky nevypadala moc klidně, oči jí planuly a byla snad ještě krásnější než dřív.

Pak se Arauni zázračně rychle uklidnil. Opět se začal usmívat. „Zdá se, že tuto záležitost těžko vyřešíme. Pravděpodobně ti, co tě doprovázejí, mají stejný názor?“ pohlédl na mne.

„Podívej, Arauni, jsem námořník. Vyznám se v řízení lodi. Tedy, snažím se v tom vyznat. Taky v mořských proudech, různých pracech a dovednostech, který jsou potřeba, když člověk žije. Zásadně se nevyznám v tom, co přesahuje... Diana tomu říká hmotná úroveň. Různí lidé mě kritizují, že jsem primitiv, zbedněnec, hlupák a všelicos jiného. Jsem, určitě. Ale poctivej hlupák. Když se jednou k něčemu rozhodnu, nic mě od toho neodvrátí.“

Arauni z Ranoa Rapaitu pozorně naslouchal a neříkal nic.

„Moje žena Diana je zvláštní, to vím. Spoustě lidí se nelíbí, to taky vím a dlabu na ně; líbí se mně. Je moc velká na

to, abych ji zkoušel vychovávat. Navíc, její leopardi tvrdí, že jejími ústy aspoň občas promlouvá Bůh. Nemůžu to vyloučit, ježto povídat takový nesmysly jako ona by si člověk netroufl.“

Arauni opět nepromluvil.

„Tak jsem rozhodl, že když Diana něco řekne, budu to brát vážně a zařídím se podle toho, ať je to sebevětší nesmysl. Jestli si Diana chce rozlít ocet s paní Palau, nebo jak té ohnivě dámě říkáš, tak ji nejen nechám, ale budu ji podporovat. Na čarování nemám, ale sílu jsem měl slušnou a až se mi přestane točit hlava, zas budu mít. Není to poprvé, co mě praštili.“

Domorodec se tvářil velice vážně. Zřejmě skutečně uvažoval o tom, co jsem mu povídal. Udivovalo mne to; většina lidí vůbec neposlouchá, co říkám. Jenom to kritizují.

„A teď ty. Určitě znáš víc než my oba dohromady, o oceánu, ostrovech i tvých božstvech. Měli bychom tě poslechnout a udělat, co říkáš. Jenže my to neuděláme, protože Diana to odmítá. Takže to odmítám taky já. Pokud se to nelíbí Bohyni Palau, ať si trhne nohou a zakokrhá.“

Arauni se opět začal usmívat. „Budu přemýšlet o tom, cos mi řekl. Je to velmi zvláštní. Kdyby to neříkal člověk, který pobil tolik statečných bojovníků, nebral bych to vážně. Ale ty jsi... vy všichni jste zvláštní lidé. Budu uvažovat.“

S tím odešel na před, tam usedl na zkřížené nohy a počal tiše prozpěvovat. Občas o sebe klapal chřestačkami, vyrobenými z velkých mořských lastur. Diana pozorně naslouchala jeho zpěvu, opět v ní zvítězila zvědavost.

A já si s povzdechem šel lehnout. Bylo mi bídě a nikdo mi nemohl pomoci, dokonce ani radou. Snad jen jeden. Tošio Yamanaki, který se neustále zdržoval v mé blízkosti, nic neříkal, jen všechno sledoval. Nikdy se na nic nezeptal, nikdy nepromluvil, aniž byl tázán. Zato já začal být zvědavý.

„Tošio!“ oslovil jsem ho. Okamžitě přistoupil a očekával rozkaz. Něco řekl, ale byl to spíš hrdelní zvuk než slovo.

„Posad' se, prosím.“ ukázal jsem mu. „Rozumíš, co ti říkám?“

Má čínština je bídná. Naučil jsem se pár slov, která potřebuji a která často používají naši Číňané. Samozřejmě to nestačí na nejjednodušší rozhovor, takže jsem byl nucen mluvit anglicky.

Odpověděl mi japonsky. Dlouhým, složitým a jak se zdálo moudrým souvětím. Dokonce mi podle rytmu řeči připadalo, že je to nějaký koán, zenová anekdota, kterými tak ráda oslňuje veřejnost Diana.

„Co si myslíš ty? Je můj rozkaz správný?“

„Tvoje rozkazy jsou vždy správné.“

„Ty víš, co jsem poručil?“

„Ne. Ale všechny tvé rozkazy jsou správné.“

Jeho odpověď byla naprosto dokonalá. Zenově dokonalá, jako vše, co řekl nebo učinil.

„Nařídil jsem vrátit se na ostrovy. Vybuchne tam sopka a pobije všechny. Než se to stane, my je zachráníme. Souhlasíš s tím?“

„Ano.“ řekl, aniž by se rozmýšlel.

„Může se ale stát, že při tom zahyneme!“

„Ano.“ řekl stejně klidně.

„Hm... tak ti děkuji.“

„Splním všechny tvé rozkazy, pane.“ řekl a odešel na své místo.

Čas plynul pozvolna; lodi měly nyní ten lehký vánek v zádech, takže mířily vhodným směrem a pozvolna zvyšovaly rychlost. Vydal jsem příkaz používat oba parní stroje, přestože jsme neměli nijak zvlášť velkou zásobu uhlí, na Griissirnu ani na Regině. Zastával jsem názor, že je-li někdy vhodná příležitost jet plnou parou, je to právě teď.

Odpočíval jsem na lehátku. Přišel Li, hluboce se poklonil mně, pak samurajovi a začal s ním o něčem vyjednávat. Potom mi řekl:

„Mistr Saong-Čou dospěl k názoru, že by bylo vhodné usmířit Pána Amitábhu Buddhu a požádat ho, aby nám byl milostiv. V boji padlo velké množství vznešených mužů, ale nikdo jim nepřečetl slova z Knihy mrtvých. Pán Avalokitéšvara, Velký Slitovník, sice zná ty, jimž by měl prokázat svou milost, ale zajisté je vždy vhodné mu to připomenout. Kromě toho, jdeme do dalšího obtížného boje a mohlo by se stát...“

„Plně souhlasím.“

„Rádi bychom uspořádali ten obřad při západu slunce na palubě naší lodi. Avšak nebyli bychom rádi, kdyby kdokoliv z lidí cítil ve svém srdci rozmrzelost či neklid pro to, co podnikáme.“

„Chápu. Nevím, jak jim v tom zabránit, ale pokusím se. Směl bych se toho obřadu zúčastnit?“

„Byli bychom velmi potěšeni.“

Li spokojeně odešel; krátce poté počal Tošio konečně projevovat nějakou aktivitu, odešel do kabiny a vrátil se za půl hodiny, oblečen do druhého svého kimona, vyrobeného ze světle modrého hedvábí a vyšíváného rodovými znaky. Vypadal skutečně vznešeně; dokonce si znovu vyholil hlavu.

Když se Diana dozvěděla, co se chystá, byla velice nadšená. Hned slíbila, že se zapojí zpíváním, jak se naučila při návštěvě chrámu v Barmě. Pochyboval jsem, že se za těch pár hodin stihla cokoli naučit, ale nebránil jsem jí. Nařídila, abych se ustrojil do čínského oděvu, který mi dali v Hongkongu, a sama se taky vyzdobila, jak uměla.

Vzápětí přiběhla Jenniffer. Viděl jsem ji už z dálky a stačil jediný pohled na její tvář, abych věděl, že se pohádáme.

„Co to slyším, hrabě? Vy chcete dovolit těm odporným pohanům nějaký ohavný barbarský obřad! Přímo zde, na palubě!“

„Nechci jim dovolit nic ohavného ani barbarského. Požádal jsem je, aby uspořádali obřad k uctění Buddhy, což je jejich pojetí Boha. Stejně tak dovolím uctívat Boha každému, kdo o to bude mít zájem. Pokud si přejete, třeba i vám.“

Měla připraveny nějaké další námitky a připomínky, ale zřejmě jí má odpověď vzala všechn vítr z plachet. Takže jen pípla: „Očekávejte, že si budu stěžovat! Jsem jenom slabá žena, ale mám ochránce, kteří nedovolí mne tak urážet!“

Načež odešla; zíral jsem za ní a nechápal.

Zhruba půl hodiny po ní přišel otec Ignác. Uvítal jsem to, měl jsem stejně v úmyslu s ním pohovořit. Zároveň se však objevila Diana, nažhavená do fialova. Kdo je kovář, dobře ví, že stačí ještě chvíli žhavit a začnou lítat jiskry.

„Vážený pane hrabě,“ otec Ignác se usmíval jako měsíček a jeho hlas byl med a máslo, „slečna Jennifer, jenž je počestnou a věrnou služebnicí Páně, se na mne obrátila s krajně pohoršlivou novinkou. Nejenom, že jste dovolil primitivním barbarům... Ach, jak můžete, hrabě? Jak můžete?“

„Jako každému. I vám, budete-li chtít. Pokud hodláte uspořádat ve vhodném termínu na palubě bohoslužby, nejen že to dovolím, ale poskytnu vám pomoc a rád se zúčastním.“

„Ale... to nechápu! Jste tedy křesťan nebo pohan?“

„Jsem sluha Boží. Chci být přítomen všude, kde je uctíván Bůh; je to má velká touha a nedomnívám se, že špatná.“

„Ale... je přece psáno: nelze být současně účastníkem hostiny spravedlivých a pohanů!“

V tu chvíli zasáhla Diana; jako obvykle k věci:

„Kdož ty jsi, abys tupil služebníka cizího? Však Pánu svému stojí, aneb padá. Budeť pak ustanoven; mocen jest zajisté Bůh utvrditi jej. To říká Svatý Pavel v epištole k Římanům!“

„Paní hraběnko!“ otec Ignác se vyjevil ještě víc, než doposud. „Vy skutečně znáte Písmo svaté?“

„A to se nesmí, nebo co? Je tam taky napsáno, že v nějaké díře ve Středomoří každý den posuzovali Pavlova slova podle Písma a soudili, jestli to dělá dobře, ale to neumím zpaměti.“

„Tam se právě taky ale povídá...“

Diana mávla rukou a pokračovala nemilosrdně dál:

„Neboť někdo rozsuzuje mezi nocí a dnem, a někdo soudí každý den. Jeden každý v svém smyslu ujištěn buď.“

Kdož dnů šetří, Pánu šetří; kdo nešetří, Pánu nešetří. Kdo jí, Pánu jí, nebo děkuje Bohu; a kdož nejí, Pánu nejí a děkuje Bohu. Žádný zajisté z nás není sám sobě živ a žádný sobě sám neumírá.“

Otec Ignác byl poněkud v rozpacích. „Ale drahá dcero! Jste přece věrná dcera církve svaté, nebo se snad mýlím? Předpokládal jsem, když jste katolička, že budete naslouchat uzávěrům svaté církve katolické a nikoliv vlastním dohadům!“

„Jo, katolička jsem. Ale co je špatného na tom, že se řídím slovy Písma? Třeba podle těchto:

Nebo buď že jsme živi, Pánu živi jsme; buď že mřeme, Pánu mřeme. A tak buď že jsme živi, buď že umíráme, Páně jsme.“

„No ano, ovšem, to Svatý Pavel zajisté říká! Ale je zapotřebí to chápat správně! Vy pořád považujete pohany za stejně dobré jako správné křesťany! To je přece nesmysl!“

„Ti lidé ale nejsou pohané. Jsou to lidé, kteří jinak uctívají stejného Boha. Tak proč bych je měla kritizovat?“

Psáno jest zajisté: Živť jsem já, praví Pán, žet' přede mnou bude klekati každé koleno, a každý jazyk vyznávati bude Boha.

A takt' jeden každý z nás sám za sebe počet vydávati bude Bohu.

Nesud'mež tedy více jedni druhých, ale toto raději rozsuzujme, abyste nekladli úrazu neb pohoršení bratru!“

Otec Ignác smutně vzdychal a tvářil se pohoršeně. „Drahá paní hraběnko! Pokuste se přece rozumět, prosím! Já chápu, že vy i váš manžel, vážený hrabě, jste dobří křesťané! Ale pro nějakou příčinu jste zbloudili a já jsem nucen navrátit vás na správnou zbožnou cestu, cestu Boží! Chápete to?“

„Chápu. Na to čekám od začátku - tak začněte!“

„Ale abych vás mohl vrátit zpět ke Světlu, musíte samozřejmě přestat chtít vidět tmu! Jinak jsem zcela bezmocný!“

„Jste přesvědčen, že tápu ve tmě?“

„Odmítáte Světlo. To je totéž.“

„Bible, list Svatého Apoštola Pavla k Římanům; to je tma?“

„To zajisté ne. Ale vaše interpretace tohoto textu.“

„Vysvětlete, jak tomu textu rozumíte vy. Třeba to pochopím.“

Starý kněz jen zhluboka povzdechl. „Vy nesmíte chtít slyšet žádné vysvětlování! Vy to musíte přijmout! Chápete?“

„Přijmu. Stačí, když řeknete, co!“

„Samotný fakt, že jste se odchýlili od správné cesty.“

„Ano, odchýlili. Řekněte kde, a já se tam vrátím. Dokažte mi to z Písma nebo jakýmkoliv jiným způsobem; pak to přijmu.“

„To je pořád totéž! Nepokornost, odmítání slova Božího, které podává služebník církve svaté, vymýšlení vlastních interpretací. S tímto postojem se nevyhnete plamenům pekelným.“

„Protože jste mi nepomohl a nevysvětlil, kde dělám chybu?“

„Protože to nechcete pochopit!“

„Protože jsem hloupá?“

Otec Ignác jen vzdychl a sevřel si obličej do dlaní.

A Diana pronesla: „Nebo psáno jest: Zahladím moudrost moudrých, a opatrnost opatrných zavrhnou.“

Kde jest moudrý? A kde učený? A kde chytrák tohoto světa? Zdaliž Bůh neobrátil moudrosti tohoto světa v bláznovství?

Nebo když v moudrosti Boží svět nepoznal skrze moudrost Boha, zalíbilo se Bohu skrze bláznové kázání spasiti věřící...

Nebo to bláznovství Boží jest moudřejší nežli lidé, a mdloba Boží jest silnější než lidé.“

Nešťastný otec Ignác! Co mohl dělat jiného, než se děsit její nevíry? Odpovědět v tu chvíli nedokázal. Ani když řekla:

„Aby víra vaše nebyla na moudrosti lidské založena, ale na moci Boží. Moudrost pak mluvíme mezi dokonalými, ale moudrost ne tohoto světa, ani knížat světa tohoto, kteráž hynou.

Ale mluvíme tu moudrost Boží v tajemství skrytou, kterouž Bůh předuložil před věky k slávě naší. Již žádný z knížat tohoto světa nepoznal...“

Po tomto už nedokázal říct nic. Mávl rukou a odešel, neukázal se pak na palubě celý večer a Jenniffer s Andrewem taky ne.

Jinak však přišli všichni; dokonce i Gyula Ártabogyi, který byl velký nepřítel pohanů, Mabel, která byla na rozpacích a Andrej Rastopčenkov, který byl přesvědčený ateista. Nevystrojili se sice jako Číňané, necpali se do přední řady a nezpívali, neboť neuměli - ale byli tu a nedávali najevo, že by se jim obřad nelíbil.

Číňané postavili na zádi malý oltář, na nějž umístili obrázky Buddhy v jeho projevu Avalokitéšvary, to jest Velkého Slitovníka, dále pak různých bódhisattvů, což jsou božští ochránci, a jiných bytostí. Byly tam i lampy se třemi a pěti knoty, neboť oheň je jednou z inkarnací Nejvyššího Pána; ale i předměty, jejichž účel a smysl nedokázala vysvětlit ani Diana.

Obřad prováděl Mistr Saong-Čou. Pronášel modlitby, klaněl se před oltářem, obětoval vonné tyčinky, zpíval. Když se zpívalo sborem, Diana se nadšeně zapojovala, zejména tleskáním, protože slovům mnohdy nerozuměla. Přála si vlastnit kartály, malé činely, spíš jakási cinkátka. Viděla je v Rangúnu, ale nekoupila, nějak se nemohla dohodnout s mnichy, a teď ji to mrzelo.

Jednu modlitbu pronesl Tošio Yamanaki. Mluvil japonsky, ale Takheo-Kweng mu kupodivu rozuměl; zřejmě měl

s Japonskem nějaké obchodní styky a přiučil se tu řeč. Od něho jsme také brzy zjistili, že Tošio ovládá posvátné texty tak dokonale, že je musel určitě někdy studovat.

Arauni sledoval činnost s velkým zájmem; sice do ní nijak nezasahoval, ale pozorně přihlížel a když Číňané skončili, bylo na něm vidět, že nad něčím přemýšlí. Přišel za námi těsně před tím, než jsme se rozhodli jít spát.

„Arauni viděl, co se tady teď odehrálo. Přišel říct Dianě, že už chápe, proč nechce poslouchat Ohnivou Paní Palau.“

„Skutečně? Ale to jsem ráda...“ řekla Diana šťastně.

„Ariori za dávných časů znali víc, než známe my nyní,“ řekl Arauni téměř smutně. „Obávám se, že jsem říkal věci, které jsem neměl říkat. Domníval jsem se, že vám moc propůjčil některý mocný Bůh z moře, skal, z ohně nebo ze vzduchu. Ale ten, kterému se vy klaníte, nemá moc z moře, ze skal, z ohně ani ze vzduchu; má tu moc sám ze sebe. Nechci o něm mluvit. Je to sám Oro. Je příliš mocný na to, aby o něm mluvil Arauni.“

„Ale to je velmi krásné!“ řekla Diana. „To potom znamená, že si jsi vědom Jeho moci a přijímáš Ho jako Nejvyššího! Jakmile si uvědomíš tohle, potom je všechno tvoje počínání správné!“

Čaroděj chvíli rozvažoval. „Arauni bude muset odejít domů na Raiateu a tam naslouchat hlasům starců, aby si ujasnil, jaká je pravda. Arauni v tuto chvíli neví, kde hledat pravdu. Možná bude moje cesta ještě delší; až na Rapa Nui, Pupek Světa, tam snad naleznu skutečné odpovědi. Zasela jsi do Arauniho srdce velkou pochybnost a on má pocit, jako by jeho žaludek byl prázdný a nesměl se najíst...“

„To je mi velice líto!“ řekla Diana.

„Nemusí být. Arauni si nalezne svoji potravu. Ale než se tak stane, musí splnit svůj úkol. Můj katamaran je rychlejší než vaše lodi. Arauni vypluje a bude zpívat hvězdám tak dlouho, dokud se nedostane na souostroví. Tam bude jednat s náčelníky a přichystá je na chvíli, kdy přijdete. Bud' ujistěn, tuane Charry, že zítra tě už neuvítají oštěpy ani šípy...“

Neměl jsem pocit, že by to bylo správné řešení; ale Arauni už rozhodl. Sešplhal na svůj katamaran i s oběma chlapci, odpoutal se od našeho boku a během chvíle zmizela jeho trojhranná plachta v temné noci.

A nám nezbylo, než jít spát.

Ale přestože jsem byl velice unaven, hlava mne bolela a bylo mi neurčitým způsobem špatně, usnout jsem nemohl. Bylo příšerné dusno, ani v noci teplota příliš nepoklesla. Diana ležela vedle; když jsem se pohnul, objala mne:

„Taky nemůžeš spát?“ zašeptala.

„Nemůžu. Musím myslet na to, co se stane zítra.“

„Máš strach? Máš, cítím to.“

„Mám větší strach, než před bojem. Bojovat s lidmi je možné, je možné dokonce zvítězit. Ale s přírodními živly?“

„S Ohnivou ženou Palau Ranou? Urazila jsem ji. Možná se mi bude mstít, možná dokonce i těm, kteří si troufnou mít mne rádi!“

Objal jsem ji. „Nebojím se Ohnivé ženy! Nebojím se vůbec žádného strašidla, když to chceš vědět!“

„Takže by ses odvážil milovat ženu, která na sebe přivolala její prokletí?“ Dianiny oči zasvítily ve tmě jako oči kočky.

Na tuto otázku nestačilo odpovědět. To se muselo dokázat.

To noci se mi zdál sen. Bláznivý sen, samozřejmě; co jiného se mi mohlo zdát po rozbití hlavy, léčení všemi přítomnými odborníky, posilujících čajích od každého, kdo je umí uvařit, diskusích s různými duchovními mistry a milování s Dianou.

Byli jsme na nějakém ostrově. Uprostřed byla sopka, ze které neustále vystupoval pramínek kouře. Okolo se vlnilo nádherné teplé moře. Koupali jsme se, opalovali na pláži, holky si dávaly závody na delfínech a hrály něco s míčem. Byla nás tam spousta, namátkou Tošio Yamanaki, Saong-Čou, Takheo-Kweng, Li, Andrej i Aljoša Rastopčenkov. Samozřejmě Diana a Mabel, ale zcela určitě tam nebyla

Jenniffer ani Andrew. Kdo ale byla do hněda opálená holka s vlasy jako plamen, se kterou se holky nejčastěji kočkovaly? Netuším, ale perfektně hrála basketbal. Nebo co to bylo.

A nejlepší bylo, že jsme mluvili jedním jazykem. Vlastně ne, nesmysl. Každý mluvil svým, jenom jsme si všichni perfektně rozuměli. Ze začátku ne, ale když jsem se zamyslel, zarazilo mě to.

„Lidé málokdy chápou, co se jim říká.“ vysvětlil mi Arauni. „Porozumět řeči lidí je obtížnější, než rozumět řeči ptáků či řeči ryb. Slyšíš slova, ale nechápeš význam.“

„S tím se asi nedá nic dělat.“ povzdychl jsem.

„Budeš slyšet slova. Co pochopíš, záleží na tobě. Co řekneš, záleží také na tobě.“

„Jsi blázen, Arauni.“ řekl jsem.

„Já vím. Ale ty také.“

Ráno jsem se probudil poněkud později; potěšující bylo, že mne přestala bolet hlava a příznivý vítr hnal Griissirna rychlostí nejméně devíti uzlů. Nepříjemné bylo, že to, co jsme měli dneska dokázat, rozhodně nebylo jednoduché.

Vyšel jsem na palubu. Velení na můstku měl Ao Harrap, kormidlo držel jeden z Korejců, který sice neuměl ani slovo anglicky či arminsky, ale v mořeplavbě se kupodivu vyznal. Na zádi za můstkem jsem objevil Dianu a Yamanakiho, kteří tam poctivě cvičili. Na zábradlí seděl Li, sledoval jejich počínání a zkoušel se něčemu taky naučit.

Diana držela v ruce svoji katanu a připravovala se. Tošio vzal úlomek dřeva a hodil proti ní. Ještě než to udělal, Diana už se klepala jako dostihový kůň a chystala k akci. Jak dřevo opustilo jeho ruku, sekla po něm, ale netrefila, dokonce kvůli rozmachu meče ztratila rovnováhu, takže byla nucena seknout ještě jednou; tentokrát dřevo přesekla, ale už na zemi, takže mečem ještě navíc poškodila prkno paluby.

Tošio se uctivě uklonil: „Ne, to stále ještě není dobré. Ty ses nesoustředila na vnímání síly, která má vést tvoji ruku, ale

na zasáhnutí cíle. Proto jsi zasáhla cíl velmi pozdě; kdyby se ti taková věc stala v boji, zemřela bys a nesplnila úkol.“

„No tak dobře! Tak mi to ještě jednou ukaž!“

Tošio nepostřehnutelně kývl hlavou. Diana mu hodila jiný úlomek prkna; teprve když jej hodila, Tošio vytasil katanu a tímže mávnutím zasáhl letící kus dřeva a rozťal na půlky. Vzápětí dráhu meče změnil a jednu polovinu rozsekl ještě jednou. Potom, aniž by se zajímal, jak jeho čin uspěl, zasunul katanu do pochvy.

„Vidím, že ses vůbec neřádkal, kam dřevo házím!“ řekla Diana. „Zasáhl jsi ho po zvuku, nebo jak?“

„Nevím. Nezajímá mne dřevo, které mám přeseknout. V tu chvíli to není dřevo, ale Buddha. Mou povinností je zasáhnout Buddhu; to dokážu proto, že vím, kde je.“

„Ale Buddha je přece Bůh! Jak bys ho mohl zasáhnout?“

„Já jsem jeho služebník. Mojí povinností je sloužit Pánovi tím, že zasáhnu cíl. Ten cíl je Buddha, moje ruka je Buddha, můj meč je také Buddha, také ty jsi Buddha. Nevnímám nic jiného než Pána Buddhu. A plním povinnost, kterou v tu chvíli mám.“

„To nechápu, ale je to hrozně zajímavé! Takže když bojuješ, jsi přesvědčen, že Buddha se vtělil do tvých nepřátel?“

„Ne že by se vtělil. On v nich byl od začátku; je přítomen v každém atomu hmoty.“

„Když bojujeme s nepřáteli, dáváme najevo svůj hněv, nenávisť, odpor. Jak bychom mohli nenávidět Pána Buddhu?“

„I náš hněv a nenávisť je Buddha.“

„To by znamenalo, že Buddha bojuje sám se sebou.“

„Ano. To skutečně dělá.“

„Našima rukama?“

„Ano. Protože v nás je Buddha přítomen v podobě Nadduše.“

„I když si to neuvědomujeme?“

„Obyčejný člověk si to neuvědomuje. Mistr Zenu to ví neustále; pokud na tuto skutečnost někdy zapomene, je to jeho poklesnutí. Za takových okolností nemůže zvítězit.“

„To je ale zapotřebí se učit! Vzpomínat v každé chvíli...“

„Ano. Musíš cvičit koncentraci. Meditovat a přitom nechat svoje ruce plnit Pánovu vůli. Stejným způsobem střílím ze svého luku. Zkusil jsem to také z pušky a jde to.“

„V tom případě bys stejně dobře bojoval, i kdybys neviděl cíl! Třeba v noci nebo v mlze...“

„Byli slepí šermíři, kteří bojovali jako vidoucí.“

Diana dala najevo nedůvěru. Tošio se usmál a požádal, aby mu Li páskou zavázal oči. Když se tak stalo, zkusila Diana hodit další kus dřeva. Tošio je přesekl stejně suverénním způsobem.

„To není možné! V tom musí být nějaká finta!“ uvažovala Diana. „Já bych řekla, že se orientuješ zvukem dřeva, jak letí a rozráží vzduch! Naše šelmy taky tak dobře slyší...“

„Ano, samozřejmě slyším. Ale nedělám to vědomě; všechny tyto činnosti provádím automaticky. Dovolím tělu, aby je vykonávalo, ale sám se jich nezúčastňuji. Ve chvíli, kdy moje tělo koná tuto službu, já se modlím k Pánu Buddhovi.“

„Tím, že ho zabíjíš v podobě nepřítele!“

„Ano. To je služba, kterou ode mne požaduje.“

„Co když tvůj protivník je lepší než ty?“

„Může se to stát. Pokud je lepší, potom samozřejmě zahynu.“

„A Buddha to připustí?“

„Nebyl jsem dokonalý. Pokud připustím, abych vykonával svoji službu nedokonale, pak je správné, že zemřu.“

„Tak mi řekni jednoznačně: mám se cvičit v ovládnutí zbraně, nebo v modlitbách k Bohu? Co je vlastně správné?“

„Musíš dělat obojí současně.“

Diana sice možná pochopila, ale pořád ještě nevěděla, jak to zvládnout; v té chvíli jsem zasáhl:

„Je hezký, že se snažíte učit šermovat, ale potěšilo by mě, kdybyste šli vyvádět někam jinam. Tohle je kapitánský můstek a ne šermírna! A já nejsem zrovna v nejlepší kondici, abych dokázal posoudit vaše nepřekonatelný umění...“

Yamanaki se uklonil v prkenné póze, Diana ohrnula nos a bylo na ní vidět, že se chystá něco odseknout.

„Tak ne, paní!“ usmál se Japonec. „Vidím ti na tváři, že ses rozhněvala, protože Charry-san nechce, abychom byli u něho. Když se rozhněváš, věnuješ část své duševní energie na hněv; i když na to za chvíličku zapomeneš, zůstává v tvé mysli stále jistý stín roztrpčenosti, který ti brání v soustředění. Nauč se, prosím, přijímat vše, co se stane, aniž by se to dotklo tvého citu. Když tě tvůj pán vykáže z tohoto místa, ukloň se jako já a odejdi bez hněvu a bez myšlenky na to, že jsi musela poslechnout.“

Diana se konečně zas jednou po dlouhé době tvářila hloupě. Koukala nerozhodně z Yamanakiho na mne a nedovedla dost pohotově sebrat svoje myšlenky a city, aby se zachovala podle jeho rady. Yamanaki ji pozoroval se smíšenými pocity a pohyboval tváří od úsměvu až ke zlobě - asi jí tím chtěl něco naznačit, ale to už bylo na Dianu moc.

„Já to stejně nechápu.“ řekla.

„Je to snad jasný, ne?“ řekl jsem. „Je tady kapitánský můstek, můj můstek! Já jsem raněný, bolí mě hlava a mám starosti! Tak padejte oba pryč, a to rychle!“

Diana si pospíšila, aby se poklonila s kamennou tváří a se stejným výrazem, jaký měl Yamanaki.

Zato Tošio se zatvářil soucitně.

„Potřebuješ moji pomoc, pane. Tvá mysl není soustředěna. Ani ty nejsi zcela oprostěn od všeho, co ti brání v uzdravení tvého zranění a získání plné nadvlády nad svým tělem. V tomto stavu zajisté nemůžeš plně vykonávat ani svou práci při řízení lodi. Rušíš své soustředění tím, že se upínáš na naši přítomnost, na bolest, která tě trápí, na starosti, které máš. To

vše musíš odvrhnout. Nejlépe učiníš, když to necháš volně projít svou myslí a rozplynout v Universu, jak nás učí praktiky Zenových mistrů.“

„Poslouchej, víš co? Kdybych byl v pořádku a chtěl se s tebou rvát, natáhl bych ti jednu pěstí mezi oči. Máš štěstí, že nejsem tak v lajně, abych tě zvládl...“

„Chci ti pomoci, pane! Povol uzdu svým citům! Soustřed' se třeba na to, že jsem ti protivný, že si přeješ mne udeřit a že mne nenávidíš. Až budeš plně soustředěn, udeř mne, a vlož do toho všechnu svou energii, kterou jsi přijal. Nemysli na zbytečné věci, například na to, že se budu bránit, neboť mezi umění, která vyučuji, patří i schopnost přijímat bez hnutí rány. Jsem natolik povznesen nad tyto věci, že...“

V tu ránu jsem jej praštil pěstí do brady a štíhlý drobný Japonec se překulil a rozplácl na palubě. Vmžiku vyskočil a sklonil se přede mnou s rukama složenýma na prsou. Odfrkl jsem; zdálo se mi, že si počínám neobyčejně hloupě.

„Hněváš se ještě, pane?“ usmál se Yamanaki.

„Ne!“ zavrčel jsem. „Ale jdi pryč, prosím tě! A Dianu si vem s sebou a uč ji něco. Hlavně mi nelezte sem na můstek.“

Dianě blyštěly oči, ale ovládla se. Oba seběhli z můstku a šli až na příď, před vchod do ubikací mužstva. Tam byli dost daleko, aby je tak snadno nemohl zasáhnout můj hněv.

Až doposud mi vůbec nepřišlo divné, že jim rozumím. Tedy Tošiovi, Dianě nerozumí nikdo. Copak se ještě nacházím v tom zvláštním snu? Ale ne! Ještě divnější je, že rozumí jeden druhému, a vůbec je to nepřekvapuje!

„A teď mi vysvětli,“ žádala Diana, „jak to děláš, že dokážeš zachovat klid i při tom, když tě můj muž praští! Já ho znám, on má ránu, jako když kopne kůň!“

„Je to jen otázka soustředění. Musíš se soustředit na myšlenku, že rána, již přijímáš, není ranou, jen osudovou nevyhnutelností, která tě postihla; jako třeba bolest zubů nebo hlad. Když si to uvědomíš, nepocítíš bolest, pouze změnu situace, asi jako chlad nebo horko...“

„Chápu. Ale ne, že by mi to nějak moc pomáhalo...“

„Zamysli se hluboce nad tím, co jsem ti řekl! Pokus se vyjmout své myšlenky ze svého těla. Ty nejsi tohle tělo. Tvé tělo přijímá rány, ale ty ne. Musíš opustit svoje tělo... Tvé tělesné vjemy už tě ani nebolí, ani nejsou příjemné. Upírej myšlenky na to, že jsi součástí přírody, která nenamítá nic proti bolesti. Soustřeď se hluboce a potlač vše ostatní! Zavři oči, aby se ztratily zrakové vjemy. Neposlouchej nic než můj hlas! Cítíš, jak tvoje tělo pozvolna ztrácí pocit hmotnosti? Neodpovídej, rozptylovalo by tě to! Soustřeď se na prsty u nohou a čekej, až se stanou nehmotnými. Potom pokračuj dál, nahoru po nohou až ke kolenům. Je už tvé tělo nehmotné až ke kolenům? Soustřeďuj se...“

Začalo mě to zajímat natolik, že jsem k nim přišel blíž. Náhle Yamanaki udeřil hřbetem ruky Dianu přes ústa a obličej; Diana kus odletěla a teprve tam se natáhla. Zakňourala, pomalu se zvedala ze země a třela si bradu.

„Teda, nedá se říct, že bych nic necítila!“

„Protože ses špatně soustředila,“ řekl klidně. „Nedokázala ses dostatečně odpoutat od svého těla. Musíš dále cvičit...“

A už jsem toho měl dost. Chytil jsem kus dřeva, který tady zůstal po jeho cvičení a hodil po něm. Stál zády ke mně, ale jen co dřevo opustilo mou ruku, vytasil svůj meč, v otočce je zasáhl ve vzduchu a rozťal na dvě půlky. Vzápětí meč opět schoval do pochvy, jako by to jen blesk šlehl z jeho ruky a zmizel. Pak se mi klidně a vyrovnaně poklonil.

„Nehněváš se na mne?“ zeptal jsem se. „Už jsem nemohl vydržet ty tvoje poučky!“

„Nikdy nepátrám po příčinách, proč se děje to či ono. Ve chvíli, kdy jsem si uvědomil letící předmět, soustředil jsem se na obranu proti němu, ne na jeho jsoucnost či příčinu, proč na mne letí. Proto jsem zasáhl v pravou vteřinu a přesně. Kdybych se byl zamýšlel nad tvými pocity a nad tím, že jsi vypustil tu věc z ruky ty, byl bych jí zasažen, což by v tomto případě snad nebylo na škodu, ale je lépe, že jsem zasažen nebyl, neboť nejsou pouze předměty neškodné. Proto...“

„Děkuji,“ uklonil jsem se stejně jako on. „Myslím, že mi to už stačilo. Až se zkoncentruji natolik, abych vydržel další tvoji

Zenovou přednášku, tak tě vyhledám. Zatím se budu učit Zenovým způsobem řídit loď!“

Vrátil jsem se na můstek a měl pocit, že mi praskne hlava. Ale ke cti Yamanakiho i Diany je nutno říct, že jsem je neviděl až do okamžiku, kdy Aljoša Rastopčenkov ze stožáru ohlásil zemi.

Ale dřív než ostrovy jsme zpozorovali katamaran, blížící se ke Griissirnovi. Arauni stál na přídi, jeho dva chlapci loďku řídili a za Araunim se tyčila mohutná postava domorodce, ověšeného všemi možnými ozdobami. Měl na sobě barevnou sukni, několik náhrdelníků a amuletů, korunu z peří podobnou té, co Diana vymámila na mladém náčelníkovi a různé amulety v nose a uších. Nebyl tak vysoký jako já, ale byl daleko tlustší a vypadal důstojně.

„Zřejmě pan král,“ komentovala Diana. „Charry, nemohl by sis strčit kost do nosu, abys taky vypadal důstojněji?“

„S radostí. Yamanaki, prosím, vyřízni mi z Diany nějakou vhodnou kostičku jako ozdobu do nosu!“

Japonec zaváhal, jak to myslím, kdežto Diana dala na chvíli najevo obavu, jestli to skutečně neprovede.

Uvažoval jsem, co Arauni na přídi provádí; poskakoval tam, tloukl o sebe dvěma šterchátky z ulit mořských mlžů a něco prozpěvoval. Až když se ocitl blízko nás, zamával rukama a počal zpívat tak nahlas, abychom ho slyšeli. Jeden z chlapců hodil lano, Johanes je chytil a přivázal katamaran k našemu boku. Arauni hbitě vyšplhal na palubu.

„Arauni z Ranoa Rapaitu je tvým sluhou, pane!“ usmíval se všemi bílými zuby. „Toto je Guana Tarau Vati, náčelník ostrova. Přišel za tebou, protože nevěří tomu, co jsi řekl. Odmítá uvěřit, že tyto ostrovy sice uvidí slunce zapadat, ale ne vycházet...“

Pan král vylezl taky na palubu, ani mu to při jeho postavě nedělalo moc velké potíže. Rozhlédl se po nás a bylo vidět, že nikdo z naší posádky se mu na první pohled nezamlouvá. Leda snad, že by si vybíral, koho mu mají připravit k obědu.

„Je pravda, co řekl Arauni?“ zeptal se dost dobrou angličtinou. „Je pravda, že ses rozhodl pustit na nás smrt?“

„Nevím, co ti řekl Arauni. Pravda je taková, že smrt skutečně hrozí. Celé souostroví bude zničeno výbuchem sopky, tam v zátoce. Ale my jsme to nezavinili.“

„Jak se to tedy stane - když to není na tvůj příkaz?“

„Moje šelmy dovedou odhadnout přírodní pohromy.“

Pohlédl na mne a v obličeji se mu mísilo zoufalství smíšené se vztekem. „Tos učinil ty! Nezapírej, vím to! Jsi pánem těch, kteří vládou moři! Jsi pánem také Arauniho, který nemá pána! Pak tedy ovládáš i vodu a oheň, jsi ten, kdo poroučí živlům, aby nás ničily! Chceš se pomstít za to, že jsme zabili tvoje muže!“

Ohlédl jsem se a spatřil výsměšné oči Arauniho.

„Mýlíš se, není to má vina. Nevládnou ohni ani vodě...“

„Nesmysl! Nedali jsme ti všechno, cos chtěl? Chceš ještě nějaké další dary? Máme ti dát svoje ženy, svoje děti? Odvoláš pak svoje rozkazy, aby Paní Palau Rana vyvrhla svůj oheň?“

Jak jsem s ním diskutoval, počínalo mi zvolna docházet, že žádné moje řeči nemají cenu - jako ostatně pokaždé v tomto světě. Jakákoliv logika nemohla zvrátit jeho přesvědčení, že výbuch sopky je moje práce; mluvit bylo zbytečné. Ostatně nebyl jsem si jist, zda tomu nevěří i Arauni, který má na zdejší lidi větší vliv a zná líp jejich mentalitu. Rozumové argumenty neměly cenu; nezbývalo než pokusit se použít argumentů nesmyslných. Na nesmysly je u nás na lodi odjakživa Diana.

Stačil jí jediný můj pokyn. Pokynula mi, abych se věnoval svému velení na můstku, a sama zahájila jednání s náčelníkem:

„Ano, správně jsi poznal, že to můj manžel a pán nařídil ohni z moře, aby vystoupil a zničil tvoje ostrovy; ale ty sám sis to zavinil svojí nerozvážností! Proč jsi ho neposlechl? A proč i teď odmítáš přiznat, že tuan Charry má pravdu?“

Pan král se obrátil na nového soupeře s úžasem. Diana mu sahala po rameno, a protože byla lehce oblečená, poznal

okamžitě, že je žena. Počal jí něco vykládat, ale přerušila ho:

„Mlč! Tuan Charry oznámil svoji vůli; není na světě síla, jenž by ho donutila změnit rozhodnutí! Ale může se nad tebou ještě slitovat a zmírnit dosah svého rozsudku - když budeš rozumný!“

„Co mám udělat, paní?“

„Nejdřív ho musíš poprosit, aby vám všem odpustil!“

„Poprosím ho; ale poprosí on Paní Palau, aby nás ušetřila?“

„Ty ses snad zbláznil! Vy sami jste urazili Ohnivou Paní, když jste napadli její služebníky! Drželi jste v zajetí malého tlustého muže, který slouží Bohu! Nejvyššímu Bohu, tomu kterému vy říkáte Oro! Drželi jste v zajetí mocného válečníka, který také slouží Orovi a nyní stojí po boku mého muže! A dokonce ženu, která patří mocnému náčelníkovi bílých lidí! Jak si můžete potom myslet, že nebudete potrestáni?“

„Ale... vždycky jsme chytali bílé lidi! A také jsme je zabíjeli a pojídali, jak káží zvyklosti našich otců...“

„Tak vidíš! Jednou už za to musíte dostat trest!“

„Ale... k tomu nám dal svolení bílý muž! Pán támhle té lodi, kterou jste zajali...“

„Takové hlouposti vám řekl? A snědli jste ho?“

„Ne! Přece... byl to náš pán!“

„Tak vidíš! Když jste mu věřili, to máte za to!“

„Byl to velice mocný muž a...“

„Můj muž je mnohem mocnější. Radši mu jdi z očí!“

„Už ho poslechneme na slovo! Ale popros ho, ať se slituje!“

„Jsem nesmírně hodná a laskavá, takže ho požádám. Ale nebude to zadarmo! Očekávám od vás patřičně vzácné dary!“

„Zajisté, paní! Cokoliv si budeš přát!“

„No proto! Tak podívej, vrátíš se teď na ostrov a vyřídíš: Jsme ochotni naložit všechny vaše ženy a děti na loď Reginu

a odvézt je dostatečně daleko, než to vypukne. Muže nebudeme rozmazlovat, ať se zachrání na svých kánoích, když je umějí tak dobře používat k boji. Co se těch darů týče, výběr nechám na tobě, ale...“

„Ano, paní, rozumím! Oznámím to svému lidu!“

„My vplujeme ještě jednou do laguny a postaráme se o obyvatele té vesnice, co tam je. Arauni nás jistě doprovodí.“

„A proč to chceš udělat, paní?“ zamračil se. „Tamti v laguně jsou velice zlí lidé, kteří snědli hodně bílých cizinců. Zaslouží si smrt; proč je nenecháš jejich osudu?“

„Jak se opovažuješ vůbec zeptat, proč děláme to či ono? Ty jsi tady od toho, abys poslouchal a držel hubu!“

Diana zaječela tak, že se pan král polekal a radši ucouvl.

„Nehněvej se, prosím, paní! Možná jsem tě rozhněval, ale nebylo to mým přáním! Nevím, jak si mám počínat...“

„Jaké rady ti dal Arauni?“

„Arauni tvrdí, že tvůj muž je velkým králem na Ostrově za mnoha moří. Že má právo ničit i tvořit a rozhodnout o smrti každé živé bytosti na ostrovech...“

„A co?“

„Už jednou přišli bílí muži. Říkali také, že rozhodují o životě či smrti každého člověka. Pak odváděli naše muže do boje; napřed jen ty, kteří toužili po kořisti, potom jejich příbuzné, aby je pomstili. Nakonec každého, koho viděli. Bojovali jsme za naše pány v Čínském moři, v Japonském moři, zabíjeli jsme muže bílé, žluté, hnědé, černé... všelijaké. A naši muži umírali, jak jim kázala jejich povinnost.“

Diana jen pokrčila rameny.

„Postupně ubývalo mužů; ženy a děti, které po nich zbyly, jsme přijali do svých domů a postarali se o ně. Ale přibývalo žen a dětí, které neměly žádné příbuzné; ti potom byli nuceni odevzdat se bohům moře.“

„Jakže?“

„Víš, paní, moře okolo ostrovů je plné žraloků. Když ženě zemře muž a živitel, hodí své děti do moře a žraloci je zabijí. Potom si žena probodne prsy a zkrvaví tváře a vstoupí také do moře. Tak je to odedávna zvykem...“

„A tys to dovolil - jako jejich král?“

„Co jsem mohl dělat? Kdo jim měl dávat potravu?“

„Pak se nediv, že se bohové rozhodli tě potrestat! Ty nejsi král, Guana Tarau Vati! Neplníš svou povinnost! Nezasloužíš si být králem a tvoji předkové se za tebe jistě stydí!“

„Tvůj muž nás povede do dalších bojů? Bude požadovat další mladé muže a další dívky pro svoje potěšení? Bude trestat podle své libovůle a urážet naše Bohy i duše předků?“

„Neudělá nic z toho. Slyšel jsi, co řekl: odvezeme vaše ženy a děti někam, kde budou moci žít, z dosahu hněvu Paní Palau Rany. Muži se musí zachránit sami na loďkách. Potom odejdeme. Jestli se někdy vrátíme, to bude záležet na vyšší moci, než je naše.“

„Co za to bude chtít?“

„Nic moc. Pás z rudého peří.“

Větší ránu mu Diana dát nemohla. Pás z rudého peří v dávných časech zdobil nejvyššího krále všech ostrovů; její požadavek byl asi tak rozumný, jako kdyby nařídila přednostovi přístavní správy v Hamburku předat mi korunu Svaté Říše Římské národa Německého, tedy císařskou korunu Karla Velikého. Náčelník se taky podobně tvářil. Ale bohužel hrozilo, že nesplní-li ten nesmyslný příkaz, bude i nadále postihován různými pohromami. Jak by se měl zachovat zodpovědný úředník, když na něj podobný požadavek vznáší pologramotný barbar z cizí země a zároveň vyhrožuje, že když tu korunu nedostane, zničí všechno kolem?

A co víc, jistou váhu jejímu požadavku dodávala přítomnost Arauniho. Zřejmě patřil k velekněžím společnosti Ariori, která sice neměla žádnou viditelnou moc, ale ovládala nebezpečné duchovní síly; Gauna Tarau Vati určitě nebyl tak znalý, aby mohl něco jednoznačně odmítnout. A Arauni se

tvářil, jako by s našimi záměry souhlasil! Třeba chtěl krále potrápít, ale...

„Nebudem se dohadovat, nemáme čas!“ řekla Diana rázně. „Odjed’ do své vesnice a okamžitě začni nakládat vaše ženy a děti na tu loď! My jedeme do laguny a Arauni půjde s námi, aby nám věřili. Tvoje lidi za nás převezme tento muž, Andrej Rastopčenkov, náš lékař. Máš právo odejít...“

Náčelník s ulehčením slezl do člunu, Andrej za ním. Odrazili a vraceli se ke břehu.

„Ach Yamanaki,“ povzdechl jsem si. „Kdyby mi tvoje Zenové nauky aspoň pomohly soustředit se na to, že je mou povinností zachránit všechny ty lidi! Jak to mám k čertu udělat, když někteří z té bandy si nezaslouží, aby pro ně člověk hnul prstem?“

Vesnice, z níž jsme osvobodili zajatce, ležela v paprscích odpoledního slunce klidně a nevinně na břehu té kouzelné zátoky, pod malebně kouřící sopkou. Nechtělo se mi věřit, že za několik hodin ta rajská krajina zmizí pod záplavou ohně a lávy; ale neklid, jemuž propadly šelmy, mne varoval, abych se nespolehal na své nedokonalé smysly.

Vesnice nás uvítala namířenými zbraněmi a málem se chystala nás pokropit olovem. Arauni počal zpívat a pokřikovat na ně, takže se nakonec objevili muži, v čele se staříkem a náčelníkem. Arauni skočil do vody, doplaval na břeh a počal se s nimi hádat a něco jim vysvětlovat; oni mu odpovídali, zatímco ženy a děti počaly běhat sem a tam jako poplašené slípky a muži spouštěli na vodu loďky, jako by na nich chtěli odjet, což byl vyložený nesmysl.

Nechal jsem spustit čluny a jeli jsme na břeh; zatím je Arauni přesvědčil natolik, že nás uvítali sice podmračenými pohledy, ale začali okamžitě balit svůj nevelký majetek. Netrvalo ani hodinu a už se scházely první ženy, s uzlíky cenných věcí a dětmi na zádech; se štěbetáním vlézaly do člunů a pak na palubu našeho Griissirna. O’Reilly je nahnal do podpalubí a Diana jim dala horkou polévku; Jenniffer se demonstrativně zamkla v kabině a Andrew se přihlásil na hlídku, stál na přídi s puškou v ruce a kouřící dýmku

v zubech a tvářil se, jako že je ochoten bez milosti zastřelit každého, kdo mu sáhne na jeho vyvolenou.

Žen v této vesnici nebylo tak mnoho, takže se na palubu vešli i muži. Byli dokonce ochotni ujmout se pomocných prací, tak je Johanes hned přidělil ke všemu, do čeho se námořníkům nechtělo. Byli poměrně šikovní a vycepaní k poslušnosti; asi zásluha jejich bílého pána.

Vyjeli jsme pozdě odpoledne a když jsme se dostali k průlivu, slunce se už sklánělo k západu. Tentokrát jsme nemuseli bojovat o průjezd, ale taky jsme neměli lodivoda Darkku; ten totiž odmítl přiblížit se k ostrovům a přes veškeré Râtamovo přesvědčování zmizel i se svými delfíny daleko v moři. Neměl onu hrdinskou odevzdanost jako naše šelmy, připravené zemřít, když bude třeba; odplul a slíbil, že na nás bude čekat na moři.

Byli jsme asi dvě míle od průlivu, když se náhle loď pod našima nohama prudce zhoupla; zároveň Diana vykřikla a ukázala na moře uprostřed zátoky. Šířil se tam jakýsi vodní vír, jako by se voda počínala vařit. Současně jsem zaslechl temné dunění a ze sopky, poklidně kouřící, vylétl sloup ohně. Malajci na palubě začali ječet a zběsile pobíhat sem tam; jen Arauni, stojící vedle mne na můstku, se uklonil a s věčným úsměvem sledoval řádění živlů.

„Ale pane! Počkej přece, až budeme venku ze zátoky!“ řekl.

Mohl jsem se na toho blázna zlobit? A právě ve chvíli, kdy se mne Diana křečovitě držela za ruku a chvěla se jako list?

Věděl jsem, co se může stát: jestli se země ještě pohne, přijde zemětřesení a potom se může zvednout i průliv; to by znamenalo, že Griissirno bude uvězněn v zátoce i s námi, až do konce, který nebude příjemný. Věděl to i Ao Harrap, Aflargeo a ostatní. Věděla to Diana? Nevím - jenom se ke mně tiskla a chvěla se.

„Klid!“ řekl jsem. „Kupředu! Nevšímejte si toho!“

Průliv byl neporušen; vpluli jsme dovnitř, aniž by se cokoliv zvláštního stalo, jen od středu zátoky se šířilo silné

vlnobití, které houpalo lodí. Malajci na palubě klouzali a padali, křičeli na sebe i na nás, pletli se námořníkům a někteří vzývali svoje bohy. Mezi nimi klečel otec Ignác a zoufale se modlil, aby nás Bůh provázal v našem neštěstí.

Další zachvění země nás zastihlo v polovině průlivu, v místě, kde na nás především stříleli z převislé skály. Nejdříve jsme zaslechli temné dunění; pak nás dohonila vlna vzduché vody a řádně clipperem zahoupala. Pozoroval jsem hlavně skály kolem nás; zdálo se mi, že se zachvěly a že se z nich sype písek a hlína. Ale zůstaly pevné...

Šikmé oči Tošio Yamanakiho to také zpozorovaly. Viděl jsem, jak se jeho ruka dotkla meče za pasem a pomalu, zlehka přejížděla přes ohlazenou rukojeť. Bylo to gesto, kterým se uklidňoval náš sebevědomý Zenový Mistr, který soustředěním a duševní silou přecházel vše, co se mu kdy přihodilo?

A už tu bylo ústí průlivu! Vylétli jsme jako zátka z hrdla láhve na moře, současně s dalším zaduněním sopky. Ne, skály se za naší zádi nezřítily a nezatarasily průliv; naopak zůstaly stát jako stály, jako by se posmívaly naší zbabělosti a strachu. Jenom Diana se mi pověsila na krk, líbala mne a křičela něco, Pánbůh ví co. Čert mě vezmi, ať jsem navěky proklet, jestli nepřiznám, že jsem se taky klepal jako v horečce; měl jsem strach, když jsme jeli těmi skalami, a měl jsem radost, když jsme byli zas venku. Tuším, že jsme se podruhé narodili.

Regina byla už daleko od břehu, ale tam stála na kotvách; pan Millard měl ten dobrý nápad ji tam nechat, aby nám v případě potřeby mohl přijít na pomoc. Jakmile jsme dali signál, že je vše v pořádku, napjal plachty, spustil stroj a prchal z těch míst, co schopnosti lodi stačily. Hejno člunů, které už bylo daleko napřed, zůstalo zakrátko za Reginou.

Taky my jsme spěchali z ohroženého prostoru; nebylo radno tady setrávat, protože slunce zapadlo a ze sopky šlehaly plameny čím dál výš k nebi. Paní Palau Rana zuřila a chystala se na nás. Celé moře okolo nás až k obzoru se teď prudce vlnilo, aniž by vítr nějak moc zesílil; naše plachty spíš jen pomáhaly parnímu stroji, než by účinně loď poháněly.

Španěl Pepito se jako had připlížil na můstek, ačkoliv ho tam nikdo nezval. Byl bledý, ruce se mu klepaly a okolo krku měl omotán růženec; taky se před chvílí vyzpovídal otci Ignácovi.

„Señore Carlosi,“ škemral. „Je to teda skutečná pravda, že Bůh potrestá každého, kdo vstoupí tam do té zátoky?“

„Nesmysl. Je to shoda okolností! Kdybychom připluli o dva dny později, už bychom tu nenašli ani ostrovy, ani jejich obyvatele; ani Jenniffer Rawlinstonovou. Přišli jsme právě včas, abychom to učinili. To je naše jediná zásluha...“

„Mám strach, kapitáne! Domníváš se, že Svatá Panna, Nuestra Señora del Monserrat nás ochrání před vším špatným?“

„To by tě napřed musela ochránit před tebou samým! Protože ty jsi to nejhorší, co tě ohrožuje! Jdi a styď se!“

„Já se polepším, done Carlosi! Polepším se a budu ti sloužit, jak si budeš přát; při Svaté Panně a Svatém Josefovi přísahám, že budu plnit tvoje rozkazy! Ať na mne shlédne Božské Jezulátko, El Niño Santo; ať mě svatá Máří Magdaléna prokleje, jestli provedu něco, co by se ti nelíbilo...“

„No tak jo - ale teď přestaň otravovat na můstku a jdi na svoje místo! Nestačí, jak vyvádějí Malajci?“

Odešel, breptaje slova díky; byl dojat a vyděšen.

Byla už tma, jen sloup ohně jako rudý meč svítil nad odsouzeným souostrovím. Vzdalovali jsme se a to příšerné světlo nad vodami nám svítilo na cestu. Arauni se přestal usmívat a také Yamanaki přihlížel neobvyklému divadlu se zájmem. Zdalipak si uvědomil, že nebýt nás, mohl teď všechno sledovat z mnohem větší blízkosti?

Blízko lodi se objevila trojhranná plachta. Byl to katamaran podobný Arauniho, ale tentokrát patřil panu králi. Nejvyšší pán ostrovů, které právě zanikaly, vylezl v celé své důstojnosti na palubu a s hlubokou úklonou mi podával pás z tapy, zdobený množstvím červených per.

„Přesvědčil jsem se o tvé moci, pane,“ sdělil poníženě. „Už vím, že jsme se dopustili strašlivé chyby!“

„To jste skutečně udělali - ale ta chyba spočívá v něčem docela jiném, než si myslíš! Kdybyste nepřepadali cizí lodi...“

Vyčkal, až domluví, ale nezdálo se, že by přijal některý z mých argumentů. Jen řekl: „Mám k tobě velikou prosbu, pane! Zachraň naše muže! Jejich kánoe nejsou dost rychlé, aby včas odpluly z dosahu ohně a zkázy, kterou jsi rozpoutal! Vezmi je na svou palubu!“

„Jak si přeješ. Zastavte stroje!“

Král se postavil k zábradlí a vykřikoval do tmy; čluny se jeden po druhém vynořily, se zpocenými veslaři, kteří se snažili dostat se co nejrychleji daleko od ostrovů. Šplhali nahoru po žebřících i lanech a svoje kánoe nechávali osudu; byla to trochu škoda, byly krásně vyřezávané a pomalované, stejně jako jejich obydlí. Yamanakimu se příchod tolika Malajců na Griissirna moc nelíbil, postavil se blíž ke mně a přešel zkoumavě rukou po rukojeti svého meče, aby ho mohl rychle vytáhnout.

Vedle nás se objevil stín Ao Harrapa. Jaguárovi svítily oči podivně šíleným ohněm a když jsem mu položil ruku na hlavu, chvěl se zimnicí. I jeho hlas zněl zvláště, když řekl:

„Začíná to - pospěš, pane, ještě jsme blízko!“

V odpověď hromová rána prořízla vzduch a paluba se nám zhoupla pod nohama. Na místě ohnivého meče vyletěl do oblak ohromný sloup ohně a my ucítili jeho žár až k nám; strašlivý rachot trhal nebesa vedví a mně se zdálo, že loď se zmítá na vlnách jako korková zátka. Potom to všechno dopadlo s rachotem zpátky do vln a naráz byla tma; v té tmě nás dostihla vlna vzedmutá výbuchem a celé nás zalila. Malajci ječeli jako blázni, běhali sem tam, někdo dokonce spadl do moře a ve vzedmutých vlnách se asi utopil, protože jsme neměli čas a náladu někoho zachraňovat.

Ta tma trvala nekonečně dlouho, snad několik minut; cítil jsem, jak se Diana ke mně přitiskla, celá zmáčená a vyděšená jako malé zvířátko. Objal jsem ji; cítil jsem přes její mokré tričko horkou, chvějící se kůži.

A potom opět vyrazil k nebi sloup ohně a opět nás udeřil do uší rachot, jako když se trhá svět. Viděl jsem v té záři Arauniho, který byl vykloněn přes zábradlí a hltal očima tu nezvyklou podívanou; taky Yamanakiho, který stál s rukama složenýma na prsou, nehybný jako socha. Viděl jsem Andrewa, kterému vyhasla jeho dýmka a ke kterému se tiskla Jenniffer jako Diana ke mně. I Aflargea, který ležel na kormidelním kole a silnými tlapami je svíral, mohutný pruhovaný kormidelník lodi, sestupující do pekel. Zdálo se mi, jako by se strašný rachot probuzeného pekla přeléval do hudby: do temných, hrozivých, vášnivých tónů Wagnerova Bludného Holanďana. Jak by musela připadat tomu, kdo by nás tak viděl, tato loď s lidmi mnoha národností a barev pleti, s děsivou šelmou u kormidla, ozářená svitem rodící se sopky? Za takových chvil nejspíš vznikla pradávňá pověst o prokletém kapitánu, vynořujícím se z bouří na všech mořích světa...

Do tohoto hrozného snu snad patřilo zjevení, které se na mne najednou vyřítilo: mohutná postava krále pobřežní osady, který se po mně hnál s taseným krisem a nepřičetným řevem:

„Udělal jsi to! Přece jsi to dovolil! Všechno jsi zničil!“

V ohromení a úžasu jsem nebyl schopen nic udělat.

„Smrt! Zabiju tě...“ řval král.

Ve chvíli, kdy ke mně doběhl a rozmáchl se, se přede mne napráhla čepel samurajského meče - král se v běhu sám nabodl na jeho hrot. Tentokrát Yamanaki nezasunul meč okamžitě po použití; chvíli jej držel nehybně hrotem k bouřící sopce a něco šeptal, jako by zaklínal démony moře. Až potom jej schoval.

Arauni klekl ke králi. Gauna Tarau Vati ležel nehybně a ranou v hrudi mu spolu s krví unikal život. Něco chroptěl ve své řeči a Arauni mu možná rozuměl, ale neříkal nic, jen se ohlédl na Japonce a ve tváři měl smutek.

A my jsme stáli a hleděli na zrození sopky; vznešená Paní Palau předváděla svou moc, ohnivá záplava se šířila po moři i po nebi, šlehala do výšky a padala zase do hlubin. Voda pod námi se vlnila a bouřila, občas nás celé zalila horkou pěnou. Ale my tam stáli celou noc a hleděli na to fantastické divadlo;

i když jsme se už vzdálili hodně daleko, stále ještě ten hrozný požár jednoho malého světa plápolal na obzoru.

A právě v tuto chvíli se Diana postavila na špičky a kousla mne do ušního boltce.

Nejdřív jsem myslel, že špatně rozumím. To se naučila od svých leopardů, takové hravé kousnutí bývá výzva k milostným hrám. Taky se u toho zvláštním způsobem kňučí.

„Ted?“ zašeptal jsem jí. „Máš rozum?“

„Ještě nikdy jsem se nemilovala, když umíral svět...“

Zaváhal jsem. Víím, že je ztřeštěná a má šílené nápady - ale že tak moc? Nedala mi srovnat si to v hlavě, kousla znovu a víc. Leopardí dívky dráždí své partnery něžně, ale Diana kouše ráda do krve, aby to bolelo. Jsou chvíle, kdy se mi bolest líbí.

Ostatní si ani nevšimli, že jsme zmizeli.

Když potom nadešlo ráno a rudá záře se ztratila v paprscích svítání, zůstal na obzoru jenom dým, který stoupal a rozplýval se v mracích; ten nám připomínal, kde se nacházelo bojiště.

Bylo třeba najít nějaký ostrov ve Filipínském archipelagu, kde by se nešťastní obyvatelé zničených osad mohli uchytit. I v tom nám pomohl Arauni, který zřejmě dokonale znal celý oceán. Dokonce byl i v hlavním městě Manile, jak se pochlubil, takže mluvil taky trochu španělsky. Pochybuji, že by ho tam nechali pobíhat nahého, jako na naší palubě.

Vybral nějaký ostrov, kde žilo několik rybářských rodin; byl si jist, že je přesvědčí. Byly tam dva dny cesty, což nám ani tolik nevadilo, ale Jenniffer značně. Stěžovala si, že po palubě neustále pobíhají a pokřikují děti, že všichni domorodci ošklivě páchnou a podivně se na ni tváří. Zkrátka, napovídala toho moc, ale nikdo ji nebral vážně, takže se průměrně dvacetkrát za den urazila. Andrew se ze solidarity pokaždé urazil s ní a nemluvil s námi, obvykle tak dvacet minut.

Poněvadž král byl mrtev, rozhodli se Malajci uspořádat mu slavnostní pohřeb. Arauni byl ve svém živlu, sestavil taneční a pěveckou skupinu a učil je posvátným písním. Diana se

chtěla samozřejmě taky zúčastnit, ale bohužel, v tomto případě nebylo zvykem, aby tančily ženy. Aspoň si pořídila spoustu materiálu, záznamů a poznámek, ze kterých chtěla příležitostně napsat knížku - jako obvykle zůstalo jen u záměru.

Pohřeb byl velice slavnostní, ženy cituplně kvílely, muži se zraňovali v obličejích svými krisy a pomazávali si tváře strojním olejem, protože bahno nebylo na lodi k dispozici. Nakonec spustili mrtvého do moře žralokům, ale nehodili za ním všechny jeho manželky, jak velel zvyk, protože jsem jim to zakázal. Byla to sice hrubá urážka jejich bohů, ale Arauni se postavil na moji stranu a oni se neodvážili nic namítat.

Arauni se vůbec choval nezvykle rozumně. Většinu času trávil ve společnosti Saong-Čoua a Takheo-Kwenga, dokonce i Tošio Yamanaki s nimi občas diskutoval. A Diana, pochopitelně. Čínští duchovní mistři vysvětlovali Araunimu základy svojí filozofie, což sice příliš nechápal, ale moc ho to zajímalo. Zajímaly ho vůbec různé podivné věci. Ao Harrap mi prozradil, že na něm Arauni vyzvídal, jak jsem vlastně udělal ten zázrak s výbuchem sopky. Jaguár mu odmítl cokoli prozradit, takže to s neochotou vzdal.

Diana se společně s Mabel chystaly, že něco vyvedou Jenniffer, kterou Mabel sice měla ráda, ale taky ji ráda dráždila. Zůstalo jen u záměru, protože Mabel asistovala Andrejovi při lékařských prohlídkách domorodců a neměla čas.

Také se konaly volby nového náčelníka, což se neobešlo bez hádek a třenic. Nakonec se dohodli, že jím bude jeden z blízkých příbuzných mrtvého, asi padesátiletý, což je na ně fantastické stáří, ale ještě dost čiperný, aby mohl provést lecjakou lotrovinu. V jeho obličejích byl rys, který se mi příliš nelíbil; zdálo se, že je schopen jakékoliv špinavosti. Ačkoliv mi sliboval věčnou poslušnost a vůbec hory doly, jediným jeho přáním ve skutečnosti bylo, abych byl co nejdřív v horoucích peklech.

Ovšem jeden z jeho nápadů mi udělal docela radost: přišel totiž na to, jak se zbavit nekalé konkurence, synů bývalého krále. Král měl těch synů větší množství, většinou výrostků od

patnácti do dvaceti let, divokých, vychytralých a do jisté míry zákeřných. Ta zákeřnost se projevovala v tom, že toužili dostat se k vládě, což jsem chápal. Nový náčelník byl při tom, když jsme se dohadovali, že v boji padla spousta našich námořníků a nemáme náhradu, takže mi náhle zčista jasna nabídl deset svých mladých mužů. Byl jsem tak překvapený, že jsem přijal dřív, než jsem si nabídku pořádně rozmyslel; náčelník je hbitě vybral a oznámil, že od této chvíle jsou mým majetkem a ztrácejí nárok být členy kmene. Dost jsem se divil, ale Arauni potvrdil, že je to pravda; až je nebudu chtít, mám je jednoduše podříznout a hodit žralokům.

Diana se mi samozřejmě chechtala. Deset nevlastních brášek svůj osud přijalo s pozoruhodným klidem, jejich matky sice poněkud plakaly a stěžovaly si, že je nebude mít kdo živit, ale na to neměl náčelník chuť brát ohled. Nakonec ta nejřečnější požádala o ochranu svého bratra, ostatní se k ní připojily a vytvořily jakýsi podivně propletený spolek proti náčelníkovi, který mu bude jistě řádně škodit. Byl jsem rád, když jsme se konečně dohrabali k vyhlédnutému ostrovu a mohli je všechny vysadit.

Rybáři v několika místních chatrčích byli upřímně zděšeni, když se u jejich břehu objevily dvě ohromné lodi a z nich se začali hrnout jejich krajané se zbraněmi a rodinami; ale Arauni započal vyjednávání a nakonec je přesvědčil, že nic jiného než souhlasit jim nezbyvá. Nově příchozí se zaklínali, že je rozhodně nehodlají na místě zamordovat, tak se s nimi starousedlíci nakonec jakž takž smířili.

Diana očekávala, že na počest svého záchránění a jako dík za naši pomoc uspořádají nějakou velikou oslavu se zpěvy a tanci, jako se to dělá při jakékoliv příležitosti v Africe, ale nestalo se nic takového. Ostatně, i já jsem toužil být pryč a co nejdál od nich, co nejrychleji.

Arauni se jen usmíval. „Nezůstanou tady! Nebudou tu žít věčně; až hora přestane chrlit oheň, až se na pobřeží uchytlí semena rostlin, vyrostou tráva a první keříky, vrátí se. Budou tam zase žít - protože to je jejich domov...“

A já náhle cítil, že jsem udělal dobře, když jsem je zachránil. Ať jsou jací chtějí, jsou to lidé a nebylo by

spravedlivé, aby zahynuli. Protože milují svůj domov a touží se do něho vrátit, i kdyby museli čekat léta.

A co já? Kde je můj domov? Nechal jsem svůj domov v Arminu, pod pálicím sluncem, v zelených džunglích? Nebo je můj domov ve zchátralém selském domku pod korunami starých javorů v malé vesničce na půl cesty od moře, někde na druhém konci světa? Proč bloudím po světě jako štvanec; proč se nevrátím tam, kde žije moje matka a otec, tam, kde jsem se narodil?

Pocítil jsem prudkou touhu vrátit se domů; a usmyslel si, že jakmile to bude jen trochu možné, musím tam odjet.

Arauni se také chystal odejít. Jeho domov, kterému říkal Ranoa Rapaitu, ležel přesně na opačné straně, někde v Tichém Oceánu. Vyprávěl mi o ostrově, který má uprostřed skálu rozeklanou do trojitého vrcholku, připomínajícího královskou korunu. Tam žije jeho matka a také nějaké jeho ženy, nepochopil jsem přesně, podle jakých zásad si je vybíral a přiváděl domů. Kromě toho měl ještě někde intimní přítelkyně, vesměs královské dcery, které čas od času navštěvoval, přesvědčoval se, jak vyrůstají jeho děti a když měl náladu, zplozoval další. Při tom stačil ještě dávat duchovní rady všem náčelníkům v širokém okolí.

„Přijdu tě někdy navštívit, tuane Charry,“ smál se zvesela. „Neboj se, najdu tvůj ostrov, i kdyby byl v jiném světě!“

„Nenajdeš - i když je na tomhle světě. Je chráněn!“

„Moji předkové znali brány, které vedou do jiných světů, kde jsou jiná moře a jiné ostrovy. Uměli plout i mezi hvězdami... tak proč bych neměl najít tvůj ostrov?“

Nerozmlouval jsem mu to. Rozloučili jsme se jako přátelé. Když se jeho trojhranná plachta napjala a on vyrazil k východu, bylo mi dokonce líto, že se rozcházíme.

„Nevadí,“ řekla Diana. „Jednou se stejně podíváme i na Raiateu. A taky na Bora-Bora, Mooreu, Hawai, Tahiti... no, však já si už nějakou hezkou cestu naplánuju!“

„Ano, jistě,“ povzdechl jsem si. „O to se nebojím.“

Vděčnost lady Jennifer

Japonština je fenomenální jazyk! Strašně se mi líbí a všemu rozumím; akorát když něco řeknu, každý Japonec vykulí oči a nechápe. Tošio se mě celou cestu do Hongkongu snažil naučit, jak se co správně říká, tak se snažím, ale občas mi něco ujede. Někdy se mi dokonce podaří, že se Tošio usměje. To mě vždycky potěší, co bych pro kamaráda neudělala.

-Charry si dělá starosti, jak se nám to stalo. No jasně, že to splichtil Arauni; umí toho docela dost. Tohle asi nespáchal on, požádal svoje kámoše z vyšších sfér. Já vím, je to divný kamarádit s někým jako je Palau Rana, ale když ji líp poznáte, je to fajn holka a fantasticky hraje volejbal. A basket. A vybíjenou. Natáhla mě míčem mezi světla, že jsem se klepala ještě pět minut. Škoda, že se můžeme potkat jenom ve snu. Pozvala mě na Raiateu a slíbila, že udělá mejdan, jakej Tichomoří nevidělo. Charry odmítá uvěřit, že sny mají nějaký význam; tak ať zkusí vědecky vysvětlit, proč rozumíme čínsky, japonsky, korejsky, všelijaký malajský dialekty a jako zvláštní bonus ještě rusky? No dobře, tak mám jazykový nadání...-

Každopádně jsme měli celou štrapáci za sebou a mohli vyrazit se ctí a slávou do Hongkongu. Však taky bylo na čase. Teď už snad žádné problémy nebudou. Všecko šlo bezvadně, zranění se uzdravovali, zdraví snažili a Malajci se učili pracovat. Charry je rozdělil na dvě poloviny, pět na Griissirna, pět na Reginu. Byli to mládenci velmi úslužní, nešikovní, vychytralí a líní. Zní to jako protimluv? To bude tím, že jejich dobré vlastnosti se projevovaly, když jsme na ně koukali a špatné, když jsme nebyli v dosahu. To okamžitě zanechali veškeré snahy, zalezli někam mimo dohled a flákali se.

Na Regině je dostal na starost bývalý plavčík Johanes a užil k jejich výchově osvědčené metody kapitána Ritherera: silného lodního lana a tvrdých pěstí. Kupodivu se mu dařilo podstatně líp než nám, na tuto metodu reagovali ke vší spokojenosti.

Velké nesnáze měl s nimi (i s námi) chudák otec Ignác. Když už bylo po všech bojích a nic mu nehrozilo, rozhodl se páter jezuita zavést na lodích mravnost a pořádek. Vyzbrojen sutanou, kterou jsme mu s Mabel ušily, krucifixem a růžencem, vydal se do boje za pozvednutí civilizace. První jsme přišly na řadu já a Mabel, kterým vyčítal zcela nedostatečné oblečení. Vysmála jsem se mu a vysvětlila, že zatímco on se peče v černém hábitu, nám je vesele a dobře, občas skočíme do vody a zaplavem si, hezky se nám cvičí a tak. Nepochopil. Ať je rád, že vůbec něco nosíme.

Taky požádal Charryho o seznam členů posádky včetně jejich rodinných údajů. Nic takového jsme bohužel neměli, tak se domluvili, že ho otec Ignác sám pořídí. Při tom zjistil, že bude muset porazit mnohá náboženství různého druhu, jež posádka vyznává: protestantismus, pravoslaví, buddhismus nejméně tři sekt, šintóismus, irskou variantu katolictví odlišnou od jeho, malajskou animistickou víru a popletené představy šelem. To pro něj byla opravdu rána; jediným opravdu dobrým katolíkem byl Španěl Pepito, který bez Panenky Marie nedal ani jedinou ránu nožem. Když někoho podrízl, pokaždé se úpěnlivě modlil ke všem svatým patronům v nebi, aby mu to tam vyžehlili.

Otec Ignác se rozhodl začít u kapitána, jako Charryho. Přišel ho otravovat až na můstek a Charry ho zdvořile vyslechl, se vším souhlasil, ale pak řekl, ať si to vyjedná se mnou, jsem katolička a měla bych se v tom vyznat líp. Otec Ignác už se mnou měl nějaké zkušenosti, ale stejně přišel a já mu vysvětlila, že nijak pomoci nemohu, neboť v oblasti náboženského přesvědčení nemám na nikoho druhého vliv. Naštěstí byl při tom Ao Harrap, který se do rozpravy vmísil a počal se dohadovat o otázkách svaté víry, což způsobilo otci Ignácovi málem nervový šok. Když se vzpamatoval a když jsme mu vyložili, jak si to stojí s našimi šelmami, odebral se do kajuty, aby tam rozjímal a otázel se Boha na radu.

Kajutu obýval sám, neboť rázně odmítl spát v jednom pokoji s Yamanakim a princ na tom také netrval; byl to chlapík otužilý a odolný, takže se rozhodl spát na prahu naší kajuty. Svůj uzlík pověsil na hák do navigační kajuty; stejně nevlastnil

nic, o co by se měl obávat. Meče měl neustále při sobě a dobře je hlídal.

Tošio si prohlédl můj meč a zjistil, že je to aspoň tři sta let stará katana, zasvěcená pro některého samuraje, podřízenému rodu Taira. Jméno dotyčné osoby a jeho rodu nezjistil, dokonce ani znak na záštitě mu nic neříkal; domníval se tedy, že tento rod vyhynul bez potomků, což ve válečnickém Japonsku není takový zázrak. Kde k meči přišel kníže Griissirno, těžko zjistit a je téměř jisté, že meč prošel mnoha rukama, ze kterých některé ho byly hodny, jiné nikoliv. Tošio neměl námitek, abych meč používala, pokud se k němu budu chovat s úctou. Ale velmi zdvořile mne poprosil, abych alespoň jednou za rok vykonala obřad k uctění dřívějších majitelů a samotného meče, což by mělo usmířit duchy předků a zajistit mi klid a mír.

Samozřejmě jsem nadšeně souhlasila a Tošio mi předvedl, jak se to dělá; ježto jeho meč také držely v nedávné době nehodné ruce, bylo nutno jej očistit. Čepel už očistil dostatečně jejich krví, zbývalo to ostatní. Své meče položil na oltář, na kterém hořel olejový kahan, klaněl se jim, zpíval nějaké modlitby v japonštině, zapaloval jim vonné tyčinky, poléval je vodou a opatrně nechal procházet ohněm. Pokud jsem rozuměla, žádal o pomoc, ochranu a očištění jak Buddhu, který se projevuje v různých Svých aspektech, tak bódhisattvy, ochranná božstva nižšího řádu; ale i Paní Amaterasu, vládnoucí božstvo Japonska dle zásad šintóismu.

Než mi dovolil uspořádat podobný obřad, vysvětlil mi následující fakta: meč není obyčejný předmět jako jiné. Není pravda, že by měl duši jako živá bytost, ale dokáže díky svému tvaru a účelu přijímat karmu toho, kdo jej nosí a pak ji předávat dál. Samurajský řád Bušidó sdružuje bojovníky, kteří si jsou vědomi důsledků svých činů; jednou z jejich povinností je dodržovat dharmu, to jest nábožensko-etický zákoník. Nejvhodnější by bylo, kdyby každý takový rytíř konal veškeré své činnosti jen v zájmu Boha jako jeho služebník; to však není možné, protože jako šlechtic má povinnosti ke svému rodu, předkům, velitelům, ženě a dětem a tak dál. Z toho důvodu smí brát kořist a dokonce toužit po vyšším majetku a snažit se jej získat; teprve když zajistí své rodině blahobyť (a

přežije to), smí na stará kolena vstoupit do stavu odříkání a očišťovat se za zločiny, kterých se za života nevyhnutelně dopustí. V tom smyslu tedy není zbaven důsledků svého jednání, ale pokud si počíná podle té dharmy, jsou tyto důsledky příznivé.

Aby se jeho přestupky proti řádu snížily na minimum, je třeba čas od času provádět různá uctívání, jak to dělá Tošio. Což ovšem většina bojovníků nedělá, jednak to neumí, jednak nemá dokonalé poznání. V současné době samurajové poklesli tak hluboko, že je jim to dokonce jedno, což Tošia velice hněvá a je přesvědčen, že by měl každého pokleslého samuraje na místě zabít, leč nestíhá. Kdybych mu s tím chtěla pomoci, byl by mi upřímně vděčen. Jedno z předepsaných uctívání je modlitba k meči, aby věnoval svoji sílu výhradně majiteli. Pokud ti předešli byli skutečně dokonalí, pak do sebe meč jejich sílu vstřebal a předává současnému, když dodržuje ten řád atd. Navíc každý meč musel být na počátku zasvěcen, to jest obětován Božstvům. Tato Božstva pozorně sledují jeho dráhu a posílají majiteli různá zdvořilá upozornění, že by se měl napravit, jako nemoci, zranění, nepřízeň nadřízených a tak. V současné pokleslé době to málokdo chápe. To se stalo kromě jiného Charrymu, když dostal po hlavě krisem; protože to ale přežil, je to znamení Boží přízně a měl by udělat patřičnou oběť, aby Jim poděkoval.

Dotázala jsem se, co Tošio soudí o Charryho meči, tom starém křížáckém, který mu dali sněžní leopardi. Tošio si meč vypůjčil a důkladně prozkoumal; nepochybně viděl takovou věc poprvé v životě. Pak si jej odnesl na příď, klaněl se mu, zpíval modlitby, zapálil vonnou tyčinku, potom usedl, položil na něj ruce, zavřel oči a upadl do meditace. Sám Charry byl zvědav, nač přijde; trvalo víc než hodinu, než se Yamanaki probral a sdělil nám svoje poznatky.

„Tuto zbraň nosil velmi mocný člověk; nechápu dost dobře jeho postavení, nebyl to král ani kníže, ale ozbrojený mnich. Netušil jsem, že mezi obyvateli Západu byli takoví lidé. Meč pro něj vytvořili lidé jiné víry, jiného národa; dalo jim to velkou práci, na jeho přání mu museli dát jiný tvar, než na jaký byli zvyklí. Ale učinili to, protože ho měli rádi; také se ho báli, ač věděli, že jim neublíží. Nikdy nikomu neublížil; léčil je

i jejich děti, učil je písmu i moudrosti. Měl dokonalé poznání a zúčastňoval se mnoha bojů. Pak se své zbraně vzdal; já nevím proč, zřejmě si už nepřál bojovat. Lidé jeho řádu nesmějí mít potomky? Neměl komu dát svůj meč, tak jej ponechal v nějakém chrámu a odešel; nevím kam. Pak se meče dotýkali různí lidé bez poznání, ale nepoužívali ho, jen ho přenášeli. Nakonec jej získal nějaký bojovník, který není člověk. Trvalo dlouhá léta, než tento meč získal Charry-san.

Kdybych se směl odvážit dát radu svému pánovi, doporučil bych mu nalézt mistry, kteří vedou bratry toho mnicha. Nevím, jak to udělat, ale jeho duchovní učitel by mu nejspíš mohl poradit. Když se na ně obrátí, pomohou mu a dají mu právo ten meč nosit. Meč si velice přeje sloužit mu, byl stvořen k té službě a zasvěcen Nejvyššímu, kterému sloužíš také ty a Charry-san. Cesta, kterou jde Charry-san, je správná; snad by měl vykonat nějaké uctívání, pokud je to zvykem, ale nevím, jaké povahy by mělo být. Je pro mne velice obtížné najít správná slova pro tuto situaci, protože se s tím setkávám poprvé...“

Charry se na to díval dost skepticky: „Jak může Tošio takové věci vědět?“

„Meč sám mi to řekl,“ uklonil se Tošio.

Dle jeho rady jsem vykonala obřad, jaký mi doporučil; Charry byl při tom a dělal to, co ostatní. Taky Čínané u toho byli a dle jejich výrazu pocítili k Tošiovi ještě větší úctu než dřív. Byl zřejmě ještě větší mistr než oni, což Saong-Čou nakonec přiznal. Charry tedy taky vykonal uctívání své zbraně; potom se mu to v hlavě rozleželo a šel se poradit za otcem Ignácem. Chvíli před ním tam byla Jenniffer, přišla si už asi po dvousté stěžovat na ohavné pohanské zvyklosti, které na naší palubě panují. Otec Ignác ji jako pokaždé uklidňoval, leč marně; rozhodl se tedy vážně si promluvit s kapitánem. Ale protože měl s diskusemi zlé zkušenosti, nejdříve poklekl a upřímně prosil Pána o dar rozvahy a moudrosti, dokonce o osvícení.

V této náladě přišel Charry a vyložil mu svůj problém. Otec Ignác si umínil, že ho opravdu vyslechne a pokusí se

dokonce pochopit; jak mu Charry vysvětloval situaci, začal se názor starého kněze pozvolna měnit. Konečně řekl:

„Jak se zdá, v tomhle případě má ten strašlivý člověk pravdu! Příslušníci některých rytířských řádů se skutečně modlili ke svým mečům... symbolizovaly pro ně Kristův kříž, protože mají podobný tvar! Proto také je asi v rukojeti ten kříž zasazen... i když maltézský nebo... je to rozhodně zvláštní. Není vyloučeno, že ten pohan má pravdu.“

„Proč si myslíte, že Yamanaki je pohan? Je možná zbožnější než jiní, jen vidí Boha jinak.“

„Ovšem, to je přesvědčení vaší paní Diany. Snad můžete mít pravdu... ale v tom případě by to znamenalo, že k Bohu je víc cest než jedna. To nemohu připustit!“

Charry mu poděkoval a odešel. Otec Ignác otevřel Bibli a dal se do čtení; ale po chvíli mu sklesla hlava, oči se mu zavřely a netrvalo to dlouho a už sladce spal.

Zajímala jsem se, jak přišel Yamanaki ke svým znalostem. Takže se rozhodl vyprávět něco ze svého života; předtím nám ještě uvařil čaj, velmi zvláštním způsobem a podivné chuti, a vysvětlil filozofii čajového obřadu, který také patří k jeho znalostem. Kromě toho umí psát básně, dokonce je kaligraficky kreslit japonskými znaky. To všechno jsou věci, které by měl knížecí syn umět.

Není následníkem, ale mladším synem knížete z Koyanami. Jako takový měl za povinnost vstoupit v mládí do kláštera a naučit se veškeré moudrosti. Učinil tak ve věku deseti let a zůstal skoro do osmnácti, kdy byl povolán ke dvoru svého otce. Mniši jej vzdělávali jak ve filozofii, tak v bojovém umění, takže když přišel domů, byl tak dokonalý, jak jen bylo v daných podmínkách možné. Jediné o čem nevěděl nic, byla politika, jak místní, tak celého Japonska. Jeho duchovní učitel, k němuž Tošio cítil až nekritickou úctu, považoval tyto věci za nehodné své pozornosti. To se ovšem mělo rychle změnit.

V roce 1868 došlo v Japonsku k výrazným politickým změnám; padl systém vlády šógunů z rodu Tokugawa a moci se ujal sám císař prostřednictvím svých ministrů. Souhlasila s tím většina politiků doma v Japonsku i ve světě, nicméně

nesouhlasil s tím starý kníže z Koyanami, Tošiův otec. Kritizovat císaře se samozřejmě nemohl odvážit, ostatně byl by to holý nesmysl, císař tak jako tak neměl na politiku žádný vliv a určitě o ní nic nevěděl. Ale ministři a různí politici u dvora byli nepřáteli rodu Yamanaki a chystali proti němu nějaké temné intriky. Z toho důvodu bylo nutno, aby se Tošio vypravil do světa a vyjednával s nějakými cizinci, kteří v té věci mohli nějak zasáhnout. Jak, to nevím, nepochopila jsem a Tošio odmítal to jasně vysvětlit, bylo to zřejmě tajemství jeho rodiny. V každém případě měl koupit nějaké zbraně, na něž mu otec dal část rodinného pokladu. Nekoupil nic, protože nikdy nedoplul k cíli. Jeho průvodce, ten Japonec, co ho Charry zabil na Regině, ho zradil a prodal nepřátelům. Ne z politických, ale obchodních důvodů. Tošio se hluboce styděl, že se nechal překvapit, stalo se mu to poprvé, protože tomu muži příliš bezvýhradně věřil. Už se to víckrát nestane.

Taky nám vyložil, že přestože odešel z kláštera a žil několik let u dvora, považuje se stále za mnicha a může se tam kdykoliv vrátit. Jeho mistr mu dal pokyn, aby prozatím vykonával svoje povinnosti, oženil se, měl děti a tak dál, bude-li třeba; až ukončí to všechno, smí se vrátit zpátky. Tošio si snad opravdu přál žít v klášteře; ale považuje za svou povinnost splnit, co mu nařídí jeho otec, takže to dělá. Z toho vyplývá vše, co řekl a udělal. A co obdivuji nejvíc, nikdy neudělal nic, co by neměl filozoficky podložené. Dokonce i to, kdy se zaraduje či rozhněvá, se řídí filozofií Zenu a má svou logiku, kterou umí vysvětlit. Obdivovala jsem se mu a umínila si, jestli se mi někdy podaří přinutit ho chovat se zmateně jako normální člověk, bude to můj největší triumf.

Já jsem normální zmatkář a potrhlý cvok a dělám všecko, jak mi zrovna napadne. Všem jdu na nervy, některým poměrně s potěšením. Tošio mi vyložil, že to vůbec není jednání nahodilé, ale zcela záměrné, kterým vyplňuji svou karmu, tudíž to musím dělat. Mým cílem a záměrem je vzbuzovat nejvyšší pozornost svého okolí za všech okolností, pročez si vždy počínám jinak, než by se očekávalo. Což ale není zmatek, nýbrž soustavné konání, takže jsem ze Zenového hlediska na té správné úrovni a měla bych to dovést

k dokonalosti. Tošio byl dokonce ochoten mi pomáhat se zdokonalit, tak jsem mu to hned slíbila. Chudáci lidi.

Vyzvídala jsem, jaké má úmysly ohledně návratu do Japonska. Byl rád, že mu Charry slíbil, že ho tam zaveze, ale měl problém: nekoupil zbraně, které měl sehnat a není si jist, zda by splnilo účel, i kdyby to vykonal; na cestách mimo Japonsko se totiž přesvědčil, že stavět se proti světovým dějinám silou, jakou má jeho otec, je zcela nesmyslné. Momentálně si neví rady, což ho velice trápí; je jeho povinností vrátit se co nejrychleji domů a oznámit všechny svoje poznatky otci, aby nějak rozhodl; jak, není Tošiova věc. On jen příkaz řádně vyplní. Navrhla jsem mu, zda by nebylo lepší místo zbraní najmout rovnou muže se zbraněmi; to ho zaujalo a zamyslel se nad tím.

Začala jsem si plánovat, že nás vezme s sebou do Japonska, ke svému otci. Tošio souhlasil a taky mi schválil myšlenku ušít si kimono jako má on. Hned jsme se do toho s Mabel daly, nedá to moc práce. Jediný problém byly znaky, které na něm měl Tošio, ty totiž má každý osobní nebo rodové. Někomu by se sice mohlo nelíbit, že jsem si ušila mužské kimono, neboť ženské vypadá jinak, ale Tošiovi to bylo fuk. Když budu v jeho vlasti nosit samurajský meč a vlasy stažené do copánku, budou mě stejně všichni považovat za kluka. Takže jsem zajásala a šla se předvést Charrymu.

Charry byl mimo službu, což bývalo zřídka, seděl na vratidle a vysvětloval po tříadvacáté trojčlenné skupině Malajců, jak se uzluje lodní lano. Jeho ušlechtilá tvář byla zbrzděna temným hněvem a jizvy na hlavě nalité krví; ještě chvíli, vyskočí a praští toho nejnechápatějšího tím lanem.

V té situaci jsem za ním přišla, posadila se k nim a sledovala výklad. Obvykle ho to ještě víc znervózňuje, ale tentokrát ho má přítomnost uklidnila, asi ho potěšilo, že přece jen existuje na světě někdo, kdo ještě něco chápe. Vysvětlil jim to, nechal každého udělat na zkoušku uzal a zas rozvázat, kluci poděkovali a slíbili, že to už nezapomenou; pak radostně odběhli, šťastni, že nedostali výprask. Charry se otočil ke mně:

„Věřila bys tomu, miláčku? Tak copak máš na srdci ty... a co sis to hezkého ušila?“

„Kimono, drahý! Ušiju ti taky. Budeme ho potřebovat, až pojedem do Koyanami.“

„Kam? Co to je?“

„Tam bydlí Yamanakiho otec. Tošio říká, že nás tam vezme, i když jinak se běloši do Japonska moc nepouštějí. Ale my je oblafnem!“

„Tímhle přestrojením? Myslíš, že tě nikdo nepozná?“

„Spolehlivě! Budu vypadat a chovat se jako samurajský kluk, víš, jak se umím perfektně přestrojovat! A copánek si načerním!“

Zašklebil se - pak si uvědomil, co jsem řekla:

„Copánek? Tím chceš říct, že si načeseš účes, jako má Yamanaki?“

„No a? Ty ho máš přece taky - a jak ti sluší!“

„Jseš normální? Já to mám proto, že mám rozbitou hlavu! Snad si to nechceš nechat takhle vyholit?“

„Však víš, že by to nebylo poprvé!“

Charry si představil, jak bych vypadala a současně se vyděsil i rozzuřil.

„Yamanaki!“ zařval z plna hrdla.

Tošio se jako obvykle objevil během několika vteřin. Charry na něj vychrlil různé námitky, komentáře a připomínky, což Tošio vyslechl se záviděníhodným klidem. Když pochopil, oč mému muži jde, řekl docela klidně: „Dle mého názoru je svrchovaně správné a dobré, když samuraj nosí úpravu účesu, která dává jeho vznešený stav patřičně najevo. Neznám ovšem, jaké předpisy v této souvislosti platí pro ženy ve tvé zemi; podle tvých slov soudím, že to není vhodné. Je ovšem možné stáhnout vlasy dozadu a učesat copánek bez vyholení přední části hlavy; má to však nevýhodu, že s takovým účesem se nelze objevit před císařem nebo vysokými dvorskými úředníky.“

„To by nám naprosto nevadilo, k císaři na čaj nás určitě nepozvou. Copánek jí udělat můžeš, ale neopovažuj se dát se

od ní ukecat a nějak ji ostříhat!“

A byla jsem nahraná. Ve skutečnosti jsem se ještě pevně nerozhodla dávat se stříhat, jen zkusila trochu Charryho podráždit, ale povedlo se to tak dokonale, jak jsem ani nemyslela. Rozhodně už neměl námitky proti tomu, že teď chodím v kimonu a s mečem jako Yamanaki.

Myslela jsem, že otec Ignác zajásá, že jsem se konečně slušně oblékla, ale když mne potkal, pokřížoval se: „Milá dceró, vidím, že jste ke svým proviněním přidala ještě další! Probůh, co to máte na sobě?“

Vysvětlila jsem mu, co je kimono a k čemu se používá, ale on vykřikoval dál: „Ale drahá dceró! Proč chcete vypadat jako ten odporný pohan, neznaboh a antikrist? Křesťanská žena by měla především prosazovat myšlenky zbožné a společensky únosné, nikoliv podporovat ohavné kacířské či pohanské bludy, které se na této lodi bohužel velmi rozmáhají!“

„Já vás nechápu, otče! Nejdřív mi radíte se obléknout, abych nechodila napolo nahá. Když to udělám, zas se vám to nelíbí! Ale kimono je přece tak praktické! Církev svatá má jistě ve všem pravdu, jen v módním návrhářství je sto let za opicemi, to je bohužel nutné si přiznat!“

Otec Ignác obrátil oči k nebi a prosil Boha za odpuštění, že mne vůbec poslouchá. „Paní hraběnko, chtěl jsem vás požádat ještě o jednu věc: již delší čas uráží poctivé křesťany vztah, který je mezi vámi a panem hrabětem. Jistě víte, na co narážím...“

„Nevím! Myslela jsem, že já a můj manžel žijeme ctnostně a řádně, a nijak nehřešíme proti Božím přikázáním!“

„Řekla jste já a můj manžel, mé dítě! Ale jak si můžete být jistá, že ten muž je skutečně vaším manželem? Mám obavy, že v tomto případě jde o vztah hříšný a zavrženíhodný; neboť ač láska a vzájemná náklonnost přenáší horstva, nenahrazuje požehnání Boží, udělené vysvěceným knězem!“

„Aha, už chápu! Zkrátka, vy chcete, abychom se kvůli vašemu klidnému svědomí vzali ještě jednou. Dobrá, kdy a kde?“

Zarazil se trochu a chvíli přemýšlel. „Nejlepší by byl zřejmě nějaký vhodný chrám na pevnině. Co myslíte vy?“

„To Charry asi nebude moc chtít. Nešlo by provést sňatek tady na lodi? Mohl byste nás oddat co nejdřív!“

„Bylo by mi ctí a potěšením! Připravím vše potřebné... Ovšem bude zapotřebí některých... Vy jste věrná dcera církve svaté, to je mi známo. Pan hrabě je ovšem protestant... já vím, lze připustit... Kdo budou páni svědkové?“

„Mohl by to být Ao Harrap. Charry bude určitě chtít za svědka Aflargea. Vyhovuje vám to?“

„Rozhodně ne! Probůh, vy skutečně chcete mít za svědky ty kočky? Víím, že jste mi vysvětlila, že jsou řádnými občany státu, ale to jim nedává právo zastávat tak důležité funkce při svatbě! Ostatně, jejich víra...“

„Tak dobře. Když nevyhovuje Ao Harrap, tak Tannarrwaghirr, leopard. Je dobrý křesťan, sama jsem ho učila modlit se Otčenáš. A jak je chytrý, umí ho dokonce ve třech jazycích!“

Ale otec Ignác jen potřásl hlavou. „Obávám se, že budu nucen promluvit o té věci s panem hrabětem! Snad on bude mít realističtější názor.“

„To jo, klidně jděte! Už ho dlouho nikdo nevytočil, ten bude mít radost!“

Šel za Charrym a já se vydala na poradu za Mabel. Když to slyšela, zajásala: „Bezva nápad! Já se vdám taky! Andreje to možná trochu překvapí, ale on si zvykne. Není nic špatného občas manžela překvapit, že ne?“

„Ale vůbec! Jsem ráda, že budeme mít svatbu spolu! Jenže, co si oblečem?“

Začaly jsme spřádat plány, až jsem si vzpomněla: „No jo, ale co na to řekne Jenniffer? Nebude se chtít vdát taky, aby byla nějaká legrace?“

„Jenniffer ať si trhne nohou, husa hloupá! Co je na lodi, dělá jako by se mě štitila! Kdoví, jestli vůbec bude ochotná nám přijít na svatbu!“

„Bude muset. Hostina bude v jídelně, to by umřela hlady, kdyby nepřišla!“

„Ať si závistí třeba praskne. Ostatně, určitě není v jiném stavu jako já!“

Zatočila se mi hlava. Najednou mi došlo, že ráno se divně vymlouvala a nechtěla si se mnou jít zaplavat do moře, že je voda moc studená... Tak jsem ji aspoň objala a blahopřála. „Co Andrej na to říká?“

„No, právě. Už tři dny přemýšlím, jak mu to šetrně sdělit. Je sice doktor, ale že by si něčeho všiml, to ne!“

„A víš to fakt jistě?“

„Nejdřív jsem pochybovala, ale ten Korejec mi to potvrdil. Tadyhle v mém bříšku bydlí jeden maličkej černej pasažér! Veze se s náma na lodi a...“

„Jdem za Andrejem! Ten bude mít radost!“

Andrej Rastopčenkov ležel v kotelně pod parním strojem a něco tam šťoural. Jeho brácha Aljoška podával vercajk a Râtam seděl a přihlížel, co to vyvádějí. Mabel poklekla na zem a zatahala Andreje za palec u nohy.

„Co je? Kdo zas co chce?“

„Vylez! Musím s tebou mluvit!“

„To by chvíli nepočkalo?“ bručel, ale vylezl dost ochotně ven.

„Nepočkalo! Andreji, vzal by sis mě za ženu?“

„Cože? Já - tebe? Proč tak najednou? A vůbec, kdy?“

„Nejvíc by se hodila neděle, tady na zadní palubě. A sice proto, že se mi už hnusí žít s tebou v neřestném poměru! Vezmeš si mne a basta. Paní hraběnka se taky vdává.“

„Co vás to ženský popadlo?“ divil se a utíral si ruce do kusu hadru. „Diano, ty přeci žiješ s Charrym už skoro rok a nebýt Mabel, nikoho by nenapadlo, že za něj nejsi vdaná! Ostatně, kdo nás bude oddávat?“

„Otec Ignác. Slíbil to!“

„Bezvadný! Víš, že to pro mě nic neplatí? Já jsem křtěnej pravoslavnej, ale už jsem dávno ničemu takovému nevěřil; až teď se mi zdá... A vůbec, ty jsi snad protestantka? Otec Ignác je katolík, jde to dohromady?“

„Nezajímá! Oženíš se se mnou, i kdyby oddávající byl třeba mohamedán! Vid', Diano!“

„No bodejt'! Civilní sňatek zaznamená Charry do lodní knihy, a mravnost na lodi je zachráněná!“

„Ale stejně... mně to připadá nějaký blbý, ne?“

„A co teda chceš? Aby se tvoje ubohý dítě narodilo bez tatínka?“

Andrej otevřel pusku a lapal po dechu jako kapr na suchu. Aljoška byl daleko čipernější: „Jú, ty budeš mít malý dítě? To já bych byl potom jeho strejda, že jo?“

„Ano, to skutečně budeš!“

„Hurá!“ zaječel a vyřítit se na palubu. Komu to šel říct, nebylo jasné, ale nepochybovala jsem, že pro sebe si to nenechá.

„Vidíš! A ty sis dělala starosti, jak to utajíme! To máš stejný, jako když to dáš do novin.“

Andrej něco mručel, bohužel rusky, takže jsem nechápala. Jsou některé výrazy... Nechala jsem je být, potřebovali si zřejmě něco důležitého vysvětlit. Napadlo mi přesvědčit se, zda Andrej dodělal tu svou opravu, ale pak jsem zaváhala; Charryho zákaz sahat na parní stroj pro mne pořád ještě platí.

Když těm dvěma konečně napadlo se pustit, rozhodly jsme se přece jen jít oznámit tu nádhernou událost Jenniffer. Sice si to nezasloužila, ale Mabel se zalíbil termín bezpříčinná milost. Jenniffer seděla tou dobou v houpací židli a hleděla na moře. Od počátku plavby se hledění na moře stalo jejím koníčkem, provozovala je stále, ačkoliv se tam nic zvláštního nedělo a bylo to pro kočku. Někdy s ní seděl Andrew, ale byl tak nezábavný, že to nebylo o moc lepší; prohodil pár slov o počasí, pak začal čistit a nacípat dýmku, zapálil si ji, prohodil ještě pár nezávazných slov a klidně usnul. Jenniffer se tak nudila, že někdy přihlížela mému cvičení s Yamanakim,

i když jinak námi hluboce pohrdala. Poslední dobou se mi zdálo, že se začíná nějak moc vnucovat Charrymu; ale to by mohla klidně zkoušet vzbudit přízeň v kusu dřeva.

„Jenniffer, miláčku!“ oslovila ji Mabel. „Poslyš, dohodly jsme se s paní hraběnkou, že se vdáme!“

Jenniffer vyvalila oči. „Vy dvě - že se vdáte? A za koho, proboha?“

V očích měla jasně vepsánu pochybnost, že by si nás dvě někdo chtěl vzít.

„No, já za Andreje a Diana za Charryho, to je snad jasný! My jenom, jestli se nechceš při jednom vdát taky!“

Jenniffer otevřela pusku dokořán a lapala po dechu jako kapr. „To tedy znamená, že mám brát vážně všechny řeči o tom, že paní hraběnka žije s panem hrabětem jen tak jaksi...“ to hrozné slovo jí nechtělo přes rty.

„Tak jaksi. Tedy, ve skutečnosti jsou manželé, ale jsou tu jisté pochybnosti, zda je to právoplatně uskutečněno před soudy, úředníky a tak. Tak abysme předešly všem připomínkám a rázně zavřely všelijaké nectné huby, rozhodly jsme se, že si to necháme legalizovat za pomoci otce Ignáce a civilního práva, které tady reprezentuje kapitán Charry!“

Jenniffer se pokusila omdlít, ale bylo to zbytečné, protože Andrew nebyl nablízku a na nás to nepůsobilo.

„Takže tě zveme na svatbu a jestli chceš, mohla bys donutit bratránka Andrewa k nějakému vyjádření a vdát se s náma! Nebylo by to fajn?“

„Ne! To rozhodně nemám v úmyslu! Nepřichází vůbec do úvahy, abych... vydávala svou pověst v nebezpečí tak zavrženíhodným způsobem! Pevně věřím, že ani Andrew nebude nakloněn takovým... Ach, ani nevím, jak to nazvat!“

„Zkus použít slova láska!“ řekla vážně Mabel.

„Láska? Radši řekni nemravnost! Ovšem vůbec se nedivím, že jsi následkem špatné společnosti tak snadno upadla do mravního bahna! To však neznamena, že tam dokážeš stáhnout i mne! Milost Boží a upřímná oddanost

mého snoubence mne zatím díky Bohu uchránila před nejhorším - a tak to zůstane!“

„Nejhorším? Víš vůbec, co povídáš?“

„Ne! Nevím a nechci vědět nic o tom, v čem ty nalézáš neřestné potěšení! A jestli o tom budeš mluvit, půjdu pryč!“
Jenniffer snad skutečně chtěla odejít, ale Mabel se naštvála.

„Tak dost, ty huso hloupá! Už se nepamatuješ, jak jsem tě v internátě uvázala za copy a pak jsme tě lechtaly, až jsi škemrala o milost? Jestli nevyslechneš, co ti chci říct, tak tě Diana podrží a já tě zlechtám tak, že tentokrát už opravdu cvrkneš do textilu!“

„Óóóh!“ zkrabatila Jenniffer tvář, ale zůstala sedět.

„Tak mě dobře poslouchej! Ještě před pár týdny jsem byla stejný tele jako ty, myslela jsem si, kdovíjak nejsem odvážná, když se opovážím nepozdravit ráno pastorovu ženu nebo ukázat před lidmi nohu nad kotníkem. Jenomže všechno se změnilo a já jsem poznala opravdový život. Svět, ve kterém žijí muži a ženy; každý z nich má svoji lásku a svoji práci a touhu něco dokázat, splnit úkol, pro který se ocitl na tomhle světě. K čemu vůbec doteďka jsi na světě ty? Aby ses tady válela v křesle? Jenom kritizovala ostatní a sama dávala od všeho ruce pryč? To bys tady taky mohla klidně hnípat do konce života a kdybys náhodou shnila zaživa, ani by si toho nikdo nevšiml!“

Jenniffer se pokusila vstát, ale Mabel ji zatlačila zpět.

„Ještě ne! Narodila ses jako žena a doufám, že už ti někdy někdo řekl, že máš docela hezkej obličej a ani tělo by nebylo nejhorší, kdybys trochu cvičila a pečovala o sebe. Necukej se, řekla jsem tělo! Mohla bych říct i horší věci, ale to stačí. Tvoje tělo je tady, abys přes ně udělala nějakému muži radost! Radost, povídám, ne neřest! Jseš tak vzdělaná, tak si vzpomeň, co řekl Bůh v Bibli na začátku, když Adam a Eva odcházeli z ráje: Jděte a milujte se a naplňte zemi! Proto se má každá holka vdát a mít děti!“

„Proboha! Ještě děti...“ vypískla Jenniffer.

„Jo, děti! Nebo ty si snad myslíš, že zůstaneš neplodná?“

„Nemyslím na takové věci! A pusť mě, nebo...“

„Nepustím! Tady budeš! A budeš poslouchat, nebo... Protože já jedno dítě čekám a hrozně moc se na ně těším! Tím víc, že vzniklo z lásky muže, kterého mám strašně moc ráda, chtěla bych s ním být každý den a každou noc, dokud bude existovat svět! Milovala jsem se s ním celé noci a bylo to tak nádherné, že si to neumíš představit, dokud to nezkusíš. A ještě budu, protože nechci mít jen jedno dítě, ale tolik, kolik nám Bůh dopřeje! Zkus si to někdy představit, když se celou noc převaluješ na lůžku - sama!“

Jennifer jen zavřela oči a skučela.

„Víš, když jsem byla tak hloupá a žila jako ty a všechny ostatní dobře vychované slečny, neuměla jsem si představit, že bych se jednou řídila vlastním rozumem. Tak to už nebude! Od teďka se řídím lepším zákonem, než si vymyslela společnost: Od té doby, co Adam a Eva odešli z ráje, se muži a ženy setkávají, zamilovávají se do sebe, mají děti, vychovávají je, potom zestárnou a umřou. To je základní zákon světa, všechno ostatní jsou jenom načančané ozdoby. Proč ne? Ale základní zákon musí být naplněn!“

Jennifer se zalily oči slzami a začala posmrkávat.

„Tohle jsem ti chtěla říct,“ skončila Mabel. „A teď přemýšlej, co dělat. Mně je úplně jedno, co vymyslíš nebo uděláš, jde o tebe a tvůj vlastní život. Taky Andrewův, samozřejmě. Kdybys chtěla konečně začít žít jako normální člověk, tak nám stačí dát vědět!“

S tím jsme odešly a nechaly ji tam uvažovat.

Rychlost šíření drbů v uzavřeném prostoru mne vždy fascinovala. Tato novinka se rozlétla tak rychle, že se o ní dozvěděl i Charry, to je co říct. Mabel ostatně požádala Andreje o vytvoření odborné komise, která by dohlížela na zdravý vývoj budoucího dítěte a pečovala o ni, aby neudělala nějakou chybu. V komisi měly být všechny lékařsky vzdělané osoby, tj. kromě Andreje Saong-Čou, Takheo-Kweng, Yamanaki a některé šelmy.

Mistr Saong-Čou se svěřil, že je uznávaným odborníkem v oblasti porodnictví, neboť sám má neurčité větší množství dětí; což je při jeho vzhledu sice s podivem, ale vkus čínských dívek je asi rozdílný. Jmenoval některé knihy na to téma, které za mlada prostudoval a mohl teď vyučovat, ale o nichž bohužel nikdo jiný nikdy neslyšel. Takheo-Kweng se zabýval spíš praxí, dovedl masážemi přispět ke zdravému vývoji budoucího dítěte, ale učené knihy neznal. Yamanaki přiznal, že do jeho vzdělání podobné věci skutečně patřily, ale prozatím jim nevěnoval valnou pozornost; je to ale chyba, uznává to a je ochoten se zeptat svého duchovního učitele. Šelmy ujistily Mabel, ať si nedělá starosti, protože než dítě přijde na svět, bude to ještě pár měsíců trvat.

Andrej nejdřív provedl patřičné testy, aby se ujistil, že nedošlo k žádnému omylu. Potom vyložil Mabel, že děťátko je ještě příliš maličké, než aby mu vadil normální pohyb. Poukázal na to, že různá zvířata vykonávají běžné denní činnosti až do vysokého stupně březosti a mlád'atům to nejen nevadí, dokonce prospívá; v tom s ním souhlasily i šelmy. Naopak je nutné, aby pro zdravý vývoj dítěte matka pilně cvičila, pracovala a snažila se, aby její tělo bylo co nejzdravější. Mabel ochotně souhlasila. Zmíněná komise odborníků vypracovala doporučený systém cvičení, který od té chvíle přísně dodržovala. Abych byla taky něco platná, rozhodla jsem se cvičit všechno s ní, ačkoliv mi narození dítěte ani dost málo nehrozilo. Tak jsem jí mohla pomáhat a kontrolovat ji.

Takže: hned po ránu jsme se zabývaly dechovým cvičením. Masáže hrudníku, které jí aplikoval Andrej, se ukázaly nyní ještě důležitější, neboť předpokládané kojení vyžadovalo zvětšení objemu prsou. Komise připustila, že by mohlo být nebezpečné pro dítě příliš velké sešněrování matky oděvem, na druhé straně je příznivý volný přístup slunce a vzduchu k celé pokožce. Takže Mabel od té chvíle chodila co nejvíc nahá a každý den ráno a večer jsme se patnáct minut opalovaly. Nicméně za plného slunce se vystavování slunci tolik nedoporučovalo, pročež jsme chodily v sukních, jako mají Malajci. Zato jsme se za největšího horka často koupaly.

Jennifer sledovala naše počínání se vzrůstající nevolí. Nesouhlasila s ničím, co se týkalo Mabel nebo mne, nelíbilo se jí, že se na očekávané dítě upíná pozornost celé posádky a ona vypadá jako naprosto neschopná. Jak jí Mabel doporučila, začala uvažovat, ale výsledky tohoto úsilí rozhodně neodpovídaly tomu, co jsme chtěly dokázat.

Kromě Jenny jediný kritický hlas přišel od O'Reillyho; nechal se slyšet, že se na zeměkouli každý den narodí tisíce dětí a kdyby se s každým tak blblo jako s tím naším, lidstvo by nejspíš vyhynulo. Mohl takhle žvanit, o žádných svých dětech nevěděl a i když měl v různých přístavech světa rozsáhlý repertoár intimních přítelkyň, případné důsledky svých zábav považoval za jejich soukromou záležitost a nehodlal se o ně nikterak zajímat.

Přípravy svatby se taky poněkud protahovaly, protože Mabel si přála mít ji co nejslavnostnější a za tím účelem vyzvídala, co by tak ještě vymyslela. Byla jsem ochotna poradit, znám zvyky Egyptanů, Řeků, Římanů, Féničanů a jsem schopna najít v knihách další; všechno se jí líbilo, ale obávaly jsme se, že třeba natřít v rámci svatby veřeje hlavních dveří manželova domu vlčím sádlem, jak bylo zvykem v antickém Římě, by narazilo na oprávněný nesouhlas vlků. Charry se nám smál a tvrdil, že jsme obě stejně praštěné.

Tak jsem jednoho dne ležela pod můstkem a ve stínu pod plachtou studovala svatební zvyklosti v Médoperské říši; krušná činnost, ježto ta knížka je psaná německy a mě ta řeč strašně štve. Zrovna jsem začínala usínat, když jsem si všimla, že palubou slavnostně kráčí Jennifer. Byla oblečena do bílých šatů po Mabel, upravených na její postavu a pošitých spoustou všelijakých mašliček, nášivek a ozdůbek, které Mabel kdysi otrhala a Jennifer z pilnosti zas přišila. Kromě toho měla široký klobouk, který jí stínil obličej, ale zas ne tolik, abych si nevšimla, že se silně napudrovala, nabarvila rty, podmalovala oči a načernila řasy. To si za poslední dobu na lodi odvykla, ale teď se ke svým zkrášlovacím prostředkům vrátila.

Na můstku se tou dobou nacházely tyto osoby: Charry, který velel lodi, Yamanaki, který držel kormidlo a Aflargeo, který ležel při zábradlí a spal. Tošio se totiž právě učil

kormidlovat, neboť si chtěl pořídit vlastní loď a požádal Charryho, aby ho naučil jí velet. Později to chtěl naučit svoje tupé krajany.

Za této situace vystoupila Jenniffer v celé své kráse na můstek a řekla velmi vřelým hlasem: „Dobry den, kapitáne!“

Charry se na ni ohlédl dost hloupě: „Vítám vás, slečno! Copak se zas stalo, že jste se rozhodla nás navštívit?“

„Ach, copak se pokaždé musí něco stát, abych vás směla navštívit? Je takový nudný den... napadlo mi, že snad neodeženete ubohou cestující, která by vám chtěla prokázat nějakou pozornost nabídkou svých služeb! Dobry den, pane Yamanaki!“

To, co povídala Charrymu, byla čirá zlomyslnost; ale pozdravit Japonce, to byla přímo rána do vazů. Cítila jsem až sem, jak to s Charrym začloulalo. Zato Tošio se zdvořile uklonil a přednesl dlouhý pozdrav v japonštině.

Načež řekl Charry: „Teda, já žasnu! Jaká šťastná událost vás přiměla přijít nás navštívit? Domníval jsem se, že pohrdáte člověkem, jehož jste označila za piráta a rváče!“

„Ale, milý hrabě! Nesmíte přece brát vždy tak vážně, co řekne dáma! Jistě jste si už všiml, že my ženy někdy hovoříme víc, než máme skutečně na mysli! Někdy soudíme bezdůvodně přísně člověka, který si za krátký čas získá naši nehynoucí přízeň a vděčnost!“

(To Charry skutečně věděl, trénovala jsem ho dost dlouho. Taky to upřímně nesnášel a jednou se vyjádřil, že by takovou dámu nejradši rozřezal okružní pilou.) Nicméně řekl slušně: „To je od vás velice milé! Dovolte mi, madam, abych vám řekl, že jsem nikdy nebral vaše slova tak smrtelně vážně; chápal jsem, že stav, do něhož se dostala slečna tak jemná a nedotčená nešťěstím, vás mohl víc než kohokoliv jiného zlomit a zkrušit. Dovolte mi tedy vyslovit obdiv nad mravní silou, s níž jste překonala toliké překážky!“ a oddychl si, když se mu podařilo vyslovit takové šroubované souvětí a nic při tom nesplést.

„Ach, drahý hrabě! Když si vzpomenu na to strašlivé nebezpečí, z něhož jste mne zachránil! Když si jen představím ty hrozné divochy... och, Bože můj! Ještě, že jste se tam objevil vy! Silný, neporazitelný, nezkrotný! Staří Římané si jistě představovali boha války tak, jak vypadáte vy, hrabě! Nedivím se tomu, že vás ženy zahrnují neutuchající přízní!“

Charry ze sebe vydal nesrozumitelný zvuk.

„Drž ji radši půl čárky nalevo,“ řekl Tošiovi. „Ale drž ji, nepovoluj... ať to v ní vrže jak chce...“ Teprve když nabyl pošramocené rovnováhy, obrátil se k Jenniffer: „Promiňte, madam, povinnost...“

„Chápu,“ zašveholila. „Je to jistě velmi obtížné, řídit takovou loď! Že ano?“

„Ale... ani ne. Záleží na cviku. Při klidném moři a příznivém větru, jako je dnes, to je hračka, to zvládne každý!“

„Myslíte, že bych se o to mohla pokusit i já? Třeba držet takhle kormidlo, jak to drží princ Yamanaki? Třeba to není obtížné, když to zvládne i on...?“

„Chcete si to vyzkoušet? Jestli chceš, Tošio, můžeš si jít odpočinout, potom tě zavolám!“ Charry převzal do samuraje kormidlo a počal vysvětlovat Jenniffer: „Podívejte, stoupnete si takhle a ruce dáte na kormidelní kolo. Tady to jsou přístroje: kompas, toho si nemusíte všímat, ten druhý s označením azimutu. To je ta červená čára na skle. Musí se krýt se střelkou kompasu, ukazovat k severu. Náš směr je tahleta bílá čára, prochází osou lodi a míří k západu, k Hongkongu, protože plujeme právě tam. Já stanovím úhel, který svírá bílá čára k červené, tedy severojižní osa k azimutu. Zvládne to i malé dítě. Chápete to?“

„Dokonale! A co se stane, když otočím těmihle sklíčky?“

Jennifer pravděpodobně »těmi sklíčky« otočila, protože Charry zabručel jako raněný medvěd a ona pípla: „Proboha, snad jsem něco nepokazila?“

„Ale ne! Naštěstí si pamatuju úhel, před chvílí jsme ho s Tošiem počítali. Má být takhle; já to nastavím a od té chvíle

na to nikdo nesmí sáhnout, kromě mne nebo důstojníka ve službě. Kormidelník se toho nesmí dotknout; kdyby to rozházel, musel bych to všechno znova počítat!“

„Bože, ne! Mohlo se stát nějaké neštěstí?“

„Ale ne, tak zlý to není. Napravili bysme to.“

„Já bych vám třeba pomohla to spočítat! Já umím počítat dobře... nebo je to tak hrozně obtížné počítání?“

„Nevím. Já se to naučil za tři a půl roku v námořní akademii. Diana se to naučila během čtrnácti dní, jenom si občas plete severní a jižní polokouli a nedávno spočítala, že vplouváme do katedrály ve Frankfurtu nad Mohanem.“

„Ach ne! A co jste udělali?“

„Nařídil jsem jí, aby se pokřižovala.“

Jennifer se klopotavě rozesmála. „Ach, ta vaše malá rozpustilá dívenka! Víte, hrabě, mám ji tak ráda! Moc mě mrzí, že se mne tak straní. Nemám vůbec tušení, co jsem jí udělala; nevíte to náhodou vy? Nesvěřila se vám snad s něčím, čím jsem ji mohla popudit proti sobě?“

„Ne!“ zapátral Charry v paměti. „Neříkala nic - o vás už vůbec ne. Poslední dobou o vás skoro nemluví.“

„Víte,“ Jennifer se záhadně usmála. „Někdy mám dokonce takový nepříjemný pocit... jako by na mne žárlila!“

„Ne!“ řekl můj muž upřímně. „A proč, proboha?“

„Ale to víte... děti jejího věku si někdy vezmou ledacos do hlavy a pak... jim to nedá spát! Ale přece si myslím, že by si to tak nemusela brát! Je ještě mladá, v jejím věku to přece není taková tragedie, že, hrabě?“

„No... ale co?“

„Víte,“ Jennifer patrně upadla do rozpaků. „Je to přece ještě tak mladá holčička! Může ještě vyrůst, trochu... nějak... jak bych to řekla - zkrásnět, ne? Viděla jsem dívky, které vypadaly jako ona; a pak najednou se celé proměnily, jako když rozkvete leknín, a byly z nich hotové krasavice!“

Charry si to chvíli přemítal v hlavě a mlčel, pak řekl: „Vám Diana nepřipadá hezká? Mně se líbí... úplně nejvíc!“

„No ovšem! Ach, tihle zamilovaní muži! Zahledíte se do ženy a zapomínáte na všechno, na celý svět! Vždyť já to znám, hrabě, nevymlouvejte se! Není to sice od vás hezké, že jste si to dítě k sobě tak připoutal, že jste zneužil jejího nerozumného mládí; nevím, nevím, zda si vás brzy neotočí okolo prstu nějaká skutečná žena a tu svoji dívenku nepošlete k vodě?“

Charry se začal nechápavě smát: „To by snad ani nebylo možné! Je to přece moje žena!“

„Tím si nejsem tak jistá, hrabě. Kdo ví, zda ten váš divoký sňatek něco platí před úřady!“

„Ach tak!“ konečně pochopil Charry. „To je zas ta záležitost s tou svatbou! Ani jsem nevěděl, že ten nápad jste nasadila Dianě do hlavy vy. Já myslel, že to organizuje Mabel!“

„Ne, skutečně to nebyl můj nápad! Já bych vám spíš poradila, hrabě, abyste s tím nespěchal. Nebo se opravdu domníváte, že se ta holčička k vám hodí?“

„Ale milá Jenniffer! Nevím, jak byste mne vyprovodila, kdybych vám chtěl rozmlouvat váš sňatek s Andrewem!“

„No... však on by se už nějak utěšil! Náš sňatek je z větší míry jen politické spojení. Možná tušíte, že Andrewova rodina je poněkud... ve finančních těžkostech. Moje ruka potom znamená jistou sumu věna, která není tak nepatrná!“

„Přeji Andrewovi všechno nejlepší! Vaši ruku i s věnem - co by si mohl přát víc? Myslím, že bude dokonale šťasten!“

„Andrew? Ten bude šťasten, když bude mít svou dýmku, svoje koně a psy a své přátele v klubu! Nikdy mne nebude mít rád tak, jak bych si přála...“

„Jel pro vás až na Filipínské ostrovy, aby vás zachránil! Nejste vůči němu trochu krutá?“

„Nebyl by tam jel, kdybyste se toho neujal vy! Nebyl by se k ničemu odhodlal, sám mi to řekl! Jen vaše přítomnost ho přiměla, aby ukázal trochu citu. Ví, je statečný, rozhodný

a zásadový, je to člověk vzácných charakterových vlastností. Ale chybí mu něco, co nemá každý muž, ale jen jeden z miliónu: chybí mu jiskra života, chápete-li, co tím myslím.“

„Upřímně řečeno, nechápu. Jiskru života má každý, ne?“

„Když ho srovnám s vámi... Drahý hrabě, přece nechcete, abych se před vámi zcela kompromitovala, ne? Nemohu vám říct tak nakvap, že... pod péčí skutečné ženy... Ale ne! Nemohu být k ubohé Dianě tak nespravedlivá! Ta nešťastná dívenka vás má přece tak ráda! Její láska jistě vynahradí všechny drobné tělesné i duševní... vynahradí vám jistě všechno, čím na ní příroda šetřila!“

„Zkrátka, vy mi radíte, abych si Dianu nebral. Ale proč vlastně?“

„Víte... když já si představuji po vašem boku ženu, která by vás byla hodna! Která by si uměla vážit muže, jako jste vy, ženu z dobré rodiny, s odpovídajícím vzděláním a vychováním, ze společnosti, ženu, která by vám přinesla mimo sebe samotné též postavení a jmění, která by vám dokázala pomoci ke kariéře!“

„Hm... A víte o nějaké takové?“

„Kdybyste se zamyslel a probral okruh dobrých přátel, hrabě...“ zasmála se Jenniffer. „Třeba byste nemusel hledat dlouho!“

Chvilí bylo napjaté ticho. Pak řekl Charry: „Jenže je pozdě.“

„Nikdy není pozdě!“ řekla Jenniffer mnohoslibně.

„Je. Protože všechno, co povídáte, jsou nesmysly. Já potřebuju ženu, která se mnou půjde tam, kam jdu já; a nebude se ptát, kam ta cesta vede. Potřebuju ženu, která se neděsí, když vidí ostří meče nebo krisu či hlaveň pušky, která neomdlévá před nebezpečím. Ženu, která nevyžaduje k životu krásné šaty, šperky, pudry a voňavky, která dovede obléknout špinavé montérky a jít v nich pracovat. Ženu, kterou můžu nechat na kapitánském můstku a nemusím se bát, že si bude z dlouhé chvíle hrát s kompasem. Umí taky zastřelit nepřítele

z pušky a probodnout ho dýkou; dokáže mi krýt záda a zachránit život.

Kdybych si vzal ženu, jakou byste mi našla vy, mohl bych si sednout na před do houpacího křesla jako Andrew, kouřit dýmku a čumět na moře, pěstovat závodní chrtý a chodit každou neděli na čaj do pastora domu, snovat malicherné intriky a vést žabomyší války na diplomatické půdě. Mohl bych shnít na pohovce u krbu, ztratit odvalu bojovat, ztratit víru, že svět je krásný a stojí za to v něm žít! Mohl bych začít hledat svůj smysl života u nohou žen, které se mi nelíbí a v salónech mužů, kterými pohrdám. Mohl bych si časem začít myslet, že k mým přátelům nesmí patřit divoch jako princ Yamanaki, který div se světe dokáže vést loď, i když neumí srozumitelně odpovědět na anglickou větu. Že se poskvrním, když budu počítat mezi své přátele ruského emigranta, že se mám štítit divokých Malajců, Číňanů, černochoů, mám vyhnat ze své lodi šelmy a obklopit se gentlemany, jako je pan tajemník Willson, který nás za šesták prodá a zradí všecky. Jistě, vedl bych úctyhodný život gentlemana a časem by se třeba zapomnělo, že jsem rváč a pirát, předhazovali by mi to už jen žertem u sklenky, ačkoliv to už bych asi nesměl tak mnoho pít, rozhodně ne tolik, na kolik mám chuť. Samozřejmě, měl bych manželku, skutečnou dámu, jak jste řekla. Doufám, že bych jí mohl důvěřovat alespoň čtrnáct dní před a po svatbě, že nepadne do náručí prvnímú, kdo se jí zalíbí. Ovšem byla by to dáma slušně vychovaná, která padá do mdlob, jak uslyší slovo, kterým se obvykle označuje nevěra v mých kruzích. Znáte to slovo, kterým se označuje dáma, co se vtírá chvíli jednomu a pak druhému? Říká se jí kurva, ale to radši hned zapomeňte, vy určitě nikoho takového neznáte!

Já jsem totiž hledal ženu, která by mne měla ráda; a kterou bych já měl rád. Taky jsem ji našel a jsem s ní šťastný, i když někomu se třeba nelíbí; ale já ji mám rád a ten, kdo by mi ji chtěl vzít, by musel napřed být silnější než já! Ne, silnější než já a ona dohromady! Nikdo není silnější než naše dvě ruce, které se spolu drží. Jenom Bůh nás může rozloučit; ale ne ten, co je Bohem otce Ignáce nebo vašeho pastora. Skutečný Pán Věčnosti, všemocný Pán, který sídlí v přírodě, přijímá službu

i lásku svých dětí, který se malicherně nenimrá ve slovech vymyšlených příkazů. Jenom On je silnější než my. Ale i On bude muset nejdřív zabít mne nebo Dianu, bude-li nás chtít rozdělit. Tak nějak to je, lady Jenniffer - můžete to klidně vyřídít i té své známé, kterou jste pro mne vybrala, abychom se dostali do žádoucího příbuzenství. Ať si nedělá hloupé naděje. A teď bychom se mohli vrátit k výcviku v řízení lodi, pokud si ještě přejete se zdokonalit...“

Jenniffer chvíli lapala po dechu. „Je už pozdě... půjdu! Na shledanou, hrabě!“ a odkráčela, jako by jí hořelo za patami.

Charry přistoupil k Aflargeovi: „Poslouchej, kámo, to musíš pořád chrápat? Zvedni svoji línou kůži a vem za mne to kormidlo!“

Chvíli mlčel, pak dodal:

„Stejně jsi poslouchal, vid’? Moc by mě zajímalo, co po mně vlastně chtěla!“

„Ona toho povídala moc,“ řekl Aflargeo. „Kdo si to má pamatovat? Ale myslím, že na tebe šila nějakou boudu. Nejlepší by bylo, kdyby ses jí byl rovnou zeptal!“

„Asi máš pravdu. Sakra, teď by mi koplá pořádná stopka dobré irské whisky! Co ty na to, kočko pruhovaná?“

Aflargeo se otrásl a něco zabručel.

„Diana by mi nedala,“ řekl Charry malomyslně. „Klíč od skříně se šnapsem nosí v kapse. To je nevýhoda ženy, která tě zná, víš? Moc rád bych viděl to pometlo, co mi chystala tamta. Pamatuješ se, že by na bále v Hongkongu bylo nějaký děvče, co by stálo za to, abych se na něj podíval?“

Tygr zas něco nesrozumitelného zamručel.

„Taky si myslím. Ta blbá krůta mě zas namíchla! Když si nestěžuje a nevyvádí, tak vymejší blbosti. Trochu whisky... Ne, uděláme to jinak. Yamanaki!“

Tošio se zjevil docela neslyšně.

„Co bys říkal hodině mimořádného výcviku v karate? Mám chuť se s někým porvat!“

Yamanaki neřekl nic, asi se jen uklonil a odešli na zadní palubu.

Já zůstala ležet na místě, ani spát se mi už nechtělo. Smála jsem se hezky dlouho, než mi došlo, jaký je Jenniffer chudák: Charry patrně ani chvíli nepředpokládal, že svou nabídkou myslí sebe. Bylo mi jí skoro líto při pomýšlení, že ve své mužské ješitnosti pomýšlel na kdejakou holku z hongkongské šlechty, jenom o její kandidatuře neuvažoval ani na okamžik.

Já teda rozhodně nejsem žárlivá. Dovolím Charrymu, aby se chtivě podíval na kteroukoliv ženu, co se objeví v dosahu. Dovolím mu, aby jí dal pusu, když se navzájem představují nebo když má narozeniny a tak. Dovolím, aby na ně intimně sahal, když potřebují vysadit na koně nebo namazat opalovacím olejem a tak něco, teda když jsem u toho a dohlížím, aby to nezašlo moc daleko. Ale připustit, aby nějaká naparáděná kráva mého muže zkoušela svádět, to byste ode mě chtěli moc!

Mabel je kamarádka a Jenniffer jí dlouhodobě šla na nervy. Když jsem jí řekla co a jak, zamyslela se přímo hlavou a rozhodla, že se začneme mstít. Jenniffer sice všelijak trpěla od začátku plavby, ale teď bude trpět plánovitě. A to proč a jak? Hlavně proto, že jsme na lodi a že každý člověk se musí občas vyčurat. Moc se o tom nemluví, ve slušné společnosti; taky vám to nepřišlo na mysl, že? Griissirno je veliká loď, vybavená moderní hygienou, takže kajuty pro panstvo mají celkem dva záchody. Když jde člověk na velkou, má rád klid a dostatek času. Běhat dovnitř kvůli každé pitomosti je ovšem dost nesmysl.

Kluci si nedělají starosti. Jediné, co je nutno vědět, je odkud kam fouká vítr; potom se dojde k zábradlí, vytáhne tu věc kteroukoliv dírou a pustí to po větru. Další možnost je vyčurat se do palubního průvzlaku; to je ta díra, kterou odtéká voda. Když vítr aspoň trochu fouká, loď se krásně houpá a paluba je soustavně zalévána mořskou vodou; takže chytrá holka chodí oblíkaná co nejmíň, stejně je pořád mokrá.

Někteří kluci jsou prasáci. Když mají na lodi ženskou, neodolají a vytahují ho tak, aby si ho mohla pořádně

prohlédnout, případně srovnat s tím, co má doma. Nejlepší z nich je Johannes. Ten mi už dávno vysvětlil, že když nás soustavně smáčí voda, je možno se pohodlně vyčurát, aniž by se člověk svlékal. Mluví o těch věcech velice rád, zná tisíce sprostých vtipů a při každé příležitosti se svleče donaha. Objektivně: ano, hezký kluk. Co se týče vybavení, patří k těm dobře rostlým. Nejlíp jsou na tom samozřejmě černoši. Ale já a Mabel si taky nemáme na co stěžovat.

(Jak by dopadla Jenniffer? Fakt nevím; Andrewa jsem v životě neviděla).

Johannes pro mě udělá, co si řeknu. Zvlášť v takovém případě. Tak jsem ho požádala, aby se častěji předváděl před Jenniffer. Sice se mu extra nelíbila a stál by o ni jen v případě nejvyšší nouze, ale pochopil okamžitě a sám od sebe navrhl, že jsou určité činnosti, které se obvykle dělají v soukromí, ale šly by... Řekla jsem, ať dělá co chce, jen když se holka bude stydět až za ušima. Což slíbil za sebe i za všechny ostatní chlapy v posádce. A dodrželi to.

Co my holky? Až doposud jsme se oblékaly nebo ne podle potřeby, teď jsme se rozhodly chodit nahé co nejčastěji. Mabel to Andrej doporučil ze zdravotních důvodů a jí se to moc líbilo. Normálně jsme se koupaly brzy ráno po probuzení; Aljoška vytáhl vědro vody a polil mě, já se namydčila a on mě poléval tak dlouho, až jsem se cítila čistá. Když jsem měla dobrou náladu, za odměnu jsem ho zlechtala, aby pořádně vřískal. Mabel se koupala přesně stejně, akorát že nemá ráda tak studenou vodu a vymlouvala se; Andrej ale řekl, že studená koupel dítěti rozhodně neublíží. To všechno se dělo brzy ráno; Jenniffer vstávala pozdě, rozhodně po koupání i po rozcvičce, k snídani jí vždycky něco nechali. Jak se myla ona? No, moc se nemyla. Používala hodně voňavky.

Tak teď jsme přesunuli hlavní mytí na dobu, kdy bude vzhůru, nejlíp ve svém oblíbeném křesle. Ke koupání jsme si vybraly průvlak, na který dobře viděla, důkladně jsme se mydlily od hlavy k patě, a nechaly se spláchnout třeba třikrát za sebou. Mabel zapůsobila na Andreje, aby ji myl on a spojil to se svými zdravotními masážemi; udělal to ochotně a když už byl při tom, promasíroval jí důkladně všechny záhyby

a skuliny. Pak už nic nebránilo, abych požádala Charryho; trochu se divil, ale mazlí se se mnou rád a nesnesl by, abych neměla to, co jiná holka. Mabel jsem za odměnu naučila, že když má chuť kňučet rozkoší, nemusí se krotit, já mňoukám jako leopard. Když o nás kluci takhle pěkně pečovali, nebyly bysme kamarádky, kdybysme jim to neoplatily. Občas při tom vznikla pěkná rvačka, když někdo uklouzl po mýdle nebo nám podrazila nohy některá kočka. Charry vrčel, že děláme posádce zbytečně divadlo, tak jsem mu naznačila, komu se hlavně předvádíme, a on mě za trest zmučil, že jsem řvala bolestí doopravdy. Jsem hodně pružná, ale páčit mi ruce a nohy do protisměru, to je fakt děs. A ještě řekl, že to je trénink na pozice, který viděl v Kámásútře!

Co na to Jenniffer? Trpěla. Je to normální zdravá holka, která tělesnou aktivitu potřebuje jako prase drbání. Není to hrůza, když si kamarádky před jejím očima užívají, a ona nesmí? A ne že by jí to někdo zakázal, čistě z psychologických důvodů. Vymýšlely jsme si hrozně a s potěšením se jedna druhé chlubily, jak si užíváme v noci, pochopitelně v jejím doslechu. Mabel si půjčila moje knížky, duchovní smysl ji nezajímá, ale pozice velmi, a hned je vyzkoušeli, než nebude ničeho schopná. A moc ráda o tom vyprávěla, s patřičnými detaily; možná by byla ochotná to i předvádět, ale Andrej má přece jen určité zábrany. Mabel je s potěšením odstraňuje. A připadalo mi, že čím víc si užívá sexu, tím je hezčí a zdravější.

Tak jsem se podruhé v životě vdávala. Měla jsem na sobě svou bílou uniformu, Charry také. Mým svědkem byl Tannarrwaghirr, Charryho Aflargeo, otci Ignácovi přísluhoval Ao Harrap jako ministrant. Byl to obřad důstojný, vznešený a velmi krátký, takže ani já to nebudu dále rozebírat. Stačilo, že nás otec Ignác oddal slovy svaté církve a ti nejbližší nám popřáli štěstí; posádka na to koukala spíš udiveně, chlapi si už zvykli, že jsem Charryho žena a nezdálo se jim zrovna nejlepší gratulovat svému neurvalému veliteli ke staronovému manželství.

Naše svatba úplně zapadla vedle té, co se odehrávala potom, svatby Mabel a Andreje. Ti se brali za napjaté

pozornosti celé posádky, gratulací, objímání a všeho, co k takové svatbě patří. Mabel měla bílé šaty a celá zářila, Andrej měl uniformu a působil hrdě a vznešeně. Jenniffer při tom brečela jako malá holka a zbožný Španěl Pepito se modlil.

Po svatbě následovala velká hostina, která se podávala na palubě, neboť nemáme dost velkou síň. Všichni se řádně napili, jak se sluší a patří, ale stala se jedna mimořádná událost, o níž se musím zmínit, protože mě překvapila; můj manžel, kapitán Charry de Guyrlayowe, pil střídmě a s rozvahou, udržel se celou oslavu i následující noc na nohou a v pořádku, hovořil souvisle a s nikým se nehádal ani nepral. Přestože jej O'Reilly, ženich Andrej, Harry, Johanes, Toby, kapitán Millard, Andrew i jiní zvali, aby se napil řádně a sami šli dobrým příkladem, zdržel se nestřídmého pití, dokonce zašel víckrát na můstek kontrolovat práci šelem, co řídily Griissirna i Reginu.

„Poslouchej, drahý,“ řekla jsem. „Co to s tebou dneska je? Vůbec nepiješ, což je u tebe známka prudkého duševního vyšínutí! Nejsi náhodou vážně nemocný?“

Rozesmál se a objal mne silnýma rukama. „Drahá Diano, když jsme na pevnině a vím, že druhý den nemám nic na práci, napiju se s chutí, až se budeš vztekat, nadávat a vyhánět mě! Ale tady jsem na moři, stojím na palubě své lodi a jsem za ni zodpovědný; a já nikdy nepiju, když mám druhý den ještě nějakou práci. Nechám si to na oslavu šťastného návratu do Hongkongu; co na to říkáš?“

„Ale... to potom bude strašný!“ zachvěl se mi hlas.

Jak se se mnou mazlil, hryzl mě najednou zuby do šíje a zavrčel mi do ucha jako tygr. Nejvyšší čas, abych se začala bránit!

„A to ti nevadí, že oni mají před námi náskok? Mabel už to stihla...“ šeptal, když mne odnášel do naší kajuty.

A ještě někdo byl na lodi, kdo nepil příliš. Princ Yamanaki seděl v koutě, měl v ruce sklenici, leč ovládal se. Pozoroval všechno klidným, nezúčastněným pohledem, v němž se neodrážely žádné vášně zmítající ostatními. Postřehl, že jsme

zmizeli, ale bylo to pro něj jenom znamení, že se má ujmout svojí povinnosti a postarat se o loď.

Aby to nevypadalo tak blbě, stejně jsem se ještě potom vrátila na palubu. Jenniffer už byla notně opilá a Mabel ochotně předstírala, že pije s ní, ačkoliv si kvůli dítěti jen lízla; tak jsem si sedla k nim a povídaly jsme si. Jenny mi nabídla tykání a nakonec se mi vybrečela na rameni. Konečně, je to hodná holka a nemá to v životě lehký. Ale co mi všechno s brekem napovídala, si nechám pro sebe. Konečně, nebylo to určeno široké veřejnosti.

Druhý den ráno (pardon, v poledne!) koukala Jenniffer dost vyjeveně, když jsem se k ní chovala jako včera v noci. To se teprve divila, jak jsme se skamarádily, nebýt Mabel, ani tomu nechtěla věřit. Setrvala už u tykání i kamarádění, ale působilo jí to ještě nějaké nepřekonatelné potíže, ježto se tvářila, jako by kousala šťovík.

Najely jsme na ni s Mabel a pokoušely se ji přinutit k lepšímu zapadnutí do kolektivu, ale nebylo to k ničemu; sama se přizpůsobit nechtěla a měla tisíc výmluv, z nichž nejdůležitější byla, že by to Andrew nepřijal s potěšením. Tak jsme ji nechaly být - konečně, my si stačíme.

Po obědě, když Charry odešel do navigační kajuty provést zápisy do lodních knih, přišli za mnou Mabel a Andrej požádat, abych jim zařídila u Charryho slavnostní audienci; vzala jsem je hned s sebou a Charry je přijal docela ochotně, zdržel i mě a Aflargea, posadil nás u sebe všechny tři a čekal, co bude. Andrej, který měl mluvit první, si odkašlal a řekl:

„Ty víš, Charry, jak si to stojí s mou situací. Já vím, že až doposud jsem nebral nic moc vážně a vůbec se nestaral, co bude se mnou a s jinými. Jenomže když jsi mě včera oženil, já mám svou ženu rád a bojím se o ni a o její štěstí. A taky o to naše maličky. Tak bych měl pomýšlet na to, abych se někde usadil.“

Mabel mu hladila ruku, Charry se opíral zády o křeslo, pohupoval se na něm a usmíval se, ne potměšile, jak je zvyklý, ale docela přátelsky.

„Ty víš, že jsem emigrant. Dokonce politický emigrant, znáš moje názory i můj životopis. Doma jsem byl v Rusku, ale teď kdybych tam přišel, zatkne mě Ochranka a skončím na šibenici. Ani v Evropě to není o moc lepší; většina států má domluvený s mojí drahou vlastí, že si budou navzájem vyměňovat zločince, tudíž by mě bdělá policie s potěšením předala našim úřadům. Nemůžu teda ani do Evropy. Sebral jsi mě v Rangúnu bez prostředků a bez možnosti obživy, protože mi nikdo nechtěl dát ani kus chleba. Tak myslím, že by to nebylo lepší, ani kdybych tam přišel se ženou a dítětem. Proto musím uvažovat, kam jít. Víím, že jsi Vládce země, odkud pocházejí tvoje šelmy; tak tě prosím jako Vládce: dovol mi, abych se tam usadil a žil jako její občan. Snad to není tak mnoho, co od tebe žádám.“

Charry se přestal pohupovat na židli. „Aflargeo, ať sem hned přijde Ao Harrap a Tannarr!“ A když tygr vyběhl, obrátil se k Andrejovi: „To je veliká věc, Andreji. To sám nemohu rozhodnout!“

„Myslel jsem, že ty jsi Vládce!“

„Jsem; ale ne jediným. Už jeden vladař měl chuť panovat sám, bez vůle svého lidu - a ty jsi za to po něm házel bomby. Musím poslouchat vůli svého národa a představiteli národa jsou tři šelmy, které jsem zavolal. Nejmocnějších národů Arminu: tygrů, leopardů a jaguárů. Každý z nich by mohl jediným pokynem zničit tebe i mne; na jejich pokyn povstávají armády. Ao Harrap je kníže jaguárů, Aflargeo syn Vládce tygrů, Tannarr je zástupcem leopardů. Ostatní národy podléhají těmto třem a budou souhlasit, alespoň doufám.“

„Je třeba souhlasu celých národů k tomu, aby se tam usídlili tři lidé?“ zeptala se Mabel.

„Ne. Je třeba souhlasu, aby se tam usadil vůbec nějaký člověk. Až dosud jsem byl já a Diana jediní lidští obyvatelé Arminu. Jediní skuteční občané, kterým bylo dopřáno tam žít. Všichni ostatní jsou pouze cizinci, trpění na čestné slovo mne nebo Diany. Chci, abyste byli plnoprávními občany; ale na to je nutno změnit tisíciletý zákon, který nařizuje, že žádný člověk nesmí žít v Arminu.“

Dveře se otevřely a vstoupily tři šelmy; rozesadily se u stěny a vyčkávaly, co bude.

„Bratři, Andrej Rastopčenkov a jeho žena Mabel si přejí odejít od lidí a stát se občany Arminu, usadit se trvale na naší půdě, žít s námi a jako my. Žádají nás o svolení a vy jim ho můžete dát. Já, jako váš Vládce, se přimlouvám, aby jim toto právo bylo uděleno!“

Aflargeo ze zdvořilosti chvíli mlčel. „Jsem ještě mladý a nezkušený a nemluvím za celý národ, ale Mabel i Andreje mám rád a vím, že nám prokázali mnoho dobrého. Já bych souhlasil!“

Ao Harrap pozvedl tlapku. „Počkej, bratříčku! Nejde o Mabel a Andreje; jde o to, zda vůbec smíme připustit, aby se lidé stěhovali do Arminu. Víš dobře, že lidé nejsou přáteli Arminů; vidíš to na lidech, se kterými se setkáváš! Musíš si to rozmyslet lépe, než dáš své svolení!“

„Nemyslím. To přece bylo vyřešeno už ve chvíli, kdy byli mezi nás přijati Diana a Charry. Já jsem pro, aby se lidé, kteří jsou toho hodni, přistěhovali.“

„A ty, Tannarre?“

Tannarr se podíval na mne, Charryho, na Mabel a Andreje; pak řekl pomalým, kňouravým hlasem: „Mám velice rád Andreje i Mabel; Andrejovi vděčím za své zdraví, možná i za život, protože mne vyléčil. Ale to všechno mne nezbavuje odpovědnosti za osud Arminu, který mi leží na srdci víc než můj vlastní osud. Víme všichni, že lidé zabíjeli Arminy, kdekoliv na ně narazili, že byli jejich nepřáteli. Čarodějové leopardů se brání proti lidem, varují nás před nebezpečím, jemuž se vystavíme, když připustíme, aby lidé přišli do Arminu. Váhám, bratři - když se mne ptáte, mohu říct jenom toto: Za sebe, jako leopard Tannarrwaghirr, si přeji, aby Mabel a Andrej byli přijati mezi nás. Jako zástupce leopardího národa musím být proti tomu!“

„To není žádné stanovisko,“ řekl jsem. „Vyslov se jasně!“

„Počkám, až co řekne Ao Harrap. Podle něho se rozhodnu!“

Pohledy všech se teď soustředily na jaguára. Ten si chvíli prohlížel jednoho po druhém, pak řekl: „Můj otec Griissirno mne vychoval v nenávisti k lidem a ve víře, že jen smrt každého člověka, s nímž se setkám, může zachránit naši vlast. Nakonec mi však řekl, že se potkal s lidmi, jejichž mysl je tak čistá jako naše, s lidmi, kterým lze věřit, jako by byli šelmami. S Charrym a Dianou - věřil jim tak, že jim vložil do rukou osud říše, padl pro ně; je mrtev a jeho kožešina visí za mnou na zdi. Otec mi řekl, abych vždy poslouchal Charryho a Dianu a chránil svobodu a štěstí Arminu. Jsem kníže; mohu rozhodnout sám za celý svůj národ. Proto jsem rozhodl, že bude štěstím Arminu, když Andrej a Mabel přijdou na jeho půdu a zůstanou tam jako jedni z nás. Chci, aby se tak stalo!“

„Chci, aby se tak stalo,“ zablýskal Aflargeo očima. „Věřím lidem!“

„Když Ao Harrap smýšlí takto,“ řekl Tannarr. „Potom s tím souhlasím i já. Chci, aby se tak stalo. Ale nechť lidé slíbí, že budou zachovávat přátelství!“

„Ano,“ dodal Ao Harrap. „Ať se ti dva zaváží přísahou, že budou zachovávat zákony Arminu, pracovat pro jeho rozkvět a chránit jej před zhoubou a neštěstím; ať přísahají tak, jak přísahal Charry!“

Charry sňal ze stěny svůj křižácký meč a položil na stůl:

„Andreji Rastopčenkove, polož ruku na tento meč a opakuj po mně: Přisahám na svou čest a svědomí, že budu věrně dodržovat zákony Arminu, budu poslušen jeho Vládců, budu pracovat pro rozkvět a štěstí národů Arminu a v čas nebezpečí budu bránit tuto svoji vlast, slovem i zbraní, dokud budu živ. Ve svém počínání se budu řídit svou ctí a svým svědomím; nikomu neublížím a nikým si ublížit nedám. Své děti vychovám jako řádné občany Arminu, své vlasti a budu jim vštěpovat to, na co jsem přísahal.“

Andrej s rukou na meči opakoval Charryho slova. Po něm přísahala stejnými slovy i Mabel, teď soustředěná a vážná. Potom Charry podal každému z nich ruku: „Od této chvíle jste vy oba občany Arminu. Jste prvním párem po nás, který bude mít právo tam žít. Je to místo, odkud tě nikdo nevyžene,

Andreji; kde není žádná policie, aby tě vydala carským úřadům. Tam vládnu já a národ, který mne pověřil. Národ, k němuž od této chvíle patříte i vy.“

Andrej se usmál a pokrčil rameny: „A jakoupak tam tedy máme pravomoc? Máme taky volební právo?“

„Ovšem! Doufám, že mě budeš volit, až se o tom bude jednat!“

„No, to ještě nevím! Až jak ostatní voliči... doufám, že chceš do Arminu přivést ještě nějaké další lidi?“

„Samotným by nám asi bylo smutno! Ale tobě budu muset dát nějakou funkci, aby sis nemyslel, že budeš proti mně v opozici jako doma. Chceš být velitelem policie?“

„Ne! Proboha, co jsem ti udělal, že mě chceš takhle potrestat? Vždyť by si přede mnou kamarádi odplivli!“

„Tak čím chceš být? Ministrem zdravotnictví? Nebo aspoň předsedou parlamentu?“

„Ty tam máš i parlament? Jaký?“

„Býval tam; říkalo se mu Velký Kruh. Tvořily ho šelmy a jednal o všem, i o volbě Vládce. Teď budeme muset udělat nějaké zákonodárné shromáždění. Budeš jeho šéfem!“

„Prima kariéra! Přes týden budu orat, sít, hnojit, zalévat a možná sklízet úrodu z našeho políčka, v neděli si vezmu čistý prádlo a budu vykonávat funkci šéfa parlamentu! Doufám, že časem budeme mít taky nějaký členy!“

Charry mi dal pokyn a já už tahala ze skříňky láhev a sklenice; napili jsme se na šťastný zítřek a šelmy se pomalu vytratily. První arminští občané s námi strávili veselý večer a já přemýšlela, zda další život bude tak veselý a bezstarostný.

Každá věc má svůj konec, jitrnice dokonce šest. Takže mělo konec i to naše nešťastné putování a my po dlouhé strastiplné plavbě zas uviděli přístav Hongkong. Zvláště mužstvo mělo radost, že si šlápne na pevnou zemi; už před přistáním Charry vyplácel mzdy a musím přiznat, že neskrblil a dal chlapům nejmíň dvakrát tolik, co vydělávali na jiných lodích. Ono bylo ostatně za co; polovička posádky padla v boji

a zbývající se dušovali, že víckrát ani omylem nešlápnou na palubu lodi, které velí hrabě de Guyrlayowe.

Pětice lotrů, které jsme zajali na Regině, byla rovněž propuštěna, dostali i plat jako námořníci, ovšem jen za dobu, po kterou pro nás pracovali. Byli tomu rádi, neboť se pan hrabě ukázal jako lidumil; jiný by jim nejspíš věnoval za věrné služby pouze konopný provaz na ráhně.

Saong-Čouovo a Takheo-Kwengovo mužstvo zmizelo z valné části už během plavby; před pobřežím si nás našly džunky, chlapi do nich slezli a vřele děkovali za kořist, kterou získali. Velitelé zůstali, tušili, že je třeba ještě budeme potřebovat. Odešel ale Španěl Pepito, čehož jsme ani moc nelitovali.

Takže to vypadalo, že nám kromě starých námořníků zůstanou pouze Gyula Ártabogyi, O'Reilly, rodina Rastopčenkův a deset Malajských kluků, které jsme dostali darem. Nebylo tedy příliš důvodů dívat se do budoucnosti s optimismem. Charry taky vypadal dost znechuceně, když pronášel k námořníkům projev na rozloučenou - nicméně loučil se s nimi vesele a optimisticky,

neboť chtěl, aby svým vyprávěním o něm šířili dobré zvěsti a nalákali případné další zájemce. Počítal, že popularita a vysoká odměna mu získají když ne pořádné námořníky, tak aspoň nebojácné a tvrdé chlapy, ze kterých on už dokáže nějakou dobrou vlastnost vykřesat.

Taky otec Ignác měl nějaké starosti; toho jsem si zase vzala na starost já a po krátkém přemlouvání ho přiměla, aby se mi svěřil. „Víte, paní hraběnko, život příslušníků Tovaryšstva Ježíšova není snadný! Musím přiznat, že nemůžeme dělat, co bychom si přáli. Například já jsem byl vyslán mezi divochy na Filipíny, abych je pokřtil a vštípil jim víru v Boha; avšak milosrdný Pán mi nedopřál štěstí vidět ovoce své práce a já byl nucen odejít předčasně...“

„To bylo jenom rozumné! Řekla bych, že jsme vás škrtli z jejich jídelního lístku. Každý rozumný člověk by koukal zmizet z těch míst!“

„Zajisté,“ povzdechl si otec Ignác. „Avšak obávám se, že veledůstojný otec provinciál v Macau nebude mít pro mé obavy patřičné pochopení...“

„Když je tak chytřej, ať si tam jde sám! Uvidíme!“

„Otec provinciál bohužel nediskutuje o svých příkazech. Pouze poroučí a očekává, že jeho rozkaz bude splněn. Trestá neposlušné, jak je jeho povinností. Doposud nikdy jsem nebyl nucen mu hlásit, že jsem nesplnil úkol... až nyní!“

„Pokud vím, pár těch ničemů jste pokřtil! Že jste u nich nezůstal, není vaše vina. Řeknu Charrymu a on s vaším provinciálem promluví. Dosáhne toho, aby vás provinciál nechal u nás jako našeho osobního zpovědníka a tajemníka!“

Otec Ignác se váhavě poškrábal za uchem. „Nejsem si jist, bude-li otec provinciál nakloněn požadavkům pana hraběte! Tovaryšstvo Ježíšovo určuje samo, koho pošle na které místo. A pan hrabě si bohužel osvojil neblahý zvyk určovat druhým lidem, co mají dělat a vynucovat si svá přání silou. Takové jednání Tovaryšstvo Ježíšovo nesnáší!“

„Však ono si zvykne! Charry se za vás postaví!“

„Toho se právě obávám!“ povzdychl otec Ignác.

Charry, když se o tom doslechl, pokrčil rameny: „Jak chceš, Diano; když sis na něj zvykla, souhlasím. Konečně, ten člověk aspoň zavedl pořádek do našich lodních knih a do účetnictví. Lepší on než někdo jiný!“ A tím to bylo odbyté.

Griissirno a Regina se přibližovaly k přístavu Hongkong. Jenniffer už byla na palubě a zářícíma očima vítala konec svého utrpení; Andrew stál vedle ní, kouřil dýmku a mlčel jako vždycky. Přistání lodí proběhlo bez nejmenších potíží, Charry nechal starost o jednání s přístavními úředníky panu Millardovi, sehnal drožky a jeli jsme ke guvernérskému paláci. Samozřejmě jsme se opět oblékli do našich bílých uniforem; tentokrát však s námi byl i princ Yamanaki v kimonu a s mečem a otec Ignác v černé sutaně. A samozřejmě naše zcela nepostradatelné šelmy.

Guvernéra náš příchod velmi potěšil; jakmile nás sluha ohlásil, vyběhl nám vstříc až do haly a blížil se k nám se

slovy: „Ach, hrabě, buďte srdečně vítán! Vítám vás všechny, dámy a pánové - buď zdrav, chlapče!“

Charry před ním srazil podpatky, přiložil ruku ke štítku čapky a řekl: „Pane guvernére, jako velitel výpravy hlásím: Sídlo pirátů bylo objeveno, vězení zajatců nalezeno, zajatci osvobozeni, piráti rozdrceni, jejich velitelé pobiti, domorodci pacifikováni a přesídleni, osvobození zajatci dopraveni do Hongkongu. Rozkaz byl splněn!“

Slušelo se, aby zazněly fanfáry, ale nestalo se tak; pouze guvernér stiskl Charrymu ruku a zaslzel. Pak Andrew představil svému strýci Jenniffer, guvernér ji objal a otcovsky políbil. Nato stiskl ruku každému z nás, i když u Yamanakiho trochu zaváhal. Rozesadil nás do křesel a nechal přinést občerstvení, seběhla se spousta lidí a počalo se vyprávět a vysvětlovat, co se vůbec stalo. Já a Mabel jsme byly vtaženy do kroužku dam, Charry se chlubil skupině důstojníků, Andrej se dal do řeči s nějakými cizími diplomaty, otec Ignác vysvětloval svoje dobrodružství skupině starších pánů, Andrew byl u strýce. Jenom Yamanaki stál v koutě s rukama založenýma na prsou a ze všech nejvíc se staral o šelmy, které bloudily sem tam a děsily služebnictvo. Taky nastal menší rozruch, když Charry sňal na chvíli čapku, kvůli jeho zvláštnímu účesu; ale pánové ocenili, že dostal ty dvě rány krisem a vážili si ho ještě víc.

Ačkoliv jsme se měli usídlit v guvernerském paláci, vrátil se Charry po obědě na loď, aby tam dohlédl na přijímání nováčků, které sebrali po městě O'Reilly, Ártabogyi a Pepito. Kupodivu první se vrátili tři, které jsme právě propustili; prohlašovali, že za ty peníze to s námi ještě jednou zkusí, třeba se už nebude tolik bojovat. O'Reilly přivedl pár starších mořských vlků, kteří si chtěli vydělat, Gyula se zaměřil spíš na mladší muže dobrodružné povahy. Taky se objevil Pepito; ani jsme nedoufali, že ho ještě někdy uvidíme. Ale přišel a přivedl čtyři chlapy, už od pohledu darebáky. Charry zaváhal, ale odpřísáhli na své černé duše, že budou během plavby poslouchat a k jejich cti je třeba říct, že to dodrželi.

Svou hřivnou přispěl též Andrej Rastopčenkov: potkal v přístavu známého, jistého Andrzeje Szczyzku, absolventa

námořní akademie ve Štětíně, tedy Poláka, který byl přinucen opustit svoji vlast z podobných důvodů jako on sám. Charry byl ochoten přijmout toho pána jako poddůstojníka, pokud bude někdo schopen zaznamenat jeho jméno do seznamu mužstva; skutečně s ním uzavřel smlouvu a dal mu zálohu. Bohužel pan Szczyczka pojal neprozřetelný úmysl zaplatit dluh své bytné, tam jej zatkla policie a my jsme ho už nikdy neviděli.

Poněvadž mi Charry dal peníze, prošly jsme s Mabel to odpoledne módní obchody po celém centru Hongkongu a nakoupily nějaké šatičky, abychom měly v čem jít na recepci, kterou guvernér přislíbil na zítřejší večer. Oblečení a módní doplňky Charry nakupovat dovolil, ale přísně mi zakázal chodit po knihkupectvích a shánět další knížky, zejména s tematikou rázu duchovního uvědomování. Naštěstí s námi chodil Li, který mi těch pár knížek pomohl propašovat na loď. Konec konců, když mi něco nechce dovolit, má si mě hlídat.

Dnešní večer jsme strávili všichni dohromady v místní opeře, kde jsme si poslechli operu pana Verdiho Nabucco. Charry byl unešen, ovšem já už kdysi byla v divadle v Paříži. Yamanaki prohlásil, že je to krásné, leč na jeho vkus poněkud krátké. Japonské opery trvají většinou víc než pět hodin, lidé volně přicházejí a odcházejí a někdo znalý jim vysvětluje děj, protože je obvykle na náměty z dávné historie nebo svatých textů a nikdo tomu nerozumí. Kočky přímo zíraly a Ao Harrap vyžadoval pokračování, což mu bohužel nebylo lze splnit.

Druhý den jsme se stali hvězdami promenády, když jsme si vyjeli. Vypadalo to, že budeme mít stejný úspěch jako v Rangúnu, zvláště oblečením; nebýt Jenniffer, která rázně odmítla dát si ušít uniformu jako já a Mabel, mohlo to dopadnout. Byla jsem představena množství všelijakých lidí, Charry si připil se spoustou důležitých pánů a zlíbal ruce mnoha krásných i méně krásných dam, aniž to na něm zanechalo podstatné škody. Taky se vzdálil do čínské čtvrti a vyjednával se Saong-Čouem; vrátil se s radostnou zprávou, že máme konečně po dlouhé době na obou lodích plný stav mužstva.

Odpoledne jsme si šli zahrát tenis. Já to nikdy neviděla, Charry tvrdil že ano, ale moc mu to nešlo. Andrew přímo exceloval, Jenniffer dokazovala, že je sportovkyně každým coulem. Mabel hrála průměrně, já se to učila a šlo mi to jakž takž. Charry půjčil nakonec raketu také Yamanakimu, který se zdvořile zajímal; pak předvedl zírajícím bělochům, že ač ji nikdy v ruce nedržel, jde mu to o poznání líp než jim. Potom mi prozradil, že zachází s raketou jako s mečem; a já pochopila, že se budu muset ještě hodně cvičit, než zvládnu ten jeho Zen.

Na dnešní večer jsem se velice těšila; tušila jsem, že se stane vyvrcholením mého vstupu do nejlepší společnosti. Dokonce jsem si vyložila pasiáns a vyšlo mi, že dnešní večer má mít pro mne zásadní význam. Postarala jsem se, aby vše skončilo dokonalým úspěchem a byla jsem si jistá, že nic nemůže moje plány narušit.

A nastal večer se spoustou oslňujících světel, hudbou, dobrým jídlem a pitím; večer s uhlazenými gentlemany, kteří se předháněli, aby si se mnou mohli zatančit, dámami, které se na mě usmívaly, děvčaty, s nimiž jsem si hned tykala, s Charryho smíchem u baru či stolu mladých důstojníků, Yamanakiho upřeným pohledem někde z rohu, sepjatýma rukama a zbožným hlasem otce Ignáce, Jenniffer bavící se v koutě se skupinou kamarádek a se šelmami, neslyšně klouzajícími po parketu od skupiny ke skupině a nechávajícími se hladit, neboť ctěná společnost zatoužila se předvést v celé své statečnosti. Zapadla jsem do víru veselí, tančila, bavila se a byla šťastná; i Charry vypadal vesele: měl něco vypito, oči mu svítily, smál se a žertoval, až to vypadalo, že jestli ho někdo urazí, proletí zase zavřeným oknem. Naštěstí se to už vědělo a tak nebylo třeba se bát, že by si někdo troufl ho něčím urazit.

Byl tu však jeden gentleman, který byl své dámě věrnější, než může člověk být; taky to dokazoval. Tím gentlemanem byl leopard Tannarr a dáma jsem já; dokazoval mi svoji věrnost tím, že špehoval, co se o mně povídá. Pochopitelně společnosti klepen vévodila Jenniffer. A protože dobře věděla, že šelmy rozumějí, co se povídá, provedl to takto: využil nepozornosti dam a vlezl pod pohovku, na níž Jenniffer a ještě nějaká dáma

seděly. Já byla tou dobou v kole a Mabel také, tak mohly hovořit nerušeně.

Jenniffer se stala hvězdou dne už včera a byla pochopitelně i dnes požádána, aby vyprávěla své příhody, což ráda učinila. Jako každý vypravěč, pokud má jakous takous fantazii, nemohla podruhé a další jen opakovat, co povídala předtím, zvláště když to bylo pořád stejným posluchačům; nějaký čas vystačila ještě s různými obměnami a podrobnostmi, posléze však byla nucena svou řeč různě příkrášlovat a vylepšovat, hlavně co se týkalo její vlastní účasti. Poslouchaly jsme ji s Mabel a byly natolik kolegiální, že jsme ani jednou neuvedly líčení v pochybnost.

Takže podle dnešní, poslední verze se události seběhly takto: Jenniffer byla hostem u laskavých a přívětivých domorodců, jejichž mladý a krásný náčelník ji nesmírně obdivoval a ustavičně prosil o přízeň; ona však, ježto je ctnostná a křesťansky vychovaná, odolala a zůstala věrná svému snoubenci. Kromě toho náčelníka po ní toužil i krutý, zlý a skrz naskrz ničemný král sousedního ostrova, který proti jejím hostitelům zahájil válku, takže byli nuceni jej na hlavu porazit; při tom největší hrdinkou byla Jenniffer samotná. Právě když její rytíř vyhrával, zamotali jsme se do toho my a všechno zkazili, takže došlo k mnoha strašlivým bitvám, krveprolévání a vraždění, které skončilo až tím výbuchem sopky. Jenniffer ovšem vytrvala, dávala všem dobré rady, posilovala je v křesťanském odhodlání a vůbec byla duší výpravy; nebýt jí, nikdo z nás by se nevrátil živ. Bylo to moc krásné vyprávění a všichni jí to uvěřili.

Ale poněvadž jsme tam byly také my, řeč se samozřejmě stočila i na mne, ježto moje maličká, hubená a zrzavá osobnost přitahuje všechny drbny nějakým zvláštním kouzlem jako magnet. Dámy počaly hodnotit můj vzhled a chování, přičemž se zvláště dotkly toho, že vypadám jako kluk; a odsoudily to.

„Ale přesto se mi zdá, že ten její manžel ji má velice rád!“ prohlásila jedna, dívajíc se káravě na Charryho, který do sebe u baru právě hodil sklenici na bratrství s majorem od dělostřelců. „Vypadá to, že si vůbec nevšímá jiných dam, než jí...“

„A to by ses právě moc mýlila, má drahá!“ Jenniffer se mile usmála. „Moc by ses divila, kdybys slyšela, jak zvláštní choulostivé návrhy mi předkládal na lodi!“

Dámy srazily hlavy dohromady. Tohle je zajímalo nejvíc.

„Jednou mě poprosil, abych ho navštívila na kapitánském můstku. Víte, to je místo, kam nesmí každý! A schválně vybral ku pomoci lidi, kteří nerozuměli anglicky. Samozřejmě jsem podlehla svojí zvědavosti; nic zlého jsem vůbec neočekávala!“

„Ach, ubohé dítě!“ řekla dáma v brčálově zelených šatech. „A co se stalo?“

Jenniffer mávla mnohoznačně rukou. „Napřed mi nabízel, zda bych se mohla naučit kormidlovat. Vyprávěl mi dojemně o moři, lodích; a najednou přede mnou padl na kolena a vyznal mi lásku!“

„No ne!“ řekla jiná dáma. „A co ty, má drahá?“

„Samozřejmě jsem ho odmítla! Řekla jsem mu: »Pane, vy, ženatý člověk se odvažujete takhle urazit dámu, která je zasnoubena? To se ani trochu nehanbíte?« »Ano,« řekl, »Stydím se strašlivě! Ale nemohu bez vás žít!« A takhle mluvil strašně dlouho, zapřísahal mne, že mě miluje a učiní šťastnou...“ Jenniffer se zasnula a vypadalo to, že vzpomíná na něco moc krásného.

„A potom?“ vydechla mladší dáma, šklebící se jako opice, jíž se poněkud podobala.

„Připomněla jsem mu, že jsem přítelkyní jeho ženy. Ale on mne ujistil, že svou ženu nemiluje a že s ní žije jen ze soucitu. Proto taky tolik pije; je to ze žalu, milé dámy! Prosil mne, abych mu peklo života s Dianou proměnila v ráj. Bylo mi ho až líto, že jsem musela odmítnout tak příkře...“

Dámy se počaly vyptávat a Jenniffer doplňovala svoje vyprávění všelijakými podrobnostmi. Tannarr usoudil, že bych o tom měla vědět, šikovně se vynořil zpod pohovky a zamířil ke mně. Já právě dotančila, bylo mi horko, tak jsem si vzala sklenku vína a koukala, kde je Charry; místo něho se objevil Tannarr a hned mi v krátkosti pověděl, co se děje. Musím přiznat, že v prvním okamžiku mě to rozesmálo; hlavně jsem

uvažovala, co na to poví Andrew. Poděkovala jsem leopardovi a zase se vpletla mezi dámy, které na oplátku počaly vyprávět pikantní novinky o dámě v červených šatech, která právě opustila jejich kroužek, a jistém dragounském nadporučíkovi. Pak přišel jakýsi mládenec, s nímž jsem už třikrát tančila, tak jsem si šla zatancovat zas a nechala vývoj věcí na starosti Tannarrovi.

Andrew Green seděl zatím u stolku se dvěma důstojníky, popíjel a vypadal zasmušile. Jeden z těch důstojníků byl nadporučík dragounů, přínáležející k dámě v červených šatech, choti jednoho staršího právníka. Ta dáma si jej bez okolků vyzvedla ze společnosti, vzala jej tančit a něco do něj hučela. Což ovšem viděl Ao Harrap, ne já; podařilo se mu přitřít se blíž, ale nepostřehl, o čem se bavili.

Důstojník, byv opuštěn svojí dámou, vrátil se k Andrewovi a počal do něj hučet, značně rozčilen. Tentokrát Ao Harrap porozuměl, že ho informuje o nezákonném poměru mezi Jenniffer a Charrym, jako by se to už stalo; což sice Jenniffer neřekla, bylo to nejspíš soukromé hodnocení dámy v červených šatech. Doběhl tedy k Charrymu a hlásil mu, že se něco děje, ale pro jistotu neřekl co; takže Charry se jen rozesmál a pokračoval ve své bohulibé činnosti. Situace se mílovými kroky blížila k překvapivému vyvrcholení - a já tančila a nic netušila.

Andrew Green se totiž nacházel ve stavu, v němž se sice mohl normálně pohybovat i mluvit, ale jeho rozum počal již slábnout a logické uvažování pokulhávat. Jedině tak lze vysvětlit, že se pod dojmem přesvědčování přátel rozhodl, že zjedná průchod své uražené cti, a to hned přímo tady na recepci, způsobem, který mu káže čest a rodová tradice. Povstal a požádal dva kamarády, aby jej doprovodili; pak se vydal k barpultu, kde se bavil Charry. Ten si ho nevšiml, ani se neotočil, dokud za sebou nezaslechl mírně roztřesený hlas: „Pane - dovolte, abych si s vámi promluvil!“

Otočil se a poznal Andrewa; jeho tvář se rozjasnila spokojeností:

„To je fajn, kamaráde! Pojd' se s námi napít!“

„Vstaňte, pane!“ řekl mu Andrew. „A poslouchejte, co vám řeknu: přišel jsem vás požádat o zadostiučinění!“

Charry poslušně sklouzl z barové židličky a opřel se zády o pult. „Co že bys chtěl?“ ptal se přihloupěle.

„Urazil jste mou čest, pane!“

„Ale jdi! Co tě to zase bere, Andrewe?“

„Pane,“ řekl Andrew s mrazivým odhodláním. „Hovořím s vámi vážně! Dozvěděl jsem se, že jste se zachoval krajně nemorálně k mojí snoubence - pane!“

Charry ovšem nezávažně. Naopak, začal se smát. „Kdopak ti napovídal takový pitomosti?“

„Pane!“ syčel Andrew vzteky. „Nevím, jaké jsou vaše zvyklosti; ale upozorňuji vás, že nestrpím, abyste poskvřňoval mou čest způsobem, jakým se tak stalo! A žádám vás, abyste si zvolil dva z přítomných gentlemanů jako svoje svědky!“

„Ale jdi! Já myslel, že máš víc rozumu! Viděl jsi mne střílet a taky, co mě Yamanaki naučil s mečem. Čím se podle tebe máme bít, abys měl vůbec nějakou šanci?“

„Pane, nezáleží mi na tom, zda zemřu při obraně své cti! Ale je mou svatou povinností pomstít dámu, již jsem miloval a kterou jste vy hanebně svedl!“

Ozval se výkřik - Jenniffer to zaslechla a skácěla se v mdlobách. Ostatní společnost se přestala bavit a sledovala diskusi mezi svým mužem a Andrewem; radši jsem se přesunula blíž k Charrymu, ale ten, jak slyšel obvinění, se bouřlivě rozesmál.

„Vy se tomu smějete, pane?“ vykřikoval Andrew. „Což ve vás není ani kouska cti?“

Charry byl přio opilý a bylo mu asi jedno, co povídá:

„Ty myslíš, že jsem ti svedl Jenniffer? To mě máš za pitomce?“

„Lžete, pane! Mám informace, že jste se toho zločinu dopustil!“

„Ale jdi! Proč bych se přilepil zrovna na takovou rašplí?“

Ozval se další strašlivý výkřik. Jennifer, která se zrovna probrala, klesla ve mdlobách znovu.

Andrew o krok ustoupil a zakolísal, snad alkoholem, snad tou urážkou.

„Cos to řekl? Ty jsi urazil Jennifer, ty...“

„Dávám ti čestné slovo, že tvojí Jennifer bych se nedotkl, ani kdyby mi sama vlezla do postele...“ začal Charry.

A měl pravdu jako vždycky, mohla jsem to dosvědčit. Jenomže tím zároveň Jennifer smrtelně urazil a Andrew to věděl; obrátil se, chytil do ruky poloprázdnou láhev a vrhl se s ní na Charryho. Jako by Charry neměl zkušenosti z hospodských rvaček! Jemně ho chytil za ruku a láhev mu vykroutil.

„Jdi spát, chlapečku! Jsi ožralý a děláš ze sebe šaška před veřejností! Někdo ti něco nakecal a ty tomu věříš!“

Charry pustil Andrewa, ale ten se nedal; odskočil a znovu se na něho vrhl. Charry ho odstrčil, Andrew při pádu porazil jeden ze stolků a složil se na zem. Zato jeho přítel, nadporučík od dragounů, skočil na Charryho se zaťatými pěstmi, hotov bránit přítele; Charry ho popadl u krku a zahodil jako zmačkaný hadr někam do sálu. Zatím se probral Andrew, našel příborový nůž a hodil po Charrym. Ten nepotřeboval ani uhnout, protože Andrew ho stejně netrefil. Nůž dopadl na stolec přímo před jednoho pána.

Zvláštním řízením osudu byl tento muž, sedící o samotě se svou sklenicí, náčelníkem policie ve městě. Seděl tam a pokoušel se utopit své černé svědomí v alkoholu, což se mu nedařilo, ač to dělal denně. Bylo to velmi ničemné svědomí, vytrvalé a protivné, a připomínalo mu, čeho všeho se dopustil. Když před něj dopadl nůž, pomyslel si ten dobrý člověk, že se to některá z nevinných obětí rozhodla vyřídit si s ním jeho lumpárny a špinavosti tímto způsobem; proto vykřikl z plna hrdla: „Zrada! Atentát! Vražda! Pomóc!“; povstav a zamávav rukama, klesl na stůl a převalil se na zem. Bylo to alkoholem, ale vypadalo to, jako by byl zabit.

„Zavraždili mého muže!“ vykřikla jakási žena. „Zabili policejního náčelníka!“

„To je ten vrah!“ ukázal někdo na Charryho. „Zadržte ho!“

A celá mužská část společnosti se rázem rozhodla zbavit se muže, který jim až doposud připadal tak sympatický. První se na něho vrhli důstojníci, kteří s ním pili - několik jich odhodil jedním mávnutím ruky, přičemž využil Yamanakiho lekcí; potom ho ale někdo praštil do hlavy a zřejmě mu lahví či sklenicí roztrhl sotva zacelenou kůži na hlavě, protože vytryskla krev. Charry, už zas značně pod vlivem alkoholu, se rozčilil a počal se rvát, jako by byl doma v hospodě.

Naštěstí nikdo z mužů neměl při sobě zbraň - nejspíš jsem byla jediný ozbrojený člověk na plese. Měla jsem tolik duchapřítomnosti, že jsem hvízdnutím odvolala šelmy, které šly Charrymu na pomoc; ale nebránila jsem v zásahu Tošio Yamanakimu, který vletěl mezi ty chlapy jako jestřáb mezi vrány.

Jenniffer stála jako tvrdý Y a třeštila oči na rvačku, ke které dala podnět. Když jsem k ní přiskočila, slyšela jsem, že ječí jako klekánice: „Dejte mu! Jenom ho pořádně potrestejte, lumpa!“

Měla jsem elegantní dlouhou sukni z bílého hedvábí, plnou všelijakých záhybů, volánků a ozdob. Jeden ze záhybů skrýval rozparek, kterým jsem se snadno dostala k podvazkům; a za pravým podvazkem jsem měla schovanou malou, ale pořádně ostrou dýku. Byl to dárek Takheo-Kwengových Korejců, něco podobného prý nosily čínské dámy taky; předvídavý člověk nechodí do lepší společnosti neozbrojen. Vytáhla jsem tu dýku, strčila ji Jenniffer před oči a řekla: „Zaraz to, panenka, a rychle! Nebo tě srovnám!“

„Chceš mě zabít?“ zajčela. „Patří mu to! Urazil mě!“

„A já tě podříznu! Kašlu na to, co ti povídal na lodi, když jsi ho zkoušela sbalit...“

„Cože? Ty mrcho zrádná... jak to víš?“

„Slyšela jsem to, nejsem hluchá! Ani blbá! Jak ses mu vtírala jako máslo dvojka... Jenomže on tě prokoukl!“

„Já ti vyškrábu oči! Ty bestie...“ Skutečně se na mne vrhla s tasenými červenými nehtíky a já musela sklonit dýku, aby se mi na ni sama nenapíchl. Něžně jsem jí dala jemnou tečku plochou dlaní do čelíčka a Jenny si sedla na stůl. Výslovně uvádím: ani jsem jí nerozbila nos, ani nepřerazila čelist, i když jsem mohla udělat obojí. A ještě jsem ji poučila:

„Vidíš, káčo hloupá? Kdybys byla poslechla a naučila se karate, měla bys proti mně nějakou šanci. Takhle se hod' do klidu, nebo tě budu muset zklidnit já!“

„Mrcho!“ řvala. „Couro škaredá, flundro špinavá, nemytá - vypadáš jako děvka s těma ostříhanejma vlasama, a chováš se zrovna tak!“

Nedám si většinou kazit náladu nadávkami a spíláním, zvlášt' ne takovým telátkem jako Jenniffer - ale napájeli mě celý den alkoholem a ten udělal svoje. Když si o to řekla... Sice se to hodí spíš na uličníka než hraběnku z Guyrlayowu, ale... Taky mi pomohla Mabel, která se znenadání zjevila vedle mne; asi měla s Jenniffer nějaké nevyřízené účty, protože křikla:

„Dělej, já jí podržím hlavu!“

Přitlačila jí hlavu ke stolu, takže jsem si vyzkoušela, jestli je moje dýka dost ostrá. Nebyla to kvalitní kadeřnická práce, Yamanaki by to asi dokázal líp; jednou mi usekl katanou kadeř vedle ucha, jen to hvízdlo. Ale stačilo to.

Jenže to byl taky důvod, aby na řev Jenniffer přispěchalo několik obránců, jeden dokonce s ulomenou nohou od stolu. Vrhli se na mě bez zřetele k mé dívčí křehkosti; ale když jsem jednoho zahodila do kouta a dalšího kopl do hrudníku, ustoupili a jenom se omezili na hrubé nadávky a házení různými předměty. Vzala jsem Mabel za křídlo a táhla za sebou - kdo se mi postavil do cesty, poznal, co obnáší Yamanakiho výcvik.

„Paráda!“ řehnila se Mabel. „Patří jí to už dávno! Co teď?“

„Doporučuju kvičet a zdrhat! Ale nahoře máme věci, ty si musíme vzít. Taky tam mám meč... Charry, nech je a za mnou!“

Boj zuřil víc, než jsem si kdy dovedla představit; bylo to krásné a blažilo mne pomyšlení, že i já jsem k tomu přispěla, co jsem mohla. Jenniffer řvala a nadávala mi tak sprostě, že jsem mnohá slova ani neznala - a to se pohybuju mezi námořníky! Charry a Tošio zatím udělali dole pořádek; většina chlapů se jim svíjela u nohou.

„Charry, nehrej si a za mnou, musíme nahoru pro věci! Tošio, ty je zadrž a pomalu ustupuj po schodech!“

Proti mně postupovali dva důstojníci; byli tak nerozvážní, že se na mne vrhli. Prvního jsem přehodila přes hlavu, žuchlo to a přestal mít náladu vyrušovat. Druhého jsem vzala hranou dlaně do břicha, až se zkroutil ke zdi. Proběhla jsem chodbou k našim bytům, kde čekal Ao Harrap a vypadal znepokojeně. „Nemám jim tam jít na pomoc? Zvládnou to?“

„Je tam Charry, Tošio a Andrej,“ řekla Mabel. „Neplet' se jim do toho. Kde jsou tamti dva?“

„Ve stáji, chystají koně. Odcházíme nakvap, že?“

„Máš geniální postřeh,“ vpadla jsem do pokoje a začala kvaltem balit. Padla mi pod ruku katana, popadla jsem ji a vyběhla na chodbu. Yamanaki se rval s chlapy na schodech, Charry a Andrej běželi chodbou naproti mně. Doběhla jsem k Tošiovi a podala mu zbraň. „Drž chodbu, dokud tě nezavolám! Mizíme!“

Yamanaki sevřel meč v pochvě do obou rukou. „Zadržet nebo zabít?“

„Stačí to první. Až zavolám, přijdeš!“

Viděla jsem, jak vytasil meč a napřáhl blýskavou čepel proti útočníkům.

Muži na schodišti se zarazili a vypadali překvapeně.

Neměli jsme moc zavazadel, tak stačilo jen pár vteřin a byli jsme připraveni opustit místnost.

„Kudy?“ ptala se Mabel. „Nedostanem se po schodech bez boje!“

„Oknem!“ řekl Charry. „Ze správný tancovačky se vždycky zdrhá oknem! Svažte pár prostěradel, spustíme se po

nich. Zvládneš to?“

„Hravě! Ať si malej zvyká!“

„Jdi odvolat Yamanakiho, chrání nás!“ řekla jsem a vytáhla ze své postele prostěradlo. Charry vyběhl na chodbu až k Yamanakimu, který stál klidně a soustředně s mečem v ruce, a držel v šachu spílající tlupu mladých důstojníků a jiných gentlemanů, opilých a ozbrojených láhvemi, židlemi a všelijakými jinými nástroji.

„Nech toho, Tošio! Už můžem ustoupit!“

Oba začali couvat; Charry promluvil a že je zvyklý křičet rozkazy až do plachtoví, přeřval i jejich vzteklé nadávky:

„Abyste věděli, frajeři, už jsem pár rvaček zažil, tak přežiju i tuhle. Ale štveš mě, Andrewe Greene, nikdy bych si nemyslel, že seš tak blbej. Nezlobím se, že ses opil jako hovado a nechal se nahecovat, že jsem měl něco s tvou Jenniffer. Je to blbost! Ale myslím, že jsem pro tebe i pro ni udělal dost, abys mě nemusel napadat a štvát na mě své kamarády. Mám za to, že toužíš, abych odešel a už se nevracel; tak fajn, jdu. A všem vám radím, až zas budete ve srabu, nechod'te za mnou!“

Andrew neodpověděl; jenom Jenniffer chrlila svoje nadávky a někteří muži křičeli na Charryho urážky a sprostoty. Můj manžel trochu přimhouřil oči a usmál se: „Tak jo, odcházím! Děkuju všem za laskavé přijetí a odpusťte mi, čím jsem vám komu ublížil. Ale berte laskavě na vědomí, že já tuhle bitvu nezačal - a že za ni neberu odpovědnost!“

Vedle hlavy mu zasvištěla vržená sklenice a roztříštila se o stěnu. Charry potřásl udiveně hlavou, pohrozil jim pěstí a počal zvolna ustupovat chodbou - oni se hnali za ním.

Je pravda, že kromě nadšených rváčů tam byli i rozumnější lidé, v čele s panem guvernérem. Ten dobrý muž pochopil už na počátku boje, že se stala tragická chyba a čím déle bude rvačka trvat, tím menší bude mít smysl. Celou dobu vykřikoval výzvy, aby se pánové uklidnili a chovali jako gentlemani, ale nikdo si ho nevšímal. Proto s ostatními rozumnými odstranil především z bojiště dámy, až na vzteklou

Jennifer, která řádila jako tajfun; potom se jali různě odtrhovat ze rvačky jednotlivé borce, zvláště ty potlučené. Odváděli je pro uklidnění vedle a tam jim pokládali otázku, proč se vlastně do rvačky zapletli - většinou si nikdo nemohl vzpomenout.

Zatím jsem se už jako první spustila dolů po prostěradlech; spadla jsem přímo do květinového záhonu, čerstvě zalitého, takže byl plný bláta. Tak jsem se v něm pochopitelně natáhla a ještě překulila, čímž moje bílé šaty doznaly jistou úhony na kráse. Za mnou se spustila Mabel; sice jsem jí držela prostěradlo, takže sjela bez problémů, ale vzápětí zakopla přes obrubník a natáhla se taky. Ao Harrap seskočil bez pomůcek, jako skáče doma ze stromů; pak sjel Andrej a začala padat zavazadla. Byla sice tma, ale já už byla na tmu zvyklá, s Ao Harrapem jsme všechno posbírali, než se spustil Charry a Yamanaki.

Zatím se objevil Tannarr a křičel, že koně jsou připraveni, běželi jsme tedy ke stájím. Sice kočároví, ale to nám nevadilo; i Mabel byla schopna jet bez sedla, jak se na uprchlíky sluší. A bavila se, jako kdybysme byli v lunaparku.

Všechno by bylo dobře dopadlo, kdyby se v nepravou chvíli neobjevilo za rohem hejno policajtů. Zřejmě je přivolal policejní náčelník k ochraně své vzácné osoby, kterou někdo z přítomných inzultoval rajskou omáčkou. Zaslechli u stájí hluk a rozběhli se tam; první spatřil, co se děje a počal řvát, aby přivolal ostatní. V té chvíli nebyl čas se rozmýšlet, ohnula jsem se pro kámen a hodila. Házet kamením jsem se naučila už v útlém dětství; rozbil mu hlavu, on přestal řvát a ustlal si na zem. Zato se rozječeli ostatní a jali se utíkat pryč.

Skočila jsem na koně a vyrazila kupředu; za mnou Tannarr a Mabel s Andrejem. Charry a Yamanaki zůstali trochu pozadu, ale to vůbec nevadilo, ježto my jsme se dostali do úplné hromady policistů, hrnoucích se na nás s pendreký i šavlemi. Vlítli jsme na ně jako pes na žebráka; Charry řval, abychom bili meči v pochvách, tak jsem poslechla, ona taková dobře umístěná šlupka pochvou do palice taky stačí. Policajti se rozprchli a my hurá bránou na ulici, kde se shlukla banda Číňanů a divili se, co se to zas děje. Byl veselo; někdo za námi

střílel z pistole, spousta lidí řvala. Ale my se hnali ulicí, jako kdyby nám za patama hořelo a vzbuzovali zmatek a pohoršení, až jsme se šťastně dostali do přístavu.

Charry poslal Aflargea do hospody, sehnat O'Reillyho a zbytek posádky. Tou dobou právě seděli a mocně popíjeli, když tam vrazil tygr a hlásil O'Reillymu, co se děje; nastal zmatek, jako když se utrhne lustr. Patrick vyskočil na stůl a křičel: „Na pomoc! Bijou nám kapitána!“, ačkoliv to nebyla pravda, námořníci se silně rozlítili, velké množství neznámých i známých se ozbrojilo různými předměty a vydalo se za O'Reillym do boje, aniž by zaplatili. V přístavní čtvrti nastal zmatek; muži, kteří byli v jiných hospodách a nevěstincích, když viděli svoje druhy opilé a ozbrojené táhnout do boje, vyskákali okny a šli ze solidarity s nimi; nevěstky a různí poskoci tropili hrozný rámus a hrnuli se taky, aby viděli, co bude. Na okraji přístavu spatřili policejní hlídku, která netušila, co se vlastně děje; než to mohli pochopit, byli odzbrojeni, zbiti a hozeni do vody. Aflargeo nám to přinesl jako radostnou zprávu a doufal, že nás to potěší. Charry spráskl ruce a chytil se za hlavu.

„Letím tam! Musím to zastavit, než dojde k hrozný katastrofě!“

„Neblbni,“ radila jsem. „Nechod', bude to ještě horší!“

Ale má smysl radit hrdinovi? Charry musí páchat skutky nadlidskýho hrdinství, ať je to potřeba nebo ne. Ted' skočil na koně a hrnul se s mečem v ruce a krvácející ranou na hlavě, celý špinavý a mokrá krví, směrem, který mu Aflargeo ukázal. Obávala jsem se, že se jeho objevením konflikt ještě přiostrší, tak jsem se radši převlíkla do kimona a Yamanaki mi svázal štětku vlasů do samurajského copánku. Pouze takto se sluší jít do boje.

Charry sletěl s koně někde v polovině cesty; prý to bylo na rovné silnici a ten kůň mu ještě navíc utekl. Hned nato se setkal s Ártabogyim, který, když spatřil svého velitele celého od krve, kulhajícího a opírajícího se o meč, rozlítl se na nejvyšší míru a vůbec neposlouchaje, co mu Charry povídá, začal organizovat trestnou výpravu. Zatím dorazili chlapi

z tlupy O'Reillyho, pyšní na první vítězství, uchopili Charryho a nesli ho na ramenu po přístavu.

Mezitím nelenili ani nepřátelé. Důstojníci se rozběhli do kasáren, aby přivolali pohotovostní oddíly svých vojáků; naštěstí klíče od muničních skladů měli povětšinou u sebe velitelé od plukovníka výše, kteří v klidu spali doma a nevěděli nic, takže mužstvo nastoupilo pouze s puškami bez nábojů, zato s bajonety. Ubozí vojáci, vyhnaní uprostřed noci na ulici opilou bandou důstojníků, neměli vůbec tušení, co se děje a domnívali se, že snad vypukla vzpoura. Nikdo nevěděl, kdo se vzbouřil, kde a proč, ale vytušili, že přestávají všechny žerty.

Námořníci zatím obsadili jednu z hospod na hlavní třídě, kde se utábořili a oznámili ohromenému hostinskému, že budou jíst a pít zadarmo, neboť provedli státní převrat. Majitel raději zalezl i s rodinou do sklepa a povstalci začali otvírat láhve. Když byli v nejlepším, zaútočila na hospodu četa policajtů podporovaná vojskem; luxusní hospoda při tom vzala za své, jakož i několik žeber, rukou, nohou a spousta alkoholu. Charry při tom naštěstí nebyl a nejsem si jista, zda by to schvaloval; nebyl tam vlastně vůbec nikdo z našich, nebo se aspoň nepřiznal.

Já byla tou dobou na lodi a chystala se vydat na průzkum či pátrání po svém manželovi; když se přihnal tak dvanáctiletý kluk, plavčík, s hlavou zavázanou; sháněl se po panu kapitánovi Guyrlayowovi, což se mu ani nedařilo vyslovit. Přijala jsem ho laskavě; choval se neuvěřitelně uctivě, říkal mi paní kapitánko a sděloval, že ho posílá kapitán Sepp Knorrensens, že abysme mu přišli na pomoc, má potíže s policajty a už asi nevydrží. Řekla jsem, že neznám žádného Knorrensena a pochybuju, že by ho znal Charry; načež kluk padl na zem, začal mi objímat kolena a prosit, abych proboha měla slitování, nebo že ho kapitán Sepp přiváže ke stožáru a nechá zmrskat lodním lanem namočeným do slané vody. Mám dobré srdce; takové prosbě jsem nemohla odolat, tak jsem zavolala Yamanakiho a kočky, že půjdem na pomoc.

Yamanaki mi zadržel ruku, když jsem si brala meč. „Viděl jsem bílé muže v boji; použít na ně meč je urážkou zbraně!

Vezmi si tohle!“ Podal mi bambusovou tyč, se kterou jsme cvičili údery, zhruba tak dlouhou a tlustou, jako je meč. Souhlasila jsem.

Jenže než jsme se dostali na bojiště, srazili jsme se s hlídkou dragounů, kterou jsme porazili. Yamanaki řádl se svou bambusovou holí jako černá ruka; ti ubožáci se ocitli na zemi dřív, než vůbec měli čas nad tím zauvažovat. Jejich zbraně si rozdělila banda všelijakých pobudů, která využila zmatku a začala rabovat obchody.

Já na tom vydělala krásného bílého koně, kterého mi přivedli i s postrojem, protože prý dáma má jezdit na bílém koni. Na tom parádním zvířeti jsem se vydala na pomoc kapitánu Knorrensenovi a taky k němu v pořádku dorazila.

Kapitán Sepp Knorrensen měřil dva metry, vážil stopadesát kilo a měl dlouhé blond vlasy a vousy, rozčuchané na všechny strany. Když promluvil, chvělo se listí na stromech; když kráčel, houpala se pod ním země a když praštil pěstí do stolu, stůl praskl. Mezitím, co mu jeho nadějný fámulus sháněl posilu, Knorrensen už dávno slavně vyhrál a tak mne pozdravil jako anděla vítězství, sundal svými opičíma rukama přímo s koně a objal, aby mne políbil. Páchl rumem a div mne neumačkal, ale jinak se choval mile. Když jsem mu řekla, co jsme provedli s dragounskou hlídkou, rozesmál se a znělo to jako vzdálené zemětřesení.

Domluvili jsme se, že půjdeme hledat mého muže; vydali jsme se tedy do města. Námořníci prozpěvovali a mávali ukořistěnými zbraněmi, Knorrensen řval jako parní varhany. Blízko Botanické zahrady nás přepadla policejní hlídka, jistá si úspěchem, protože o padesát metrů dál měla strážnici; hlídku jsme odzbrojili a ztloukli, strážnici vyběhli a zapálili. Potom jsme pokračovali k městské pohotovostní zbrojnici Národní gardy; strážcové arzenálu před námi vzali do zaječích, my vypáchli vrata a pobrali, co tam bylo, včetně šesti menších kanónů. Knorrensen je nechal odvézt na svou loď a tam připravit k palbě na město, kdyby se proti nám pořádala nějaká odvetná opatření.

Mezitím už svítalo - protože se dalo čekat, že proti nám vyrukuje Národní garda (i když nebude mít čím střílet), stáhli

jsme se do přístavu, kde jsme se taky setkali s Charrym. Charry a Knorrensen se vítali jako bratři, kteří se dvacet let neviděli, padli si do náruče, dunivě se poplácávali po zádech, hulákali a sháněli se po přípitku. Potom jsem zjistila, že se vidí poprvé.

Knorrensen organizoval obranu přístavu, protože očekával návštěvu policie. Nechal zabarikádovat všechny vjezdy a obsadil barikády spolehlivými námořníky. Ti z noci byli už tak opilí, že nebyli pomalu k ničemu, nehledě k tomu, že byli potlučení a unavení. Noví muži, kteří flámovali celou noc, na tom byli jen o málo líp; vyfasovali ručnice, lehli si na barikády a zahřívali se proti rannímu chladu rumem. Charry soudil, že tohle nevydrží ani první útok a radil, aby se naše lodi urychleně odsunuly na širé moře. Knorrensen s tím sice souhlasil, ale tvrdil, že nejdřív je třeba dát nepříteli za vyučenou. Charry tedy poslal Ártabogyiho, aby sehnal naše posádky a poslal na lodi pro případ, že by bylo nutno rychle vyplout. Z Griissirna zatím poslal Andrej málo potěšující zprávu, že vjezd do přístavu uzavřely vládní dělové čluny a nevypadá to dobře.

O sedmé ráno napochodovala na náměstí před hlavní branou přístavu Národní garda (přece jen měla čím střílet), pár oddílů policie a pěšácký pluk; kavalerie se zatím rozložila v přilehlých ulicích, dělostřelci přitáhli kanóny a zůstali ve skrytu za rohem. Pak přišel otec Ignác a přinesl nám výzvu guvernéra, abychom se vzdali. Když se mu Charry, Knorrensen a jiní velitelé vysmáli, oznámil, že pan guvernér navrhuje, aby se Charry a ještě někdo s ním setkali na náměstí před přístavem a sjednali mír. Charry na to přistoupil, přestože některým jiným se to nelíbilo; ale nakonec také přijali.

K jednání se dostavil pan guvernér, velitel policie, plukovník Národní gardy, několik dalších hodnostářů a Andrew Green, který pokulhával a měl modré oko. Za naši stranu k nim vyšel Charry, Knorrensen, já a Yamanaki a dva další, zcela cizí. Bylo ráno, protivná lezavá zima a ve světle dne vypadala naše válka zcela nesmyslně.

Jednání zahájil guvernér a především se omluvil Charrymu za včerejší incident. Potom se omluvil Andrew a ujistil

Charryho, že naprosto nechápe, proč vůbec ke sporu došlo; stejně tak nikdo se není schopen upamatovat, kdo to zavinil a proč. Andrew i Jenniffer si nadále Charryho, mne i všech ostatních nesmírně váží, jsou nám vděční za všechno, co jsme pro ně udělali a rádi by s námi žili v přátelství. Charrymu nezbylo než se taky omluvit a říct, že to tak nemyslel; mrkal na mne, abych se rovněž omluvila, ale protože tady Jenniffer nebyla, neměla jsem komu. Mrzelo mě to, já se ráda omlouvám, zvláště když nemám za co.

Potom hovořil velitel policie; skuhral nad svými potlučenými policajty, kteří za nic nemohli. Charry uznal, že to není v pořádku, ale připomněl, že se s tím už nedá nic dělat a obrátil jejich pozornost k budoucnosti tím, že popsal stav naší obrany. Guvernér náčelníka policie pokrotil a řekl, aby to nechal tak, s tím, že boje už nebudou pokračovat. Charry poukázal na vztek námořníků a na to, že on sám je nedokáže uklidnit. Guvernér požádal, aby je tedy aspoň nepopouzel; Charry slíbil, že už nebude a že odjedeme z Hongkongu, jak jen to bude možné. Guvernér pravil, že nic ho nemůže víc potěšit; snad jenom to, jestli se už Charry ani nikdo z jeho přátel víckrát nevrátí. V opačném případě by byl donucen sáhnout k násilí a dát nás všechny pozavírat. Charry se zeptal, kdo by byl schopen ho zatknout, guvernér sepjál ruce a prosil, ať už se proboha ztratí; a jestli nechceme odškodné. Charry řekl, že se poradí se svými přáteli, ať je nám dána půlhodina. Velitel policie se pokoušel do jednání zasahovat nevhodnými připomínkami; když začal o bandách, které po městě rabují obchody a přepadají vládní ozbrojené složky, Charry ho ujistil, že s nimi nemáme nic společného. Pak guvernér velitele policie okřikl a navrhl, abychom se poradili. Načež se rozešli.

Jednání našeho štábu nebylo jednoduché; většina povstalců považovala za závazné názory svého velitele, Seppa Knorrensena. Potíž byla v tom, že Sepp žádné názory neměl, ani se nehodlal obtěžovat, aby si nějaké vytvářel; na otázku, proč vůbec boj zahájil, odpovídal že neví, ale že ho to bavilo. Neměl námitek proti odplutí, ostatně neměl už v Hongkongu nic na práci. Byl ochoten přiznat, že má hlavní vinu na čemkoliv, kromě toho rabování obchodů (Charry oprávněně soudil, že to je laskavý příspěvek našich přátel z Čínské čtvrti,

kterí se jinak do bojů nepletli). Charry se pokoušel vnést do diskuse nějaký pořádek, ale marně; všichni námořníci byli ovládáni myšlenkou taktně zmizet a zamést za sebou veškeré stopy. Ochotně souhlasili, aby za ně vyjednal cokoli, hlavně když nikde nebudou uvedena jejich jména a nebude sepsán žádný protokol.

Po půlhodině jsme se tedy znovu sešli a Charry přednesl naše požadavky. Prohlásil, že jsme ochotni zrušit svoji vzpouru a odejít, za těchto podmínek: Všem podřízeným námořníkům bude zaručena beztrestnost a umožněn volný odjezd; současně bude zrušena vnější blokáda přístavu. Pokud s tím pan guvernér projeví souhlas, může nám poskytnout výkupné tisíc liber sterlingů; když je Charry rozdělí povstalcům, rozejdou se nadšeně do krčem oslavovat vítězství a rozhodně přestanou bojovat. Guvernér přijal a poslal pro ty peníze do banky.

Zatímco jsme na ně čekali, přistoupil k nám Andrew Green a řekl: „Lady Diano, přes všechno, co jste pro nás dříve vykonala, váš včerejší čin od vás nebyl hezký! Kdybychom nebyli zaručili všem beztrestnost, asi bych byl nucen požádat lorda Charryho, aby to své choti připomenul!“

Už jsem se dlouho nedostala ke slovu, takže jsem to uvítala: „Nejhorším trestem, lorde Andrewe, je pro mne vaše nepřítelství; zvláště mě bolí, že si už netykáme. Uznávám, že je bezpodmínečně nutné, abych byla potrestaná a současně navrhuji přiměřený trest. Dobře poslouchej, Charry:

1. Je nesporné, že jsem lady Jenniffer ublížila; dovolím jí tedy, ať si mě ostříhá, jak nejhůř si dovede představit.

2. Dále navrhuji, abych byla veřejně zbičována, a to následujícím způsobem: obnažena a přivázána za zápěstí ke spodnímu ráhnu hlavního stožáru, a potom zbita devíticásou kočkou na nahé tělo, počet ran dle uvážení kapitána lodi. Tak je nařízeno v regulích kapitána Pobřežního bratrstva Henry Morgana a schváleno nařízením guvernéra ostrova Jamajky sira Thomase Modifora, který byl představitelem britské vládní moci na tomto území.“

Andrew Green vytřeštil oči, Charry si odplivl. „Tvoje chyba je, Diano, že jsi nesmírně vzdělaná!“

„To jsem! Ale nemůžeš popřít, že mé návrhy se opírají o zákony, autorizované britskými představiteli...“

V tu chvíli mě Charry praštil levou pěstí do břicha, a když jsem se zkroutila, pravou do obličeje. To salto, co jsem udělala, bylo jedno z nejpovedenějších; ostatně, Charry mne udeřil tak pomalu, že jsem mohla stokrát uhnout a jen předstírat zachycení rány. Jeho údery nebyly vůbec zlé, Yamanaki mne při tréninku učil chytat daleko tvrdší rány. Charry se taky divil, proč reaguji zrovna takhle; zato na ostatní chlapy to udělalo veliký dojem, takže zbledli a vyděsili se.

Potom přinesli z banky peníze; Charry je přepočítal a všechny předal Knorrensenovi, aby je rozdělil námořníkům; ať se napijí na naše zdraví. Přijali nadšeně a hned se rozešli, aby si to policie náhodou nerozmyslela.

Loučení proběhlo velice rychle; nikdo neměl snahu nás čímkoliv zdržovat. Takže jsme za několik hodin opustili Hongkong za pozdravných salv z kanónů a za neutuchajících ovací mnoha stovek podnapilých hrdel.

Nositelé mečů

Za vysokými horami
pomalu vychází měsíc.

Zenové přísloví

Především musím napravit nepříznivý dojem, který jistě vyvolalo Dianino vyprávění na předešlých listech a uvést její postřehy na pravou míru. Především, celé je to důkaz, co dokáže napáchat moje žena, když se na ni nedává pozor. Naprosto však není pravda, co napsala, zejména v těchto bodech:

1. Není pravdou, že jsem se na recepci u guvernéra s někým popral. Je pravda, že Andrew byl někým podnícen k hloupé domněnce, že jsem mu usiloval o jeho Jenniffer, což je ovšem holý nesmysl, že mne různě urážel a provokoval, včetně fyzického napadení; ale já mu naprosto neublížil, jen jsem ho od sebe odstrčil; že ho to položilo, za to nemohu, byl jsem možná trochu vyprovokován, protože mi chtěl dát facku. S nikým dalším jsem se už nepral, až na ty dva jeho sekundanty, ale ti mne chtěli zadržet, dal jsem každému jednu ránu a nic víc. Jedna moje rána každému musí stačit.

2. Není pravdou, že by Diana Jenniffer výše popsaným způsobem přistříhla; pravda ovšem je, že jí tím pohrozila a byla by dle mého názoru schopna to udělat, kdyby Jenniffer neposlechla a dále vyžadovala, aby se v incidentu mezi mnou a Andrewem pokračovalo. Pokud jsem se dozvěděl, dala se později Jenniffer ostříhat sama, protože to bylo momentálně v módě a protože byla jediná, kdo ještě téhle prachpitomé vášni nepodlehl.

3. Není pravdou, že jsme z recepce uprchli oknem a navíc ukradli koně, jak je popisováno. Naopak, odešli jsme obvyklým způsobem, sluha nám dokonce nesl zavazadla; a to hned potom, co jsme se pohádali se společností. Můj citovaný projev je celkem přesný, až na to, že žádný z hostů nebyl ohrožován nějakou zbraní. Odjeli jsme docela bez potíží do přístavu a kde se Diana vyválela v blátě, nemám tušení.

Rovněž tak nevím, kdy a za jakých okolností rozbila policajtovi hlavu kamenem; alespoň jsem při tom nebyl, nebo si to nepamatuji.

4. Není pravdou, že mi rozbili hlavu lahví; byla to obyčejná sklenice na porter a zranění nevypadalo ani zdaleka tak zle, jak tvrdí. Rozhodně nebyl důvod k pouličním bitkám, ke kterým té noci ve městě došlo. Slavnostně prohlašuji: neznám důvod, pro který se posádka kapitána Seppa Knorrensena dostala do konfliktu s policií. Vím jen tolik, že do boje zasáhla i moje posádka, tedy O'Reilly, Ártabogyi a pár dalších; v žádném případě to nebylo masové hnutí, jaké Diana popisuje, taky až do rána nezasahovalo do boje vojsko. To se objevilo teprve za svítání. Není dále pravda, že Diana podpálila policejní strážnici nebo vyloupila arzenál zbraní; nevím, kde k těmto maličkostem přišla, protože pokud se pamatuji, nikdo z chlapů se neozbrojoval z kořisti vzaté policajtům či Národní gardě.

5. Pokud se týče mé vlastní účasti na bojích, nepodněcoval jsem vzpouru, naopak se snažil všecky uklidnit, jak to šlo. Pokud vím, nikdo nic neukradl, nikde ve městě nic nevyhořelo, nikdo nebyl zabit. Není to moje zásluha; prostě ten boj nebyl tak hrozný, jak se povídá, jen se pár chlapů porvalo se strážníky. Kdybych se do toho dal já, rozhodně by se to neobešlo bez větších potíží.

6. Nedošlo k žádnému zabarikádování přístavu, pouze námořníci odmítli začít pracovat, dokud se to nesrovná; dneska se tomu říká stávka. Shromáždili se na náměstí, bručeli, hulákali a hádali se. Policie totiž zatkla pár nejhorších výtržníků a ti ostatní si to nechtěli dát líbit, hlavně kapitán Knorrensens. Policie v síle několika čet napochodovala a chtěla je vytlačit z náměstí, ale právě v té době přišel guvernér a požádal mne, abych mu pomohl zjednat pořádek; přičemž jsme se vzájemně omluvili za incident.

7. Pokud se týká vyjednávání, říká Diana celkem pravdu. Žádali jsme beztrestnost pro všechny zatčené i další námořníky, což nám bylo přislíbeno. Co se týče tisíce liber, které jsem si údajně vynutil a dal propít povstalcům, bylo to tak, že jsem poradil guvernérovi, aby jim dal něco na napití,

což on učinil a oni se klidně rozešli. Že pili na moje zdraví, za to nemohu.

8. Nebyli jsme vůbec vyhoštěni z Hongkongu; nýbrž odešli odtamtud dobrovolně a se všemi poctami. Naše pověst není ještě tak špatná, abychom si museli nechat líbit vypovězení. Není pravda, že nám guvernér v případě návratu vyhrožoval vězením; rovněž tak není pravda, že bych vyhrožoval, že dám Hongkong srovnat se zemí. Možná jsem poukázal na obdobný případ zničení Kartága; ale neučinil jsem to ve smyslu, jaký se mi přisuzuje - už proto, že bych neměl prostředky na realizaci takové akce.

9. Není pravda, že bych Dianu tloukl jako trest za rvačku s Jenniffer. Jednak se prokázalo, že Diana Jenniffer neublížila, a za druhé Dianu nikdy nebiju, ani když si to zaslouží. Krotím se dokonce i při výcviku; to Tošio ji mlátí jako nezralý žito.

10. Nicméně pravda je, že se do Hongkongu už víckrát nehodlám vrátit. A na mapě světa v navigační kabině jsem si Hongkong zakroužkoval červenou tužkou. Jak plyne čas, přibude asi těch červených kroužků ještě víc.

Po tomto dementi, jímž je snad již vše, co se mohlo zdát sporné, vysvětleno, přikročme k plavbě do Japonska. Ta plavba byla dost krátká, klidná a bez zvláštních událostí, neboť se na palubě nenacházel žádný rušivý element. Nově přijatí námořníci poslouchali jako hodiny, neboť byli informováni, že plat je dobrý a kapitán přísný a tvrdý. Byli to chlapi ze všech koutů světa, na leccos navyklí, takže s nimi nebyly zásadní potíže.

Mistr Saong-Čou požádal, abych mu na kratší čas zapůjčil ukořistěnou loď Reginu. Co s ní hodlal podnikat, jsem se nesnažil zjistit, postačil slib, že ji po návratu předá ve stejném nebo lepším pořádku, než ji převzal. Posádku měl vlastní a na její schopnosti se mohl spolehnout.

Jediné vzrušení tedy vyvolávala Diana, respektive její přípravy k cestě do Koyanami. Princ Yamanaki nám vysvětlil, že musíme přistát v přístavu, který se jmenuje Caguja. S přístavní správou se zná a vymůže nám, aby nás nepobili. Z města Caguja jsou dva dny cesty na území jeho otce, knížete

Yamanakiho. Po dalším dnu pak dorazíme do Koyanami, sídelního města vzácné krásy, kde se nachází hrad, na němž jeho pradědeček hostil i šóguna Tokugawu při jednom z jeho četných útěků před nepřáteli. Na tomto hradě je Tošio doma a budeme tam nejčestnějšími hosty. To nám udělalo radost, zejména Diana se velice těšila.

Přípravy na cestu podle mého nebyly obtížné; potřebovali jsme oblečení, malý cestovní uzlík a zbraň, to jest meč. Všechno to jsme vlastnili; ostatně Tošio nám hodlal na místě dát četné dary. Nebyl tedy důvod dělat si s čímkoliv starosti.

Ale Diana si našla věc, kterou mě mohla rafinovaně trápit: účes. Yamanaki jí načesal a upletl samurajský copánek; pečlivě ho na temeni utáhl, takže trčel nahoru jako štětka za mysliveckým kloboukem. To však Dianě nebylo dost; vzpomněla si, když jde samuraj navštívit císaře či vysokého úředníka, musí mít polovinu hlavy od čela k temeni vyholenou, jak to nosil Yamanaki z tradice a já kvůli svému zranění. Několikrát mne přesvědčovala, že má-li být považována za japonského rytíře, musí to mít taky. Zakázal jsem Tošiovi, aby ji v tom přání podporoval a trpělivě ji přesvědčoval, že je blázen - ale uvažovala nad tím pořád.

„No jo - co když půjdem navštívit japonského císaře? Máme na to přeci právo, ty seš taky císař!“

„K císaři rozhodně nepůjdeme! Nepustili by nás tam; a hádat se s nima nechci. Uvědom si, jak bys vypadala!“

„A co když si potom načešu vlasy zezadu do čela, aby to nebylo vidět? Nebo si koupím v Hongkongu - ne, tam vlastně nesmíme. Tak v Singapuru paruku. Líbila bych se ti jako bruneta?“

„Líbíš se mi jako cokoliv. Ale jestli uděláš takovou blbost, tak tě prodám v Japonsku na trhu do otroctví! Je to tam národním zvykem, tak bacha!“

„No a co? Náhodou, mě už prodávali na trhu; ještě jsem ti to nevyprávěla? Bylo mi čtrnáct, přivedli mě zahalenou v prostěradle a vystavili na takovém pódiu. A když přišel nějaký kupec, tak to prostěradlo ze mne stáhli a předváděli mě nahou. Tak ti kupci chodili a různě mě ošahávali...“

„Proboha, nech toho kecání! Nemám na to nervy!“

„Já taky ne. Jednoho z nich jsem koplá bosou nohou do ksichtu, až jsem mu vyrazila zub. Dneska bych ho takovým kopnutím zabila. Ale tehdy jsem měla ruce svázaný za zády. Byla jsem ale moc hezká holčička, byl o mě zájem...“

„Kde to bylo?“

„V jedné oáze poblíž Rudého moře. Nevím, jak se to jmenuje. Pak mě odtamtud odvezli a zavřeli do harému, ale to už znáš.“

Nechal jsem ji povídat a doufal, že si nevzpomene na svůj pošetilý plán s účesem. Nakonec to dopadlo dobře, už na to ani nevzdechla. Stejně myslím, že to nemyslela vážně.

Darkka upozornil, že se blíží nějaká loď, kterou považoval za čínskou. Ale byli jsme blízko pobřeží, tak jsem usoudil, že je to japonský strážní člun. Skutečně se objevil a blížil se k nám s namířenými děly. Já, Diana a Yamanaki jsme se dostavili na můstek a čekali, co bude.

Loď dojela k nám a začala zmírňovat rychlost; taky my jsme přibrzdili. Člun manévroval, na jeho palubě jsme spatřili první Japonce; měli celkem obvyklé evropské uniformy, ale důstojníci nosili za pasem samurajské meče a někteří pomocníci byli oblečení do trosek bývalých kimon. Většina těch věcí i člun samotný byly výrobky z Evropy nebo Ameriky, takže jsme byli dost zklamaní.

Jeden z důstojníků vzal hlásnou troubu a vyptával se, kam plujeme a proč. Tošio se ujal vysvětlování a oznámil, že míříme do přístavu Caguja, kde hodláme zakotvit a on pokračovat dál do vnitrozemí. Velitel Japonců se ptal, komu patří loď; Yamanaki mě představil a já zdvořile pozdravil japonsky, o moc víc jsem neuměl.

„Proč máte bílou posádku?“ ptal se velitel. „Víte o tom, že je cizincům přístup do země Nippon zapovězen?“

„Vím to,“ odpověděl Tošio. „Ale posádka do vnitrozemí nepůjde. Zůstane s lodí v přístavu a bude se pohybovat jenom po městě. Do vnitrozemí půjdeme jen my tři...“

Velitel si zaraženě prohlížel naši podivnou trojici. Nezdáli jsme se mu, ale vypadali jsme dle japonských předpisů, nemohl nám nic zakázat. Já i Diana jsme měli kimona a opálené tváře; je sice pravda, že ani omylem nás nemohl považovat za Japonce, zvláště Dianiny zlaté vlasy zářily do daleka, ale nebylo v jeho kompetenci rozhodovat za místní orgány.

„Nevím, zda vám bude povoleno nechat takovou loď v přístavu Caguja,“ zaváhal. „Musíte požádat přístavní úředníky!“

„Nebudu se bavit s obyčejnými přístavními úředníky!“ vyštěkl princ Yamanaki. „Připravte se na to, že podobné lodi tu budete vídat častěji! Jednu takovou si hodlám zakoupit, opatřit posádkou dle vlastního uvážení a dle svého přání na ní odjíždět a přijíždět, jako to dělá daimó Guyrlayowe.“

Proti tomuto argumentu nebyl velitel strážní lodi schopen nic namítnout. Bylo moudřejší nechat pány, ať si dělají co chtějí; už proto, že byl jenom rónin, nižší šlechtic, což se dalo zjistit z jeho hodnosti. Princ jako Yamanaki by nikdy nepřijal místo velitele obyčejného strážního člunu.

Velitel se tedy s námi zdvořile rozloučil a jeho lidé začali dávat příkazy ke změně kursu. Chtěl jsem taky vydat rozkazy, ale Tošio mne zarazil: „Pane, nesmíš teď už velet; jsi kníže! Všechno co chceš, pošeptáš Dianě, Diana to řekne tomu, kdo má vydávat rozkazy, a ten to teprv poručí ostatním. Pamatuj si, že nesmíš na nic položit ruku a Diana také ne. Dokud budeme v dohledu japonských úředníků, nesmí žádný z vás pracovat!“

„Tak. Pročpak?“

„Jsme rytíři Bušidó. Nelíbí se mi od začátku, že pracuješ jako obyčejný člověk, ačkoliv jsi šlechtic. Chápal jsem, že tomu tak bylo v cizích barbarských zemích; i já jsem dělal, co bylo třeba. Nyní však jsme v Japonsku a musíme dodržovat zvyklosti.“

Měl pravdu; od chvíle, co jsme vypluli z Hongkongu, bylo jeho jedinou činností dramaticky trčet na můstku a přísně shlížet na činnost druhých. Považoval jsem to původně za lenost, ale zřejmě si jinak počínat ani nemohl.

„Dobře. Diano, dej rozkazy O'Reillymu. Nedá se nic dělat!“

Diana neměla námitek; tak jsme stáli ve vznešeném postoji, ruce složené na svých mečích, zatímco O'Reilly vydával příkazy kormidelníkovi a námořníkům; tvářili jsme se pochmurně. Zřejmě jsme na velitele strážní lodi skutečně učinili příznivý dojem.

Zakrátko jsme na obzoru objevili pobřeží; okolo nás se začaly hemžit rybářské čluny, ale jak nás viděly, prchaly zbaběle ke břehu, jako bychom byli nějací lupiči.

Pobřeží bylo krásné; dramaticky rozeklané skály, mezi nimi úzká zalesněná roklna, a pokračovala zátokou. Všechno mělo jasné, nádherné barvy, trochu exotické na náš vkus, ale pro malíře přímo inspirující. Mabel měla občas spády uměleckého rázu a nyní trpce litovala, že si s sebou nevzala skicák; Tošio ji ujistil, že malířská tvorba jeho země je na vysoké úrovni a sehnat tady vše potřebné nebude velký problém. Taky vysvětlil, že se malířství řídí Zenovým pojetím, neoddělitelným třeba od bojového umění nebo jiných technik; Mabel to nepochopila vůbec, Diana byla nadšená.

Přestože Tošio troufale označuje Caguju jako město, je to ubohá vesnice o jedné blátivé ulici, obklopené houfem baráčeků jak pro panenky, z lepenky a papíru, krytých rýžovou slámou. Pouze tři ty domečky byly jednopatrové, ostatní přízemní; ty tři bylo obydlí místního správce přístavu, přístavní správa a hotel nebo něco podobného, jak usoudil Yamanaki.

Když jsme se přiblížili k přístavu, nastal tam značný zmatek; zvonily gongy, ozývalo se ječení píšťal a sbíhali se vojáci, vyzbrojení kopími s krátkou špičkou a podivuhodnými ručnicemi, jež se asi hodily víc jako kyje. Několik těch hrdinů se hmoždilo se starožitnými kanóny, které tam stály a dle mého soudu se vůbec nedaly zamířit na cíl. Ostatní se seřadili do jakéhosi útvaru, nabili pušky a chystali se k hrdinskému boji, jak jim velel důstojník se samurajským mečem. Ostatní obyvatelstvo kvapně prchalo domů, vyjma uličníků kluků; ti se poschovávali za bedny a sudy a pozorovali, co se bude dít. Kdo by chtěl zvítězit, stačilo mu pokropit sešlost na molech

sekaným olovem z jediného děla; pochybuji, že by se dokázali účinně bránit.

Yamanaki si toho nevšimal. Šeptem předával příkazy Dianě, ta je polohlasem opakovala O'Reillymu a Patrick hromovým hlasem vykřikoval dál. Griissirno se přikodrcal k molu a tam s pořádným rachotem spustil kotvu; strojník, aby zapůsobil, pustil zbytečnou páru do sirény a pozdravil místní lidi řádným zahvízdáním.

Námořníci spustili můstek a spojili loď se břehem. Na to se chrabří vojáci rozvinuli do rojnice a namířili na nás ručnice, takže jsme vystoupili do kruhu černých hlavní. Ale jakmile nás spatřili, samuraj udělal dva kroky vpřed a poklonil se; Yamanaki mu zlehka kývl. Taky jsem pokývl laskavě hlavou, Diana se jenom šklebila. Samuraj si přečetl znaky na Tošiově kimonu a poněkud zrozpačitěl; naše znaky potom nechápal vůbec.

Yamanaki vyčkal, až ho samuraj pozdraví; pak mu pokynul vějířem a řekl: „Sežeň nám nosítka a oznam v hotelu, že přijdeme!“

Samuraj vyrazil nějaký hrdelní zvuk, označující souhlas; pak se obrátil k nějakému podřízenému, který taky nosil meč, a řekl: „Sežeň těmto vznešeným pánům nosítka, odpovídající jejich urozené vznešenosti a důležitosti a oznam ničemnému majiteli hotelu, že ačkoliv si to nezaslouží, poctí panstvo jeho dům návštěvou!“

Podvelitel vyštěkl, že rozumí; pak se otočil k vojákům a začal na ně pokřikovat: „Vy ničemní a líní hlupáci, co stojíte? Cožpak jste neslyšeli, že máte okamžitě sehnat těmto důstojným urozeným pánům, jejichž vznešenost září jako slunce, ta nejlepší nosítka, do nichž by mohly jejich jemné nohy vstoupit, aniž by se potřísnilly bahnem, které...“

Vojáci se rozběhli na všechny strany; jen někteří nás obklopili čestným kordónem a tvářili se neohroženě.

Yamanaki se zatím obrátil ke skupině osob, která se k nám blížila. V čele kráčel důstojný starý pán v vějířem v ruce, za ním dva další starší pánové, za nimi tři mladší. Všichni měli samurajské meče a na kimonech rodové znaky. Starý pán byl

správce přístavu, ti dva jeho pomocníci, další pomocníci pomocníků.

Tošio vyčkal, až došli a poklonili se mu; na to se poklonil také: „Jsem Tošio Yamanaki, syn knížete z Koyanami. Prosím vás, abyste ponechali v tomto přístavu loď mého přítele, daimó Charry Guyrlayowa, dokud se na ni nevrátí; kníže se odebere se mnou na návštěvu k mému otci.“

Starý pán se s vlídným úsměvem uklonil: „Vítám z celého srdce milé hosty, kteří ráčili poctit svojí ctihodnou přítomností náš ubohý přístav. S radostí splním vše, co mi rozkáží! Následujte mne, pokorně vás prosím...“

Yamanaki dal znamení a my se vydali za staříkem, který kráčet k budově přístavní správy, vzdálené několik kroků. Vojáci, kteří zbyli, se shromáždili okolo nás a počali se zpěvem pochodovat tímž směrem, čímž nám dělali čestnou stráž. Vypadalo to, jako když vedou zločince v kriminále na procházku.

Budova přístavní správy patří, jak už jsem řekl, k nejlepším ve vesnici. Je postavená na kamenné podezdívce, konstrukce sroubená ze silných dřevěných trámů, stropy ze slabších bambusů a posuvné stěny z papíru. Po Číně, kde je všechno hezky vyzdobené a po vesnicích na ostrovech, kde každý centimetr plochy byl zdoben buď malováním, nebo vyřezáváním, je tady vše jednoduché; až mi to připadalo chudobné. Prázdné místnosti, dokonale čistá podlaha, sem tam na stěnách kaligrafický nápis nebo malá kresba. Ani největší místnost, kam nás zavedli a požádali, abychom usedli na rohože, nevypadala o nic zdobeněji. Pouze při jedné stěně se nacházel malý oltář se soškou hrozivě vypadajícího ochranného božstva (nebo to byl nějaký mocný démon?) Bylo to zcela ve zdejší Zenové tradici: vznešená jednoduchost.

Pan velitel usedl do čela a tleskl rukama. Někdo z jeho sluhů přinesl široký podnos s tepaného bronzu, na kterém bylo rozloženo všech čtyřiaadvacet kusů čajového náčiní: konvice, šálky, miska na roztírání slisovaného čajového koláče i s paličkou, obojí ze starého porcelánu, bílé a modře polévaného, otýpka na šlehání. Starý muž velmi dlouho a pečlivě čistil nádobí, zatímco sluhovi dovolil, aby zavěsil

konvici do krbu ve stěně. Vstoupila dívka v kimonu, tak silně nalíčená, že připomínala porcelánovou panenku; zřejmě jeho dcera. Nesla si hudební nástroj: měl dlouhý krk a struny jako violoncello, ale trup vytvořený z kočičí kožešiny; říká se mu šamisen. Zapálila před božstvem na římse vonnou tyčinku, usedla do kouta, tiše nám hrála a prozpěvovala velmi smutnou táhlou píseň. My ostatní jsme tiše seděli a sledovali, co starý muž dělá; ale pouze Tošio to věděl přesně.

Po dobu přípravy čaje se téměř nemluvílo; také ochutnávání proběhlo v poklidném tichu. Ještě štěstí, že jsem už něco slyšel o japonském pojetí pití čaje, jinak by mi ten nápoj asi moc nechutnal. Japonci jsou totiž přesvědčeni, že čaj má mít osobitou chuť podle rostlin, z nichž je svařen; naprosto nepřipustným barbarstvím je pokusit se jej osladit nebo jinak mu dodat chuti. Tvářil jsem se, že jsem spokojen. Diana předstírala, že se v takové chuti dokonce vyžívá; nebo je už možná dokonce tak zblblá místním prostředím, že je to pravda.

Prohlížel jsem si svůj šálek: hrnčič mu dal jakoby náhodou nepravidelné tvary, glazura nebyla stejnoměrně rozlita, při tom měla ta nádoba zvláštní kouzlo půvabu, ticha, nevтіravosti. Byl tu klid a byl jsem spokojený.

„Tam v lesích hluboko před břemenem sněhu
rozkvetla dnes v noci švestková větvička...“

zpívala dívka.

Konečně byl první šálek dopit a starý správce přístavu řekl: „A nyní mi dovolte, Yamanaki-san, abych vám vyjádřil svoji nejhlubší a nejupřímnější soustrast. Vážil jsem si vašeho vznešeného otce jako svého dobrého a laskavého pána a vzhlížel k němu jako ke slunci, které svou dobrotou ozařovalo moje šedivé dny.“

Tošio se ani nepohnul - jen řekl: „Vím, jak dobrý a laskavý je můj otec. Ale proč o něm mluvíte, jako by zemřel?“

Starý pán se zatvářil mírně udiveně: „Je tomu již více než půl roku, co život unavil jeho vznešenost natolik, že opustil

tělo. Překvapuje mne, že to nevíte, Yamanaki-san.“

Mne překvapovalo spíš něco jiného; že starý pán oslovuje Tošia pouze san, pane, nikoliv princí, natož pak jak se nyní slušelo, daimó, kníže. Taky Tošia to počalo udivovat.

„Knížetem se stal můj bratr Cugujo?“ zeptal se.

„Ne, pane,“ řekl váhavě starý pán. „Knížetem z Koyanami byl jmenován pan Kagešu Omó, bratr zesnulého knížete Yamanakiho...“

„Strýc Kagešu? Jak to? Právo je přece na straně mého bratra!“

„Neznám přesné okolnosti tohoto případu; nebyl jsem při tom ani jsem to od nikoho, kdo tam byl, neslyšel. Pan Kagešu Omó však je novým knížetem v Koyanami.“

„Zítř ráno odejdu do Koyanami.“ řekl Tošio pevně.

„Smím-li se osmělit dát vaší urozenosti radu, snad by bylo lépe vsednout na tu krásnou loď, kterou jste připlul do těchto míst... A opět jí odplout!“

Tošio po starci otočil hlavu a chvíli na něj mlčky hleděl.

„To je rozkaz - nebo rada?“

„Víte dobře, vznešený pane, že nemám právo vám něco rozkazovat. Jsem pouze vládním úředníkem, který má dohlížet na bezchybnou práci zdejšího přístavu. Podle nařízení vlády mám přijmout loď, která sem připluje, zaregistrovat ji a vybrat příslušné poplatky. Dále zjistit, jaký náklad je z té lodi vykládán a co bude zase naloženo. Rovněž za toto zboží vybrat příslušné celní poplatky. Nemám právo omezovat v pohybu osoby, které pocházejí z této země a hodlají odtud někam odejít.“

Yamanaki se zamyslel. Vše, co řekl správce, byla pravda; ale nikoliv celá pravda. K jeho povinností patřilo zabránit, aby do země pronikli cizinci. Na nás musel vidět, že nepatříme mezi Japonce, i když jsme tak byli oblečeni a učešáni. Pokud záměrně tuto povinnost opomenul, pak to znamenalo, že si nechce rozporů v naší totožnosti všimnout. Normální by bylo, aby řekl, že Tošio může jít kamkoliv, ale cizinci musejí buď

zůstat zde, nebo bude nucen upozornit policii. Neudělal to, předstíral, že nic nevidí. Riskoval, že bude minimálně označen za nedbalého úředníka, což je v Japonsku na pováženou.

Ten starý muž nebyl hlupák. Svým způsobem byl zajisté moudrý; jen nevěděl, na kterou stranu se přiklonit. Právo, pokud se dá o něčem takovém hovořit, je na Tošiově straně. Zákony, které vydává vláda, proti němu. Skutečně, bude lépe ponechat věcem volný průběh; nevšimnout si, že nejsme Japonci, propustit nás do vnitrozemí. Ale neposkytnout žádnou pomoc; správce věděl, že chceme přespát v hotelu, ale neučinil ani jediný pokus pozvat nás, abychom bydleli přímo u něho, jak káže zdvořilost. Kdyby bylo vše v pořádku, uspořádal by pro nás jistě velikou hostinu na oslavu šťastného návratu. Tošiovi z toho vyplýval jediný uzávěr: správce není ani pro nás, ani proti nám.

„Zítř ráno odejdu do Koyanami.“ řekl klidně.

Starý pán neřekl nic a hleděl soustředěně na špičku svého kulatého břicha. Druzí dva pánové rovněž hleděli na svá břicha, mnohem méně kulatá. Samurajové stáli u stěny a byli úplně zticha.

Yamanaki povstal a krátce poděkoval za pohostinství. Odešli jsme v napjaté náladě, provázeni nevyzpytatelnými pohledy, nevěstícími nic příjemného. Zřejmě nás tu viděli neradi.

Venku čekala troje nosítka, nesená ubohými otrhanými otrapy, kteří na nás tupě zevlovali. Taková japonská nosítka, to je tedy věc: na dlouhé tyči visí uzel látky, do něhož si člověk sedne, nosiči popadnou tyč jeden vpředu, druhý vzadu, a už mažou. Pohodlí takového cestování je veškeré žádné a nikdo rozumný by se neodvážil překonávat větší vzdálenost podobným způsobem; ale je to současně jediný způsob, jakým cestují vznešené osoby. Ještě je taky možno jet na koni, ale s tím jsou zas jiné problémy.

Tošio vsedl do prvních a jeho nosiči se s ním okamžitě rozběhli k hotelu. Diana a já jsme se s povzdechem složili do dalších a ti chlapi se taky vydali na cestu; viděl jsem, jak můj nosič napíná všechny svaly, vážím o hodně víc než průměrný

Japonec. Klusali s námi blátivou cestou, až bahno stříkalo do všech stran, ještě stíhali pokřikovat na lidi, aby nám uhnuli z cesty. Většina těch lidí byli čumilové, kteří se shromáždili jen aby nás viděli.

Vysadili nás před hotelem, který byl, jak už jsem řekl, patrový a postavený ze dřeva vylepšeného lepenkou a papírem. V zimě tam musel být mráz. Byl o hodně méně panský než přístavní správa a vypadal ubohý; pokud jsem z něj mohl mít nějaký dojem, byla to nouze, až skoro bída. Na prahu se klaněl majitel s hordou otroků, z několika oken se šklebily dámy. Všichni vypadali dost otřesně: ty dámy měly ženská kimona fantasticky vzorovaná, ohromné složité účesy propletené falešnými perlami a probodnuté jehlicemi, tváře nalíčené na prst tlustě a vyžehlené do tvaru melounku, takže původní rysy by nikdo nerozeznal. Někteří muži byli podle vzhledu sluhové, další hosté, ovšem z nejchudších možných vrstev. Ale byli tam i dva neurvale vyhlížející chlapíci s meči a samurajskými copánky, ovšem bez vyholené přední části hlavy, takže měli podobný účes jako Diana.

Vylezli jsme z nosítek; Tošio vydal majiteli několik příkazů, aniž by si ho všiml a vstoupil dovnitř. Jeho chování bylo stále na úrovni: nikdy se nedíval na nikoho, s kým hovořil, ale strnule dopředu, jako by tam bylo něco zajímavého. Nepohnul obličejem, hlas měl drsný a brumlavý, jako by se stále zlobil. Mně by takové chování šlo na nervy, ale těm lidem dávalo najevo, že je bytost tak vznešená, že jim nezbyvá než okamžitě poslechnout a být ještě rádi, že mu mohou sloužit. Vyzuli jsme si boty na zápraží, vylezli na kamennou podezdívku a vstoupili do místnosti, přepažené na jednotlivé boxy. Yamanaki už seděl v tom vyhrazeném pro nejvznešenější hosty; pokynul, abychom usedli k němu.

Sluhové se okolo nás začali hemžit, kromě jiného přinesli taky nějaké polštáře, abychom se neotlačili na tvrdé rohoži. Tošio vydával příkazy stran jídla; zatím nám přinesli čaj, ale rozhodně ne s takovou parádou jako u velitele přístavu. Obyčejní lidé po nás občas pokukovali a zajímalo je, co budeme dělat. Měli smůlu, nedělali jsme nic divného.

Dvojice samurajů usedla nedaleko nás, ačkoliv nebyli pozváni a Yamanakimu se to nemuselo líbit. Chvíli jsme po sobě nejistě pokukovali, nakonec si jeden dodal odvahy obrátit se na Dianu:

„Co se ti to stalo s vlasy, bratře?“

Diana slyšela poprvé japonštinu od někoho jiného než od Tošia; pak mi vysvětlila, že výslovnost knížete a obyčejného samuraje se značně liší, natož pak sluhy nebo rolníka. Takže musela chvíli přemýšlet než odpověděla. Já jsem nerozuměl vůbec ničemu.

„Něco se ti na nich nelíbí?“ odpověděla otázkou.

Samuraj se překvapeně zarazil, když slyšel její hlas; přestože se snažila mluvit hlubokým drsným tónem jako Yamanaki, dospěl asi k názoru, že je to dítě. Na ženu právě moc nevypadala.

„Měl jsem dojem, že se ti něco stalo, chlapče!“ pokračoval. „Mají tak divnou barvu, jakou jsem ještě neviděl!“

„Tys toho ještě neviděl!“ řekla Diana.

Samurajové zírali, z mnoha důvodů. Především mluvila přízvukem šlechtice z nejvyšší kasty, samozřejmě u Tošia. Při tom komolila slova, protože je neuměla kloudně vyslovit, jak bývá u cizinců; oni však nikdy v životě nemluvili s cizincem. A co je nejlejší: výrazy a slovní spojení, jakých užívá, odporují natolik japonským zvyklostem, že je dokázali těžko pochopit. Neuměli si představit, že by to byla nedokonalost; jediný závěr, který si mohli udělat, tedy byl, že Diana zvyklosti záměrně porušuje. Což je vůči róninům dost hrubá urážka.

„Zdá se mi, chlapče, že jsi směšný!“ prohlásil jeden. „Vypadáš, jako bys byl jedním z ošklivých bílých d'áblů, kteří žijí v cizí zemi za mořem, a kterými hluboce pohrdáme!“

„Co když i oni mají právo žít na světě? Byl jsi tam a viděl ty bílé d'ábly?“

„Žádný počestný muž nikdy nevstoupí na půdu, kde žijí d'áblové! Ty jsi tam snad byl?“

„Jo. Zrovna odtamtud jedu.“

„Umíš-li tak bojovat, jako si vymýšlet, získáš cenu na turnaji, pokud se bude nějaký pořádat! Kníže z Koyanami má rád muže, kteří umějí dobře mluvit - i dobře bojovat!“

„Kníže z Koyanami?“ zeptal jsem se. „Znáš ho?“

„Jdeme k němu! Platí dobře a v jeho domě se najde místo pro každého, kdo nosí meč! Povídá se, že bude válka a že Yamanaki nás povede do boje! Přidáme se do jeho družiny!“

„Kníže Yamanaki,“ řekl zvolna Tošio, „si přál, aby jeho území nikdy nenavštívila válka, která nemá smysl, která jenom zabíjí lidi a pustoší zemi, jenž nás živí!“

„To hovoříš o starém knížeti. Já mluvím o novém knížeti Yamanaki, který se jmenuje Kagešu Omó!“

„Neznám žádného knížete z rodu Yamanaki, který se jmenuje Kagešu Omó! Kdo ho učinil knížetem?“

„Je přece bratrem knížete! Kdo by měl být knížetem v Koyanami, když starý umřel?“

„Yamanaki měl dva syny.“

„To ano. Ale mladší před časem zmizel - starší odešel z paláce hned po pohřbu své matky.“

„Což i manželka knížete zemřela?“

„Nepřála si zůstat naživu, když odešel její muž. Provedla seppuku, když si ji chtěl Kagešu Omó vzít za ženu.“

„Kam odešel Cugujo Yamanaki?“

Samuraj se znepokojeně rozhlédl a naklonil se k Tošiovi. „Nevyslovuj jméno Cugujo Yamanakiho! Tam ten muž je možná špehem knížete - mohl by tě udat! O Cugujovi se mluvit nesmí!“

„Proč?“

„Říká se, že neodešel z kraje dobrovolně. Byl vyhnán a možná... nevím!“

Samuraj nedopověděl a opět si sedl rovně.

„Takže pravým knížetem je nyní Tošio Yamanaki!“

„Nemluv ani o něm! Kógyia Edo, správce starého knížete, se odvážil pronést jeho jméno u dvora - kníže mu nařídil provést harakiri, neboť ho urazil! Radím ti, neříkej taková jména u dvora v Koyanami!“

„Budu muset. Zeptají-li se mne, jak se jmenuji...“

Oba samurajové se zarazili a odsedli si o krok dál. Hleděli na Tošia se zřejmým úžasem a nevěděli, co počít.

„Povězte mi,“ pravil Tošio. „Kdo byl schopen zabít mého bratra, který uměl bojovat mečem lépe než já? Můj starší bratr dokázal přetnout mečem pecku švestky, kterou jsem vyplivl z úst, než mi dopadla do dlaně!“

Samurajové se podívali jeden na druhého.

„Pane... ty tvrdíš, že jsi syn starého knížete Yamanaki?“

„Ano. Jdu do Koyanami nikoliv abych se dal najmout do vojska svého strýce, ale abych se sám stal knížetem!“

„Ale v Koyanami je prý sto dvacet skvělých bojovníků, nehledě k vojákům a sluhům, kteří také nosí zbraň! Chceš snad jít proti těmto lidem pouze s těmito dvěma samuraji?“

„Šel bych tam, i kdybych byl sám. Ale tito dva nejsou obyčejní samurajové. Jsou to nejlepší bojovníci, jaké znám a rozmetají stovacet mužů mého strýce jako smetí!“

„Nevěřím,“ řekl druhý samuraj, který toho zatím moc nenamluvil. „Chlapec se směšnými světlými vlasy a muž, který je dlouhý, ale velice hubený, jinak by mohl zápasit v sumo? Neslyšeli jsme ještě o ničem, co by dokázali!“

Diana se ošila a podívala se na mne. Pokrčil jsem rameny, tak řekla: „Sám dokážu porazit čtyři takový, jako jste vy dva!“

„Nechlub se, chlapče! Nevíš, kdo jsem já a můj přítel! Slyšel jsi o nás někdy? Hansaró a Kedo, znáš ta jména?“

„Neslyšel. A jestli vytáhnu meč z pochvy, už ta jména nikdo ani nikdy neuslyší.“

V tu chvíli už oba stáli, ruce na mečích. Diana zvedla modré oči a usmála se na ně: „Počkám, až vytasíte. Teprve pak vstanu.“

Hansaró, ten co víc mluvil, tasil první. Diana bleskově vyskočila na nohy, zvedla meč v pochvě, odrazila ránu a téměř současně jej praštila druhým koncem meče po hlavě, až mu zajiskřilo před očima. Kedo nestačil ani tasit; uprostřed pohybu mu zarazila meč zpět do jeho pochvy, vrazila mu pochvu do žaludku a jak se ohnul, vzala ho druhou stranou odzadu do zátylku. Otočila se a praštila vši silou Hansaróu pochvou přes hlavu; pustil meč a padl na zem, zatímco Diana přišlápla zbraň a zůstala střežit Keda, aby nemohl nic udělat.

Při své bleskurychlé akci se nepřestala usmívat, nevytasila meč z pochvy a nikomu neublížila. Ale celá krčma vydechla úžasem. Kromě mne a Yamanakiho, kteří jsme klidně přihlíželi.

Oba samurajové se za údivu shromážděného lidu sbírali ze země a tvářili se nejapně. Hansaró si sebral svůj meč a zastrčil ho zpátky do pochvy. Vypadal otráveně.

„Podívej...“ Kedo hleděl na Dianu s vyvalenýma očima. „Podívej! Ten samuraj... je žena!“

Diana měla na sobě volné kimono; při některém prudkém pohybu se jí na prsou rozhalilo. Všimla si toho a lehce si přitáhla jeho cíp; s úsměvem odložila meč vedle sebe a usedla vedle mne.

„Jak to, že jsi žena?“ zeptal se Hansaró. „Jak to, že jako žena nosíš mužské kimono a samurajský copánek?“

„Jsem žena a taky samuraj. Viděl jsi to, ne?“

„Tak proč cestuješ světem? Proč se nevdáš za nějakého velkého pána a nežiješ u dvora?“

Diana se mne dotkla dlaní. „Vdala jsem se za tohoto muže, daimó Charryho. Jdu s ním tam, kam jde on.“

Teď se dívali na mne - nepřilíš lichotivě. „Proč tě tvůj muž nebránil, když jsme tě napadli? Byla to jeho povinnost!“

„Protože věděl, že na vás dva stačím sama. Já jsem vás porazila - on by vás rovnou zabil.“

Samurajové se dívali nejistě jeden na druhého. Necháпали.

„Ženám je zakázáno pěstovat bojová umění.“ řekl konečně Kedo.

„Kdo je muž? Co je žena?“ usmála se Diana. „Jsme duše. Těla, která právě používáme, jsou jen závanem větru.“

„Neříkej, že jsi ještě ke všemu... Zenový mistr!“

„Mám ti zazpívat nějaký koán? Třeba tenhle je hezký:

Opice zmizely za zelenými kopci

se svými mlád'aty v náručí;

A uprostřed cvrlikání ptáků,

Na mechém obrostlé skály,

Padá listí.“

Samurajové zaváhali. Hansaró řekl: „Ale dneska už nejsou žádní Zenoví mistři! I když... říká se, že Tošio Yamanaki strávil svoje mládí v nějakém klášteře...“

Tošio Yamanaki seděl mlčky a sledoval dění. Ani se neusmál.

„Kolik platíte svým samurajům?“ zeptal se tiše Kedo.

Yamanaki k němu lhostejně otočil své klidné šikmé oči: „Asi ses zmýlil. Samuraje neživí pán, samuraje živí jeho meč. Zatím nemám peníze, abych platil. Slyšel jsi: můj otec je mrtev a v mém hradu vládne strýc. Až budu knížetem v Koyanami, potom budu potřebovat samuraje a budu moci platit, jak si zaslouží.“

Kedo chvíli uvažoval. Pak oslovil mne: „A ty? Kolik platíš?“

„Nepotřebuji samuraje.“ řekl jsem.

„Já a můj muž stačíme na všechny nepřátele, kteří se nám postaví,“ pravila Diana. „Kdo nás napadne, zemře.“

„Jsi velmi sebevědomá, ženo!“ řekl Hansaró. „Jak to víš?“

„Stane se, co si přeje Pán Buddha. Je-li nám souzeno zemřít, zemřeme. Pokud stojíme proti Jeho nepřítelům, zemřou oni.“

„Dnes už přece nejsou Zenoví mistři!“ opakoval Hansaró.

„Dnes už ani nejsou žádní samurajové,“ vzdychla Diana. „Zůstalo jen pár... škoda! Ptáte se jenom po penězích! Za dávných časů šli samurajové za svým pánem i bez peněz! Naše cesty se musí rozejít. Zkuste se radši žít poctivou prací!“

Hansaró a Kedo se chvíli očima domlouvali. Pak nejdřív Hansaró, potom i Kedo poklekli a sklonili před Tošiem hlavy.

„Prosím, pane! Přijmi nás do svých služeb!“

Yamanaki zvolna vztáhl holé ruce proti nim. „Ale já vám nemohu nic dát! Sám nic nemám!“

„Chci vidět, kdo první zemře pod mečem této ženy!“ řekl Kedo.

„Já jdu s vámi také!“ řekl Hansaró. „Chci vidět, jak dopadne vaše střetnutí s vojáky na hranicích Koyanami! Půjdu s vámi, ale nebudu bojovat; to přece nemusím!“

„Jak chceš,“ řekl Tošio. „Neuzavřeli jsme žádnou smlouvu. Jsme potulní samurajové, jako vy.“

Tím se naše trojice rozrostla o ty dva výtečníky, kteří už na první pohled vyvolávali nedůvěru; praví nájemní rváči bez lepšího vychování a vzdělání. Sotva uměli číst, čaj chlemtali jako psi vodu, při řeči hýbali obličejem i celým tělem; dokonalý protiklad k sošnému postoji a umírněné gestikulaci prince Yamanakiho.

Hostinský, který už chvíli čekal opodál, se přiblížil a oznámil nám, že pokoj je připraven; velmi svůj hostinec chválil a tvrdil, že lepší není v celém kraji. Zavedl nás do místnosti, kde se nacházely tři rohože a nic víc. Bambusové stěny byly polepeny barevnými tapetami, místo dveří a oken v dřevěných rámech pruhy jemného papíru s namalovanými průpovídkami. Dveře byly v rohu trochu natrženy a tamtudy sem foukalo.

Yamanaki neřekl ani slovo a hodil svůj uzlík na jednu z rohoží. Diana se zašklebila: „To chci vidět, jak se na tu rohož vejdeš!“ a vzápětí zmlkla, když se po ní hostinský udiveně otočil.

Tošio poslal pokynem ruky hospodského pryč a zatáhl dveře.

„Nemluv raději nikdy jinou řečí než japonsky! Ti dole mají asi trochu podezření, ale bojí se nás a nevědí, co si mají myslet. Půjdou s námi do Koyanami. Zkuste se oba chovat, jako byste byli skutečně obyvateli země Nippon. Naštěstí nemají vzdělání, neumějí se vybraně chovat. Ale je lepší dávat si pozor.“

„Já se přemůžu!“ slíbila Diana ochotně.

„Děkuji. Ale prosím... směl bych vás požádat o radu?“

Zarazili jsme se. Bylo to poprvé, co se Tošio rozhodl s námi vůbec o něčem hovořit, takže nebylo pochyb, že to bude důležité.

„Mám jedinou otázku: Co si myslíte, že mám dělat?“

Diana chtěla vyhrknout odpověď, ale zarazil jsem ji.

„Není to jednoduché. Je nutno zvážit všechny okolnosti...“

„Ano, zdá se, že došlo k zásadním změnám; můj otec je mrtev, také můj starší bratr. Tím se posláním, které mi svěřili, stalo bezpředmětné. Vrátit se domů a hlásit se o svá práva znamená dostat se do konfliktu. Zahájit válku.“

„No a co? Máš právo být knížetem!“ nenechala se ubrzdít Diana. „Když bude potřeba, tak ti spravedlnost vybojujem! Porazili jsme Malajce, porazíme taky vaše samuraje!“

Tošio pokývl hlavou. „A ty?“ obrátil se na mne.

„Domnívám se, že uposlechněš Dianinu radu,“ řekl jsem rozvážně. „Jsi rytíř Bušidó, máš svoji čest, posláním, právo... To vše je asi pravda. Ale kdybych ti měl poradit, řekl bych: Nasedni na moji loď a pojd' se mnou. Nabízím ti, abys žil v Arminu.“

Tošio zavřel oči a uvažoval.

„Neříkám to proto, že by moje nabídka byla podložena nějakou racionální úvahou. Mám jen takový pocit: kdykoliv jsme cokoliv udělali, nikdy to nedopadlo nejlépe. V Číně, na

Filipínách... zdá se mi, že když chci někomu prospět, mohu mu pouze nabídnout, aby opustil svou zemi a šel se mnou.“

Diana se tvářila zklamaně. Nedivil jsem se jí; chtěla vidět Japonsko, poznat místní zvyklosti, třeba se i servat se samuraji a porazit je. Kazil jsem jí plány.

„Když tě neposlechnu?“ pohlédl na mne Tošio.

„Půjdu s tebou do Koyanami a budu bojovat za tvé zájmy. A moje nabídka bude platit i potom. I kdybychom byli poraženi.“

„Porážka pro mne znamená smrt!“ připomenul.

„Útěk s kořistí je čestný útěk!“ připomněla zase Diana.

„To platí pro Saong-Čoua, ne pro mne!“

„Správně; ale musíme jim dokázat, oč jsou Zenoví mistři lepší!“ řekla Diana nadšeně.

„Třeba taky. Dobře. Rozhodl jsem takto: Půjdeme do Koyanami, tam se přihlásím a budu žádat svoje knížectví. Potřeboval bych vaši pomoc... A taky pomoc tvých šelem, Charry.“

„To je samozřejmý!“ nadchla se Diana. „Půjdou určitě rádi!“

„Ano, jsem pro.“ řekl jsem já. „Zastavíme se na lodi a vydáme patřičné rozkazy. Vezmem Aflargea, Tannarra a Ao Harrapa. A taky by s námi mohl jít Li. Čínského zbrojnoše mít můžeš, ne?“

Tošio přikývl. „Ale přesto vám chci říct: Nevím, co je správné a co ne. Mám pocit, že správné by bylo odejít. Přesto, kdybych to udělal, byla by to chyba. Můžete to pochopit?“

„Ano. Velmi dobře.“

„Je to pocit zcela nedůstojný Zenového mistra. Mistr se má vždy řídit tím, co je správné... Ale já...“

„To, co cítíš, Tošio Yamanaki,“ řekl jsem. „Je právě důkaz, že jsi skutečný Zenový mistr.“

Sešli jsme dolů a hostinský nám dal přinést jídlo; tvořilo je několik druhů rýže, vlasové nudle s kaší z chalu, různé omáčky, vařená zelenina, trochu sladkostí, vše uplácané bez péče či fantazie, a ryba nevýrazné chuti a zasmušilého vzhledu. K tomu dostatečné množství čaje, připraveného bez znalosti ušlechtilého zacházení s tímto královským nápojem. Po hostinách, jaké jsme poznali v Číně, to bylo nesmírně ubohé, ale Tošio na sobě nedával znát, že by mu nechutnalo. Jedli jsme tedy také, i když Diana bručela a nabízela, že je ochotna ve volném čase učit Japonce vařit. Během jídla vstoupila dírou ve stěně trojbarevná kočka a počala se lísat; Diana jí potěšeně věnovala svou misku i se zbytkem ryby a já ochotně tomu milému zvířátku přidal to, co mi nechutnalo. Lidé v hostinci se po nás ohlíželi nepřívětivými pohledy; mnozí by zajisté tímto jídlem nepohrdli.

„Prokázat milosrdenství zvířeti znamená získat dobrou karmu pro příští zrození.“ řekl Yamanaki a pohládl kočku po hřbetě.

Po jídle jsme se zvedli a provázeni našimi dvěma samuraji se vydali do města; tentokrát jsme šli pěšky.

Ulice byla, jak už jsem se zmínil, jedinou řekou bláta, což bylo s podivem, neboť vše ostatní bylo suché. Yamanaki do toho klidně stoupl, vůbec se choval o poznání méně vznešeně než dřív; zřejmě se rozhodl být nenápadný. Brodili jsme se tedy mezi loužemi a rozháněli svými kroky toulavé psy a děti, co se v blátě povalovaly. Domečky okolo cesty byly jeden jako druhý; čím dál od hlavní ulice, tím horší a horší, až se posléze změnily v shluk chatrčí tak ubohých, že jsme takovou bídu neviděli ani v Hongkongu. Lidé nás míjeli tápavě kolébavým krokem a vypadali všichni téměř stejně: muži vyhublí, hadrové kimono vykasané do půli stehen, ušmudlané copánky na temeni a nepořádně rozježené vlasy vpředu; ženy sedřené a strhané dřinou, v pestřejších cárech kimon rovněž vykasaných vysoko ke stehnům, tvář natřenou spoustou lícidla. Děti většinou nahé, hrály si v blátě a pokřikovaly na nás, žebroníce o almužnu. Psi byli vychrtlí a měli v očích zlý, hladový pohled. Kočky se otíraly kolem rohů, byly mohutné a silné, ale taky vyhublé, bylo na nich vidět, že slabé vyhynuly hladem. Na střeše jednoho domku seděla rota zasmušilých

krkavců, o nichž Diana prohlásila, že jsou to holubi pana starosty.

Prošli jsme tou ubohou vesnicí a přesvědčili se, že tam není nic, co by nás jakkoliv zaujalo; zašli jsme tedy do přístavu, na loď. Radostně nás tam uvítali a zajímali se, jak jsme pořídili.

„Vypadá to špatně,“ řekl jsem Andrejovi, kterého jsem považoval za nejúčelnějšího jako velitele. „V Koyanami došlo během doby ke změnám, které Tošia dočasně sesadily. Jeho otec, matka a bratr jsou mrtví, vládne tam jeho strýc, zřejmě neprávem. Půjdeme tam a budeme se snažit to změnit.“

„Fajn. Jak velkou armádu si bereš?“

„Bez armády. Tošio, já, Diana, Aflargeo, Tannarr, Ao Harrap, Li a dva samurajové, které tady vidíš. Vezmeme si samozřejmě zbraně, peníze, vše co budeme potřebovat. Ale asi to nebude lehké.“

„Fajn. Jak se dozvíme, že vás zabili?“

„To máš o našich schopnostech tak nízké mínění?“

„Mám nízké mínění o všem, co tady vidím. Tošio vysvětloval, že Japonsko je vysoce vyspělá země. Já si nemůžu pomoci, vidím tady kolem sebe bídu horší než v Číně.“

„Nemýlíš se; ale my jsme sem přišli, abychom aspoň část té bídy napravili. Tím, že uvedeme Tošia na knížecí trůn.“

„Jako vtip to je dobrý.“

„Máš nějaký lepší nápad?“

„Mám jich řadu. Bohužel, většina by narazila hned na začátku na prudký odpor všech obyvatel.“

„Taky dobrý. Vidím, že si rozumíme - ale prosím tě, vyhýbej se jakýmkoliv sporům. Místní velitelství nás přijalo hezky a nechce nám kazit plány, ale ani my je nesmíme provokovat.“

„Neboj se. Domluvím se s nimi.“

Vydal jsem poslední rozkazy a vzali jsme si všechno, co budeme na cestě potřebovat. Potom jsme se rozloučili a odešli. Šelmy dostaly příkaz v noci přejít na břeh a ukrýt se nedaleko nás; aby nebyly problémy, měl Li jít s nimi.

Když jsme se vrátili do hospody, oznámila mi Diana, že půjdeme do japonských lázní, vykoupat se, což vyjednal Yamanaki. Lázně se nacházely ve dvoře, pod širým nebem a skládaly se z kádě s horkou vodou a kádě se studenou vodou; přelézalo se z jedné do druhé. Dobrodiní tohoto osvěžujícího zařízení už využívali někteří z hostů, tři pánové a dvě dámy. Dav chudáků, kteří si to nemohli dovolit, postával okolo v uctivé vzdálenosti a čuměl.

Tvářil jsem se na ten přepych divně. Jedna ze zásad, které měl Tošio vštípeny, byla čistotnost; hovořil však též o cudnosti, do toho mi koupání před veřejností nezapadalo. Ovšem ti lidé si zřejmě nebyli vědomi, že by se dělo něco zvláštního, v očích čumilů jsem neviděl ani tak touhu po přítomných ženách, jako spíš závist, že se koupat můžou, kdežto obyčejný lid nikoliv.

Diana shodila kimono, meč opřela o stěnu a radostně se chystala ke koupeli; ona se koupe velice ráda a ještě radši má při tom hodně kamarádů, aby si mohla povídat, případně někoho zlobit. Byla nesporně hezčí než obě zbývající ženy, ovšem ne tady v Japonsku. Kedo po straně povídal Hansaróovi, že se nediví jejímu zvyku oblékat se jako muž, když vůbec nemá ženskou postavu a vypadá jako kluk. Ty dvě dámy byly ovšem nesporně ženy; široké v bocích, s odulými břichy a svěšenými nadry, v těle sádelnaté, zato s rukama a nohama hubenýma. Když si omyly z tváří líčidlo, ukázalo se, jak jsou beznadějně ošklivé. Jejich průvodci nestáli taky za nic; možná byli důležití a vlivní hodnostáři, ale jejich svalstvo bylo ochablé a hadrovité, silně pochybuji, že by jim služební meče byly k nějakému užitku v boji.

Taky jsme si mohli prohlédnout svoje samuraje; no... nevím. Třeba Kedo vypadal jako kovářka u nás ve vsi, která léčila bolavé zuby a drobná zranění, držela svému muži koně, když je koval a v jednom kuse bručela, když ho obskakovala. Z místních vypadal nejlíp Yamanaki; ti ostatní by se těžko

mohli objevit na tancovačce v naší vesnici, aby se jim děvčata nevysmála. Všichni mi sahalí sotva po rameno a o svalech se nedalo hovořit.

Jednou mi Tošio řekl, že kdybych pořádně jedl, měl bych postavu na zápas sumo. Později jsem takové zápasníky viděl; jsou to muži těžcí stopadesát až dvě stě kilo a jejich váhu tvoří napůl svaly a špek. Taková hora masa se důstojně valí ulicí a všichni před ním ustupují, protože je taky o kus větší než normální Japonci a když někoho z nich obejmeme, rozmačká ho jako chrousta. Nicméně jejich síla jim není k ničemu, když proti nim stojí bojovník jako Tošio; ten by dokázal takového obra zabít pouhým úderem ruky.

Koupání se v Japonsku provádí tak, že se člověk postaví na odpadní kanál, natře se mýdlem a pak polévá vodou, dokud ze sebe mýdlo nesmyje a nedostane pocit, že je dokonale čistý. Tento proces se může opakovat i několikrát. Přesně jako na lodi. Až se očistí, vlezte si do vody horké téměř k nesnesení a vydrží tam, dokud se dokonale neprohřeje; když už vydržet nemůže, přeleze do studené, a tak ještě několikrát. Je to docela příjemné a v každém případě přispívá k otužilosti organismu.

Zatímco jsem zjišťoval, z čeho dělají to mýdlo, že tak podivně páchne a svědí mě po něm celé tělo, přiblížily se ty dvě Japonky k Dianě a daly se do ní se zvědavostí všech žen světa:

„Poslouchej, ty... jsi žena nebo muž?“

„Přece vidíš, ne?“

„Ano, ovšem. Ale čím se cítíš být? Ženou nebo mužem?“

Diana vyprskla smíchy, když pochopila, jak to myslí. Osoby se zvláštními choutkami jí byly vždy pro legraci. „Jsem normální žena! Tam ten veliký, to je můj muž. Kníže Charry Guyrlayowe.“

„Když s ním spíš, jsi žena! Proč tedy chodíš oblečená a učesaná jako muž? Není to nemravné?“

„Jsem žena a zároveň samuraj. Bojuji jako muž a svého pána doprovázím všude, kam jde. Mužský oděv je pohodlnější.“

„Skutečně bojuješ tím mečem, co nosíš?“

„Ovšem. Zeptej se, viděli to.“

„A tvoji rodiče ti to dovolí?“

„Nemám už rodiče. Mám jen svého muže.“

„A když tě muž bije, bráníš se proti němu mečem?“ zeptala se jedna s očima velice vykulenýma.

„Můj muž mě nebije. Leda, když cvičíme. Ale to se mi líbí.“

„Proč tě nebije? Koho bije, když má zlost?“

„Toho, na koho se rozzlobí. Můj muž se někdy rozzlobí velice; to potom zbije třeba několik lidí najednou!“

„To je zvláštní,“ řekla starší Japonka. „Můj muž bije vždycky jen mne, když ho někdo rozzlobí. Netroufl by si na nikoho jiného. Každý muž si vylévá zlost na své ženě!“

„Tak je hlupák a zbabělec. Naplivej mu do obličeje, prašť ho něčím po hlavě a uteč mu!“

Jeden muž, který se koupal v kádi vedle nich, se zprudka otočil a ve tváři se mu zračil hněv. „Kdo že je hlupák a zbabělec? Ty, která nejsi ženou ani mužem, se odvážíš urážet mne, sluhu štolby samotného správce knížecího paláce ve Fukuoce? Kdo jsi, že se opovažuješ takhle mluvit? Tvůj muž tě příliš málo bije, když tě nedokázal slušně vychovat!“

„Tak to seš ty - to hnusný prase, co se odvažuje bít svou ženu, protože si netroufne na nikoho jinýho? Otevři ještě jednou svou odpornou hubu a hned přes ni dostaneš!“

Ten chlap udělal chybu a vysunul se z kádě. Natáhl ruku a chtěl Dianu uhodit, ale ta jej chytila za copánek a stáhla mu hlavu pod vodu. Zmítal sebou divoce jako polapený kapr, z vody šly četné bublinky, obě ženy uděšeně pištěly, ale Diana ho pustila, až když jeho pohyby počaly ztrácet na účelnosti. Tehdy se vynořil, celý modrý v obličeji a s očima vypoulenýma.

„Tak co?“ ptala se Diana. „Chceš se prát dál?“

Zřejmě pochopil, kdo je tady pánem; příšerně se zašklebil, ale potom sklonil hlavu, až se placatým nosem dotkl hladiny a řekl velmi uctivě: „Odpusťte mi, pane, že jsem si dovolil vás urazit! Nechovejte hněv vůči mé ubohosti - odcházím se stydět!“

Obrátil se na svou ženu a zavelel rázně: „Ven!“

Diana vyčkala, až oba vylezli, potom se rozkošnický natáhla do horké vody v těsné kádi. Já však viděl i to, co se dělo dál; muž pohlédl na svou ženu nenávistně a zavelel: „Přines mi hůl!“

Nahá, nehezká ženská se rozběhla blátem ke zdi, kde stála jeho bambusová hůl a přinesla mu ji; on tu tyč vzal a počal ji bít, surově a hrubě. Žena křičela a utíkala; zakopla a natáhla se do bláta, její muž ji kopal a tloukl holí.

Diana vykoukla přes okraj kádě a zamračila se. „Já tam na něho vlítnu! Já ho seřežu!“

„Nepleť se do toho,“ řekl líně Tošio. „Jenom to zhoršíš! Je to jeho žena, má právo dělat si s ní, co chce!“

Diana se nasupila. „Já taky můžu dělat, co chci! Jsem samuraj!“

„Tak dělej, co chceš.“ Yamanaki se opřel lokty o okraj kádě a díval se, co se bude dít.

Diana se pružně vyhoupla na okraj kádě a seskočila; dvěma skoky přeběhla vzdálenost k roztomilé manželské dvojici a v běhu chlapa srazila úderem bosé nohy do páteře. Přeletěl přes svoji ženu, rozplácl se v blátě a nechápal. Pokusil se zvednout svoji hůl, ale mávla napjatou rukou a přerazila ji hranou dlaně. Vyskočila a dopadla mu oběma nohama na břicho, čímž mu vyrazila dech. Pak ho špičkami prstů udeřila do ledvin. Nechala ho vstát, ale jenom proto, aby ho jednou pěstí praštila do žaludku, druhou do tváře. Jak padal, podržela si ho rukou za copánek a obličej mu rozbila o vlastní koleno. Pak mu ještě dala pěstí do vazů, jako když se poráží prase. Muž se válel v blátě a vyl bolestí; zmohl se ještě na nějakou sprostou nadávku, tak se otočila a nakopla ho do rozkroku. Pak se otočila a vracela ke kádi. Muž se za pomoci své ženy

dovlekl ke zdi - tam se svíjel, zvracel a vyl bolestí. Diváci se smáli, pokřikovali a chválili Dianu.

„Tvoje žena je ještě dítě. Hraje si.“ usoudil Yamanaki, otočil se na záda a počal si šplíchat vodu na prsa.

Diana se slastně protáhla. „Od teďka cvičím nahá. Každý oblečení tě někde škrtí.“

Tvářila se, jako by se nic nestalo; lázeň ji brzy omrzela a tak se šla rozložit na terasu na slunce, které mělo tělo osušit a dodat mu sílu. Šli jsme za ní; byly tam dvě dívky, které měly za úkol postarat se o naše ruce a nohy a holič, který upravoval vlasy a moc si nevěděl rady s Dianou. Ke cti své ženy musím přiznat, že se nepokusila jej k ničemu ukecat; ostatně, přišel jsem během jejich rozmluvy a přísně mu zakázal se jejích vlasů třeba jen dotknout. Vzhled našich samurajů mne přesvědčil, že je přípustné chodit s několik centimetrů dlouhými kšticemi, takže Diana vypadala docela stylově. Tošio si dal vyholit svoji tonzuru a opět uplést copánek, já tedy také; rány ještě nebyly zcela zhojené a bylo lépe držet je v čistotě. Hansaró a Kedo zahájili s holičem diskusi a když zjistili, že nebudou muset nic platit, dali se předpisově upravit. Diana mi s rozkoší prozradila, že za moje peníze; lázeň i všechny služby v tomto hotelu zaplatil Tošio z peněz, co jsme sebrali jako kořist lupičům na ostrovech. Moc mi to zvedlo náladu.

Večeře byla ještě mizernější než oběd; opět nám předložili rybu, blízkou příbuznou té, co byla k obědu. Dal jsem ji skoro celou kočce, která si pro ni přišla. Diana použila několikrát slova Fuj!, pouze Yamanaki jedl s klidem, vědom si zásady, že nám jídlo nemá poskytovat smyslový požitek, ale sílu udržovat tělo a duši pohromadě.

Poté jsme šli spát. Diana očekávala s těžko utajovanou rozkoší, jak se složím na svou rohož; potřeboval bych o polovičku delší, ne-li dvojnásobnou. V Japonsku jsou rohože tatami typizované, mám smůlu. Dále byla v pokoji nepříjemná zima, netopilo se tam a asi to ani nešlo. Přikrývky byly bezúčelně tenké a proti ničemu nechránily. Nakonec jsem se rozhodl dovolit své ženě, aby si poradila, jak umí. Vytvořila pro sebe a pro mne hnízdo ze všeho, co v pokoji nalezla,

stulila se mi do náruče a spokojeně usnula. Tošio se jen usmál a klidně usnul taky.

Probudila mne zima, přes všechno, čím jsme se přikryli; Diana už byla taky vzhůru a měla jeden zajímavý nápad, jak se zahřát, ale zamítl jsem to s ohledem na okolí. Zřejmě jsme však způsobili nějaký hluk, Tošio otevřel oči a rozhodl se vstát. Pomohlo nám, když jsme se na dvoře polili studenou vodou a pak si zacvičili; z kůže nám stoupala pára a od úst horký dech, ale skutečně se nám dařilo lépe. V dobré náladě jsme šli na snídani a konstatovali, že nám tentokrát nepředložili žádnou rybu, pouze nudle, zeleninu a nějaké sladkosti s čajem. Byli jsme jim upřímně vděční.

Po snídani Diana zaútočila na Tošia tvrdými připomínkami vůči úrovni hotelu, jídlu, zimě, rohožím a všemu ostatnímu. Prohlásila důrazně, že od teďka budeme spát radši v lese, protože nevidí mezi zimou vevnitř a venku žádný rozdíl a péči, kterou prokazují svým hostům zdejší hostinští, ráda oželí. Tošio se usmíval.

„Proč se nezahřejete navzájem?“ otázal se vlídně. „Pokud mě poctíte důvěrou, dohlédnu, aby vás během ranního milování nikdo z nepřátel nevyrušil...“

Začali jsme se ho vyslyšet, jak to myslí; domluva to byla dost složitá a chvíli trvala, ale dozvěděli jsme se asi toto: Mravy této země jsou stanoveny s ohledem na vznešenost jednotlivých skupin obyvatelstva. Co dělá kníže, je správné pro všechny jeho podřízené. Pokud se pánovi uráčí milovat se se svojí ženou či konkubínou před zraky podřízených, je to pro ně čest. Pokud se rozhodne vyžádat si k tomu účelu ženu nebo dceru rónina, chudého šlechtice, je to velké vyznamenání pro celou rodinu; kromě toho patří k dobrým zvykům za dívku zaplatit. Samuraj či chudší šlechtic zachází stejně se svými sluhy a poddanými, takže jen ti nejubožejší nemají žádnou šanci někomu vnutit svou vůli. Tyto zvyklosti sice v poslední době někteří lidé od dvora považují za nevhodné, zejména cizincům se nelíbí, ale v tomto kraji ještě vládou správné starobylé mravy a Tošio s nimi zásadně souhlasí.

„To myslíš vážně?“ potřepávala Diana hlavou.

„Když mi nevěříš, vyzkoušej si to na našich samurajích!“

„Tos jí teda poradil,“ povzdychl jsem si. „Ať do této chvíle brala aspoň trochu ohled na mínění lidí. Teď...“

Připoutalo to její pozornost k mé osobě. „Ty na mne vůbec nemluv! Na tebe budu dneska celý den mimořádně protivná!“

Vyděsil jsem se, ale ne natolik, abych své opomenutí ještě teď napravoval; šelmy na nás už určitě čekaly v lese. Zaplatili jsme tedy krčmáři, což ho uvedlo do stavu nelíčeného nadšení; potom jsme se vydali na cestu.

V Japonsku se chodí pěšky, pán jako kmán; jediným dopravním prostředkem jsou nosítka, ale to bych neriskoval. Koně tam sice žijí, ale jezdí na nich pouze osoby vojenského stavu. To jsme my byli, ovšem koně nebyli; v celé vesnici jen dva, tak sešli, že by nás v žádném případě neunesli. Hodili jsme na záda svoje uzlíky s jídlem a šlapali stezkou do kopce.

Napřed jsme šli okolo políček, kde se pěstovala rýže; množství udřených žen, dětí i mužů tam po stehna ve vodě pilně protrhávalo stvolý, bez viditelného výsledku. Zvedli na chvíli hlavy, když jsme okolo nich procházeli, ale pak zas pokračovali ve své práci. Míjeli jsme ubohé chatrče, pole zeleniny, potom pastviny, na nichž se popásaly dlouhosrsté kravičky s mohutnými rohy, malými vemínky a velkýma smutnýma očima; proč koukaly tak smutně, nevím. Šlapali jsme, jak se dalo, cesta byla mizerná a Diana si falešně hvízдалa, k údivu Japonců - tak to pokračovalo vysoko do hor, až jsme se dostali do lesíka.

Čekal jsem, co bude; dočkal jsem se, když Aflargeo vyskočil z houští a dopadl před naši pětici, blýskaje zelenýma očima. Zároveň se vynořili z houštin po obou stranách cesty Ao Harrap a Tannarr, rovněž nadšení, že nás vidí. A radostně nás zdravili.

Hansaró a Kedo zařvali leknutím. Oba naráz tasili meče a chtěli nás krýt vlastním tělem; když je Tošio rázně zakřikl a viděli, že ty strašlivé šelmy objímáme a mazlíme se s nimi jako s kočkami, vyděsili se ještě víc. Tentokrát měli strach z démonů.

„Pane!“ vydechl Hansaró. „Ti hrozní d'áblové - patří k vám?“

„To jsou naši samurajové, Hansaró; čekají tu na nás. A nejsou to d'áblové, nýbrž tygr, leopard a jaguár.“

„Ano, tygra jsem viděl... na obrázku.“ řekl Kedo. „Ale v tomto kraji nikdo takový už dávno nežije! V dávných dobách vznešení hrdinové bojovali s takovými... těmi skvrnitými!“

„Jmenují se Aflargeo, Tannarr a Ao Harrap,“ představovala Diana svoje miláčky. „Budou nás doprovázet po cestě.“

Oba samurajové padli na kolena. „Potom nejste obyčejní lidé! Jsi kouzelník, když dokážeš přinutit šelmy, aby ti sloužily!“

„Proč kouzelník? Jsem jejich přítel. Proto mne vzal princ Yamanaki do Koyanami, abychom mu pomohli na trůn...“

„Milost, pane, nezabíjej nás!“ prosil Hansaró. „Budeme sloužit tvé milosti, jak slouží samuraj pánovi! Nemusíš nám dávat žádné peníze... stačí nám právo být tvými bojovníky!“

Tošio jim věnoval laskavý úsměv. „Zdá se, že začínáte chápat, co je vaší povinností. Dobře; vezmu vás s sebou.“

Cítili se velice potěšeni. Zařadili se zase za nás a šlapali, bázlivě se rozhlížejíce, odkud se vynoří další tlupa příšer. Moc je nepřekvapil Li, který se k nim přidal; měl jiný účes a oděv, takže ho nebrali vážně.

Šlapali jsme celý den, převážně do kopce; pokud jsme si někdy mohli vydechnout, bylo to jen proto, abychom vzápětí objevili další strmou stezku do výšky. Ale pro zpestření jsme přecházeli prudké potoky a říčky a jednou dokonce bažinu; Diana se těšila, že by v ní mohli být krokodýli, ale objevila sotva čolky a žáby. Zkusila vysvětlit Japoncům, co je krokodýl, ale nezjistila nic, samurajové se maximálně vyděsili, jaké demony zná.

Naše kočky se vydaly na lov a vyslídily jelena; pomohli jsme jim ho ulovit a rozporcovat, Li objevil divokou zeleninu, kterou mohl použít, a měli jsme zásobu placek a rýže, takže nebyl důvod vyhledávat lidská obydlí. Rozhodli jsme se spát

na vhodném místě v lese; když se to dozvěděli Hansaró a Kedo, jejich tváře dávaly najevo zděšení. Diana vyzvídala a zakrátko se přiznali, že mají obavy z démonů a nočních strašidel, kterým se říká bakemona a po soumraku vylézají z různých děr, aby pila krev kolemjdoucím.

„Takový maličkosti nechte na mně,“ ujistila je s úsměvem. „Až nějaký strašidlo přileze, nezapomeňte mě vzbudit; musím ho vidět. Když to půjde, vezmem ho s sebou jako dalšího samuraje!“

Nevypadali nějak moc uklidněni. Když jsme se utábořili blízko kouzelného jezírka, do něhož spadl proud vodopádem a ze kterého voda vytékala potokem plným ryb, rozhlíželi se čím dál zděšeněji.

„Skutečně tady chcete spát?“ ptal se Hansaró.

„A proč ne? Mně se tu líbí! Ten vodopád bude prima sprcha; jdu se koupat.“ oznámila Diana a jala se uvádět slova ve skutek.

„Ale tady je určitě plno strašidel a příšer!“

„Vážně? Šelmy jdou chytat ryby, tak kdyby chytily taky nějakou příšeru, ne abyste ji sežrali, než přijdu!“

Dali jsme se do práce všichni, i Tošio, ať se to samurajům líbí či nikoliv. Začali jsme opékat kusy jelena a Li připravoval různé přílohy, zcela nepochybně lepší než péče v hostinci. Samurajové z větší části koukali, aspoň ale nasbírali dříví. Protože Li uměl vařit, jedli jsme toho večera líp než minulý večer; kupodivu ale našim samurajům to bylo jedno, zřejmě zcela postrádali jakýkoliv smysl pro chutnou stravu.

Hlídku v noci držely šelmy a bohužel, žádné strašidlo se jim nepodařilo objevit, takže jsme spali v pohodě až do rána; ani nám nebylo zima, přesto se Diana ráno nenechala připravit o svá práva a slíbila, že dneska už protivná nebude. Zaplavala si v jezírku, osprchovala se pod vodopádem a prohlásila, že má náladu šlapat dál a poznávat další krásy japonských hor.

A taky jsme šlapali; za celý den jsme nepotkali živou duši, vyjma nějakého poustevníka uprostřed divočiny, ale ten před námi utekl dřív, než jsme mu mohli složit poklony. Yamanaki

nás těšil, že už zítra ráno dojdeme na území jeho rodu, tak jsem mlčel; jen Diana trochu nadávala na odřené nohy. Překročili jsme nejvyšší hřebeny a sestupovali do údolí; pozdě odpoledne jsme objevili rozbořenou vesnici, docela opuštěnou, a rozhodli se tam strávit noc. Yamanaki tvrdil, že obyvatelé nemohli vydržet svou bídu a odešli někam, kde jim je líp. (Kam asi, v Japonsku?)

Dřevěné domky se z větší části rozpadly, ty lepší obývala stáda opic, s nimiž jsme rozhodně netoužili bydlet; nejzachovaleji vypadala vesnická pagoda, ve které však bohužel nezbylo nic než zhruba osmimetrová socha Buddhy; přesto se tam Dianě líbilo. Tošio jí potvrdil, že patří k místním zvykům hledat pohostinství v kláštrech, tak jsme si rozložili deky v přední síni, rozdělali oheň a připravili jídlo ze zbytků od včerejška. Tošio využil příležitosti, obětoval Buddhovi vonnou tyčinku a prosil za zdar výpravy; připojili jsme se k němu a také složili poklony.

Záře našeho ohně přilákala jediného obyvatele, který tu zbyl; nejdřív jsme se domnívali, že se nám povedlo skutečně probudit nějaké strašidlo, protože ani moc jako člověk nevypadal. Byl to shrbený dědoušek, nesmírně starý, odhadem osmdesát až sto let. Ploužil se s otýpkou roští na zádech, opíral se o hůlčičku, vlasy a vousy měl docela bílé a velice dlouhé, tvář svraštělou tak, že připomínala zhnědlý a pomačkaný pergamen. Špatně viděl, téměř neslyšel a když mluvil, nebylo mu rozumět, protože neměl žádné zuby. Čím se živí, nedokázal objasnit. Jediný kus oděvu, který halil jeho rachitickou postavičku, byl roztrhaný hadr neurčité původní barvy. Dědoušek se přišoural tak blízko, abychom na něj viděli, ale dosti daleko, aby to nevypadalo, že se nám vtírá. Ani neprosil o nějaký dar, zřejmě se bál.

Okamžitě jsme jej pozvali, aby přišel blíž, a dali mu jíst od všeho, co máme. Pořád měl veliký strach, až když se mu podařilo trochu si nacpat břicho, rozveselil se a počalo se mu mezi námi asi líbit. Občas něco povídal, zřejmě líčil svůj strastiplný život a dosavadní osudy - ale nechápali jsme ho.

Kupodivu ani na chvíli nepovažoval Dianu za kluka - když ho oslovila, počal jí něco nadšeně vysvětlovat, ale Diana

kroutila hlavou a taky mu nerozuměla. Vysvitlo, že mluví nějakým nářečím, kterému rozumějí nejspíš jen místní lidé; ale velmi se divil, že nechápe, co mu povídá.

„Moc mě to mrzí,“ vysvětlovala mu. „Ale já se narodila moc daleko odtud, v cizí zemi! V Japonsku jsem nikdy nebyla!“

Dědek se počal třást jako v horečce; nejdřív jsem myslel, že se rozčílil, pak mi došlo, že se pouze směje. Klepal se tak, že jsem měl obavy o jeho zdraví, ale nic se mu nestalo; jen říkal:

„Ty žes tu nikdy nebyla? Chachá! Bylas tady... ale už je to dávno! Nic si nepamatuješ! Nic!“

„Co to povídáš?“ ptal se Tošio.

„A stejně jsi tu byla! V době, kdy Susanoo, bůh mořských plání, bojoval se Sluneční Paní Amaterasu, jsi pásala císařské stádo draků. Ale sloužila jsi špatně a draci se ti rozprchli! Proto musíš žít v lidském těle, dokud je všechny nepochytáš!“

Diana nechápala; také naši samurajové byli dost překvapeni. Tošio řekl něco nesrozumitelného a asi dost nepřívětivého, stařík ale trval na svém. Dokonce přidával další a další podrobnosti, až jsme dospěli k přesvědčení, že se mu mysl plete a plácá páté přes deváté. Obdarovali jsme ho vším, co jsme mohli postrádat a chtěli jít spát. Dědek moc děkoval; Hansaró se ho ještě zeptal:

„Žena, které říkají Diana, si někdy počíná velice podivně. Víš něco o tom, proč to je?“

Dědek se rozesmál bezzubými ústy. „Nevím! Nikdo nic neví! Proč by někdo měl něco vědět? Stačí, že ona to ví, ne?“

„Jistě... ale je to velice zvláštní!“

„Tak ať! Ona je Pasačka draků; nechte ji být, však si poradí! Nech ji - ať sama pochytá všechny draky. Pak bude svět v pořádku!“

Hansaró nad tím tedy mávl rukou a dědek zmizel ve tmě.

Následujícího dne jsme počali sestupovat z kopců do údolí, do úrodnějšího kraje; Tošio nám ukázal jednu soutěsku, kterou musíme projít. Tam začíná území knížete z Koyanami, jeho domov.

Soutěska to byla moc pěkná, měla strmé stěny a prostředkem tekla potok, v němž Diana šlapala a smála se tomu. Bohužel tam stála dřevěná strážnice, napolo zřícená, a vedle ní přes cestu šest samurajů s meči a asi dvacet vojáků s kopími, kteří na nás nehleděli ani trochu přátelsky.

Diana si přestala zpívat a vyskočila z potoka na pevnou zemi, když je spatřila. Yamanaki si přešel na zkoušku dlaní po ohlazené rukojeti meče, Aflargeo naježil hřbet. Hansaró a Kedo se na sebe podívali a rozhodli se zůstat při nás.

Yamanaki kráčel klidně proti těm šesti samurajům. Zastavil se kousek před nimi a chvíli vyčkával; pak řekl: „Jakým právem mi zastupujete cestu?“

„Kdo jsi a kdo jsou tvoji průvodci?“ ptal se jeden z nich.

„Jsem Tošio Yamanaki, kníže z Koyanami.“

Ani to s nimi nehnulo. Buď od někoho věděli, že jsme přišli, nebo tady na to celou dobu čekali.

„Lžeš! Jsi podvodník a lhář. Mám rozkaz nepustit nikoho do Koyanami. Je to rozkaz knížete, jímž je Kagešu Omó!“

„Kagešu Omó je můj strýc. Ale knížetem bude jenom do té chvíle, než dojdu do Koyanami.“

„Máme povinnost zabít každého, kdo chce vstoupit do Koyanami proti vůli knížete! Otoč se a odejdi, nebo zemřeš!“

Tošio si založil ruce na prsou. „Kdo mne zabije? Těchto šest zbabělých ničemů?“

Samuraj vytrhl z pochvy meč; i ostatní tasili a hnali se Tošia obklíčit. Z Yamanakiho ruky se krátce zableskla čepel a mluvčí klesl probodnut; dva další napadli Tošia, dva se hnali proti mně a Dianě, zbylí tři se dali do Hansaróa, Keda a Lia; vojáci s kopími šli svým pánům na pomoc, někteří se hrnuli i na šelmy.

Šlo to velice rychle; sotva jsem stačil vytasit meč, už byli u mne. Jednoho vojáka jsem sekl do hrudi, jednomu ze samurajů probodl ruku, Aflargeo ho vzápětí zakousl. Vojáci se pokoušeli zasáhnout mne kopími, ale když viděli neslavný konec svých druhů, radši se obrátili a dali se na útěk.

Diana si zatím poradila se všemi svými protivníky, samurajem i čtyřmi vojáky. Nejdřív se proti nim bránila mečem v pochvě, tak také odrazila toho samuraje - ale při dalším útoku byla přinucena meč vytáhnout a muž se na něj sám napíchl. Vzápětí sekla jednoho vojáka a dalšího strhl Tannarr. Li při prvním střetnutí přesekl jednoho vojáka vejpůl; další, když to viděl, začal prchat, ale Li vzal kopí padlého a hodil za ním; zasáhlo ho do zad a on klesl. Yamanaki už rovněž zabil oba samuraje a vojáci před ním utekli.

Nejhůř to vypadalo s našimi samuraji a Ao Harrapem. Hansaró zabil jednoho vojáka, druhého poranil; ale s vypětím všech sil odrážel útoky samuraje. Kedo nevydržel; zabil sice samuraje, ale jeden voják ho bodl kopím do ramene a Kedo klesl. Ao Harrap se bil se čtyřmi vojáky najednou a v boku měl vraženo kopí; naštěstí ne příliš hluboko.

Diana opět jednou hodila nožem; zachránila tím Kedovi život, neboť jeden z vojáků se chystal ho dobít. Li skočil na pomoc Hansaróovi a když se na něj samuraj vrhl, zabil ho. Já zatím šel na pomoc Ao Harrapovi a zabil muže, kteří jej ohrožovali.

To byl konec bitvy; nepřátelé buď byli zraněni, nebo vzali do zaječích, nebo padli. My jsme měli těžce raněného Keda a lehčeji pošramoceného Ao Harrapa - a žádného lékaře, který by je ošetřil. Yamanaki byl zcela neporušen, já také, o Dianě ani nemluví. Hansaró byl trochu potlučen a měl malou ranku na tváři. Aflargeo, Tannarr a Li z toho vyšli zdraví.

Ošetření zraněných se ujala Diana; a když už byla při tom, postarala se i o raněné nepřátele, což je v jejich kruzích zcela neznámá věc. Zato Hansaró okamžitě pobral všechno, co padlí měli cenného; v chatrči našel šmatlavého koně, na něhož ten majetek naložil a navrch přidal Keda, který se sotva držel v sedle. Je zřejmě zvykem obírat padlé, protože se napřed

slušně zeptal, zda si nechci něco z jejich majetku ponechat; řekl jsem, že dám vše, co by mi patřilo, raněnému Kedovi.

Hansaró navrhl, že zaveze Keda a věci do nejbližší obydlené vesnice a tam uloží; neradil brát ho s sebou do Koyanami, asi by ho jako nepřítele rovnou zabili. Tvrdil, že půl dne cesty odtud se nachází nějaká vesnice, ovšem nevhodným směrem; svolili jsme, tak se vydal s koněm a Kedem na nejbližším rozcestí doleva. Diana soudila, že se už nevrátí, když viděl, jak to s námi vypadá; řekl jsem, že to není žádná hrozná škoda.

My čtyři a naše tři šelmy jsme pokračovali v cestě do knížectví Koyanami; teď jsme šli lesnatým předhůřím, členitým a velmi nepřehledným. Yamanaki nás bavil vyprávěním o lupičích, kteří se tady skrývali za časů jeho dědečka. Domníval se asi, že takové vzpomínky posílí naši bojovnost.

Brzy odpoledne, za velkého žáru, jsme zastavili u jakési říčky, spadající po balvanech do kamenitého údolí - pod malým vodopádem se vytvořila tůň s čistou chladnou vodou. Zastavili jsme hlavně kvůli Ao Harrapovi, jemuž Diana znovu vymyla ránu; při tom se rozhodla vykoupat, což jsme s radostí přijali. Odložili jsme oděv i zbraně a vstoupili do tůně. Já a Tošio jsme zůstali u břehu, Diana plavala (nebo lezla po dně) po celé tůni, potápěla se a zkoušela vyprovokovat Lia, aby se s ní pral. Ao Harrap se chladil na mělčině, ostatní šelmy ulehly do stínu a spaly.

Náhle jsem zaslechl nějaký podezřelý zvuk; v téže chvíli zvedl Ao Harrap hlavu, i Aflargeo a Tannarr se probudili. Vzápětí šelmy vyskočily na nohy a i já se zvedl, neboť jsem zaslechl dusot kopyt; pak se z lesa vynořila banda řvoucích jezdců na koních, mávajících nad hlavami meči. Několika skoky jsem byl u meče, vytasil a očekával je; Yamanaki se mi okamžitě postavil po bok. Diana vyběhla z vody, běžela ke svým věcem a něco tam hledala.

Bylo to víc než třicet chlapů na koních, po zuby ozbrojených; jejich velitel měl dokonce docela dobrou pušku, ze které dvakrát vystřelil, ale za jízdy se nedokázal trefit. Všichni ti muži byli oblečeni do pestrých kimon, vesměs

potrhaných a špinavých, byli vousatí a měli copánky nepořádně rozčuchané nad zarostlou hlavou.

„Bandité!“ vykřikl Yamanaki. „Střílej!“

Sehnul jsem se a vytáhl ze složeného kimona dva revolvery; nosil jsem je schovány v pečlivě ukrytých pouzdrech. Taky Tošio vytáhl revolver, ale první se k akci dostala Diana. Spatřil jsem, jak velitel ničemů v plném trysku rozhodil rukama a sletěl pozadu s koně; v prsou se mu zaleskla perleťová rukojeť Dianiny dýky. Vzápětí už Diana střílela, stejně jako my.

Měli jsme šestiranné revolvery s otočným zásobníkem; stříleli jsme z bezprostřední blízkosti a většinou zasahovali cíl, i když cválali kolem nás a snažili se našim kulkám vyhnout. Postříleli jsme jich osmnáct, jednoho zabila Diana nožem, jednomu rozbil Li hlavu nunčaky, další tři strhly šelmy s koní; zbývalo ještě deset dobře ozbrojených chlapů, kteří se na nás vrhli s dlouhými samurajskými meči.

Probodl jsem prvního, který na mne zaútočil a sundal ho z koně. Ránu dalšího jsem odrazil. Viděl jsem, jak Diana hodila jednomu do tváře hrst bláta, skočila k němu a chytila jeho koně za otěže. Splašil se a začal vyvádět, jeho jezdec měl spoustu práce, aby se na něm udržel, tak chytila chlapa za kimono a strhla ho ze sedla. Jediným svižným pohybem se vyhoupla koni na hřbet a vzápětí už probodla lupiče, který se po ní hnál. Li si počínal chytře: čas od času odněkud znenadání vyskočil, probodl nějakého banditu nebo mu podřízl krk a zase zmizel.

Yamanaki probodl dva muže - ale v té chvíli dostal ránu do hlavy, jíž taktak uhnul a která mu natrhla kůži na spánku; nebýt Tannarra, který skočil na ničemu zezadu a zakousl ho, byl Tošio mrtev. Podařilo se mi seknout dalšího, ale v tu chvíli se z lesa vyhrnula nová tlupa, tentokrát pěších. Začali jsme se s nimi sekat; avšak Dianin kůň, když se na ně hnala, začal trojčit a shodil ji ze sedla přímo pod nohy těm lumpům. Tannarr se jí vrhl na pomoc, taky Ao Harrap - já se však musel nejdřív zbavit dvou jezdců, kteří ohrožovali mne a Yamanakiho. Diana vyskočila na nohy; nejdřív je zarazilo, že je žena a nahá, neútočili na ni a ona dva probodla, jen to

hvízdlo. Pak ji začali honit. Měla tolik rozumu, že hodila meč jednomu do břicha a po hlavě skočila do tůně; muži se zarazili na břehu a váhali, co dál. Jejich velitel na ně křikl, tak se dva vrhli za Dianou. Bylo to poslední, co ten velitel spáchal, vzápětí na něj skočil Li a vrazil mu ohryzek do hrdla úderem pěsti. Yamanaki zabil jednoho z protivníků sekem, kterému se říká kimotori: rozťal ho jedinou ranou od ramene až k protějšímu boku. Já zatím rozpáral dalšího, zbylí pochopili, že všechno je v pekle a dali se na útěk. Šelmy se je jaly pronásledovat, ale já pospíšil za Dianou.

Ležela totiž na hladině, bezmocně sebou plácala a vypadala těžce raněná. Taky se kolem ní rozléval proud rudé krve; nebylo jasno, zda z ní nebo dvou banditů, kteří se jí neprozřetelně připletli do cesty. Vynesl jsem ji v náručí a zjistil, že krev se jí řine z hlavy. Položil jsem ji na břeh. Tannarr přiběhl a rozpačitě ji očichával.

Byla při vědomí - zamrkala a pokusila se usmát.

„Co je ti?“ ptal jsem se. „Co se ti stalo, holčičko moje?“

Rozhrnul jsem jí vlasy; byla tam tržná rána, ze které tekla ta krev. Vypadalo to dost nebezpečně.

„To je... jak jsem skočila do té tůně! Rozbila jsem si hlavu... jako malá pitomá holka! O kámen! Já bych do toho...“

„Tak sláva, to nic není! Když ses ještě dokázala bránit...“

„Sami se potloukli... když spadli. Jenom jsem je dorazila... krisem. Kde mám svůj kris?“

Zapadl patrně do vody, když ji přemohla slabost. Tannarr šel ochotně do vody ho hledat, já se zatím pokoušel nalézt v naší lékárnice něco na vyčištění a ošetření rány. Yamanaki vzal nůžky a ostříhal jí vlasy kolem rány. Diana zaťala zuby, ale ani nezasténala. „Vidíš! Přece jsem si to... prosadila!“

„Hrozná holka! Mlč radši... ale můžeš křičet!“

Nechtěla; až když jsem ránu čistil, přece trochu sténala a jak jsem se jí nějak nešetrně dotkl, vzdychla a omdlela. Tannarr se ochotně nabízel, že ránu olíže; protože byla stejně v bezvědomí, souhlasil jsem s tím.

Probrala se, otevřela oči a zkřivila obličej bolestí. Leopard se tím sice nenechal odradit, ale mně to rvalo srdce. Raději jsem vstal a ohlédl se, zda tu ještě nejsou nějakí bandité. Nebyli; Aflargeo a Ao Harrap se vraceli z lesa a prohlašovali, že žádný z těch ničemů se už nevrátí.

„Prohlédněte raněné! Jeden nebo dva živí by mi přišli vhod! Chci se od nich něco dozvědět!“ řekl jsem.

Vrátil jsem se k Dianě. Nebyla to tak hrozná rána, jak se mi na první pohled zdálo. Trochu natlučená hlava a roztržená kůže o ostrý kámen pod vodou, víc nic. Modřina pod okem a pochroumané rameno, to zas bylo od meče.

„To nic,“ těšil jsem ji. „Budeš zas v pořádku, miláčku!“

„Já vím. Mně nic není. Nedělej si starosti, Charry. Už jsem zas v pořádku. Jenom je mi zle.“

„Bude dobře, když si odpočineš. Je tu nějaká vesnice, Tošio?“

„Tady v blízkém okolí ne. Dál v kraji, ale... tam bychom hned upozornili nepřátele. Chtěli jsme se vyhýbat vesnicím; snad by bylo dobře, kdybychom to dodrželi.“

Rozhlédl jsem se po divokých skalách okolo. „Ta banda přece musela někde bydlet! Obsadíme jejich hnízdo, co říkáš?“

Pokývl hlavou a šel za tygrem a jaguárem; já nechal Dianu pod Tannarovou ochranou a šel taky za nimi, protože Aflargeo hlásil, že našel jednoho raněného. Byl to ničema, jak zákon káže, ležel na boku a měl kulku v pravé straně prsou. Skučel a když viděl tygra, chtěl utéci, ale nemohl.

„Kdo jsi?“ ptal jsem se. „Jak se jmenuješ?“

„Kómo Kabadži,“ zašeptal. „Milost, pane...“

„Sedlák, rybář nebo samuraj?“

„Byl jsem rolník, pane! Nemohli jsme snést svoji bídu, tak jsem utekl ze své vesnice a živil se ve městě. Potom jsem se potkal s kamarádem; ten mne zavedl k mužům, živícím se mečem.“

„Znáš všechna tajemství banditů?“ ptal se Yamanaki. „Znáš jejich sídlo, kde bydlí a kde skrývají naloupené poklady?“

Podíval se na Tošia dost hloupě. „Máme dům tady ve skalách... ale nemáme žádné poklady, pane! Jsme chudí, máme jen to, co si vybojujeme. Přepadli jsme vás, protože jsme tři dny nejedli!“

Yamanaki se zamračil. „Lžeš, lotře! Přepadli jste nás proto, že vás na nás poštvál tamten voják!“ ukázal na jednu z mrtvol. „Všiml jsem si dobře jeho tváře při boji v průsmyku!“

„Ano, pane,“ řekl ničema ochotně. „On byl vojákem a střežil průsmyk. Ale přinášel nám zprávy o cestujících, kteří tudy procházejí. Skutečně jsme neměli co jíst, pane, věř mi!“

Nechali jsme ho být, protože Ao Harrap zatím objevil jiného raněného; vyslechli jsme ho, ale jeho slova potvrdila, co říkal předešlý. Oba shodně vypověděli, že nás zavedou do svého sídla, darujeme-li jim život.

Diana se zatím zotavila natolik, že si sedla a začala vypadat trochu k světu. Nařídil jsem šelmám, aby pochyťaly koně, a sice všechny, protože jsou v téhle zemi nebývalé bohatství. Taky jsem dal sebrat všechny zbraně, které měli; mohly se nám hodit.

Během práce se objevil Hansaró, který jel za námi na tom napolo mrtvém koníku. Vyjeveně zíral, když spatřil tolik mrtvých banditů a posekanou Dianu. Ta mu taky řekla, co se stalo; Hansaró se ochotně ujal práce a pomáhal nám sebrat všechno, co mělo nějakou cenu. Mrtvoly jsme nechali na místě, však už se na okolní stromy začali slétat draví ptáci. Oba raněné jsme položili na koně a vezli s sebou, ale k cíli dojel jen Kómo Kabadži, druhý muž během cesty zemřel.

Sídlo banditů nepřipomínalo hrad loupeživého rytíře ani stínem. Byla to rozdrbaná chatrč na kamenných základech, stojící na útesu nad cestou, ke které se dalo proniknout pouze po jediné strmé stezičce. Jeden člověk s ručnicí by se tam ubránil proti stovce vojáků, pokud by mu to nepodpálili nad hlavou. Jak se tam mohli všichni vejít, mi bylo záhadou; nás bylo šest a tři šelmy a dalo nám práci se směstnat na těch pár

špinavých rohoží, co tam byly. Koně jsme nechali v ohradě pod chatou. Kómo dostal horečku, zmítal se a neartikulovaně křičel. Diana mlčela, jen občas bolestivě vzdechla. Cesta, ačkoliv jsem ji uvázal k sedlu a jeli jsme pokud možno co nejmírněji, ji hodně vyčerpala. Hádal jsem, že si přivodila otřes mozku.

Okolo chatrče tekla potok, ale při důkladnějším průzkumu jsme zjistili, že v něm není nic podobného rybě, raku či čemukoliv jinému, co by se dalo sníst. V chatrči lupičů taky nebylo nic k jídlu, vyjma kusu nějakého masa, kterým hýbali červi a které odmítly i šelmy. Poslal jsem je tedy, aby se poohlédly po nějakém úlovku a pro jistotu jsem si vzal revolver a šel s nimi. Yamanaki a Hansaró neměli o lovu ponětí, tak zůstali doma. Prochodili jsme celé hory, ale nebýt toho, že Tannarr chytil dva králíky, byli bychom zvěřinu asi neměli. Je to ubohá země; už jsem si říkal, že nejlepší by bylo porazit některého koně a sníst ho bez ohledu na vzácnost takového zvířete v Japonsku. Například oř, který nosil Hansaró, si už o ránu z milosti přímo říkal.

Když jsme se vrátili, Diana spala, Kómo chroptěl a Yamanaki tvrdil, že se nedožije rána. Upekli jsme ty dva králíky; vůně pečeně Dianu probudila, jedla však málo a bez chuti a když se najedla, zase usnula. Kómovi jsme se pokusili dát také jíst, ale odmítl, i když se probral.

Ao Harrap šmejdil po chatrči a zjišťoval, co by se dalo ukrást. Lezl i pod rohože, až nakonec objevil v koutě balíček s penězi, dovedně ukrytý mezi kameny. Nebylo jich tam mnoho, ale Hansaró vytřeštil oči a tvrdil, že to je víc, než viděl za celý svůj život, a že jenom já mám víc peněz než lupiči.

Ao Harrapovi to nestačilo. Prohlásil, že si při lovu povšiml místa, kde bylo v zemi hrabáno, a odešel do noci. Nechali jsme ho a šli spát - Diana to dost potřebovala.

Probudili jsme se brzy ráno nekřesťanskou zimou. Bodejť ne, do chatrče foukalo a venku bylo jako v mrazárně, div nezačal padat sníh. Aflargeo bručel, že jsme měli zůstat v Arminu a Ao Harrap se chlubil, že našel v noci poklad a že nás tam zavede. Jenže já a Yamanaki jsme se zajímali o Kóma, který ležel v rohu schoulen do klubíčka a neprobouzel se.

Když jsme ho obrátili, zjistil jsem, že je celý zakrvácený - a v břiše mu trčela dýka. Zřejmě přišel v noci k sobě a když pochopil, že nevyvázne, zabil se vlastní zbraní. Odnesl jsem mrtvolu do skal, aby to Dianu zbytečně nerozrušilo.

Diana byla daleko čilejší než včera; smála se, měla chuť na jídlo a když se najedla, chtěla vstát, že pojedeme do Koyanami. Rozhodl jsem však, že dneska si tu ještě odpočineme, než Diana pořádně zesílí.

„A proč? Když tobě občas rozbijou hlavu, nedělá se s tím takový povyk! Rveš se dál jako čert a nějaká jízda na koni by tě vůbec nedokázala rozházet!“

„Děvčátko moje, má hlava na to má trénink. Ta už byla rozbitá kolikrát - a prospívá jí to!“

„Tak já ti ji potom rozbiju ještě jednou. Co že to povídal Ao Harrap o tom pokladu?“

Nechali jsme ji na místě a šli za jaguárem. Zavedl nás asi dvě stě metrů od chaty do skal, kde byl kopec vyhrabané hlíny a ze země napolo vyčnívala železná bednička. Vytáhl jsem ji a odnesl na rameně do chatrče, kde jsme ji teprve otevřeli. To už se Diana samozřejmě zvedla a koukala.

Bednička byla plná zlatých mincí, šperků a jiných věcí. Tošio žasl a tvrdil, že to je víc než celý poklad jeho rodu, na který má nárok. Lupiči zřejmě nebyli tak chudí, jak říkali zajatci; nebo snad věděli o pokladu jen jejich náčelníci. To bylo ostatně pravděpodobnější, protože šelmy se shodly na názoru, že se věci v bedničce dotýkali jenom dva nebo tři lidé.

Diana si vybrala několik náhrdelníků a náramků a tvrdila, že by jí slušely. Zeptal jsem se Tošia, kdo by měl být vlastníkem toho pokladu. Prohlásil, že se vši pravděpodobností ten, kdo ho našel, to jest Ao Harrap. Jaguár však prohlásil, že celý poklad dává mně a Dianě. Načež Diana zajásala. Hansaró se tvářil nejistě, ale radši nám to přál. Soudil, že poklad je určitě hlídán celou sestavou duchů a strašidel, na něž nikdo jiný než Diana nestačí. Yamanaki řekl, že on si ponechá jako dědictví poklad svého otce a tohle by ani nechtěl. Vůbec byli všichni hodně přející.

„Poslouchej, Charry! Jestlipak bys dokázal vykovat z těchhle kousků zlata čelenku, jako máš ty tu svoji korunu? Představovala bych si to tak, že by sahala přes čelo až semhle dozadu na hlavu, něco jako helma ze zlata, víš? Na ni by se nasázely drahokamy, případně něco, co by sis vymyslel...“

„Brzdi, drahokamy žádné nemáme!“

„Nevadí, seženem. Zatím tam můžeš dát perly, ty tady jsou! Ale dopředu bych si přála královského hada Urea. Víš, jak vypadá?“

„Určitě hrozně. Proč to všechno chceš?“

„Protože až půjdeme mezi lidi, budu něco takového nosit na hlavě. Aspoň než mi dorostou vlasy!“

„To není nutné. Tak moc ostříhaná zas nejsi, to se dá začesat. Bude stačit obyčejná čelenka, třeba ta smaragdová, co sis koupila v Rangúnu!“

„Teď jo; ale až mi Yamanaki vyholí předpisovej účes? Když už se to takhle stalo, tak chci...“

„Ty vůbec nemáš rozum! Prosim tebe, Diano, vždyť se ti tak moc nestalo! Máš trošku ostříhaný vlasy vpředu nad čelem, to není důvod, aby sis dala oholit půlku hlavy!“

„Jenže já chci! A Tošio mi to slíbil!“

„Tak dobře; mně už je všecko jedno! Zodpovíš si to před světem sama, jak chceš!“

Už takhle vypadala hrozně, ale když ji Yamanaki upravil, nebyla skoro k poznání. Ale byla šťastná - oči jí blýskaly a vypadala, jako že se jí právě splnil dětský sen.

„Jseš zkrátka malá pitomá holka!“ řekl jsem jí.

„Mhm...“ broukla spokojeně a přivinula se mi na prsa.

Celý tento den a noc jsme ještě zůstali na tom nehostinném místě; ale jak nastalo ráno, nebyla už Diana k udržení a chtěla mermomocí jet dál. Podezřívám ji, že chtěla vidět, jak budou na její samurajský účes reagovat lidé. Osedlali jsme koně, nasedli na ně, na jednoho naložili bednu s pokladem, ostatní svázali do řady, abychom je mohli lépe vést.

Tošio se během doby odpočinku zabýval převážně meditací; když teď vydal rozkazy, překvapilo mne, že nemíříme ke Koyanami, jak jsem očekával, ale trochu stranou. Zeptal jsem se ho na to.

„Ano. Rozhodl jsem se změnit plány. Nejdříve musíme navštívit klášter Tisíce květů. Je to určité zdržení, ale... od tebe jsem se naučil, že nejpřímější cesta nebývá nejlepší.“

„Dobře. Co tam chceš dělat?“

„Složit poklonu svému Mistrovi.“

Podřídil jsem se. Usoudil jsem, že Tošio nejspíš ví, co dělá; kromě toho, v takovém klášteře si možná odpočineme a některý mnich znalý lékařství by se mohl podívat na naše rány. Potlučení jsme byli všichni, jenom Li se dokázal vyhnout každému zranění. Diana se vyjádřila, že na něj jednou taky dojde. Jako došlo na ni.

V jedné vesnici jsme se potkali se dvěma dalšími samuraji. Už se nepamatuji, jak se jmenovali, ale šli ke dvoru dát se najmout. Když nás uviděli, rozmysleli si to a vyzvídali, zda bychom je nevzali my. Hansaró, který si pomohl k novému kimonu, novému meči a koni, nehledě k dalšímu bohatství, které vláčil s sebou, se jim představil jako velitel samurajů knížete Yamanakiho a důstojně, přísným hlasem je vyslychal, zda jsou toho vůbec hodni. Takové zacházení je přesvědčilo, že o službu u nás mají stát. Nakonec je najal, přidělil každému jednoho koně a smál se, protože na tom zvířeti neuměli jezdit. On se to naučil včera.

V tomto kraji jsme se už neskrývali se svými šelmami; jely na koních společně s námi a děsily vesničany. Nepochyboval jsem, že se o nás šíří pověsti po celé zemi, tím fantastičtější, čím dál od nás. Fantazie Japoncům nikdy nechyběla, zvláště Hansaró si vzal za povinnost vykládat o nás, že jsme kombinací polobohů jeho šintóistické víry s buddhistickými démony. Jeho náboženské přesvědčení označovala Diana za zmatené; ona je ta správná osoba, která to může posoudit! Když mu jednou vyprávěla pohádku o Červené Karkulce, pokládal to za její osobní zážitek a hned to roztruboval dál.

Kláster Tisíce květů je dost rozsáhlá stavba na kopci za jednou ubohou vesnicí. Náš příjezd vyvolal ve vsi rozruch, ale mniši se nedali vytrhnout z klidu. Zastavili jsme před branou Torii, sestoupili s koní a šli se do nádvoří poklonit patnáctimetrové soše Buddhy; potom Tošio vyjednával s několika mnichy a podařilo se mu dokázat, aby nás vlídně přijali. Přišel nás přivítat sám opat, muž neurčitého věku, který neprojevoval žádné překvapení nad lidmi ani šelmami; na to už jsem si u podobných lidí konečně zvykl. Naše zranění ho taky neudivila, vydal příkaz, aby se nám věnovali s patřičnou péčí. Největším problémem byla Diana, protože ubytovat ženu v klášteře nebylo možné, aby mladší mniši nebyli zbytečně rozrušováni smyslnými touhami. Momentálně sice Diana ženu ničím nepřipomínala, ale buddhistickým mnichům je prý dáno vidět pod povrch věcí.

Nakonec nám vyhradili jednu chýši úplně na konci areálu, blízko pastviny, kam jsme pustili svoje koně. Vyhovovalo nám to velice, i když předtím v té chýši bydleli mniši, kteří se něčím provinili a bylo jim zakázáno chodit na oči ostatním. Mladí mniši dostali příkaz nám se vším pomáhat, což jsme ocenili.

Při tom jsem si povšiml, že se poblíž nás pohybuje starý mnich, velice drobné a štíhlé postavy, na pohled křehký a zranitelný. Oblečen byl do starého, velmi vetchého a spravovaného roucha, hlavu měl sice do hladka vyholenou, ale na bradě řídký bílý vous. Ve svráštělé tváři upoutávala pozornost jen maličká černá očka, kterými vše bedlivě sledoval. Byl tak starý, že by se nikdo neodvážil požádat ho o nějakou službu, usoudil jsem tedy, že je to nějaký žebrák, který zde jen tak očumuje.

Ale když si ho všiml Tošio, který byl zaujat vyjednáváním s nějakými jinými mnichy, bezodkladně k němu přiběhl, padl na kolena a klaněl se mu až k zemi. Starý mnich se dobrotivě usmíval a ukláněl se mu také; konečně jsem vyrozuměl, že právě tohle je jeho Mistr. Jmenoval se Šindži a na první pohled nepůsobil dojmem mimořádné osobnosti; zajímalo by mne, co dokáže koho naučit.

V klášteře jsme se poprvé v Japonsku kloudně najedli; pochopitelně vegetariánsky, ale skvěle. Mistr Šindži seděl s námi a když jsme skončili, požádal Tošia, aby mu vyprávěl své příhody. Tošio vyprávěl, občas požádal někoho z nás, aby upřesnil jeho slova (nebo způsobil nějaký zmatek; to v případě Diany). Mistr Šindži mlčel, poslouchal a usmíval se. Dianu asi ten jeho mírný blahosklonný úsměv dráždil, takže se začala odvažovat a povídala čím dál větší nesmysly, navíc svou strašlivou japonštinou. Tošio si to uvědomil a pokusil se upřesnit její slova a uvést na pravou míru, ale Mistr jej zarazil:

„Nech ji hovořit. Baví mne to...“

„Zajisté, Mistře. Ale v některých případech se mýlí nebo povídá něco odlišného, než se stalo...“

„Přesto ji nech, synu. V podstatě mne vůbec nezajímá, jaká je pravda. Zajímá mne vyprávění, protože hovoří o tom, jaká je Diana a jací jsou všichni ostatní. Chápeš?“

Diana zaváhala. „Domníváš se, Mistře, že neříkám pravdu?“

„Někdy ano, někdy ne. Jako všichni. Říkáš to, co považuješ za svoji pravdu. V podstatě je jedno, co povídáš. Vyzařuješ při tom energii, která je ostatním příznivá.“

Dianě sklaplo. Nechápala nic, pouze to, že se jí nevěří. Takové ohavné podezření ji velmi hněvalo, je nesmírně pyšná na svoji pravdomluvnost za všech okolností. Dokonce byla ochotna namlátit tomu, kdo by ji považoval za prolhanou. Mistrovi ovšem ne, to by se jednak neodvážila, jednak by to asi nepřežila.

„To je velice dobrý nápad,“ řekl Mistr Šindži. „Doufám, že ráno budeš dostatečně silná, abych s tebou mohl cvičit...“

Dianě spadla čelist o patro níž. Neřekla ani slovo a on přesto poznal, nač myslí. Něco zakoktala.

„Cítím, že máš touhu se mnou bojovat a potrestat mne za to, že ti nevěřím. Chci věřit, že ráno budeš mít k tomu sílu a nebude tě bolet tvoje zranění, aby ses o to mohla pokusit.“

„Ale já... neodvážila bych se tě uhodit!“

„Proč?“

„Jsi přece... Mistr Zenu!“ přišla na šťastný výraz, kterým by ho nijak neurazila.

„Jsem starý a zchátralý? Ale jsem učitel bojového umění! Mistra Zenu, který učí boj, nemůžeš urazit tím, že se pokusíš ho udeřit. Naopak, potěší ho, že v něm vidíš důstojného soupeře.“

Diana se rozhodla, že už radši nebude říkat nic. Každým slovem si dělala větší a větší ostudu.

„Naopak! Přišla jsi sem, abys získala moudrost. Tu můžeš dostat jen tím, že se budeš ptát na vše, co nevíš. Ptej se.“

„Tak jo! Co si o mně doopravdy myslíš, Mistře?“

„Máš nesmírnou sílu. Jsi bytost, která sestoupila na tuto zemi, aby vykonala určitý úkol. V současné době dodáváš energii všem, kdo jsou s tebou. Vše, co učiníš, je správné.“

„To teda nechápu! Když je to tak, jak povídáš, tak přece... proč... kdo... já jsem docela obyčejná holka! Trochu střelená, jak každé říká, ale jinak... úplně normální!“

„Nejsi normální. Jsi bytost, která dostala úkol. Až jej splníš, budeš normální. Pokud budeš v té době ještě naživu.“

„Úkol... jaký? Od koho?“

„Co já vím? Říkejme tomu Buddha. Nebo znáš lepší slovo?“

„Buddha jako Nejvyšší Osobnost Božství?“

„Buddha jako Všechno. Ty jsi Buddha, já jsem Buddha, i kámen u cesty Buddha. Všichni jsme součástí Buddha.“

„Nemyslíš, že je to totéž?“

„Je to totéž a není to totéž. Buddha ve tvém těle jde, pije, jí a odpočívá. Ale Buddha sám nejde, nepije, nejí, neodpočívá. Dělá spoustu jiných věcí a přece je nedělá. Už rozumíš?“

Diana se rozhodla vzpomenout si na jednu Zenovou poučku:

„Vítr, vlajka, mysl se pohybují,

stejné pochopení.

Jakmile se však ústa otevřou,
nemá již nikdo pravdu.“

Mistr Šindži se rozesmál. „Studovala jsi, jak vidím. Ale není důležité studovat. Důležité je chápat. Ty nechápeš nic. Do konce světa nic nepochopíš. Ale vůbec to nevadí.“

Diana uvažovala, jestli se nemá třeba urazit.

„Nevadí,“ usmíval se Mistr. „Stačí, že chápou ostatní okolo tebe. Ty si pamatuj jenom toto: Ať děláš cokoli, je to prospěšné pro ostatní. Můžeš zpívat, tančit, radovat se, zlobit, bojovat, nenávidět. Vždycky tím prospěješ tomu, na koho míří tvůj šíp.“

„To snad ne! I když ho zabiju?“

„Když zabiješ nepřítele, je to pro něho nesmírné štěstí. Ztratí nedokonalé tělo, které jej obtěžovalo, a zrodí se novu v lepším. Prokážeš mu tím službu.“

„A nemohu... třeba udělat chybu?“

„I když uděláš chybu, prokážeš mu tím službu.“

„Není tedy možné, abych... třeba udělala něco špatně?“

„Uděláš určitě všechno špatně, když se nad tím budeš trápit a vnášet do vyšších záměrů vlastní pochybnosti. Dělej neustále vše tak, jak si sama přeješ. Bude to správné.“

Diana v rozpacích zmlkla a Tošio pokračoval ve vypravování našich příhod na ostrovech i v Číně. Mistr Šindži naslouchal, usmíval se a málokdy ho přerušoval.

„Nuže, otče,“ řekl mu Tošio, když skončil. „Smím tě požádat, abys mi sdělil, jaký názor máš na to, co se chystáme podniknout? Přestože jsem rozhodnut požadovat svoje knížectví, musím se ti přiznat, že v mém srdci zůstal určitý stín pochybnosti. Rozhodl jsem se; ale nevím, zda je mé rozhodnutí správné.“

Mistr kývl hlavou. „Mohl bych ti říct mnoho k tomu, co jsem se dozvěděl. Možná by ti něco z toho i pomohlo. Ale dovol mi odejít nyní do samoty, pokusit se meditací vyčistit

z myslí přebytná slova a ponechat jen ta, na kterých skutečně záleží. Až dojdu k nějakému uzávěru, řeknu ti ho.“

Zdvořile se s námi rozloučil a odešel. Bylo na čase jít spát.

„Stejně bych ráda věděla, jak to myslel,“ řekla Diana. „Jak může tvrdit, že prospívám lidem už jenom tím, že existuju? Co když jim právě tím škodím?“

„Škodíš jim tím samým taky. Ale je to v pořádku.“

„To přece není možné, to je protichůdné stanovisko! Nemůžu být užitečná tím, že škodím! Nebo ano? Tak co, jak to myslel?“

„Myslel to tak, že máš přestat kecat a zalézt do pelechu.“

Tak přestala kecat a zalezla do pelechu.

Ráno jsme se probudili do krásného jitra; v klášteře troubili na lastury a mniši se scházeli do chrámu. Šli jsme také zúčastnit se ranního čtení sůter, ale brzy jsme chrám opustili, jako větší část přítomných. Cítili jsme se dobře, takže jsme se rozhodli zacvičit společně s Mistrem Šindžim.

Nejdřív jsme prováděli dechová cvičení, cviky na uvolňování jednotlivých svalů a stínový boj; předcvičoval Tošio. Mistr Šindži si původně přál, aby cvičení vedla Diana, ale ta se na to absolutně necítila. Ne že by ji tak moc bolela hlava, nechtěla si však udělat před Mistrem ostudu. Netrápil ji; řekl, že dneska svěří vedení Tošiovi a ona dostane příležitost zítra. Tím nám dal současně na vědomí, že dnes ještě nemáme odjíždět, jak jsme měli původně v úmyslu.

Užasli jsme, když jsme viděli, co všechno stařík dokáže; jeho katy byly vzorové, rychlé a přesné, každý úder by zasáhl cíl a zničil protivníka jedinou ranou, jak předpisuje kodex Bušidó. Požádal nás, abychom s ním po řadě bojovali; nejdřív Li, který se na to velice těšil. Několikrát s ním zamezl cvičiště, potom ho požádal, aby mu předvedl své nejnebezpečnější údery. Li neváhal; zkusil dokonce úder do prsou, jímž uměl vytrhnout srdce z těla, ale Mistr Šindži jej bez obtíží vykryl. Jedině akce, při které mu Li omotal svůj cop kolem hrdla a strhl ho na zem, jej zaujala, velmi jej chválil a prohlásil, že

tento útok nezná. Nebylo divu, mniši mají hlavy vyholené a samurajové utážený copánek.

Potom vyzkoušel Hansaróa a oba nové samuraje. Neměli šanci, ostatně cítili k němu tak velkou úctu, že nezvládali ani to, co uměli dokonale. Pak pokynul, abych nastoupil já.

Tošio mne učil úderům karate, takže jsem věděl, že mohu útočit plnou silou a nebát se, že soupeři ublížím. Kdybych bojoval jako první, asi bych se o křehkého stařečka bál - ale takhle jsem byl nucen se sám snažit, abych přežil. Zkusil jsem na něj několikrát zaútočit, ale všechny moje údery šly do prázdna, snadno se mi vyhnul a vzápětí udeřil sám; kdyby chtěl, mohl mne pokaždé zabít. Kupodivu mne chválil a prohlašoval, že jsem dobrý bojovník a že za dvacet let budu schopen vyučovat bojové umění ostatní.

Pak nastoupila Diana. Když bojovali ostatní, klepala se jako arabský kůň před startem dostihů a vykřikovala, co vše předvede, jak měli bojovat ostatní a že by jim to ukázala. Když dostala pokyn, že může začít, vrhla se na Mistra, její ruce a nohy počaly zběsile rotovat a zasahovat ho. Přesněji řečeno, zasahovaly jeho kryty; potom udeřil on, Diana udělala salto a rozplácla se na zemi. Ihned se vymrštila na nohy a zaútočila znovu, ale po pár vteřinách byla na zemi zas, a tak ještě několikrát. Konečně jsem se dočkal chvíle, kdy moji ženu někdo seřeže, jak zaslouží. Navzdory tomu se cítila skvěle a byla spokojená. Mistr Šindži ji pochválil a dal jí spoustu rad, jak si počínat.

Poslední nastoupil Tošio. Několikrát se střetli rukama i nohama a bylo to tak rychlé, že jsem to pomalu nestačil sledovat. Jen jsem viděl, že jedním kopem Tošio Mistra zasáhl, starý Šindži udělal přemet a upadl. Vyskočil samozřejmě hned, pokračovali dál a Mistr Tošia vzápětí dostal na zem stejným způsobem, ale když pak skončili, řekl: „Vidím, že jsi se stal lepším bojovníkem, než jsem já. Stal jsi se skutečným Zenovým Mistrem; blahopřeji ti!“

Tošio se mu okamžitě uklonil: „Umím pouze to, co jsi mne naučil ty, vážený Mistře!“

„Ne. Kdybys uměl jen to, nemohl bych tě označit za Mistra. Jsi lepší jež já; teprve tím je moje výchova ukončena.“

Vyměnili jsme si vzájemné poklony a šli jsme se vykoupat a pak si odpočinout. Opět jsme se dobře najedli a vychutnávali si péči, kterou nás mniši obklopovali.

Odpoledne přišel Mistr Šindži. Tošio vykonal čajový obřad, mnohem dokonaleji než přístavní správce v Caguja. Když jsme pak vypili první šálek, pravil Mistr:

„Uvažoval jsem o tvém osudu, vznešený Tošio Yamanaki.“

„Děkuji ti za tvou péči, Mistře. K čemu jsi dospěl?“

„Ke dvěma uzávěrům. První je, že naplnění tvých záměrů ohledně získání knížectví Koyanami ti nepřinese žádné štěstí ani prospěch - naopak, stane se počátkem všemožných neštěstí a nesvárů.“

„Domníváš se tedy, že bych toho měl zanechat?“

„Ne. Druhý můj závěr je, že to přesto musíš udělat.“

Tošio zhluboka vzdechl, složil ruce na břicho a zahleděl se na ně. Setrval mlčky několik minut.

„Proč?“ zeptala se Diana polohlasem.

Mistr ji přesto zaslechl. „Je to součást jeho poslání. Kdyby se jej zřekl a zanechal ho, nesplní svoji povinnost. Jeho povinností je získat knížectví Koyanami a potrestat samovládce, který se ho protiprávně zmocnil. To se stane. Ale vládu neudrží.“

„Proč?“ ptala se Diana teď už nahlas.

„Nevím. Kdybych věděl všechno, co se stane, nemuselo by se to už vůbec odehrát. Víím jen, že vznešené záměry osudu musí být naplněny; jinak by ten, kdo je nesplní, musel přijmout nové tělo a vyplnit je v příštím zrození.“

Teď už se Diana neptala; jenom si povzdychla.

„Naplnit svůj osud je velmi důležitá věc, Diano,“ řekl vlídně Mistr. „Kdo nevykoná svou povinnost, hledá ji potom zrození za zrozením; a teprve když ji nalezne, nalezne také klid. To přece dobře víš, Pastýrko draků.“

Diana se zarazila, já jsem se pousmál. Takže drby docházejí nakonec i k Zenovým Mistrům!

„Myslím, že prozatím se vše odehrává tak, jak se odehrávat má. Udělali jste dobře, že nespěcháte do Koyanami; každý den zdržení vám prospívá, protože přispěje ke znepokojení vladaře. Již nyní má Kagešu Omó strach; tím větší, že ani sám neví, čeho se bojí. Jeho sluhové, důvěrníci, špehové mu nosí podivné zvěsti: do země míří Tošio Yamanaki, její oprávněný kníže; doprovázejí ho démoni, strašidla, podivná zjevení. Samuraj z cizí země, který nahání lidem strach už svým zjevem. Jeho žena, která je možná démon, možná polobůh, možná strašidlo, možná Pastýřka draků; nebo možná tohle všechno dohromady. Tygr, leopard a jaguár, kteří myslí a bojují jako lidé. Dokonce i Li tam zaujímá význačné místo: protože je mocný bojovník, který se podrobil bojovníku ještě mocnějšimu, a dal tak dobrý příklad druhým.

Lidé už slyšeli, že se vám podrobili Hansaró, Kedo, nyní další dva bojovníci. Slyšeli, že jste pobili strážce v průsmyku i bandu zločinců. Slyšeli, že jste byli vlídně přijati v našem klášteře. Všechny tyto zvěsti letí krajinou. Doporučuji vám, abyste vyjeli zítra a postupovali co nejpomaleji. Budete-li mít důvod, zastavte na místě, kde vás budou všichni vidět a konejte činnosti, které připoutají pozornost lidí. Nechte svoje sluhy povídat, co jim jen přijde na mysl. Ty zprávy mohou být zmatené a nesmyslné, nejsou tady proto, abyste jim věřili vy. Ale je správné, když je lidé vyslechnou a špehové donesou Kagešu Omóovi.

Ten muž na hradě v Koyanami se v této chvíli už bojí. Neví, čeho se bojí, ale ví, že má mít strach. Přijde čas, a spatří vás před sebou; v té době už by měl být tak ochromený strachy, aby ztratil rozvahu a začal dělat chyby. A on je udělá, protože je hlupák. To ty dobře víš, Tošio.“

„Znám ho.“ přikývl Yamanaki.

„Uvažoval jsem, zda mám jít s vámi; ne, nepůjdu. Zůstanu tady, budu meditovat a modlit se. Možná přijdu na nějakou myšlenku, jak vám pomoci. V tom případě přijdu, až bude

vhodný čas. Když ne, bude to ještě lepší - bude to znamenat, že všechno je v pořádku a děje se podle Buddhovy vůle.

Protože nakonec se všechno na světě stane podle Jeho vůle.“

A Mistr Šindži pozvedl proti nám otevřené dlaně, usmál se a pak se nám všem hluboce uklonil.

Knížectví Koyanami

Za pozdního odpoledne jsme spatřili na obzoru japonský hrad, krytý střechou o sedmi poschodích a velmi krásný v záři slunce, mířícího k západu. Pod ním se rozkládalo město, z něhož jsme neviděli nic. Stejně tak z hradu, kromě té střechy.

„Tam jsem se narodil,“ řekl Yamanaki. „Zítřka tam vstoupíme.“

„A proč ne dnes?“ ptala se Diana.

„Nemůžeme být tak nezdvořilí. Usadíme se v domě mého přítele, bývalého správce hradu Nakawaby. Je to prostorný dům a budeme tam moci zůstat přes noc. Pošleme do hradu samuraje ohlásit náš příchod a vyčkáme. Zítřka v poledne přijde odpověď a my znovu odpovíme. Potom pro nás přijdou, aby nás doprovodili. Tak to vyžaduje slušnost.“

„A co když nás nebudou chtít přijmout?“ zeptal jsem se.

„Jsem kníže v Koyanami! Strýc to musí uznat. Samozřejmě, odměním ho za to, že vládl namísto mne, jak se sluší a patří. Ty víš, že nikdy nezanedbám svoji povinnost.“

Jeli jsme po silnici k městu. Odtamtud nám přijížděly vstříc káry tažené někdy buvoly či vychrtlými koníky, ale většinou pouze lidmi; ubozí vesničané se hluboce klaněli pánům a ustupovali nám z cesty, takže jsme před západem slunce dorazili k bráně.

Bránu střežilo několik vojáků, kteří se ulekaně rozprchli, když jejich důstojník chtěl, abychom se představili, a Yamanaki to udělal. Vjeli jsme dovnitř a zamířili úzkou uličkou plnou bahna mezi dřevěnými stavbami k pagodě s vysokou věží, u které se nacházel Nakawabův dům.

Ještě než jsme tam dojeli, naklonil se ke mně Tošio: „Příteli, dovol, abych tě o něco požádal!“

„Cokoliv. Splnit tvoje přání mi bude ctí.“

„Když dovolíš, vybral bych ze šperků v té skřínce několik, které bych rád dal darem. Až se dostanu do hradu, splatím ti je

klenoty mnohem vzácnějšími - ale nechci vstoupit do tohoto domu s prázdnýma rukama.“

Diana, která všechno viděla a slyšela, se připojila: „Vem si co chceš! To je pro Nakawabu?“

„Ne. Nakawaba má dceru, půvabnou Kamiči. Ty jsi velice krásná, Diano, ale pohled Kamiči ve mně dovede vyvolat pocit, jaký se zakouší pouze na nejvyšších nebeských planetách...“

Diana sáhla do skřínky a vybrala mu dva náhrdelníky a čtyři náramky. Byly to ty, které si přála pro sebe a byly velmi krásné. Diana není lakomá a když dává, pak to, co považuje za nejcennější. Yamanaki poděkoval jen krátkou větou; ale jeho oči poprvé, co jsme ho znali, změkly dojetím.

Dům pana Nakawaby byla jednopatrová budova o něco větší než jiné, podezdívka z kamene, zbytek samozřejmě ze dřeva a papíru. Nad domem se tyčila trojnásobná střecha s věžičkou. Ten dům musel patřit velkému boháči, tím spíš, že k němu zezadu přiléhaly rozsáhlé stáje. Tam zřejmě Yamanaki mínil ustájit naše koně. Před domem byl dvůr, obehnaný nízkou zídou, a vcházelo se do něj zdobenou branou se sochami lvů jako strážců.

Když jsme vjeli do dvora a zastavili před verandou, kterou se vcházelo do domu, vyběhlo několik sluhů a dva samurajové. Tošio seskočil s koně a přistoupil k nim, aby se představil; neřekl však nic, od toho tu byl Hansaró. Oba samurajové se Yamanakimu zdvořile uklonili, otočili se a odešli do domu, Hansaró za nimi. My zatím sesedli a čekali, co bude; sluhové nás obklopili a chystali se převzít naše koně a náklad. Naši samurajové stáli kolem nás a taky vyčkávali.

Konečně se objevil starý muž ve vyšíváném kimonu a s copánkem bílých vlasů na lebce: správce domu pana Nakawaby. S úklonami vítal Yamanakiho i nás a zval nás do domu. Zuli jsme se na prahu a kráčeli za ním do přijímací síně, kde se zatím sešli všichni, kdo v domě něco znamenali. Také mladý šlechtic, který se s Tošiem srdečně vítal - Nakawabův syn a přítel rodu.

Nakawaba, správce hradu v Koyanami, byl nevelké, leč důstojně obtloustlé postavy, usmívající se jako Buddha, kterému byl asi ze všeho nejvíc podobný. Seděl na poduškách v čele místnosti na vyzvednutém pódiu a tvářil se blahovolně; vedle něho seděla dívka ve velice vyzdobeném kimonu; vypadala tak na čtrnáct, ale možná byla starší, s tvářičkou jako porcelánová panenka a pohyby loutky z tradičního japonského divadla. Na Tošia se usmála, ale pouze náznakem, aby se nedopustila neslušnosti. Doprovázely ji nějaké další ženy, nejspíš její služebné.

Tošio Yamanaki přišel až k Nakawabovi a slušně se mu uklonil, načež přednesl dlouhatánské souvětí plné chvály na hostitele, jeho dobrotu a přátelství. Nakawaba vstal a rovněž se ukláněl při přednesu dlouhých zdvořilých frází.

„Můj drahý princí, vítal jsem tě ve svém domě v dobách, kdy nám oběma zářilo slunce přízně tvého vznešeného otce; tím spíše tě vítám v dobách, kdy toto slunce zašlo za mraky a kdy se naše oči pokryly slzami. Avšak nevím, zda i ty víš, koho se odvažuješ navštívit v jeho domě!“

Tošio se zdvořile usmál. „Mám tě velice rád, Nakawabo; jsi mým přítelem a správcem hradu mého otce, který je teď po právu můj, ačkoliv na něm sídlí můj strýc.“

„Nejsem ničím,“ řekl Nakawaba. „Jsem méně než prach, po kterém šlapeš. Kagešu Omó mne před tváří svých samurajů vyhnal z paláce, protože jsem se odvážil protestovat proti pomnutí nároků tvého bratra; a zakázal mi přístup ke dvoru.“

Yamanaki sebou škubl a přešel dlaní po rukojeti meče. „A ty sis dal líbit takovou urážku?“

Nakawaba rozhodil rukama. „Mám dceru! Co by s ní bylo, kdybych zemřel? Věřil jsem, že se mne ujme tvůj bratr; ale on odešel z Koyanami a nikdo neví, kam se poděl!“

„Já to vím. Je mrtev. Dali ho zabít, jako chtěli zabít mne!“

„Kdo?“

„Kagešu Omó. Jeho samurajové. Poslal na mne šest samurajů a četu vojáků, kteří na nás čekali v průsmyku. Potom možná ještě bandu lupičů, ale o těch to nevím jistě.“

Nakawaba pohlédl na Yamanakiho, pak na nás a naše samuraje i na šelmy, které nám ležely u nohou.

„A ty ses dokázal ubránit takové přesile?“

„Nebyl jsem sám. Toto je můj přítel, daimó Charry de Guyrlayowe a toto jeho žena Diana. Jim vděčím za to, že zde stojím.“

Nakawaba se naklonil kupředu. Když Tošio představil Dianu, viditelně sebou škubl a na tváři dívky Kamiči se objevil úžas.

„Žena? Tento samuraj je žena?“

Diana udělala hezkou poklonu. „Mám tu čest být ti k službám!“

Bystré Nakawabovy oči nás přehlédly. „Tito lidé nepocházejí ze země Nippon! Ten muž je velmi vysoký a jeho tvář není tváří Japonce, i když je oblečen a učesán jako my. Ta žena je tak zvláštní, že jsem takovou ještě v životě neviděl!“

„Jsou to bílí lidé. Moji přátelé! Charry je vládcem země za mořem, odkud pocházejí šelmy, které se ti rovněž klanějí a prosí tě, abys na ně milostivě shlédl.“

Ao Harrap se rozhodl zakročit; postoupil dopředu a pronesl japonsky, sice trochu nečistě, ale zřetelně: „Mám to potěšení se ti klanět, a ujišťuji tě, že si vážím pohostinství tvého domu.“

Teď se lekl nejen Nakawaba, ale i jeho samurajové. Kamiči vyskočila a vykřikla: „Čáry a kouzla!“

„Nejsem si tím jist. Ujistili mne sice, že žádných kouzel nepoužívají, ale občas dělají velice zvláštní věci. Kromě jiného mne zachránili ze zajetí na ostrovech a doprovodili sem, aby mi pomohli se znovu dostat na trůn mých předků.“

„Chceš se stát knížetem v Koyanami?“ zeptal se s údivem Nakawaba. „To znamená, že chceš svrhnout svého strýce?“

„Chci se ujmout toho, co mi náleží. Mám právo být knížetem! Ty se opět vrátíš do úřadu - a Kamiči se stane mojí manželkou, jak jsi mi slíbil!“

„Můj pane, štěstí, které mne potkalo, je stejně nevýslovné, jak nevýslovná je tvoje dobrota! Ale uvědom si: Kagešu Omó má tisíce vojáků a stovky samurajů! Je nesmyslné a zbytečné to zkoušet!“

„Ale je nečestné se o to nepokusit. Splním svou povinnost, stůj co stůj. Nepodaří-li se mi získat svoje právo, pak zemřu vlastní zbraní, jak mi káže moje čest.“

Nakawaba s úsměvem sklonil hlavu. „Jsem připraven zemřít po tvém boku. Stejně jako můj syn, dcera a moji samurajové. Ale snad by bylo lépe zemřít hned, na náměstí před hradem! Zemřeme-li všichni, kdo tady jsme, nemůže císař nechat viníka tak strašné tragédie bez trestu!“

Viděl jsem, jak Diana zacukala tváří. Nakawaba navrhoval, abychom se zachovali jako Japonci, kterým když se stane křivda, dají to najevo tím, že předstoupí před toho, kdo jim ukřivdil, a provedou harakiri, rozpárají si břicho vlastním mečem, k tomu účelu zvláště určeným. Totéž učiní jejich příbuzní, přátelé a celé služebnictvo. Nyní se Nakawaba domníval, že pro dobro knížectví se všichni povraždíme vlastní rukou. Tošio to považoval za docela dobrý nápad; když se na mne ohlédl, zdálo se mi, že chce vědět, zda se také hodlám připojit k této formě protestu.

„Nesouhlasím. Než zemřu, chci vidět svého protivníka tváří v tvář! Už jsme v životě pár nepřátel zlikvidovali a bude-li nám přát štěstí, prosekáme se do hradu, jako jsme se prosekali na palubu Reginy!“

Nakawaba se ke mně udiveně obrátil.

„Můj přítel je přesvědčen, že zvítězíme.“ řekl Tošio. „Ale co uděláš, Charry, když budeme poraženi?“

„Než budeme poraženi, musím být nejdřív mrtev. Potom už mě to nebude tak hrozně trápit.“

„A ty, ženo?“

„Nedovedu si představit, že by se našel člověk schopný porazit mého muže, mne nebo Tošio Yamanakiho. Budeme bojovat, jak se sluší a patří na samuraje!“

„Jste stateční!“ uznal Nakawaba. „Svolám svoje samuraje; sám také mohu nést meč! Půjdu s vámi!“

Dívka Kamiči zvedla ruce a přitiskla je k tváři. „Ach, jak jsem nešťastná! Proč jsi mne nenaučil zacházet s mečem, jako to umí tato žena? Proč já jediná musím zůstat doma, když vy bojujete?“

Diana udělala dva kroky vpřed a řekla spiklenecky: „Neboj se! Já tě něco naučím, taky nám budeš pomáhat!“

Kamiči na ni vytřeštila oči a Tošio řekl: „Ruce mé Kamiči zatím držely pouze jehlu při vyšívání! Neumějí uchopit zbraň!“

„Tak teď holt budou držet winchestrovku,“ rozhodla Diana. „Myslíš, že se nemůže naučit střílet z pušky?“

„Radši mlč,“ zakřikl jsem ji. „Mluvíš nesmysly!“

„Náhodou, máme tu flintu po banditech! Když ji vylepším...“

Yamanaki se obrátil k Hansaróovi.

„Hansaró, půjdeš ke knížeti! Až tě přijmou, řekneš jim, že se vrátil Tošio Yamanaki, kníže Koyanami. Že žádá, aby mu byla prokázána čest, jaká mu přísluší. Řekni jim, že si přeji žít v míru se strýcem Kagešu Omó; že jej odměním za zastupování ve vládě, jak je zvykem; a že prosím všechny, aby mi byli přáteli. Pak se vrať a řekni mi, co ti odpověděli!“

„Kagešu Omó ho dá vyhodit,“ řekl Nakawaba. „Stejně jako mě!“

„Uvidíme. Jdi, Hansaró!“

Náš samuraj kývl na druhé dva a vyšli z místnosti. Aflargeo měl chuť jít s nimi, ale zakázal jsem mu to.

„Zatím bychom si mohli vypít čaj.“

Nakawaba nás odvedl do jídelny, kde jsme se usadili a zahájili čajový obřad. Ovšem pohoštění, které nám bylo nabídnuto, patřilo k těm lepším a bohatším. Jídlo tu bylo velmi dobré, hostitel přátelský a jeho dcera milá Tošiovu srdci. Když

Diana začala něco povídat, zjistili jsme, že se Kamiči moc ráda a hezky směje. Bylo nám dobře.

Až do chvíle, kdy přišel Hansaró a nevypadal moc šťastně.

„Co řekl Kagešu Omó?“

„Nepřijal mne. Nechali mne čekat, potom přišel jakýsi šlechtic, vyslechl, co říkám, neodpověděl, otočil se a odešel. Jeho samurajové se nám smáli a dělali na nás hloupé obličejy.“

Tošio se zamračil. „Neřekl ti opravdu nic?“

„Řekl pouze: Zítřka dostaneš odpověď. Jinak nic.“

„To znamená nepřátelství?“ zeptal jsem se.

„Ne. To znamená, že zítřka dostaneme odpověď. Je to divné, ale nepřátelství to není. Zdá se, že se necítí jistý; neví, co by měl tak nejlíp dělat. Možná čeká na nějakou další událost.“

„Co tedy budeme dělat?“

„Necháme to být. Můžeš jít, Hansaró.“

Samurajové se poklonili a odešli bavit se s Nakawabovými muži.

Tošio mlčel a popíjel čaj. Zřejmě přemýšlel.

„Mám plán.“ řekl jsem a on se ke mně otočil.

„Je noc a všichni spí. Půjdu do hradu podívat se, co se tam děje. Třeba co tomu říká Kagešu Omó.“

„Chceš se tam vplížit tajně?“ překvapilo to Tošia.

„Ano. Ukazoval jsi nám mistrovské finty umění nindžů, jenomže to, co umějí oni, musí umět každý lovec v džungli nebo námořník. Umím lézt po všem, nejenom po stožárech. Vyšplhám se po ozdobných římsách až k oknům do poradní místnosti; tam vyslechnu, co se povídá. Doufám, že mi nakreslíš, jak to v hradu vypadá.“

Nakawaba vytřeštil oči. „To přece nemůžeš udělat! To se na samuraje rozhodně nesluší!“

„Vážně? To nám žily nerve!“ pravila Diana.

„Prosím?“ vyjevil se starý správce ještě víc.

„Diana říká, že je nám to celkem jedno. Možná se to neslučuje se samurajskou morálkou, ale my jsme cizinci; přijdeme, odejdeme a nezůstanou než vzpomínky.“

„Vem mě s sebou,“ dodala Diana. „Jsem šikovná, budu se hodit!“

„Ne, půjdu sám. Jeden se spíš ztratí. Chci vědět, co si na nás dokážou vymyslet. Ty zůstaneš tady a budeš hlídat.“

Ještě chvíli o tom diskutovali. Zvláště Nakawaba, který nebyl na naše uvažování zvyklý, si to nedovedl srovnat v hlavě. Ale když ho Tošio požádal, našel pro mne tmavě modrý oděv s kuklou, jaký nosí nindžové. Některé ze součástí výstroje pro mne byly zcela k ničemu, neumím používat otrávenou jehlu ani škrticí smyčku. Házecí dýky i šurikeny okamžitě zabavila Diana. Taky mi ten oblek byl trochu malý, i když takové oděvy jsou přiměřeně volné, aby se v nich nindža mohl pohybovat.

Tošio vysvětloval Nakawabovi, že moje zvyklosti se odlišují od jeho; výsledkem vyprávění bylo, že Nakawaba začal chápat, že svět mimo Japonsko se řídí jinými principy a Kamiči kulila očka. Přestože pochopili, nikdo je nemohl přinutit, aby souhlasili.

Slušní Japonci chodí spát mezi devátou a půl desátou. Také v Nakawabově domě postupně zhasli všechna světla a pán domu, jeho rodina i samurajové se odebrali na lůžka, lépe řečeno na rohože. Naproti v hradu však ještě svítily; Tošio stál vedle mne na verandě a ukazoval kde co je, abych se vyznal. Rozhodl se počkat, až se vrátím, i Diana slíbila čekat. Šelmy ulehly ke dveřím a Aflargeo řekl: „Když se do rána nevrátíš, jdeme tě hledat!“

Kamiči byla děvče na vdávání, ale když se přestala chovat podle předpisu a projevila vlastní rozum, poznalo se, že je ještě dítě. Velice chytré dítě, o to nic. Naše šelmy se jí moc líbily, se všemi se mazlila a když šla spát, otravovala, že chce některou kočičku s sebou. Diana jí půjčila Tannarra, ale dala mu za úkol, aby pro jistotu hlídal.

Tak jsem se vyplížil z domu a vydal se pěšky k hradu. Viděl jsem dobře, ačkoliv nesvítíl měsíc a po obloze se občas honily mraky. Hvězdy byly nicméně dost jasné, abych mohl rozeznat, co je přede mnou. Naučil jsem se vidět líp než lidé z města.

Yamanaki mi vysvětlil, jak se dostanu vzadu přes zeď do zahrady hradu; z té strany nikdo nehlídal, nikomu by v životě nenapadlo, že je možné se vydrápat na šestimetrovou zeď. Ta zeď byla hodně stará, mezi kameny byly široké spáry a dalo se po ní lézt mnohem líp než po zdi farářovy zahrady v naší vesnici, kam jsem jako kluk chodil na hrušky. Přelezl jsem bez potíží a skrčil se za ubohým křovím, v němž jsem rozpoznal miniaturní borovici.

Yamanaki nám vykládal, že podle Zenových principů má zahrada napodobovat krajinu a vytvářet určitý dojem; to učení je velice složité, existují v něm staří Mistři, kteří sepsali svá poučení pro nové a mladší a Yamanakiho zahrada byla pochopitelně patřičně dokonalá. Já v ní viděl jenom parádičky a vyumělkovanost: byla tu kuželovitá hora uprostřed, na ní pavilónek s členitou střechou, lesík šesti zakrslých stromečků, další pavilónek blízko vodopádu, hranatá skála, jezírko se dvěma labutěmi, lavička na odpočívání a meditaci a všelijaké květiny. Měl bych být uchvácen krásou, ale klidně se přiznám: bylo mi to jedno.

Nad zahradou se tyčila stěna hradu, ozdobená nejrůznějšími konzolami, římsami a ornamenty. Ve výšce třetího patra, ovšem mnohem nižšího než u nás, svítilo okno zalepené papírem. Rozhodl jsem se, že zrovna tam vylezu. Meč jsem odložil, nebyl by k ničemu; nechal jsem ho u zdi a zapamatoval si keřík, abych ho v té změti zas našel. Pak jsem se zachytil jedné římsy a vyšplhal nahoru jako opice. Naštěstí se pod mou váhou nic neutrhlo ani neprolomilo - k oknu jsem se dostal bez nesnází.

Okno bylo, jak už jsem řekl, zalepeno hedvábným papírem; ten naprosto stačil, aby dovnitř ve dne proniklo světlo. Samozřejmě vidět ven nebylo, když páni hradu chtěli, otevřeli zkrátka okno a bylo to. Sklo jim asi nebylo známo nebo netušili, že ho lze vsadit do okna. Pomohl jsem si; vyřízl

jsem nožem do stěny z papíru malou díрку, kterou jsem mohl nahlédnout dovnitř.

Bylo tam osm mužů, sedících na rohožích v kruhu; jeden seděl o něco výš, to byl podle všeho Kagešu Omó. Místnost byla zařízena s nevídanou nádherou, totiž u jedné stěny stál stojan na meče (v počtu pěti kusů) a v jednom rohu samurajské lakované brnění. Na jednom nástěnném obraze byla namalovaná Fudžijama, na několika dalších kaligraficky psané verše.

Ti muži byli šlechtici z vysokých rodů. Kagešu Omó byl tlustý, což ale nemuselo nic znamenat, taky mohl mít vypracované svaly. Ve tváři měl výraz, který se mi ani dost málo nelíbil.

Mluvil jeden z nejmladších mužů, tloušťík s jizvou na tváři a hrozitánsky dlouhým mečem na dosah ruky: „Říkám ti pravdu, pane! Neradím ti, abys je podceňoval...“

„Nevěřím,“ řekl starý pán s přísnou tváří. „Jsou jenom tři! Ti jejich samurajové jsou zbabělci a darebáci. Utečou jim. Nakawaba taky není žádný bojovník. Zbývají jen oni.“

„Nesouhlasím s tebou,“ řekl tloušťík s jizvou. „Mají ty šelmy! Viděl jsem je a nechtěl bych se setkat s takovým zvířetem v boji! Jsou strašnější než lidé!“

„Je pravda, že jsou to bílí ďáblové?“

„Zdá se. Ten větší je vysoký jako zápasník sumo, ale hubený. Povídají o něm, že je knížetem v nějaké cizí zemi. Pochybují, že by to byla pravda; nemá vznešené chování.“

Kagešu Omó jen mlčky mávl vějířem.

„Ten druhý je malý, má divné vlasy a vypadá jako dítě. Možná je to žena, možná muž; ale možná taky zrůda. Říká se, že ovládá tajné síly. A s mečem zachází stejně dobře jako Yamanaki.“

„Jako ten, kdo se vydává za Yamanakiho!“ řekl kníže.

„Ano. Nosí meče a umějí s nimi bojovat...“

„Snad se moji samurajové nedají na útěk před třemi pobudy! Já nechápu, o čem se vůbec bavíme! Jednou bylo

císařskými úřady ohlášeno, že Tošio Yamanaki je mrtev; když je tomu tak, potom nemůže být živ, protože by to znamenalo urážku císařského výnosu; to není možné připustit!“

„A co když předloží nějaký důkaz?“ ptal se jiný muž. „Víš jistě, že nemá žádné důkazy?“

Kagešu Omó mávl rukou. „Je-li Tošio Yamanaki, znamenalo by to, že císařovi úředníci se mýlili a sám císař se zmýlil, když ho dal prohlásit za mrtvého a knížetem jmenoval mne. Kdyby někdo takovou urážlivou myšlenku připustil, bylo by jeho povinností provést harakiri, protože urazil samotného císaře!“

„Co když císař rozhodne jinak? Říká se, že měl v úmyslu zrušit knížectví Koyanami a dát je svému čtvrtému synovi...“

„Mlč! Nesluší se, abys posuzoval, co chce božský císař! Neplet' se do takových věcí - neviděl jsi nikdy jeho jasnou tvář, ale já ano, klečel jsem před ním! Byl ke mně velice milostivý; nevěřím, že by mne chtěl zničit!“

„Teď není naším největším nebezpečím císař, ale falešný Tošio Yamanaki,“ řekl tloušťík. „Mám nápad, pane: co takhle poslat do Nakawabova domu ty muže, kteří dnes přišli? Nevědí, co je to za lidi a provedou všechno, co jim přikážu!“

„Kde jsou ti muži a kolik jich je?“

„Spí v hospodě, pane. Je jich dvanáct, dobří samurajové. Když jim dám příkaz, vpadnou do toho domu a pobijí to všechno!“

„To není špatný nápad; ale musíme být opatrní. Co když v tuto hodinu ještě Nakawaba nespí? Co když je někdo z nich na stráž? Bude lépe provést tu věc později v noci, nebo ještě lépe před svítáním. Zajdeš do hospody říct to těm mužům. A povedeš je; když se zadaří, přijdeš mi to hlásit. Když ne, nech je tam a přijď rychle sem, podat mi zprávy. Těch dvanáct vem čert.“

„To je moudré,“ řekl další samuraj. „Myslím, že bychom o dalším měli hovořit, až se Komo vrátí.“

„Dobrá,“ řekl kníže. „Můžete jít spát. Ty, Hagiči, zůstaň!“

Kývl na mladého muže hrubé zlé tváře a rozložitého těla, který se zvedal na nohy; když byl vyzván, zase usedl.

Když vyšli, obrátil se kníže na Hagičiho: „Poslouchej dobře, co ti povím! Jsi můj první samuraj, nejlepší bojovník, a věřím ti! Dám ti úkol, který musíš splnit jen se třemi svými muži. Nemusejí být nejlepší, ale musejí být naprosto spolehliví. Vezmete knížecí poklad a ještě teď v noci ho zakopete v zahradě!“

„My? Máme se snad poskvřnit prací?“

„Ano; ti tři samurajové se poskvřní prací. Ty jim budeš jenom svítit. Schováte poklad pro všechny případy. Není vyloučeno, že budeme nuceni opustit hrad; potom se nám to bude hodit. Místo si vyber sám podle svého uvážení; proved' to a pak mi přijď oznámit, kam jsi poklad ukryl!“

„Ano, pane.“

„Ty tři si zavážeš přísahou mlčení. Nesmějí nikomu prozradit, kde je poklad ukryt!“

„Ano, pane.“ řekl samuraj - kníže mávl rukou a Hagiči odešel.

Kníže Kagešu Omó zůstal sedět uprostřed pokoje sám; položil dlaně na kolena, hleděl upřeně na svoje meče a mlčel. Napadlo mne, že bych se mohl snadno dostat do pokoje a zabít ho nožem, než by si toho kdokoliv všiml. Nindža by to udělal, ale já ne. Byl starý ničema, ale přece jen se mi nezdálo vhodné zabít ho tak pro nic za nic. Yamanaki by to možná udělal. Taky by to bylo správné, ale to jsem tehdy ještě nevěděl.

Kagešu Omó zavolal sluhu, ten vzal světlo a vyšel před pánem z místnosti. Nezajímal jsem se, kam jdou; naopak jsem sešplhal do zahrady a ukryl se tam. Nečekal jsem dlouho. Za chvíli přišel Hagiči se světlem, prohlížel si zahradu a hledal, kam by se dal poklad zakopat. Nejvíc se mu líbil pavilón u vodopádu; oklepával ho pochvou meče a zřejmě považoval za nejvhodnější úkryt. Během jeho přecházení po zahradě jsem několikrát změnil úkryt; ale že jeho sluch nebyl tak vycvičený jako sluch mých šelem, vůbec nepostřehl, že tam jsem.

Nakonec odešel a po chvíli se vrátil se třemi muži. Jeden ten samuraj nesl podivné maličké lopatky a motyčky, druzí dva malý, ale zřejmě těžký soudek. Postavili ho vedle pavilónku a odešli; vylezl jsem a zkusil soudek zvednout. Unesl bych ho, jenom nevím, jestli by se mi chtělo tahat ho přes tu zed'.

Nato přinesli další soudek, třetí a čtvrtý. To bylo zřejmě veškeré bohatství rodu Yamanaki; no, moc toho nebylo. Hagiči jim svítil, ti chlapi počali odkopávat základy pavilónku; pak zabrali motyčkami, rameny stavbu vyvrátili ze základů a odsunuli stranou. Hagiči zavelel, oni začali kopat pod základy a pracovali opravdu s velkým úsilím. Hagiči stál nad nimi s pochodní, svítil jim a radil. Asi to tak bylo v pořádku.

Když vykopali pořádně hlubokou jámu, spustili do ní soudky, jeden po druhém. Potom zaházeli jámu hlínou, udusali a nasunuli pavilónek zpátky na místo. Dlouho si dávali práci s upravováním vzhledu místa, aby nikdo nepoznal, kde se pracovalo. Zbytek hlíny nasypali do jutového pytle a jeden z nich ho odnesl do kouta zahrady, kde byla malá kůlna na nářadí.

Hagiči prohlásil práci za skončenou a pečlivě prohlédl za svitu pochodně okolí pavilónku. Byl asi spokojen, protože všichni přešli ke vchodu do zahrady.

„Víte, co jste právě uschovali a víte také, že je to tajemství, které nepatří vám ani mně. Kníže vám nařizuje, abyste odpřisáhli věčné mlčení o tom, co jste právě provedli! Přisahejte, že nikdy neřeknete nikomu nic, co jste právě učinili!“

Tři samurajové povytáhli svoje meče z pochvy a s třesknutím je zarazili zpátky.

„Děkuji; to stačí. Můžete jít!“

Obrátili se. V té chvíli Hagiči vytáhl rychlostí blesku meč z pochvy a bodl prvního do zad; než se stačili pootočit, uťal dalšímu hlavu a třetího, který se už zcela otočil a s údivem na něj hleděl, bodl do prsou. Tři muži klesli do hlíny, kterou ještě před chvílí drželi v rukou.

Hagiči se rozhlédl, překročil mrtvé a s mečem v ruce kráčel ke hradu. Vystoupil jsem ze stínu a postavil se mu do cesty.

„Ach!“ řekl. „Kdo jsi? Přišel jsi mne zabít? Posílá tě kníže?“

„Ano. Kníže Tošio Yamanaki.“

Na okamžik se mi zdálo, že Hagiči vůbec nepochopil; potom se rozmáchl mečem, aby mne zabil. Ale byl příliš pomalý - ponořil jsem mu čepel do prsou, než stačil vykřiknout. Hagiči pustil svou zbraň a klesl k zemi, jako předtím jeho pomocníci. Nikdo nic neviděl ani neslyšel.

Zasunul jsem svůj i jeho meč do pochvy; prohlédl jsem samuraje, abych se ujistil, že je skutečně mrtev, pak jsem ho vzal do náruče a vysunul na zeď. Rozhodl jsem se odnést mrtvolu a vyvolat tak zdání, že utekl a tajemství skrýše knížecího pokladu si vzal s sebou. Také jeho meč jsem odnesl; mrtvoly tří samurajů tam klidně mohly zůstat.

Když jeho tělo s bouchnutím dopadlo k úpatí zdi, vynořil se ze tmy temný stín a já zaslechl zapředení Ao Harrapa: „Koukám, nemaříš čas! Kdo je to?“

„Hagiči, první samuraj knížete. Pomůžeš mi?“

„Proto jsem tady. Diana se už začínala bát.“

„Vem chlapa do zubů a odnes ho za město, jak jsme jeli okolo té říčky. Tam ho shod' dolů, ať ho voda odnese. Jeho meč mi odneseš domů. Já musím ještě něco vyřídit.“

„Dobře. Co když někoho potkám?“

„Už se to stalo?“

„Potkal jsem jednoho muže. Strašně se polekal a dal se na útěk. Měl meč, byl to asi samuraj. Malý a tlustý.“

„Kam šel?“

„Do toho domu, tam jak visí u dveří lampiόν. Asi je to hospoda. Nesledoval jsem ho...“

„Právě tam si chci jít popovídat.“

Jaguár vzal mrtvolu a rozběhl se s ní pryč. Já zatím vyzkoušel, jak mi jde vytahovat meč; potom jsem se odebral k hospodě. Viděl jsem už zdaleka lampión u vchodu a když jsem se přiblížil, ucítil jsem i zápach opia. Odněkud zevnitř se ozval ženský výkřik a hrubý mužský hlas, který jí nadával.

Nevyzul jsem před vstupem na vyvýšenou verandu boty, jak se sluší; naopak vstoupil jsem do chodbičky ve špinavých, zablácených střevících, a jedním z nich otevřel dveře do nálevny. Dveře byly jako obvykle odsouvací a na škvíru pootevřené - když jsem je nohou odsunul, zavržaly a zaskřípaly, aby tak daly všem najevo, že někdo vstupuje.

Místnost nebyla ani tak velká, jako plná nejrůznějších lidí. Byl tam hostinský, který měl na oděvu zřetelně napsáno svoje zaměstnání. Byly tam gejši, spíš ale prostitutky, dvě ženy téměř počestné, které seděly v koutě, několik sluhů a pobudů, kuřáci opia, falešný hráč s celým tělem barevně tetovaným; a uprostřed místnosti třináct samurajů nejrůznějšího, leč většinou nevábneho zjevu. Jedním z nich byl tlouštík, který se asi jmenoval Komo a který jim něco vykládal. Před ním bylo rozsypáno několik mincí, asi platil za ostatní. Všichni se napájeli z malých bílých číši; bylo v nich saké, rýžové víno, které by námořníka z mé lodi neopilo, ani kdyby ho vypil galon, ale na ně docela stačilo.

Když jsem vstoupil, nastalo ticho. I muzikant, který v koutě nelibozvučně vrzal na něco mezi houslemi a basou, aniž by se obtěžoval vyluzovat nějakou melodii, přestal a vyjeveně otevřel pusou. Hostinský se zastavil blízko mne; držel v ruce jednu tu lahvičku, tak jsem mu ji vzal, odtrhl pečeť z hrdla a napil se, protože jsem měl žízeň.

Třináct samurajů sedělo nepohnutě na místě - pouze Komo rychle mžikal očima, když viděl, jak si liju saké do hrdla. Totiž, neměl jsem valnou důvěru v čistotu lahviček, tak jsem si víno lil do krku z výšky. Když jsem dopil (nebylo to dlouho, lahvička měla obsah sotva tři deci), přistoupil jsem k nim: „Ty jsi Komo, knížecí samuraj?“

„Ano. A kdo jsi ty?“

„Mluvil jsi u knížete o mně, jako bys mne znal! Nemůžeš se upamatovat? Pokud vím, dali příkaz tobě a těmto dvanácti obejdům, aby mě v noci přišli podřezat v domě mého přítele. Chci vám ušetřit práci, hoši. Tak jsem tady!“

Komo pomalu vstal. Ve tváři měl hrůzu.

„Jak ses dozvěděl, co jsem mluvil u knížete?“

„Nevíš? Opravdu nemáš ponětí, ničemo, že jsem čaroděj a že vím všechno, co se děje? Opravdu sis myslel, že se nechám přepadnout ve spaní takovouhle bandou lumpů a darebáků, kterou tady vidím? Jsi hlupák, Komo; nejsi hoden být samurajem!“

To byla tak strašná urážka, že Komo odskočil a sáhl po meči. Což jsem chtěl způsobit, byl jsem na to připraven. Kopl jsem ho kolenem do rozkroku a když se bolestí zkroutil, dal jsem mu pěstí ránu do šíje, jako když se poráží vůl. Skácel se mi k nohám, ale odstrčil jsem ho, až porazil stolek kuřáků opia a zůstal tam ležet.

„A teď vy! Poručím vám, abyste vypadli z města a víckrát se tu neobjevili! Aspoň ne, pokud tady budu já. Je vám to jasné? Nestojíme o takové zbabělce a hlupáky!“

„Kdo jsi, že se opovažuješ nám poroučet?“ ptal se jeden.
„Jsi snad kníže, nebo co?“

„Pochybuje o tom snad někdo?“

„Nevěříme ti! Jsi obyčejný potulný samuraj, který se nafukuje a vychloubá, a přitom...“

Dal jsem mu levou pěstí do břicha a skoro zároveň pravou do tváře. Samuraj upadl na záda, z rozbitého nosu a úst mu tekla krev. To už vyskočili všichni; ale dlouhé meče měli odložené při stěně. Já měl ten svůj v ruce a vytasil jsem ho.

„Chce se někdo seznámit s mým mečem? Rád posloužím; upozorňuju ale, že než se dohrabete ke zbraním, budete dávno mrtví! Jestli se vám chce, můžete si to se mnou rozdat rukama; mám strašnou chuť někoho zmlátit, a vy se mi zrovna hodíte!“

Ti, co měli nějaké zbraně, se domlouvali pohledy; potom jeden přivolal hostinského a všichni mu odevzdali svoje meče.

Taky se počali chystat k boji, ale to jsem taky čekal. Zastrčil jsem svůj meč do pochvy a přidal jej krčmáři, aby je odnesl.

Vzápětí jeden z nich zaútočil; krátkým mečem na harakiri, který si předvídavě uschoval v oděvu. Chytil jsem ho za ruku, zakroutil mu s ní a současně mu dal kolenem ránu do nosu. Pustil meč, zařval a klesl na kolena, tak jsem sebral jeho zbraň a zarazil mu ji do zadku, až zaječel a dal se na útěk. To už se na mne vrhli čtyři; uhýbal jsem jim a oni se pletli jeden druhému, takže nikdo nedokázal kloudně zaútočit. Chytil jsem dva za copánky a srazil jim hlavy o sebe, až to zadunělo, pak jsem je pustil, popadl dalšího a ukázal mu, co je to facka. V Japonsku takové vynálezy zatím neznali, asi se dost divil.

Pak jsem přišel na to, že neúčinnější je, když si někoho z nich chytím a prohodím skrz stěnu ven z hospody. Takové počínání jsem si taky pamatoval ze svého mládí, ale moji protivníci z té doby bývali o polovinu těžší, takže Japonci měli šanci doletět podstatně dál. Venku bylo bahno, doufal jsem, že jim aspoň trochu zchladí hlavy.

Netrvalo to celé ani pět minut a všichni ti chlapi buď leželi kolem, nebo venku, nebo stáli u stěny a mračili se.

Sáhl jsem do oděvu a vytáhl revolver.

„Tak pánové, teď pozorně poslouchejte. Tohle je bouchačka a v ní šest kulek. Na tuto vzdálenost nemůžu minout; takže jestli se mi někdo zprotiví, prostřelím mu hlavu. Není to rytířský způsob odchodu z tohoto světa a to je mi líto, ale máte smůlu; mám vás dost a nechci vás tady vidět. Takže vypadněte z města, než se rozední, jasný? A kdepak je Komo?“

Jeden ze samurajů úslužně vylovil Koma zpod hromady rozbitého nábytku a rohoží. Komo byl při vědomí, ale vypadal velmi sklesle; obával jsem se, že až půjde na raport ke knížeti, bude se tvářit ještě podstatně sklesleji.

„Vnímáš mě, starej opičáku? Teď jdi na hrad a řekni Kagešu Omó, že já, kníže Charry, ho vyzývám, aby odtamtud vypadl dřív, než si na něj dojdu. Řekni mu, že se mu směju, že na něj pliju a že si nic nedělám z jeho armády. A ty se mi

víckrát neukazuj na očích; nebo ti zkopu zadek do špičata a zmlátím tě, že tě nepozná vlastní máma! Rozumíš?“

Obával jsem se, že mé japonštině rozumí tak zpoloviny, kýval však velmi ochotně. „To mám říct knížeti? Dá mě zabít!“

„A co má být? Já tě taky mohl zabít, ale protiví se mi špinit se s ohavou, jako jsi ty! Táhni, ať tě nevidím!“

Otočil jsem se a šel ke svému meči; když jsem se pro něj shýbl, zasvištěla mi nad hlavou dýka a zabodla se do stěny. Byla to moc pěkná dýka a když jsem se otočil, spatřil jsem muže, který ji hodil. Byl to jeden z kuřáků opia, ještě držel ruku nataženou. Vytáhl jsem dýku z lepenky, potěžkal ji a řekl: „Máš špatnou ránu, chlapče. Tady máš svůj nůž zpátky...“

A hodil jsem. Nemám v tom takový trénink jako Diana, ale zabodl se mu do žeber. Ničema se natáhl na zem, zaškubal sebou a ztichl.

Tak jsem se zase vztyčil. „Mládenci, mám dobrou náladu, tak z toho nebudu dělat žádnou aféru. Ale vždycky tak hodnej nejsem; tak si dávejte bacha!“

Vzal jsem svůj meč a vyšel z hospody. Nestaral jsem se o ně, věděl jsem, že se za okamžik rozprchnou jako hejno vrabců. Jenom Komo mě zajímal; totiž zda se odváží vyřídit můj vzkaz svému knížeti. Komo opravdu vypadl z hospody a běžel ke hradu, ale za knížetem nešel, naopak sbalil si svůj uzlík, popadl ho a mazal odtamtud. Po cestě stačil ještě říct, co se mu stalo, stráží, která hlídala pánův klidný spánek; ti chlapi se vyděsili a ze solidarity utekli s ním.

Diana na mne čekala; taky Ao Harrap tady už byl a zřejmě jí prozradil, co se dělo. „To je dost, že jdeš! S někým ses popral? Máš na tváři krev... a pil jsi!“

„Napil jsem se trošku rýžového vína. A vymlátíl hospodu. Ale ne proto, že bych se tak moc ožral! Taky jsem zabil prvního samuraje knížete. A ještě jednoho drzého lotra. Zmlátíl jsem chlapíka jménem Komo a slíbil pár lumpům, že jim rozbiju hubu, když nevydají. Zjistil jsem, kam schovali knížecí poklad. Zdá se, že teď jsem jediný, kdo to ví. Rozehrál

jsem pár jednoduchých intrik. Myslím, že pro dnešek to stačí. Pojďme spát!“

„Pojď!“ zasmála se a vedla mne za ruku do našeho pokoje. Byl malý jako všechno ostatní, ale dali nám tam aspoň dost velké rohože, abychom měli na čem spát. Byla tam zima a bolela mě hlava - asi od té rány stoličkou, co jsem dostal.

„Vypadáš směšně, Diano,“ pohladil jsem ji po hlavě. „Ve světě se ti budou smát. Ale docela ti to sluší...“

„Mně se to líbí! Ještě mě takhle hlad’... je to vzrušující!“

Postavil jsem svůj meč do kouta a začal se svlékat. „Jsem špinavý jako prase; lezl jsem po stěnách hradu a potom se rochnil v hlíně, jak jsem se schovával. Měl bych se umýt, ale asi to budu muset nechat na zítra...“

„Že by mi to tak moc vadilo! Nakawaba tu má pěknou koupelnu, zítra se mu naložíme do bazénu... Ale teď...“

Pozoroval jsem, jak svléká kimono. „Jsi čím dál hubenější! Asi tím zraněním... nebo starostma!“

„Nelíbím se ti?“

„Líbíš. Vždycky. Čím dál víc! I s ostříhanou kšticí!“

Zalezla do našeho hnízda a přivinula se ke mně. „Ještě nevíš, co si vymyslím příště! Však já na něco přijdu...“

„Klidně. Tadyhle na pleši ať ti vyrostou rohy jako má antilopa šrouborohá; to bude patřičně eroticky vzrušující!“

„Spolehlivě zařídím! A hned tě na ně naberu!“

„A já tě za to naberu...“

„Já vím!“ řekla a sfoukla lampu.

Probudil mne výstřel z pušky. Bylo dost pozdě a slunce svítilo naplno. Než jsem si uvědomil, kde jsem, zazněla další rána z ručnice; byla to Dianina puška, to poznám. Vstal jsem, odsunul okenici a vyhlédl.

Diana byla dole na dvoře a učila Kamiči střílet z winchestrovky - puška zabavená lupičům měla skutečně tuto značku, ovšem kdybych tu flintu přinesl výrobci, jistě by mi

poděkoval a zařadil ji do muzea kuriozit. Několikrát ji spravoval někdo, kdo měl možná vysoké Zenové poznání, ale žádné ponětí, jak má puška vypadat. Kde se mu nedostávalo původních součástí, nahradil je dle vlastního uvážení rukodělnými kousky a všechno to svázal drátem. Ale střílet se z toho ještě dalo.

Kamiči byla oblečená do kimona, jaké nosí obyčejné služebné, třeba sukni měla vykasanou nad kolena. Nebyla nalíčená a vlasy měla stažené dozadu do culíku, skoro jako muži. Oči jí zářily nadšením a já se zhrozil, protože Diana získala další učenlivou žákyni. Nejdřív ji naučila, jaký oděv nosí skutečná dáma do boje. Yamanaki posedával vedle a sledoval, jak to jde.

Kamiči nebyla ani tak nešikovná, jako se střelné zbraně bála. Winchestrovka je těžká zbraň a pro necvičenou ruku ještě těžší než normálně. Diana z ní střílí běžně a moc se divila, že to Kamiči nejde. Ale z obličeje jí sálalo nadšení a nevypadala ani trochu jako porcelánová panenka.

Když jsem se umyl, najedl a přišel za nimi, nebylo to pořád ještě o moc lepší. Kamiči chtěla vši silou střílet dobře; ale nešlo jí to a Yamanaki se už začínal mračit, že je jeho milá tak neschopná. Vzal jsem winchestrovku a pokoušel se vysvětlit malé Japonce, jak se s ní zachází; přesto to nebylo k ničemu.

„Tak takhle ne, to by nešlo! Co kdyby sis k tomu lehla a pušku si opřela o vidlici? Jako to dělali mušketýři...“

„Jak - lehla? A kam?“ divila se Kamiči.

„Na břicho. To se dělá, když se střílí ze zálohy. Takhle...“

Předvedl jsem to. Yamanaki poručil přinést rohož, Kamiči si na ni lehla, opřela pušku o špalek a vypálila na terč. Sice nezasáhla do černého, ale nebyla to špatná rána.

„No vidíš! Lehneš si na balkón a kdyby něco, vystřelíš! Jen dávej pozor, abys nezastřelila nás!“

Diana se zatím ztratila; teď se vracela a vlekla za sebou dlouhou, ozdobně vykládanou rouru s pažbou na konci. Ta roura vzdáleně připomínala střelnou zbraň z doby tureckých

válek; kdyby někdo zešílel, mohl si myslet, že je ještě schopná střelby.

„Hele, co jsem našla v Nakawabově museu! To je malej kanón! Když to nabijem sekaným olovem, postavíme do okna a když z toho Kamiči vystřelí, dostanou to z první ruky jako kartáčem!“

„No dobře... ale máme my sekané olovo?“

Diana se zašklebila. „Našla jsem pod kůlnou spoustu starýho železa. Taky nějaký kladívko a majzlík. Rozsekám to na drobnou a vy zatím instalujte tu bouchačku!“

Vzal jsem pušku a vyšel s ní do prvního poschodí, kde jsem ji hodlal zasadit do okna. Našel jsem několik latěk, z nichž jsem vytvořil opěrku pro pušku, kterou pak stačilo jenom položit na místo a mohlo se s ní odstřelovat bránu do dvora. Diana zatím seděla na verandě a sekala všechen kovový odpad na kousky, abychom tím zbraň nabili.

Takový obraz se naskytl samurajovi, který právě vstoupil do dvora a zastavil se tam. V ruce nesl nějaký balík.

Když tedy vešel, naskytl se mu obraz světlovlasého samuraje, an sedí na verandě a tropí něco zjevně nesmyslného s kladivem, majzlíkem a kusy rezavého železa. Knížecí samuraj byl nezvykle inteligentní a okamžitě zaregistroval nesmyslnost a neobvyklost takového počínání. A jelikož mu ani na okamžik nepřišlo na mysl, že by se šlechtic mohl snížit k práci, usoudil, že se zabývá magií, což je dle jeho názoru vysoce správné a účelné. Avšak ačkoliv byl mužem zkušeným a světem protřelým, nemohl ani za nic uhodnout, k čemu tohle čarování bude; a to ho hnětlo.

Diana zvedla hlavu a když viděla cizího člověka, položila kladivo a koukala, co na něj vzít. Meč neměla a kladivem by ho asi nezmohla. Pro jistotu jsem vytáhl z kapsy revolver.

„Ty jsi samuraj muže, který si říká Tošio Yamanaki?“ oslovil ji knížecí posel povýšeně. Rozhlížel se, ale na dvoře nebyl nikdo jiný, s kým by mohl promluvit, všichni někam odešli.

Diana se nafoukla jako krocan, jak se slušelo. „Jsem samuraj knížete Yamanaki!“ oznámila pyšně.

„Můj pán, urozený vznešený kníže Kagešu Omó, nechť žije věčně, posílá muži, který si říká Tošio Yamanaki, toto bílé kimono a tento meč! Žádá ho, aby splnil svoji povinnost a zachránil čest jména, které si přisvojil!“ řekl samuraj a podal jí balík.

„Že děkujem,“ Diana vzala balík a krátký meč na harakiri. „Řekni mu, že je to od něj moc hezký a že se budeme podle možnosti snažit mu to oplatit.“

Samuraj pootevřel údivem ústa a zíral na Dianu, jako by měl před sebou blázna. „Počkám si na odpověď tvého pána!“

Diana se otočila a vešla do domu. To už jsem seběhl se schodů, objevil se tu Nakawaba, Kamiči, šelmy, Hansaró i Tošio Yamanaki. Diana položila balík a meč na zem před něho a řekla:

„Tak tady máš knížecí dárek. Bílé kimono.“

Kamiči vykřikla - Yamanaki jenom sklonil hlavu: „Jak si přeje. Dostavím se ke dvoru a zemřu, jak se sluší. Musím uposlechnout jeho příkazu...“

„Jak se to vezme,“ řekl jsem. „Já bych radil, abys neposlušal a na oplátku mu poslal výzvu, aby se zabil on.“

„To nemohu udělat! Neposlechne mne; nemusí mne poslouchat.“

„A ty nemusíš poslouchat jeho! Nemá právo ti rozkazovat! Ty jsi kníže v Koyanami!“

„Jeho potvrdili v državě císařští úředníci! Mohu se domáhat svého práva, ale on je víc než já!“

„Tak se nedá svítit,“ řekla Diana. „Musím to vyřídit já.“

Vzala si zatím svůj meč a upravila se; teď sebrala kimono a meč a šla ven. Zadržel jsem ji. „Počkej! Co chceš dělat?“

„To se můžete všichni koukat!“ řekla a šla.

Samuraj stál zatím před verandou a usilovně přemýšlel, na co se mohou hodit rezavé kusy železa rozsekané na drobno.

Kdyby na to byl přišel, mohl ušetřit svým soukmenovcům spoustu starostí. Diana k němu došla a hodila mu ten balík pod nohy.

„Co mi vzkazuje tvůj pán?“ zeptal se samuraj pyšně.

„Vzkazuje tvému knížeti, aby si ten svůj dárek strčil do ánu! Pokud chce, může při tom třeba kokrhát!“

Samuraj o dva kroky ustoupil a v obličejí se mu zračil údiv: „Co jsi to řekl?“

„Právě to! A ještě, že příště vypráskám jeho zbabělý samuraje ze dvora karabáčem na psy, jestli se tady ještě jednou ukážou. A ty budeš první!“

To už bylo víc, než mohl snést. Nerozuměl jí všechno, co řekla, ale pochopil, že ho uráží a dělá si z něj legraci. Vytrhl meč a hnál se na Dianu. Ta ponechala meč v pochvě, hravě odrazila jeho ránu a vzápětí mu pochvou podrazila nohy, takže udělal přemet a zaryl se nosem do písku dvora.

„No no! To museli s tím dárkem posílat zrovna knížecího šaška?“

Sekl po ní a vzápětí bodl - obě rány odrazila zavřeným mečem a když zaútočil potřetí, praštila ho přes ruku, až pustil meč, šlápla mu na něj a pochvou mu podepřela bradu.

„A dost! Nebo to vytáhnu a vrazím ti to do břicha! Takovou extázi jsi ještě nezažil! Koukej mazat, šupáku!“

Samuraj se klepal jako v horečce; co byl naživu, nikdo ho tak strašně neurazil. Diana odstoupila, on sebral svůj meč a schoval ho do pochvy. „Kdo mne porazil? Chci znát tvoje jméno, muži!“

„Jsem Diana de Guyrlayowe.“

„Dajna Garriaw...“ opakoval si jméno upravené tak, aby se mu lépe vyslovovalo. „Nikdy jsem o tobě neslyšel. Kdo jsi?“

„Jsem žena a první samuraj šóguna Arminů.“ Diana mu věnovala jeden ze svých nejroztomilejších úsměvů.

Samuraj zděšeně zamlel spodní čelistí.

„Žena a první... šóguna... čeho?“

„Po tom ti stejně nic není! Koukej se ztratit!“

Koukal na Dianu jako tele na nová vrata. Zřejmě si to nedovedl srovnat v makovici. Postřehl, že vypadá dost žensky; ale ještě pořád se mu to nezdálo. Obrátil se a důstojně vyšel ze dvora. Měl jsem pocit, jako by se chtěl dát do běhu.

„Myslím, žes mu dala co proto,“ řekl jsem. „Až to vyslepičí na hradě, klepne knížete mrtvička.“

„Žádná škoda. Měli bysme to bez práce.“

„Myslím, že jsi znemožnila jednoho z nejlepších samurajů celého knížectví,“ řekl Tošio. „Znal jsem ho; sloužil mému otci.“

„No, tak moc velká hvězda zas nebyl!“

„Je jedním z nejlepších šermířů!“

„To tvrdí on, nebo to je pravda?“

„V každém případě je to rána,“ řekl jsem. „Vypadá to, že jsme si teď už úplně rozlili ocet s Kagešu Omóem.“

„Po tom mně je houby s hlávkovým salátem,“ řekla Diana. „Bude se bojovat, nebo se bude kecat?“

Nakawaba stál vedle nás a hleděl na Dianu se zřejmým údivem. „Paní, před chvílí jsi řekla, že jsi žena šóguna nějakého národa. Přestože vím, že jsi velmi dobře znala japonského jazyka, musím se otázat, zda jsi se v tomto případě nevyjádřila chybně?“

„No... jistá chyba v tom je. Charry není šógun, ale císař naší země. Já jsem v tom případě samozřejmě císařovna.“

„Císař? Slovo tenno, které používáš, je pro nás posvátné a nedotknutelné! Není přece možné...“

„Budeš se divit, ale je. Tošio to moc dobře ví!“

„Je to pravda,“ řekl Tošio. „Jeho podání jej nazývají císařem. Má svoje vojsko a samuraje. Tři jsou zde s námi, tyto šelmy.“

„Šelmy? Jsi císařem šelem?“

„Ano. Jsou jich milióny, Nakawabo. Na můj pokyn napadnou kteroukoliv zemi a zničí ji i s jejím obyvatelstvem.“

„Ale jsi-li císař, proč cestuješ pouze se třemi samuraji a ne s průvodem, který je tě hoden? Proč jsi zapřel svoji hodnost a nevstoupil do hradu v Kjótu, aby ses pozdravil se svým bratrem, císařem naší země? Mohl bys vymoci Yamanakimu jeho právo jediným svým slovem!“

Zasmál jsem se a přejel rukou po meči. „Jenom zbabělec se schovává za tituly a hodnosti. Jsem voják; vysvětluji své názory mečem. Když nebudeme mít úspěch, vezmu si koně a zajedu do Kjóta, abych si stěžoval u vašeho císaře. A když mne nevyslyší, použiju jiných prostředků.“

„Jsi zvláštní člověk, pane! Nerozumím ti, jako nerozumím ničemu z toho, co zamýšlíš. Chceš podrobit svět své vůli?“

„Ne - proč? Ale žádám, aby bylo dáno zadost právu, které požaduji. Jinak svou vůli prosadím.“

„Jsi skutečně zvláštní člověk! Co uděláš, až se Tošio Yamanaki stane knížetem?“

„Podám mu ruku a odejdu, jako jsem přišel. Půjdu domů do hradu, který jsem si postavil nad velkou řekou Charraggem. A budu tam vládnout svému národu.“

„Nebudeš žádat odměnu za to, co jsi učinil pro Tošia?“

„Odměnou mi bude jeho přátelství. A meč, který se mi postaví po bok, až budu potřebovat jeho služby.“

„Můžeš se mnou vždy počítat,“ řekl Tošio. „Jsem ti zavázán za život - a možná ti budu zavázán ještě za víc!“

„Hele hoši, přestaňte s tou citovkou,“ vpadla Diana. „Vypadá to, že za chvíli je tady máme!“

A jako v odpověď jsem zaslechl temné dunivé údery od hradu.

„Copak je zas tohle?“

„Poplach. Udeřili na velký gong v hradní pagodě. Svolávají všechny vojáky k útoku na nás.“

„Tak to bude legrace. Připravte se k boji! Hansaró, sežeň taky ty dva naše zabijáky!“

„Hledám je už od rána, jejich pokoj je prázdný. Obávám se, že zbaběle utekli.“

„Doufám, že k nepříteli. Dobře; dostanou to s ostatními. Kamiči, umíš už vystřelit z pušky?“

„Ano, pane... snad!“

„Bezva. Diano, zaveď ji na místo. Až dám rozkaz, vystřelíš do brány, jak jsem pušku nasměroval. Ale pozor, kdyby tam byl někdo z nás, nesmíš střílet, chápeš?“

„Rozumím ti, pane!“

„Až vystřelíš z té práskačky, vezmeš winchestrovku, a budeš do nich pálit, jak sama za vhodné uznáš. My budeme střílet taky, ze svých revolverů. Pak máme čtyři ruční granáty, jeden si vezmu já a jeden Li. Dva necháme na případné dobývání hradu.“

„Teď příkazy pro kočky: Jakmile bude po střelbě, vpadnete mezi vojáky zezadu, aby se co nejdříve polekali. Na začátku se budete schovávat za zídkami a křovím, aby vás neviděli, musí to být pro ně co největší překvapení. Žádné zakusování, rozdáte jenom tady pár ran tlapami, tam chytnete někoho za nohu, tu kousnout, tam škrábnout. Hlavně velký zmatek! Jestli budou mít koně, tak je splašíte! Rozumíte?“

„Samozřejmě! Uvidíš, jaké to bude parádní zmatek!“

„No. Revolvery máme já, Diana, Tošio a Li. Žádný soucit s nimi, je jich příliš mnoho, než abychom mohli být laskaví. Jakmile vystřelí Kamiči, začneme střílet i my. Napřed se bude možná trochu vyjednávat... to se budem držet zpátky. Nakawabo, tvoji samurajové musejí vyčkat, až bude po střelbě. Dokud nezaútočíme my, nehnete se, chápeš?“

„Ano, pane.“

„Tak to by snad bylo všechno. Počkáme, co se bude dít.“

Dělo se toho dost. V hradu zvonily všechny gongy, ozýval se i nadšený křik přítomného vojska. Pak jsme viděli, jak se k bráně hrnou první čumilové, ale do dvora si nikdo netroufl.

Chvíli jsem měl dojem, že někteří lidé to považují za vynikající divadlo; ještě že nezačali prodávat bonbóny a zmrzlinu. Potom se objevila první kohorta vojáků; měli kopí, některý i meč, ale vypadali dost bojácně, nejspíš se báli, že z nich uděláme sekanou. Ani další oddíly nebyly lepší, švadrona jízdy by na ně stačila na všechny a musela by je rozsekat na nudle.

Konečně se objevilo čelo bojového průvodu: asi padesát samurajů ve slavnostních oděvech zdobených rodovými znaky, s meči, pečlivě vyholenými hlavami a utaženými copánky, tváře zkamenělé do pyšné grimasy odhodlání a bojovnosti. Vypadali skutečně impozantně, těžko by se našel někdo, kdo by se jich nelekl. Všichni se natlačili do brány, několik z nich popošlo do dvora a rozestavili se do širokého vějíře. Meče měli prozatím v pochvách.

Vystoupil jsem na verandu a položil ruku na meč.

„Všechny vás vítám. Co si od nás přejete?“

„Nechceme mluvit s tebou!“ řekl jeden z nich. „Chceme hovořit s mužem, který si přisvojuje jméno Tošio Yamanakiho!“

Tošio vystoupil vedle mne. Mračil se jako čert.

„Chceš snad říct, Hóiči, že mne nepoznáváš?“

„Kníže Kagešu Omó ti nařizuje, aby ses dostavil před jeho trůn a zemřel tam, jak ti přikazuje právo a čest!“ pronášel samuraj, aniž by bral ohled na cokoliv. „Také Nakawaba, který zradil svého knížete, může zachránit svou čest pouze dobrovolnou smrtí. Muž, který se nazývá podivným jménem Charrai Garriaw, může požádat o přijetí do služeb knížete Kagešu Omó. Mám ho ujistit, že mu bude dáno postavení a plat, jaký zaslouží pro své schopnosti. To však pod podmínkou, že svoji ženu, která bojuje jako muž, daruje knížeti jako souložnici. Tak rozhodl kníže právem!“

Zůstal jsem nad tím trochu překvapen; Diana, která stála vedle mne, se rozesmála na celé kolo.

„Jestli se to zbabělé hovado, tvůj pán, který si v bláznovství myslí, že je kníže, odváží na mne jenom

pomyslet, dám sežrat jeho mrtvolu prasatům! Pojd' si pro mě - a dopadneš jako tamten šašek, kterého jsem hnala ze dvora mečem v pochvě!“

Dianina slova způsobila mocné pohnutí mezi naslouchajícími samuraji; zřejmě nebyli zvyklí, aby někdo urážel knížete takovými slovy. Diana je zas zvyklá přiléhavé výrazy nehledat.

Yamanaki udělal několik kroků dopředu. „Hóiči, sloužil jsi mému otci - znám tě dobře a ty si na mne taky pamatuješ! Chceš říct, že nejsem Tošio Yamanaki, pravý dědic knížectví?“

„Ne!“ řekl samuraj pyšně. „Neznám tě!“

„Počkej, Hóiči!“ řekl starší zavalitý chlapík, vedle něhož stáli dva mladší se stejnou značkou na kimonech. „Já ho znám! Je to skutečně Tošio Yamanaki!“

„Nikdo se tě neptá na tvé mínění! Přísahal jsi knížeti - tak plň svoji povinnost!“

„Ale přísahal jsem, že netasím zbraň proti mužům rodu Yamanaki! Ta přísaha je starší než ty i tento mladý muž. Přísahal jsem to jeho otci; bratrovi muže, který je dnes knížetem! Nesmím porušit přísahu - proto nebudu bojovat! Odcházím a radím ti, Hóiči, aby ses poradil se svým svědomím!“

Obrátil se a kráčel k bráně. Hóičimu se zablesklo v očích; pokynul rukou, jeden ze samurajů po jeho boku tasil meč a vrhl se zezadu na starce. Ale nedotkl se ho; Dianina dýka zasvištěla vzduchem a zabodla se mu mezi lopatky. Když se starý samuraj otočil, upozorněn výkřikem jednoho ze synů, spatřil, jak nepřítel s mečem v ruce zvolna klesá do písku dvora.

„Já jenom,“ řekla Diana. „Že nemám ráda, když se před mýma očima vraždí zezadu. Mám ještě jednu házecí dýku, Hóiči; chceš ji dostat do srdce nebo do břicha?“

Starý samuraj se rychlým krokem vrátil k Hóičimu.

„Ty zbabělý pse! Věděl jsem, že jsi ničema; ale netušil jsem, čeho jsi schopen! Jsem Satomo Ogura; ať někdo z vás řekne, že se chce postavit proti mému meči! Žádný z vás by se

neodvážil se mnou bojovat tváří v tvář - tak se mne bojíte! Chtěl jsem odejít a nebojovat; teď ale vidím, že moje místo je na druhé straně, po boku Tošio Yamanakiho! A jdu tam!“

Vydal se ráznými kroky směrem k nám. Dva mladší muži se na sebe podívali, pak se vydali za ním. Jeden z nich kývl na dalšího mladého samuraje a i ten přešel na naši stranu.

„Jak se opovažujete zradit svého pána?“ rozkřikl se Hóiči.
„Nestydíte se poskvřnit svoji čest?“

Satomo Ogura se k němu otočil. „Jak se opovažuje mluvit o cti člověk, který sám žádnou nemá? Vyzývám všechny, kdo chtějí být věrní rodu Yamanaki: opusťte řady zrádců a pomlouvačů!“

Mezi samuraji nastal šum; tu a tam se někteří tlačili k bráně a opouštěli dvůr. Nikdo se už neodvažoval jim bránit. Ti, co zbyli, se srazili těsněji k sobě a vojáci vzadu sevřeli pevně svá kopí. Už se asi báli předem.

„Je mi vás líto,“ řekl Tošio. „Ale chcete-li zemřít s falešným knížetem, nemohu vám bránit!“

„Je nás desetkrát víc!“ řekl Hóiči. „Na ně!“

A vytasil meč. V té chvíli jsem vytáhl revolver a prostřelil mu lebku; současně jsem dal znamení Kamiči. Nad našimi hlavami zahřměla stará ručnice; těsně natlačená skupina mužů v bráně se zavlnila jako obilí pod kosou, vytryskly bolestné výkřiky. Do toho zmatku hodil Li jeden granát, Diana druhý; přesvědčila mne, že umí líp házet. Já jsem si vybíral význačné samuraje a střílel do nich z bezprostřední blízkosti z revolveru. Pak zahájili palbu na tu sebranku také Li, Tošio a Diana.

Sekané železo ve skutečnosti většinu raněných jen škráblo; také střepiny granátů v mnoha případech sklouzly po jejich slavnostním brnění a nijak vážně jim neublížily. Ale byl to tak nečekaný obrat, že se většina vojáků dala na zoufalý útěk. V té chvíli mezi ně vpadly tři hrozné šelmy - to znamenalo totální konec jejich odvahy a bojového nadšení. Vojáci vzali do zaječích a zastavili se až za branou hradu; někteří dokonce bránu minuli a mazali z města, aby se třeba neseznámili se zuby a drápy mých kočičích samurajů.

Z panstva zůstalo nezraněných a bojechtivých tak padesát mužů; ti všichni se hrnuli na nás. Diana začala rozhazovat své šurikeny a vrhací dýkou zlikvidovala muže, který měl místo meče kusuri gama, srp na dlouhém řetězu. Pak tasila meč a první ranou prosekla krk samuraji, který předtím přinesl to bílé kimono. Neuposlechl její dobrou radu, takové chování vůči dámě považuje Diana za velmi nezdvořilé. Také já vytasil meč, i když v této zemi poněkud neobvyklý; bylo nutno je přesvědčit, že se mnou nebudou mít lehké pořízení. Všiml jsem si mezi nimi jednoho z chlapů, které jsem včera zmlátil v hospodě; neposlechl a neodešel. Byl jsem nucen mu vysvětlit, že udělal chybu.

Satomo Ogura, jeho synové a další samuraj se rvali jako ďábli. Zato Nakawaba klesl a nebýt toho, že jej Li chránil, nedoplazil by se k verandě živý. Yamanaki řádil jako sedm ďáblů, jeho vítězný křik kiai se ozýval téměř nepřetržitě, jak zasahoval nepřátele. Hansaró dělal, co mohl, i ostatní samurajové.

Přes tyto úspěchy to s námi nevypadalo nejlíp - museli jsme ustoupit na verandu a odtamtud se bránit. Mělo to výhodu, že jsme mohli útočit shora, zatímco naši protivníci museli překonávat asi metr vysokou podezdívku. Ono to sice nic není, ale když nahoře čekají meče jako jsou naše, není to příjemné.

Shora prásklo několik ran z winchestrovky; upřímně řečeno, mile nás to překvapilo, neočekával jsem, že se Kamiči natolik vzchopí, aby nám pomohla. Udělalo to mezi nimi dost rozruchu a my jsme si mohli trochu vydechnout.

Potom se najednou situace změnila; do brány vběhl jeden k smrti vyděšený voják a řval něco, čemu jsme nerozuměli. Samurajové se zarazili, pak jejich velitel poslal téměř polovinu mužstva do brány. Muž, který zprávu přinesl, se otočil a chtěl vyběhnout ven - ve chvíli, kdy probíhal branou, jej zasáhl vržený oštěp a probodl skrz naskrz.

Do brány se vrátil Ao Harrap na koni, s kopím v levé tlapě; to první zřejmě taky hodil on, teď mrštil druhým a připíchl jednoho samuraje k verandě. Vzápětí za ním vrazili Aflargeo a Tannarr, taky na koních. A při tom z plna hrdla řvali.

Na okamžik nastala chvíle klidu, všichni Japonci zůstali jako zkamenělí. I naši spojenci, Nakawaba, Ogura a další stáli s ústy otevřenými. Samozřejmě toho naše kočky využily a rozdaly okolo sebe pár ran těžkými tlapami, než se vzpamatují. Já taky využít situace a vyměnil náboje v revolveru; pak jsem jej držel v levé ruce a když někdo moc dotíral, odstřelil jsem ho.

Pak nastal nesmírný bláznivec. Někteří Japonci se rozhodli se vyznamenat děj se co děj a vrhli se na šelmy, další se pokusili vzdálit opačným směrem. Ovšem v obou případech to bylo špatné, protože na druhém konci jsme byli my. Zed' kolem dvora sice nebyla vysoká, ale z těch chlapů ji těžko někdo dokázal přelézt; mimo to by ho nic takového asi nenapadlo. Neměli jinou možnost než zemřít jako hrdinové.

A pak udělal Ao Harrap něco, co je ještě víc zdrtilo: když ho jeden samuraj napadl mečem, udeřil ho přes ruku tlapou, až meč pustil, a vzápětí ho v letu zachytil do své tlapy. Aby nebyli ani na okamžik na pochybách, nač ho chce, rozťal jím původnímu majiteli hlavu.

Muži, kteří se chystali napadnout šelmy, zakolísali; ti druzí počali řvát šílenou hrůzou. Tak si nepočínají zvířata, takových činností jsou schopni pouze démoni. Bakemona, strašidla. A páni těchto strašidel jsme byli my. Už s námi nebojovali, jeden klesl na kolena a prosil o milost, sotva jsem zabránil, aby ho mladý Ogura nepropíchl. Chlap odevzdal meč a my ho pustili dovnitř do domu; vzápětí odhazovali meče a vzdávali se i druzí.

Ao Harrap se bil. S příšerným řevem sekal do nepřátel katanou i druhou tlapou, a každá ta rána znamenala něčí smrt. Oči mu svítily šíleným ohněm, v koutcích úst se objevila pěna. Zdálo se mi, že ho zachvátilo šílenství.

„Zastavte boj!“ křičel jsem. „Ao Harrape, nech toho! Aflargeo, Tannarre, pusťte je ze dvora!“

Tygr a leopard uhnuli ze vrat; skupina vyděšených Japonců se vyhrnula ven a s křikem prchala. Ale Ao Harrap jako by neviděl a neslyšel, bil se a zabíjel, dokud byl na dvoře jediný živý či nezraněný samuraj.

Teprve pak zarazil koně a kalným zrakem se rozhlédl kolem sebe. Odhodil meč, pohlédl na mne, na ostatní, zaváhal, ale potom se jeho oči počaly zase jasnit, až se v nich objevil obvyklý klidný a pozorný výraz. Přijel ke mně blíž a unaveně seskočil s koně.

„Děkuju, Ao Harrape,“ řekl jsem. „Zachránili jste nás...“

„Ano,“ řekl roztržitě. „Já vím, Charry...“

Odešel hbitými kroky někam za dům, zatímco Aflargeo a Tannarr seskočili také a přiběhli k nám. Ogura a jeho muži se viditelně necítili dobře v jejich přítomnosti, ač jim šelmy nic nedělaly. Zajatci, natlačení v chodbičce, vykřikovali strachem a hledali, kam utéci.

„Co je s Ao Harrapem?“ ptal jsem se Aflargea. „Vypadá, jako by zešílel...“

„To se mu stává... Poprvé v boji s Malajci. Říkal, že najednou vůbec nevěděl, co se s ním děje. Jenom bojoval. Byl by zabil každého, kdo vypadal jako nepřítel!“

„Dobře. Potom si promluvíme.“ Obrátil jsem se k našim, abych zjistil, jak to s námi vypadá.

Nebylo to dobré. Nakawaba byl zraněný, ležel v koutě a nehýbal se. Oba jeho samurajové byli mrtví, starý správce ležel vedle svého pána a umíral. Jeden z Ogurových synů byl raněn, také mladý samuraj, který jim pomohl, měl ošklivou ránu. Diana byla poraněná na ruce, ale jenom zlehka. Yamanaki měl rozseknutou tvář, taktak nepřišel o oko. Hansaró byl zatím v pořádku a mne samotného bolelo v zádech pod lopatkou; sáhl jsem tam a nahmatal krev.

„To nic,“ komentovala Diana. „Jeden ten chlap tě bodl do zad mečem, ještě tam dole. Asi sis toho ani nevšiml...“

„Opravdu! Mohl mě zabít, kdyby rána pronikla hlouběji!“

„Nemohl,“ potřásla hlavičkou. „Já ho mezitím podřízla.“

Ukázala prstem na hlavu bez těla, válející se v kaluži krve. To tělo leželo vedle a ještě mělo v ruce meč. Byl od krve. Mojí.

„Možná by tě byl zasáhl líp,“ přemýšlela nahlas. „Ale neviděl na to. To už tu hlavu neměl.“

„Já si asi budu psát, kolikrát jsi mi zachránila život! Už to pomalu ani nemůžu spočítat!“

„Jo, to si piš. Černou křídou do černýho komína...“

Objal jsem ji. „Diano, já tě...“

„Když mám tak hezky vyholenou hlavu, tak musím být samuraj!“

Zatím se objevila Kamiči. Běžela rovnou k otci a sklonila se nad ním. Počala zoufale křičet, takže jsem k ní přiběhl.

„Počkej! Podíváme se na něho...“ roztrhl jsem mu kimono, abych obnažil ránu. Nebyla smrtelná, ale nedalo se říct, že je lehká. Taky ztratil hodně krve, a to bylo zlé.

„Tannarre, lékárníčku! Aflargeo, zajistíš vodu! Rychle, musíme ho ošetřit!“

„Tebe taky,“ připomněla Diana. „Vůbec bude hodně chirurgie. Měli jsme s sebou vzít Andreje...“

„Zvládnem to sami! Oguro, tebe si všichni váží; poruč zajatcům, ať odnesou mrtvé na stranu a raněné přitáhnou sem. A někdo ať doběhne pro nějakého místního felčara!“

Satomo Ogura se na mne podíval velmi nepřívětivě, ale Yamanaki pokývl hlavou, tak mne starý pán poslechl. Dokonce začal prohánět i svoje syny, aby veleli při úklidu dvora.

„S lékařem to bude špatné,“ řekl Nakawabův syn. „Jediný, kdo se vyzná v léčení ran, jsou mniši v pagodě...“

„Tak tam snad někdo dojde, ne?“ rozhlédl jsem se kolem sebe a povšiml si jednoho knížecího samuraje, kterému nic nebylo, jen nějaký šrám na pleši. Kývl jsem na něj, aby šel blíž.

„Poslouchej, ty! Doběhneš do pagody, pokloníš se představenému a poprosíš ho mým jménem, aby sem poslal mnichy znalé lékařství. Že mu předem hluboce děkuji. Tak, co stojíš?“

Stál; vypadalo to, že nechápe. Pak mi došlo, že zřejmě nechce přijmout rozkaz od nepřítele a zauvažoval jsem, co dělat, abych ho přesvědčil. Odvrátil jsem hlavu; v té chvíli se dal do pohybu, moje chování bylo zřejmě správné. Vydal jsem rozkaz a nedokážu si představit, že by nebyl splněn. Tak se chová pán.

Tannarr přitáhl lékárníčku, kterou jsem měl ve vaku; Aflargeo na smrt vylekal služky v kuchyni, když jim sebral velký hrnec vody a vrčením i japonskými lámanými pobídkami je přinutil, aby ho přinesly k nám. Když spatřily raněného pána, počaly hořekovat a vyvádět; Diana je rázně zakřikla a pomohla mi vymýt a obvázat Nakawabovi ránu. Zatím se probrala z ustrnutí i Kamiči a protože nám nebyla k ničemu, ošetřila zatím Tošia. Ránu na ruce si Diana ošetřila sama, potom vymyla a zavázala i moji ránu. Japonci přihlíželi, jak to děláme; všiml jsem si, že jeden z Ogurových synů obvázal podle našeho příkladu svého bratra a společně potom ošetřovali svého kamaráda.

„Tak,“ řekl jsem. „Teď se dáme do nepřátel.“

„Dorazíme je?“ ptal se s radostným očekáváním Nakawabův syn.

„Myslel jsem spíš na ošetření. Jsou to lidé!“

„Zradili nás!“

„Podruhé už to neudělají...“

Je možná pravda, že jsme si při ošetřování raněných nepřátel nepočínali příliš humánně a že by nám Andrej mohl ledacos vytknout. Ale lepší taková pomoc, než žádná. Zvláště Diana, která se rozhodla ošetřit muže poraněné svým slavným výstřelem sekaným železem, se chovala přímo sadisticky a vydrápávala těm ubožákům z masa úlomky železa loveckým nožem. K jejich cti je třeba říct, že řvali mnohem méně než běloši v podobných situacích.

„Taky dostáváš orgasmus, když někoho mučíš?“ zeptala se Kamiči, která jí zkoušela pomáhat.

Kamiči vykulila oči; neměla tušení, o čem je řeč. Diana ji to mezi prací vysvětlovala, až holka přiznala, že když střílela

do nepřátel, měla vážně příjemný pocit.

„Jestli budeme ještě bojovat, můžu zase střílet z pušky? Mě to moc baví!“

„Neboj, já ti nějakou zábavu najdu...“

Když to bylo hotovo, bylo mi špatně a měl jsem hroznou chuť na půl láhve něčeho ostrého. Aflargeo to chápal; prošmejdil Nakawabův sklep a přikutálel odněkud roztomilý hliněný barel rýžové pálenky. Chutnala hrozně, ale propálila mi hrdlo i žaludek a trochu mi zahnila třesavku ve všech údech. Diana se napila taky, rozkašlala se a řekla: „Je mi líto notorickéjch alkoholiků; co ti všechno musejí vytrpět? Jestli chceš, tak ti tím vyčistím tu díru v zádech, je to vynikající desinfekce!“

„Proboha, radši ne! Budem to potřebovat na lepší účely. Ještě není vši legraci konec!“

„Co ještě máme zmáknout?“ ptala se nadšeně.

„No, já bych se s tímhle spokojil; ale Tošio říká něco, že napadneme hrad a vyženeme strejčka knížete. Asi při tom budeme hlavní atrakce...“

„Tak to musím připravit dělostřelbu. Bez kanónu na to nejdu! Těch vojáků je tam strašně moc.“

„A bude jich ještě víc. Propustíme zajatce.“

„Proč to? To potom budeme mít proti sobě strašnou přesilu!“

„Ani bych neřekl. Podívej se na ně: klepou se už teď strachy! Když je pustíme, pomažou do hradu a vypovědí tam, co tady viděli a zažili. Vsadím se, že polovička té bandy vezme roha dřív, než se připravíme k boji!“

Svěřil jsem Yamanakimu, co zamýšlím; pokývl hlavou a řekl, že i on myslí, že to tak dopadne. Proto jsem pronesl k zajatcům procítěný projev a propustil je s důkladným ponaučením, aby se chránili ještě jednou nám přijít na oči. Současně jsem naznačil, že hodláme podniknout útok proti hradu a první co uděláme bude, že postřílíme všechny, kdo

nám v tom budou chtít zabránit. Pak jsme je nechali běžet a oni opravdu běželi - jako králíci.

Japonci požadovali, aby se před bojem podávalo jídlo. Souhlasil jsem; měl jsem hlad jako vlk. Při jídle jsem seděl na rámu okna a vyhlížel k hradu; zdálo se, že tam panuje čilý ruch. Co chvíli vyběhl z brány jednotlivec nebo i hlouček a mazal po silnici z města, jen se za ním prášilo. Potom se přihrnulo asi dvacet mužů šlechtické hodnosti, s meči a vši ostatní parádou. Padli před Tošia do prachu a prosili ho o milost a laskavé odpuštění všech vin a hříchů. Tošio jim trochu vynadal, pak řekl, že proti nim nikdy nic neměl a že je hodlá omilostnit, budou-li mu dobře sloužit. Jednoho z těch chlapů jsem vyslechl a dozvěděl se, že prý vojsko i rytíři se služebnictvem prchají z hradu, jako by tam hořelo. Kníže Kagešu Omó se obklopil svými nejvěrnějšími a hodlá se bránit.

„Tak to se holt nedá svítit,“ řekla Diana. „Půjdeme do války. Ať se kočky pudrujou!“

Dala si práci a přeložila ty dvě hlubokomyslné poznámky do srozumitelné japonštiny. Tím se stalo, že Ogura, který poslouchal, se vyděsil a usoudil, že Diana přednáší čarodějnické průpovědky; od té doby se jí vyhýbal.

Po obědě jsme vyrazili jako Hloupý Honza na draka. Připomínalo mi to doopravdy kašpárkové divadlo, i s obecenstvem, protože celé město se shromáždilo před naší branou a očumovalo. Vypochodovali jsme: Tošio Yamanaki, já a Diana, Hansaró, Ogura a jeho synové, naše tři šelmy a všichni ostatní, kdo k nám patřili. Diana si nesla starožitnou ručnici, čerstvě nabitou sekaným olovem. Winchestrovku dala mně, abych jí mohl případně sestřelovat obránce na hradbách.

Nasedli jsme na koně a vyčkávali, až se naše vojsko seřadí; při tom jsme postřehli značně zajímavý vývoj událostí, když se z davu po jednom i ve skupinách počali nořit samurajové i vojáci, příbuzní, přátelé a přátelé přátel těch, kdo se k nám přidali. Ti všichni se více méně nenápadně přidávali k našemu doprovodu, až bez problémů vzrostl na stovku lidí. Další přítomní, sluhové a obecný lid aspoň pokřikovali, mávali stuhami a květinami.

„Tak nevím, jestli si ještě zabojujeme!“ konstatovala Diana.

Nebylo vůbec potřeba. Brána byla otevřená dokořán a v ní čtyři vyděšení vojáci, kteří nám neprodleně vzdali čest zbraní a zdálo se, že hodlají vytrvat na místě i za panování knížete Tošia Yamanakiho. Když jsme vjeli dovnitř, napochodovala nám na nádvoří do cesty rota vojáků s kopími, v čele se samurajem s pyšnou tváří a taseným mečem. Ten se nám hrdě postavil, zatímco jeho vojáci, jak spatřili šelmy, obrátili se a utekli, patrně do zahrad. Hrdina zavelel k útoku, pak se otočil a zjistil, že nemá žádné vojsko; zahodil meč, vykasal si kimono a mazal za nimi.

Pod hlavním schodištěm, úzkým a strmým jako žebřík, leželi tři probodnutí muži. Podle všeho se odvážili dát příliš jasně najevo, co soudí o úspěchu boje proti nám a kníže si to s nimi srovnal svým osvědčeným způsobem. Na prvním odpočívadle ležel samuraj a z břicha mu trčel meč na harakiri. Patrně nechtěl opustit svého pána a zabil se radši sám.

Yamanaki nás vedl přímo k obydlí knížete. Vyznal se tady, neboť se zde narodil; kromě toho to nebylo nic zvlášť těžkého. Ještě lehčí bylo zjistit, kde kníže je; před vchodem do slavnostního sálu stálo dvanáct nešťastně se tvářících samurajů, v rukou tasené meče.

„Nezabíjejte je,“ řekl jsem. „Těch pár vyřídíme třeba rukama! Není nutno brát jim život!“

Abych to dotvrdil, přetáhl jsem toho nejdrzejšího přes hlavu pochvou tak pádně, že vyjekl, pustil meč a složil se na zem. Diana se rozesmála a rozhodla se použít nunčaky; když napráskala dvěma z nich, aniž by proti ní svými meči něco pořídili, napadlo ostatním, že nemá cenu se zesměšňovat, ustoupili chodbou a tam se vzdali Ogurovi.

Zbývala poslední překážka: dveře se odsunuly a vyšel z nich chlap jako hora; téměř tak velký jako já a nepoměrně tlustší, skoro taková obluda, jako jsou zápasníci sumo. Lebku však měl úplně oholenou, místo oděvu pouze bederní roušku, avšak celé tělo barevně tetované příšernými náměty. Šla z něj hrůza; zastavil se přede dveřmi a vyčkával.

Zaútočil jsem na něj a dal mu dvě rány, které mám nacvičené nejlíp: levičkou do břicha, pravou do ksichtu. Obě jej zasáhly, ale utopily se v tom jeho špeku a nijak mu vážně neublížily. Pak se ohnal on a já letěl - ještě že mě zastavil opěrný sloup. Diana využila situace, vyskočila a kopla ho do krku; přesněji řečeno do ramene, které jí nastavil. Vzápětí ji srazil plácnutím dlaně, jako by zabíjel mouchu. Přitom zůstal naprosto lhostejný a klidný, jeho tupý výraz nedával tušit, zda si vůbec uvědomuje, co se kolem něj děje. Jeho záležitostí bylo chránit dveře, nic víc ho nezajímalo.

Tošio nám pokynul, abychom se mu nepletli. Ten muž neměl žádnou zbraň a Tošio chvíli váhal, zda nemá použít katanu, i když by tím porušil kodex Bušidó. Pak se rozhodl, že to udělat nesmí - zkusil útok rukama i nohama, ale obr všechny útoky chladnokrevně odrážel. Občas při tom koukal i po nás, zda se náhodou o něco nepokusíme. Zůstali jsme stát nehybně; uvědomoval jsem si, že jestli ho Tošio nepřemůže, poklesne u nově získaných hodnostářů i samurajů svého knížectví v úctě.

Tošio to věděl. Rozvázal pás, který mu držel kimono, podal svoje meče Liovi a z kimona vyklouzl. Teď byl také on bez oděvu, až na to, že dosahoval obrovi sotva po rameno a byl zhruba třikrát lehčí. Na chvíli sevřel ruce před čelem a zašeptal mantru svému učiteli - pak vyletěl dopředu a nikdo z nás nestíhal sledovat, co dělají jeho ruce a nohy. Obr vykryl všechno, kromě jednoho úderu - ten jej zasáhl do hrudi těsně pod krkem. Mohutný zápasník zakolísal, na chvíli ztratil rovnováhu; vzápětí jej Tošio udeřil pěstí. Obr upadl, proletěl papírovými dveřmi a rozplácl se přímo před knížetem, který tam seděl na hedvábných polštářích s tváří uraženého Buddha.

Kníže Kagešu Omó bez hnutí pozoroval, jak si Tošio Yamanaki zase oblékl kimono, přepásal se a zasunul meče na své místo. Pak vstoupil; za ním já, Diana, Ogura, Hansaró a oba Ogurovi synové. Když se protáhly i šelmy, zachvěl se trochu, ale zůstal nehybně sedět a hleděl na nás přivřenýma šikmýma očima, ve kterých jsem četl šílenou nenávist.

Tošio Yamanaki přešel sálem až k němu; do obrovského strážce, který se zatím už zvedl ze země, lehce šťouchl špičkou

nohy a ten se odklidil na stranu. Aflargeo na něj udělal jeden ze svých nejpříjemnějších obličejů, ale obr zůstal naprosto klidný.

„Kagešu Omó!“ promluvil Tošio. „Přišli jsme k tobě, ač jsi nás odmítl a mnohokrát ses pokusil nás zabít. Říkáš, že nejsem Tošio Yamanaki, syn svého otce a dědic této země, ačkoliv víš, že je to lež! Poskvrnil jsi svoje jméno podlou lží a úkladem proti svému příbuznému; a já k tobě přišel jako přítel a chtěl tě odměnit, že jsi spravoval zemi v době mé nepřítomnosti! Poklad knížat Yamanaki je dost velký, abych tě z něj mohl odměnit, jak náleží; ale nechtěl jsi. Dobrá, nedostaneš nic.“

„Ty taky ne!“ ušklíbl se kníže. „Poklad zmizel - a nikdo se už nedozví, kam se ztratil!“

„Mýlíš se,“ řekl jsem. „Byl jsem u toho, když tvůj Hagiči ten poklad zakopával. Poslal jsem Hagičiho k jeho předkům, ale kde je tvoje zlato, vím!“

Pohlédl na mne s bezmocným vztekem. „Prokletý kouzelníku! Sám bílý ďábel tě sem přinesl, abys pomohl tomu prašivému zmetkovi připravit mne o trůn!“

„Nazýváš mne ošklivým slovem,“ řekl Tošio. „Když žil můj otec, nazýval jsi mne svým nejmilejším synem, protože prozíravý Bůh ti nedal žádného syna, kterému bys zanechal své bohatství! Teď mne proklínáš; ale viděl jsem tvoji hlavu u svých nohou, když jsem byl chlapec, a ty ses mi klaněl jako svému pánovi!“

„Zhyňte všichni!“ řekl Kagešu Omó. „Zab mne, pse, ale neurážej mne tím, že na mne hledíš, a že já musím hledět na tvoji tvář a tváře tvých sluhů!“

„Nezabiju tě. Můj meč zabíjí jenom statečné válečníky, muže, kteří se mohou nazývat rytíři Bušidó. Ty jsi zbabělec a ničema, který se neodvážil ani jít se svými lidmi do boje a postavit se mi čelem. Nezabiju tě, jenom tě vystavím pohrdání všech čestných mužů; aby na tebe plili, jako teď na tebe pliju já!“ Při těch slovech přistoupil ke strýci a naplil mu do obličeje. Kagešu Omó sebou škubl jako v horečce.

„Odejdu,“ řekl Tošio Yamanaki. „Dnešní noc patří tobě. Zítř ráno přijdu zase a ujmu se vlády v tomto hradu. Ten čas ti dávám na to, abys zemřel, jak ti káže tvá čest!“

Kagešu Omó na to neřekl nic. Ani se nepohnul.

„Máš-li nějaké přátele, dovoluji jim zemřít s tebou, jako jsi ty vzkázal mým přátelům. Jinak nechci vidět nikoho z těch, kdo ti zůstali věrni v tvém zločinu! Odcházím - a už nikdy tě nechci potkat!“

Tošio se obrátil a odcházel; my za ním. Samurajové na chodbě stáli jako zmoklé slepice a neodvážili se na nás ani podívat. Opustili jsme hrad a vrátili se zase k Nakawabovi.

Nakawaba byl nesmírně spokojen; rány jej buď nebolely, nebo to aspoň předstíral a vítězství pro něj bylo zadostiučiněním. Vydal příkazy k uspořádání velké hostiny, což nás potěšilo. Rozhodli jsme, že si odpočineme; nejdřív jsme ale využili jeho lázně. Byla s námi také Kamiči a s vrozenou bystrostí pozorovala, co všechno děláme a jak. My jsme zase s potěšením sledovali, s jakou péčí a láskou se stará o Tošia. Taky on měl na těle všelijaké šrámy, které bylo třeba ošetřit, takže se Kamiči vyptávala Diany a hned její rady realizovala.

Kromě jiného mu čerstvě vyholila hlavu a upletla copánek, což Dianu inspirovalo. Také mi namydlila pleš a pečlivě oškrábala břitvou, aniž příliš narušila hojící se jizvy. Pochopitelně, rány bylo nutné vyčistit, ale dělala to velice ohleduplně a já si uvědomil, jak jemné a citlivé má prsty. Kromě toho ji to bavilo.

Bylo mi jasné, co přijde dál, že totiž budu muset prokázat tu samou službu jí. Neodmítl jsem, nemělo by to žádnou cenu; naopak dával jsem si záležet a podle toho, jak se tvářila, jsem poznal, že jí to skutečně působí potěšení. Abych jí udělal radost, ještě jsem to prodlužoval a všelijak vylepšoval k naprosté dokonalosti; a při tom uvažoval, jak zvláštní stvoření se to pokouším ochočit a udělat si z něj domácí zvířátko.

Třeba mají pravdu všichni, kdo říkají, že Diana není jako jiní lidé. Možná bych si mohl najít jinou ženu, která by

neustále neprovokovala bláznivými protichůdnými nápady. Určitě bych nebyl tak často blízko infarktu, když oznámí svoje nové úmysly. Jenže určitě bych se s ní strašlivě nudil. Duchovní mistři usuzují, že sestoupila z nebe jako pomsta tomuto zkaženému světu; a jako dar mně. Nesluší se odmítat dary z nebes.

Když jsme si šli lehnout, přesvědčil jsem se, že jsme našli další místo, které Dianě způsobuje vzrušení. Doposud největší extázi zažívala, když jsem jí dráždil kůži rozpíchanou tetováním. Napadlo mi, čeho by se ještě odvážila, kdybychom nemuseli brát ohledy na svět kolem nás.

„Poslouchej, kočko modroočko,“ oslovil jsem ji, když přitulena k mé hrudi a slastně vyčerpána počala dřímat. „Jak bys vlastně vypadala, kdyby sis mohla vymyslet, co bys chtěla?“

Stačilo to, aby se okamžitě probírala. „A ty bys mi to vážně dovolil?“ rozzářila v očích modré lampičky.

„Ne, to víš, že ne! Jenom to chci vědět.“

Tak zase spustila víčka a přitulila se. „Budu o tom uvažovat.“ zapředla spokojeně a usnula.

Při večerní hostině mi rozhodně nebylo tak dobře, jak by mělo. Rána v zádech dost bolela, cítil jsem se špatně. Ani jsem nebyl schopen vychutnávat rafinovanou jemnost přípravy pokrmů, ačkoliv se kuchaři velice snažili. Spát jsme šli brzy a celou noc se nic zvláštního nedělo. Šelmy dobře hlídaly, ale nikdo se neodvážil narušit náš spánek.

Brzy ráno jsme se probudili; i když jsem se vykoupal ve studené vodě a Diana mne znovu obvázála, nebylo mi líp a každý pohyb mne stál dost bolesti a přemáhání. Sotva jsem se vyškrábal na koně; naštěstí na elegantní nasedání tu nejsou zvyklí, Japonci lezou na koně jako opice na větev. Diana se šklebila a Aflargeo se nabídl, že mne bude podpírat. Odmítl jsem; jeho jazyk, kterým mi poskytl masáž, docela postačil.

Když jsme se přiblížili ke hradu, začali tam bouchat do gongů; napřed jsem myslel, že na poplach, ale potom vytáhli z brány vojáci v plné parádě v čele s důstojníky samurajského

původu, postavili se podél cesty a nadšeně křičeli na pozdrav. V bráně nás uvítalo asi dvacet hodnostářů, kteří se klaněli a tvářili se, jako že nám to tu patří. Yamanaki to přijímal s klidným přezíráním; neřekl jim ani jedno zlé slovo.

Na dvoře leželo dalších několik mrtvých; prohlédl jsem si je dobře, ale Kagešu Omó mezi nimi nebyl. Neviděl jsem mezi nimi ani tetovaného obra, ani muže, s nimiž jsme včera bojovali ve vstupní chodbě před zasedacím sálem.

Prošli jsme celý hrad a já se přesvědčil, že je všude stejně jednoduše vybaven. Byl tam klid a pořádek, všude vyčkávali pilní a ochotní sluhové, kteří se předstihovali v poklonách. Nikde však nebyl Kagešu Omó a jeho blízcí.

Yamanaki si toho zdánlivě nevšiml; ale když usedl na místo, kde včera seděl jeho strýc a vykázal nám čestná místa, kývl na Oguru a požádal ho, aby zjistil, kde je Kagešu Omó. Ogura se vytratil a Yamanaki začal přijímat návštěvy jednotlivých hodnostářů, kteří jej ujišťovali svou oddaností a láskou. Byli to i někteří z těch, které jsme včera zajali a pak pustili domů - ti nám tedy opravdu měli být za co vděční.

Když se Ogura vrátil, zastavil Tošio ceremoniál a obrátil se ke starému válečníkovi. Ogura se k němu sklonil a řekl tiše:

„Zjistil jsem, že Kagešu Omó nezemřel. Naopak, se svou družinou nasedli na koně a odjeli odtud. Zřejmě míří do Kjóta, aby si stěžovali císařským úředníkům.“

Yamanaki tlumeně sykl mezi zuby. Rozhlédl se po přítomných a pak kývl na Hansaróa, který si blaženě hověl blízko něho.

„Pojď sem! Charry, Oguro, pojd'te se mnou!“

Odsunul malá dvířka a v předklonu prolezl do další místnosti. Já se musel předklonit ještě víc než druzí, protože jsem vyšší; v zádech mne opět bolestivě píchlo.

„Hansaró, jsi chytrý a statečný a osvědčil jsi, že dovedeš být věrný a spolehlivý. Dám ti úkol. Vezmeš si koně a vyrazíš ještě dnes do Kjóta. Musíš dojet, případně předjet skupinu Kagešu Omó; to nebude těžké, strýc je starý a neumí jezdit tak dobře, jak ses naučil ty. Jako toulavý rónin se přitřeš

k samurajům na císařském dvoře a budeš vyzvídat, jak úředníci přijmou strýce. Až to zjistíš, vrátíš se zase sem a řekneš mi to. Rozumíš?“

„Ano, pane. Splním rozkaz.“

Yamanaki sáhl za pás pro váček s penězi, který mu dal do dlaně. „Tady máš na cestu a na obživu. Splníš-li úkol dobře, dostaneš víc. Pamatuj si, že Kagešu Omó tě nezná, alespoň ne moc dobře. Neprozrad' se ničím a nevyhledávej spory s císařskými samuraji. Bude-li třeba někoho podplatit, udělej to. Pamatuj si, že musíš projet a vrátit se ke mně, abys mi přinesl zprávy.“

„Ano, pane. Učiním, jak si přeješ.“

„Jdi! Vyved' ho zadem, Oguro, a dej mu koně; on ví, kterého. Nikomu neříkej, čím jsem ho pověřil.“

„Ano, pane,“ řekl Ogura. „Pojď, Hansaró.“

Vrátili jsme se do sálu a Yamanaki opět zaujal svoje místo.

„Co bylo?“ ptala se Diana šeptem arminsky.

„Vyslali jsme špióna. Uvidíme, co na to můj milý kolega, císař japonský.“

„Když bude mít remcy, tak tam zajedeme a sesadíme ho zrovna tak, jako tamtoho pitomce!“ řekla a zasmála se.

Slavnost skončila důstojně a vskutku slavnostně; všichni, kdo byli ve městě a byli schopni držet zbraň, odpřisáhli poslušnost Tošio Yamanakimu, ochotni za něj cedit krev. Řemeslníci, sedláci a chudáci, když se dozvěděli o změně v osobě knížete, se sešli před hradem, zakřičeli slávu a čekali, zda něco dostanou. Tošio dal rozhazovat drobné měděné peníze, lid se o ně porval, zapadl do hospod a tam se zas jednou po čase měl dobře. Panstvo se sešlo v nejnižším patře hradu na hostině, která byla nezvykle vydatná a chutná na místní poměry, potom se pilo rýžové víno. Diana mne varovala, abych se neopil a nepral s nikým, ale bylo to zbytečné; jednak mne rýžové víno nedokáže opít, a pak jsem byl tak zkroucen následkem zranění, že jsem se nemohl moc hýbat. Takže oslava proběhla bez incidentů a bez ostudy.

Potom jsme šli spát. Zaplat' za to pánbůh, nic jiného jsem si ani nepřál. Usnul jsem, jako když mě hodí do vody.

Druhý den jsem už ani nevstal. Nemohl jsem se hýbat a v zádech mne ukrutně bolelo. Tošio rozhodl, že se bude starat a poslal mi svoje lékaře, dva starší pány nerozhodného chování, podivného vzhledu a konejšivého hlasu, kteří ránu prohlédli, zavzdychali, dřepi si do kouta a počali se modlit, aby mne Bůh zachránil. Ačkoliv jsem se hýbal s obtížemi, přimělo mne to, abych vyskočil, vyhodil je oba a zakázal jim přístup do svého pokoje. Rozhodl jsem se, že se svěřím výhradně péči Aflargea a Diany a nebudu se o svém zranění bavit s nikým jiným.

Diana byla trochu znepokojená, ale Aflargeo tvrdil, že to je v pořádku a že mne z toho dostane.

„Ty seš ale divnej chlap!“ řekla Diana pohrdavě. „Takový rány přes hlavu ti nic neudělají - a jedno maličký píchnutí tě vyřídí! Skoro bych řekla, že se snažíš simulovat!“

Poděkoval jsem jí za ten názor a řekl, aby se šla bavit a nechala mne v klidu zemřít; což učinila a šla.

Yamanaki se pozvolna zabydloval; rozeslal po celé své říši o velikosti průměrného okresu posly, aby všude rozhlásili, co se stalo, dal dary šintóistickým kněžím, aby se modlili za jeho štěstí, přijal deputaci kněží jiné sekty, kteří se mu přišli poklonit a vymámit z něj další obnos, najímal samuraje, kteří se sbíhali ze široka daleka, aby urvali nějakou obživu u dvora. Většinou to byli chlapi úžasně zbídačelí a zcela nemajetní, řemeslní tuláci, zlodějčci, téměř žebráci; jediným jejich jměním byl dlouhý meč a pochybný šlechtický titul, aniž mohli dokázat, že na něj opravdu mají právo. Někteří z nich otevřeně přiznávali, že je pronásledují bezpečnostní orgány jednoho či více knížectví; poměrně nejsolidnější byli ti, co se přiznali, že utekli od ženy a hladových dětí, aby vydělali alespoň pár šestáků na povznesení vlastní platební bilance.

Naopak samurajové, kteří zůstali věrni bývalému knížeti Kagešu Omó, byli na oplátku vyhnáni na cesty po světě, aby si získali obživu, jak umějí. Tošio je sice nevyháněl, ale odmítl jim dát obživu, což je prakticky totéž. V Koyanami zůstat

nemohli; až by utratili skromné úspory, umřeli by hladu nebo museli začít krást. A za krádeže se přibíjelo na kůl, protože i kníže musel nějak zaměstnat svoje vojáky.

Když se Diana objevila, vypadala dost skleslá a znechucená.

„Pane Bože, tohle je země! Měla jsem tu čest doprovázet Tošia na inspekční cestě po městě a okolí. Bída na bídu: hlad, špína, nemoci, nevědomost a nešikovnost všude, kam se podíváš. Ti lidé jsou mistři v umění udělat co nejmíň práce největším možným úsilím. Na polích se dřou jako dobytčata, ale práce je za nimi vidět minimum. Na pány se jenom šklebí a padají hubou do bláta. Nevím, jak se dá v takové zemi žít!“

„Snad by se tomu dalo nějak odpomoci? Naučit je aspoň trochu rozumnějšímu myšlení, nějak jim zlepšit život!“

„Kdepak! Ani za tisíc let ne! Zkusila jsem poradit nájemci knížecího statku, že by měl dát lidem místo zaostřených větví železné motyčky; tím by obdělali mnohem víc půdy za den a navíc lépe. Uklonil se, vzdal mi čest a řekl, že kovář, který ková hospodářské nářadí, neumí udělat motyčku. Řekla jsem, že to tedy je hňup a pacholek líná a ať dají motyčku udělat kováři, co dělá samurajské meče - když dokáže vykovat tak skvělou zbraň, určitě zfušuje i motyčku. Nájemce koukal jak zjara; potom padl hubou do hlíny a řekl, že by ho to v životě nenapadlo a divně se tvářil. Na to řekl kněz knížete, taky byl u toho, že to nejde, protože mistr, který dělá meče, nemůže přece dělat selské nářadí. Nájemce se přidal a vysvětloval, že kdybych to poručila výrobcí mečů, urazí se a odejde někam jinam, kde si jeho práce budou víc vážit. Nadhodila jsem, že by se mu to třeba zaplatilo a nájemce řekl, že když mu to poručím já, nebude schopen odmítnout.“

„Umím si tu scénu představit. Co jsi udělala?“

„Naštvala jsem se a jeli jsme dál; přišli jsme do vesnice, já si dala tu práci a našla toho slavného zbrojíře. Má tam baráček, ženu a asi šest dětí, jedno vyhublejší než druhé. Na zdi mu visí deset mečů a prý jich za život už asi deset prodal, mimo jiný též jeden velkému pánovi, samurajovi sluhy správce knížecích stájí. Vyzkoušela jsem jeden, je to bída s nouzí, asi na úrovni

meče, co jsem tuhle jednomu z těch borců vzala a přerazila o koleno. Chlapovi je asi padesát; za celej svůj život udělal dvacet mečů, hanba se na ně podívat, žije z ruky do huby a při tom se nestydí! Ale když jsem mu řekla, aby se na to vykašlal a dal se do pořádné práce, tak se zděsil, začal bít hlavou o zem a plakat, že ho chci zničit. Že prý on je Zenový Mistr a nebude dělat žádnou motyku. Že prý je panský zbrojír a že...“

„Zkrat' to, miláčku. Udělal tu motyku?“

„Ne. Nejdřív jsem se s ním pohádala...“

„Moment. To předtím ještě nebyla hádka?“

„Cože? Ne, to jsme si jen tak přátelsky povídali. Teprve potom jsem trochu vypěnila... Nakonec mu Tošio pohrozil, že ho nechá mučit, když mne neposlechne. Tak se do toho dal, celá jeho rodina stála v té kůlně okolo a hořekovala. Nešlo to od ničeho k ničemu, naši hodnostáři se tvářili, jako když polykají živou žábu, Tošio se smál a říkal, že se mi to nepovede. Tak jsem řekla, ať pořádně kouká, sebrala chlapovi kladivo a říkám, ať mi ten kus železa aspoň drží, když už nedovede nic víc. A víš, že mi to docela šlo? Dělala jsem to podle tebe, víš, jak jsi... Ani jsem se neporanila a on si jenom trošku přiškvařil ruku. Ovšem já mu neříkala, že má na železo šahat, když je žhavý; na to přišel sám. Nakonec se mi to povedlo docela hezky; ty bys možná měl nějaký nesmyslný připomínky, ale to je jenom bledá závist! Nasadila jsem ji na pěknou násadu a řekla mu, že takhle má vypadat, ať jich naseká dvacet do neděle. Rozbrečel se; jednak prý to tak rychle nestihne a potom, že i tak motyčka není žádná zbraň.“

„Jistě jsi mu nezůstala dlužna odpověď.“

„To víš, že ne. Řekla jsem mu, že jestli chce, rozbiju mu tou motyčkou hlavu, aby poznal, že je to stejně účinný nástroj jako jeho meče. Pak mi pomohl Yamanaki; nařídil, aby tu moji motyčku odnesli do místního vesnického chrámu a tam vystavili na oltáři jako vzor, podle které se musejí dělat další. Slíbili, že to udělají. Ale jak se mi zdá, stejně to k ničemu nebude...“

Taky že to k ničemu nebylo. Tošio se sice zpočátku snažil pozvednout hospodářství svého knížectví, ale po velmi

krátkém čase měl už jiné starosti, tak na to zkrátka zapomněl. Starší hodnostáři nemohli Dianinu zvrhlou vášeň pro zvelebování života chudiny pochopit; jen Ogurovi synové a pár dalších mladých intelektuálů se několikrát s Dianou radilo a nebýt nepřízně osudu, možná se knížectví Koyanami stalo ukázkou spojení japonské píle s evropskou prozíravostí. Takhle si na tento vývoj muselo počkat skoro padesát let.

Ale děly se i jiné věci. Například se připravovala svatba Tošia s Kamiči, kterou si ze všech nejvíc přál starý Nakawaba, ležící zatím doma a probírající se jen občas k vědomí. Prosil a žádal, aby se neohlíželi na něho a jeho zranění a honem se vzali, než se do toho něco vplete; chudák starý, měl dar předvídavosti. Tošio a Kamiči neměli nic proti tomu a byli by se vzali třeba hned, ale bylo zapotřebí vyčkat, až se šintóističtí kněží rozhodnou, že je k tomu vhodná chvíle. Podobně jako Indové nebo Číňané vypočítávali vhodnou chvíli podle postavení hvězd a při posuzování astrálních jevů se řídili dary, které jim byly štědře udělovány. Protože Tošio dával dary hojně, zjistili z hvězd, že vhodná chvíle nadejde už za týden a počali se ze širokého okolí sjíždět, aby se jednou za čas zadarmo najedli a byli obdarováni.

Kdyby se náhodou někdo divil, že mám k šintóistické církvi tak kritický postoj, měl bych asi vysvětlit, že je to vliv Diany. Ta na ně byla přímo alergická; jejich náklonnost byla vzájemná, když zjistili, že je buddhistka a vzdělanec v oboru vědeckého poznání. V Japonsku se obě církve nemají v lásce, neboť obyvatelstvo svou přízeň rozděluje mezi ně nebo se v tom moc nevyzná. Státní moc podporuje šintóisty, buddhisté jsou vzdělanější a považují je za pokleslé. Tošio uctívá Buddhu, ovšem jako věrný poddaný císaře byl nucen spravedlivě uctívat a obdarovávat všechny.

Teď nastaly starosti i Dianě. Rozhodla se totiž, že na svatbu Kamiči, s níž se velmi spřátelila, půjde v tradičním japonském oděvu, tedy jako dívka. Oblečení nebylo tak těžké sehnat, peníze Diana měla a ochotné ruce, aby ušily přepychové kimono ze žlutého hedvábí, pokryté draky, fantastickými květy a dalšími podivnými ozdobami, byly po ruce. Horší to bylo s účesem; tady nebyla jiná možnost, než sehnat nějakou paruku, což ostatně není v Japonsku nic

neobvyklého. Diana se svěřila Kamiči a ta to zařídila s vrozenou ohleduplností a taktem.

Totíž ve městě v jednom z nevěstinců, se nacházela jistá gejša, o jejíž kráse se mluvilo široko daleko, hlavně proslulá svými krásnými vlasy, dlouhými až na zem. Kamiči jí poslala po jednom ze samurajů příkaz, aby se učesala, jak nejkrásněji dovede, vyzdobila si účes všemi prostředky, co má k dispozici, jako jsou například perly, zlatý prach, různé další cetky, hřebínky, jehlice a podobně, a dostavila se na hrad.

Je pravda, že dívka (dost vyděšená, neboť není zvykem zvát gejšu do hradu) dělala, co mohla. Dvě její kolegyně se snažily celé dopoledne, aby ji pořádně načesaly, vlasy vyztužily různými pomádami a nalakovaly tak, že se ani nepohnuly při jakékoliv činnosti. To je zvykem; japonské účesy bývají tak pevné, že jsou schopny držet pohromadě i bez hlavy.

Když se tedy gejša objevila v hradu, Kamiči ji přijala a vlídně oznámila, že ji potkalo nesmírné štěstí. Dvě služebné ji potom odvedly, posadily na zem a opatrně ostříhaly, spíš odřezaly vlas po vlásku, s přísným příkazem, aby účes nepoškodily. Snad pouze na Dianinu prosbu se při tom snažily nepoškodit ani dívku; mezi služebnictvem se našlo dost lidí, kteří byli ochotni pro větší pohodlí při práci gejšy podříznout krk.

Když to bylo skončeno, Kamiči gejšu ještě jednou přijala, poděkovala jí a dovolila políbit svůj stěvíc; potom jí správce daroval několik zlatých mincí a ona s velikými díky odešla. A všichni byli spokojeni, totiž hlavně Kamiči a Diana. Jak se to líbilo té gejšě, nepodařilo se mi přes veškerou snahu zjistit. Taky nevím, čím se potom živila; do nevěstince ji už asi takhle nevzali a že by chtěla pracovat, o tom silně pochybuji. Konečně, to je starost Diany a Kamiči, ty si to vymyslely.

Tak jsem měl zakrátko možnost prohlédnout si Dianu v japonském provedení a musím říct, že jsem ji těžko poznával. Paruka a to ženské kimono jí dost změnilo; dále měla na tváři na prst tlustě líčidla, mrtvolně bledého, z něhož vykukovaly jen velké modré oči. Na tvářích měla tmavě oranžové skvrny, mající představovat dívčí ruměnc. Rty

načerveněné na krvavý odstín, obočí vytažené až ke spánkům, černé a široké. Pod očima modré stíny, jako by jí někdo dal pěstí pod oko. Krk téměř žlutý až do zelena, uši bílé jako křída. Ostatní bylo schováno pod parukou. Ruce měla nabílené až po loket, dál jsem neviděl, a na nehtech, jež za normálních okolností bývají okousané, měla nasazeny dlouhé nástavce jako kočičí drápy, natřené na černo. To se sice moc líbilo Tannarovi, ale méně už tomu, koho se těmi drápy dotkla. Nohy měla uvězněny v malých porcelánových střevíčkách se dvěma stejně vysokými hranatými podstavci a řemínky, kterými se střevíce připevňovaly na nohu. Každý krok ji musel bolet, ale snášela to hrdinsky. Avšak mohla dělat jen maličké krůčky, protože při normálním kroku by spadla na nos, polámala si drápy a rozmazala líčidlo. Nikdo se jí nesměl dotýkat a když, tak jenom tam, kde nebyla naličená. Zkrátka, byla to hrůza.

„Já vím, že vypadám jak šašek,“ doznala. „Počkej, až uvidíš Kamiči o svatbě! To tě přejde smích!“

Avšak ani tato podoba její panence zřejmě docela nevyhovovala. O čemž svědčí, že se ještě téhož dne objevila zase v mužském kimonu, ale opět trochu jinak: svoje vlastní vlasy, tedy to, co z nich zbylo, měla pečlivě načerněné. Podle vlastního mínění se tím stala k nerozeznání podobná japonskému samurajovi. Možná ano, kdyby ovšem neměla tak výrazně evropskou tvář a modré oči, ani trochu nezešikmené. „Jak vypadám?“ ptala se.

„Hrozně. Půjde to něčím umýt?“

„Doufám. Něco se ti na tom nelíbí?“

„Normální. Až tě napadne zas něco jiného, přijď se ukázat.“

„Cha! Cha! Cha!“ pravila a odešla.

Příštího dne jsem radši vstal, abych se uchránil od překvapení tohoto druhu, a počal se procházet zámkem. Vcelku si mne nikdo nevšímal; poznával jsem, jaký je život japonského velmože. Každý sluha ochotně a rád vykonal, co jsem poručil; ale nikdy mne nikdo sám neoslovil a každý se snažil udržovat ode mne předepsaný odstup. Je to hrozná nuda

a nevěděl jsem, co dělat; nakonec jsme si ze zoufalství sedli v zahradě s Ogurou, pili čaj, on mi líčil, jaké má starosti se státními záležitostmi a kritizovali jsme poměry v zemi. Smutné bylo, že jakmile došlo na důležitější věci, přestával jsem mu rozumět. Pak mě pozval na oslavu do svého domu: tři chlapíci seděli na zemi, drnkali na jakési podivné nástroje a dvě dívky střídavě vyzpěvovaly nesouvislé básně. Naštěstí mám trénink z dlouhatánských tygřích a leopardích eposů, jinak bych to nepřežil ve zdraví.

Tak to pokračovalo několik dnů. Pak už jsem byl natolik zdrav, že jsem mohl aspoň cvičit se svými kolegy samuraji; i když oni brali asi ty naše cvičné souboje mnohem vážněji než já a byli by mne možná i zabili, kdybych se nedokázal pořádně bránit. Jsou to dost neurvalí hoši, ale vzpomínám na ně rád, protože to byla jediná zábava, kterou jsem měl.

Diana se nám vyhýbala. Měla důležitější povinnost: připravit Kamiči na svatbu. V Evropě je taková příprava starostí matky (či zkušenější tety), v Japonsku na to mají profesionálky, starší ženy, které dokonale znají všechny možné varianty a vyučují mladé dívky, jak si počínat. Kamiči jim možná tak úplně nedůvěřovala, každopádně chtěla mít Dianu s sebou a vyslechnout také její mínění.

Japonská žena je určena k tomu, aby dokonale uspokojovala svého muže a starala se o jeho naprostou spokojenost. Na její spokojenosti moc nezáleží. Ať si muž přeje cokoliv, ona mu to musí udělat, a při tom se ještě tvářit, že se jí to líbí. K tomu jsou dívky od malička vychovávány. Je třeba ještě zdůraznit: manžela si nevybírám nevěsta, ale její otec. V případě Kamiči to tak nebylo, ale někdy manžel vyvolává v dívce odpor a nenávist; i v takovém případě ho však musí přijmout a do konce života mu sloužit.

Japonské pojetí krásy vyžaduje, aby dívka měla celé tělo dokonale hladké, bez jediného chloupku. Nejdřív se důkladně vypařily v lázni, potom se uložily na lehátka, služky je promasírovaly vonným olejem, čímž chloupky změkčily a začaly jeden po druhém vyškubávat. Kamiči se při tom chovala, jak se sluší a patří: ukázněně ležela a nechala o sebe pečovat. Diana...

(Diana mi právě teď čte přes rameno, kouše mě do krku a vyžaduje, abych popisoval její milostné chování do větších podrobností. No, jak chceš.)

Diana se při milování chová jako leopard. Kouše, škrábe a pere se. Tím radši, v čím těsnějším prostoru. Kromě toho vydává zvuky, které nikoho v doslechu nenechají na pochybách, co právě děláme. Doporučení, aby se nějak krotila, bere jako hrubou urážku. Naopak, dostat se do extáze a přestat se kontrolovat považuje za důkaz, že se spojila s kosmickými silami a všechna dobrá božstva jí fandí. Do extáze se dostane rychle, třeba drážděním na místech, kde... kdekoliv. Zvláště tam, kde je rozpíchaná tetováním nebo vyholená. Kde není, tam se snaží situaci rychle napravit.

Speciální postoj má k bolesti. Občas vyžaduje, abych ji mučil. Starší ženy vysvětlovaly Kamiči, že pokud má manžel špatnou náladu a potřebuje si ji zlepšit, koho jiného by měl zmlátit, než svoji ženu? Udeřit Dianu způsobí, že zařve nadšením a bude se hodinu rvát. Japonská žena má ovšem trpně snášet údery, tiše plakat, maximálně prosit o milost. Diana vysvětlovala, že Tošio jako Mistr bojového umění umí působit bolest velice rafinovaně a s citem; Kamiči by si měla zvyknout každé trýznění si patřičně vychutnat a těšit se, jak mu je za chvíli oplatí v soukromí. Kamiči kulila oči a nedokázala si to srovnat v hlavě.

Po pravdě, ženy Dianu rády neměly. Především byla cizinec, gaidžin. Za druhé: japonská dívka má být úhledná a oblá, ze všech stran pěkně měkouchá, obalená podkožním tukem. Diana je hubená, žebra jí lezou, po těle má velmi neestetické jizvy po drápech leopardů. Taky obličej má hubený, oči divně modré a ty vlasy... no, slušná japonská žena by se jí ani nedotkla, kdyby si to nepřála princezna Kamiči. Tak nezbyvá nic jiného, než aby ji zkoušely zušlechtit.

Diana samozřejmě slyšela o tom, že žena může dosáhnout rozkoše pomocí jiné ženy, ale domnívala se, že se to týká žen zvláštního druhu, které jsou... prostě, měla o nich dost špatné mínění a až doposud se jim vyhýbala. K asijské tradici patří, že ženu její služby patřičně připravují, zvláště když je mladá a nezkušená. Na masáže odborníků, třeba Takheo-Kwenga, si

už zvykla a dokázala si je vychutnat, on to taky nepřeháněl. Masáže těch žen byly podstatně odvážnější, ale ještě se držela a těšila se, že si to vynahradí později. Ačkoliv, kvůli svému zranění jsem se jí nemohl věnovat tak intenzivně, jako obvykle, a jí to chybělo, i když mě ujišťovala, že nevádí. Když jí ale začaly po jednom vytrhávat chloupky, už nevydržela. Ženy zas nechápaly, že se jim pod rukama svíjí a kroutí a při tom kňučí jako divoká kočka. Kamiči jen zírala, dokonce si troufla se nahlas zasmát. Což zase způsobilo radost Dianě.

„Tohle je bezva,“ konstatovala. „Tohle si nechám dělat na velký státní svátky!“

Konečně nastala slavná svatba. Do města se shrnuli mniši z celé země, zvonili na gongy, pálili vonné tyčinky, obětovali na svých oltářích, zpívali mantry a jedli a pili za Yamanakiho peníze. Lid pospolitý chodil okolo, snažil se něco urvat a když to dostal, sám od sebe provolával slávu. Při té příležitosti byli chyceni tři zloději, usvědčeni a uškrceni konopnou šňůrou; kromě toho lid utloukl nějakého toulavého mnicha, který se odvážil veřejně prorokovat špatnou budoucnost Yamanakimu, a to proto, že nedostal řádný dar, snad nedbalostí správce. Zkrátka, bylo veselo a já i Diana jsme byli neustále poblíž středu dění a do všeho mohli strkat nos. Diana byla čím dál šťastnější.

Svatební obřad byl vznešený. Všichni hodnostáři a šlechtici ze širokého okolí se svými manželkami, samuraji a služebnictvem se sešli do města a ubytovali v domech v okolí, jejichž obyvatele vystěhovali jednoduše na ulici. Protože jim za to dali několik měďáčeků, byli ti dobří lidé štěstím bez sebe. Všichni se v ten slavnostní den dostavili na hrad a pak jsme šlapali ve vznešeném průvodu do největšího městského chrámu.

Poněvadž zvenčí to je stavba úctyhodná a krásná, vynikající sedmi střechami, prohnutými a nahoře ukončenými věží, zvednutými rohy a krásnou bohatou řezbářskou výzdobou, pestře natřenou, očekával jsem podobný přepych i uvnitř. Zatím jsem se pro nemoc nedostal dovnitř a teď překvapeně zíral, že to je stavba podobná stodole, byla tu tma a Aflargeo tvrdil, že zde cítí myši. Jedinou výzdobou byly

oslavné nápisy na stěnách, kaligraficky napsané na hedvábném papíru, a socha sedícího Buddhy nad hlavním oltářem. Přední kněží s vysokými zlatými korunami, vyzdobenými drahokamy, vyčkávali u oltáře; po stranách seděly dvě řady mladších mnichů a tlumeně zpívali; jen jejich oholené hlavy svítily z přítmí.

Dostal jsem za úkol být při obřadu ochráncem novomanželů, což je velmi čestná povinnost. Kráčel jsem před nimi s taseným mečem, na němž jsem však měl napíchnut citrón, aby bylo všem jasné, že nemám v úmyslu někoho zavraždit. Rodinu Kamiči reprezentoval její otec Nakawaba, který se uzdravil natolik, aby sem mohl přijít, lépe řečeno být přinesen v nosítkách. Horší to bylo s Tošiem, z jehož rodiny už nikdo nezbyl. Požádal proto Oguru, aby při obřadu zastupoval otce. Starý šlechtic se rozplakal dojetím.

Svatební obřad řídil nejstarší kněz z této pagody, tak starý, že ho dva novicové museli podpírat. Protože však nebyl schopen vykonávat své povinnosti, předal vzápětí přímou účast nějakému mladšímu, který jej pak reprezentoval. Rozdělili si práci takto: zatímco stařec zpíval mantry, mladší prováděl očistu místa, věci ke svatbě potřebných i vlastní myslí. K této očiště se používá voda a různá jména Boha, stanovená v mantrách.

Po očiště místa kněz poprosí o milost Pána, aby mohl učinit oběť. Podle Véd má Bůh nespočetné podoby a energie; při svatebním obřadu je přítomen jako Oheň. Před oltářem bylo na kamenné podlaze postaveno ohniště, vyzdobené květinami, ovocem a vázami označenými svastikou, symbolem boha Slunce. Před zapálením kněz vyznačil bílým a červeným pískem posvátnou jantru. Za sborového zpěvu mnichů zapálil oheň olejovým kahanem, který mu přinesli od oltáře. Kromě oběti do ohně vkládal pouze dřevo smočené v ghí.

Starý kněz počal na oslavení Pána prozpěvovat starobylé texty, připomínající védské hymny, mladší prováděl různé mudry za účelem propojení energií v těle. Principem této oběti je, aby Bůh byl přítomen a naslouchal slibům, které slyšel od manželů.

Matka Kamiči svázala budoucím manželům ruce hedvábnou stuhou, slavnostně vyšívanou. Matka zastupuje celou rodinu; ta symbolika znamená, že předává dceru pod ochranu muži. Kdyby Kamiči měla nějaké sestry, bylo jejich povinností při tom plakat a litovat ji, že musí opustit rodný dům, ale takhle tu byl jen její bratr a ten neměl k žádné lítosti důvod.

Kamiči slíbila před Ohněm, že bude vždy manžela následovat. Tošio potom obětoval do ohně ghí, přepuštěné máslo, Kamiči stála za ním a on zpíval různé mantry podle předříkávání kněze. Pak ona obětovala pro ochranu muže rýži. Poté kněz svázal cíp kimona nevěsty a oděvu ženicha na uzel, který se nesměl po tři dny rozvázat. Nevěsta položila nohu na kámen a odříkávala mantru na zajištění stálosti v lásce, neboť kámen je stálý.

Vedle ohně udělal kněz sedm kruhů z květin a novomanželé postupně procházeli těmito kruhy. Ta ceremonie zajišťuje, aby byl v rodině stálý dostatek materiálních věcí a také duchovní život byl úspěšný. Také zaručuje, že se budou ovládat a vést spořádaný život (chodit do chrámu). Společně několikrát obešli oheň, při čemž jsem musel opět chodit před nimi se svým ochranným mečem.

Pak si manželé navzájem vyměnili girlandy z květin; ten okamžik se počítá jako moment svatby. Od té chvíle začali astrologové vypočítat horoskop pro budoucí manželství. Následovalo obětování Buddhovi, jež obstarávali kněží, stejně jako prosby o požehnání. Manželé se klaněli před Božstvem a všemi přítomnými hosty. My jsme měli za úkol opakovat slovo od slova posvátné texty, jak nám je mniši předříkávali.

Kamiči to moc slušelo; vypadala celá jako porcelánová panenka, i když mluvila nebo se pohybovala. Tvář měla nepohnutou a oči nehybně upřené před sebe nebo tam, kam jí veleli se podívat; až se zdálo, že ani není živá. Diana vypadala taky jako porcelánová panenka, ale na rozdíl od Kamiči byla živá až moc a její komentáře k dění v chrámu by jistě kněze moc nepotěšily. Ještě, že mluvila šeptem a arminsky.

Když jsme vycházeli z pagody, shromáždilo se na nádvoří snad celé město a všichni jásalí a blahopřáli. Mladí mniši

a děti z klášterní školy se se zpěvem hrnuly ke svatebčanům, posypávali je rýží, která přináší štěstí a solí, která odhání zlé duchy, cinkaly na zvonečky a ovinovali je barevnými stuhami. Tošioví sluhové zase rozhazovali mezi dav celé hrsti měďáků; Diana jeden obratně sebrala a protože na jejím kimonu nebyly kapsy, strčila mi ho do ruky.

„Neblázni,“ šeptl jsem. „Co s ním budeš dělat?“

„Provrtám ho a budu nosit v nose! Památka na japonskou svatbu!“

Po pravdě řečeno, do té doby neměla měďák v ruce; vždy jsme platili jenom zlatými penězi.

Tošio a Kamiči mohli kráčet jen drobnými krůčky; hlavně Kamiči v miniaturních porcelánových střevíčkách. Diana tak malé neměla; její nohy jsou přece jen větší a nebyly od dětství záměrně sešněrovány a krouceny, aby se na ně dala navléci dětská botička. Zpátky nesli Tošia a Kamiči v nosítkách, ale větších a lépe vypadajících; taky je neslo osm nosičů. My ostatní jsme šli za nimi slavnostním krokem, neboť lid se shromáždil, zpíval, křičel a házel po nás všech solí, rýží, barevnými konfety a fábory, hedvábnými stuhami a jinými okrasnými předměty; taky se na nás sypala spousta květin, dílem přirozeným, dílem umělých z barevného papíru a hedvábí.

Vedle Tošiových nosítek kráčeli sluhové a rozhazovali měďáky; lid se o ně rval s vášnivostí psů peroucích se o kost. Líbilo se mi, že ty způsobilé dívky s načesanými hlavičkami a chlapečkové s copánky jako myši ocásek na oholené hlavě se po spatření peněz vrhaly do bláta, bez ohledu na svoje krásné čisté šatičky; jejich rodiče je v tom okamžitě následovali. Tošio to neviděl, z nosítek je vidět jenom dopředu a páni šlechtici si takových projevů zaostalosti lidu dávno nevšímali.

Takto jsme dorazili do paláce a zasedli k hostině. Byla to hostina zcela nevídaná; seděli jsme víc než čtyři hodiny s nohama zkříženými u nízkých stolečků a způsobilě uždíbovali tu to, tu ono - jíst rychle a bez rozmyšlení, jako tomu bývalo jindy, se dneska nemohlo. Každou chvíli nám přinesli nové hůlky na jídlo, čas od času nám oplachovali ruce;

mezi stolky, postavenými do tvaru U, se střídali hudebníci, zpěváci, šašci a artisté obojího pohlaví, zpívali, tančili, metali kotrmelce či žonglovali, třeba s ostrými dýkami nebo hořícími pochodněmi.

Nejvíce trpěla Diana; jako moje žena musela být velmi blízko knížecí dvojice, tudíž na očích všem, proto musela sedět způsobně na patách. Byla na tom hůř než já, který seděl v obvyklé pozici se zkříženými nohama, na což jsem si už zvykl. Ale zkuste si, drazí přátelé, sednout na paty na čtvrt hodinu, přejde vás smích! A to se Diana musela ještě usmívat, což s takovou vrstvou líčidla na tváři není nic lehkého. Potají tiše nadávala, naštěstí však jí nikdo nerozuměl.

„Co se stane, Charry, když odběhnu a převlíknu se zas za samuraje? Bude to moc proti předpisům?“

„Mám strach, že ano, miláčku; ale přes obřady seš tady ty. Zkus vydržet, třeba už to nemůže dlouho trvat. Když vydrží ostatní!“

Naklonil jsem se k mladému Ogurovi, který seděl vedle mne: „Poslouchej, jak dlouho bude ještě trvat hostina?“

„Nevím jistě; snad dva nebo tři dny...“

„Ale... já myslel dneska!“

„Dokud kníže a kněžna neodejdou na lože. To bude, až se Měsíc dotkne špičky pavilónu v zahradě a jeho světlo dopadne sem, do síně. Potom se sice může ještě pít dál, ale kdo zná nějakou lepší zábavu, smí odejít...“

„No nazdar!“ vzdychla Diana. „Mám aspoň tisíc let odpustků!“

Do sálu vběhli noví komedianti; tentokrát zřejmě něco jako samurajové, předváděli pantomimický zápas s meči a Japonci se tomu občas vesele smáli. Nevěděl jsem, čemu se smějí; pak jsem pochopil, že se smáli pokaždé, když některý ze šermířů udělal chybu proti přísným zásadám kodexu Bušidó. Jak jsem si uvědomil, sám jsem jich nasekal za dobu války víc než dost. Ale nikdo se tomu nesmál. Nejspíš proto, že ti, kdo na moje porušení rytířských zásad doplatili, už neměli čas to nikde vykládat.

Pak přiběhla dívka ve směšném šaškovském kimonu, s pomalovanou tváří a mečem v ruce. Oba šermíři nechali boje a vrhli se na ni; ona je odrážela tak šikovně, že jsem zapochyboval, zda je jen komediantka a ne přestrojený šermíř. Ke dvěma mužům se přidal ještě třetí, dívka se všemi třemi bojovala a srážela je na zem, což obecenstvo kvitovalo smíchem a hrdelními výkřiky.

„Co to má znamenat?“ ptal jsem se.

„To je stará legenda o šermířce Óiči,“ vysvětloval Ogura. „Ty ji neznáš - ani Diana? Myslel jsem, že se naučila bojovat podle této historie...“

„Vůbec ne!“ řekl jsem; vzápětí se ozvala Diana:

„Takže já nejsem jediná, jo? To je bezvadný, já už myslela, že jsem se dopustila nějakého přestupku. Když to udělal někdo přede mnou, tak je to fajn!“

„No, oni ji kvůli tomu neměli nijak moc rádi! Všichni ji pořád pronásledovali, ona vždycky všechny svoje protivníky pozabíjela a šla dál. Dělal dobrá skutky...“

Ničím nemohl Ogura udělat Dianě větší radost, dokonce na chvíli zapomněla, že musí nepohodlně klečct. Požádala někoho, aby jí domluvil s komediantkou schůzku, že se od ní něco naučí, což nebyl problém, herci hodlali zůstat po celou dobu oslav.

Konečně Tošio a Kamiči opustili hostinu. Samurajové statečně popíjeli saké; až do té míry, že se rozveselili, počali všelijak pokřikovat a vzájemně se chlubit svými hrdinskými činy. My jsme se rozhodli radši vzdálit; o opilecké žvásty nikdo neměl zájem.

Pak se Diana s potěšením svlékla ze svého parádního dívčího kostýmu, paruky a porcelánových střevíčků. „Tak!“ prohlásila se skálopevným rozhodnutím. „A víckrát v Japonsku holku nedělám!“

Odejít někam daleko

Okolo desáté dopolední pozvala Kamiči Dianu a uspořádaly spolu konferenci na téma zacházení s muži, zejména vlastními. Je jasné, že jsem nebyl pozván, ani jsem to neočekával. A když se vrátila, ani jsem se nepokoušel vyzvídat. Holčičí tajemství je svaté a nedotknutelné; kromě toho mě zajímalo, zda je Diana udrží aspoň deset minut.

Byla dobrá, vydržela jedenáct a půl. Pak začala:

„S váma chlapama je jenom trápení!“

Nereagoval jsem. Rozebíral a čistil jsem svůj revolver. Taková práce se musí dělat pečlivě a s láskou.

„Tošio je taky pěkej pablb. Co od toho manželství očekával? Kamiči dělá, co umí, jenomže on... Co od ní chce?“

„A co od ní chce?“ ptal jsem se, abych jí vyhověl.

Diana na mne chvíli přemýšlivě koukala, pak řekla:

„No právě! Takoví jste všichni, vy chlapi!“ a odešla.

Toho dne samozřejmě pokračovala permanentní hostina. Diana se jí zúčastnila v chlapeckém oděvu, aby měla volnost pohybu, takže byla zcela spokojená. I já byl spokojen, jídla bylo hodně a bylo vynikající. Všichni byli spokojeni.

Až do chvíle, kdy ke mně přišel sluha a pošeptal mi do ucha: „Milosti, odpusť, že ruším vaši vznešenou zábavu! Je tu jakýsi toulavý samuraj a přeje si mluvit s knížetem! Knížete nesmím rušit, tak s vámi... mám ho dát zmrskat nebo vyštvat psy?“

„Proč? Kdo je to?“

„Říká, že se jmenuje Hansaró; ale vypadá jako žebrák s mečem! Prý ho vaše milost zná...“

„Ovšem! Ať ho uvedou dovnitř, půjdu s tebou...“

Zvedl jsem se a odcházel, pokud možno nenápadně. Ne však tak nenápadně, aby po mně všichni neotočili hlavy.

I Yamanaki se po mně káravě podíval.

Složil jsem prsty do základního tvaru písmene Han, začátku samurajova jména. Tošio pochopil a kývl, abych šel.

Nařídil jsem, aby Hansaróa uvedli do mého pokoje; tam jsem ho taky očekával. Ani bych ho na první pohled nepoznal. Přes obličej se mu táhla dlouhá jizva, která taktak že minula oko, byl oblečen do odřeného a špinavého kimona, které patrně stáhl z nějakého strašáka a skutečně vypadal jako žebrák. Jenom meč měl po boku a ten právě dokazoval, že je skutečně rytířem Bušidó.

„Vítám tě! Zdá se, že jsi neměl lehkou cestu!“

„Pronásledovali mne!“ usedl bez vyzvání vedle mne na polštář. „Byli tři. Jeden dobrý šermíř - ten mi udělal tohle.“

„Kdo?“

„Císařovi důstojníci. To je dost dlouhá historie. Taky na nás táhne vládní vojsko.“

„Hezký. Kolik mužů?“

Současně se odsunuly dveře a vešla Diana. Hansaró sáhl po meči, ale hned ji poznal a odpověděl na moji otázku: „V prvním sledu asi tři tisíce vojáků. Vezou s sebou děla. Je to elitní pluk, důstojníci jsou samurajové. A ještě se chystají další, taky dost dobří...“

„Tři tisíce vojáků?“ zasmála se Diana. „Co je to na nás, že?“

„Už o čtyři kusy míň. Jeden jsem byl já a tři ti, co mě honili. Jenže, měli smůlu.“

„Přesto je to dost,“ usoudil jsem. „Musíme dát vědět Tošiovi - Diano, ty umíš psát japonsky...“

Způsobilo jí to potěšení. Vzala lístek rýžového papíru, tuš a štěteček a napsala kaligraficky, jako se píše básně:

„Květy sakury se zachvějí ve větru;
zvon pukl.

Tři tisíce císařských vojáků.

Koho ten vítr odvane?“

Když jsem ten vzkaz rozluštil, jen jsem obrátil oči k nebi.

„Tvůj morbidní humor, Diano... Nic. Pošli to Tošiovi.“

Sluha odběhl s lístkem a Hansaró do sebe prsty cpal rýži, neboť Dianě napadlo přinést mu nějakou misku. Potřásl hlavou:

„Vůbec jsem netušil, jak to v hlavním městě vypadá! To snad vůbec nejsou Japonci! Ani samurajské copánky už nenosí! Vypadají jako bílí ďáblové, chápete to?“

„Vpád evropské civilizace do země Nippon?“

„Je tam spousta cizinců. Poradci, bankéři... obchodníci. Nejsou takoví jako ty, Charry. Proč se ty můžeš chovat jako my, ale tam ti se chovají jako bílí?“

„Hansaró, taková otázka... Jak ti mám odpovědět? Asi bychom se o tom museli bavit dlouhou dobu.“

Nebylo to možné, protože Tošio vstoupil bez ohledu na to, že jeho odchod vyvolal překvapení svatebních hostí. Přehlédl nás, potřásl hlavou a zeptal se: „Co se děje?“

Hansaró mu podal stručné hlášení. Kromě jiného popsal císařské vojáky: zelené uniformy, čapky se štítkem a císařským znakem, každý vyzbrojený puškou s bodákem. Meče nosí jen důstojníci. Vůbec nevypadají jako Japonci.

Tošio naslouchal, díval se do země a uvažoval. Když Hansaró umlkl, pohlédl na mne. Pokrčil jsem rameny.

„Kolik máme času?“ zeptal se Hansaró.

„Jdou pěšky, na koních jedou jen někteří důstojníci. Já na koni přijel, tak jsem je předebral. Počítám... tak čtyři dny. Ti tři, co mě honili, jeli taky na koních; mám je tady. Venku je hlídají moji přátelé.“

„Jací přátelé?“

„Potkal jsem je na cestě a najal tvým jménem, pane.“

„Vědí, že jsem v nemilosti císaře?“

„Ano, pane. Ale na to jsou zvyklí.“

„Jsou to potulní samurajové nebo bandité?“

Hansaró pokrčil rameny. „Moji přátelé, pane.“

„Tak ať přijdou. Podívám se na ně.“

Sluha se uklonil a odběhl. Yamanaki kývl na Hansaróa:

„Můžeš mi říct, co se vlastně stalo v Kjótu?“

„Kagešu Omó přišel ke dvoru a žádal audienci u císaře. Vysmáli se mu. Pak požadoval, aby se ho císařské úřady ujaly ve sporu s tebou, kníže. Požádali ho, aby se nevzdaloval, ubytovali ho přímo v císařově hradu. Dva dny vyčkávali a potom mu oznámili příkaz božského císaře, aby zemřel. Kagešu Omó provedl harakiri. Tři jeho nejvěrnější samurajové zemřeli s ním. Pak císař vydal rozhodnutí, že ani ty nemáš právo na knížectví a nařídil, abys také zemřel. Protože však očekává, že tak neučiníš, vyslal pro jistotu vojsko.“

Tošio se zamračil. „A knížectví? Komu bude náležet?“

„Císař se rozhodl připojit knížectví Koyanami ke svému majetku a knížetem jmenoval svého syna Haniho. Je to jeho osmý syn a právě teď jsou mu tři roky. Byl už slavnostně jmenován a táhne v čele vojska, aby si svoje knížectví podrobil.“

Tošiovi se vydral z hrdla hluboký povzdech. „To znamená, že musím zemřít! To je konec!“ Sepjal ruce na prsou a upřeně hleděl před sebe, na stěnu polepenou bílým papírem.

„Nebo taky ne!“ řekla Diana.

Tošio mávl rukou, jako by ji odháněl i s jejími názory.

„Poslouchej, drahý příteli! Včera ses oženil a pokud vím, tvé ženě se manželství s tebou docela líbí. Tak nevím, proč bys chtěl tak rychle pospíchat ze života, když není žádný důvod!“

„Není důvod? A císařův rozkaz?“

„Mám lepší nápad. Co kdybychom se pokusili dobýt Kjóto a císaře sesadit - jako jsme to udělali tady?“

Hansaró zděšeně vytřeštil oči; i Yamanaki sebou škulbl, jako by dostal ránu bičem. Současně se odsunuly dveře a vstoupili dva samurajové, stejně uboze oblečení jako Hansaró, avšak s pořádnými meči. Oba poklekli na prahu a klaněli se knížeti.

„Kdo to je?“ ptal se Tošio - snad na ně zapomněl.

„Moji přátelé, Motome a Išida.“ představil je Hansaró.

Ti dva skvělí válečníci zvedli hlavy. Vypadali pěkně. Motome už nebyl nejmíň půl roku u holiče, takže vlasy odstávaly na všechny strany a sotva mu na nich držel samurajský copánek. Měl kulatý dobromyslný obličej, přední zuby mu někdo vyrazil. Išida byl naopak zasmušilý a melancholický, hubený jako šindel a měl daleko dopředu vysunutou spodní čelist, takže vypadal, jako by se chtěl každou chvíli rozbrečet. Kromě toho šilhal každým okem jinam a nikdo nemohl vědět, kam kouká.

„Vy chcete sloužit u mého dvora?“

Zabručeli něco na souhlas a opět se uklonili.

„I když tím bojujete proti císařské armádě?“

„My jsme na takové věci zvyklí.“ řekl Motome.

Tošio podrážděně zafrkal; pak si vzpomněl a obrátil se k Dianě, která se nadšeně usmívala na nové přírůstky.

„Zřejmě si neuvědomuješ, co jsi řekla! Dobýt Kjóto a sesadit císaře není možné! Vůbec není možné ohrožit císařský majestát. Toho se nikdo nesmí odvážit.“

„Pokud jsem dobře rozuměla tomu, co se zpívalo na svatbě, dostal se zakladatel současné dynastie k moci tím, že podřízl krk svému předchůdci.“ pokrčila rameny Diana. „Proč by například Tošio nemohl udělat něco podobného? Docela by se mi líbilo, kdyby ses stal císařem!“

Dva nově přijatí samurajové vytřeštili na Dianu oči; neměli tušení, kdo je dívka, která se tak rázně rozhoduje a rozhlašuje tak nepředstavitelné věci. V Japonské mentalitě je pohrdat ženou; samuraje udivovalo, že muži bez odporu

naslouchají názorům ženy, divně vystrojené a tak špatně vychované, že se projevuje se svými názory před muži.

„Zatím o tom nebudeme mluvit!“ řekl Tošio. „Je třeba poradit se, zda budeme bojovat nebo zda zemřeme dobrovolně. Charry, ještě jsi neřekl, co si o tom myslíš.“

„Jak já to vidím, jsou tři možnosti. První je tvoje verze, poslechnout a dobrovolně zemřít. Doznávám, že mi připadá mírně řečeno blbá. Ani mě nenapadne to udělat.“

Druhá možnost je ta, kterou navrhuje Diana. Pokusit se bojovat, případně hnát císařovu armádu až do Kjóta. Neříkám, že musíme císaře sesadit, aspoň mu vysvětlit, že s náma nemůže vytírat podlahu jako s hadrem. Dát mu jednu provzdy na vědomost, že si kníže Yamanaki nedá od nikoho poroučet.

A potom třetí možnost; tu bych udělal já. Nechat to tady, jak to leží, sebrat co je naše a zmizet. Jak to povídal Saong-Čou: Hrdinský útěk je útěk s kořistí. Utéct bez kořisti, to je útěk zbabělý a bezúčelný. Kdybychom třeba...“

„Útěk je zbabělý za všech okolností,“ pronesl Tošio káravě. „Nadosmrti bych poskvřnil svoje jméno, kdybych... uprchl!“

„Dobře. Tak teda budeme bojovat, no...“

„Jsem věrným císařovým poddaným! Když mi přikáže, abych provedl harakiri, je mojí povinností to učinit, i když já sám nevidím důvod nebo s ním nesouhlasím. Odvážit se odporovat císařským úředníkům je nejtěžší zločin!“

„Tak? A kdo jsi ty, že ti kdekdo může nařídít, co se mu zlíbí? Kdo je tvůj císař, že může poručit člověku, aby si vzal život? Je víc než já, ty nebo tihle dva muži? Každý z nás má jeden meč, kterým bojuje; a taky jeden život! I kdyby se celý svět rozhodl poslouchat císaře, já ho neposlechnu a budu proti němu bojovat, pokud to bude třeba!“

„Správně!“ řekla Diana. „Žádný šašky ze sebe dělat nebudem!“

„Ty jsi cizinec, Charry; nechápeš, že je věci mé cti poslouchat svého pána!“

„Věcí jeho cti je poslouchat zas jeho pána; a tím je Bůh. Pokud císař rozhodl nespravedlivě, pak rozhodl proti zákonům samotného Boha. Nezasluhuje, abys jej poslouchal!“

„Ale přesto - je to císař! Celé Japonsko by se na mne vrhlo, kdybych se odvážil něčeho takového!“

„No... jak chceš. Asi to vidím špatně, ale já jsem také císař své země a kromě Boha nemám pána! Diana mluví ztřeštěně, ale v jejích slovech je velká pravda: na můj nebo její rozkaz mohou nastoupit naši samurajové. Zkus postavit císařskou armádu proti tisíci tygrů, leopardů nebo jaguárů! Ao Harrap je knížetem jaguárů, stejným jako ty. Aflargeo je princ tygrů, Tannarrwaghirr mluvčí Velkého čaroděje leopardů. Jejich slovo představuje tisíce válečníků, zkušenějších a silnějších než císařovi vojáci. Na náš rozkaz přepadnou jaguáři lodi Kjóto; viděl jsi, jak bojuje Ao Harrap a jeho jaguáři a víš, že není síla, která by se jim mohla v Japonsku postavit. Máme mocné spojence; slíbím Saong-Čouovi s jeho piráty hojnou kořist, to jistě nezaváhají a přijdou nám na pomoc. Jestli si císař myslí, že může beztrestně urážet knížete z Koyanami, je třeba ukázat mu, kde jsou hranice jeho moci!“

„Šógunové z rodu Tokugawa byli poraženi.“ řekla klidně Diana. „Co takhle zahájit éru šógunů z rodu Yamanaki?“

Tošio k ní obrátil překvapenou tvář.

„Prosím, aby si všichni vzpomněli, jak přesně to řekl Hansaró: nerozhodl císař, ale jeho dvořané. Nevedeme vzpouru proti císaři, jehož autorita je nesporná, původ božský a vláda neotřesitelná. Ale proti špatným úředníkům - což můžeme.“

„Tedy... že by to řekl přímo císař, to jsem neslyšel.“ přiznal Hansaró, poněkud nejistě.

„Tak vidíš. Co kdyby ses prohlásil šógunem, vojenským vladařem celého Japonska? Hansaró je překvapen a nelíbí se mu změny, které nastaly v hlavním městě. Jistě se to nelíbí ani dalším vznešeným šlechticům. Co myslíš, připojili by se k tobě?“

Tošio se zamyslel. „Tvůj návrh, Charry, má jednu chybu. Možná máš svoje samuraje ze šlechtických rodů šelem. Možná máš také mocné spojence. Ale žádný z nich nestačí přibýt do Koyanami během čtyř dnů. Zatímco císařští vojáci tu během čtyř dnů budou.“

„Máme svoje samuraje! Můžeme se bránit!“ křičela Diana.

Tošio pokrčil rameny.

„Hansaró, řekni něco! Jdeš s námi do toho?“ dorážela.

Hansaró vstal a nejistě se rozhlížel. „Já tedy... přísahal jsem věrnost knížeti Yamanakimu. Taky jsem bojoval. Jenže... co říkáš, paní, je příliš velké pro mne a moje přátele. To se mi zdá jako záležitost daleko větších pánů, ke kterým patříš ty; ale já ne! My budeme bojovat, jak nám nařídíte...“

„Fajn; hlavně, když poslechnete!“

„To jistě ano. Padneme pod hradbami Koyanami, jak nám velí naše samurajská čest a povinnost.“

„Navrhuji,“ řekl jsem. „Abychom přizvali všechny okolní šlechtice, různé samuraje i róniny, aby šli s námi do vzpoury. Máme k tomu skvělou příležitost, sešli se právě na svatbě. Tošio, promluv k nim a vyzvi je, aby ti pomohli se bránit. Řekni jim, že když se jednou opřou císařským úředníkům, bude se na ně i v Kjótu pohlížet jako na svobodné pány, ne jen jako na otroky majestátu, kterým lze poručit cokoliv. Vyzvi je, aby přinutili císaře je respektovat, jako každý evropský král respektuje svoji šlechtu, města i lid. Určité demokratické zásady se dají prosadit!“

„A když ne, tak je nasekáme do jitrnic!“ dodala Diana.

Tošio naslouchal našim návrhům a v duchu hodnotil jejich smysl. Bylo mi jasné, že si vše musí důkladně rozmyslet; dokonce bych mu sám poradil vyčkat do rána, kdyby nebylo tak naspěch a situace nás nehonila. Bohužel...

„Prosím, opusťte mne nyní! Pokusím se vstoupit do meditace a zjistit, jaká je Pánova vůle. Přiznávám, že jsem jen člověk a že si sám nevím rady. Vraťte se na hostinu a na chvíli mne tam omluvte. Přijdu brzy...“

Opustili jsme ho, vrátili se na hostinu a zasedli na svá místa. Oba noví samurajové si sedli k ostatním; někteří znali Hansaróa, který je přivedl, takže se předpokládalo, že se ti dva sice někde zdrželi, ale pán jim odpustil a přijal je na milost.

Poté nastoupili Dianini oblíbení kejklíři, včetně šermířky, která se hodlala dneska vytáhnout. Protože i ostatním se její představení líbilo, povzbuzovali ji a chválili, prodlužovala své vystoupení a podřizovala se jejich přání. Byl druhý den oslav, kdy je dovoleno, aby zábava byla poněkud neformální. Většina hostů měla dobrou náladu a hodlala si ji uchovat do konce.

Když Tošio vstoupil, vše ztichlo; protože se převlékl do jednoduchého kimona, v němž do Koyanami přišel, zdobeného jen svými rodovými znaky. Zato měl za pasem svoje meče. Dívka právě předváděla svou dovednost tím, že rozsekávala předměty, které po ní házeli hosté; jak se zarazila, minula vržené vejce a zůstala nehybně stát s mečem v ruce.

Tošio neusedl. Zůstal stát a ještě pozvedl ruce:

„Bratři! Svolal jsem vás sem na oslavu svatby; není mojí vinou, že vám musím sdělit nepříjemnou zprávu. Císařovi úředníci se mne rozhodli sesadit a zabavit knížectví Koyanami. Navíc na nás táhnou asi tři tisíce vojáků a další se připravují. Hrozí mi válka a zkáza všeho, co mám a čemu jsem chtěl vládnout jako dobrý správce. Proto vás teď žádám, vás, kdož jste mi přáli štěstí a úspěch, abyste mi dali svoje meče, jimiž bych tohoto úspěchu a štěstí mohl dosáhnout...“

Nastalo trapné ticho. Páni šlechtici seděli, jako by jim právě někdo sdělil, že v čaji, který vypili, je jed. Potom jeden z nich vyskočil od stolu: „Co to říkáš? Chceš bojovat proti císaři?“

„Nechci. Ale jak se zdá, císař chce bojovat proti mně. A já se musím bránit!“

„Císař má přece právo tě sesadit,“ pronesl jiný starší pán. „Má právo jmenovat knížetem v Koyanami kohokoliv a zase ho odvolat. Na to si ty nemůžeš stěžovat!“

„Avšak pravdou je, že knížetem Koyanami jsem já a že jsem nijak císaři neuškodil; proto císař nemá právo křivdit mně!“

Ozval se šum nesouhlasu s těmi opovážlivými slovy.

„Mladíku!“ řekl jeden ze starých šlechticů. „Měl bys vědět, že je jiný způsob, jak vyjádřit nesouhlas s císařovým rozhodnutím, které já ostatně uznávám a podřizuji se mu. Způsob, který méně poskvrní tvoji čest než vzpoura proti majestátu!“

„To vím. Ale této možnosti použiji teprve tehdy, nepodaří-li se mi obhájit svoje právo mocí.“

Stařec vyskočil na nohy a vztáhl kostnatou ruku: „Potom nejsi pravý rytíř Bušidó! Jsi jakuza, dobrodruh, který nedbá na zákony a čest! Císař dobře udělal, že ti bere zemi, která ti nepatří!“

Tošio Yamanaki se zamračil. „Za taková slova bych tě měl potrestat zbraní; ale nevyhledávám rozbrojů se starci, kteří už nevědí, o čem jejich ústa žvatlají. Pil jsi mnoho vína a nevíš, co se děje. Jdi spát, starče, a neruš muže v rozhodování!“

Starý pán se rozklepal na celém těle; rozčilením se mu chvěl hlas, když křičel z plna hrdla: „Taková urážka! Takovou urážku si musím nechat líbit? Od muže, který je jakuza, tím i lupič a vrah? Ať zčernáš, pomlouvači a lháři, ať se země otevře a pohltí tě, když urážíš moje bílé vlasy, které...“ rozkašlal se a třesa se, dopadl zpět na svoje místo.

„Jak chceš,“ pokrčil Tošio rameny. „Třeba jsem jakuza; a možná vzbouřenec. Ale půjdu proti vládním vojákům a vysvětlím každému, třeba i císaři, že práva šlechticů mají také svou cenu a že je nesmí jen tak přecházet! Vy si dáváte poroučet lidmi z Kjóta, kteří za celý svůj život neopustili císařovy předpokoje, kteří mu přinášejí mylné informace a drží ho v zlaté komnatě, nenechají ho s nikým promluvit! Císař nikoho z nás nezná, nemá ani ponětí, kde leží Koyanami, o němž rozhodl! Má vůbec právo rozhodovat o životě šlechtice, který mu nikdy nestál tváří v tvář?“

Vznešení hosté žasli a hleděli jeden na druhého. Až jeden řekl: „Který ďábel ti nasadil do hlavy takové myšlenky? Víš přece, že za taková slova byl už před pěti sty lety upálen mnich, jehož jméno bylo vymazáno a zapomenuto na věky?“

„Nebylo zapomenuto. Jmenoval se Watazuma Gaiku a jeho svitky jsem četl v Yokohamských svatyních. Ale o tom teď nemluvím; chci vědět, kdo z vás se odváží stanout vedle mne s mečem v ruce a bojovat jako já proti těm, kdo chtějí pošlapat naše práva! Kdo půjde se mnou bránit se proti císařským vojákům?“

Opět nastal šum úžasu. Někdo vykřikl: „Neslýchané!“, jiný „To je opovržlivost!“, někdo dokonce: „Zabít ho na místě!“

„Kolik mužů máš ty?“ zeptal se jeden mladý muž.

Tošio počal vypočítávat na prstech: „Jsem tady já. Charry Guyrlayowe, jeho žena Diana, tři jejich samurajové s pruhovanou a skvrnitou kožešinou. A máme pár potulných samurajů, v jejichž prostých šatech však bije velmi ušlechtilé srdce. Je nás deset.“

Satomo Ogura se zvedl ze svého místa a přešel k nám. Jeho dva synové se mu postavili po bok, vedle nich mladý samuraj, jehož jméno bylo Kidži. Ostatní, včetně služebníků, samurajů a vazalů rodu Yamanaki, hleděli jeden na druhého a mlčeli.

„No no!“ řekla Diana, která už nevydržela mlčet. „Jenom se tak moc nehlaste, vy hrdinové! Věděla jsem, že jste všichni ukázkoví zbabělci; ale že nejvyšší šlechtici z celého kraje jsou ještě zbabělejší než potulný samuraj, kterým tak opovrhují, ba dokonce než žena, to mi fakt nikdy nepřišlo na rozum!“

„Ty se nemáš čeho bát, když jsi Pastýřka draků a chrání tě božská moc!“ vykřikl stařec, který se už vzchopil. „Kdo ví, zda vůbec jsi žena a ne zpotvořenec, který má jen ženskou tvář!“

„S kdejakým šupákem se o tom bavit nebudu!“ mávla rukou Diana. „Mlč, starý hlupáku, a styď se!“

Stařec se zas rozkašlal a klesl zpátky do podušek; Diana zatím položila ruku na rameno mladé artistce, která ještě pořád

držela v rukou samurajský meč, s nímž cvičila:

„A co ty, Oiči? Ty by ses nebála jít s námi do boje, vid’? Umíš zacházet mečem líp než tihle zbabělci!“

„Ovšem, paní! Umím bojovat lépe než mnozí samurajové. Ale jsem z rodu ještě nižšího než sedláci a sluhové, proto se živím se svými bratry jako komedianti a herci...“

„Co na tom záleží? Ozbrodíme třeba sedláky! Ať nám oni pomohou proti vojákům! Sedlák, který dovede zacházet se srpem, se přece nemusí bát žoldáka s oštěpem, který nedokáže ani pořádně zamířit, když jím hází! Pojd’te s námi, když se nebojíte!“

„A... dostali bychom kousek pole? A právo postavit si dům? Moji bratři umějí bojovat líp, než předvádějí...“

Tošio kývl hlavou.

„To je strašné!“ vykřikl kdosi. „Pozvat sedláky, aby bojovali mečem jako rytíři je neodpustitelný přečin!“

„Lepší statečný sedlák než zbabělý samuraj!“

„Dost!“ rozkřikl se jiný. „Nebudu to poslouchat! Odcházím!“ Pak čiperně vyskočil a hrnul se pryč. Jeho žena za ním.

„Jdi,“ řekl kníže Yamanaki. „Ať jde každý, kdo je tak zbabělý, že se dá raději zabít, než by zvedl meč k obraně!“

Nastala vřava; všichni, kdo tu byli, se zvedali a mazali ke dveřím, jako by v paláci vypukl požár. Naši samurajové se z velké většiny zvedli také a zmizeli za ostatními; mimo Ogury a jeho synů tu zůstalo tak pět válečníků, kteří nevěděli, zda se nemají taky rychle ztratit. Kromě nich zůstal ten mladý muž, který se vyptával Tošia na počet našich bojovníků; jeho samurajové chtěli odejít, ale on je zadržel.

„Tošio, jsem tvůj přítel a mívali jsme se rádi, nechtěl bych tě opustit. Tvůj boj je sice předem ztracený; ale podaří-li se ti sehnat aspoň tisíc mužů, se kterými by ses mohl opřít císařské armádě, můžeš počítat i se mnou a mými samuraji. Postavím ti tři sta vojáků a možná seženu tak dvacet přátel, aby nám

pomohli. Slibuji, stačí, abys měl tisíc mužů a já se přidám! Víš, kam mi máš dát zprávu...“

Tošio mu stiskl pravici. „Nevím, Hako. Možná se mi to podaří. Když ne, buď sbohem a vzpomínej na mne jako na přítele...“

„Sbohem, Tošio. Ať ti ochranná Božstva dopřejí vítězství!“

Hako kývl na svoje samuraje a spolu s nimi vyšel ven. Osaměli jsme; Hansaró a jeho samurajové, Ogura se svými syny, pět našich bojovníků s vyhubými pohledy, tři šelmy, Diana, Li a Kamiči, která klečela na svém místě za stolem a po nalíčené usmívající se tváři jí tekly slzy.

„Co teď, Tošio?“ ptal jsem se.

„Nic. To je konec. Konec všeho!“

„Ještě ne! Máme čtyři dny času, až pak přijdou císařští. Do té doby se přece dá...“

„Nedá se nic a ty to víš! Až přijdou, naleznou tu jenom moji mrtvolu. Nemohu tě žádat, abys mne následoval do říše stínů! Nemohu to od nikoho žádat... Vy - jestli nechcete zůstat, raději jděte! Kdo nechce bojovat, bojuje špatně...“

Pětice samurajů se podívala jeden po druhém, pak se jeden zvedl a šel pryč; ostatní čtyři za ním, jako by je táhl na laně.

„Já počkám, jak se rozhodne Charry.“ řekl Hansaró a jeho dva průvodci se zašklebili.

Přistoupil jsem ke knížeti a vzal ho kolem ramen. Nebyl velký a nedalo mi moc práce jej takto obejmout.

„Dobře poslouchej, Tošio. Řekl jsi, že mne nemůžeš žádat, abych tě následoval. Ale já to udělat mohu. Já mohu říct, abys nechal tuto nevděčnou zemi osudu a šel za mnou!“

Tošio zvedl hlavu a v jeho šikmých očích probleskl život.

„Do tvého Arminu?“

„Je-li tvůj císař tak pošetilý, že se chce zbavit nejlepších mužů ze svých poddaných, já takový blázen nejsem. Navrhuji ti, abys šel se mnou a vybudoval si nový domov v mé zemi.“

Nemohu ti dát knížectví, jako máš tady; ale dám ti dům a pole - a právo stát do konce života vedle mého trůnu!“

Tošio Yamanaki se usmál. „Potřebuješ moje služby, pane?“

„Potřebuji tvůj meč, tvoje ruce, tvoji hlavu! Potřebuji, abys mi dával to, co dávali tvoji předkové císaři. A slibuji ti, že tě nikdy nebudu trestat bez příčiny a upírat ti tvá práva!“

Tošio se rozhlédl síní; jeho oči se setkaly s očima Kamiči, která už neplakala a hleděla na mne s otevřenými ústy.

„Potřebuješ jenom mne - samotného?“

„Platí to i pro tvou ženu a tvoje děti, až budete nějaké mít. I pro tvoje samuraje a poddané, chtějí-li jít s námi.“

Tošio o dva kroky ustoupil. „Můj pane, půjdu s tebou a budu ti sloužit, dokud budu živ! Mám tě rád; vděčím ti za život a vím, že bys byl ochoten zemřít za mne, jak jsi to dokázal! Jsi pánem své země, ale já tě miluji jako bratra! Sloužit tobě budu rád!“

„Pane, vzpamatuj se!“ řekl Satomo Ogura. „Chceš odejít a svou zemi zanechat na pospas komukoliv?“

„Země, která se nepostaví za svého pána, nestojí za to, abych za ni bojoval! Kdo se za mne postavil? Ty a tvoji synové, Kidži, Nakawaba, Hansaró, Motome a Išima. Chcete-li jít se mnou, budete vítáni. Ne-li, potom vám přeju štěstí na všech vašich cestách, ať vedou kamkoliv. Ty, dívko, i se svými bratry můžete jít dále svojí cestou; nepřinesl bych vám štěstí!“

„Pán nám dovolil, abychom šli s ním,“ řekla Óiči. „Když jsi nám to slíbil, dáš nám taky kus pole, abychom se užívali?“

„Dám,“ řekl jsem. „Každý, kdo chce pracovat, je vítán.“

„Tak já jdu taky!“ řekl jeden z Ogurových synů. „Ty ne, Kidži?“

„Nemám otce ani matku,“ řekl Kidži. „Ty, vznešený Oguro, ses mne ujal jako otec a dal jsi mi vyrůstat se svými syny. Půjdu do té země, protože nemohu dělat nic jiného!“

„Já ale zůstanu tady,“ řekl Ogura. „Jděte, děti; já jsem starý a osamělý jako stará borovice na skále nad mořem. Dožiju

svůj život v počestnosti, jak mi káže mrav; ale vy jděte za svým novým pánem, protože vidím, že bude lepší než ti, které by nám osud dal zde v Koyanami!“

„Taky půjdu,“ řekl Hansaró. „Nemám nic než svou bídu; tu mohu mít i ve tvé zemi, pane! Možná mi štěstí bude přát, vydělám si nějaké peníze a koupím si ženu! Dovolíš mi za tebe bojovat?“

„Samozřejmě! A vy dva?“

Motome se zašklebil a vycenil bezzubou přední dásně: „Jsme chudí potulní samurajové; ale to můžeme být i tady v Japonsku. Třeba nás někde zasáhne meč nepřítele už zítra, třeba až za rok nebo za deset let. Ale zůstaneme tady, protože tohle je naše vlast a jinde nemůžeme být šťastní jako tady. Já zůstanu.“

„Já taky,“ řekl Išima. „Prosím, abyste se na nás nehněvali. Chcete-li, budeme vám sloužit, dokud neopustíte svou vlast!“

Tošio se rozhlédl síní. „Odejdu! Když jsi mi takto poradil, Charry, řekni mi taky tohle: Co mám udělat se zemí, která mi patří, s tímto hradem a vším, co mi odkázali předkové?“

Motome postoupil vpřed: „Můj pane, ty jsi kníže, můžeš všechno; ta země ti patří a je tvým vlastnictvím. Můžeš s ní udělat cokoli - taky prodat ji můžeš!“

Tošio se otočil k samurajovi a se zájmem na něj pohlédl:

„Prodat? To myslíš žertem? Knížectví Koyanami dal císař svému synovi a v celém Japonsku není síla, která by se odvážila vzdorovat císařovu rozkazu! Nikdo se neodváží koupit Koyanami, protože by se tím postavil proti císaři!“

Motome se křivě usmál. „Je jeden takový. Hakadata!“

Satomo Ogura sebou škubl, jeho synové položili ruce na meče, i Tošio se zamračil. Kamiči lehce vykřikla a přiložila si ruce na obličej.

„Nevyslovuj to jméno přede mnou!“ řekl zostra Tošio.

„Proč, pane? Hakadata je člověk, který může koupit knížectví Koyanami, může je zaplatit a může je obhájit před kýmkoliv; třeba před císařem, protože jeho moc je stejná jako

císařova. Hakadata si moc přeje být knížetem, řádným a právoplatným knížetem! Koupí od tebe tvoji zemi, dáš-li mu ji...“

„Ne! To přece nemohu! Řekni něco, Charry!“

„Kdo je to Hakadata? V životě jsem o něm neslyšel...“

„Je to muž, který bojuje mečem a bere si, co patří jiným,“ řekl Motome. „Námořní lupič, který sídlí na pobřeží nedaleko odtud. V jeho službách jsou tisíce bývalých samurajů a jeho bohatství je možná větší než bylo bohatství samotného šóguna!“

„Potom nic nebrání tomu, abys mu knížectví prodal. Když jsi neuspěl s legálními úřady státu, je třeba se pokusit o spolupráci s jejich nepřítelem.“

Tošio se nejistě rozhlédl po ostatních.

„Pane, tvá čest ti nedovoluje stýkat se s lupičem!“ připomněl Ogura. „Je to člověk, který byl vyvržen ze společnosti a stal se nepřítelem celé země!“

„Je to člověk, kterému země ukřivdila a společnost jej vyvrhla! Je to muž, kterému se stala křivda a který také vzal do ruky meč, když jeho právo bylo zneuctěno a pošlapáno.“ řekl Hansaró. „Muž, který by byl možná knížetem, kdyby mu neupřeli, co mu patřilo!“

„Ty ho bráníš?“ zeptal se Ogura. „Znáš ho snad?“

„Ne - ale znám některé z jeho samurajů. Jsou to moji přátelé a poctiví muži. Nevím, co bych jim mohl vytknout.“

Tošio se rozhodl: „Prodám Koyanami pirátu Hakadatovi! Ať se ten pirát a císařovi zmocněnci dohodnou, kdo bude vládnout nad touto zemí! Já odtud odejdu a vy se mnou!“

„Stane se, pane.“ řekl Ogura. „Vydej nám rozkazy!“

Tošio se obrátil na mne - a já řekl: „Všichni, kdo pojedou s námi, se připraví k odjezdu! Vezmou si svůj majetek a přichystají se na cestu. Chcete-li, můžete si vzít s sebou služebnictvo, pokud k němu máte důvěru; avšak upozorňuji, že každý jednotlivý člověk projde obřadem, při kterém naše

šelmy prověří stav jeho způsobilosti. Některé mohou vyřadit a my se podřídíme jejich úsudku.“

„Jaký je k tomu důvod?“

„Moje šelmy jsou ve službách ochranných božstev.“

Tento důvod považovali všichni za nejdůležitější možný.

„Doporučuji, abyste svoje jmění naložili na dvoukolové káry, do kterých zapřáhnete koně. Můžete vzít i koně z knížecích stájí. Máte-li ženy nebo dívky, jistě pojedou s vámi, ať se tedy starají o náklad. Já doprovodím Tošia k Hakadatovi; jak je to daleko?“

„Za tři dny tam budeme.“ řekl Motome.

„Pěšky nebo na koni?“

„Pěšky.“

„To znamená, že na koních za den! Den tam, den zpátky; takže budeme mít ještě dva dny na to, abychom se vydali k hranicím. Než sem přitáhne císařské vojsko, budeme už daleko odtud a vládnout tu bude Hakadata!“

Tím bylo vše skončeno; jenom mladý Kidži měl ještě něco na srdci. Poklekl před Tošiem: „Dovol, abych ti přednesl prosbu!“

„Mluv - splním ti ji!“

„Pane, přimluv se u mého pána, rytíře Satomo Ogury, aby na mne shlédl s milostí! Chci jej požádat o jeho dceru Suzuki, kterou miluji; ale obávám se, aby nepohlížel na tuto žádost špatně!“

Satomo, na něhož se obrátily naše zraky, povzdechl.

„Chtěl jsem ti vždycky dát Suzuki; ale nedomníval jsem se, že mi ji vezmeš tak brzy. Jsem starý, osamělý, mám už jenom ji! Dám ti ji, Kidži; dám ti vše, co jsem měl a přeji ti štěstí...“

Kidži šťastně děkoval, mladí Ogurové se smáli a očividně měli radost, že jejich kamarád se stane jejich příbuzným.

To byl konec všech pohnutých událostí; Tošio všechny propustil, aby se připravili. Kidži a Ogurovi synové běželi zvěstovat tu novinu dívce Suzuki, Hansaró se svými přáteli zaujali hlídky na význačných místech. Zůstal jenom Ogura - sedl si o opuštěnému stolku a hleděl mlčky a smutně na miskou horkého vína.

„Tak,“ řekl jsem. „Nečekal jsem takový konec!“

Starý samuraj ke mně obrátil oči. „Ty jsi moudrý muž! Co říkáš; stalo se dobře to, co se stalo?“

„Myslím, že ano...“

„Celý život jsem žil poctivě a čestně! Poslouchal jsem císaře a jeho úředníky, sloužil knížeti - nejdřív Yamanakimu, pak Kagešu Omó, potom Tošio Yamanakimu. Měl jsem dva syny a dceru a podařilo se mi získat si přední postavení mezi knížecími samuraji. Nikdy jsem neublížil nevinnému a vždy jsem trestal zlo, jak je má povinnost. Byl jsem vážený, bohatý a šťastný. A tomu je teď konec. Co na to říkáš?“

„Vážím si tě, Oguro; protože jsi byl takový, jak jsi řekl. Říkáš, že všechno končí, ale není to pravda. Tvoji synové, dcera, zeť, všichni půjdou po nových cestách, v zemi, která je přijme a dá jim domov! Budou šťastní; netrap se tím.“

„Vím to. Věděl jsem to ještě dřív, než se vrátil Tošio. Přece jsem byl jedním z důvěrníků knížete a četl přípisy, které mu docházely z hlavního města. Víš, jaké byly?“

„Ne... to opravdu nevím.“

„Naše země už není Nippon! Naši šlechtici už nejsou samurajové! Náš císař zatoužil, aby se tato země podobala zemím západních ďáblů, bílých lidí! Ruší všechny naše starobylé zvyklosti, odmítá naši víru, kodex Bušidó... všechno! Nevím, je-li to přání našeho božského císaře nebo jeho okolí; ale děje se to!“

Neřekl jsem nic. Cítil jsem v jeho slovech hořkost.

„Když jsem byl mladý, strávil jsem dlouhý čas v klášteře ve službách svého duchovního mistra. Učil jsem se od něj moudrosti, Zenovému vědomí. Ale teď už není žádný Zen, žádní duchovní mistři a žádná cesta vědění! Teď posílají

šlechtici svoje syny do zemí jménem Anglie a Amerika, aby se tam učili!“

Povzdychl jsem si. Nejspíš měl pravdu.

„Zůstanu sám, bez přátel, bez příbuzných, bez domova! Nebudu mít nic, ani střechu nad hlavou, ani penízek, za který bych si koupil svou rýži! Budu bědnější než toulavý pes; nebudu mít nic, ani kousek místa, na němž bych složil hlavu! Všechno, co mám, dám svým synům a dceři; prodám i dům, protože nechci žít sám ve velkém domě, nepotřebuji to! Zbude mi meč, kterým jsem bojoval za čest rodu Yamanaki. Za koho budu bojovat teď?“

„Pojď se mnou! Můžeš žít se svými dětmi...“

„Ne! I toulavý samuraj ví, kde je jeho vlast a miluje ji, ač mu nedává nic než rány a pohrdání. Motome a Išima zůstali, i když se mohli mít dobře ve tvém stínu. I já zůstanu; příliš dlouho jsem žil, jsem starý a nechci odejít.“

„Za dávných časů byli v této zemi muži, kteří měli duchovní poznání a dovedli tasit meč na obranu práva! Toulaví samurajové, kteří mstili křivdy a potírali bezpráví. Muži, kteří konali dobro svému lidu. Jsi Zenový mistr, musíš to vědět.“

Ogura ke mně otočil hlavu. „To mi radiš? Jít světem a bojovat za práva vdov, siroteků, chudých a ukřivděných?“

„Bojoval jsi za knížecí rod. Proč nechceš bojovat za ty, kdo mají jenom slzy a svou bezmocnost?“

Satomo Ogura si povzdechl; potom povstal.

„Dal jsi mi nový cíl života! Děkuji ti. Půjdu...“

Brzy ráno jsme vyrazili z Koyanami. Tošio, já, Diana, Hansaró, Motome, Išima, Li, oba Ogurové a naše tři šelmy. Kidži zůstal doma a připravoval se na svatbu se šťastnou Suzuki. Motome nás vedl; i když napřed jsme museli kvůli těm samurajům jet pomaleji, za pár hodin se naučili jezdit lépe a mohli jsme trochu přidat. Před polednem jsme dorazili na hranici Koyanami, v jiném místě než minule; hranice opět tvořily hory a v těch horách byla malá chatrč s deseti vojáky a dvěma sešlými samuraji, kteří se nám hluboce klaněli, když jsme jeli okolo nich.

Celý zbytek dne jsme se pletli v horách. Teprve když se slunce klonilo k západu, spatřili jsme moře a na jeho břehu pod horami něco jako vesnici a několik zakotvených lodí. Tam nás také zastavila skupina deseti jezdců v čele se samurajem.

Byl jsem zvyklý, že vojáci se odvažovali boje pouze v přesile, a to pořádně; tihle nám rázně vyjeli vstříc, sotva nás spatřili a samuraj, do hněda opálený a s tváří ničemy, se zeptal: „Kdo jste a kam jedete?“

„Jsem kníže Tošio Yamanaki; jedu k tvému veliteli Hakadatovi!“

Samuraj se tomu ani moc nepodivil; pozorně si nás všechny prohlédl a zdálo se, že je s námi spokojen. Jenom když spatřil šelmy, zarazil se a ukázal na ně:

„Ta zvířata patří k vašemu doprovodu? Slyšel jsem, že bojují jako lidé! Varuji vás, nedovolte jim vrhat se na lidi, které po cestě potkají; jinak se Hakadata rozhněvá!“

„Odkud jsi slyšel o šelmách?“ zeptal jsem se.

Drze se mi usmál do očí: „Vím to! Jed'te!“

Yamanaki beze slova pobídl koně a Hansaró se smál: „Ti vědí všechno, pane! Jistě vědí, kdo jsme, každý z nás! Hakadata bude informován, než tam dojedeme!“

„Jak? Přece nemůže mít telegraf!“

„Možná ho má. Nevím sice, co to je, ale Hakadata má všechno, co si přeje mít...“

Asi o dvě míle dál, už v hustém lese, jsme narazili na další strážnici, tentokrát o třiceti vojácích a deseti samurajích. Ti vojáci už nevypadali tak nemožně jako jiní, místo kopí měli staré i novější ručnice, mnozí místo kimona různé evropské oděvy, mnohem účelnější než starojaponský kroj. Také jejich vzhled byl bojovnější než u vládních vojáků.

„Ano, pane, čekáme tady,“ řekl velitel těch mužů. „Buďte tak nesmírně laskavi a vyčkejte zde příjezdu muže, který vás přivítá a zavede k Hakadatovi!“

Tak jsme sesedli a čekali. Ani to netrvalo tak dlouho.

Napřed se ozval dusot kopyt; potom se ze zatačky vynořila četa jezdců a zastavila před chatrčí, v níž jsme čekali. Jejich vůdce svižně seskočil ze sedla a kráčel k nám; dost jsem se zarazil, tohle jsem na mou duši nečekal.

Byl to muž tak asi třicetiletý, oblečený do jezdeckých kalhot, vysokých holínek s ostruhami, bělostné košile a černé vesty s vyšívánými květy různých barev; límec měl převázan úzkou černou vázankou. Na hlavě měl klobouk se širokou střechou, amerického vzhledu, přidržovaný pod bradou řemenem. Neměl meč, ale u boku se mu houpal americký revolver. Nebýt šikmých očí a celkového vzhledu obličeje, považoval bych ho za bohatého rančera.

Vstoupil a smekl klobouk, totiž postrčil ho dozadu za krk, takže jsem viděl, že nemá samurajský copánek, ale plasticky ostříhané vlasy, jak to nosí běloši. Usmál se a řekl:

„Můj pán, všemocný Hakadata, pán moře, si dovoluje pozdravit mými ústy knížete Tošio Yamanakiho a celý jeho doprovod a prosí, aby mne vznešené panstvo doprovodilo do sídla pána moře!“

Tošio pokývl hlavou. Mužův vzhled ho hrubě urážel, ale nedal to na sobě znát.

Muž zatím přistoupil ke mně a řekl kupodivu dobrou angličtinou, až na to, že nedokázal vyslovit l a nahrazoval je r:

„Jste nám vítán, pane de Guyrrrayowe! Zajisté vám bude příjemné hovořit se mnou angricky, protože japonština musí jistě vašim uším znít poněkud obtížně! Dovorte, abych s vámi hovořil angricky, děrá mi to potěšení!“

„Mně taky; i když angličtina není má rodná řeč. Ale kde jste se to vy tak skvěle naučil?“

„Navštívil jsem ledaskterou zemi. Byl jsem v Hongkongu, Manile, Macau i Port Arthuru, všude kolem. Mimo to jsem se byl krátce podívat v Americe. Tam jsem si navykl na civilizované mravy.“

Diana se zašklebila. „Takže zřejmě pohrdáš svými japonskými bratry,“ řekla japonsky a přimhouřila při tom oči.

„To od tebe není hezké, že ses dal zlákat na barbarské zvyklosti bílých ďáblů a zavrhl jsi způsoby svých předků...“

Podíval se na ni, pak se rozesmál: „Hrajete to všechna čest, paní hraběnko! Věřím, že se vám povedlo oklamat řadu lidí v tomto zaostalém státě. Ovšem s laskavým dovolením, já nejsem samuraj, abych si neuměl vyjasnit, co se skrývá za japonskou fasádou.“

„Je zajímavé,“ řekl jsem. „Že jste tak rychle identifikoval moji ženu a znáte moje a její jméno; dokonce i tak podrobnou věc, jako je šlechtický titul. Znamená to, že víte o naší přítomnosti více než jiní?“

„Usuzujete naprosto správně. Vím všechno. Vše od chvíle, kdy jste přistáli u japonských břehů.“

„Což znamená, že to ví také Hakadata?“

„Samozřejmě! Ví všechno, co vím já, a naopak. Zřejmě jsem se vám opomněl představit: Jsem Yoši Hakadata, syn Jeho Excellence. Snad vám bude příjemnější mi říkat americkým jménem Joe Halkett.“

„Moc nás těší! Je od vás hezké, že jste se osobně obtěžoval nás přijít přivítat...“

„Houbeles,“ plácl mne zeširoka dlaní po rameni. „Jde o kšefty, kamaráde; přece nezaváhám, když z toho koukají nějaký drobný!“

„O.K., Joe. Tak bysme snad mohli jet, ne?“

Zasmál se, kývl hlavou a šel ke koním. Ještě se ale zarazil, obrátil se ke mně zpátky a dodal: „Ale jestli můžu poradit, kamaráde, ke starýmu pánovi si takový chování nedovolujte! Stařík je poněkud staromódní a potrpí si na obřadnost a slušný japonský vystupování. Čajový obřady, klanění a tyhle meče; bez toho neuzavře žádný kšefty. Abyste nenarazil při tý krasojízdě...“

„Neměj péči,“ řekla Diana. „My z toho ňák vybruslíme!“

Mladý Hakadata se široce zašklebil, zamával jí kloboukem a hrnul se ke koni. Nasedal jako starý honák dobytka; kdoví, v jaké společnosti se učil americkým mravům.

„Vypadá to, že mladej pochytil z americký výchovy právě ty věci, na který by Amíci měli radši zapomenout,“ posoudila Diana arminsky. „Tošiovi se to taky moc nezdá, koukej...“

Yamanaki arminsky rozuměl; pootočil hlavu a sevřel rty do pohrdavého úsměvu. Nepotřeboval nic říkat.

Tlupa Hakadatových jezdců nás obklopila a vyrazila dolů k moři. Yoši jel cvalem, zřejmě nám chtěl ukázat, co umí; jeho vojáci se stěží drželi na koních. Ovšem na nás nemohl udělat dojem jako na Japonce, jízdě moc neuvyklé; žádný z nás nespádl, ani naši samurajové ne, což je co říct. Když jsme dojeli na hlavní cestu a museli zvolnit, Yoši se otočil a když zjistil, že jsme ve zdraví přežili, asi se v duchu zasmušil, že se to nepovedlo. Ale byl natolik Japoncem, aby se tím nedal odradit.

Jeli jsme teď utěšeným krajem dobře obdělávaných polí; zdálo se mi, že pole vypadají mnohem lépe než kdekoliv jinde v Japonsku a lidé, které jsme viděli, nebyli tak vyhublí a zbídačení. Ovšem byla už téměř tma, tak jsme si nemohli nic moc prohlížet. Možná to bylo jenom zdání. Všude byla spousta ozbrojenců se zbraněmi tradičními i kupodivu moderními: pušky, revolvery, evropské šavle se mísy s kopími, luky a šípy a samurajskými meči. Jeden z našich průvodců měl za pasem malajský kris, nám důvěrně známý; pro jeho dobro jsem chtěl doufat, že je to jen náhoda.

Konečně jsme se vříteli do vesničky a slyšeli zřetelně šplouchat moře; Yoši zarazil, dal rozkaz a jeho jezdcí zapálili pochodně. V jejich svitu jsme pokračovali krokem k moři a tam zarazili u dlouhého betonového mola. Skutečně říkám: to molo bylo z betonu, což mne velmi překvapilo, doposud jsem v Japonsku byl zvyklý spíš na dřevo a papír. Na konci mola zářila světly loď, pevně zakotvená a osvětlená barevnými lampióny.

„Prosím,“ řekl Yoši. „Hakadata vás očekává!“

Stráže zůstaly na okraji mola; s námi šel jen Yoši a čtyři muži se samurajskými meči. Došli jsme k lodi, kde čekali další čtyři, vyzbrojení vojenskými puškami. Yoši jim dal pokyn a oni nás propustili na můstek, vedoucí na loď. Paluba byla

plná ozbrojenců a ti nás sledovali zamračenými pohledy. Tam jsme také nechali svoje zbraně, neboť k Hakadatovi se chodilo bez mečů. Ponechal jsem si v kapse kimona revolver; ale Yoši mne s omluvným úsměvem prohledal a zbraň mi sebral. Dianě zůstal nůž v rukávu, ježto americká výchova toho gentlemana měla i jednu přednost; dámu si prohledávat neodvážil.

Potom nás uvedl po strmých schůdkách do lodní kajuty, vybavené jako audienční sál japonského knížete; avšak místo kaligrafických průpovědek a básní na stěnách tam visely dva originály japonských mistrů: pohled na Fudžijamu a dva samurajové při souboji, skvělé barevné dřevoryty. Yoši nás usadil na podušky; své pohostinství dával stejně šelmám jako našim samurajům i nám, nedělal mezi námi velké rozdíly. Sám si sedl také a dlouho jsme mlčeli a čekali, než se odsunuly dveře a vstoupil Hakadata.

Očekával jsem, že to bude buď lupič podobný bukanýrovi z maleb v Evropě nebo blahobytný Japonec v kroji a s celou parádou. Ale zklamal mne; byl to pán tak padesátiletý, prošedivělé vlasy učesané po evropském způsobu a silné brýle, za nimiž jeho oči působily mrtvě jako oči ryby. Nebyl oblečen ani evropsky ani japonsky. Měl na sobě černý župan s jemně vyšívanými ornamenty, které se matně leskly, pod ním bílou košili s fiží a na krku amulet podivného tvaru. Do klopy županu měl zasunutou bílou chryzantému, do fiží košile ozdobnou jehlu s velkým diamantem místo hlavičky. Na ruku prsteny, na zápěstí náramkové hodinky s diamantovými přívěsky, které tiše cinkaly, když pohnul rukou. Kdybych neznal jeho totožnost, těžko bych odhadoval, k jaké kultuře může patřit.

Nicméně přivítal nás s japonskou obřadností, usedl do podušek a služebnictvo v japonských krojích servírovalo čaj na porcelánu udivujícím krásou. Hansaró a jeho samurajové se omluvili, že neznají čajový obřad; Yoši znal všechny finesy jemného chování, ale vyjádřil se o nich značně neuctivě.

Teprve po čajovém obřadu a po dlouhé chvíli ticha Hakadata řekl jemným, ušlechtilým hlasem japonského šlechtice:

„Jakkoliv mne těší, že mne moji vzácní hosté ráčili poctít svou nejjasnější návštěvou, domnívám se, že účel té vznešené návštěvy není jenom ten, abychom se vzájemně poznali a navázali spolu přátelské vztahy. Je mi známo, že knížectví Koyanami se nachází poněkud v tísní - prosím, abyste přijali mé ujištění, že nehodlám této tísně nikterak využívat.“

Tošio Yamanaki pokývl hlavou. „Jak víš, že knížectví Koyanami je právě v tísní? Víš snad také, co hrozí mému území?“

„Tvému území hrozí čtyři tisíce císařských vojáků, kteří na Koyanami táhnou v prvním sledu a dorazí k tvému městu zřejmě pozítří ráno. Dále pět tisíc vojáků, kteří vyšli den po nich; pak deset tisíc vojáků, kteří táhnou za nimi ve vzdálenosti dvou denních pochodů. Kromě toho je připraveno dalších dvacet tisíc, kteří jsou v pohotovosti vydat se na cestu do Koyanami, až dostanou rozkaz. Kromě toho se císařské lodi chystají obsadit přístav Caguja, aby vám odřízly zpáteční cestu.“

Hakadata to říkal s tak přátelským obličejem, jako by nám vyprávěl, co se mu v noci zdálo a co považuje za zvlášť příjemný sen. Tošio se otočil na Hansaróa, ten pokývl lehce hlavou a naznačil, že sice nic přesně neví, ale věří tomu.

„Nemusíš pochybovat o mých slovech, příteli! Mám informace přímo ze štábu císařských vojsk. Vědí dobře, že bys mohl mít silnou obranu, zvláště zpočátku; znají trochu i sílu hraběte Guyrlayowa, proto jsou rozhodnuti vést útok proti šelmám na jeho lodi, které nahánějí strach jejich vojákům.“

„Kdy asi tak obsadí přístav?“ ptal jsem se.

„Dá se to očekávat asi za týden, možná dřív. Lodníci nejsou tím plánem nijak nadšeni a nebudou se snažit střetnout s tvými silami dřív, než bude bezpodmínečně nutné.“

Chvíli jsme všichni mlčeli.

„Zajisté chápeš,“ řekl Tošio. „že to znamená konec knížectví Koyanami a zánik rodu Yamanaki.“

„Ano. V případě, že budeš nepřítelům čelit, znamená to konec tvůj i knížectví.“

„A přesto je v Japonsku síla, která je schopna čelit císařskému vojsku. Jsi to ty, Hakadato.“

„Rozumím ti; chápu, na co myslíš. Uvažuji nad tím od chvíle, kdy jsem se dozvěděl o výpravě proti tobě, avšak musím ti říct, že jsem dosud na rozpacích. Jsi kníže a já jen dobrodruh, jakuza; mnozí mne dokonce nazývají lupičem! Nevím, zda jsem vůbec oprávněn ti pomoci v boji!“

Tošio pozvedl hlavu a pohlédl na piráta s úžasem.

„Jako vždy, když jsem na rozpacích, předložil jsem tuto otázku své radě; a rada se k mé velké lítosti usnesla, že není v našem zájmu pomáhat ti při obraně proti císaři. Lituji toho tím víc, že mne nikdy nerozdělovalo nepřítelství s tvým otcem, což se nedá říct o vladaři a že bych byl ochoten bojovat proti němu už proto, abych omezil jeho moc. Avšak obrana tvého knížectví by pro nás neměla valné ceny, neboť náš zájmový prostor to není a nedá se předpokládat, že by kořist byla taková, aby pro nás znamenala rozhodnou sumu. Musím ti tedy říct, že jsem s těžkým srdcem rozhodl neposkytnout knížectví Koyanami pomoc.“

„Rozumím ti,“ řekl Tošio. „Jsi opatrný a rozvážný. Ale já nežádal pomoc od tvých lidí...“

„Vím. Uvažoval jsem o tom dříve než ty. Znepřátelil ses se státní mocí; za kým bys tedy měl jít než za tím, kdo proti ní stojí už dlouhá léta?“

„Přesto nežádám vojenskou pomoc!“ řekl Tošio.

Hakadato mávl několikrát rukama. „Vím, vím, chápu tě! Dobrá, učiním pro tebe, co je v mých silách! Dnes ráno jsem vyhlásil, že nebudu bránit svým lidem, budou-li chtít jít bojovat do Koyanami proti císařským. Ale plat jim musíš dávat ty, jak se s nimi dohodneš. Bolí mě srdce, ale nemohu jinak...“

„Já nebudu bojovat! Nechám to být a odejdu!“

Hakadato se udiveně otočil. „Nerozumím ti! Co to říkáš?“

„Nebudu bojovat o knížectví Koyanami. Na cestách světem jsem našel přítele, s nímž mohu odejít a žít v jeho zemi jako svobodný muž, beze strachu z císařských úřadů. Je to

hrabě Guyrlayowe, kterému patří celá země a který je sám císařem, jako ten muž v Kjótu. Od nynějška patřím jemu a vše, co je mé, je jeho.“

Hakadata se obrátil na mne. Sňal si brýle a protřel oči, jako by nevěřil tomu, co vidí. Zdálo se mi, že horečně přemýšlí.

„Němnohdy potom nechápu, proč jste přišli za mnou!“

„Než odejdu, rozhodl jsem se, že neopouštím knížectví Koyanami bez pána. Rozhodl jsem se, že je prodám; navrhuji, aby je koupil muž, jehož dlouhý stín může ochránit lid Koyanami před jakýmkoliv nebezpečím. Muž, který se mocí rovná císaři a který má možnost jeho armády zastavit.“

Hakadata se díval z Tošia na mne a nevěřil svým uším.

„Navrhuješ mi, abych já koupil Koyanami?“

„Ano,“ řekl Tošio. „Nabízím ti svou zemi, město, vesnice, hrad a všechno, co tam je. Vyjma drobností, které jsou moje a které se vejdu na dvoukolovou káru a na hřbet koně. Současně s tím získáš i právo na knížecí titul.“

„Ovšem titul, který neuznávají císařské úřady,“ řekl pirát. „A zemi ohrožovanou nepřítelem!“

„Máš dojem, že můj majetek žádnou cenu nemá? Před tvými vojsky nepřátelé utečou a úřady ti přiznají právo, až uvidí tvoji moc! Na základě smlouvy, kterou ti podepíšu, budeš moci vystupovat jako kníže a budeš se moci brát o svá práva před soudy...“

Hakadata opět horečně přemýšlel. „A cena toho všeho?“

„Sto tisíc rjó.“ řekl Tošio Yamanaki.

Hakadata sklopil oči do podušek a chvíli mlčky hleděl na svoje ruce, sepnuté na prsou. Potom zvedl hlavu. „Sto tisíc rjó za zemi, kterou si budu muset sám dobýt? To není malá cena! Co když na to nepřistoupím?“

„Potom zahájíme boj!“ vmísil jsem se. „Řekl jsi, že vojáci se bojí mých šelem! První jejich útok dokážeme odrazit, budeme-li dobře bojovat. Pak se možná najdou vojáci, kteří nám budou chtít sloužit. Možná, že i tvoji samurajové...“

Obrátil se ke mně a jeho rybí oči zazářily hněvem: „Vy se do toho nepleťte, hrabě Guyrlayowe! To je naše, japonská záležitost; prosím vás, abyste to ponechal mně a knížeti! Vaše starost to není!“ řekl to anglicky, aby Tošio nerozuměl a mluvil stejně dobře jako jeho syn.

„Mýlíš se, bratře!“ řekl jsem japonsky, „je mojí starostí, aby kníže Yamanaki byl poctivě odměněn za to, co ti dává. Protože Yamanaki je od nynějška mým poddaným, mám zájem na tom, aby jeho majetek byl co největší; neboť i jeho jmění, služebnictvo a vše co má, patří koruně, jejímž jsem nejvyšším pánem. Kníže Yamanaki svým bohatstvím a mocí bude chránit mou korunu, bude-li třeba. Cokoliv dáš jemu, jako bys dával jiným způsobem mně.“

Hakadata se na mne opět podíval očima, připomínajícíma rybu.

„Tak je to tedy! Už je mi to jasné. Koupím knížectví Koyanami za sto tisíc rjó a sepíšeme o tom smlouvu. Zítřka, až se vrátíte domů, pošlu s vámi tisíc jezdců pod vedením mého syna Yošiho; ti se ujmou mého nového panství. Vy si můžete samozřejmě vzít vše, co vám patří, jak jste řekli; každému tolik, kolik se vejde na dvoukolovou káru...“

Tošio pokývl hlavou. Soudky s pokladem, jež stále ještě ležely v zahradě pod pavilónkem, se na dvoukolovou káru snadno vešly. Jejich cena byla nejméně sto tisíc rjó, takže Tošio si v tuhle chvíli svoje jmění zdvojnásobil.

Hakadata dal zavolat písaře s jemným rýžovým papírem a tuší; Tošio osobně napsal smlouvu a potom ji první podepsal. Já jsem se podepsal jako svědek, hned pod Hakadatu. Yoši zatím odešel a za půl hodiny se vrátil se dvěma vojáky, kteří nesli těžkou kovanou truhlu. Vysypali na koberec hromadu zlata a začali počítat.

Počítání trvalo dlouho a já při něm neměl moc co dělat, protože z Hakadatovy strany to počítali jeho úředníci a z naší Ogura a Hansaró, Tošio jenom přihlížel. Kromě toho taky hlídala Diana, které po tom sice nic nebylo, ale pletla se do všeho. Kolem taky seděli naši kocouři a pozorně sledovali, jak

to jde. Ao Harrap by jistě zasáhl, kdyby nás šidili, natolik chytrý byl.

Neodbytně mne pronásledovala jistá podivná myšlenka; že totiž to, co se děje, není samo sebou. Hakadata byl až příliš pohostinný, příliš laskavý, příliš štědrý, příliš přátelský. Už jsem znal japonské velmože a věděl, že se od nich mohu nadát nejspíše zrady a teprve potom čehokoliv jiného. Najednou mi muž, o kterém hovoří jako o pirátovi a zločinci, nabízí přátelství, pomoc, peníze; i když tu pomoc vlastně odepřel a nabídl pouze nezávaznou podporu, a peníze jsme si na něm vynutili. Napadlo mne, zda nás nechce dát zabít a peníze si ponechat i se smlouvou a se vším ostatním. Jeho tvář ani rybí oči se mi vůbec nelíbily; ještě méně se mi líbil jeho zamerikanizovaný syn se svou bodrou žoviálností a slovníkem gangstera. Napadlo mi, že nejspíš ještě není konec všem potížím a že jsme možná neměli jen tak pro nic za nic vkládat všechnu důvěru do rukou toho člověka.

Počítání peněz skončilo, Hakadata truhlici zapečetil a Tošio tam otiskl svůj prsten, aby bylo zřejmé, že nikdo se nedostane dovnitř. Pak odnesli truhlici do pokoje, který už připravili pro naše pohodlí. Hakadata prohlásil, že jsme mu způsobili nepřekonatelnou radost a dal pokyn, aby začala hostina.

Prvním překvapením bylo, že pro mne a Dianu přinesli příbory; lžíce, vidlička i nůž byly z čistého zlata, rukojeti vyzdobené diamanty. Dokonce jsem si všiml, že Dianin příbor je o něco menší než můj, právě pro ženskou ruku. Hakadata se usmál, když viděl naše překvapení.

„Tyto příbory dal vyrobit císař pro návštěvu britského krále v Kjótu. Bylo to před dvaceti lety, když král pobýval v Hongkongu a jednalo se o státní návštěvě. Ale bohužel, někteří diplomaté si nepřáli návštěvu barbarů v naší zemi, tak ty příbory nikdy nikdo nepoužil. Poslali je později s jinými vzácnými předměty do státní klenotnice, pro případ, že by jich snad někdy bylo zapotřebí. Bohužel se však nějakou shodou okolností dostaly do rukou mně; cožpak já s nimi umím jíst? Byla by jich pro mne škoda, takže si je ponechte jako upomínku na moji maličkost...“

Zatímco jsem zdvořile děkoval, uvědomoval jsem si, že co se právě stalo, taky není samo sebou. Je to pro mne jen potvrzením, že Hakadata připravuje něco zlého, co nás má postihnout; doufá získat svůj dar zpátky?

Překvapoval mne výběr jídel. Byly to největší skvosty japonské kuchyně, rozšířené ještě o ukázkou kuchyně čínské; k tomu namísto rýžového vína byly předkládány nejvzácnější nápoje evropské či americké, zřejmě podloudně dovezené. Diana tvrdila, že šampaňské je skutečně z Champagne a pětihvězdičkový koňak měl etikety, přilepené na láhve ve Francii; k tomu jemná skotská whisky, anglické sherry, víno z Itálie, Uher, Španělska. A překvapovalo mne rovněž, že Hakadata pil všechno to bohatství jako vodu, aniž by se zdálo, že mu to nějak ublížilo. Já se snažil pít mírně; když se necítím být v bezpečí, nikdy si nedovolím sebemeně omezit svoji střízlivost.

Když jsme vstali od stolu, byla pozdní noc a my se rozcházeli do svých pokojů. Byly to vlastně lodní kajuty; jedna upravená pro mne s Dianou, sousední pro Tošia a Hansaróa, třetí pro dva samuraje, čtvrtá pro bratry Ogury. Šelmy měly na zemi koberečky, aby se tam taky mohly uložit.

„Okamžik, pane hrabě,“ řekl mi Hakadata, když jsem se s ním loučil. „Nemáte snad chuť ještě na jemný doutník? Mám španělské, kubánské, italské - nebo snad americkou cigaretu? Mám i anglické, chcete-li, ale připadají mi slabé...“

„Jste velmi laskav; ale já nekouřím. Nenaučil jsem se to a ve svém věku snad nebude nutné, abych ještě zvyšoval počet svých neřestí takovýmto způsobem...“

Hovořili jsme anglicky, proto bylo možno použít takového označení. Kdybych to řekl japonsky, byla by to neodpustitelná urážka. Hakadata to však nebral vážně, rozesmál se a zapálil si doutník. Pokynul mi, abych s ním vyšel nahoru na palubu.

„Já chápu, hrabě! Jistě se v Japonsku poněkud nudíte našimi zvyky. Jsem Japonec a držím se našich životních zvyklostí; ačkoliv jak vidíte, přijímám i evropské nectnosti, pokud mne to těší. Domnívám se, že v symbióze mezi naším tradičním životem a evropskou vyspělostí je budoucnost - ne?“

„Těžko říct. Ale obdivuji způsob života, jaký vedete. Chvilími působíte jako japonský velmož, chvílemi jste k nerozeznání od bílého obchodníka...“

Rozesmál se. „O vás říkají, že jste buddhista. Je to pravda?“

„Jsem člověk, který hledá svoje skutečné postavení v životě. Zatím jsem nepřišel na to, co jsem. Vím sotva, co nejsem.“

„Dovolíte, abych vás pozval do svého obydlí? Rád bych věděl, co odborník jako vy řekne na jeho zařízení...“

„Velmi rád!“ řekl jsem a Hakadata mi zdvořile ukázal rukou na zád', kde se nacházela jeho kabina. Napadlo mi, zda mi tam někdo nevrází nůž do zad; pro jistotu jsem se připravil k obraně.

Ale nestalo se nic. Hakadata se omluvil, šel první, otevřel dveře ve zvýšené zádi, vstoupil a rozsvítil svíčku; potom zapálil knot, visící z jakéhosi lustru, oheň se rozdělil na několik proudů, přeběhl po navoskovaných nitích a zapálil současně asi padesát svíček velkého parádního lustru.

Spatřil jsem kabinu, středně velkou, ale zařízenou s takovým přepychem, že jsem si něco podobného vůbec nedovedl představit. Už ten lustr z českého křišťálu, který ji osvětloval, byl drahocenností; nohy se bořily do perských koberců, dřevěné obložení stěn bylo z mahagonu, vykládaného slonovinou a ebenem. Po stěnách visely kožešiny zvířat a zbraně, vesměs s rukojetí ze zlata, do něhož byly vsazeny drahokamy. Také zde byly dva obrazy; jeden maloval zřejmě Rubens, druhý bych bez váhání připsal Boticellimu. V rozích stál pár mramorových soch, zřejmě řeckého původu, nejkrásnější, co jsem kdy spatřil. Byl to jinoch a dívka, oba okřídlení, takže asi patřili k bytostem božského původu; chlapec dle vzhledu šestnáctiletý, dívka nanejvýš patnáctiletá, avšak s výrazem roztoužení a příslibu v panenské tváři. Chlapec pohlížel na ni a vztahoval k ní ruce; dívka měla paže volně vztažené, jako by se rozmýšlela, zda má zakrýt svoji nahotu, a hleděla šikmo k zemi - právě na místo, kde stálo úzké empírové lůžko, napodobující antiku. Na lůžku zřejmě

spává pán toho všeho; když usíná nebo se probouzí, je její tvář prvním, co spatří.

Hakadata kráčel k lůžku, usedl na ně, přičemž mi ukázal na gotické vyřezávané křeslo, kryté perským přehozem.

„Usedněte, hrabě. Toto je můj skromný příbytek. Líbí se vám? Můžete se porozhlédnout...“

Rozhlížel jsem se. Byla to krása; ale napadlo mi, kolik lidí asi tu nádheru zaplatilo životem.

„Podařilo se mi sjednotit kulturu Západu a Východu,“ vykládal. „Shromáždil jsem všechno, co se nejcennějšího dalo sehnat po celé Zeměkouli. Co tomu říkáte?“

„Nádhera. To všechno jste získal...“ přemýšlel jsem, jak se vyjádřit, ale on to pochopil a zvedl na obranu ruce:

„Ne! To jsem neuloupil, ale poctivě koupil! Ty dvě sochy našli rybáři ve vodách Středoziemního moře, celé olepené bahnem. Zřejmě pocházejí ze starodávné lodi, která tam ztroskotala. Koupil jsem je, protože nikdo jiný nebyl schopen je zaplatit. A tak je to i se vším ostatním!“

Věřil jsem tomu; ale taky chápal, že to zaplatil penězi, které uloupil. Ovšem mlčel jsem, nebylo důvodu to připomínat. Byl jsem hostem piráta a musel jsem se chovat zdvořile; ostatně, věděl jsem od začátku, ke komu jdu na návštěvu.

„Chápejte mne, hrabě! Vy i já, oba žijeme na moři a oba se vysmíváme mocným tohoto světa! Jistě pochopíte, že jsem si chtěl vybudovat vlastní říši, s vlastními zákony a spravedlností. Jsem u cíle. Dnes jsem získal i zemi, která mi chce patřit! Teď budu knížetem, skutečným šlechticem země Nippon; co se císaře týče, ten se po prvních střetnutích usmíří a uzná mne. Několik vojáků a úředníků, kteří proti mně povedou boj, uzná, že udělali chybu a provedou harakiri; císař prohlásí, že mu špatně poradili a bez rozpaků mne potvrdí.“

„Jste si tím jist?“

„Před chvílí jsem vyslal svoje agenty na různá místa. Pro moje přátele z vysokých kruhů bude změna situace trochu překvapením, ale určitě to rychle pochopí a zvyknou si. Je

v tom pro vás jedna výhoda, už vás nebude tlačit čas. Moji lidé u armády zpomalí postup a umožní vám klidný odchod...“

„Kde všude máte svoje lidi?“

„Všude, kde to má nějaký smysl. Měl jsem je tam vždycky; řeči zlata rozumí chudí i bohatí, chytrí i hloupí, vznešení i prostí. Možná bych se dohodl i s císařem, kdyby bylo třeba...“

„Přeji vám to, Hakadato. Věřím, že budete možná lepší kníže než mnozí z těch, kdo dostali svou zemi darem už v kolébce. Prosím vás ale, buďte laskavý k lidem své země! Jsou zbídačelí a ubozí, a na vás bude záležet, zda takoví zůstanou, nebo zda se jejich život změní k lepšímu. Dbejte prosím, aby neobyčejná pracovitost a schopnosti, které jsou v nich uloženy, nepřicházely nazmar; věřím, že pak i vy budete žít lépe než jiní šlechtici.“

„Kdybyste viděl má pole, věděli byste, že jsem už změnil způsoby obdělávání a že lidé se neplahočí beze smyslu, jako tomu bylo dřív. Ale přesto; země, kterou dostanu, bude moje a já ji změním podle svých plánů. Děkuji vám, hrabě, že mi připomínáte tuto povinnost. Vážím si toho...“

Mlčeli jsme - Hakadato hleděl smutně na tvář mramorové dívky a mně se zdálo, že není tak tvrdý a necitelný, jak vypadá.

„Vy jste zřejmě skutečně buddhista, Charry-san.“

„Nevím, neřekl bych. Považuji se spíš za křesťana.“

„V křesťanství - je Bůh?“

„Ano. Myslím, že ano.“

„V buddhismu není žádný. Můj syn byl v Americe. Když jsem mu položil tu otázku, řekl, že ani tam není žádný Bůh.“

„Protože to je špatná otázka. Bůh je všude. Jenom je zapotřebí umět jej najít.“

„Já nevěřím v žádného Boha. Nevěřím v nic, na co si nemůžu sáhnout, ohmatat si to...“

„Koupit si to? Boha nikde neprodávají.“

„Naopak. Prodává ho příliš mnoho lidí, skoro každý. Obchodují s jeho přízní, ale jsou to falešné sliby. Bůh není!“

Neřekl jsem nic. Jen jsem pokrčil rameny.

„Můj otec byl jakuza, jako já. Zabili ho nějací vojáci; nevím ani přesně, kde a kdo to byl. Bylo to v boji. Dědeček byl rybář; celý život žil řádně a trpěl nesmírnou bídou. Nakonec onemocněl a zemřel, protože už neměl na obživu. A Bůh to dovolil!“

„I můj otec je chudý. Ani nevím, co dělá; už mnoho let jsem nebyl doma. Musím se tam co nejdříve vrátit...“

„A Bůh to dovolí?“

„Bůh není odpovědný za činy lidí. Ani za moje, ani za vaše. To lidé jsou Jemu odpovědní za to, co dělají.“

„Jak si budou vznešení hodnostáři od dvora zodpovídat před svým Bohem křivdu, kterou způsobili Yamanakimu?“

„Nevím. Ale jednoho dne budou.“

Hakadata mlčel a uvažoval, jeho rybí oči byly téměř bezvýrazné.

„Můj otec před svou bídnou smrtí dokázal nashromáždit určité prostředky, které mi zanechal. Když jsem se ujal svého panství, byl jsem mladý, ale měl cíl: být nejmocnější. Podařilo se mi všechno, co jsem chtěl; věřím, že právě proto, že jsem se nedal svazovat žádnými ohledy na řeči všelijakých mnichů, Zenových mistrů a podobných žvanilů. Co si myslíte vy?“

„Asi to bude pravda. My křesťané máme desatero přikázání. Jsou v něm taky slova Nezabiješ! a Nepokradeš! Obávám se, že kdyby člověk tato dvě přikázání dodržoval, nikdy by nezískal bohatství, jaké máte vy.“

Měl jsem trochu obavy, že se rozhněvá, ale rozesmál se.

„Ano. Dosáhl jsem velké moci a bohatství a nikdy jsem nebral do úvahy žádné předpisy a příkazy. Způsobil jsem smrt mnoha lidí; a ještě mnoho lidí dám zabít a vezmu si, co chci. Považujete to za zločineckou morálku?“

„Ano.“

„Vy postupujete jinak?“

„No... v každém případě dbám, aby každá násilná akce, které se zúčastním, měla nějaký důvod.“

„Ujišťuji vás, že každá vražda a loupež, které jsem provedl, má svůj dobrý důvod. Vydělal jsem na nich.“

„Nevím, čím bych se hájil... snad jenom tím, že pokaždé, když jsem bojoval, jsem byl napaden. Já nebo moji přátelé.“

„Hm. Tak dobře. Já jsem byl napadán jenom ze začátku, když jsem byl mladý, slabý, bezvýznamný. Potom jsem už vždycky útočil. Asi jsem nemorálnější. Nebo odvážnější si přiznat skutečný stav.“

Mlčel jsem; neměl jsem co na to říct.

„Povězte mi, Charry-san: Co bude dál?“

„Jak dál?“

„Jsem dvakrát tak starý jako vy; mám už blízko ke smrti. Jsem natolik mocný, že se už nemusím téměř ničeho bát. Možná zrady, ale to je obava všech mocných. Jenže... když jsem byl mladý, byla smrt někde hodně daleko. Ne, špatně: byla velice blízko mne, ale nebál jsem se jí. Zemřu? Tak dobře, když mě někdo dokáže zabít! Teď... se začínám smrti bát. Blíží se.“

„Potěší vás, že... moje pocity jsou podobné?“

„Ale vy věříte v Boha. Co bude dál?“

„Jak vám to mám vysvětlit, když v nic nevěříte?“

„Nevím. Dokážete mi to nějak přiblížit?“

„Až zemřu, přijdu před soud. Soud Boží. Tam mi ukážou vše, co jsem udělal. A vyměří trest.“

„Tak mi to říkali také. A co vy, co uděláte?“

„Přijmu ho.“

„Bez obrany? Bez jediného slova protestu?“

„Ach tak, už rozumím; chcete vědět, jak se bránit? Nijak. Nejde se bránit. Jde to změnit jen tady. Až budete tam, bude to už ukončené, nic už nepůjde změnit.“

„Změnit tady... jak?“

„Nijak. Vy to nedokážete nijak. Ani svou mocí, ani bohatstvím. Já... mohu poprosit. Aby mi odpustil.“

„Prosit?“ Hleděl na mne a já viděl, že nechápe. Nemohl chápat.

„Budu o tom uvažovat. Ale smím aspoň věřit, hrabě Guyrlayowe, že budete mým přítelem i nadále?“

„Samozřejmě! Nikdy jsem proti vám nic neudělal; a když se vše zdaří podle naší dohody, opustím za pár dní Japonsko a už nikdy se nevidíme, nebudete-li chtít.“

„Tak to nemyslím. Jsme lidé moře; vy víte, že lidé moře se setkávají a říkají jeden druhému, co vědí. Setkáváme se s lidmi z Číny, z Filipín i z jiných zemí. Vím, kdo jste a kdo jsou vaši přátelé z Ostrova.“

„Chápu. Co víte o Arminu?“

„Když jsme spolu jednali, díval jsem se do očí šelmy s páskou na krku. Patří k těm, kdo plují na lodích jako lidé a jsou pány moře. Z toho národa pocházel postrach lidí moře, Velký Zabíječ. Velký Zabíječ je mrtev, říkají lidé z Číny; ale tento je jeho syn a jak jsem slyšel o bojích v Koyanami, nebude trvat dlouho a i jeho nazvou tímto titulem. Mohu být mocnější než císař, než Angličané, než celý svět; ale lodi Velkého Zabíječe tu budou stále a ti, kdož přicházejí z moře, mohou celé moje bohatství a moc obrátit v prach a popel. Prosím vás, můj příteli: máte-li nějaký vliv na Velkého Zabíječe, prostě ho za mne, ať zapomene cestu k našim břehům...“

Sňal brýle; jeho oči na mne hleděly se smutkem a prosbou a mně ho bylo náhle strašně líto. Boha se nebojí; ale z Griissirna a Ao Harrapa má strach! A mně ani nenapadne se jich bát! Nemohl jsem na to říct nic jiného, než:

„Dokud jsem císařem Ostrova a dokud vy jste mým přítelem, není třeba se ničeho bát. Lodi Velkého Zabíječe nepřiplují do této země. Dokud budete mým přítelem.“

„Děkuji vám,“ řekl a znělo to upřímně. „Budete-li potřebovat mé služby, hrabě, nemohu vám přislíbit tisíce

samurajů. Ale mohu vám slíbit svůj vlastní meč, který se postaví vedle vás. Přeji vám deset tisíc šťastných let života...“

Stiskli jsme si ruce; Hakadata mne doprovodil až ke dveřím. Vypadl jsem odtamtud jako cukrář, jak by řekla Diana. Teď už jsem chápal, proč zaplatil sto tisíc rjó, proč nám daroval císařské příbory. Zná Arminy, aspoň z doslechu. A má strach, úplně stejný strach jako poslední pirát. Strach, aby mu nebránili v loupežích, aby mohl dále hromadit bohatství. Dobře, že mi to řekl. Ještě chvíli a byl bych si ho začal vážit.

Diana nespala, seděla na lůžku a čekala. „Co je? Hrozí nám něco?“

„Ne, je to v pořádku. Bojí se nás, má strach z Arminů. Když se ti bude kolem něco líbit, klidně si o to řekni. Když se na něho Ao Harrap křivě koukne, dá ti třeba vlastní duši.“

A šli jsme spát. Spali jsme dobře a bez probuzení až do rána. Ráno jsme vstali, královsky posnídali, rozloučili se s Hakadatou jako přátelé, nasedli na koně a jeli do Koyanami. Tentokrát jsme měli doprovod tisíce jezdců s Yošim v čele; Yoši se choval jako malý král a jeho jezdci jej poslouchali na slovo. Jak jsem se tak na něho díval, byli schopni císařské roznést na kopytech.

Diana obdivovala krásně vedené hospodářství, utěšená pole, čistá obydlí lidí. Takhle nějak bude za čas vypadat i knížectví Koyanami. Ale já přemýšlel nad tím, zda je to skutečně proto, aby lidé byli šťastnější; nebo aby zisky pána tohoto území byly ještě větší a jeho vyžraní vojáci mohli snadněji zmáhat odpor lidí, které olupovali.

Na okamžik jsme zastavili u Yamanakiho stráží; Yoši Hakadata před nimi zarazil koně a řekl zostra: „Seberte se a spěchejte do hradu v Koyanami! Od této chvíle, jak vám potvrdí kníže Yamanaki, jsem zde pánem já! Tuto hranici už není třeba hlídat. Budete mě poslouchat, jako jste poslouchali jeho.“

Vojáci a samurajové zírali vyjeveně; Yamanaki potvrdil Yošiho slova a oni se ochotně sklonili před novým pánem.

Do hradu jsme přijeli pozdě odpoledne a zjistili, že odtamtud uteklo všechno, co mělo nohy. Yoši hrad zabral, než jsme se stačili rozkoukat; všude postavil svoje hlídky, několik jezdců poslal tam, několik onam, pár zase jinam a zbytek utábořil před hradem. Na lidi z města, kteří sem přišli očumovat, se rozkřikl jako na pacholky, na naše samuraje hleděl skrz prsty. Ale k nám se choval s vybranou úctou - zřejmě měl od otce přísné instrukce.

Ještě téhož večera jsme vykopali poklad knížectví a naložili na dvoukolovou káru. Jinak toho moc nebylo, co jsme odváželi: sbírka zbraní, trocha oděvů a různých drobností na památku; pro Dianu knihy, obrazy, vzácné umělecké předměty, co se tak na káru vešlo. Yoši Hakadata měl rozkaz nezasahovat, jen sledoval, jakou cenu ty věci mají. Knížecí poklad ho zaujal, ale Dianin výběr mu připadal dětinský, pro něj ty věci neměly sebemenší význam. Ale protože si s Dianou porozuměli, pomáhal jí a dokonce slíbil, že jí podobných kramů pošle ještě víc ze své dřívější kořisti.

Naši lidé byli rovněž připraveni; stanovil jsem odjezd na zítra ráno a pak šel s Tošiem navštívit starého Nakawabu. Otec Kamiči ležel stále na lůžku ve svém domě, za těch pár dní viditelně sešel a vypadal teď vyhublý a zničený. Kamiči byla u něho a zdálo se, že plakala, protože v očích měla podivný smutný lesk.

„Vím, že odcházíte,“ řekl Nakawaba. „Je to správné, kníže, můj pane. Jdi, kam je třeba jít a starej se o mou dceru, jak se sluší na samuraje. Nebudu už dlouho žít; rána se nehojí a zdá se, že se nezahojí nikdy. Jsem starý a unavený, toužím po klidu. Prožil jsem život spravedlivě a čestně a mám právo na klidnou smrt. Můj syn bude sloužit novému pánovi... Jděte a pamatujte si, že vám přeji deset tisíc let šťastného života...“

Chtěli jsme odejít, ale Nakawaba mě zdržel: „Slyšel jsem, že Satomo Ogura prodal svůj dům i vše, co měl a peníze dal svým synům. Nevíš, příteli - koupil by syn mořského lupiče i část mého majetku? Chtěl bych dát Kamiči vše, co mohu. Protože jakmile odejdete, byl by můj majetek stejně jejich...“

„Ale kam půjdeš, když nebudeš mít žádný domov? Co si počne tvůj syn, když mu prodáš střechu nad hlavou?“

„Prozradím ti tajemství, pane: Můj syn je hlupák. Hovořil jsem s ním a vím, že až zavřu oči, rozhází všechno, co mu zůstane; prohýří s pochybnými ženami, prohraje nebo utratí za hlouposti. Mám ho rád jako zřítelnicí svého oka, ale nedokázal jsem ho lépe vychovat. Pod velením Tošia Yamanakiho by možná dospěl a získal rozvahu... ale nyní se bojím, že je ztracen.“

„Tím spíš je strašné jej nyní opustit!“

„To není tvá věc, pane. Za mlada jsem studoval lékařskou vědu; vím, že mi zbývá jen několik dní života. Chtěl jsem vidět svoji dceru šťastnou a to se mi splnilo. Teď zemřu klidně jako počestný muž, až vaše vozy opustí Koyanami...“

„Ale... za takovou cenu...?“

Usmál se a unaveně zamrkal těžkými víčky. „Ty nerozumíš naší duši, chlapče. Satomo Ogura by ti řekl, že dělám dobře. Prosím, jdi a udělej, oč žádám. Je to poslední, co od tebe mohu chtít.“

Udělal jsem to. Yoši Hakadata měl pochopení, seznámil se rád s mladým Nakawabou a našel v něm velmi rychle zalíbení. Když jsem naslouchal jejich diskusi, uvědomil jsem si, že Nakawaba má pravdu, ale ještě něco horšího: Yoši je přesně stejný jako jeho rozmazlený synáček. Stejná slova by mohl říct o svém synovi také starý Hakadata. Ale on to ještě neví.

Trestá nás Bůh za naše hříchy na našich synech?

Mladý Nakawaba potom přinesl Kamiči balíček se zlatými mincemi; vypadal nesmírně spokojeně: „Otec mi nařídil, abych ti předal peníze, co jsme utržili za jeho dům a pozemky. Jsem nesmírně rád, sestřičko, že mi ušetřil starosti o takové věci. Yoši mne vezme ke dvoru a brzy spolu vyrazíme na moře! Až něco vydělám, vzpomenu si na tebe a pošlu ti to...“

„A otec?“ otřela si oči hedvábným kapesníčkem.

„Bude mu líp než dřív! Yoši mi slíbil, že mu bude poskytovat to nejlepší ošetření až do chvíle jeho ctihodné smrti...“

A Kamiči jako dobře vychovaná japonská dívka se mu zdvořile uklonila, vzala peníze a dala je Tošiovi; její nalíčená tvář vypadala v přízračném světle žlutých lampiónů jako tvář loutky.

To byl náš poslední večer a noc v Koyanami; spali jsme dobře, totiž já a Diana. Tošio Yamanaki se celou noc modlil v pagodě. Zač se modlil? Za štěstí své země, za šťastnou cestu do nového života? Za to, aby jeho krajané konečně pochopili, že je třeba něco víc než poslouchat? Nevím.

Ráno jsme opustili Koyanami. Yoši s námi poslal čtu jezdců jako doprovod; bylo to víc než velkomyslné, neboť chvíli předtím mu jeho hlídka přinesla zprávu, že císařští vojáci se objevili na dvě hodiny cesty od města. Knížecí vojsko, které střežilo hranice, před nimi dle vžitého zvyku uteklo a tak měli volnou cestu proti Yošiho jezdcům.

„Hodně štěstí, Joe Halkette,“ řekl jsem mu. „Kdybych mohl, bojoval bych s tebou... Takhle ti aspoň přeju štěstí!“

Podal mi ruku a řekl anglicky: „Taky bych s tebou docera rád šer do várky. Na šťastnou shredanou, hrabě Guyrrayowe...“

A zamával mi kloboukem, když jsem se ještě jednou otočil po vznosné siluetě hradu.

Naše káry se husím pochodem šinuly po cestě; sluhové popoháněli líné voly, jak se dalo, ale ta tupá zvířata se chovala dle svojí přirozenosti a šla co noha nohu mine. Jel jsem v čele kolony, Ogura po mém boku. Konec tvořil Tošio a oba mladí Ogurové. Diana popojížděla sem tam a dělala zmatek, sama pobízela bičíkem voly a pokřikovala na služebnictvo, i když to nebylo nic platné. Zato Hakadatovi jezdci se chovali klidně; dokonce si ani moc nevšíмали vozů, na nichž byl vezen poklad knížectví. Zřejmě byli zvyklí šetřit práva svého pána a ctít jeho majetek. On by si taky těžko nechal rušení držby líbit.

Noc jsme strávili v širém poli a moje šelmy hlídaly tábor, protože jsme nevěděli, zda se nějaká skupina císařských vojáků nerozhodla nás stíhat nebo zda v některé vesnici nepřišla nějaká důvtipná hlavička na nápad nás přepadnout a obrát. Nicméně noc minula klidně, nazítří jsme pokračovali

dál a v pořádku se dostali přes hranice. Komu patřilo to další území, to nevím, ale Hakadatovi jezdci tvrdili, že se dotyčný neodváží je napadnout. Taky ne; za celé čtyři a půl dne cesty do přístavu Caguja nás nikdo ani sebeméně neznepokojoval.

Když jsme z dálky spatřili moře a střechy domů toho rozházeného hnízda, bylo nám dobře; ale Diana se udiveně rozesmála, když spatřila na jednom poli velmi zajímavou scénu.

Totíž, jistý muž se tam zabýval oráním za pomoci podivuhodného spřežení: měl zapřáhnuto po eskymáckém způsobu šest toulavých psů do dvojřadu, v jejich čele krácel asi pětiletý kluk a dirigoval ty hafany, aby táhli rovně a neuchylovali se od přímého směru. Všichni zapadali po kolena do bahna, ale lidem to nevadilo a psům nesmělo vadit. Když nás poháněč viděl, zvedl hlavu, usmál se a rázně zapráskal bičem.

„Zajímavá technika!“ řekla Diana. „Už jsem viděla leccos, ale tohle je fakt záhada, jak na to přišli...“

Vzápětí jsme potkali káru taženou koníkem; muž, který na ní seděl, nevypadal tak sešle a vyhuble jako jiní obyvatelé a slušně nás pozdravil, když se nám vyhýbal. Na káře měl naloženou spoustu zeleniny, která se nám docela líbila.

A další překvapení: když jsme vjeli do vesnice, zjistili jsme, že blátivá cesta, kterou se nedalo pořádně projet, je vysypána šterkem, takže kdo tudy prochází, se nemusí brodit blátem po kolena. A ještě: několik domů překvapivě změnilo svoji tvářnost, namísto vratkých zřícenin z potrhaného papíru tu stály pevné sruby z klád, obitých prkny. Místo hospody, ve které jsme se ubytovali první noc, bylo výstavné stavení z kvalitního dřeva s věžičkou, na té věži pohlával rudý prapor a nad vchodem byl japonský nápis: „Sídlo vesnické rady.“

Když jsme dojížděli, vyhrnula se právě skupina žen; mezi nimi Mabel a vysvětlovala jim něco tak vehementně, že nás ani v první chvíli nezaregistrovala. Když se tak stalo, rozběhla se k Dianě, ta seskočila a obě děvčata se počala bouřlivě vítat.

„Ne že bych nebyl zvyklý na překvapení,“ řekl jsem. „Ale snad bys mi mohla říct, Mabel, co se to tu děje!“

„Co by? Nechtěli jsme na vás čekat nečinně, tak jsme to trochu zreorganizovali. Však podívejte, všechno je vzhůru nohama!“

A taky bylo. Lidé, lelkující jindy na zápražích a stěžující si na svoji bídu, zmizeli. Kdo se objevil, určitě šel někam za svým cílem a kdo seděl, určitě něco dělal. Jenom děti se honily po celé vesnici, ale nevypadaly už tak vychrtle a zbídačele, nýbrž docela zdravě a velice uličnický. Jejich velitel měl světlé vlasy elegantně vyholené a upletený samurajský copánek - když nás viděl, letěl k nám, aby nás pozdravil; byl to Aljoša Rastopčenkov a švadronil japonsky, jako když bičem práská. Děti ho uznávaly jako samotného knížete.

I jiní naši se uplatnili; námořníci právě strhli fasádu jednoho domu a pod O°Reillyho vedením stloukali těžké klády na nový srub. Obyvatelé toho domu podle možnosti pomáhali, mladší muži dělali, až se z nich kouřilo a oproti zvyku ta jejich práce i k něčemu vypadala. Johannes jenom stál se založenýma rukama a radil jim. Taky při tom pomáhali vojáci, kteří nás tak bojovně uvítali; až na to, že dneska byli beze zbraní a jejich velitelé je popoháněli ne k boji, ale k práci, a to dokonce pro sedláky a rybáře, tedy skupinu opovrhovanou a sniženou.

„Však, pojďte se podívat za Andrejem!“ zvala nás Mabel.

Vstoupili jsme dovnitř; zjistil jsem, že podlaha je do běla vydrhnutá a stěny svítí novým nátěrem. Mabel ukázala na první dveře v řadě, na nichž byl japonský nápis: „Jeho Nejvyšší Milost, nejctihodnější soudruh předseda vesnické rady.“

„Napřed se musíme jít poklonit předsedovi,“ řekla, zaťukala na dveře a odsunula, abychom mohli vstoupit. Místnost byla zařízená po japonsku, v kupě polštářů trůnil starý správce přístavu, vedle něho dva jeho pomocníci a za nimi stála vojenská hlídka. Když nás spatřil, starý pán povstal a všichni jeho pomocníci s ním, šli jsme k sobě, vzájemně se ukláněli a říkali si zdvořilosti. Potom jsem tam nechal Yamanakiho a s Dianou se tiše vyplížil za Mabel, která nás popoháněla k Andrejovi. Ten sídlil o dveře dál a měl na nich stručnou tabulku: „Velitel.“

Vstoupili jsme dovnitř; Andrej seděl na bedně za stolem ze dvou sudů a širokého prkna, tloukl do něj pěstí a vykřikoval na čtyři Japonce, kteří stáli v předklonu a neodvažovali se na něj ani podívat. Jedním z nich byl velitel skupiny vojáků, druzí byli civilisté, ale všichni bez odporu snášeli to hromobití. Když nás Andrej spatřil, radostně protáhl obličej; řekl těm čtyřem: „Tak to proveďte, jak jsem povídal!“ a propustil je v milosti. Div se nepřerazili, jak se hnali ven.

„Nazdar!“ vydechl Andrej. „Už jsem myslel, že se nevrátíte! To koukáš, Charry, jak jsme to tady zcivilizovali!“

„Koukám,“ řekl jsem a zlehka kopl do jednoho ze sudů, až se stůl zakymácel. „Co je to za nápady?“

„Tak: zavedl jsem vesnickou radu. Není to nic těžkého, stačilo nařídit občanům, aby zvolili předsedou toho starého nekňubu a patřičně se mu klaněli. To udělali ochotně. A protože nevěděli, jak dál, udělali velitelem mě a já už mezi nimi našel lidi, kteří něco dovedou. Zavedl jsem do vesnické správy pořádek! Co se týče soudruha předsedy, je to neškodný stařík a já ho při vodce přesvědčil, že jeho důstojnost by poškodilo, kdyby se o cokoliv zajímal. Jeho povinnost je jen dávat požehnání na příkazy moje a ostatních členů vesnické rady; když to dědek nařídí, lítá všecko jak hadr na holi. Moc užitečný zařízení, takovej japonskej správce. Je celej šťastnej, když vidí, že na jeho rozkaz se něco hýbe, ale sám neumí nic ani udělat, ani vymyslet. Podívej se,“ ukázal mi veliký plán, visící na stěně, pohled na hlavní ulici vesnice namalovaný patrně Ártabogyim, s elegantními dřevěnými domky namísto papírových chatrčí. „Tohle tady chci zařídit; celou vesnici přestavíme! Děti jsme dali do dětský školky, jejich matky chodí do práce. Větší děti učí jeden bláznivý mnich číst a psát. To je Aljoškova práce. Mabel učí děvčata a ženy základům domácích prací a kapitán s Tobym si vzali na starost zdejší rybáře. To by v tom byl čert, abysme to tady k něčemu nepřivedli! Mimo chodem, viděl jsi moje reformační snahy v zemědělství?“

„Jo. To spřežení psů je tvůj nápad?“

„Ne, to vymyslel Johanes. Při první procházce ho jeden hafan chytil za nohavici, tak se jim takhle pomstil. A dal lidem

přísný rozkaz, že psy musejí žít, když po nich chtějí práci. Tak je fajn lidem i hafanům, ne? Já zatím vytyčil nové závlahové kanály, vojáci už je kopou, až se z nich kouří. Nechal jsem udělat rýče, motyky, lopaty i krumpáče; všelijaké jejich krámy jsme naházeli za vesnicí do rokle. Jednou za tři dny jim místo kázání brousím hlavy politickou výchovou! Uvidíš, co z těch lidí udělám; jsou mezi nimi skvělí chlapi a je s nimi radost pracovat...“

„Nerad ti to říkám, ale myslím, že to brzo skončí. Totiž, chtěl jsem odtud odjet co nejdříve, než nás dohoní císařovo vojsko. Abys věděl, co se děje: Yamanaki sice dobyl svoje knížectví, ale pak se to císaři znelíbilo, sesadil ho a poslal na nás vojsko. Prodali jsme to na stojato jednomu starému pirátovi a Tošio se s vejma lidma půjde k nám do Arminu. A to hned.“

Andrej se podivně zašklebil a praštil pěstí do stolu, až se oba sudy zachvěly. „No sláva! Ne že bych se tu nudil, ale už bych rád konečně začal na našem, v Arminu! Tak Tošio pojede s náma? To je bezvadný, jsem skutečně rád...“

Všichni byli rádi, že se konečně dostaneme pryč z Japonska; námořníci se urychleně stáhli na loď a vykonali přípravy na odplutí. Uspořádali jsme na lodi slavnostní přísahu nových občanů Arminu; samurajové přísahali na svoje meče, také ženy a děti i služebnictvo odpřísáhli poslušnost, ti ovšem mimo státu taky svým pánům. Tím se stali právoplatnými arminskými občany a měli všechna práva, jaká z toho vyplývala. Ve městě jsme uspořádali ještě večer na rozloučenou a Andrej dal svým pomocníkům poslední rady do života.

Ráno příštího dne jsme odjížděli. Satomo Ogura nás doprovodil k lodi, objal svého syna i dceru a s námi si stiskl ruce. Stál tam potom, kousek od ostatních, vysoký starý muž v odřeném kimonu a se samurajským mečem, a hleděl za naši lodí; zatímco vojáci i vesničané mávali rukama, prapory, stuhami a vším možným a různě povykovali. Byl symbolem starého Japonska knížat a samurajů; ti druzí byli symbolem nového, průmyslového, nastupujícího.

Zašel jsem do navigační kajuty zkontrolovat polohu lodi; při tom mi napadlo, abych vzal červenou tužku a zamaloval přístav Caguja kroužkem, jako jsem to udělal s Hongkongem.

„Ne, že bych ti chtěla radit,“ řekla Diana, „ale měl bys radši zakroužkovat celý Japonsko. Mám takovej nepříjemnej dojem, že by nás tady příště neradi viděli.“

Neřekl jsem na to nic a poslušně obmaloval japonské císařství červenou čarou kolem dokola. Chvilí jsem se s úsměvem díval na tu mapu, pak potřásl hlavou. „Asi se už nikdy nevrátíme.“

„Nevadí, náš duch zůstane,“ usmála se. „Zanechali jsme tady pár kamarádů. Hakadatu, Nakawabu, Oguru. Všiml sis, že ten druhej jeho kluk se ztratil, ani nevíme kam? Politika...“

Potřásl jsem hlavou a šel nahoru na můstek. Tošio Yamanaki stál u zábradlí a v očích měl slzy. Nechtěl jsem ho rušit, tak jsem přistoupil k Hansaróovi.

„Copak se asi stane s knížectvím Koyanami?“

Obrátil ke mně své úzké oči a usmál se. „Císařští a Hakadatovi se vzájemně pobijí. Je to dobré - rolníci nepotřebují jedny ani druhé. Čím víc samurajů zahyne, tím lépe pro rolníky. A já jsem se narodil jako rolník...“

Lidé z Caguja už se rozešli, zůstal jen jediný: vzpřímenou postavu Satomo Ogury bylo vidět, dokud se dalo rozeznat cokoliv na japonském pobřeží, mizícím v dálce.

Konec

KONEC

**Navazuje : Napravovatelé světa
(Charry de Guyrlayowe III.)**

© 1972 Mojmír Kříž

KONEC